ชิวมั่งสุ้น / ว. ณ เมืองลุง

วีรบุรุษปาฏิหาริย์

อาศัยพลังฝีมือของตัว ลมหายใจที่มีอยู่
มีชัยได้เกียรติ พ่ายแพ้หลั่งโลหิต !

1

งักเซ้งเทียนเห็นมันมิได้เอ่ยปาก ต้องหันมามองแล้วถาม

"น่ำเอีย ท่านคงเข้าใจผู้แซ่งักโหมประโคมตัวเองกระมัง ? ข้าพเจ้าบอกกับท่าน มิว่าเรื่องราวใดต่างอยู่ที่การกระทำของคนเรา ในแผ่นดินที่กว้างใหญ่ มีความมหัศจรรย์นานาอยู่มากหลาย ผู้แซ่งักมั่นใจ ในที่สุดต้องสมดั่งปรารถนา อาจารย์ของข้าพเจ้าเมื่อคราวกระโน้นเพราะต้องการถ้างแค้นแทนไท้ซือโจ๊ว ฟ้าดินให้ความเวทนาปรานีต่อท่าน ถึงกับลงไปพบพานวาสนาที่ก้นบึงธารา จนมีโอกาสยืดอกเชิดหน้า ประกาศเกียรติคุณกึกก้องไปทั่วทั้งฟ้าดิน ข้าพเจ้างักเซ้งเทียน มีผู้ใดสามารถคำนวณได้ จะไม่มีบุญวาสนาเช่นนั้นบ้าง ?"

แป๊ะอั้งงักยังมีความกริ่งเกรงอยู่ นางตอบโดยคลุมเครือ

"มีความตั้งใจแน่วแน่ย่อมมีทางประสบความสำเร็จ ผู้น้องขออวยพรล่วงหน้าแก่พี่ท่านด้วย"

วีรบุรุษ
ปาฏิหาริย์

เขียนโดย *ชิวมั่งฮุ้น*

1

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

คำนำ

ยุทธจักรสุขสงบเนิ่นนาน เมื่อเกิดการเข่นฆ่าแย่งชิงอำนาจโหมกระหน่ำ ผู้อ่อนเอกว่าถมทับซากศพลงร่องลึก ผู้ที่เข้มแข็งกว่าหลายกลุ่มหลายสำนักต่างยืดอกเชิดหน้าประกาศตัวเป็นราชัน ผลคือ ซากศพที่สุมทับเป็นภูเขา โลหิตหลั่งไหลดั่งท้องธาร ชาวยุทธ์ต่างมุ่งหวังให้จอมยุทธ์ยอดอัจริยะ "วีรบุรุษลาชาวโง้วเล้งจู" เป็นผู้นำฝ่ายธรรมะเข้าปราบเหล่าอสูรร้ายมารชั่วเหล่านี้

แต่ผู้ใดทราบ คราบนี้มีเหล่ามารที่ตบเท้าเข้าสู่ตงง้วนมากมายเกินไป ไม่ว่าจะเป็นพวกล้อส่ายชาวต่างชาติ เหล่าหลวงจีนราคะจากสำนักเทียนเต็กแห่งชมพูทวีป หรือแม้แต่สำนักยิ่งซี่ฝ่าย (ชังโลก) ที่มีจอมยุทธ์หญิงฝีมือฉกาจนามแป๊ะอั้งงัก และฉิ่นเจ็งเจ็ง ซึ่งทุกผู้ต่างก็หวังยึดตงง้วนไว้ใต้ฝ่าเท้าทั้งสิ้น

แต่ภารกิจครั้งนี้ใหญ่หลวงเกินกำลังของวีรบุรุษลาชาวโง้วเล้งจูจะควบคุมและมันก็ได้ "ดาวเพชฌฆาตงักเซ้งเทียน" ยอดอัจฉริยะที่เพิ่งผงาดเข้าสู่ยุทธจักรมาเสริมกำลัง และมีผู้รู้น้อยกว่าน้อยว่ามันคือศิษย์เอกของโง้วเล้งจูนั่นเอง ความแกร่งกร้าวห้าวหาญของงักเซ้งเทียนร้อนแรงดั่งไฟประลัยกัลป์ที่เกิดขึ้นเพื่อพล่าผลาญชีวิตเหล่ามารให้สิ้นไป และไม่ว่าพวกมันจะมีแผนการร้ายแฝงมาในรูปแบบใด งักเซ้งเทียนก็สยบทุกปัญหาได้สิ้น

ดังนั้น เพื่อสันติสุขและความสงบสุขของคนทั้งปวง งักเซ้งเทียนจึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อโค่นล้มอำนาจฝ่ายอธรรมทั้งมวลให้สิ้นซากไป และนั่นคือภารกิจของมัน...ดาวเพชฌฆาตงักเซ้งเทียน !

สร้างสรรค์บุ๊คส์

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์			(5)
บทที่	**1**	ผู้เฒ่ามหัศจรรย์	1
บทที่	**2**	เกาทัณฑ์สยบขวัญ	36
บทที่	**3**	ชุมนุมยอดฝีมือ	70
บทที่	**4**	วิทยายุทธ์สุดยอด	102
บทที่	**5**	เริ่มการล่าสังหาร	133
บทที่	**6**	วาสนาดลบันดาล	173
บทที่	**7**	หมายดีกลับเป็นร้าย	198
บทที่	**8**	สิบยอดอัจฉริยะ	228
บทที่	**9**	เดชมนุษย์ทองคำ	258
บทที่	**10**	ของวิเศษโบราณ	290
บทที่	**11**	มารร้ายต้องกำจัด	323
บทที่	**12**	พิชิตด้วยอุบาย	355
บทที่	**13**	อสัชชีสุดสามานย์	389
บทที่	**14**	บุกพยุหะมหัศจรรย์	420
บทที่	**15**	สมองของอัจฉริยะ	450

บทที่ 1

ผู้เฒ่ามหัศจรรย์

นับแต่ด่านซัวไฮ้กวงถึงด่านเกียกึกก๊วนของกำแพงหมื่นลี้ที่ชื่อเลื่องลือไปทั้งนอกและในประเทศ มิทราบเป็นเวลาใด และก็มิทราบเกิดเรื่องสำคัญอันใด มีข่าวเล่าลือกันทั่วไปทั้งตลอดแนวความยาวของกำแพงหมื่นลี้ ติดที่ข้างทางประตูด่านทุกแห่ง ปรากฏความพิสดารขึ้นรายหนึ่งในลักษณะเดียวกัน

ความกระทบกระเทือนที่รุนแรงของเรื่องประหลาดนั้น ถึงกับสามารถก่อกวนยุทธจักรทั้งแผ่นดินต้องสะท้านสะเทือน เล่าลือกันจนปั่นป่วนวุ่นวาย

ไม่ถึงหนึ่งเดือน เรื่องประหลาดนั้นถูกลือกันทั่วทั้งแผ่นดิน จนตอนนี้จึงเพิ่งทราบ เป็นเพียงหลักหินสิบกว่าหลักเท่านั้น แต่ทว่าบรรดาหลักหินทั้งสิบกว่าที่ปักตามข้างประตูด่านตลอดแนวกำแพง

หมื่นลี้ มีอักษรที่มหัศจรรย์ไม่อาจหยั่งคำนวณ ตัวอักษรมิได้เขียนด้วยพู่กัน และมิได้สลักขึ้น ชาวยุทธ์ผู้มีฝีมือสูงส่งเพียงมองปราดเดียวก็ทราบ ถึงกับเขียนด้วยพลังดรรชนีที่เลอเลิศ ความว่า

'ยกเลิกการนัดที่ด่านเง็กมึ้งกวน หยุดชุมกำลังกวาดล้างชั่วคราว จะคลุกคลีในยุทธจักร รีบเร่งไปที่ป้าอ๊วงฮง (ยอดเขาจอมราชัน)'

อักษรใช้ภาษาธรรมดา แต่ความนัย หากมิใช่เป็นผู้เกี่ยวข้องจะมิอาจทราบได้เลย ดังนั้นเอง คำ 'ป้าอ๊วงฮง (ยอดเขาจอมราชัน)' จึงเป็นเป้าหมายของชาวยุทธ์แต่ละคนต่างไม่หวั่นต่อลมฝนพายุ ดั้นด้นทางไกลเป็นหมื่นเป็นพันลี้ คล้ายดั่งตั้งอกตั้งใจต้องหาให้ถึงยอดเขาลูกนั้นจึงจะยอมเลิกรายุติ

บนหลักหินยังมีความลับเล็กน้อยอยู่ และเนื่องเพราะความลับนี้ จึงบันดาลให้ชาวยุทธ์ที่ไปจากปักกิ่งหลายระลอกทราบว่า หลักหินนี้เป็นผู้ใดตั้งขึ้น

ที่ว่าความลับเป็นเพียง "ลาแสนรู้" ที่ขีดเขียนราวมีชีวิต เบื้องล่างของลามีอักษร "*เล้าลั้ง*" สองตัว แต่ไม่ทราบอักษรสองตัวนี้มีความหมายอย่างไร

ดังนั้นเอง ชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดินจึงทราบความเป็นจริงประการหนึ่ง นั่นคือหากจะรู้จักยอดเขาป้าอ๊วงฮงมีกระไร จำเป็นต้องคลี่คลายความหมายของคำ 'เล้าลั้ง' ก่อน มิเช่นนั้น ยอดเขาในแผ่นดินมีเป็นหมื่นเป็นพัน จะไปหายอดเขาที่ลือลั่นจนสะท้านแก้วหูนี้ได้จากที่แห่งหนใด ?

เดือนสี่ อาทิตย์อบอุ่น ลมเฉื่อยฉิว ดอกไม้ป่าดารดาษทั่วไป บนทางหลวงใหญ่ที่ทอดสู่เมืองซัวะโห้วเค้า (สังหารพยัคฆ์) ซึ่งเป็นชายแดนของมณฑลซัวไซ ในบรรดาพ่อค้าวานิชที่สัญจรอยู่คับคั่ง มีอัสดรมังกรพ่วงพีสองตัวห้อตะบึงอย่างรวดเร็ว ผู้ขับขี่ล้วนเป็นชายกลางคนรูปกายสูงใหญ่ ท่าทีองอาจเปี่ยมอำนาจ มองปราดเดียวก็ทราบ ทั้งสองต้องเป็นจอมยุทธ์ที่มีชื่อเสียง ต่างสวมใส่ชุดรัดกุมเป็นส่วนสีเขียวสวยงาม หลังสะพายกระบี่ฝักทองคำพู่เงินพลิ้วไสว ห้ออาชาคู่ขามุ่งหน้าไปโดยไม่สนใจต่อผู้คนที่สัญจร

จากฝุ่นสีเหลืองที่มอมแมมทั้งร่างของพวกมัน ทราบว่าพวกมันต้องมีเรื่องเร่งร้อนสำคัญ พากันดั้นด้นเป็นระยะที่ยาวไกลมาก

ออกจากซัวะโฮ้วเค้าไปทางตะวันตก มีลำน้ำสายหนึ่ง นั่นคือลำน้ำอั้งฮ้อ

(แดง) ซึ่งเป็นสาขาของอึ้งฮ้อ (เหลือง) ทั้งสองยังคงห้ออาชาคู่ขาเลียบลำน้ำไปทางทิศตะวันตก โดยไม่ทราบพวกมันมีเรื่องสำคัญอันใด ถึงกับผ่านเที่ยงแล้วยังมิยอมหยุดเดินทางลงรับประทานอาหาร กระทั่งในยามห้อตะบึง ถึงกับไม่มีเวลาว่ากล่าวสนทนากันอีกด้วย

จนข้ามลำน้ำฮวงโหไปไม่ไกลนัก พลันมีนักพรตสองคนปรากฏขึ้นบนปากทางแพร่งของด้านขวามือ พอเห็นชายกลางคนที่ควบม้าเข้ามา นักพรตผู้หนึ่งร้องเสียงกังวาน

"ใช่ประสกตอกับประสกเม่งหรือไม่ ?"

ที่แท้ชายกลางคนทั้งสองถึงกับเป็นจงก้วง (หัวหน้า) ของราชองครักษ์ของราชสำนักเช็ง ผู้ที่ควบขับอยู่หน้าคือตอเคอลูหัวหน้าราชองครักษ์ชั้นใน ผู้ตามหลังคือเม่งฮั่งเชียะหัวหน้าองครักษ์ชั้นนอก ทั้งสองพอได้ยินรีบรั้งบังเหียนม้า กระโดดลงจากอานตอเคอลูประสานมือคารวะทักทาย

"ที่แท้คือก้ำโก้วเต้าเจี้ยงกับอิ้ดเช็งกวนจู้ เป็นไร ? สายที่สองก็กระจายหลงกันหรือไร ?"

นักพรตทั้งสองมีความเป็นมายิ่งใหญ่ไม่น้อยเช่นกัน ก้ำโก้วเต้าเจี้ยงเป็นเจ้าสำนักแชเชี้ย อิ้ดเช็งกวนจู้เป็นเจ้าสำนักคงท้ง แลเห็นอิ้ดเช็งเต้าเจี้ยงเดินเข้ามาหาผงกศีรษะตอบ

"สายที่สองมาถึงชานเมืองเก้งเปียงจึงกระจายไปพักกัน"

เมื่อทั้งสี่เดินเข้าหากันแล้ว เม่งฮั่งเชียะกล่าวบ้าง

"ดูตามความนี้ สายที่สามกับสายที่สี่ก็ต้องได้ข่าวเช่นกัน เสียดายโง้วได้เฮี้ยบเพียงวาดสัญลักษณ์ของลาแสนรู้เท่านั้น มิได้ระบุตำแหน่งแห่งหนึ่งของป้าอ๊วงฮงไว้ และคำว่า 'เล้าลั้ง' เป็นความหมายอย่างไรกันอีก ?"

ก้ำโก้งเต้าเจี้ยงครุ่นคิดแล้วตอบ

"สาเหตุที่โง้วเล้งจูได้เฮี้ยบไม่บอกเล่าโดยละเอียด ต้องเพราะกลัวศัตรูของพวกเราจะทราบไปด้วย จากการคำนวณของอาตมา คำ 'เล้าลั้ง' น่ากลัวหมายถึงดินแดนเล้าลั้งโบราณในดินแดนไซฮ้วก ซึ่งปัจจุบันล่มสลายเหลือแต่ซากแล้ว"

ตอเคอลูโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"นั่นคือประเทศโบราณที่อยู่ทางเหนือสุดของทะเลทรายโกบี ในดินแดนซินเกียงอันสุดไกล"

อิ้ดเซ็งกวนจู๊ผงกศีรษะตอบ

"มิว่าใช่หรือไม่ อาตมากับก้ำโก้วเต้าเฮียตกลงใจจะไปที่นั้นสักเที่ยวหนึ่ง"

เม่งฮั่งเซียะหันมาถามตอเคอลู

"ท่านมีความเห็นอย่างไร ?"

ตอเคอลูยื่นบังเหียนม้าให้แก่นักพรตชราทั้งสองพลางกล่าว

"เชิญเต้าเจี้ยงทั้งสองท่านขึ้นม้า พวกเราร่วมทางกันไปเถิด"

อิ้ดเซ็งกวนจู๊เห็นเม่งฮั่งเซียะก็ยื่นบังเหียนมา รีบยกมือขึ้นคารวะตอบ

"ประสกทั้งสองไม่ต้องเกรงใจ พวกอาตมาที่เป็นบรรพชิตออกเดินทางจาริกแสวงบุญจนเคยชิน เชิญสองท่านควบพาหนะล่วงหน้าไปก่อน พวกเราไว้พบกันที่ด้านหน้าเถิด"

ทั้งสองทราบว่าเชิญชวนอย่างไรก็ไม่ได้ผล จึงคารวะอำลา กระโดดขึ้นม้าคู่ขาห้อออกไป

ก้ำโก้วเต้าเจี้ยงชี้ป่าที่ด้านตะวันตกกล่าว

"เต้าเฮีย ฝีเท้าม้าของพวกมันมิได้เหนือกว่าฝีเท้าของพวกเรา พวกเราไปทางลัดที่ป่าเขาด้านนั้น ย่นระยะจากทางหลวงร่วมสามวัน กอปรกับทางหลวงมีผู้คนสัญจรคับคั่งไม่แน่ว่า พวกเราจะสามารถไปถึงชายแดนซินเกียงก่อนพวกมันก็ได้"

ก้ำโก้วเต้าเจี้ยงสะบัดแส้ปัดส่งเสียง

"ความเห็นของเต้าเฮียถูกต้องมาก"

ขาดคำทะยานเข้าไปในทางภูเขาก่อน อิ้ดเซ็งกวนจู๊พุ่งตัวติดตาม เร่งฝีเท้าพลางถาม

"โง้วไต้เฮี้ยบระบุให้พวกเราไปป้าอ๊วงฮง มิทราบเป็นความมุ่งหมายใด ? เรื่องนี้ยากจะครุ่นคิดให้เข้าใจได้ งักเซ้งเทียนเซี่ยวเฮี้ยบก็ไปโดยไม่เคยกลับเลย ล้อซู่-พู้นึ่งเฮี้ยบจนบัดนี้ยังไม่มีข่าวคราว หรือต่างพากันไปเสี่ยงอันตราย สืบเสาะร่องรอยศัตรูในดินแดนต่างด้าว"

ก้ำโก้วเต้าเจี้ยงนิ่งอึ้งเนิ่นนาน เร่งฝีเท้าไปอีกหลายสิบลี้จึงพลันกล่าว

"ความสูงส่งในพลังฝีมือของโง้วเล้งจูไต้เฮี้ยบ ในยุทธจักรยุคนี้ มีผู้ใดเทียมเทียบได้ ? แผนกวาดล้างทำลายพวกอสูรร้ายมารชั่ว เป็นท่านวางขึ้นเอง และท่านก็ส่งข่าวให้พวกเราไม่ต้องยกกำลังข้ามประเทศโดยเหนื่อยยากตรากตรำ ท่านมาเพียงลำพังก็พิชิตได้ แต่บัดนี้มาเป็นเวลาร่วมสองปีแล้ว ไม่มีข่าวคราวใดเลย ท่าน

ราชบุตรกั๊กล้อจึงให้พวกเราคัดเลือกยอดฝีมือ แบ่งกำลังเป็นสี่ทางมาตามที่โง้วไต้-เฮี้ยบเคยบ่งบอกไว้ แต่บัดนี้พลันสั่งให้ระงับอีก ย่อมมิใช่ไร้สาเหตุสำคัญ ในความคาดคิดของอาตมา ที่ชายแดนอาจจะมีการเปลี่ยนแปรที่เหนือคาดหมาย โดยมีอันตรายคุกคามชาวยุทธ์ตงง้วนที่รุนแรงอยู่ก็ได้ สำหรับการเตือนให้ไปยอดเขาป้า-อ๊วงฮงนั้น นั่นก็เป็นการชี้แนะชาวยุทธ์โดยมีแต่ประโยชน์ไม่มีเภทภัย ความนัยของเรื่องราว เมื่อพวกเราไปถึงที่หมายย่อมทราบได้เอง"

นักพรตชราทั้งสองติดตามเนทสเซียมไซออกกำซกด้วยฝีเท้าที่รวดเร็ว กำลังภายในที่กล้าแข็ง วิชาตัวเบาที่ยอดเยี่ยมของทั้งสอง ยังต้องเดินทางครึ่งเดือนเต็ม ๆ จึงสามารถมาถึงเมืองกิ้วจั๊วของกำซก

ในระหว่างทาง ยิ่งนานยิ่งพบชาวยุทธ์มากขึ้นเป็นทวีคูณ มีจำนวนหนึ่งที่เคยพบกันในปักกิ่งแล้ว แต่แม้รู้จักหลายสิบคนนั้น เมื่อเปรียบกับที่ไม่รู้จัก กลับมีมากมายกว่าหลายเท่านัก

การพบเห็นเช่นนี้ก่อกวนให้นักพรตชราทั้งสองต้องแตกตื่นสงสัยยิ่งนัก จวบจนเมื่อเข้าถึงตัวเมืองกิ้วจั๊ว ยิ่งคุกคามให้ทั้งสองตระหนกกว่าเดิมมากหลาย เนื่องเพราะผู้ที่พบเห็นในระหว่างทาง ตอนนี้ส่วนมากพากันมาอยู่ในเมืองเล็ก ๆ นี้แทบหมดสิ้น

แน่นอน นี่เป็นเพียงที่พวกท่านพบเห็นมา ส่วนที่พวกท่านมิได้พบเห็น ไหนเลยกล้าแน่ใจว่ามิได้มา ? ดังนั้นเองปัญหาของความเป็นจริงประการหนึ่งวูบขึ้นในห้วงสมองของก้าโก้วเต้าเจี้ยง นั่นคือยอดเขาป้าอ๊วงฮงที่คาดคำนวณกัน ไม่เพียงเป็นความเห็นของพวกท่านเท่านั้น ยืนยันได้แน่ชัด ชาวยุทธ์ที่มีประสบการณ์ต่างมีความคิดเห็นเช่นเดียวกัน โดยไม่ใช่เป็นความเห็นของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งแล้ว

ทั้งสองหาโรงเตี๊ยมโรงแล้วโรงเล่า จนกระทั่งถึงโรงหนึ่งซึ่งเหลือเพียงห้องเดียว นักพรตชราทั้งสองจึงพักร่วมห้องกัน หลังอาหารค่ำ ตกลงใจจะแยกกันสืบเสาะความเคลื่อนไหวข่าวคราว ค่อยตกลงใจจะอยู่หรือไป

โรงเตี๊ยมที่ทั้งสองผู้เฒ่าพักแรมกล่าวได้ว่า นอกจากชาวยุทธ์แล้ว ไม่มีพ่อค้าวานิชปะปนเลย มีบ้างรู้จักนักพรตเฒ่าทั้งสอง มีบ้างที่เคยได้ยินแต่เกียรติภูมิย่อมมิเคยเห็นหน้า สรุปแล้ว อาวุโสของนักพรตทั้งสองในยุทธจักรยุคนี้สูงส่ง พวกมันย่อมต้องไปคารวะเยี่ยมเยียนโอภาปราศรัยตามมารยาทหลายคำแล้วจึงค่ำลา มีบ้างยังคารวะฝากตัว แต่ที่ยิ่งพิสดารคือ ต่างไม่ได้ถามจุดประสงค์การมาของนักพรต

ชราทั้งสองเลย

นักพรตชราทั้งสองถูกก่อกวนเป็นเวลาชั่วหม้อข้าวเดือดเต็ม ๆ ก้ำโก้วเต้า-เจี้ยงจึงผุดลุกขึ้นกล่าว

"อี้ดเซ็งเต้าเฮีย หากพวกเรายังไม่ออกไป น่ากลัวมีคนมาพร่ำพิไรอีกเป็นแน่"

"พวกเราถามจังก้วงทั้งสองคนดูก่อน ข่าวพวกมันย่อมต้องรวดเร็ว และแน่ชัดยิ่งกว่าพวกเราบรรพชิตยิ่งนัก อาจบางทีมีโอกาสได้พบผู้คนในสายสามสายสี่ที่มาจากปักกิ่งก็ได้"

เมื่อทั้งสองนักพรตชราปรึกษากันตกลง ออกจากห้องพัก มิคาด นักพรตชราเพิ่งออกจากโรงเตี๊ยมไปก็มีคนร่างใหญ่มหึมาอีกสองคนมาหาที่พัก

ทั้งสองคนนี้สูงใหญ่ยิ่งนัก กระทั่งจะเข้าประตูยังต้องก้มศีรษะ ผู้เดินหน้าวัยประมาณสี่สิบปี ผู้ตามหลังดูไปยังไม่ถึงยี่สิบปี ความองอาจสง่าของพวกมันไม่ต้องมีโทสะก็เปี่ยมอำนาจน่าหวาดหวั่น แต่ที่หว่างคิ้วของพวกมันคล้ายขมวดด้วยความครุ่นคิดกังวลอยู่

ทั้งสองชายฉกรรจ์สูงใหญ่ที่สวมอาภรณ์รัดกุมสีน้ำตาลเข้ม พอเข้ามาในโรง-เตี๊ยมก็ก่อกวนให้ชาวยุทธ์ทั้งมวลต่างแตกตื่นยิ่งนัก หันไปซุบซิบกันด้วยเสียงแผ่วเบา ช้อนตามองด้วยความตื่นเต้นสงสัย คล้ายดั่งเคยได้ยินกิตติศัพท์ชาวยุทธ์มหึมาทั้งสองนี้เนิ่นนาน มีความเลื่อมใสนับถืออยู่ในใจทุกคน

ผู้สูงวัยพอเข้ามาในโรงเตี๊ยม กวาดตามองแวบหนึ่ง เพียงสาวเท้าเข้ามาสี่ก้าวก็เข้ามาถึงโต๊ะเก็บเงิน ได้ยินเสียงก้องกังวานปานระฆังใหญ่ของมันถาม

"ผู้จัดการ เราต้องการห้องใหญ่ พร้อมด้วยไก่ย่างแปดตัว เนื้อวัวห้าชั่งสุรายี่สิบชั่ง สั่งเพียงคำเดียว ต้องเร็ว !"

ผู้จัดการโรงเตี๊ยมคล้ายเป็นคนผ่านโลกมาโชกโชน คลุกคลีกับชาวยุทธ์จนชาชิน แม้มีความหวาดกลัว แต่ไม่มีสีหน้าหวาดหวั่นลนลาน แย้มยิ้มประสานมือคารวะกล่าว

"ต้องขอเสียใจอย่างสูงต่อท่านผู้มีเกียรติ ห้องพักทั้งโรงเตี๊ยมของเรามีผู้พักอยู่เต็ม แต่ในด้านสุราอาหารกลับมีอยู่ ยังหวังให้ท่านอโหสิด้วย"

มนุษย์ร่างใหญ่พอได้ยินไม่มีห้อง วางมือทั้งสองลงบนโต๊ะเก็บเงิน ดูท่าทีมิได้มีโทสะ แต่โต๊ะเก็บเงินถูกกดจนลั่นเอี๊ยด ๆ ความหนักหน่วงของพลังฝ่ามือเป็นที่น่าแตกตื่นสะท้านขวัญยิ่งนัก มันส่งเสียงก้องกังวาน

"ได้ห้องพักก่อนค่อยกินอาหาร ไม่มี ? เฮอะ เฮอะ ตั้วเอี๊ยวันนี้หามาตลอดถนนสามสาย ล้วนเป็นคำตอบเช่นเดียวกัน ตอนนี้ไม่มีก็ต้องมี !"

ผู้จัดการโรงเตี๊ยมเห็นเป็นเหตุการณ์เลวร้ายแล้ว ตระหนกจนหน้าถอดสี ความหนักแน่นเยือกเย็นในตอนแรกปลาสนาการหมดสิ้น ทั้งร่างยังสั่นระริกอีกด้วย

ชาวยุทธ์ที่หันมองมามีจำนวนไม่น้อย แต่ไม่มีผู้ใดกล้าเสนอหน้าว่ากล่าวเลย

โชคดีที่ผู้เยาว์วัยกว่าทางด้านหลัง เดินเข้ามาคลี่คลายเรื่องราวโดยกล่าว

"ตั้วกอ ต้องตำหนิพวกเรามาช้าไป ที่ผู้จัดการบอกอาจเป็นความจริง พวกเราดื่มกินกันสักมื้อค่อยไปหาที่อื่น ๆ ดูเถิด"

มันแม้รูปกายสูงใหญ่ ทีท่าอาจหาญเปี่ยมอำนาจ แต่น้ำเสียงวาจานอบน้อมนุ่มนวล ดังนั้นบรรยากาศคลายความตึงเครียดไปมากหลาย พลันมีผู้หนึ่งเดินออกมาจากโต๊ะ ปลุกปลอบใจถาม

"พี่ท่านคงเป็นเทียนซัวซิ้งไต้เฮี้ยบกระมัง ? ข้าพเจ้ากับสหายแยกกันอยู่สองห้อง ยินดีจะยกให้พี่ท่านห้องหนึ่ง"

คนร่างใหญ่สูงวัยกว่าหันมาถลึงตาจ้องมันโดยมิทันเอ่ยปาก คนร่างใหญ่ที่เยาว์กว่ารีบรับคำ

"ท่านแซ่ไร ? ตั้วกอของเราคือเทียนซัวซิ้งจริง ๆ ในเมื่อยินดีแบ่งห้องให้เราปฏิเสธก็เป็นการไม่นับถือ ขอขอบพระคุณความหวังดีนี้ด้วย"

'เทียนซัวซิ้ง' สามคำ คล้ายเป็นอสนีบาตฟาดลงข้างกาย สะท้านสะเทือนแก้วหูทุกผู้คนในบริเวณจนใจสั่นสะท้าน แต่ชายฉกรรจ์ที่ยกห้องให้กลับมีสีหน้าตื่นเต้นยินดี หัวร่อฮาฮากล่าว

"มิกล้า มิกล้า ข้าพเจ้าอื้ออู้ใช้แห่งสำนักเล้งกัง เช่นนี้หมายความว่า เซี่ยวเฮี้ยบท่านแซ่กิมกระมัง ?"

"เลื่อมใส เลื่อมใส เรานามกิมเทียว"

คนร่างใหญ่แต่เยาว์วัยบอกชื่อแซ่ของมันด้วยมารยาทนอบน้อมสำรวม

นับเป็นนามที่คล้ายฟ้าร้องก้องแก้วหูอีกผู้หนึ่ง ผู้จัดการร้านได้ยินต้องลอบระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ รีบสั่งผู้รับใช้ปฏิบัติให้เต็มที่

อื้ออู้ใช้ไม่สนใจความแตกตื่นของผู้อื่น พยายามเชิญเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวที่ใหญ่มหึมาไปนั่งร่วมโต๊ะกับมันจนได้แล้วกล่าว

"เลื่อมใสในเกียรติภูมิของไต้เฮี้ยบทั้งสองท่านเนิ่นนานแล้ว วันนี้ได้เห็น นับ

เป็นวาสนาที่สะสมมาหลายชาติทีเดียว โปรดรับเชิญนั่ง"

ทางด้านนี้กุลีกุจอจนวุ่นวาย แต่ชาวยุทธ์ที่จับตามองหลายสิบคนถึงตอนนี้พากันถอนตัวออกไปทางลานตึกที่ด้านหลังจนหมดสิ้น ในจำนวนนั้นมีถึงสองคนที่พอถึงลานตึกด้านหลัง ต่างบอกเล่าประสบการณ์ในยุทธจักรของพวกมัน ผู้หนึ่งอวดโอ่ว่ามีความรู้กว้างขวาง กวาดตามองผู้คนทางรอบข้างแล้วไม่สนใจผู้อื่นจะต้องการฟังหรือไม่ โหมประโคมเป็นการใหญ่

"ท่านทั้งหลาย ประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นบนสำนักบู๊ตึ๊งเมื่อคราวกระโน้น บอกแล้วเป็นที่สะท้านขวัญจริง ๆ มิใช่ผู้แซ่เตียจะโหมประโคมตัวเองยอดเยี่ยมอย่างไร แต่กับการต่อสู้ระหว่างเทียนซัวซิ้งและกิมเทียวไต้เฮี้ยบ กับเคี้ยงคุนซาเจ๊าะ (สามสุดยอดพิภพ) นั้น นับเป็นการประหัตประหารที่ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์เลยจวบจนบัดนี้ยังประทับใจความทรงจำของเราเด่นชัด สามารถบ่งบอกรายละเอียดได้ไม่บกพร่อง ตอนประทับใจที่สุดและต้องเคารพนับถือที่สุด คือเก้าจั๊วเซียะป๊วก (ภูตแดงเก้าโลกันตร์) ถูกกระบองสยบมารของเทียนซัวซิ้งฟาดกระเด็นลงไปในสระน้ำ และในเวลาพร้อมกันนั้น กระบี่ชั่งฮ้วยเกี้ยมของขิบฮวยอิมซัวะ (มารมหากาฬดูดเลือด) กิมเทียวไต้เฮี้ยบฟาดกระเด็นขึ้นไปบนท้องฟ้า"

ที่มันบอกมาล้วนเป็นความจริง ย่อมไม่มีคนคัดค้านโต้เถียง แต่สำหรับมันจะได้เห็นกับตาหรือไม่ ยังเป็นปัญหาที่น่าสงสัย จึงมีผู้หนึ่งโพล่งขึ้น

"ที่เล่าเฮียบอกมา ชาวยุทธ์ต่างรู้กันทั่วถ้วนทั้งแผ่นดิน แต่เมื่อครู่ไม่เห็นกระบองสยบมารที่กระเดื่องเลื่องลือของสองไต้เฮี้ยบร่างใหญ่นั้น ไยมิใช่เรื่องน่าประหลาดใจยิ่ง ฟังว่าของเล่นโบราณคู่นั้นมีน้ำหนักมากมายมหาศาล ชาวยุทธ์ธรรมดาอย่าว่าไม่มีปัญญาใช้เลย ฟังว่ายังแบกไม่ขึ้นอีกด้วย หรือพวกท่านเบื่อหน่ายรำคาญไม่ใช้กระบองสยบมารคู่นั้นอีกแล้ว ?"

ปัญหานี้พอเอ่ยมาทุกผู้คนต่างไม่เข้าใจได้จริง ๆ แต่ไม่มีผู้ใดกล้าเสี่ยงอันตรายไปสอบถามต่อไต้เฮี้ยบร่างใหญ่ทั้งสองเลย

เสียงว่ากล่าวทางด้านหลังไม่เบาเลย แม้จะมีระยะห่างกันอีกช่วงตึกหนึ่ง แต่ผู้คนในห้องอาหารทางด้านหน้าโรงเตี๊ยมยังคงได้ยินชัดเจน เทียนซัวซิ้งเมื่อได้ยินปัญหานั้นคิ้วขมวดแนบแน่นกว่าเดิม มีสีหน้าหม่นหมองรันทดจนเห็นได้ จับตามองกิมเทียวพลางถาม

"เฮียตี๋ เราเห็นว่าคืนนี้ยังคงเดินทางต่อกันเถิด ?"

อื้ออู้ไช้เห็นมันคล้ายมีความในใจหนักอึ้ง มาตรว่ามีเจตนาเหนี่ยวรั้งให้ทั้งสองพักแรม แต่ก็ไม่กล้าเอ่ยปากขอร้อง สหายของมันยิ่งสงบปากคำเงียบงัน ไหนเลยกล้าออกความเห็นได้ แต่กิมเทียวผงกศีรษะดื่มสุราในจอกแห้งแล้ว ลุกขึ้นกล่าว

"ขอบคุณการต้อนรับของอื้อเฮีย ตัวกอเรายังมีเรื่องเร่งร้อนต้องไปสะสาง ที่จริงตั้งใจพักแรมในเมืองนี้สักคืน แต่มันมีอารมณ์วู่วามหุนหัน จำต้องรานกุศลเจตนาของท่าน เชื่อว่าสองท่านก็มาเพื่อสืบเสาะความหมายคำ 'เล้าลั้ง' ก่อนจากกันไม่มีกระไรตอบแทน เพียงขอบอกสถานที่อันแน่ชัดให้ วันพรุ่งนี้ท่านทั้งสองมุ่งหน้าสู่บึงลอปูเนาะก็ทราบเอง"

อื้ออู้ไช้โพล่งด้วยความตื่นเต้น

"หรือเป็นบึงที่อยู่ด้านเหนือของทะเลทรายโกบีในซินเกียง ?"

กิมเทียวผงกศีรษะตอบ

"ป้าอ๊วงฮง (ยอดเขาจอมราชัน) ก็อยู่ในเทือกเขาคูลูเคอทาในประเทศเล้าลั้งโบราณนั่นเอง สถานที่ละเอียด หวังให้พี่ท่านหาด้วยตนเอง อภัยที่เราไม่อาจนำทางไปได้ เรื่องนี้มีชาวยุทธ์บางกลุ่มทราบกันแล้ว"

จบคำคารวะอำลา ตามหลังเทียนซัวซิ้งออกจากห้องอาหารของโรงเตี๊ยมไป

เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวไปได้ไม่ไกลนัก พลันสวนทางกับอี้ดเซ็งกวนจู๊ ก้า-โก้วเต้าเจี้ยง ก้าโก้วเต้าเจี้ยงร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

"สองท่านเป็นผู้ประสานการติดต่อของกำลังทั้งสี่ทาง ได้พบเห็นหลักหินที่โง้ว-เล้งจูไต้เฮียบตั้งไว้หรือไม่ ?"

กิมเทียวคารวะทักทายตามมารยาทแล้วผงกศีรษะตอบ

"เป็นพวกเราเห็นก่อน และยังสืบทราบสถานที่แน่ชัดของป้าอ๊วงฮงด้วย ตอนนี้ขอให้เต้าเจี้ยงทั้งสองใช้วิธีรวดเร็วที่สุด บอกข่าวแก่พวกพ้องทั้งมวลของเราเร่งรัดให้รีบไปที่เทือกเขาคูลูเคอทา ยอดเขาป้าอ๊วงฮงอยู่ในชัยภูมิเร้นลับที่สุดของเทือกเขานั้น"

อี้ดเซ็งกวนจู๊ผงกศีรษะถาม

"เรื่องส่งข่าวนั้นง่าย แต่ประสกทั้งสองตอนนี้จะไปที่ใดอีก ?"

เทียนซัวซิ้งตบบ่าของมันตอบ

"อาวุธพวกเราบินหายโดยไม่มีปีก"

นักพรตทั้งสองคล้ายมิได้สนใจสังเกต ได้ยินจึงตระหนกเป็นยิ่งนัก อี้ดเซ็ง

กวนจู๋โพล่งถาม

"กระบองสยบมารของทั้งสองท่านหายไปได้อย่างไรกัน ?"

กิมเทียวโบกมือตอบ

"เรื่องนี้ยากจะบอกเล่าให้รวบรัด และบอกไปย่อมไม่มีคนยอมเชื่อ ในถนนไม่เหมาะต่อการสนทนาโดยละเอียด เชิญเต้าเจี้ยงทั้งสองติดตามออกไปสนทนากันทางนอกเมืองเป็นไร ?"

นักพรตทั้งสองทราบต้องเป็นเรื่องสำคัญใหญ่หลวงนัก จึงผงกศีรษะติดตามหลังไป ทั้งสี่ออกจากเมืองประมาณห้าลี้ เทียนซัวซิ้งชี้ป่าข้างทางกล่าว

"เข้าสนทนากันในนั้นเถิด"

เมื่อเข้านั่งใต้ต้นไม้โบราณ กิ่งก้านสาขาดกหนาแล้ว กิมเทียวเป็นผู้เล่าเรื่องขึ้น

"หากเต้าเจี้ยงทั้งสองจะถาม อาวุธพวกเราเฮียตี๋หายไปได้อย่างไร นับเป็นเรื่องที่หวาดหวั่นสยองขวัญยิ่งนัก โชคดีที่ฝ่ายตรงข้ามมิได้มีอกุศลจิตต้องการชีวิตพวกเราเฮียตี๋ มิเช่นนั้น นับว่าตายด้วยสาเหตุใดก็ไม่ทราบได้เลย วิกาลของเมื่อสี่คืนก่อน พวกเราเฮียตี๋เนื่องจากพบเห็นหลักหินของเล้งจูซากอแล้ว จึงรีบเร่งไปที่เทือกเขาคูลูเคอทา คืนนั้นเข้าพักนอนในถ้ำแห่งหนึ่งจนสว่าง จึงได้พบเห็นกระบองสยบมารของพวกเราหายไป หากบอกเป็นศัตรู ต้องไม่เพียงฉวยกระบองไม่สังหารคน หากมิใช่ศัตรูยิ่งไม่มีเหตุผลว่ากล่าวได้ ดังนั้นเอง พวกเราเฮียตี๋เพราะต้องการหาอาวุธคู่มือ วนเวียนอยู่ในเทือกเขาแห่งนั้น บังเอิญพบกับชายชราที่ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลงดั่งไหมเงิน เค้าหน้าเมตตาปรานีผู้หนึ่ง ท่านบอกตัวเองนามเก้าไท้กงฉายาบ้อหรือซัวหยิน (วาสีนิรทุกข์) และยังชี้แนะเส้นทางไปยอดเขาป้าอ๊วง ทั้งยังบอกความนัยที่สำคัญของเรื่องนี้ โดยบอกว่า หากจะสืบหายอดเขาป้าอ๊วงฮงจำเป็นต้องไปในทะเลทรายยันเคยเป็นที่ตั้งของประเทศโบราณเล้าลั้ง หาหญิงชราที่มีฉายาเล็กเจี๊ยะพ้วพั้ว (นางเฒ่าหินเขียว) วิงวอนให้นางประทานหินเขียวก้อนหนึ่งก่อน จึงไปยอดเขาป้าอ๊วงฮงได้ มิเช่นนั้น นอกจากวีรบุรุษลาชาวแล้ว ต่อให้มีพลังฝีมือครอบคลุมแผ่นฟ้าแผ่นดิน สถานเบาอาวุธสูญหาย สถานหนักน่ากลัวเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตได้"

ก้ำโก้วเต้าเจี้ยงโพล่งด้วยความแตกตื่นสงสัย

"หรือบนยอดเขาป้าอ๊วงฮงจะมีจอมอสูรที่มีฝีมือเลิศฟ้าเหนือพสุธาอยู่ตัว

หนึ่ง ? แต่โง้วเล้งจูได้เฮี้ยบกอกอของท่าน ไฉนสั่งให้ชาวยุทธ์ตงง้วนไปเสี่ยงอันตรายอีก เรื่องนี้เป็นที่ผู้คนครุ่นคิดไม่เข้าใจเลย ?"

เทียนชัวซิ้งส่งเสียงกังวาน

"นี่ไม่มีกระไรต้องกังขาเลย ผู้เฒ่าหนวดขาวบอกไว้ชัดเจน ชาวยุทธ์ตงง้วนที่จะไปประเทศล้อสาย จำเป็นต้องผ่านทางเหนือใต้ของทะเลทรายทั้งสามด้าน และในชายแดนทั้งสามด้านนั้น มีบุคคลเร้นลับฝีมือเลอเลิศขีดไว้เป็นเขตหวงห้าม จะผ่านเขตหวงห้ามจำเป็นต้องขึ้นไปขอ 'สัญลักษณ์ผ่านทาง' จากยอดเขาป้าอ๊วงฮงก่อนจึงจะปล่อยผ่าน ครั้งก่อนที่ชาวยุทธ์ล้อสายไปในดินแดนตงง้วนของเราก็ต้องขึ้นไปขอ 'สัญลักษณ์ผ่านทาง' จากยอดเขาป้าอ๊วงฮงก่อนจึงจะไปได้"

อิ้ดเซ็งกวนจู๊ถามด้วยความสงสัย

"เช่นนี้เป็นว่า ชายชราหนวดเคราขาวพร้อมทั้งเล็กเจี๊ยะพั่วพั้ว พร้อมทั้งยอดคนเร้นลับบนยอดเขาป้าอ๊วงฮงต่างมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน เลศนัยของความนี้น่ากลัวมีแต่โง้วเล้งได้เฮี้ยบจึงจะทราบได้"

กิมเทียวผงกศีรษะกล่าว

"มิว่าอย่างไร ในเมื่อซากอของเรามีคำชี้แนะเช่นนั้น พวกเราปฏิบัติตามคำบอกของเก้าไท้กงก็แล้วกัน กระบองวิเศษของพวกเรา อาจเป็นบุคคลเร้นลับผู้นั้นฉกฉวยไปก็ได้ เต้าเจี๊ยงทั้งสองรีบเร่งส่งข่าวแก่พวกเราทราบไว้ เรากับตั้วกอจะไปที่เดิมของประเทศเล้าเส้งสักเที่ยวหนึ่งก่อน"

นักพรตเฒ่าทั้งสองผงกศีรษะ ลุกขึ้นอำลาไปโดยเงียบงัน เทียนชัวซิ้งลุกขึ้นกล่าวถาม

"เฮียตี๋ พวกเราไม่ดำเนินตามแผนเดิมหรือไร ?"

กิมเทียวครุ่นคิดพลางตอบ

"ซากอจะต้องไปล้อสายแน่ ส่วนล้อซู่พู้ซาซ้อกับงักเซ้งเทียนไม่ทราบไปในเส้นทางสายใดเลย อาวุธพวกเราที่สูญหายจนบัดนี้ยังไม่มีร่องรอยเค้ามูลสักเล็กน้อย ตอนนี้ชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดินมาชุมนุมกันที่นี่ เราเห็นว่ายังคงไปหาเล็กเจี๊ยะพั่วพั้ว วิงวอนขอก้อนหินเขียวขึ้นไปที่ป้าอ๊วงฮงก่อนประเสริฐกว่า"

เทียนชัวซิ้งที่มีนิสัยมุทะลุดุดัน ได้ยินรีบส่งเสียงกังวาน

"อย่างนั้น ต้องขอหินเขียวไปไย ? พวกเรามิสู้บุกตรงขึ้นไปบนยอดเขาป้าอ๊วงฮงเลย นอกจากซากอของเจ้า เราไม่เคยยอมนับถือชาวยุทธ์คนใดในแผ่นดิน"

ความจริงกิมเทียวก็ไม่ต้องการวิงวอนผู้คนอยู่แล้ว ได้ยินจึงผงกศีรษะเห็นพ้อง

"ขึ้นไปหยั่งลาดเลาบนป้าอ๊วงฮงก่อนก็ดีอยู่ เรากลับต้องการดู ที่นั้นมีความเร้นลับพิสดารใดกันแน่ ?"

สองตัวมทีมาเมื่อปรึกษากันตกลง รีบเร่งฝีเท้ามุ่งสู่ยอดเขาฎูลูเคอทา ในค่ำคืนของกาฬปักษ์ไม่มีแสงเดือนดาว ลมทรายคละคลุ้งเต็มฟ้า แต่ทั้งสองยังฝ่าวิกาลที่มืดมิดจนอรุณรุ่ง ถึงกับเดินทางได้ไกลกว่าหนึ่งพันลี้

กิมเทียวชี้ทางซ้ายมือพลางกล่าว

"นั่นอาจเป็นบึงฮารา ซากอของเราก็ได้ประสบการณ์พิสดารที่ก้นบึงนั่นเอง"

เทียนซัวซิ้งผงกศีรษะกล่าว

"ก่อนนี้เราแม้ไม่เคยออกพ้นเทือกเขาเทียนซัว แต่กับความเร้นลับของบึงฮารามีความรอบรู้กระจ่างชัด วันนี้ได้เห็นกับตา นับว่าสะกิดให้ผู้คนต้องครุ่นคิดความหลังจนสะทกสะท้อนมาก"

"ไปต่อก็เป็นจุดหมายของพวกเราแล้ว พวกเราเข้าภูเขาในตอนนี้เถิด"

เทียนซัวซิ้งตักเตือนด้วยความสุขุม

"เฮียตี๋ พวกเราเข้าภูเขาโดยไม่มีหินเขียว นับแต่นี้ต้องระมัดระวังทุกฝีก้าว ไม่แน่ว่าจะต้องพบกับอุปสรรคที่ยุ่งยากเปี่ยมอันตราย บุคคลลึกลับกระไรนั้นอาจขัดขวางไม่ให้พวกเราไป กระทั่งยังอาจลงมือทำอันตรายพวกเราก็ได้"

จบคำ เป็นฝ่ายเร่งฝีเท้าเข้าสู่ภูเขาก่อน พร้อมทั้งเกร็งกำลังภายในเต็มที่กวาดตาสังเกตรอบข้างโดยสุขุม

ทั้งสองเดินทางร่วมสองชั่วยาม เป็นเวลาฟ้าสว่างเต็มที่แล้ว กิมเทียวกล่าว

"ตั้วกอ ท่านเห็นกระไรหรือไม่ ?"

เทียนซัวซิ้งคล้ายดั่งพบเห็นอยู่ก่อนแล้ว ครุ่นคิดพลางตอบ

"อาจเป็นพวกพรานป่าก่อไฟหุงหาอาหาร นั่นไม่ใช่ละอองพิษแต่เป็นควันสายหนึ่งพลุ่งขึ้น พวกเราลองเข้าไปดูก็ได้"

ขณะกิมเทียวจะมุ่งหน้าไปที่ควันดำ มิคาด ยังไม่ทันเคลื่อนไหว พลันมีเสียงทารกที่แจ่มใสร้องดัง ๆ มา

"อา เทียวเจ็ก ตั้วแปะ พวกท่านก็มาแล้ว ?"

เป็นเสียงดังจากบุรุษหนุ่มวัยสิบห้าสิบหกปี สวมอาภรณ์รัดกุมเป็นต่วนสีคราม

เสื้อคลุมสีเหลืองเข้มพลิ้วไสวในสายลมหุบเขา งามสง่าดุจกับเทพบุตรจุติมา

เทียนชัวซิ้งมองตามเสียงร้องไป พอเห็นต้องลิงโลดยินดีจนหัวร่อฮาฮาทักทาย

"ตัวร้ายกาจ ครั้งนี้ถูกพวกเราหาพบแล้ว"

ที่แท้บุรุษหนุ่มรูปงามเป็นหนึ่งในบุคคลสำคัญที่ตัวมหึมาทั้งสองต้องการหา... งักเซ้งเทียน ศิษย์รักคนเดียวของวีรบุรุษลาขาวโง้วเล้งจูนั่นเอง

กิมเทียวเห็นงักเซ้งเทียนโถมเข้ามา กางแขนโอบมันไว้พลางร้องด้วยความปีติ

"เซ้งยี้ เจ้าพบอาจารย์กับล้อซู่ผู้โกวโกวของเจ้าหรือไม่ ?

งักเซ้งเทียนดิ้นออกมาจากวงแขนของมันแล้ว คารวะจนจรดพื้นค่อยผงกศีรษะตอบ

"อาจารย์ไปสืบลาดเลาที่ล้อส่ายมาถึงสามครั้งแล้ว ล้อโกวโกวเคยได้รับคำสั่งลับของอาจารย์ให้สืบหาสถานที่ซ่อนตัวของยอดคนพิสดารอีกสองท่าน ฟังว่าผู้หนึ่งมีนามลุ้ยบ้อ (เจ้าแม่สายฟ้า) กระไร แสดงว่าต้องเป็นนางเฒ่าสูงวัย ฟังว่าวิทยายุทธ์ของนางได้รับการยกย่องเป็นหนึ่งในห้าสุดยอดของแผ่นดินยุคนี้ คนที่สองฉายาจิ๊บสี่ซิงแซ (ท่านริษยาโลก...หมายถึงเกลียดชังผู้คนทั้งโลก) อาณาบริเวณชายแดน เคยถูกทั้งสองคนนี้ขีดเป็นเขตหวงห้ามยุทธจักร มิว่าเป็นชาวยุทธ์ต่างด้าวหรือชาวยุทธ์ประเทศเรา ผู้ใดต้องการผ่านเขตหวงห้ามนั้น ในตัวจะต้องพกสัญลักษณ์เจ้งบู๊กวน (ด่านนักบู๊) บนยอดเขาป้าอ๊วงฮงจึงจะผ่านได้ มิเช่นนั้น สถานเบาจะยึดอาวุธ สถานหนักขจัดพลังฝีมือ อาจารย์เคยผ่านสามครั้ง ต่างประสบการขัดขวางที่ยุ่งยากทั้งสามครา ครั้งแรกเผชิญกับประกายสีแดงโดยไม่เห็นคน โชคดีที่พลังขั้วแม่เหล็กของท่านฝึกถึงระดับครอบคลุมพิภพจบแดนแล้ว มิเช่นนั้น กระทั่งกระบี่มุกแดงของท่านยังแทบถูกประกายสีแดงม้วนไป ภายหลังอาจารย์ปล่อยพลังขั้วแม่เหล็กไป จึงสามารถต่อต้านประกายสีแดงนั้นไว้ แต่ก็ต้องต่อสู้ร่วมสี่ชั่วยาม (แปดชั่วโมง) จึงสามารถขับไล่ประกายสีแดงถอยหนีไป"

เล่าถึงตอนนี้ งักเซ้งเทียนทรุดกายนั่งลงก่อน ตัวมหึมาทั้งสองฟังจนเคลิบเคลิ้ม แยกกันนั่งยอง ๆ ที่ซ้ายขวาตั้งอกตั้งใจฟังงักเซ้งเทียนเล่าต่อ

"ครั้งที่สองท่านผ่านทางอูลู ไหนเลยคาดคิด เขตหวงห้ามจะแผ่ขยายไปถึงบริเวณนั้นถึงกับประสบการสกัดกั้นอีก ครั้งนั้นอาจารย์ผ่านโดยฝ่าไปทางอากาศ มิคาด ยังเผชิญกับคนอื่น ๆ อีก แม้ไม่ได้เห็นเงาร่าง แต่ที่ปรากฏออกสกัดขวางเป็นประกายสีขาวสายหนึ่ง ดังนั้นเองต้องต่อสู้ร่วมครึ่งวัน จึงสามารถขับไล่ฝ่าย

ตรงข้ามถอยไปได้ จากที่อาจารย์บอกเล่า ที่เผชิญทั้งสองครั้งมิใช่เป็นกระบี่บิน นับเป็นอาวุธที่สุดแสนพิสดารได้ แต่ก็ไม่สามารถสังเกตออกว่าเป็นของเร้นลับใด ความน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งคือ สามารถม้วนอาวุธของฝ่ายตรงข้ามไปได้"

หยุดเล็กน้อย งักเซ้งเทียนเล่าต่อไป

"ครั้งที่สามยิ่งหวาดเสียว ผู้สกัดขวางอาจารย์ถึงกับเป็นคนฉายาจิ๊บสี่ซิงแซกระไรนั่น การต่อสู้ครั้งนั้นยืดยาวถึงห้าวันห้าคืนเต็ม ๆ ด้วยวิทยายุทธ์สุดยอดของอาจารย์ ยังไม่มีปัญญาพิชิตฝ่ายตรงข้ามพ่ายแพ้ เป็นที่เห็นได้ ยอดคนฉายาชั่วร้ายมีพลังฝีมือที่เลอเลิศปานใด ภายหลังจิ๊บสี่ซิงแซผู้นั้นสำนึกตัว ไม่มีปัญญาพิชิตอาจารย์ได้ และยอมรับอาจารย์เป็นบุคคลที่หกในพิภพที่มีพลังฝีมือสูงส่งทัดเทียมพวกมัน ยอมหยุดมือยุติการต่อสู้ แล้วประกาศเขตหวงห้ามยุทธจักรสายนั้น อาจารย์มีสิทธิ์เข้าออกตามความพอใจ"

เทียนชัวซิ้งโพล่งด้วยความตระหนก

"กระบองวิเศษของเรากับเทียวเจ็กของเจ้าอาจถูกหนึ่งในสองคนที่อาจารย์เจ้าพบพานฉกฉวยไปก็ได้ ดีที่มันมิได้ลงมืออำมหิตต่อพวกเรา"

งักเซ้งเทียนต้องงุนงงทันที กวาดตามองดูที่หลังของทั้งสองไม่มีอาวุธอยู่จริง ๆ อดมิได้ต้องลูบกระบี่สั้นเล้งมั้ว (ปลาไหลศักดิ์สิทธิ์) ของตัวเองพลางกล่าว

"โชคดีที่ข้าพเจ้ายังมิได้เผชิญกับพวกมัน"

กิมเทียวกล่าวบ้าง

"พวกเราจำเป็นต้องชิงอาวุธกลับมา เสียดายที่หาที่อยู่ของพวกนั้นไม่พบ"

งักเซ้งเทียนรีบโบกมือห้ามไว้

"เรื่องนี้ไม่อาจรุ่มร้อนเป็นอันขาด ช่วงชิงด้วยกำลังน่ากลัวสู้พวกมันมิได้ วิธีประเสริฐสุด ควรเสาะหาสถานที่ให้แน่ใจแล้ว ชิงด้วยภูมิปัญญา"

เทียนชัวซิ้งถาม

"เจ้ามาที่นี้ทำกระไร ?"

งักเซ้งเทียนตอบ

"รับคำสั่งจากอาจารย์ หลังจากตั้งหลักหินที่ปากทางทุกด่านของกำแพงใหญ่แล้วให้ไปยอดเขาป้าอ๊วงฮงเช่นกัน แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการวิงวอนขอสัญลักษณ์ผ่านทางใด เพียงแต่สนใจต้องการรู้เห็นเท่านั้น เพิ่งมาถึงไม่นาน เมื่อครู่กำลังก่อไฟย่างกระต่ายป่ากินอยู่"

กิมเทียวโพล่งด้วยความสงสัย

"หลักหินเป็นเจ้าตั้งขึ้น ?"

"ถูกแล้ว อาจารย์ไม่มีเวลา จำเป็นต้องมอบให้ข้าพเจ้ากระทำแทน"

เทียนชัวซิ้งลุกขึ้นกล่าว

"มีเจ้าร่วมทาง แม้เผชิญกับศัตรูกล้าแข็งปานใด ย่อมพอจะต่อสู้ดูสักพักหนึ่งแล้ว ตัวร้ายกาจ พวกเราไปกันเถิด"

งักเซ้งเทียนหัวร่อถาม

"ตั้วแปะกับเทียวเจ็กใช่ต้องการจะไปหาสัญลักษณ์ผ่านทางสักชิ้นหรือไม่ ?"

เทียนชัวซิ้งแค่นเสียง

"ตั้วแป๊ะนอกจากอาจารย์เจ้า แม้ตายก็ไม่ยอมก้มศีรษะต่อผู้อื่น การไปคราวนี้ ต้องการหาสถานที่แน่ชัดป้าอ๊วงฮงแก่ชาวยุทธ์ตงง้วนเท่านั้น หากต้องการหาสัญลักษณ์ผ่านทาง นั่นต้องไปหาเล็กเจี๊ยะพั่วพั้วที่เล้าลั้งก่อน"

งักเซ้งเทียนลุกขึ้นกล่าว

"จะไปพวกเราก็ควรไปในตอนนี้ ไม่แน่ว่าเบื้องหน้ายังต้องมีการต่อสู้อีกหลายครั้ง ดูจะมีผู้ใดมาบังอาจยึดกระบี่สั้นเล้งมั้วของข้าพเจ้า"

วาจาพอขาดคำ พลันมีเสียงหัวร่อฮาฮา ดังก้องกังวานแล้วกล่าว

"ไม่มีหินเขียวเป็นสัญลักษณ์ น่ากลัวยากจะขึ้นถึงป้าอ๊วงฮง ขวัญของทารกกลับกล้าแข็งไม่น้อย"

วาจาไม่ทันจบคำ ทั้งสามได้พบเห็นชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวราวไหมเงินผู้หนึ่งอ้อมออกจากหลังหินใหญ่มา

เทียนชัวซิ้งพอเห็นรีบทักเสียงดัง

"ที่แท้เก้าไท้กงเอง"

ชายชราผงกศีรษะแย้มยิ้มถาม

"ตัวใหญ่ยังจำเล่าฮิวได้ เป็นไร ยังหาอาวุธคืนมาไม่ได้ ?"

กิมเทียวประสานมือคารวะกล่าว

"ผู้เฒ่าเป็นยอดคนเหนือโลกียวิสัย พอจะชี้แนะทางสว่างสักสายหรือไม่ ? อาวุธของผู้เยาว์จนบัดนี้ยังไม่มีร่องรอยเค้ามูลเลย"

ชายชราแย้มยิ้มกล่าว

"ความนี้เกี่ยวพันกับบุญวาสนา อภัยที่เล่าฮิวไม่อาจเปิดเผยให้ทราบก่อน

ที่มาหมายจะบอกเส้นทางที่แน่ชัดของป้าอ๊วงฮง แต่กับพวกเจ้าบอกไปก็เท่ากับไม่ได้บอก"

งักเซ้งเทียนเดินเข้าไปถาม

"ผู้เฒ่า หากไม่รังเกียจผู้เยาว์พร่ำพิไร พอจะประทานคำตอบให้สักหลายข้อหรือไม่ ?"

"ฮา ฮา คนธรรมดายากจะพบเล่าฮิวสักครั้ง ยามใดพบพาน ก็นับว่ามีวาสนาร่วมกัน นอกจากความลับของลิขิตฟ้ามีถามต้องมีตอบ และตอบโดยละเอียดชัดเจนด้วย ทารกถามมาเถิด"

งักเซ้งเทียนคารวะจรดพื้นก่อนแล้วถาม

"เรื่องแรก จะไปป้าอ๊วงฮง ไฉนต้องมีหินเขียวเป็นสัญลักษณ์ผ่านทาง ? เล็กเจี๊ยะพั่วพั้วเกี่ยวข้องใดกับป้าอ๊วงฮง ?"

ชายชรากวาดตามองพลางแย้มยิ้มตอบ

"ในพิภพจบแดน หลายร้อยปีนี้มีอัจฉริยะพิสดารกำเนิดขึ้นห้าคน ท่านที่หนึ่งที่สองผู้คนเรียกรวมว่าฮั่วฮะน่อเซียน (สองเซียนสัมพันธ์) มันเป็นสามีภรรยาคู่หนึ่งมีอุดมการณ์ไม่ฆ่าไม่ทำลาย อาศัยแต่วิทยายุทธ์ระบุสูงต่ำแพ้ชนะ ใช้อาการบาดเจ็บหนักเบาบ่งชี้ผิดถูก วิทยายุทธ์ของทั้งสองยังเหนือกว่าอีกสามคน ดังนั้น จึงขึ้นไปตั้งด่านเจ้งบู๊กวน (วิทยายุทธ์เท่านั้น) บนป้าอ๊วงฮง หนุนส่งจรรโลงวิทยายุทธ์ปลุกปลอบใจชาวยุทธ์ในแผ่นดิน เคยมีข้อตกลงที่เร้นลับกับอีกสามคนหลัง มิว่าผู้ใดไปได้สัญลักษณ์จากด่านเจ้งบู๊กวน ก็มีสิทธิ์ผ่านเขตหวงห้ามยุทธจักร โดยไม่อาจเข่นฆ่าทำร้ายโดยเด็ดขาด มันให้ศิษย์แปดคนขึ้นเฝ้าด่านอยู่บนยอดเขาป้าอ๊วงฮงเพื่อป้องกันพวกที่จะไปฉกฉวยด้วยกำลัง ป้องกันไม่ให้ขึ้นยอดเขาไปก่อกวนทำลายเพราะไม่ได้หินเขียว ความจริงแล้วหินเขียวเป็นเพียงการทดสอบวิชาตัวเบาเท่านั้น ผู้มีวิชาตัวเบาไม่เพียงพอ เมื่อขึ้นถึงยอดเขาป้าอ๊วงฮง หินเขียวจะกร่อนสลายไปเอง นี่คือการทดสอบเฉพาะวิทยายุทธ์อันดับแรก เล็กเจี๊ยะพั่วพั้วก็คือหนึ่งในสองเซียนสัมพันธ์นั่นเอง"

หยุดเล็กน้อยแล้วเล่าต่อ

"อีกสามคนนั้น หนึ่งคือจิ๊บสี่ชิงแซ รองลงมาคือลุ้ยบ้อ ที่สามคืออั้งกี้ก้าจู๊ (ประมุขนิกายธงแดง) แต่อั้งกี้ก้าจู๊ (ประมุขนิกายธงแดง) มีความทะเยอทะยานที่สุด มันทุ่มเท ฝึกศิษย์ได้สิบสองคน สามคนแรก ปัจจุบันมีฝีมือทัดเทียมมัน สาม

คนต่อมาเพียงรองเล็กน้อย อีกหกคนหลังก็ไม่ใช่มือชั้นธรรมดาทัดเทียมได้ เชื่อแน่ว่าพวกเจ้าต้องเคยเผชิญกับศิษย์สามคนสุดท้ายของมันมา นั่นคืออุยทีจุนเจี๋ย (ผู้วิเศษขัดฟ้า) เอียงทีจุนเจี๋ย (ผู้วิเศษตลบฟ้า) กับฮวงทีจุนเจี๋ย (ผู้วิเศษพลิกฟ้า) ซึ่งรวมเรียกว่าหนั่งฮ้วงซาจุน (สามผู้วิเศษมวลมนุษย์) ก่อนที่พวกมันจะเข้าดงง้วน เคยพากันขึ้นไปรับสัญลักษณ์จากด่านเจ้งบู๊กวนเช่นกัน"

ทั้งสามพอได้ฟัง ต่างมีความตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง มิน่าเล่า โง้วเล้งจูจึงมีคำสั่งให้หยุดกวาดล้างทำลาย งักเซ้งเทียนถามอีก

"ป้าอ๊วงฮงอยู่ในดินแดนแห่งหนึ่ง เข้าใจคงเป็นด้านตะวันออกของเขตหวงห้ามยุทธจักร ไม่ทราบนั่งฮ้วงซาจุนก่อนไม่ได้สัญลักษณ์ผ่านทาง ไฉนสามารถขึ้นไปบนยอดเขาป้าอ๊วงฮงได้ ? ขึ้นป้าอ๊วงฮง นอกจากขอสัญลักษณ์ผ่านทางแล้ว ยังมีการทดสอบอื่น ๆ อีกหรือไม่ ?"

ชายชราผงกศีรษะแย้มยิ้มตอบ

"ทารกถามได้ประเสริฐ แต่เจ้ายังไม่ทราบ สาเหตุประการแรกที่ต้องการได้หินเขียว เนื่องเพราะบนหินเขียวสลักเส้นทางระเบียงด่านเฉพาะวิทยายุทธ์อยู่ ทางสายนั้นก็คือทางผ่านเขตหวงห้ามยุทธจักรที่แผ่อาณาบริเวณจากตะวันออกจรดตะวันตก จะผ่านให้ได้จำเป็นต้องผ่านป้าอ๊วงฮงก่อน มิเช่นนั้นจะถือว่าเป็นการลักลอบผ่านถูกพิพากษาโทษทัณฑ์ตามหนักเบา นอกจากได้สัญลักษณ์แล้วก็มีบ้างที่ขึ้นยอดเขาโดยไม่มีหินเขียว แต่นั่นจำเป็นต้องเสี่ยงอันตรายที่อุกฤษฏ์จึงสามารถขึ้นไป เมื่อถึงยอดเขาแล้วยังมีกฎตราอยู่"

กิมเทียวอดมิได้ต้องถามขึ้นบ้าง

"เขตหวงห้ามยุทธจักรใช่ฮั่วฮะน่อเซียนขีดไว้หรือไม่ ?"

ชายชราสั่นศีรษะตอบ

"มิได้ นั่นเป็นลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซระบุไว้ พวกมันมีความเห็น ใช้ความเป็นตายเป็นที่กลั่นกรอง ใช้ความอาฆาตแค้นเป็นเครื่องปลุกปลอบ ความมุ่งหมายของพวกมัน แม้จะเป็นการจรรโลงวิทยายุทธ์แต่ออกจะโหดเหี้ยมอำมหิตเกินไป และก่อกวนให้ยุทธจักรมีการเข่นฆ่าสังหารไม่จบสิ้น ดังนั้น ฮั่วฮะน่อเซียน (สองเซียนสัมพันธ์) จึงได้ตั้งด่านเจ้งบู๊กวนอยู่ในเขตหวงห้ามยุทธจักรของพวกมัน คุ้มกันให้แก่ผู้มีปณิธานสูงส่ง มิว่าผู้ใดที่ได้สัญลักษณ์นั้นมีชีวิตที่ความปลอดภัยหนึ่งปีเต็ม ครบกำหนดหนึ่งปีเต็มสิทธิของสัญลักษณ์เสื่อมสลาย จำเป็นต้องขึ้นไปเปลี่ยนบนป้า

อ๊วงฮงอีกครั้ง"

งักเช้งเทียนสั่นศีรษะถาม

"ความคิดของฮั่วฮะน่อเซียนไม่รอบคอบเลย ในยุทธจักรมือสูรร้ายมารชั่วลำพองอยู่ทุกแห่งหน พวกมันแม้บอกจะผลักดันจรรโลงวิทยายุทธ์ แต่ก็คำนึงถึงส่วนที่น้อยกว่าน้อย แม้นับว่าได้สัญลักษณ์มา ชีวิตของมันยังคงยากยิ่งจะประกันความปลอดภัยได้ อย่าว่าแต่ผู้ได้สัญลักษณ์นั้น ไม่แน่ว่าล้วนเป็นชาวยุทธ์ฝ่ายธัมมะชาวยุทธ์ฝ่ายธัมมะที่มีสัญลักษณ์ยากจะประกันไม่ถูกพวกอสูรร้ายมารชั่วเข่นฆ่าสังหาร ส่วนพวกชั่วร้ายเมื่อได้สัญลักษณ์ ยิ่งเป็นการกระตุ้นให้พวกมันอาละวาดโดยชั่วช้าสามานย์ ชาวยุทธ์ฝ่ายธัมมะไหนเลยจะยอมปล่อยให้มารร้ายมีชีวิตรอดได้"

ชายชราหัวร่อฮาฮากล่าว

"ทารก เจ้าวิจารณ์ออกไปไกลกว่าเหตุมากแล้ว จุดประสงค์ของฮั่วฮะน่อเซียนคือวิทยายุทธ์ พวกมันไม่สนใจเป็นฝ่ายธัมมะหรืออธรรมใด มิว่าผู้มีสัญลักษณ์คนใดถูกทำร้าย สองเซียนนอกจากตรวจตรามันตายด้วยวิทยายุทธ์หรือไม่แล้ว มิได้สนใจถามไถ่สาเหตุอื่นใดทั้งสิ้น"

งักเช้งเทียนเน้นเสียงหนัก ๆ ถาม

"กระไรเรียกว่าตายเพราะวิทยายุทธ์ ?"

"ผู้มีสัญลักษณ์อยู่ในตัว เนื่องจากประลองวิทยายุทธ์จนประสบภัยตายไป ยามใดที่สองเซียนทราบความนัยที่แท้จริง เป็นต้องไปขจัดวิทยายุทธ์ของผู้ลงมือฆ่าคน นอกจากนี้ไม่สนใจความเป็นตายร้ายดีของมัน"

งักเช้งเทียนพลันหัวร่อฮาฮากล่าว

"ที่แท้นามเจ้งบู๊กวนมีความหมายแคบเล็กปานนี้ ฮั่วฮะน่อเซียนก็ไม่ใช่เป็นยอดคนเปิดเผยเที่ยงธรรมใด ไหนเลยจะยิ่งใหญ่เทียบเท่าอุดมการณ์กำจัดมารร้ายพิทักษ์ธรรมของอาจารย์ข้าพเจ้า นอกจากกลัวตายไปวิงวอนขอสัญลักษณ์ มิเช่นนั้นมีผู้ใดยอมเป็นคนกระดูกอ่อนปานนั้น ? ที่ต่ำทรามสุดคือนั่งฮ้วงซาจุน พวกมันเพราะต้องการไปเป็นราชันในยุทธจักรตงง้วน ถึงกับยอมวิงวอนได้สัญลักษณ์ก่อนจึงกล้าข้ามเขตหวงห้ามยุทธจักร สันดานรังแกคนดีงามกลัวคนดุร้ายเช่นพวกมัน ไหนเลยจะสร้างรากฐานยิ่งใหญ่ขึ้นได้ ?"

ชายชราหัวร่อกล่าว

"หมายความว่าพวกเจ้าทั้งสามไม่ขึ้นป้าอ๊วงฮงกัน ?"

เทียนชัวซิ้งชิงตอบเสียงกังวาน

"ป้าอ๊วงฮงนั้นต้องไปแน่ แต่มิใช่ไปวิงวอนขอสัญลักษณ์ใดกัน"

ชายชราผละไปด้วยเสียงหัวร่อดังก้อง แต่ยังคงส่งเสียงมาในระยะไกล

"กลัวแต่บุกขึ้นไปไม่ได้ดอก"

งักเซ้งเทียนหัวร่ออาฮาเช่นกัน พลางร้องตอบ

"นั่นก็ต้องคอยดูกันแล้ว ครั้งแรกไม่สำเร็จมีครั้งที่สอง ย่อมมีสักวันที่ข้าพเจ้าจะทำลายเจ้งบู๊กวนให้ล่มสลาย ทะลวงเขตหวงห้ามยุทธจักรพินาศไป สยบพิชิตห้าอัจฉริยะพิภพให้พ่ายแพ้"

เทียนชัวซิ้งเห็นมันมีความห้าวหาญถึงปานนั้น พลอยต้องหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวบ้าง กล่าวว่า

"วาจาห้าวหาญหลายคำนี้ของเจ้าตัวร้าย นับว่าถูกใจเราแป๊ะแปะมากแล้ว พวกเราลองไปบุกยอดเขาป้าอ๊วงฮงกันสักครา"

กิมเทียวสั่นศีรษะคัดค้าน

"บุกนั้นต้องบุกแน่ แต่ไม่บังควรวู่วามหุนหัน คำเตือนของซากอ ต้องมีเหตุผลที่สมจริงอยู่"

งักเซ้งเทียนสาวเท้าก้าวเดินกล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจความคิดเห็นของอาจารย์กระจ่าง เพียงคิดจะใช้สัญลักษณ์นั้น ประกันความปลอดภัยของชาวยุทธ์ตงง้วนไว้ชั่วคราวก่อนเท่านั้น"

ทั้งสามเร่งฝีเท้าเดินทางหนึ่งวันเต็ม ๆ ที่ผ่านไปล้วนเป็นโขดเขินเนินไสลกับดงดิบดึกดำบรรพ์ แต่มิได้พบพานชาวยุทธ์เลยสักผู้เดียว งักเซ้งเทียนพลันชะงักเท้ากล่าวขึ้น

"ระเบียงเจ้งบู๊ที่เฒ่าผู้นั้นบอก หรือจะเป็นทางลับจริง ๆ ได้ ? ตลอดวันเต็ม ๆ ที่พวกเราถึงกับไม่พบพานผู้คนเลย แม้ไม่อาจนับเป็นเวลายาวนานนัก แต่ผู้จะไปหาหินเขียวในเล้าลั้งสมควรมีอยู่ไม่น้อย และเมื่อหินเขียวเป็นของที่มีกำหนดเวลา ผู้ที่ได้มันจะต้องเร่งร้อนไปยอดเขาป้าอ๊วงฮงโดยไม่อาจชะลอ หรือพวกเราจะมาผิดทางกันจริง ๆ"

กิมเทียวถามขึ้น

"เจ้าก็คิดจะขึ้นยอดเขาป้าอ๊วงฮงขอสัญลักษณ์หรือไร ?"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะตอบ

"มีคนนำทางย่อมสะดวกอีกมากหลาย มิเช่นนั้นหาโดยเปะปะวุ่นวายเช่นนี้ ต้องเมื่อไรจึงจะบุกขึ้นไปป้าอ๊วงฮงได้ ?"

เทียนซัวซิ้งโบกมือกล่าว

"สนใจไยมีคนนำทางหรือไม่ ? พวกเราบอกแล้วไม่พึ่งพาคนนอก อย่างไรต้องอาศัยความสามารถของตัวเองไปบุกบั่น ต่อให้หาทั่วทั้งเทือกเขาคูลูเคอทา ก็ต้องหาสถานที่ปีศาจนั้นให้พบจนได้"

งักเซ้งเทียนแย้มยิ้มกล่าว

"เยี่ยงนั้นออกจะเปลืองเวลามากไป จุดมุ่งหมายของพวกเราต้องการดูยอดเขาป้าอ๊วงฮงมีความเร้นลับใดกันแน่ ? หาผู้นำทางมิใช่เป็นการแสดงความอ่อนแอเลย"

กิมเทียวกล่าวบ้าง

"ในเมื่อไม่ใช่แสดงความอ่อนแอ อย่างนั้นไม่สู้บุกไปยังดินแดนเล้าลั้งโบราณ ดูว่าที่ประโคมตัวเองเป็นหนึ่งในห้าอัจฉริยะพิสดาร เป็นบุคคลยอดเยี่ยมเช่นไรกันแน่ และก็พอจะพบกับสหายชาวยุทธ์ที่มีหินเขียวติดตามพวกมันขึ้นไปบนยอดเขาป้าอ๊วงฮงได้"

งักเซ้งเทียนเน้นเสียงหนักแน่น

"ต้องไม่ได้เห็นเล็กเจี๊ยะพั่วพั้วนางนั้น การได้หินเขียวเชื่อว่าคงต้องไม่ใช่นางมอบกับมือ และการย้อนกลับก็ไม่คุ้มค่า พวกเรามีแต่พบผู้คนในระหว่างทาง ติดตามพวกมันไป มิเช่นนั้น..."

ไม่ทันขาดคำ พลันมีเสียงแหลมเล็กตวาด

"มิเช่นนั้น ก็ลอบเร้นผ่านเขตหวงห้ามยุทธจักร เผชิญกับผู้ตรากฎนี้ก่อนใช่หรือไม่ ? เฮอะ"

งักเซ้งเทียนเปรื่องปราดหลักแหลมปานใดแล้ว พอได้ยินก็ทราบเป็นดรุณีวัยเยาว์ หันมาชายตาบอกใบ้ให้กับเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียว เป็นที่ให้ทั้งสองอย่าสอดปากสอดคำ แล้วกวาดตามองรอบข้างพลางส่งเสียงกังวาน

"ข้าพเจ้ากำลังมีความตั้งใจเช่นนี้จริง อันดับแรกต้องการเผชิญกับเฒ่าจิ๊บสี่หรือลุ้ยเบ้อเตี่ยงบ้อกระไรนั่น"

มันส่งเสียงพลางสนใจความเคลื่อนไหวรอบข้างไปพลาง แต่มิได้พบเห็น

กระไวทั้งสิ้น พอขาดคำ ได้ยินเสียงแหลมเล็กนั้นถามน่าลายตวาด

"พวกท่านมีขวัญนี้จริง ๆ ? เฮอะ กระทั่งอาวุธของตัวยังรักษาไม่ได้ ถึงกับมีหน้าอวดโอ่จะบุกดินแดนเขตหวงห้ามยุทธจักร เราเห็นว่ามันเป็นความเพ้อฝันดอก"

งักเซ้งเทียนทราบด้วยไวปัญญา กระบองวิเศษของเทียนซัวซิ้งและกิมเทียวต้องตกอยู่ในมือของฝ่ายตรงข้ามไปเสียแปดส่วนแล้ว แต่ก่อนยังมิได้แน่แก่ใจ ไม่กล้ารีดเร้นค้นถามโดยหุนหันได้ หลังจากครุ่นคิดได้วิธีรับมือแล้วจึงกล่าว

"มิทราบผู้ใดมีขวัญดีมาชิงกระบี่วิเศษของข้าพเจ้าได้หรือไม่ เสียดายที่รู้จักแต่ซ่อนตัวอวดโอ่คารม หรือต้องรอให้ข้าพเจ้านอนหลับจึงกล้ามาลงมือ ?"

แต่อุบายกระตุ้นของงักเซ้งเทียนไม่ศักดิ์สิทธิ์เลย ได้ยินเสียงสดใสไพเราะแค่นหัวร่อแล้วกล่าว

"ก่อนจะเข้าในเขตหวงห้ามยุทธจักร การชิงอาวุธยังต้องดูโกวเนี้ยพอใจหรือไม่พอใจ ตัวเลวร้ายมีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้ง อย่าหมายกระตุ้นให้เราออกไปเลย ซ่อนตัวอยู่ในที่ลับ ? เฮอะ นั่นต้องตำหนิท่านไม่มีความสามารถพบเห็น เราไล่ตามท่านมาไม่เพียงหนึ่งวันแล้ว พอเห็นท่านออกมาจากเมืองงิ่นชวนเข้ามาในเขตดูแลของเรา ก็สะกดรอยตามท่านแล้ว"

งักเซ้งเทียนต้องคำนึงด้วยความตระหนก

"เอียเท้าร้ายกาจ พอมีฝีมืออยู่จริง ๆ"

ที่จริงกิมเทียวไม่คิดจะสอดปากคำ แต่เมื่อเห็นงักเซ้งเทียนนิ่งอึ้ง จึงถามไปบ้าง

"พอจะเชิญโกวเนี้ยออกมาพบสักครั้งหรือไม่ ? พวกเราเฮียตี๋ไม่ทราบล่วงเกินโกวเนี้ยในที่ใด กระบองวิเศษทั้งสองเล่มนั้น ใช่ถูกโกวเนี้ยชิงไปหรือไม่ ?"

"ผู้ใดให้พวกเจ้าบุกรุกเข้ามาในเขตหวงห้ามยุทธจักร เพียงฉวยอาวุธไปยังเพราะพวกเจ้าตัวใหญ่สารรูปคล้ายผู้กล้าอยู่บ้าง มิเช่นนั้น ...เฮอะ"

หลังจากเทียนซัวซิ้งเคยถูกล้อซู่พู้กลั่นแกล้งมาแล้วก็มีความเกรงกลัวกับการต่อสู้กับดรุณีอยู่เสมอมา ดังนั้นเพียงสงบฟังโดยไม่กล้าต่อปากต่อคำด้วยเลย

งักเซ้งเทียนหันไปขยิบตาให้มัน แล้วแสยะหน้าล้อเลียนดั่งทารกซุกซน จากนั้นส่งเสียงกับป่าที่อยู่ทางขวามือ

"ยิ่วยี้ (ผู้ใหญ่เรียกดรุณีวัยเยาว์) อย่าได้อวดโอ่โดยปากพล่อยเลย เราที่เป็นชายชาตรีเปิดเผยห้าวหาญยังไม่เคยถูกผู้คนประณามว่าเลวร้ายสักครั้ง ขอถาม

ดินแดนในความควบคุมของท่านมีแห่งหนใดบ้าง เพื่อภายหน้าเราจะได้มีความระมัดระวัง ไม่ต้องเกิดการกระทบกระทั่งกับโกวเนี้ยอีก"

เสียงดรุณีร้องฤยแล้วตวาด

"ท่านอายุเท่าใดกัน ? กล้าบังอาจมาเรียกเราเป็นนิ่วยี้ นับว่าไม่มียางอายจริง ๆ ชายชาตรีอย่าหลับตาอวดโอ่เลย เราเพียงเห็นดวงตาที่กลอกไปมาไม่เคยหยุดของท่าน ก็ทราบว่าเป็นตัวเลวร้ายที่มีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้ง คิก คิก"

กล่าวถึงตอนหลัง ๆ พลันหัวร่อขึ้นแล้ว จึงส่งเสียงต่อ

"คำระวังตัวยังพอใช้ได้ คำกระทบกระทั่งท่านกล้าพอ ? บอกกับท่าน ในดินแดนของทิเบตกับมองโกล นับแต่กำซกถึงด้านใต้ทะเลตังไฮ้ ล้วนเป็นดินแดนในการดูแลของอาจารย์เรา ไม่มีประโยชน์จริง ๆ กระทั่งเรื่องเล็กน้อยนี้ยังไม่ทราบ มิน่าเล่าตอนอยู่ในมองโกล ถูกนป๊ะเคี้ยเท้าสะกดรอยจนแนบแน่นทุกฝีก้าว"

งักเซ้งเทียนยิ่งฟังยิ่งรู้สึกเป็นรสชาติกระอักกระอ่วน ถูกคนสะกดรอยมาผู้หนึ่งยังพอทำเนา ถึงกับเคยถูกอีกผู้หนึ่งสะกดรอยโดยไม่รู้ตัว มันที่มีความห้าวหาญทะนงตัวอย่างสูง จึงนับเป็นการเย้ยหยันเหน็บแนมที่รุนแรงสุดจะทนทาน ดังนั้นกับเคายจนกลายเป็นเดือดดาล แค่นเสียงเย็นชา

"ที่แท้ต่างเป็นเอียเท้าปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนม ที่ล้วนไม่กล้าเสนอหน้าออกมาต่อสู้แสดงฝีมืออย่างแท้จริง งักเซี่ยวเอี๊ยจะต้องเหยียบย่ำเขตหวงห้ามยุทธจักรที่ต่ำทรามดูสักครั้ง ดูว่ามีผู้ใดกล้าสกัดขวาง เราจะเสี่ยงกับผู้นั้นให้ถึงที่สุด เอียเท้า (ผู้ใหญ่เรียกทารกผู้หญิง) ท่านไม่คืนกระบองสยบมารทั้งสองเล่มมา คืนนี้เราก็จะเป็นศัตรูคู่แค้นกับท่าน นอกจากเราจะสูญเสียศีรษะ จึงนับว่าท่านเป็นฝ่ายมีชัยออกมา ! อย่าได้อวดโอ่คารมอยู่ในป่าฝ่ายเดียวเลย"

คราครั้งงักเซ้งเทียนมีโทสะที่แท้จริงแล้ว สร้างความตระหนกแก่กิมเทียวและเทียนชัวซิ้งจนตะลึงลาน ทั้งสองต่างทราบงักเซ้งเทียนไม่เคยมีความดาลเดือดพลุ่งพล่านถึงปานนี้มาก่อน ดังนั้น รีบเกร็งกำลังภายในเตรียมพร้อม กลัวจะเกิดเหตุเภทภัยที่ผิดคาดหมายขึ้น

เรื่องราวออกจะพิกลจนผิดธรรมดาจริง ๆ ดรุณีที่ซ่อนอยู่ในความมืด น่ากลัวแลมองเห็นเหตุการณ์ทั้งมวลถนัดชัดเจน ตามเหตุผล ถูกงักเซ้งเทียนตวาดใส่หน้าเช่นนี้ต้องมีโทสะจนทะยานออกมาลงมือจึงถูก แต่กลับเป็นตรงกันข้ามเสียได้ เพียงได้ยินนางแค่นเสียงเบา ๆ จากนั้น มีเสียงดังดังดังสนั่นขึ้นสองครา ถึงกับมี

กระบองมหึมาสองท่อนพุ่งออกมาจากในป่ามาร่วงกระทบพื้นทางเบื้องหน้า

"คืนให้ก็คืนให้ เราหาแยแสสนใจของเกะกะเก้งก้างเช่นนี้ไม่"

เทียนซัวซิ้งเห็นกระบองทั้งสองนั้นคือกระบองสยบมารของมันกับกิมเทียว นั่นเอง นับเป็นเหตุการณ์ก่อกวนจนมันงุนงงสงสัยยิ่งนัก กระทั่งยังลืมเข้าไปหยิบกระบองขึ้นมา ได้แต่ยืนอ้าปากตาค้างเช่นเดียวกับกิมเทียว

งักเช้งเทียนแม้จะคลุกคลีอยู่ในยุทธจักรมาหลายปี แต่อย่างไรก็เป็นทารกใหญ่วัยสิบห้าสิบหกปีเท่านั้น ในยามมีโทสะพลุ่งพล่านเดือดดาล ไหนเลยยังคำนึงถึงเรื่องราวอันใดอีก มิได้ใคร่ครวญถึงพฤติการณ์นี้ของฝ่ายตรงข้ามว่ามีเลศนัยอื่นอีกหรือไม่ ยังคงกล่าวอย่างไม่แยแสสนใจ

"เพียงนี้ยังพอใช้ได้ ท่านกลับไปบอกเอียเท้าแซ่แป๊ะนางนั้น ในภายหลังอย่ามาลอบสะกดรอยตามเรา มิเช่นนั้น ยามใดถูกพบเห็น ต้องไม่เกรงใจต่อนางแน่นอน"

ดรุณีนางนั้น อาจเพราะเห็นสีหน้าของงักเช้งเทียนผ่อนคลายลง จนนางรู้สึกพอใจในเรื่องอันใดก็ปาน แต่ยังสะบัดเสียงดังเดิม

"อย่าได้โอ่ประโคมเพียงลมปากเลย วิทยายุทธ์ของนางทัดเทียมกับเรา เกิดต่อสู้กัน ท่านต้องไม่ใช่คู่มือของนางแน่ ที่เราคืนอาวุธให้ท่าน มิใช่เพราะกลัวท่านนั่นเป็น..."

นั่นเป็นเพราะกระไร ? นางมิได้กล่าวออกมา สุดท้าย เพียงร้องอึมม์เบา ๆ คล้ายดังเกิดความอายที่ได้พลั้งปากไป

กิมเทียวได้ยินเสียง 'อึมม์' นางดังมาจากในระยะห่างไกลมาก แน่ใจว่านางไปไกลแล้วจึงครุ่นคิด

'มหัศจรรย์ไม่อาจคำนวณจริง ๆ ไหนเลยมีเหตุผลพลังฝีมือเหนือกว่าฝ่ายตรงข้าม แต่กลัวฝ่ายตรงข้ามมีโทสะเดือดดาล อาวุธวิเศษทั้งสองท่อนนี้ นับว่าหายไปอย่างเร้นลับ ได้คืนมาอย่างง่ายดายจริง ๆ'

เทียนซัวซิ้งหยิบกระบองขึ้นมาเสียบบนหลังแล้ว ยกหัวแม่มือให้งักเช้งเทียนพลางกล่าว

"ตัวร้ายกาจ ยอดอย่างยิ่งจริง ๆ โทสะประดังครั้งเดียวถึงกับมีประสิทธิภาพปานนั้น แป๊ะแปะต้องนับถือเจ้าจริง ๆ แล้ว ใช้ได้ใช้ได้ เมื่อพวกเรามีอาวุธ ก็พอจะไปบุกป้าอ๊วงยงได้ มาตรว่าถูกขัดขวางก็มีการต่อสู้ให้เต็มฝีมือสักครั้งแล้ว"

งักเช้งเทียนคล้ายยังมีความหงุดหงิดหลงเหลือ ที่ถูกผู้อื่นสะกดรอยตามโดย

มันไม่รู้ตัวถึงสองครั้งสองครา ได้ยินก็ไม่โต้ตอบ เพียงแต่ผงกศีรษะเล็กน้อย แล้วติดตามญาติผู้ใหญ่ทั้งสองไปโดยเงียบงัน

กิมเทียวเดินพลางส่งเสียง

"เซ้งยี้ ต่อแต่นี้ไม่อาจชะล่าใจ ที่ดรุณีเมื่อครู่กล่าวมา เชื่อว่าล้วนเป็นความสัตย์จริง เพียงความสามารถที่นางฉกฉวยอาวุธของพวกเราสองไปโดยไม่มีภูตผีเทพยดาล่วงรู้ พลังฝีมือของนางก็ต้องเหนือกว่านั่งฮ้วงซาจุนอีกไม่ทราบกี่เท่าตัว ยามใดพบพานกับทารกหญิงแซ่แป๊ะ ผู้อื่นไม่ตอแยท่าน ไม่แน่จะเป็นอกุศลจิตต้องการคิดร้าย การสะกดกลั้นย่อมไม่ใช่เป็นเรื่องเลวร้ายอย่างไร รอจนเมื่อเจ้าพบอาจารย์ เชื่อว่ามันจะต้องรู้จักทารกหญิงทั้งสองนางนี้นานแล้ว ถามตื้นลึกหนาบางของพวกนางให้กระจ่างก่อนค่อยว่ากล่าว เพื่อไม่ต้องเพาะศัตรูกล้าแข็งทั่วทุกที่ทาง ตอนนี้แม้บอกว่าไปบุกป้าอ๊วงฮง แต่ยังคงต้องดำเนินตามโอกาสอำนวย ไม่พึงเลียนเยี่ยงโคถึกที่รู้จักแต่มุทะลุทุนหัน"

งักเซ้งเทียนยังคงไม่ตอบโต้

เทียนซัวซิ้งไม่สนใจเรื่องอันใดทั้งสิ้น ด้วยนิสัยมุทะลุทุนหันของมัน กระทั่งเทพยดายังกล้าท้าเสี่ยงชีวิตเลย ได้ยินจึงกล่าวดัง ๆ

"มิได้กระทบกัน มีผู้ใดแน่ใจฝ่ายใดเข้มแข็งกว่า ? พวกเราสามคนได้อยู่ด้วยกัน ย่อมกล้าลองต่อสู้กับพวกนางดูสักครั้ง"

กิมเทียวอ้าปากหมายจะตักเตือน พลันได้ยินงักเซ้งเทียนโพล่งขึ้น

"ยอดเขาพิกลลูกนั้นอาจเป็นป้าอ๊วงฮงก็ได้ ห่างจากที่นี่ไม่กี่สิบลี้เท่านั้น พวกเราเร่งฝีเท้าไปดูกัน"

กิมเทียวกลัวมันจะวู่วามทุนหัน เร่งฝีเท้านำหน้าพลางกล่าว

"พวกเราไม่อาจแยกกัน ในเมื่อผู้เฝ้ายอดเขาเป็นศิษย์ของฮั่วฮะน่อเซียน ความสูงส่งในพลังฝีมือพวกมัน ย่อมเป็นที่คาดเดาได้ บุกไม่ขึ้นเป็นเรื่องเล็ก หากถูกพวกมันกักไว้ไม่สามารถรอดตัวได้จึงเป็นที่อัปยศอดสู เมื่ออาจารย์ของเจ้าต่อสู้กับจิ๊บสี่ซิงแซคู่คี่ทัดเทียม เจ้าย่อมไม่อาจก่อกวนให้อัปยศอดสู หวังในแง่ร้ายไว้ก่อน เมื่อบุกขึ้นไปไม่ได้ ควรต้องถอนตัวกลับมาได้"

งักเซ้งเทียนมีบุคลิกจิตใจคล้ายอาจารย์มัน วาจาของผู้ใหญ่ มันมิกล้าดื้อดึงขัดขืนได้ จึงสาวเท้าตามพลางกล่าว

"เทียวเจ็กวางใจ เซ้งยี้ต้องไม่เปะปะเหลวไหล ฟังว่าพวกมันมีกันแปดคน

อย่างน้อยที่สุดแต่ละด้านต้องมีผู้เฝ้าอยู่สองคน คำนวณกำลัง พวกเรายังต้องมีการต่อสู้ที่กราดเกรี้ยวดุดัน โดยหวังให้อีกหกคนปักหลักเฝ้าตำแหน่งแห่งที่ไม่กล้าเคลื่อนย้าย มิเช่นนั้น พวกเราต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้มากกว่ามีชัย วิธีประเสริฐสุดในสามคนของพวกเรา สามารถมีผู้หนึ่งรอบเร้นขึ้นไปป้าอ๊วงฮงโดยพวกมันมิได้พบเห็น หากเป็นเช่นนี้จริง ไม่ยากจะสืบความเป็นจริงของด่านเจ้งบู๊กวน"

เทียนซัวซิ้งส่งเสียงดัง ๆ

"ไปเจ้งบู๊กวนหรือไม่เป็นเรื่องเล็ก ภายหน้ายังกลัวพวกที่ได้สัญลักษณ์ไม่ยอมบอกเล่าความสัตย์จริง ? จุดหมายสำคัญของพวกเราต้องการขึ้นไปทะลวงมันสักตั้งจึงสาสมใจ"

กิมเทียวต้องลอบทอดถอนใจเบา ๆ มันทราบหนึ่งใหญ่หนึ่งเล็กคู่นี้ ล้วนแล้วมีความกระเหี้ยนกระหือรือต้องการต่อสู้ การไปครั้งนี้ ต้องมีการประหัตประหารที่กราดเกรี้ยวดุดันแน่ มันแม้ไม่มีจิตใจหวาดหวั่นพรั่นพรึงศัตรู ยังคงกลัวจะก่อกวนจนไม่มีทางไกล่เกลี่ยคลี่คลาย แต่ตอนนี้คล้ายขี่เสือยากจะลงได้ จำต้องเร่งฝีเท้าด้วยความระมัดระวังกว่าเดิม

ดูว่าใกล้ถึงยอดเขานั้นแล้ว กิมเทียวหยุดอยู่ในระยะห่างเพียงครึ่งลี้ ส่งเสียงหนัก ๆ

"พวกเราไปช้า ๆ ยามใดพบกับผู้ขัดขวางควรให้มารยาทก่อนกำลังตามหลังจึงประเสริฐ แม้จะเกิดการปะทะกันขั้นแตกหัก ภายหน้าก็ยังมีเหตุผลว่ากล่าวได้ จะสู้ต้องสู้ด้วยความเปิดเผยห้าวหาญ"

เทียนซัวซิ้งหัวร่อฮาฮากล่าว

"บุคลิกห้าวหาญปานวิญญูชนของโง้วเล่าซำ (ที่สามหมายถึงโง้วเล้งจู) ถูกเจ้าฝึกครบถ้วนแล้ว เอาเถิด เรากับเจ้าตัวน้อยลองฟังเสียงของเจ้าสักครั้ง แต่เจ้าไม่อาจอ่อนน้อมต่อผู้คนจนถูกดูแคลนเป็นอันขาด"

ชั่วลัดนิ้วมือเดียวก็ไปจนสิ้นทางครึ่งลี้ เบื้องหน้าเป็นเชิงเขารกร้างไม่มีทาง กวาดตามองเห็นแต่ต้นไม้โบราณสูงชันรกทึบ กระทั่งแสงอาทิตย์ยังไม่อาจลอดลงมาได้ นอกจากลมภูเขาดังสนั่นหวั่นไหวแล้ว ไม่มีเสียงอื่นใดทั้งสิ้น

กิมเทียวหยุดเท้ากล่าว

"ดงดิบดึกดำบรรพ์นี้ไม่มีร่องรอยผู้คนสัญจรมาก่อนจริง ๆ น่ากลัวไม่ใช่ป้าอ๊วงฮงกระมัง ?"

งักเช้งเทียนถาม

"เทียวเจ็กกับตั้วแป๊ะอยู่ที่นี้สักคราว เช้งยี้จะใช้ลมปราณเหาะขึ้นไปสำรวจดูสักพักก่อนเป็นไร ?"

กิมเทียวโบกมือห้ามไว้

"เยี่ยงนั้นยากจะไม่ถูกกล่าวหาว่าลอบบุกรุกเข้าไป พวกเราต้องขึ้นด้วยความเปิดเผย ไปตามยอดไม้ให้พ้นดงดิบนี้ก่อนค่อยว่ากล่าวเถิด"

จบคำทะยานกาย ร่างสูงใหญ่มหึมาของมันถึงกับลอยละลิ่วขึ้นไปบนยอดไม้ เร่งฝีเท้าดุจปักษามหึมาได้

เทียนซัวซิ้งกวักมือเรียกงักเช้งเทียน

"เช้งยี้ไม่อาจขัดขืน พวกเรากระทำตามคำบอกของมันต้องไม่ผิดพลาดไปได้แน่"

งักเช้งเทียนผงกศีรษะรับคำ

"ผู้หลานไหนเลยกล้าขัดขืน เทียวเจ็กมีความรอบคอบสุขุมจนขึ้นชื่อ ท่านว่าอย่างไร ผู้หลานไหนเลยกล้าไม่รับฟังได้"

"มันไปไกลแล้ว พวกเรารีบไล่"

ทั้งสองทะยานกายขึ้นยอดไม้ สะกิดปลายเท้าโลดละลิ่วตามไปได้ครึ่งทางพลันเห็นกิมเทียวหยุดอยู่บนยอดไม้สูงชันต้นหนึ่ง กำลังกวักมืออยู่ไหว ๆ เมื่อเข้าไปใกล้ต้องประหลาดใจยิ่งนัก เบื้องหน้าถึงกับเป็นลานหญ้ากว้างขวาง ทางด้านที่ชันเชิ้นของลานหญ้ามีทางศิลาคดเคี้ยวทอดสู่ภูเขา ตอนนั้นบนลานหญ้ากว้างขวางถึงกับมีชาวยุทธ์อออยู่คับคั่ง ต่างกำลังซุบซิบวิจารณ์ด้วยเสียงแผ่วเบา

กิมเทียวเมื่อเห็นทั้งสองเข้ามาใกล้จึงกล่าว

"ผู้คนเบื้องล่างมีเป็นจำนวนร้อย ดูท่าต่างพกพาหินเขียวกระไรนั่นมาเพื่อขึ้นยอดเขา ป่าทึบด้านตะวันออกคือทางลับที่พวกมันมากัน ยังมีอีกจำนวนหนึ่ง เมื่อครู่เพิ่งขึ้นยอดเขาไป แสดงว่าบนนั้นคือป้าอ๊วงฮงแน่นอนแล้ว แต่ไม่เห็นมีคนรู้จักเลยสักผู้หนึ่ง อิ้ดเซ็งกวนจู้กับก้าโก้วเต้าเจี้ยงน่ากลัวยังมาไม่ถึง"

เทียนซัวซิ้งส่ายศีรษะคัดค้าน

"อาจบางทีขึ้นยอดเขาแล้วก็ได้"

งักเช้งเทียนถามด้วยความสงสัย

"พวกมันไฉนจับเจ่าไม่ขึ้นไป ?"

กิมเทียวมิได้ตอบโต้ แต่จับตามองป่าที่อยู่ตรงข้ามแน่วนิ่ง เทียนชัวซิ้งพลันกล่าว

"ที่ออกจากป่าด้านนั้นไม่ใช่ตอเคอลูกับเม่งฮั่งเชียะหรือไร ?"

กิมเทียวผงกศีรษะตอบ

"พวกมันอาจจะเพิ่งมาถึง"

งักเซ้งเทียนกล่าวบ้าง

"พวกเราเข้าไปสมทบ หรือส่งเสียงให้พวกมันมาที่นี้ ?"

กิมเทียวตอบเบา ๆ

"เจ้าอ้อมป่าทึบเข้าไป ลอบพาพวกมันมาพบเราที่นี้ ระวังอย่าให้ผู้อื่นพบเห็น"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะรับคำ พลิ้วตัวลงจากยอดไม้ อ้อมเป็นครึ่งวงกลมอย่างรวดเร็ว พอดีมาปรากฏตัวที่ด้านหลังเม่งฮั่งเชียะ เรียกเบา ๆ

"เม่งจังก้วง"

เม่งฮั่งเชียะได้ยินเหลียวขวับ พอเห็นต้องปีติเป็นอย่างยิ่ง รีบสะกิดให้ตอเคอลูหันไปกล่าว

"งักเซี่ยวเฮี้ยบ มิได้พบสองปี ยิ่งองอาจหล่อเหลาเหนือธรรมดาแล้ว ไฉนมาปรากฏตัวที่นี้ ?"

งักเซ้งเทียนกวักมือกล่าว

"อย่าส่งเสียงดัง ข้าพเจ้ารับคำสั่งจากเทียวเจ็กมาเชิญท่านทั้งสองไปพบกัน"

ตอเคอลูปีติจนร้องเบา ๆ

"กิมไต้เฮี้ยบอยู่ที่ใด ? เทียนชัวซิ้งไต้เฮี้ยบเล่า ?"

"ตามข้าพเจ้ามาก่อน ตั้วแปะก็อยู่ด้วยกัน"

ทั้งสองติดตามอ้อมไปในป่าทึบ ลัดเลาะตามริมลานหญ้า ชั่วครู่มาถึงที่ใต้ต้นไม้ใหญ่เต็มโอบ เห็นกิมเทียวกับเทียนชัวซิ้งรออยู่ก่อนแล้ว

ทั้งสองฝ่ายพอพบกันต่างบอกเล่าประสบการณ์ของตนเอง แล้วกิมเทียวกล่าวขึ้น

"สองท่านได้สัญลักษณ์หินเขียวมาหรือไม่ ?"

ตอเคอลูผงกศีรษะตอบ

"ในทะเลทรายซึ่งเป็นสถานที่เดิมของประเทศเล้าลั้งโบราณ มีป้อมศิลาอยู่แปดป้อม แต่ละป้อมมีบุรุษสตรีชราที่ผมขาวโพลงสองคน มิว่าผู้ใดไปถึงไม่มีอุปสรรค

ยุ่งยากอย่างไร ต่างได้หินเขียวมาคนละก้อน หินแต่ละก้อนสลักอักษร "ฮัวฮะ" สองตัว เมื่อออกจากป้อมหิน ระหว่างทางต่างมีเครื่องหมายชี้ทางมาป้าอ๊วงฮง นอกจากช่วงในทะเลทราย เส้นทางที่เดินล้วนเลี้ยวกวนเร้นลับอย่างยิ่ง"

กล่าวแล้วล้วงหินเขียวออกมาให้ดู ซึ่งเป็นหินเขียวธรรมดาเท่านั้น กิมเทียวขมวดคิ้วกล่าว

"ตอเฮียเก็บไว้ก่อนเถิด ท่านทั้งสองเข้าไปในกลุ่มผู้คน สืบเสาะข่าวคราวใดมาก่อน ถามให้ได้ความ ไฉนไม่ขึ้นยอดเขา ? และก็สืบด้วยว่า อิ้ดเซ็งกวนจู้กับกำโก้วเต้าเจี้ยงมาแล้วหรือไม่ ?"

ตอเคอลูกวักมือเรียกเม่งฮั่งเชียะ

"พวกเราไม่ต้องไปสอบถามจากผู้คน พาลบุกขึ้นไปบนยอดเขาโดยตรงเลย"

แล้วหันมากล่าวต่อ

"สามท่านโปรดรออยู่ที่นี้อย่าเคลื่อนไหว พวกเราพอพบเห็นเหตุการณ์พิเศษใด ต้องรีบลงมาเรียนให้ทราบทันที"

ทั้งสองไปไม่นานนัก พลันผุดกลับมาจากในป่าอีกครา และยังมีนักพรตชรา ติดตามมาอีกสองคน แสดงว่าพบกันที่ในป่านั้นเอง

กิมเทียวพอเห็นร้องทักด้วยความปีติ

"เต้าเจี้ยงทั้งสองเพิ่งถึงหรือไร ?"

ผู้มาคืออิ้ดเซ็งกวนจู้กับกำโก้วเต้าเจี้ยง อิ้ดเซ็งกวนจู้ที่อยู่หน้าพอเห็นงักเซ้งเทียนต้องปีติจนร้องมาเบา ๆ

"อาตมากับกำโก้วเต้าเฮียมานานแล้ว เมื่อครู่ขึ้นถึงไหล่เขาก็ย้อนกลับลงมา มิได้พบประสกน้อยมาสองปี สูงใหญ่ สง่ากว่าเดิมมากหลาย อาตมาแทบจำไม่ได้เลย"

งักเซ้งเทียนคารวะตอบ

"เต้าเจี้ยงยกย่องเกินไป หลังจากผู้เยาว์ลงจากบู๊ตึ๊งแล้วนับว่าบุกโดยเปะปะเหลวไหลมาสองปีเต็ม ๆ โชคดีที่พบกับอาจารย์ในคูลู มิเช่นนั้นคงเสี่ยงอันตรายบุกบั่นไปถึงริมน้ำเอียนแล้ว"

บอกเล่าประสบการณ์ที่ผ่านมาโดยละเอียดแล้ว สุดท้ายถามขึ้น

"ผู้อาวุโสทั้งสองใช่ขึ้นยอดเขาด้วยหินเขียวหรือไม่ ? แล้วไฉนย้อนกลับมาในกลางคัน ?"

อิ้ดเซ็งกวนจู๊ตอบ

"น่ากลัวที่ได้หินเขียวต่างไม่ยินดีรับสัญลักษณ์ ชาวยุทธ์ทั้งกลุ่มในลานหญ้าล้วนแล้วขึ้นถึงครึ่งทางก็ย้อนกลับลงมาทั้งสิ้น"

กิมเทียวโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"นั่นเพราะสาเหตุใด ? หรือฮั่วฮะน่อเซียนไม่ยอมให้สัญลักษณ์ผ่านทาง ?"

ก๋าโก้วเต้าเจี้ยงสั่นศีรษะตอบ

"ฮั่วฮะน่อเซียนจะอยู่บนยอดเขาหรือไม่มิอาจทราบได้ ที่เฝ้ายอดเขาเป็นเพียงศิษย์ทั้งแปดของพวกท่าน และศิษย์แปดคนนั้นก็มิใช่เฝ้าที่ไหล่เขา ดังนั้นชาวยุทธ์ทั้งหลายจึงมิได้พบเห็นเช่นนั้น บนไหล่เขามีผนังลาดชันเป็นพันวา บนผนังปักหลักศิลาไว้สามหลัก ชาวยุทธ์ทั้งหลายเพราะเห็นอักษรหลักศิลานั้น จึงได้ย้อนกลับกัน"

เทียนซัวซิ้งรีบถามด้วยความสงสัย

"หรือผนังนั้นไม่มีผู้คนสามารถปีนป่ายขึ้นไป ?"

อิ้ดเซ็งกวนจู๊ยิ้มแย้มตอบ

"นั่นเป็นปัญหาเล็กที่สุด หากจะทะยานตัวขึ้นไป ชาวยุทธ์ที่อยู่เบื้องหน้าจำนวนร้อย อย่างน้อยมีมากกว่าครึ่งที่สามารถขึ้นไปได้ ปัญหาอยู่ที่ว่าหลักหินทั้งสามนั้นทางหลักขวามือสุดมีอักษร 'อาศัยหินเขียวเป็นสักขีขึ้นยอดผา ประทานสัญลักษณ์ขวาคุ้มครองชีวิต ครบกำหนดหนึ่งปีมาใหม่' "

งักเซ้งเทียนขมวดคิ้วถาม

"เป็นความหมายที่ออกจะโอหังเกินไป หรือมิได้อธิบายผู้มีสัญลักษณ์สมควรมีหลักประกันใดบ้าง ?"

ก๋าโก้วเต้าเจี้ยงผงกศีรษะตอบ

"มีคำอธิบายอยู่ทางด้านข้าง อักษรทั้งมวลของมันคือ 'ผู้ถือสัญลักษณ์พอจะผ่านเขตหวงห้ามยุทธจักรได้ตามอำเภอใจ วิงวอนขอวิทยายุทธ์ของตะวันออกกับตะวันตก แต่ห้ามใช้สัญลักษณ์ไปก่อกรรมทำเข็ญ ไม่เช่นนั้น เจ้าของสัญลักษณ์จะไม่รับผิดชอบ ความเป็นตายร้ายดีของมัน' "

กิมเทียวถามบ้าง

"แล้วหลักหินอีกสองหลักบ่งบอกเรื่องราวใดบ้าง ?"

อิ้ดเซ็งกวนจู๊ตอบ

"หลักที่สองที่โอหังลำพอง เขียนอักษรความว่า 'ไม่มีหินเขียวขึ้นผา ต้องประลองวิทยายุทธ์ รับไม่ได้สามกระบวนท่ารีบเร่งย้อนกลับ ไร้ความสามารถอย่าขึ้น' "

งักเซ้งเทียนเค่นเสียง

"ดังนั้น บรรดาชาวยุทธ์ที่ทั้งไม่ยอมรับการยินยอมคุ้มครองป้องกันของมัน และไม่กล้าบุกขึ้นไปยอดเขาโดยพละการ จึงพากันอยู่ที่บริเวณนั้น"

ก๋ำโก้วเต้าเจี้ยงกล่าวด้วยสีหน้ากระดากกระเดื่อง

"ดังนั้นผู้คนทั้งหลายขึ้นถึงไหล่เขา เห็นข้อความในหลักหินแล้วจึงพากันลงมาปรึกษากันก่อนจึงจะตกลงใจ"

เทียนซัวซิ้งถามอีก

"ยังมีกระไรต้องปรึกษา ผู้กลัวตายก็ไปวิงวอนขอสัญลักษณ์ตามคำบอก หรือไม่ก็ถอนตัวไปจากที่นี้ มิเช่นนั้นมีแต่บุกทะลวงขึ้นไปหักด่าน"

กิมเทียวโบกมือกล่าว

"ตั้วกอกอย่าหุนหัน จะบุกทะลวงก็ต้องมีจุดประสงค์อยู่"

เทียนซัวซิ้งกล่าว

"ไฉนไม่มีจุดประสงค์ ? พิชิตป้าอ๊วงฮง ทำลายเจ้งบู๊กวน เลิกล้มเขตหวงห้ามยุทธจักร จากนั้นจึงสามารถบุกเข้าไปทำลายชาวยุทธจักรล้อสาย มิเช่นนั้นมีเขตหวงห้ามนี้กางกั้นขัดขวาง ยุทธจักรตงง้วนต้องรอถึงวันเวลาใดจึงสามารถแก้มือชาวยุทธ์ล้อสายที่เข้าไปก่อกวนตงง้วนได้ ?"

กิมเทียวสั่นศีรษะคัดค้าน

"หากแม้นง่ายดายดั่งที่ตั้วกอบอก ซากอของเราต้องลงมือเสียนานแล้ว ไหนเลยสั่งให้เซ้งยี่ตั้งหลักศิลา ห้ามปรามชาวยุทธ์ตงง้วนอย่าลุกคืบหน้าไปทางตะวันตก"

อิ้ดเซ็งกวนจู๊กล่าวบ้าง

"ข้อคิดเห็นของกิมไต้เฮี้ยบสมเหตุผลมาก พวกเราจำเป็นต้องรอโง้วไต้เฮี้ยบกลับมาค่อยดำเนินการเคลื่อนไหว"

กิมเทียวผงกศีรษะถาม

"บนหลักหินที่สามมีอักษรใดไว้บ้าง ?"

ก๋ำโก้วเต้าเจี้ยงถอนใจกล่าว

ต่อสู้ผู้เฝ้ายอดเขาคนหนึ่งคนใดก็สามารถผ่านเขตหวงห้ามยุทธจักรไปได้ หากได้ชัยสองคน ประทานคัมภีร์วิทยายุทธ์หนึ่งเล่มได้ชัยสี่คน ประทานคัมภีร์วิทยายุทธ์หนึ่งเล่มกับกระบี่โบราณหนึ่งเล่ม เอาชัยแปดคน ยกชื่อเสียงทัดเทียมกับฮั่วซะน่อ-เซียน ผู้ที่สามารถพิชิตฮั่วซะน่อเซียนได้ ได้รับการยกย่องเป็นปรมาจารย์วิทยายุทธ์ของพิภพจบแดน และก็ได้เกาทัณฑ์เซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ (เทพเกาทัณฑ์ยิงสุริยัน) กระไร"

ตอเคอลูกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"นับเป็นการประลองฝีมือเพื่อเอาชัยชัด ๆ ไม่ผิดกับอุดมการณ์ของจิ๊บสี่ซิงแซกับลุ้ยบ้อเลย"

งักเซ้งเทียนโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ตอจั้งก้วงก็ทราบความลับนี้ ?"

ตอเคอลูหันมองนักพรตเฒ่าทั้งสองแวบหนึ่งก่อนจึงกล่าว

"ผู้ที่จะไปเล้าลั้ง ต่างต้องเคยพบกับเก้าไท้กง ความลับเรื่องนี้ล้วนเป็นเก้า-ไท้กงบอกให้ทราบ"

อิ้ดเซ็งกวนจู้เห็นงักเซ้งเทียนยังมีสีหน้าคลางแคลงสงสัย จึงกล่าวต่อไป

"เก้าไท้กงผู้นั้นไปมาเร้นลับอย่างยิ่ง ไม่มีผู้คนสามารถทราบตื้นลึกหนาบางของท่าน ประสกตอเคอลูบอกไม่ผิดแม้แต่น้อย"

งักเซ้งเทียนทราบท่านเข้าใจผิด จึงกล่าวด้วยสีหน้าสำรวม

"ผู้เยาว์มิใช่ไม่เชื่อวาจาของตอจั้งก้วง แต่กำลังใคร่ครวญ เก้าไท้กงใช่จะเป็นหนึ่งในฮั่วซะน่อเซียนหรือไม่ ? ขอถามผู้อาวุโส หลักหินสุดท้ายมีความหมายอธิบายชัดเจนกว่านั้นหรือไม่ ?"

"คำอธิบายเขียนไว้ 'ผู้ที่ขึ้นยอดเขาป้าอ๊วงฮงได้ ยามใดประลองฝีมือ ทั้งสองฝ่ายต่างห้ามทำอันตรายชีวิต เพียงอนุญาตให้จี้ถึงต้องหยุดไว้เท่านั้น' "

กิมเทียวขมวดคิ้วกล่าว

"กฎข้อนี้แตกต่างกับจิ๊บสี่ซิงแซกับลุ้ยบ้อจนเห็นได้ชัด ท่านทั้งหลายสนใจฟังดู ผู้ทยอยกันมาน่ากลัวมีอีกไม่น้อย พวกเรามิสู้ติดตามผู้คนทั้งหลายขึ้นยอดเขากันเถิด"

เม่งฮั่งเซียะกล่าว

"ข้าพเจ้าจะไปกระตุ้นความตื่นเต้นสนใจของผู้คนทั้งหลาย เพื่อให้พวกมันต่างทะลวงไปบนยอดเขา"

ผู้คนทั้งหลายเห็นมันกล่าวสมเหตุผลจึงติดตามมันออกจากป่า ไหนเลยคาดคิด ไม่ต้องให้เม่งฮั่งเชียะกระตุ้นยุยง บรรดายอดฝีมือบนลานหญ้าก็พากันทยอยขึ้นไปบนยอดเขาเป็นวุ่นวายก่อนแล้ว

เทียนชัวซิ้งกวักมือเรียกกิมเทียวพลางกล่าว

"เป้าของพวกเราออกจะชัดเจนเกินไป ชะลอไว้บ้าง ให้ทุกผู้คนขึ้นถึงหลักหินทั้งสามแล้วค่อยติดตามไป"

กิมเทียวผงกศีรษะแล้วสั่ง "เซ้งยี้ตามเรา อย่าได้เคลื่อนไหวเปะปะโดยพลการ"

อิ้ดเซ้งกวนจู้หันมาแย้มยิ้มกล่าว

"เยี่ยงนี้ก็ดีอยู่ ให้พวกอาตมาทั้งสี่ติดตามผู้คนทั้งหลายขึ้นถึงไหล่เขา พวกท่านค่อยตามขึ้นไป น่ากลัวยังมีคนทยอยมาในตอนหลังอีกไม่น้อยด้วย"

วาจามิทันขาดคำ พลันมีเสียงหัวร่อฮาฮาของหลายคนดังมาจากทางหลังป่าทึบ คลื่นเสียงสะท้านสะเทือนจนใบไม้ใบหญ้าไหวตัวราวถูกพายุกระหน่ำ !

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องร้องดัง ๆ

"เทียวเจ็ก แปดผู้เฒ่ามารฟ้ามากันแล้ว เอ๊ะ ! พวกท่านก็มาร่วมความครึกครื้นในคราวนี้ด้วย ?"

กิมเทียวครุ่นคิด

"หลังจากแปดผู้เฒ่ามารฟ้าเป็นมิตรกับซาถอ เคยไปปรากฏในการต่อสู้บนสำนักบู๊ตึงเพียงครั้งเดียว แล้วก็สาบสูญร่องรอยไปเลย มิคาด จะพากันมาที่ป่าอ๊วงฮง"

ครุ่นคิดพลางผงกศีรษะตอบ

"เป็นเสียงหัวร่อของพวกท่านจริง ๆ เซ้งยี้รีบไปต้อนรับเถิด"

"ฮาฮา ไม่ต้องต้อนรับ พวกเราเฒ่ากระดูกกร่อนทั้งแปดมากันครบแล้ว"

เสียงขาดคำ ปรากฏร่างชายชราที่ท่าดีกดักเข้มแข็งแปดคน เดินทยอยตามกันออกมา ผู้อยู่หน้าชี้งักเซ้งเทียนพลางหัวร่อถาม

"เจ้าตัวน้อย พวกเราหลังจากไปร่วมมือกันต่อสู้กับเทียนเต็กม้อเจ็งบนสำนักบู๊ตึงจนได้ชัยแล้ว ไอ้...ไม่มีโอกาสได้พบเจ้าอีกเลย เป็นไร ? ตั้งใจมาจู่โจมป่าอ๊วงฮงหรือไร ?"

"ซือแปะทั้งแปดสบายดีกระมัง ? เซ้งยี้เคยไปหาผู้เฒ่าทั้งแปดที่ตะวันตก-

เฉียงใต้ไม่พบพาน มิทราบพวกผู้เฒ่าท่านไปที่ใดกัน ป้าอ๊วงฮงมิได้ง่ายดายดั่งเทียน-เต็กม้อเจ็ง ครั้งนี้ต้องร่วมมือกันอีกแล้ว แต่กลัวจะเป็นการวิ่งชนกำแพงดอก"

ผู้เฒ่าทั้งแปดได้ฟัง พากันหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว คนที่สองกล่าวบ้าง

"สนใจไยว่ามันง่ายหรือยาก ฝึกวิทยายุทธ์ออกท่องเที่ยว เมื่อต่อสู้ไม่ได้ชัยก็พ่ายแพ้ นี่ ! อาจารย์น้อยของเจ้าเล่า ?"

กิมเทียวกับเทียนชัวซิ้งเข้าไปคารวะแล้วตอบแทน ๆ

"ซากอข้าพเจ้าไปที่ล้อส่ายเป็นคำรบสามแล้ว"

"พวกเราก็เพิ่งกลับจากล้อส่าย มีการปะทะครั้งใหญ่ครั้งย่อยมากมาย แต่มิได้พบเห็นบุคคลสำคัญของมันเลย"

งักเซ้งเทียนตื่นเต้นสงสัยจนรีบถาม

"ผู้เฒ่าทั้งแปดสามารถผ่านเขตหวงห้ามยุทธจักร ? หรือไม่มีคนขัดขวาง ?"

ตอนนั้น แปดมารฟ้าพากันหยุดลงหมดสิ้นแล้ว คนสุดท้ายหัวร่อตอบ

"พวกเราเคยมีความสัมพันธ์กับจิ๊บสี่ซิงแซอยู่บ้าง แต่มีความลำบากใจยากจะบอกกับพวกเจ้าได้"

เทียนชัวซิ้งถามดัง ๆ

"รื้อฟื้นเรื่องที่ผ่านพ้นไปไยกัน ? บุกป้าอ๊วงฮงค่อยว่ากล่าวเถิด"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะรับคำ

"ตอนนี้มีซือแปะมาเพิ่มอีกแปดท่าน ยิ่งมีความมั่นใจในการต่อสู้แล้ว"

หนึ่งในแปดผู้เฒ่าสวนคำ

"ตัวน้อย ครั้งนี้พวกเราน่ากลัวไม่มีปัญญาร่วมมือด้วยได้"

"ไอ้ ! ซือแปะทั้งแปดยังมีเรื่องอื่นที่สำคัญกว่าหรือไร ?"

ผู้ส่งเสียงคือเล่าโป้ยเปาล้อต๋วย ท่านผงกศีรษะอธิบาย

"ความนี้มีสาเหตุอยู่สองสถาน หนึ่งคือจิ๊บสี่ซิงแซเคยเตือนพวกเราโดยหนักแน่นจริงใจ ไม่ให้พวกเราไปปะทะกับพวกฮั่วฮะน่อเซียน สองคือ พวกเราไม่ใช่คู่มือของศิษย์ทั้งแปดของฮั่วฮะน่อเซียนเลย นี่ไม่ใช่กล่าววาจาท้อแท้ พวกเราแปดคนร่วมกำลังกัน ไม่มีทางจะร่วมมือสองในแปดของพวกมันได้ ที่มาคราวนี้ เพราะตั้งใจจะเตือนชาวยุทธ์ตงง้วนโดยเฉพาะ ที่ขึ้นยอดเขา หวังเพียงขอสัญลักษณ์ผ่านทางเท่านั้น หากต้องทะลวงด่าน น่ากลัวต้องพ่ายแพ้ลงมาหมดสิ้น"

งักเซ้งเทียนต้องครุ่นคิดทันที

หลังจากเราได้กำลังภายในผลึกแม่เหล็กจากอาจารย์มาห้าส่วนแล้ว เชื่อว่าคงรับมือพวกมันสองคนได้ไม่เพลี่ยงพล้ำ ในเมื่อตกลงกันแล้ว อย่างไรก็ต้องไปบุกดูสักคราจึงยินยอม"

กิมเทียวทราบนิสัยงักเซ้งเทียนกระจ่าง รีบกล่าวกับแปดมารฟ้าทันที

"ในเมื่อตั้วกอทั้งหลายมีความลำบากใจ อย่างนั้นโปรดรออยู่ที่นี่ชั่วคราว พวกเราจะขึ้นไปดูเหตุการณ์ทางเบื้องบนเอง สู้ได้เป็นสู้ มิเช่นนั้นถอนตัวกลับลงมาทันที"

เปาล้อเคี้ยงที่เป็นเล่าตั้วกล่าวกับงักเซ้งเทียน

"จิตใจปราดเปรื่องหลักแหลม มีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งแพรวพราย ก่อนไปเราขอบอกความลับแก่เจ้าเล็กน้อย ยามใดเผชิญกันจริง นอกจากไม่โคจรลมปราณขึ้นโบยบิน จู่โจมลงกลางอากาศแล้ว พวกมันต่างไม่ถือเจ้าเป็นศัตรูคู่แค้น ศิษย์ทั้งแปดคนล้วนมีวัยเยาว์อย่างยิ่ง มาตรว่าแต่ละคนมีนิสัยประหลาดพิกล แต่ไม่อำมหิตเลือดเย็น ขอเพียงไม่ละเมิดข้อห้ามสำคัญของฮั่วฮะน่อเซียน สู้ไม่ได้ล่าถอยถอนตัวโดยปลอดภัย ต้องไม่เป็นปัญหาแน่นอน"

งักเซ้งเทียนประสานมือคารวะขอบพระคุณ

"ขอน้อมรับคำชี้แนะของตั้วซือแปะ"

เทียนซัวซิ้งโบกมือส่งเสียง

"ถึงเวลาแล้ว ในลานไม่มีความเคลื่อนไหวอีกแล้ว"

กิมเทียวนำหน้าผู้คนทั้งหลายคารวะอำลาต่อแปดมารฟ้า เร่งฝีเท้าผ่านลานหญ้ากว้างไป หยุดที่ปากทางขรุขระคดเคี้ยวแล้วสั่ง

"เต้าเจี้ยงกับจังก้วงทั้งสี่ท่านขึ้นไปก่อนเถิด บันไดศิลานี้ตั้งชันผิดธรรมดา ไม่ทราบบนไหล่เขายังมีทางอยู่อีกมากน้อยเท่าใด ?"

อิ้ดเซ็งกวนจู๊กล่าว

"สามท่านค่อย ๆ ตามไป บันไดศิลาสายนี้มีหัวเลี้ยวที่หักเป็นข้อศอกอยู่สามสิบกว่าแห่ง ความยาวทั้งช่วงไม่ต่ำกว่าห้าสิบลี้ ตอนนี้น่ากลัวชาวยุทธ์ทั้งมวลยังขึ้นไม่ถึงครึ่งทางเลย"

จบคำก้าวขึ้นบันไดก่อน ที่ติดตามหลังคือกำโก้วเต้าเจี้ยง ตอเคอลูกับเม่งฮั่งเชียะ พริบตาเงาหลังลับหายไปในหัวเลี้ยวหมดสิ้น

เทียนซัวซิ้งไหนเลยจะสะกดใจรอคอยได้นานนัก ชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลังก็สาวเท้าพลางหันมาชวน

"ไปกันเถิด พวกเราไม่ไปชาวยุทธ์เหล่านั้นน่ากลัวจะต้องท้อแท้จนอ่อนข้อลง"

กิมเทียวกับงักเซ้งเทียนเกลัวมันจะเสี่ยงอันตรายเพียงลำพัง จำต้องติดตามโดยกระชั้นชิด ทั้งสามต่างมิได้ใช้วิชาตัวเบา เพียงเร่งฝีเท้าขึ้นไปตามธรรมดา แต่เนื่องจากมีกำลังภายในที่กล้าแข็งลึกล้ำ ความเร็วจึงยังน่าตระหนกอย่างยิ่ง

บทที่ 2

เกาทัณฑ์สยบขวัญ

ยอดเขาลูกนี้มีเป็นความจริงสมนามอย่างยิ่ง เพียงที่เชิงเขา ก็มิใช่คนธรรมดาจะสามารถขึ้นไปได้ จึงพอจะแน่แก่ใจ เบื้องบนของมันต้องมีอันตรายอุกฤษฏ์เพียงใด

เทียนซัวซิ้ง กิมเทียวกับงักเซ้งเทียน เร่งฝีเท้าไปประมาณครึ่งชั่วยาม กวาดตาดูเบื้องบน ยังคงไม่เห็นความเคลื่อนไหวใด ๆ เทียนซัวซิ้งเริ่มกระวนกระวายเกร็งกำลังเร่งฝีเท้าขึ้นทีละน้อยแล้ว

งักเซ้งเทียนเงี่ยหูฟัง พลันได้ยินมีเสียงคนดังกระหึ่มอยู่เบื้องบน จึงรีบกล่าว

"ตั้วแปะช้าไว้ น่ากลัวอยู่อีกไม่ไกลแล้ว"

เทียนซัวซิ้งหันถาม

"ช้าไปไย ? หรือจะจับเจ่าอยู่ในที่นี้ได้ ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อตอบ

"ผู้ใดว่าจับเจ่า ? ดูก่อนว่าจะมีคนชิงขึ้นผนังผาหรือไม่ค่อยว่ากล่าว"

เทียนชัวซิ้งคิดดูก็รู้สึกว่าสมเหตุผล จึงชะลอฝีเท้าก้าวขึ้นไปช้า ๆ ผ่านหัวเลี้ยวที่หักเป็นข้อศอกอีกเจ็ดแห่ง พลันชะงักเท้ากวักมือเรียก

"โอ้ ! เบื้องหน้าเป็นบึงใหญ่"

กิมเทียวเร่งฝีเท้าเข้าไปดูบ้าง เห็นเป็นบึงครึ่งวงกลมใหญ่มหึมา ดูไปต้องมีอาณาบริเวณไม่ต่ำกว่ายี่สิบไร่ ทางด้านใกล้ยอดเขามีลานหินเป็นครึ่งวงกลมกว้างขวาง ด้านซ้ายมือมีน้ำตกหลั่งไหลลงจากยอดเขา ส่งเสียงดังสะเทือนเลือนลั่นปานฟ้าถล่ม ส่วนด้านขวาไม่มีที่ให้หยั่งเท้าทรงกาย ล้วนถูกน้ำในบึงท่วมหาย หน้าผาถึงที่นี้เป็นชะง่อนเหยียดยาวไปภายนอก ซึ่งไม่มีปัญญาจะยืนขึ้นไปได้ นอกจากเกร็งลมปราณลอยตัวเหาะขึ้นไปทางเดียวเท่านั้น

งักเซ้งเทียนดูออก ยอดเขาจอมราชันนี้เป็นชัยภูมิอันตรายที่สุดในแผ่นดินได้ จึงเบือนหน้ามากล่าว

"เทียวเจ็ก มิทราบอีกสามด้านจะเป็นสภาพเช่นไร ? บึงน้ำนี้คล้ายดังล้อมรอบเขาป้าอ๊วงซงก็ปาน"

กิมเทียวยิ่งดูยิ่งประหลาดใจ ผงกศีรษะรับคำ

"อาจเป็นไปได้อย่างยิ่ง เรากับตั้วแปะจะรออยู่ที่นี้ เจ้าเลียบริมบึงไปสำรวจดู อาจบางทีพอจะมีทางขึ้นสู่ยอดเขา"

งักเซ้งเทียนชี้ที่ผนังลาดชันพลางกล่าว

"ชาวยุทธ์ทั้งมวลต่างอยู่ที่นั่น ไฉนไม่มีคนปีนป่ายขึ้นไปเลย ?"

เทียนชัวซิ้งหัวร่อกล่าว

"สาเหตุนี้รวบรัดมาก วิงวอนขอสัญลักษณ์กลัวถูกผู้คนหัวร่อเย้ยหยัน หักหาญบุกขึ้นไปก็ไม่กล้า"

กิมเทียวผงกศีรษะกล่าว

"น่ากลัวเป็นเหตุผลนี้จริง ๆ เซ้งยี้รีบไปเถิด"

งักเซ้งเทียนกล่าว

"วิ่งเลียบตามริมบึงไปไย ? ข้าพเจ้าเกร็งลมปราณเหาะดูสักรอบหนึ่งก็ได้แล้ว"

กล่าวแล้วเกร็งลมปราณ หมายจะทะยานกายขึ้นอากาศ ไหนเลยคาดคิดร่างมิทันเคลื่อนไหว พลันมีเสียงเร่งร้อนตวาดมาจากทางด้านหลัง

"เซ้งยี้ อย่าเคลื่อนไหว !"

เสียงนี้ดังจากปากสตรีและเป็นเสียงที่ชราอย่างยิ่ง ทั้งสามเหลียวไปมอง ต่างตื่นเต้นยินดีจนร้องพร้อมกัน

"อา ท่านผู้เฒ่าเอง"

ผู้มาเป็นหญิงชราวัยแปดเก้าสิบปี สวมเสื้อกระโปรงสีขาว มือถือไม้เท้าทองคำหัวหงส์ ดูจากเค้าหน้าผิวกาย เพียงคล้ายมีอายุประมาณห้าสิบปีเท่านั้น นางก็คือคุ้งฮวงซิ่งพั้วของสามเทพเจ้าเหนือโลกีย์ เห็นนางเร่งฝีเท้าเข้ามากล่าว

"โชคดีที่เล่าซิง (หญิงชราถ่อมตัวเอง) มาเร็วก้าวหนึ่ง มิเช่นนั้นต้องเลวร้ายจนไม่กล้าคาดคิดจริง ๆ ยามใดที่เซ้งยี้เกร็งลมปราณทะยานขึ้นอากาศ นั่นก็ต้องตายอยู่บนป้าอ๊วงฮงแน่นอน กระทั่งอาจารย์ของเจ้ายังคงต้องประสบอันตรายที่ร้ายแรงถึงแก่ชีวิตก็ได้"

ทั้งสามได้ฟังต้องตระหนกยิ่ง แต่ไม่ทราบเป็นเหตุผลกลใด กิมเทียวพาอีกสองคนมาคารวะแล้วถาม

"พั่วพั้วระบุมีอันตรายร้ายแรงถึงปานนี้ ? หรือในอากาศมี..."

คุ้งฮวงซิ่งพั้วสอดคำทันที

"ชั่วชีวิตของฮั่วฮะน่อเซียนเคียดแค้นเรื่องบังคับลมปราณเหาะเหิน บังคับกระบี่บินเป็นที่สุด เนื่องเพราะสองสามีภรรยาเฒ่ามีสามบุตรสองธิดา ต่างตายในฝีมือป๊วยเกี่ยมจินหยิน (ผู้วิเศษกระบี่บิน) เมื่อคราวกระโน้นภายหลังจึงลั่นปากสาบานเป็นคำสาหัส มิว่าพบผู้ใดที่อาศัยลมปราณเหาะเหิน บังคับกระบี่บิน เป็นต้องฆ่าทิ้งโดยไม่ยอมอภัย ความจริงแล้ว วิชาบังคับกระบี่บินของสองสามีภรรยาสูงส่งถึงระดับเลอเลิศสุดยอดแล้ว แต่หลังจากนั้นก็ทอดทิ้งไปไม่ยอมใช้ ในที่สุดถูกพวกมันหาเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ (เทพเกาทัณฑ์ยิงสุริยัน) ของโบราณมาสามดอก สามารถยิงจากภาคพื้นดินขึ้นไปสังหารป๊วยเกี่ยมจินหยินในอากาศกำจัดศัตรูของพวกมันไปได้ กับเกาทัณฑ์เทพเจ้าสามดอกนี้ ตอนนี้ฮั่วฮะน่อเซียนเก็บไว้คนละดอก อีกดอกหนึ่งอยู่บนยอดเขาป้าอ๊วงฮงนี้ โดยตรากฎไว้ มิว่าผู้ใดจะขึ้นป้าอ๊วงฮงต่างต้องไม่เหาะฝ่าอากาศขึ้นไป มิเช่นนั้นต้องสังหารไม่ยอมอภัย"

ทั้งสามได้ฟังต่างต้องลอบปาดเหงื่อเย็นเยียบออกจากฝ่ามือ กิมเทียวโพล่งขึ้น

"อย่างนั้นเซ้งยี้จำต้องวิ่งวนตามริมบึงสักรอบแล้ว"

คุ้งฮวงซิ่งพั้วโบกมือกล่าว

"ไม่จำเป็นต้องไปสำรวจ ที่ยอดเขานี้ได้นามป้าอ๊วงฮง เนื่องเพราะชัยภูมิที่

เปี่ยมอันตรายของมัน บึงนี้มีบริเวณล้อมยอดเขาไว้ นอกจากใช้วิชาตัวเบาแตะผิวน้ำแล้ว ไม่มีพื้นดินอื่น ๆ พอจะให้เหยียบย่างไปถึงใต้ยอดเขาเลย เพียงด้านนี้มีทางอันตรายไปถึงริมบึงได้ อีกสามด้านมีแต่ดงดิบดึกดำบรรพ์ ต้นไม้สูงชันเสียดฟ้า กระทั่งยังไม่มีปัญญาฝ่าถึงริมบึงเลย และในนั้น ฮั่วฮะน่อเซียนยังร่วมตั้งค่ายกลโบราณขึ้นถึงสิบค่าย แม้เป็นจิ๊บสี่ซิงแซ ลุ้ยบ้อกับอั้งกี้ก้าจู๊ก็ไม่มีปัญญาฝ่าผ่านพ้น นี่คือข่าวแน่ชัดที่ซากอของทานทุ่มเทเวลาครึ่งปีจึงสืบทราบมา และส่งข่าวให้เล่าซิงถ่ายทอดต่อชาวยุทธ์ตงง้วน มิเช่นนั้น ต้องไม่สั่งให้เซ้งยี่ตั้งหลักหินเตือนภัยแล้ว"

เทียนชัวซิ้งถามดัง ๆ

"เช่นนี้เป็นว่า มีแต่ทางนี้จึงขึ้นยอดเขาได้ ?"

คุ้งฮวงซิงพั้วผงกศีรษะตอบ

"เล่าซิงไม่อาจขัดขวางความกระตือรือร้นสนใจของพวกท่านเหล่าวัยฉกรรจ์ ยิ่งอย่าว่าแต่ยังมีคุณประโยชน์ที่มหาศาล พวกท่านจะขึ้นไปมีแต่ปีนป่ายหน้าผาด้านตรงนี้ หากดำเนินด้วยความรอบคอบสุขุม ไม่มีภยันตรายของชีวิตแน่"

กิมเทียวถามบ้าง

"ท่านผู้เฒ่าเคยขึ้นไปหรือไม่ ?"

คุ้งฮวงซิงพั้วผงกศีรษะตอบ

"เมื่อเร็ว ๆ นี้ซากอของเจ้ามีข่าวกลับไปตงง้วนอีก บอกว่าอั้งกี้ก้าจู๊ไปปรึกษาตกลงกับจิ๊บสี่ซิงแซ ลุ้ยบ้อ และฮั่วฮะน่อเซียนทั้งสี่พิสดารแล้ว อีกไม่นานจะตั้งพิธีประลองฝีมือยุทธจักรของฝ่ายตะวันออกและตะวันตกครั้งใหญ่ โดยแบ่งเป็นรอบแรก รอบรอง และรอบชิง โดยมีความมุ่งหมายจะพิสูจน์วิทยายุทธ์ของตะวัน-ออกกับตะวันตก แล้วคืบหน้าเป็นแลกเปลี่ยนสุดยอดวิชาของฝ่ายตะวันออกกับฝ่ายตะวันตก จากนั้น คัดเลือกสิบยอดอัจฉริยะ ผู้ที่สามารถผลัดเปลี่ยนต่อสู้กับห้ายอดอัจฉริยะโดยคู่คี่ก้ำกึ่งกัน นอกจากจะเป็นปรมาจารย์อันดับหนึ่งของยุทธจักรแล้ว ยังได้รับตำแหน่งประมุขใหญ่ในยุทธจักรอีกด้วย เล่าซิงได้ส่งข่าวแก่ท่านซูมี้ซิงกุนกับพูท้อซิ่งเจ็งแล้ว เพื่อให้พวกท่านแยกกันไปบอกเล่าแก่ชาวยุทธ์ตงง้วนเรา"

งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อแล้วกล่าว

"นี่น่ากลัวเป็นลวดลายกลอกกลิ้งที่ประเทศล้อส่ายก่อกวนออกมาอีก อาจารย์ข้าพเจ้าจะเชื่อถือโดยสนิทใจได้หรือไร ?"

คุ้งฮวงซิ้งพั้วคิ้มเล็กน้อยตอบ

"ทารกครุ่นคิดไม่ผิด นั่นเป็นอุบายกลอกกลิ้งของอั้งกี้ก้าจู๊ ที่จะยกกำลังเข้าตงง้วน ไม่เช่นนี้มันไหนเลยจะระดมยอดฝีมือทั้งมวล ผ่านเขตหวงห้ามยุทธจักรเข้าตงง้วนได้ ? แต่ทว่าก่อนมันยังไม่มีความมั่นใจเต็มที่ ทั้งยังมีสี่ยอดอัจฉริยะคุมเชิงดู มันไม่กล้าวุ่นวายเหลวไหลแน่ มีแต่ลอบโหมกำลังในการต่อสู้ที่ลอบเร้น ซึ่งย่อมต้องกราดเกรี้ยวสุดเปรียบประมาณได้ ดังนั้น อาจารย์ของเจ้าจึงพร่ำเตือนให้ชาวยุทธ์ตงง้วนต้องมีความสุขุมรอบคอบ ระมัดระวังทุกฝีก้าว"

หยุดเล็กน้อย คุ้งฮวงซิ่งพั้วกล่าวต่อ

"ฟังว่าการประลองรอบแรก มีสถานที่อยู่บนยอดเขาป้าอ๊วงฮงนี่เอง ความละเอียดจะเป็นเช่นไรตอนนี้ยังมิอาจทราบได้ ครั้งนี้พวกเจ้าขึ้นไปสำรวจชัยภูมิบนยอดเขาก่อนก็ดีอยู่ แต่อย่าก่อกวนให้เกิดเรื่องราวเป็นอันขาด"

จบคำโบกมือ ส่งเสียงต่อ

"พวกเจ้าไปด้วยความระมัดระวังเถิด เล่าซิงมีพวกแปดมารฟ้าร่วมทางไปด้วยพวกเจ้าไม่ต้องเป็นห่วง"

ทั้งสามส่งคุ้งฮวงซิ่งพั้วไปแล้ว ต่างเกร็งกำลังกายในแตะปลายเท้าบนผิวน้ำพริบตาก็ไปถึงฝั่งตรงข้ามได้โดยง่ายดาย

เพิ่งถึงริมฝั่งบึง พลันเห็นตอเดอลูโลดละลิ่วลงจากผาพลางส่งเสียง

"ทั้งสามท่านเพิ่งมา ? ยอดฝีมือทั้งหลายต่างทราบพวกท่านมาแล้ว ในจำนวนพวกที่ต้องการได้สัญลักษณ์ส่วนมากไม่มีปัญญาความสามารถ ปีนป่ายหน้าผาสูงเป็นพันวา ส่วนน้อยที่สามารถขึ้นไปได้ ล้วนมีพลังฝีมือสูงส่งกล้าแข็ง แต่ก็ทะนงตัวไม่ยอมวิงวอนขอสัญลักษณ์ให้เป็นที่อัปยศ ดังนั้น ต่างฝากความหวังให้สามท่านขึ้นไปแล้วค่อยดำเนินการเคลื่อนไหว หากสามท่านบุกขึ้นไปด้วยกำลังพวกมันก็จะสมทบตาม ซึ่งเรื่องนี้ยังหวังให้ท่านทั้งสามไตร่ตรองดำเนินการด้วย"

กิมเทียวเดินเข้าไปหาพลางกล่าว

"พวกเราไม่มีความอาฆาตแค้นกับฮั่วฮะน่อเซียน ขึ้นยอดเขาด้วยความสนใจใคร่รู้เท่านั้น มาตรว่าแพ้ชนะเป็นเรื่องได้เกียรติเสียเกียรติ วิงวอนขอสัญลักษณ์ก็มิใช่เป็นความอัปยศสุดอดสู ผู้ขึ้นไปควรกระทำตามความเห็นของตัวเองก็แล้วกัน ไยต้องดูพวกเราทั้งสามเป็นตัวอย่าง ครั้งนี้มิใช่ร่วมกำลังกันขึ้นไปประหัตประหารกันเลย"

ตอเคอลูแย้มยิ้มกล่าว

"สามท่านมีเกียรติภูมิเกรียงไกรในยุทธจักร พวกทั้งมวลจึงถือผลแพ้ชนะของทั้งสามท่าน เป็นแนวตัดสินใจของพวกมัน"

เทียนชัวซิ้งกล่าวดัง ๆ

"บนยอดเขามีความเคลื่อนไหวใดหรือไม่ ?"

ตอเคอลูสั่นศีรษะตอบ

"ยอดเขาสูงเกินไป เบื้องบนเห็นแต่เมฆขาวเกาะกลุ่มหนา กระทั่งยังไม่มีเสียงใด ๆ แม้แต่แผ่วเบา"

เทียนชัวซิ้งโบกมือส่งเสียง

"พวกเราไม่สนใจพวกมันจะไปกันหรือไม่ ? เซ้งยี้นำหน้าขึ้นยอดเขา ตอจังก้วงลงไปส่งข่าวให้เต้าเจี้ยงทั้งสองกับเม่งจังก้วง พวกเราร่วมกันขึ้นไป"

งักเซ้งเทียนหันมามองกิมเทียว เห็นมันคล้ายกำลังครุ่นคิดเรื่องอันใด จึงทะยานปราดออกทางด้านซ้าย เมื่อขึ้นยอดเขาเกร็งกำลังลมปราณขั้วแม่เหล็กสะกิดปลายเท้าพุ่งร่างไต่ตามผนัง จนกระทั่งร่วมร้อยวา หันมองลงแวบหนึ่ง เห็นเทียนชัวซิ้งติดตามหลังกระชั้นชิด ที่ด้านหลังมีอิ้ดเซ็งกวนจู๊ ก๋าโก้วเต้าเจี้ยง ตอเคอลูอีกสามคนทยอยเดินขึ้นมา ส่วนเม่งฮั่งเชียะเคียงคู่กับกิมเทียวอยู่ทางท้ายสุด มองลงไปทางด้านล่าง มีจุดดำวุ่นวายสับสน ถึงกับเป็นบรรดายอดฝีมือทยอยกันปีนป่ายติดตามมา

พริบตาที่มันเห็นความเคลื่อนไหวทางด้านล่างนั้น สองเท้าไม่หยุดยั้ง สะกิดร่างพุ่งสูงขึ้นไปตลอดเวลา จวบจนประมาณเจ็ดร้อยวา เบื้องบนมีแต่ปุยเมฆหนา มองจากเบื้องล่างคล้ายเป็นหิมะสุมอยู่ แต่พอเข้าไปใกล้ไม่หนาเท่าใด ยังพอเห็นภายในรัศมีสิบวาได้ชัดเจน

ทันใดนั้น มีเสียงตวาดแกร่งกร้าวดังลงมาจากยอดเขา

"สหายชาวยุทธ์ที่จะขึ้นยอดเขาฟังไว้ ผู้มีหินเขียวเป็นสักขีนำมาแสดงแลกเปลี่ยนสัญลักษณ์ อย่าได้เดินเปะปะตามอำเภอใจเป็นอันขาด และต้องลงจากยอดเขาในเวลาหนึ่งชั่วยาม ผู้ไม่มีหินเขียวเป็นสักขี บอกเจตนาการมาให้ชัดเจน ห้ามเหยียบย่างเข้าในรัศมีสิบวาโดยเด็ดขาด ผู้ฝ่าฝืนต้องถูกประหารไม่ให้อภัย"

พริบตาที่เสียงขาดคำ งักเซ้งเทียนได้พุ่งตัวขึ้นถึงยอดเขาแล้ว กวาดตามองรอบข้าง ต้องคำนึงด้วยความตื่นเต้นสงสัย

ยอดเขาป้าอ๊วงฮงนับเป็นผลงานยอดเยี่ยมของธรรมชาติ ฝีมือมนุษย์ไหนเลยสร้างได้เลิศพิสดารปานนี้ ?

ที่งักเช้งเทียนเห็น ถึงกับเป็นปราสาทราชวังตามธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่ไพศาลจนไม่ใช่กำลังมนุษย์สร้างได้ นอกจากทางด้านขึ้นมานี้ มีลานศิลากว้างประมาณหนึ่งร้อยวา ราบเรียบปราศจากฝุ่นละอองแล้ว ไม่มีที่ว่างอื่น ๆ อีกเลย ด้านตรงเป็นบันไดสิบห้าชั้น เหนือบันไดเป็นพื้นราบกว้างประมาณหกวา ชายคาของปราสาทยื่นยาวออกมาคลุมพื้นว่างนั้น ที่ในสุดของพื้นว่างเป็นเสาหินประมาณห้าคนโอบเรียงรายถึงสี่สิบแปดต้น ทั้งขื่อคานเสาล้วนแล้วเป็นหินทั้งแท่งเชื่อมต่อกันโดยไม่มีรอย แต่ทางเพดานมีร่องรอยเจาะขึ้นจากฝีมือคน มิเพียงไม่ละเอียดประณีตเท่านั้น ทั้งยังขรุขระสูงต่ำ แต่ก็โอ่อ่าโอฬารราวพระราชวัง นับเป็นการก่อสร้างของธรรมชาติที่ไพศาลจนไม่มีปัญญาคาดคิดได้

งักเช้งเทียนพิจารณาดูหลังคาปราสาทแล้วลดสายตาลงมามองเสาหินอีกคราเห็นแต่ละสี่เสาจะมีประตูที่สูงใหญ่มหึมาบานหนึ่ง ประตูปิดอยู่สนิทแน่น บานประตูลงรักสีดำมันแววาว มีห่วงเป็นรูปหัวสัตว์ทองเหลืองเรียงรายสี่หัว งามสง่าน่าเกรงขามไม่อาจกล้ำกราย ภายในปราสาทจะเป็นลักษณะอย่างไรไม่อาจทราบได้ จึงครุ่นคิด

'ผู้ส่งเสียงตวาดเมื่อครู่ มิทราบซ่อนตัวอยู่แห่งหนใด ไฉนสังเกตไม่เห็น ?'

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น เทียนชัวซิ้งได้ขึ้นมาบนยอดเขาบ้าง ส่งเสียงถามดัง ๆ

"ที่แท้บนยอดเขามีวัดใหญ่มหึมา"

มันได้เห็นปราสาทเป็นวัดไปแล้ว

ขณะงักเช้งเทียนจะเอ่ยปาก พลันได้เห็นอิ้ดเช็งกวนจู้ ก้ำโก้วเต้าเจี้ยง ตอ-เคอลูทั้งสามทยอยกันขึ้นมาบนยอดเขาบ้าง เพียงชั่วครู่กิมเทียวกับเม่งฮั่งเชียะก็ติดตามมาถึง

กิมเทียวพอหยั่งเท้าทรงกายเห็นชัดตา ต้องงุนงงจนตะลึงลาน หันมอง-เต้าเจี้ยงทั้งสองแวบหนึ่ง เห็นพวกท่านต่างมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย จึงถามไป

"ป้าอ๊วงฮงมีความพิสดารสุดเปรียบประมาณจริง ๆ ไม่มีไม้สักต้น หญ้าสักใบ กระทั่งไม่มีร่องรอยของฝุ่นละอองอีกด้วย"

เทียนชัวซิ้งส่งเสียงดัง ๆ

"ผู้ที่แผดร้องก้องตะโกนเมื่อครู่ ไฉนหายตัวไม่เห็นเลย ?"

เสียงเพิ่งขาดคำ พลันมีเสียงครืน ๆ ดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นมา ทันใดนั้น ประตูใหญ่ที่มาถูกเปิดออกถึงข้างละสี่บาน แต่เพียงด้านซ้ายขวาด้านละสี่บาน ส่วนสี่บานที่ระหว่างกลางยังคงถูกปิดสนิทแน่น

เมื่อประตูทั้งแปดถูกเปิดออก มีชายฉกรรจ์ปรากฏตัวขึ้นแปดคนทันที ยืนเด่นอยู่ที่หน้าประตูละคน ต่างสวมอาภรณ์รัดกุมเป็นสีเขียว แดง ดำ ขาว หลังสะพายกระบี่ยาว ดูจากซ้ายไปขวาผู้มีวัยสูงสุดประมาณสี่สิบห้าสี่สิบหกแล้วรองลงไปตามลำดับ ผู้เยาว์วัยที่สุดก็ประมาณสามสิบเศษ

งักเซ้งเทียนหันไปส่งเสียงกับพวกพ้องเบา ๆ

"อาจเป็นพวกศิษย์ของฮั่วฮะน่อเซียนออกมาก็ได้"

กิมเทียวส่งเสียงทางลมปราณต่อก้ำโก้วเต้าเจี้ยง ขอให้เป็นผู้เสนอตัวออกโต้ตอบกับฝ่ายตรงข้าม แล้วจึงเตือนพวกพ้อง

"ที่ห่างจากเบื้องหน้าพวกเราประมาณสิบวา มีเส้นขาวกว้างประมาณสองเชียะอยู่นั่น อาจเป็นเส้นขีดบอกเขตหวงห้าม พวกเราอย่าได้ข้ามเส้นนั้นไป เพื่อไม่ต้องละเมิดข้อห้ามของฝ่ายตรงข้าม จนเกิดการกระทบกระทั่งไม่อาจไกล่เกลี่ย"

ก้ำโก้วเต้าเจี้ยงได้รับเสียงทางลมปราณแล้ว ก้าวออกจากกลุ่มพวกพ้องไปยกมือตั้งเป็นสันที่หว่างอก พลางส่งเสียงกังวาน

"อาตมาก้ำโก้วแห่งแซเซี้ย ขอน้อมเชิญศิษย์ทั้งแปดของฮั่วฮะน่อเซียนมีประสกท่านใดออกมาตอบโต้"

ขาดคำ เห็นชายฉกรรจ์หน้าประตูซ้ายสุดส่งเสียงหนัก ๆ

"เจ้าสำนักแซเซี้ยมีเกียรติภูมิเกรียงไกรทั้งแผ่นดิน พวกเราเฮียตี๋ทั้งแปดคนเลื่อมใสมานานแล้ว ข้าพเจ้ามีเกียรติได้เป็นศิษย์คนแรกของอาจารย์ แซ่เซ่งนามแป๊ะตั๊กเต้าเจี้ยง ขึ้นยอดเขาโดยมีหินเขียวเป็นสักขีหรือไม่ ?"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"พวกนี้เป็นซือตี๋ของข้าพเจ้า นามที่รองลงไปคือแป๊ะเส็ก ตงตุ้ก ตงได้ซกแม้ ซกแห่ คุ่ยซุ้ย คุ่ยเชียง มีน้ำใจไมตรีดุจเฮียตี๋ร่วมสายโลหิต ได้รับคำสั่งจากอาจารย์มาเฝ้ายอดเขาป้าอ๊วงคงนี้"

มันชี้แนะนำตั้งแต่ซ้ายไปขวา บ่งบอกชื่อของแต่ละคนโดยชัดเจน ก้ำโก้ว-เต้าเจี้ยงฟังจบความแล้วส่งเสียงกังวาน

"เลื่อมใสชื่อเสียงเกรียงไกรของพวกท่านซือเฮียตี๋มานานแล้ว ได้เห็นในวันนี้

นับเป็นเกียรติที่ภูมิใจยิ่ง"

จากนั้น แนะนำพวกพ้องทางด้านหลังไปบ้าง สุดท้ายเสริมขึ้น

"เสียดายที่พวกอาตมามิได้ไปถึงเล้าลั้ง จึงไม่มีหินเขียวเป็นสักขี ที่มามีเจตนาขอเห็นเป็นขวัญตาเท่านั้น และก็นับว่าไม่เสียเที่ยวเปล่า บนยอดเขานี้สมควรเป็นทิวทัศน์ลิตพิสดารที่สุดในพิภพจบแดนได้"

ผู้ที่บอกตัวเองนามเซ่งแป๊ะตั๊กเน้นเสียงหนัก ๆ ทันที

"ริมบึงที่ไหล่เขามีหลักหินอยู่สามหลัก เชื่อว่าพวกเต้าเจี้ยงต่างได้เห็นชัดเจนแล้วขึ้นยอดเขาโดยไม่มีหินเขียว มีเหตุผลเดียวพอจะว่ากล่าวได้ นั่นคือมาเพื่อประลองวิทยายุทธ์ รอให้ผู้คนทางเบื้องล่างขึ้นมาครบครัน ข้าพเจ้ายังมีวาจากล่าวอีกหลายคำ"

กิมเทียวได้ฟังสืบเท้าออกไปยืนเคียงคู่กับก๋าโก้วเต้าเจี้ยงแล้วกล่าว

"ขอถามเซ่งไต้เฮี้ยบเรื่องหนึ่ง หวังให้ชี้แนะด้วย"

อีกเจ็ดคนต่างสงบปากคำไม่ส่งเสียง ยังคงเป็นเซ่งแป๊ะตั๊กตอบมา

"กิมไต้เฮี้ยบมีเรื่องอันใด ขอเพียงไม่ขัดต่อกฎของยอดเขา ข้าพเจ้ายินดีตอบทุกคำถาม"

"ขอเรียนถาม ที่ว่าเซ่งบู๊กวนนั้นหมายถึงสถานที่ใด ?"

เซ่งแป๊ะตั๊กชี้ไปบนหลังคาทางด้านหลังพลางตอบ

"นั่นเป็นที่สำรวมของอาจารย์ หอคอยสูงสุดที่ท่านทั้งหลายได้เห็นนั่นเอง มิว่าผู้ใดที่ขึ้นประลองวิทยายุทธ์บนยอดเขา เพียงกระทำตามกฎ คนเดียวพิชิตพวกเราซือเฮียตี๋ทั้งแปดคนแล้ว พอจะเข้าประตูด้านตรงไปที่หน้าเซ่งบู๊กวน ถึงตอนนั้น อาจารย์ทั้งสองของพวกเราจะต้องออกมาต้อนรับเอง หากมีผู้ใดสามารถพิชิตอาจารย์ทั้งสองสามีภรรยาได้ ไม่เพียงจะได้รับการยกย่องที่สูงสุดของยุทธจักรเท่านั้น ยังจะได้เกาทัณฑ์เซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่อันเป็นของวิเศษบนยอดเขานี้อีกดอกหนึ่ง"

เซี่ยเอี๊ยงซิ่งจี้ (เทพเกาทัณฑ์ยิงสุริยัน) สามารถพิชิตผู้บังคับลมปราณให้กระบี่บินได้ งักเซ้งเทียนกระเหี้ยนกระหือรืออยู่นานแล้ว ตอนนี้เมื่อได้ฟังยิ่งรู้สึกคันไปทั้งตัวจนยากจะสะกดกลั้น มันไม่สนใจเกาทัณฑ์วิเศษดอกนั้นจะได้มาด้วยความลำบากยากเข็ญปานใด แต่ย่อมมีความมุ่งหวังประทับอยู่ในใจแล้ว จึงบันดาลให้มันต้องก้มศีรษะครุ่นคิดไม่ส่งเสียง

ช่วงเวลาที่ตอบโต้กันนั้น มีผู้ทยอยขึ้นมาบนยอดเขาได้อีกเจ็ดสิบกว่าคน

ในการลอบสังเกต เห็นแต่ละคนต่างหอบหายใจถี่เร็ว แสดงว่าเหน็ดเหนื่อยจนอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรงแล้ว

เทียนซัวซิ้งกล่าวต่อเซ่งแป๊ะตั๊กด้วยเสียงกังวาน

"คนทางเบื้องล่างขึ้นมาใกล้หมดสิ้นแล้ว ผู้ที่ขึ้นมาไม่ได้ พวกเราไม่ต้องรอแล้ว ท่านมีการว่ากล่าวใดโปรดรีบบอกมา ตอนนี้เมฆหมอกกระจายหมดสิ้นใกล้เที่ยงแล้ว นับเป็นเวลาเหมาะต่อการต่อสู้อย่างยิ่ง"

เซ่งแป๊ะตั๊กจับตามองเส้นขาวบนพื้นพลางกล่าวเสียงกังวาน

"ผู้มีหินเขียวแต่ไม่ต้องการวิงวอนขอสัญลักษณ์ โปรดโยนหินเขียวลงไปในบึงน้ำ ผู้มีสักขีแต่ไม่กระทำตามกฎ ทั้งยังคิดจะลอบถอนตัวไป ต้องมีภัยถึงแก่ชีวิตได้ อย่าตำหนิข้าพเจ้ามิได้ประกาศเตือนไว้ก่อน"

หยุดเล็กน้อยแล้วส่งเสียงต่อ

"ผู้ตั้งใจขึ้นก่อกวนบนยอดเขา ขอเพียงเป็นผู้มีวิทยายุทธ์เลอเลิศสูงสุด ทางเรามีกฎไม่ต้องการสืบสาวเอาความ และยังถือว่าขึ้นมาเพื่อลองวิทยายุทธ์ด้วย แต่เมื่อลงมือห้ามมีบาดเจ็บล้มตาย ผู้ยอมปฏิบัติตามกฎจึ้ถึงพึงหยุดไว้ ถือว่ามาทดสอบพลังฝีมือโดยแท้จริง แต่ห้ามฮือกันกลุ้มรุมเด็ดขาด มิเช่นนั้นจะตอบโต้โดยไม่ออมมือให้ความเวทนา"

วาจาเพิ่งขาดคำ พลันมีผู้หนึ่งในกลุ่มร้องขึ้นดัง ๆ

"ตั้วเอี๊ยแม้มีหินเขียว แต่มิยอมถ่อมตัวลงวิงวอนขอสัญลักษณ์"

ผู้คนทั้งปวงได้ยินต่างมองไปทางต้นเสียงทันที เห็นเป็นชายฉกรรจ์สูงใหญ่วัยสามสิบเศษ กำลังสะบัดมือซัดหินเขียวก้อนหนึ่งลงไปในบึงน้ำ

เซ่งแป๊ะตั๊กพอเห็นรีบถาม

"ท่านจะต่อสู้หรือถอนตัวแล้วแต่ความพอใจ จะต่อสู้ ? ขอเชิญข้ามเขตเส้นหวงห้าม ประลองกับเซ่งคุ่ยเซียงซือตี๋คนเล็กสุดของข้าพเจ้าก่อน"

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ส่งเสียงดัง ๆ สวนคำ

"ย่อมต้องการต่อสู้"

มิทันขาดคำ ร่างพุ่งควับด้วยความเร็วดั่งอัสดรฝีเท้ายอดเยี่ยมไปยังเบื้องหน้าผู้ยืนอยู่ในประตูขวาสุด ร่างมันยังมิได้หยุดนิ่งพลันได้ยินเสียงตวาด

"ประกาศนามมา !"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่สะบัดฝ่ามือส่งเสียง

"ตั้วเอี๊ยไม่มีชื่อ !"

ฝ่ามือของมันมีพลังหนักหน่วงยิ่งนัก เสียงทะลักฝ่าอากาศดังสนั่นหวั่นไหว ในสายตาผู้เชี่ยวชาญ แน่ใจว่ามันต้องเป็นยอดฝีมือยุทธจักรคนหนึ่ง

แต่เซ่งคุ่ยเชียงกลับไม่แยแสสนใจ เห็นมันยืนแน่วนิ่งมิได้หลบหลีก เพียงยื่นนิ้วจี้ออกมาเบา ๆ พลางกล่าว

"ท่านกลับไปเถิด"

ในสายตาที่จับมองดู เห็นนิ้วที่จี้ออกมาของมันไม่เพียงทำลายพลังฝ่ามือชายฉกรรจ์เท่านั้น กระทั่งยังจี้เข้าใส่สามจุดสำคัญของชายฉกรรจ์อีกด้วย !

พลันมีเสียงแค่นเย็นชาดังออกมาจากในกลุ่มผู้คน

"สามารถฝึกดรรชนีมังกรคู่ถึงระดับนี้ นับว่าน่าดูอย่างยิ่งได้"

ผู้คนทั้งปวงมิทันเหลียวมอง แลเห็นพอชาดคำมีร่างสายหนึ่งพุ่งวาบดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง แม้แสงอาทิตย์เจิดจ้า ยังไม่อาจเห็นร่างของมันชัดตา แต่กิมเทียวคำนึงด้วยความตื่นเต้นสงสัย

'มิทราบอั้งทีล้อขึ้นยอดเขามาแต่เมื่อใด ?'

สมองครุ่นคิด ปากส่งเสียงดังกังวาน

"มกเล่ากอโปรดหยุดก่อน ผู้น้องกิมเทียวมีเรื่องขอเรียนถาม"

กิมเทียวคล้ายดูออกว่าอั้งทีล้อมิใช่คู่มือฝ่ายตรงข้าม จึงหาข้ออ้างเตือนมันกลับมา

ที่แท้ผู้ทะยานกายออกมานี้คือโจรอัศวินยิ่งใหญ่ที่สุดในทะเลทรายภาคตะวันตกเฉียงเหนือ นามมกทินี้ที่ผมเหลืองหนวดแดง ผู้คนเรียกว่าอั้งทีล้อนั่นเอง เมื่อได้ยินรีบชะงักเท้าส่งเสียง

"เล่ากอกอเราพอขึ้นยอดเขาก็เห็นเล่าตี๋อยู่ด้วย รอเราต่อสู้กับผู้ใช้ซังเล่งจี้ (ดรรชนีมังกรคู่) ผู้นั้นก่อนค่อยโอภาปราศรัยกับเจ้า"

กิมเทียวเห็นมันข้ามเส้นขาวไปแล้ว ทราบว่าสักครู่ต้องถูกฝ่ายตรงข้ามเย้ยหยันเป็นแน่ จึงรีบกระโดดปราดออกไปส่งเสียง

"เล่าตั้วกอฟังข้าสักคำหนึ่งก่อนค่อยลงมือยังไม่สาย วันนี้เป็นการทดสอบพลังฝีมือเท่านั้น อย่าได้ถือเป็นจริงโดยเด็ดขาด"

กิมเทียวทราบแก่ใจ ฝ่ายตรงข้ามสามารถใช้ดรรชนีมังกรคู่ที่เป็นวิทยายุทธ์ธรรมดาสามัญของยุทธจักรได้สูงถึงระดับเลอเลิศปานนี้ เป็นที่แน่แก่ใจได้ วิทยายุทธ์

ที่มันยังมิได้แสดงออก จะต้องสูงส่งจนน่าตกตื่นสะท้านขวัญ เพื่อคำนึงถึงเกียรติภูมิในยุทธจักรของมกทินี้ มิอาจไม่คิดหาวิธียับยั้งไม่ให้มันไปเสี่ยงอันตรายจนชื่อเสียงย่อยยับเกียรติภูมิอัปรา

ระหว่างเดินเข้าไป มันส่งเสียงทางลมปราณบอกความคิดแก่มกทินี้แล้วรีบเสริมต่อ

"เล่าตั้วกอเพิ่งมาไม่เข้าใจความละเอียด ผู้น้องไหนเลยเมื่อทราบไม่เรียนต่อได้"

ขณะกิมเทียวส่งเสียง ชายฉกรรจ์ที่พ่ายแพ้ในตรรชนีเดียวเร่งฝีเท้าลงจากยอดเขาด้วยความอับอายแล้ว มกทินี้ทราบแก่ใจ พลังฝีมือกิมเทียวเหนือกว่ามันมากมายหลายเท่านัก ได้ยินจึงส่งเสียงทางลมปราณ

"ในเมื่อข้ามเส้นหวงห้ามแล้วไม่ลงมือ ไยมิใช่ถูกฝ่ายตรงข้ามหัวร่อเย้ยหยัน ? และอยู่ต่อหน้ายอดฝีมือมากหลายปานนี้ ไหนเลยจะถอนตัวกลับไปได้อีก ?"

กิมเทียวรีบส่งเสียงทางลมปราณ

"นี่มิเป็นไร ขอเพียงเล่าตั้วกอไม่เห็นเป็นเรื่องต้องตำหนิ มิสู้ให้ผู้น้องไปเผชิญหน้ากับมันสักพักก่อน มาตรทราบว่าไม่อาจได้ชัย แต่พ่ายแพ้มีการเสียหายก็น้อยนิดมาก ผู้น้องยังเยาว์วัย ชื่อเสียงน้อยนิดนี้ไหนเลยมีความสำคัญได้"

มกทินี้กล่าวด้วยความพลุ่งพล่านตื่นตัน

"ชื่อเสียงของเล่าตี่กระเดื่องเกรียงไกรยิ่งกว่าเล่ากอกอมากหลายนัก และยังเกี่ยวพันถึงเกียรติภูมิของโง้วเล้งจูไต้เฮี้ยบอีกด้วย ยังคงให้เราที่เป็นโจรปล้นม้าลงมือประเสริฐกว่า"

ขณะทั้งสองเกี่ยงงอนกันไม่จบสิ้น พลันได้ยินเทียนซัวซิ้งคำรามดังสนั่น

"พวกเจ้ามีเรื่องก็ถกกันต่อไป เราไม่อาจทนรอได้แล้ว"

กิมเทียวสะท้านเฮือกใหญ่ ลอบร้อง 'แย่แล้ว' ในใจ

ขณะมิทันส่งเสียงทักท้วง เทียนซัวซิ้งได้โถมข้ามเส้นขาวออกไปแล้ว ร่างสูงใหญ่มหึมาปานเทวราชเหล็กของมัน โถมเข้าใส่เซ่งคุ่ยเซียงดุจพยัคฆ์ร้ายตะปบเหยื่อ

เซ่งคุ่ยเซียงคล้ายดั่งมีความระมัดระวังกว่าเมื่อครู่หลายส่วน ได้ยินมันถามเสียงหนัก ๆ

"พี่ท่านต้องการประลองหมัดเท้าหรืออาวุธ ? ตกลงให้ชัดเจนก่อน อย่าได้เหลวไหลเช่นดั่งคนเมื่อครู่"

เทียนชัวชิ้งไหนเลยสนใจเหลวไหลหรือไม่เหลวไหล พลิกมือชักกระบองสยบมารออกจากหลัง แค่นเสียงดัง ๆ

"เพื่อนตายของเรามิได้เคลื่อนไหวมาสองปีแล้ว ก็ใช้มันทุบตีท่านเถิด"

เซ่งคุ่ยเซียงเห็นมันส่งเสียงพลางลงมือเลย อดเกิดความตื่นเต้นกว่าเดิมไม่ได้ รีบชักกระบี่ออกมาต่อต้านด้วยทีท่าไม่ปลอดโปร่งเยือกเย็นเช่นเมื่อครู่อีกแล้ว

กระบองของเทียนชัวชิ้งฟาดถึงกลางคันพลันแบนออกไป เปลี่ยนเป็นกระบวนท่าผลักภูเขาถมทะเล พร้อมกับสะอึกกายขึ้นไปบนบันไดศิลาได้ ส่งเสียงก้องกังวาน

"กระบวนท่าแรก !"

เซ่งคุ่ยเซียงพลิกกระบี่จื้อออกไปทางด้านข้าง ในกระบวนท่าผลักระลอกช่วยคลื่น หมายใช้วิชาสี่ตำลึงสู้พันชั่งมาพิชิตศัตรู

เทียนชัวชิ้งรอจนพริบตาที่ปลายกระบี่จี้ใส่ตัวกระบอง พลันรั้งพลังในกระบองคืนกลับมาพร้อมกับตวาด

"พลิกทะเลเคลื่อนภูเขา !"

เซ่งคุ่ยเซียงเห็นมันเปลี่ยนกระบวนท่าได้รวดเร็วปานนั้น ทราบทันทีว่าตัวมหึมานี้ต้องไม่ใช่ชั้นธรรมดา จึงรีบเกร็งกำลังภายในทั้งมวลขึ้น พริบตานั้น ประกายกระบี่กระจายเจิดจ้า พลังฝ่าอากาศเสียงแหลมเล็กเสียดประสาท

เทียนชัวชิ้งพลันรู้สึก มีประกายเจิดจ้าฉวัดเฉวียนวนเวียนไปทั้งซ้ายขวาหน้าหลังและล่างบน ปลายกระบี่มากมายนับไม่ถ้วนทะลวงเข้าใส่จุดสำคัญทั่วร่างหนาแน่นถี่ยิบปานฝูงตั๊กแตน พลังที่พุ่งเข้ามา แหลมคมจนมันที่ฝึกวิชาเสื้อผ้าเหล็ก ร่างแข็งแกร่งราวเหล็กไหล ยังรู้สึกเจ็บปวดแทบทนทานไม่ได้ ต้องรีบเกร็งกำลังทั้งมวลขึ้นต่อต้าน สะบัดกระบองสยบมารจนประกายทองกระจายเป็นแผ่นผืนบ้าง

ขณะที่ทั้งคู่ต่อสู้กันด้วยความอำมหิตดุดันจนใกล้แตกหักนั้น พลันได้ยินเซ่งแป๊ะตั๊กส่งเสียงหนัก ๆ อีก

"เทียนชัวชิ้งมีพลังฝีมือไม่ต่ำ มีผู้ใดต้องการไปทดสอบกับซิกตี๋เซ่งคุ่ยซุ้ยของเราบ้าง ?"

มีเทียนชัวชิ้งเป็นตัวอย่างให้เห็น กระทั่งเทียนชัวชิ้งยังต้องตั้งรับมากกว่าตีโต้ แสดงว่าไม่ใช่คู่มือของเซ่งคุ่ยเซียง ยอดฝีมือทั้งหลายไหนเลยยังมีผู้คนกล้าออกไปประลองให้อัปยศอดสู ดังนั้น ต่างสงบปากคำเงียบงัน มีเพียงมกทินี้บอกกับเกิมเทียว

-ยังคงให้เล่ากอกอไปช่วยเทียนชัวซิ้งได้เฮี้ยบอีกแรงเป็นไร ?-

กิมเทียวสั่นศีรษะคัดค้าน

-ฝ่ายตรงข้ามบอกไว้ก่อน ไม่อาจยื้อเข้ากลุ้มรุมเด็ดขาด เล่ากอกออย่าได้ช่วยมันเป็นอันขาด คนที่สองยังคงให้ผู้น้องไปเถิด-

กิมเทียวยังมิทันเคลื่อนไหว พลันเห็นงักเซ้งเทียนพุ่งปราดเข้ามากล่าว

-เทียวเจ็กช้าไว้ ให้เซ้งยี้ถามมันสักหลายคำก่อนค่อยไป-

ไม่รอให้กิมเทียวตอบโต้ งักเซ้งเทียนเน้นเสียงหนัก ๆ ทันที

-หากฝ่ายเรามีแปดคนออกไป ใช่พอจะต่อสู้กับพวกท่านทั้งแปดคนโดยพร้อมกันหรือไม่ ?-

ได้ยินเซ่งแป๊ะตี้กตอบดังกังวาน

-เพียงอนุญาตให้ออกต่อสู้เป็นคนเดียว-

-เฮอะ ! คู่แรกยังไม่เสร็จสิ้น นี่เป็นเหตุผลกลใดอีก ?-

-เทียนชัวซิ้งมิใช่เป็นคู่มือของโป้ยตี้เราแน่นอนแล้ว จึงถือเป็นการต่อสู้ที่ยุติได้-

งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อกล่าว

-พวกท่านก็รู้จักสับเปลี่ยนกันพักผ่อน งักเซ้งเทียนขอระบุท้าทายเซ่งคุ่ยเซียงมาประลอง มิเช่นนั้นพวกท่านพอจะเพิ่มกำลังสดชื่น แต่พวกเราเพียงอนุญาตให้เข้าไปทีละคน หรือนี่คือลูกคิดรางแก้วของป้าอ๊วงยงท่าน ?-

พองักเซ้งเทียนเปิดเผยเงื่อนงำที่เป็นเลศนัย ชาวยุทธ์ทั้งหลายต้องส่งเสียงเดือดดาลเซ็งแซ่ แต่เซ่งแป๊ะตี้กกล่าวอย่างไม่แยแสสนใจ

-นี่เป็นกฎที่อาจารย์ตราไว้ เราไม่กล้าแก้ไข ผู้ยินยอมประลองจะต้องเคารพกฎนี้ มิเช่นนั้นเชิญลงจากเขาไป-

งักเซ้งเทียนตวาดด้วยโทสะ

-ฮั่วฮะน่อเซียนถึงกับใช้เล่ห์กลที่ยอดเยี่ยม มีแต่ได้ชัยไม่พ่ายแพ้เช่นนี้หลอกลวงชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดิน มิน่าเล่า ชื่อเสียงของมันจึงดำรงยาวนานไม่เพลี่ยงพล้ำ-

แล้วหันไปร้องดัง ๆ ต่อเทียนชัวซิ้ง

-ตั้วแปะรีบกลับมา พวกเราต่างหลงกลกลอกกลิ้งของผู้อื่นแล้ว พวกเรากลับไปแพร่ข่าวในยุทธจักร ขอให้ชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดินอย่าได้มาหลงกลนี้อีก แสดงแน่ชัด สัญลักษณ์ผ่านทางที่ว่าก็เป็นฝีมือสร้างชื่อเสียงจอมปลอม ไหนเลยยังถกเถึง

หลักประกันใดได้อีก ?"

เทียนชั่วซิ้งต่อสู้กับเซ่งคุ่ยเชียงมาสามสิบกว่ากระบวนท่า เริ่มรู้สึกด้อยกว่าไม่อาจรับมือ พอได้ยินจึงโหมจู่โจมสองกระบวนท่า ม้วนตัวตีลังกาลงหน้าบันได ยังไม่เข้าใจนักว่าชัดเจนว่างักเซ้งเทียนกล่าวกระไร แต่ทราบหลานผู้นี้ต้องมีเหตุผลที่ถูกต้องสมควร เมื่อหยั่งเท้าทรงกายแล้วจึงถาม

"หลอกลวง ? ผู้ใดหลอกลวงคน ?"

งักเซ้งเทียนยังมิทันเอ่ยปาก แต่ถูกเซ่งแป๊ะตั๊กตวาดห้ามไว้ก่อน ได้ยินมันคำรามดังสนั่นหวั่นไหว

"ผู้แซ่งัก ท่านกล้าทำลายเกียรติภูมิสูงส่งของอาจารย์เรา หรือไม่ต้องการมีชีวิตลงจากยอดเขา เทียนชั่วซิ้งห้ามหยุดมือกลางคัน !"

งักเซ้งเทียนไม่สนใจไยดีเลย หันกล่าวกับยอดฝีมือทางด้านหลังเสียงดังกังวาน

"ท่านทั้งหลายต่างเห็นกับตาแล้ว รีบทิ้งหินเขียวที่หลอกลวงคนแล้วลงจากยอดเขาไป มีญาติสนิทมิตรสหายจงบอกต่อ ๆ อย่าได้หลงกลขึ้นมาบนยอดเขานี้เป็นอันขาด"

วาจาเพิ่งขาดคำ ยอดฝีมือทั้งหลายต่างล้วงหินเขียวขว้างลงกับพื้น มีบ้างยังกระทืบแล้วใช้ส้นเท้าขยี้ ทีท่าเดือดดาลของยอดฝีมือทั้งหลายสิบคนนี้กระตุ้นแปดคนบนบันไดเดือดดาลปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แหย่ กระโดดโลดเต้นคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหว ได้ยินเซ่งแป๊ะตั๊กตวาด

"เด็กชั่วร้าย ! หากมิใช่อาจารย์มีคำสั่งห้ามฆ่าคนโดยไร้สาเหตุ มิเช่นนั้นต้องจับเจ้าขยี้แหลกเละคามือแน่นอน หากเจ้ายังมีความกล้า แม้ต่อสู้กับเราหนึ่งร้อยกระบวนท่ายังไม่พ่ายแพ้ จึงนับเป็นชายชาตรีมีฝีมือได้"

แสดงแน่ชัด มันไม่เคยได้ยินกิตติศัพท์งักเซ้งเทียนมาก่อน จึงได้ส่งเสียงเย้ยหยันอย่างไม่ยั้งคิด

งักเซ้งเทียนได้รับการยกย่องว่ามีสมองปราดเปรื่องหลักแหลม เล่ห์อุบายกลอกกลิ้งแพรวพรายเสมอมา ชาวยุทธ์ตงง้วนต่างทราบทั่วถ้วนถึงเรื่องเมื่อสองปีก่อนมันวางแผนจับเป็นล้อส่ายฮิวเล้ง พฤติการณ์เมื่อครู่ แสดงว่ามีเล่ห์กลกลอกกลิ้งอีกแล้ว เมื่อจับจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้ามได้ ย่อมต้องตีโต้กลับไปด้วยความหนักหน่วงดุดัน ดังนั้น พอวาจาเซ่งแป๊ะตั๊กขาดคำ งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อเย้ยหยันทันที

"จะต่อสู้นั้นไม่ยาก ยากอยู่ที่ผู้แซ่งักจักพลั้งมือฆ่าคน"

เซ่งแป๊ะตั๊กไหนเลยแยแสทารกใหญ่วัยสิบห้าสิบหกปีในสายตา มันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วตวาด

"เราก็คิดจะละเมิดคำสั่งอาจารย์เช่นกัน"

งักเซ้งเทียนพลันสืบเท้าสองก้าว ส่งเสียงกังวาน

"ด้วยซือเฮียตี๋ทั้งแปดคนของท่านฮือเข้ามาพร้อมกัน ไหนเลยเพียงจะฆ่าผู้แซ่งักคนเดียวโดยง่ายดายเท่านั้น จะสังหารยอดฝีมือบนยอดเขานี้ก็ง่ายดายปานพลิกฝ่ามือ ดังนั้น ผู้แซ่งักยินยอมสะกดกลั้นโทสะนี้ไว้ชั่วคราว"

เซ่งแป๊ะตั๊กเดือดดาลจนเบิ่งตาแทบถลนออกนอกเบ้า ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ที่ขัดคำสั่งอาจารย์มีเราคนเดียว ต้องไม่ลากซือตี๋อีกเจ็ดคนมาร่วมความผิดด้วยได้ เป็นตายแล้วแต่ฝีมือที่ฝึกปรือมา"

งักเซ้งเทียนหัวร่อดังกังวานกล่าว

"วาจาของท่านคล้ายเปล่งจากใจจริง แต่ผู้แซ่งักมีนิสัยไม่ยอมเชื่อถือผู้คนโดยง่าย"

ไม่ทันขาดคำ หันขวับไปส่งเสียงกับยอดฝีมือทั้งหลาย

"ผู้กล้าหาญทั้งหลายต่างได้เห็นได้ยินกับหูกับตา ผู้แซ่งักวันนี้ยินดีเป็นไข่กระแทกหิน หากท่านทั้งหลายสังเกตออกว่า ฝ่ายตรงข้ามไม่กระทำตามคำมั่นสัญญาหรือมีอกุศลจิตคิดจะทำลายพวกท่านทั้งหลายให้สิ้นซากในครั้งเดียว ขอเพียงหนีรอดออกไปสักผู้หนึ่ง กรุณาประกาศเรื่องวันนี้แก่ยุทธจักร มิเช่นนั้น เชิญเป็นสักขีการต่อสู้ครั้งนี้ด้วย"

กิมเทียวทราบหลานกลอกกลิ้ง เป็นฝ่ายได้เปรียบในการใช้อุบายต่อสู้กัน จึงส่งเสียงทางลมปราณแก่ยอดฝีมือทั้งหลาย ให้เกร็งกำลังเตรียมพร้อมไว้เพื่อป้องกันการเปลี่ยนแปรที่อาจพลันอุบัติขึ้น

ตอนนั้น เซ่งแป๊ะตั๊กคล้ายตั่งสั่งเรื่องราวใดต่อบรรดาซือตี๋ของมันอยู่ ชั่วครู่เห็นมันทะยานปราดลงจากบันไดศิลา คุกคามเข้าหางักเซ้งเทียนอย่างโอหังบังอาจ

หลังจากงักเซ้งเทียนได้กำลังภายในขั้วแม่เหล็กจากอาจารย์มาห้าส่วนแล้ว ตลอดสองปีที่ผ่านมา คำนวณยังไม่ออกว่ากำลังภายในของมันจะลึกล้ำถึงระดับใดแน่ ตอนนี้แม้ทราบ ศัตรูที่เผชิญอยู่มีฝีมือสูงส่งกล้าแข็ง แต่ไม่รู้สึกหวาดหวั่นพรั่นพรึงสักน้อยนิด กลับกระตุ้นความฮึกเหิมจนฮือโหม เกร็งกำลังหมายรับมือ

อยู่เต็มที่

กิมเทียวยิ่งไม่ทราบพลังฝีมือของงักเซ้งเทียน เมื่อสองปีก่อนเพียงทราบว่าพลังฝีมืองักเซ้งเทียนมีเหนือมันเล็กน้อยเท่านั้น จึงมิใคร่วางใจนัก รีบส่งเสียงทางลมปราณ

"เซ้งยี้มิอาจชะล่าใจ แม้เป็นฝ่ายได้ชัย ก็ไม่อาจลงมือหนักหน่วง เราสังเกตสถานการณ์ของฝ่ายตรงข้ามออกแล้ว พวกมันต้องไม่ยอมรับการพ่ายแพ้โดยเด็ดขาด ผลภายหลังที่จะตามมาต้องเป็นที่น่ากังวลอย่างยิ่งอยู่"

"เทียวเจ็ก ตอนนี้ขี่เสือยากจะลงแล้ว ข้าพเจ้าไม่ฆ่ามัน มันต้องฆ่าข้าพเจ้าแน่ ท่านสังเกตเหตุการณ์ คอยพายอดฝีมือลงจากยอดเขาให้ทันการเถิด"

งักเซ้งเทียนรีบส่งเสียงทางลมปราณบอกไปแล้วสืบเท้าเข้าหาฝ่ายตรงข้ามบ้าง

กิมเทียวรีบบอกความคิดของงักเซ้งเทียนต่อยอดฝีมือทั้งหลายโดยเร็ว ไหนเลยคาดคิด ยอดฝีมือทั้งมวลถึงกับไม่มีทีท่าจะถอยหลังสักก้าวเดียว

เซ่งแป๊ะตั๊กย่างสามขุมเข้ามาจนห่างจากงักเซ้งเทียนประมาณสิบวาจึงหยุดลง ส่งเสียงหนัก ๆ

"ครบกำหนดเวลาที่อนุญาตให้ขึ้นยอดเขาแล้ว คนอื่น ๆ วันพรุ่งนี้ค่อยมาใหม่ เพียงรั้งแต่กิมได้เหยียบที่ข้ามเขตหวงห้ามเข้ามา ส่วนคนอื่น ๆ ลงจากยอดเขาตามกฎเถิด"

งักเซ้งเทียนพลอยหยุดเท้าลงบ้าง ส่งเสียงสวนคำ

"หากพวกนั้นยินยอมจะอยู่ประลองฝีมือบนนี้อีก ?"

เซ่งแป๊ะตั๊กแค่นหัวร่อตอบ

"เราเคยเอ่ยถามพวกมันแล้ว ไม่มีคนอื่นใดจะออกมาต่อสู้อย่างแน่ชัด ไม่ถอนตัวในตอนนี้ถือเป็นการละเมิดกฎหวงห้าม ผลที่จะเกิดในตอนหลัง พวกมันต้องรับผิดชอบกันเอง"

เทียนซัวซิ้งคำรามดังสนั่น

"บิดายังประลองไม่เสร็จสิ้น ไฉนไม่นับบิดาเข้าไปอีกคนหนึ่ง ?"

เซ่งแป๊ะตั๊กแค่นหัวร่อตอบ

"ผู้หยุดมือเองถือเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ไปแล้ว อย่าว่าแต่ท่านไม่ใช่คู่มือของโป้ย-ตี่เราโดยเด็ดขาด อีกหนึ่งปีค่อยมาใหม่เถิด"

เทียนซัวซิ้งเดือดดาลเป็นยิ่งนัก สะบัดกระบองหมายจะโถมเข้าไป...

กิมเทียวคว้าแขนมันไว้พลางกระซิบ

"ตั๋วกออย่าหุนหัน เชิญท่านพายอดฝีมือทั้งหลายลงจากยอดเขาเถิด"

มันดูออกว่าสถานการณ์ตอนนี้ไม่เป็นผลดีต่อยอดฝีมือทั้งหลายเลย ถกนตัวใน ตอนนี้นับว่าเป็นโอกาสประเสริฐเลิศสุดแล้ว จึงส่งเสียงทางลมปราณให้เทียนชัวซิ้ง

"ตั๋วกออย่าหุนหันตามอารมณ์ ชีวิตของยอดฝีมือทั้งหลายอยู่ที่ท่านตอนนี้ จะสามารถสะกดกลั้นชั่วคราวหรือไม่ ?"

ขณะส่งเสียงทางลมปราณไม่ทันจบคำ เส้นสีขาวที่ขีดแบ่งเขตหวงห้ามบนพื้น พลันมีการเปลี่ยนแปร โดยยุบลงไปอย่างไม่คาดหมาย พร้อมกันนั้นเส้นขาวกว้าง สองเชียะที่ยุบลงไปอย่างไม่คาดหมาย มีชายฉกรรจ์อาภรณ์เขียวกระโดดทยอยกัน ขึ้นมาเป็นทิวแถว แต่ละคนต่างถือกระบี่ยาวหันหน้าเข้าหายอดฝีมือทั้งหลาย ด้วย ทีท่าต้องการขับไล่สังหาร

มีแต่กิมเทียว เทียนชัวซิ้งกับมกทินี้ที่ข้ามเขตหวงห้ามเข้าไปถูกกักไว้ทาง ด้านใน ไม่อาจออกมาอยู่ร่วมกับยอดฝีมือทั้งหลายได้ นับเป็นการเปลี่ยนแปรที่ ผิดคาดหมายใหญ่หลวงนัก ได้ยินเซ่งแป๊ะติ๊กเน้นเสียงหนัก ๆ

"หากท่านทั้งหลายยังไม่ล่าถอยไป เรานับถึงสิบแล้ว จะถือว่ามีโทษละเมิด กฎของยอดเขา ถึงตอนนั้น น่ากลัวคิดจะถอยก็ไม่อาจถอยไปโดยปลอดภัยแล้ว"

งักเซ้งเทียนหันมากวาดตามองดูจำนวนชายฉกรรจ์ชุดเขียว ถึงกับพอดีมี สี่สิบแปดเท่ากับเสาหินของประสาท และทั้งสี่สิบแปดคนต่างยืนแน่วนิ่งดุจรูปสลัก แท่งหิน คล้ายกำลังรอคอยคำสั่งลงมืออยู่

แต่ละคนต่างคึกคักเข้มแข็ง จนยากจะหยั่งพลังฝีมือของมันออก งักเซ้ง-เทียนจึงหันไปส่งเสียง

"ที่เรียกว่าป้าอ๊วงฮง จนตอนนี้จึงคล้ายคลึงอยู่บ้าง"

เซ่งแป๊ะติ๊กแค่นหัวร่อไม่สนใจ อ้าปากหมายจะนับตามคำขาด

เทียนชัวซิ้งรีบคำรามดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นก่อน

"บิดาวันนี้ทนทานโทสะของเจ้าไว้ ย่อมมีสักวันที่ขึ้นมาทำลายยอดเขาที่ชั่ว ร้ายนี้ให้พังพินาศไป"

จบคำก้าวอาด ๆ ออกจากเส้นเขตหวงห้าม ข้ามพวกชายฉกรรจ์ชุดเขียวแล้ว โบกมือต่อยอดฝีมือทั้งหลาย

"ท่านทั้งหลาย พวกเราแพ้โทสะไม่แพ้เหตุผล เชิญติดตามข้าพเจ้าลงจาก

ยอดเขา วันใดที่ข้าพเจ้าเซียนซัวซิ้งมาบนยอดเขาป้าอ๊วงฮงนี่อีกครั้ง ยังหวังให้ท่านทั้งหลายยินยอมร่วมทางมาด้วยกัน"

กล่าวแล้วเป็นผู้กระโดดลงจากยอดเขาก่อน ยอดฝีมือทั้งหลายมีวาจาของเทียนซัวซิ้งเป็นบันไดให้ล่าถอยโดยไม่อับอาย จึงพากันกระโดดติดตามเป็นทิวแถว

จนตอนนี้ กิมเทียวจึงระบายลมจากปากเบา ๆ ส่งเสียงกังวาน

"ตอนนี้เป็นผู้ใดลงมือก่อน ?"

เซ่งแป๊ะตั๊กชี้หน้างักเซ้งเทียนแล้วกล่าว

"รอตัวเราพิสูจน์ความเป็นตายกับมันก่อนค่อยว่ากล่าว"

กิมเทียวเน้นเสียงหนัก ๆ

"เช่นนี้หมายความ พวกท่านไม่ต้องการทดสอบวิทยายุทธ์แล้ว ?"

"เฮอะ มันละเมิดกฎของยอดเขา"

งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อสืบเท้าไปอีกสองก้าวกล่าว

"ไม่ต้องพร่ำพิไรไร้สาระ ผู้เยือนไม่ข่มขู่ผู้เหย้า ให้ท่านเป็นผู้บุกรุกเข้ามาเถิด คาดว่าท่านเมื่อสู้ไม่ได้ยังมีผู้ช่วยเหลือ ผู้แซ่งักมิได้หวังจะมีชีวิตรอดออกไป หากโชคดีรักษาชีวิตไว้ได้ คนของป้าอ๊วงฮงท่านต้องเป็นศัตรูคู่แค้นของข้าพเจ้าไปตลอดกาล"

เซ่งแป๊ะตั๊กเห็นวาจาของมันเด็ดเดี่ยวหนักแน่น ดวงตามีประกายแวววาวราวสายฟ้า คล้ายรู้สึกหวาดหวั่นพรั่นพรึงใจอยู่บ้าง จึงเน้นเสียงหนัก ๆ

"ตามกฎของยอดเขา เราไม่เคยลงมือก่อนเสมอมา เชิญท่านได้"

งักเซ้งเทียนก็ไม่ว่ากล่าวให้มากความ มือซ้ายสะบัดออกด้านข้าง หมัดขวาต่อยตรงจากทรวงอก พอก้าวย่างในหลักวิชาเก้ามังกรทะยานจึงเกิดการเปลี่ยนแปรในพริบตาเดียว

เซ่งแป๊ะตั๊กไม่ทราบหลักวิชาหมัดเท้าของฝ่ายตรงข้าม พอเห็นต้องตระหนกยิ่งนัก รีบใช้ท่าร่างพิสดารเบี่ยงกายหลบออกไปพร้อมกับประกบสองฝ่ามือไว้ ในกระบวนท่าที่พิกลจนสุดพิสดาร แสดงว่าเป็นหลักวิทยายุทธ์ที่ยากจะพบพานเช่นกัน

ทั้งสองพอเริ่มใช้ความเร็วเข้าสยบความเร็ว ชั่วพริบตารุกรับตีโต้กันกว่าหนึ่งร้อยกระบวนท่า ความรวดเร็วและอำมหิตดุดันครอบคลุมได้ทั้งโบราณจวบปัจจุบัน สร้างความแตกตื่นต่ออั้งทีล้อจนกระซิบเบา ๆ

"เล่าตี๋ หมัดมวยผสานท่าเท้าของหลานท่านมีนามใด ? กาลก่อนยังไม่เคยเห็น

โง้วเล้งจูได้เอี้ยบซากอของท่านใช้มาก่อน พอเริ่มขึ้นก็ถูกงักเซี่ยวเอี้ยบชิงเป็นฝ่ายได้เปรียบเลย"

กิมเทียวถอนใจส่งเสียง

"หมัดมวยที่เซ้งยี่ใช้ในตอนนี้ คือวิชากระบี่เซ้งเทียนเกี้ยมฮวบที่ซากอบัญญัติขึ้นตามนามของมัน แต่คาดคิดไม่ถึง มันจะสามารถใช้ออกมาตามหลักวิชาหมัดมวย ทารกนี้เป็นศิษย์รักปานดวงใจของซากอเรา ส่วนวิชาท่าเท้าเป็นสุดยอดวิทยายุทธ์โบราณที่ผู้เฒ่าเผ่าฮาซักคนเดียวได้จากคัมภีร์สับนาเมเก้าเล้งเท่ง (เก้ามังกรทะยาน) ยามใช้คล้ายมังกรเก้าตัวโลดแล่นทะยาน พลิกแพลงเปลี่ยนแปรลึกล้ำมิอาจคาดคำนวณ"

หยุดเล็กน้อยกิมเทียวถอนใจกล่าวต่อ

"พลังฝีมือของเซ้งยี่ เราไม่ทราบมีความลึกล้ำเท่าใดเลย จนตอนนี้ถึงแน่แก่ใจ ต้องได้รับการถ่ายทอดจากซากอมาไม่น้อยทีเดียว"

อั้งทีล้อร้องด้วยความปลื้มปีติ

"ท่านดู เซ่งแป๊ะตั๊กต้องตกเป็นฝ่ายรับแล้ว"

แต่กิมเทียวกลับโพล่งด้วยความรุ่มร้อน

"คนที่สองมีทีท่าจะลงมาช่วยเหลือแล้ว พวกมันถึงกับไม่รักษาสัจจะวาจา..."

ไม่ทันขาดคำ พลันมีเสียงดิงดังเบา ๆ แลเห็นเซ่งแป๊ะตั๊กชักกระบี่ออกมาจู่โจม พร้อมกันนั้นเห็นงักเซ้งเทียนชักกระบี่เล้งมั้วออกมาเช่นกัน

ขณะอั้งทีลอคิดจะเอ่ยปาก พลันได้ยินงักเซ้งเทียนกู่เสียงกึกก้องกังวานพริบตานั้น ทั้งร่างทั้งกระบี่เลือนหายไปในประกายเจิดจ้า ที่เห็นเป็นเพียงประกายลูกกลมใหญ่กลิ้งไป ๆ มา ๆ ด้วยความรวดเร็วราวสายฟ้า ครอบคลุมร่างเซ่งแป๊ะตั๊กไว้ในประกายกระบี่แล้ว

ขณะเวลานั้นได้ยินกิมเทียวตวาดก้อง

"เซ้งยี่อย่าลงมือหนัก !"

คำสัญญา ลงมาช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง

กิมเทียวทราบเรื่องราวต้องเลวร้ายแน่แล้ว รีบหันกล่าวกับอั้งทีล้อ

"มกเล่ากอ รีบเร่งลงจากยอดเขา สั่งเทียนชัวซิ้งตั้วกอพาพวกพ้องทั้งหลายออกจากภูเขาไป! พวกมันตอนนี้ยังรีรออยู่ที่ริมบึง ยามใดเซ้งยี้เกิดความอำมหิตสังหารฝ่ายตรงข้าม น่ากลัววันนี้ไม่มีทางหนีเอาชีวิตรอดได้แล้ว"

อั้งทีล้อทราบเป็นสถานการณ์คับขันอย่างยิ่ง แต่ยังถามด้วยความสงสัย

"พวกมันยินยอมให้พวกเราถอยออกจากเส้นเขตหวงห้ามหรือไร ?"

"ลองดูก่อน ถอยออกไปอาจจะถูกระบุเป็นฝ่ายปราชัยก็ได้"

อั้งทีล้อจึงเกร็งกำลังภายใน เหยาะย่างเข้าไปทางด้านของชายฉกรรจ์ชุดเขียวทั้งแถวทีละก้าว โดยตกลงใจ หากจำเป็นจะขอบุกทะลวงด้วยกำลังดู

มิได้ผิดจากที่กิมเทียวคาดหมาย ชายฉกรรจ์ชุดเขียวมิได้รับคำสั่งสกัดขวาง กระทั่งศีรษะยังมิได้เหลียวกลับมอง ปล่อยอั้งทีล้อเดินฝ่าออกนอกแถวอย่างง่ายดาย

กิมเทียวเห็นบรรลุความมุ่งหมายแล้วจึงเบือนหน้ามองที่บริเวณต่อสู้อีกคราต้องประหลาดใจใหญ่หลวงกว่าเดิม เนื่องเพราะลูกประกายกระบี่ของงักเซ้งเทียนยังคงกลิ้งไปมาดั่งเดิม กระทั่งมีเค้าอำมหิตดุดันกว่าเดิมอีกด้วย

มันต้องอิ่มเอิบยินดีเป็นยิ่งนัก พลันได้ยินเสียงลมปราณงักเซ้งเทียนร้องออกมาอย่างรุ่มร้อน

"เทียวเจ็กรีบลงจากยอดเขา พวกมันวันนี้ต้องไม่ยอมปล่อยพวกเราอย่างง่ายดาย ก่อนที่พวกมันทั้งแปดคนยังมิได้ยื้อเข้ามาครบหน้า ข้าพเจ้าต้องถือโอกาสทะลวงวงล้อมหนีไป มิเช่นนั้นต้องไม่ใช่คู่มือของทั้งแปดคนได้"

กิมเทียวส่งเสียงทางลมปราณไปบ้าง

"เจ้าสามารถต่อต้านได้นานเท่าใด ? ยอดฝีมือทั้งหลายน่ากลัวยังไปได้ไม่ไกลนัก"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงทางลมปราณตอบมาทันที

"ข้าพเจ้าตอนนี้เพียงเกร็งกำลังภายในขั้วแม่เหล็กสามส่วนหลอกล่อศัตรู น่ากลัวพอจะรับการกลุ้มรุมของมันได้สี่คน ตอนนี้คนที่สามมีท่าจะโถมลงมาร่วมมือด้วยแล้ว เมื่อเทียวเจ็กลงจากยอดเขาจะต้องพาพวกพ้องออกจากบริเวณภูเขาภายในเวลาครึ่งชั่วยาม"

กิมเทียวไม่รีรอต่อไป แม้ไม่ไว้วางใจความปลอดภัยของงักเซ้งเทียน แต่สถานการณ์คุกคามถึงระดับนี้ มันทราบแม้อยู่ต่อไปก็ไร้คุณประโยชน์ ดังนั้นเลียนวิธีอั้งที่ล้อที่เดินไปที่แถวชายฉกรรจ์ทีละก้าว จวบจนถึงริมผาจึงได้ยินเสียงตวาด

"ผู้ที่ยอมรับว่าพ่ายแพ้ถอนตัวไป นับแต่วันนี้ ห้ามขึ้นยอดเขาป้าอ๊วงยงอีกเป็นเวลาหนึ่งปี มิเช่นนั้น ต้องถูกประหารไม่ปรานี"

กิมเทียวไม่มุทะลุหุนหันเช่นเทียนชัวซิ้ง แม้มีรูปกายสูงใหญ่เช่นกัน แต่จิตใจเปิดเผยห้าวหาญยิ่งนัก ในสถานการณ์ที่เลวร้ายลงอย่างรวดเร็วนี้ มันไม่ยินยอมถูกกระตุ้นให้พลุ่งพล่านดาลเดือด จึงแสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน ยังคงยืดกายพุ่งตัวลงจากหน้าผา แวบเดียวร่างก็หายวับไปกับตา

งักเซ้งเทียนที่ตาดูสี่ทิศหูฟังแปดทาง ภายใต้กระบี่สองเล่มที่กระหน่ำคุกคามยังคงสามารถสกัดพวกมันไว้ในประกายกระบี่ได้ดั่งเดิม

เฮียตี่แซ่เซ่งทั้งสองถูกครอบคลุมอยู่ในประกายกระบี่ที่แกร่งกร้าวรุนแรงของศัตรู แม้ทุ่มเทกำลังความสามารถทั้งมวลออกไปจนหมดสิ้น แต่วิทยายุทธ์ที่สุดยอดของฮั่วฮะน่อเซียนยังคงไม่มีประสิทธิภาพช่วยพวกมันหลุดรอดออกจากการกักกันได้ ต้องตระหนกจนใจสั่นสะท้านขวัญกระเจิง ทราบแล้วว่าเผชิญกับคู่มือที่สูงส่งสุดยอด ดังนั้นเอง เซ่งแป๊ะเส็กกู่คำรามด้วยความเดือดดาลจนสนั่นหวั่นไหว

เสียงกู่คำรามของมันเพิ่งขาดหาย ซือตี่คนที่สามคล้ายดั่งได้รับสัญญาณใดทะยานกายลงจากบันไดศิลาลงมาร่วมต่อสู้ทันที

งักเซ้งเทียนไหนเลยยอมให้มันเข้ามาใกล้ กระบวนท่ากระบี่พลันแปรเปลี่ยนไป ในเสียงฉาด ฉาด ฉาด ที่ดังสนั่นหวั่นไหว กระหน่ำจู่โจมสามกระบวนท่า คุกคามจนเซ่งแป๊ะตั๊กถลาออกไปไกลกว่าสองวา จากนั้นสะบัดกระบี่ด้วยกระบวนท่าเม้งเตี่ยงอ๋าลุ้ย (สายฟ้าผนึกสังหาร) มันคือกระบวนท่าสุดท้ายในวิชากระบี่เซ้งเทียนเกี้ยมฮวบที่มีอานุภาพยอดเยี่ยม !

ประกายกระบี่พอพุ่งวาบออกไป เซ่งแป๊ะเส็กรับมือไม่ทันท่วงที ได้ยินเสียงแผดร้องดังโหยหวนชวนสยดสยอง ร่างล้มกลิ้งกับพื้นออกไป แม้ไม่ถูกสังหารถึงแก่ชีวิต แต่แขนขวาของมันถูกกระบี่ฟันขาดออกไปไกลกว่าสิบวา

คนที่สามเข้ามาช่วยไม่ทันท่วงที ได้ยินเสียงแผดร้องต้องตระหนกจนชะงักงันไปวูบหนึ่ง

งักเซ้งเทียนที่ได้ผลในกระบวนท่าสุดท้าย ท่าเท้ามังกรทะยานมิได้หยุดยั้ง

พุ่งวาบเข้ามาที่ด้านหลังเซ่งเปี๊ยะตั๊กดั่งกระแสลม ในเสียงตวาดดังสนั่น ทั้งร่างทั้งกระบี่ผนึกพุ่งเข้าหา ประกายกระบี่พอแวบผ่าน ถึงกับตัดห้านิ้วรวมฝ่ามือของมันกระเด็นขาดไป

ความเปลี่ยนแปรที่คล้ายสายฟ้าคะนองฝนนี้ ซูชวัญซือตี่อีกห้าคนบนบันไดศิลาจนไม่อาจสะกัดกลั้นต่อไปได้อีกแล้ว ได้ยินพวกมันส่งเสียงตวาดดังสับสนพุ่งปราด ๆ เข้ามาปานสายฟ้า ล้อมงักเซ้งเทียนไว้ในพริบตานั้น

ซือตี่คนที่สามคล้ายมิอาจพิชิตศัตรูได้ ในความหวาดหวั่นขวัญเสีย รีบยกกระบี่โบกเป็นสัญญาณ ชายฉกรรจ์ชุดเขียวอีกสี่สิบแปดคนกระจายเข้ามาล้อมไว้ในบัดดล จนกลายเป็นวงล้อมที่แน่นหนาแข็งแรงปานปราการเหล็กแล้ว

งักเซ้งเทียนคล้ายทราบไม่มีหวังหนีรอดไปได้ รีบเร่งเกร็งกำลังภายในทั้งห้าส่วนขึ้นเต็มที่ กระหน่ำวิชากระบี่เซ้งเทียนทั้งหนึ่งร้อยแปดกระบวนท่าออกติดต่อตามกัน ถึงกับมีสภาพคล้ายมังกรทะลวงในมรสุมคลุ้มคลั่ง !

เซ่งเปี๊ยะตั๊กแม้ถูกตัดนิ้วมือซ้ายไปทั้งฝ่ามือ แต่ยังคงทะยานเข้าไปหาศัตรูโดยไม่หวาดกลัว ลงมือพลางบงการให้ชายฉกรรจ์ชุดเขียวอีกสองคนหามเซ่งเปี๊ยะเส็กที่บาดเจ็บสาหัสออกไปจากบริเวณนั้น

ต่อให้งักเซ้งเทียนเข้มแข็งอีกเพียงไร ไหนเลยจะตั้งรับการรุมล้อมจู่โจมของยอดฝีมือป้าอ๊วงฮงจำนวนหลายสิบคนได้ ทอดเวลายาวนานไป ฟ้าเริ่มมืดลงทีละน้อย เหน็ดเหนื่อยจนมันแทบไม่มีปัญญายกแขนย่างเท้า

แต่ทว่าในสองพันกว่ากระบวนท่าที่ต่อสู้กัน งักเซ้งเทียนยังคงสังหารชายฉกรรจ์ชุดเขียวไปได้เจ็ดคน แต่ละคนมิใช่เท้าขาดก็เป็นแขนขาด

ความมืดโรยตัวลงทีละน้อย แต่บนยอดเขายังมีแสงหลงเหลือของอาทิตย์อัสดงอยู่บ้าง ประหัตประหารกันไปอีกร้อยกระบวนท่าแล้ว งักเซ้งเทียนเหน็ดเหนื่อยจนเหงื่อโชมร่าง ตอนนี้มีความปรารถนาจะอาศัยลมปราณเหาะหนีไปในอากาศเป็นที่สุด แต่เกาทัณฑ์วิเศษเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ดอกนั้น มีอำนาจคุกคามขวัญมันรุนแรงสุดเปรียบประมาณ

แต่ความจริงงักเซ้งเทียนตอนนี้ไม่มีลมปราณหลงเหลือพอจะบังคับให้โบยบินขึ้นไปในอากาศได้แล้ว !

ซือเฮียตี่ทั้งเจ็ดคนที่เหลือยังคงถูกงักเซ้งเทียนโถมทะลวงซ้าย ๆ ขวา ๆ จนไม่มีปัญญาผนึกกำลังร่วมมือได้ จำต้องกระหนาบจู่โจมอยู่ทางรอบนอกเท่านั้น โชคดี

ที่ยังมีชายฉกรรจ์ชุดเขียวอีกยี่สิบเอ็ดคนคอยเสริมช่องว่างรอยโหว่ไว้ มิเช่นนั้นยังไม่มีทางจะทักตัวงักเซ้งเทียนไว้ได้จริง ๆ

เซ่งแป๊ะตั๊กคล้ายดั่งอาฆาตแค้นจับจิตจับใจ เห็นมันโถมเข้าสังหารโดยลืมตัวกลัวตายแล้ว เค้าหน้าก็บิดเบี้ยวถ้ามหิตไม่ผิดสัตว์ป่า ในยามไม่คำนึงถึงเรื่องราวอันใด ต้องถูกกระบี่งักเซ้งเทียนฟันใส่อีกแผลหนึ่ง !

งักเซ้งเทียนถึงกับถูกกระบี่มันแผลหนึ่งเช่นกัน โดยแทงเข้าใส่แขนซ้ายจนทะลุเป็นรู โลหิตฉีดเป็นเส้นสายราวน้ำพุ

เมื่อได้รับบาดเจ็บยากยิ่งจะไม่ถูกคุกคามทางจิตใจรุนแรงกว่าธรรมดา งักเซ้งเทียนที่ชะลอวูบลงเพราะความเจ็บปวด การป้องกันตัวจึงผ่อนคลายกว่าเดิมเล็กน้อย ทันใดนั้น กระบี่ทั้งยี่สิบกว่าเล่มทะลวงแทงเข้ามาทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง ในเสียงควับเควี้ยวถี่ยิบเสียดประสาท ที่กลางหลัง ทรวงอก ขาอ่อน ถูกแทงเก้าแผลซ้อน ๆ โลหิตทะลักออกมาจนร่างแดงฉานไปแล้ว !

มาตรว่าไม่ใช่เป็นบาดแผลที่สาหัสถึงชีวิต แต่โลหิตหลั่งไหลมากเกินไป โดยเฉพาะสองแผลที่ทรวงอกเป็นภัยถึงอวัยวะภายในได้ งักเซ้งเทียนในยามร่อแร่คับขัน พลันกู่เสียงก้องกังวาน ทะยานกายสะบัดกระบี่ในกระบวนท่าสี่ทิศกำจัดมาร ประกายกระบี่กระจายเป็นวงกว้างทั้งแปดทาง ประหนึ่งไม่มีความคิดจะรักษาชีวิตไว้อีกแล้ว

พริบตานั้น มีชายฉกรรจ์ชุดเขียวอีกเก้าคนล้มกลิ้งกระดอน เซ่งแป๊ะตั๊กถูกฟันเท้าขวาขาดไปอีกข้างหนึ่ง ในเสียงแผดร้องที่ดังสับสนสะท้านสะเทือนจนเขาป้าอ๊วงซงสั่นไหวไปแล้ว

งักเซ้งเทียนทุ่มเทกำลังใช้กระบวนท่านั้นไปแล้ว ลมปราณขาดห้วงไม่ปะติดปะต่อ ร่างร่วงลงจากอากาศปานอุกกาบาต และในพริบตานั้น ปลายกระบี่อีกสามสิบกว่าเล่มทะลวงเข้าใส่ร่างของมันโดยพร้อมเพรียงกันราวเป็นขนเม่น

"หยุดไว้ !"

เสียงตวาดที่คล้ายฟ้าร้อง ดังออกมาทางหน้าปราสาท ห้ามกระบี่สามสิบกว่าเล่มที่ชี้เข้าใส่สามสิบกว่าจุดสำคัญในร่างที่ชุ่มโชกด้วยเลือดของงักเซ้งเทียนไว้ นับเป็นการห้ามที่หวุดหวิดหวาดเสียวสุดเปรียบประมาณได้จริง ๆ !

เสียงขาดหาย ปรากฏสองร่างของผู้ชราที่ไม่อาจชรายิ่งกว่านั้นมาบนบันไดหินทั้งสองต่างมีร่างอ้วน ๆ เตี้ย ๆ ที่อยู่ด้านซ้ายเป็นบุรุษ ด้านขวาเป็นสตรี สวมอาภรณ์

สีแดงกับสีเขียวผิดกัน ผมเผ้าหนวดเคราราวไหมเงิน มีเค้าทั้งสง่าน่าเกรงขาม ทั้งน่าขบขันอยู่บ้าง

หญิงชราอ้วนเตี้ยต้านขวากระแทกไม้เท้าของนางตง ตง สองครา อ้าปากที่เหี่ยวย่นส่งเสียง

"เฒ่าร้ายกาจ เจ้าเด็กน้อยไม่สังหารยังจะเอาไว้ไปไย ? เรื่องราวคราวนี้ ล้วนเป็นมันก่อกวนขึ้นทั้งสิ้น หรือพวกเราสูญเสียศิษย์ไปมากหลายปานนั้นก็จะเลิกรายุติกันได้ ?"

ชายชราเบือนหน้ามองนางแวบหนึ่ง แค่นเสียงเย็นชา

"เราฮั่วฮะน่อเซียนยังจะรับศิษย์อีกหรือไม่ ? ฆ่าชาวยุทธ์ไปอีกคนหนึ่งไม่เป็นไร ศิษย์ไม่เชื่อฟังคำสั่งยังจะใช้ได้ เจ้าเด็กนั้นสมควรถูกฟันซากศพแหลกและหมื่นชิ้น แต่วันนี้ราพานไม่ฆ่ามัน ป้าอ๊วงฮงจะรอคอยให้มันมาทำลาย ขอเพียงวันใดมันมีความสามารถกระทำได้ ก็รอมันจนถึงวันนั้น"

หยุดเล็กน้อย แค่นเสียงเย็นชาต่อ

"นับแต่วันนี้ ศิษย์ของฮั่วฮะน่อเซียนเราเพียงอนุญาตเหยียดหยามทำร้ายมัน แต่ต้องไว้ชีวิตมันจนถึงครั้งที่สิบ เราจึงจะเป็นผู้ปลิดชีวิตมันเอง"

เมื่อกล่าววาจาสุดท้ายจบคำ ถึงกับขบกรามจนดังกรอดกรอด แสดงว่าปากมันแม้บอกไม่ฆ่า แต่จิตใจมีความเคียดแค้นลึกซึ้งตรึงตรา คล้ายดั่งต้องการเหยียดหยามย่ำยีงักเซ้งเทียนให้สมใจก่อนลงมือสังหาร

หญิงชราคล้ายเข้าใจจิตเจตนาของมัน จึงยกไม้เท้าขึ้นโบกส่งเสียง

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ เยี่ยงนี้เรานางเฒ่าจึงเห็นพ้องด้วยได้"

แล้วออกคำสั่งดัง ๆ

"ทารกทั้งหลาย ดูมันยังมีลมหายใจเหลืออยู่เท่าใด ?"

เมื่อนางออกคำสั่งมา ทั้งบริเวณปั่นป่วนวุ่นวายไปทันที บ้างช่วยปฐมพยาบาลผู้บาดเจ็บ บ้างเก็บซากศพออกไปกลบฝัง อีกผู้หนึ่งซึ่งเป็นศิษย์คนที่สามนามเซ่ง-ตงตุ๊กคลำทรวงอกงักเซ้งเทียนแล้วลุกขึ้นรายงาน

"ซือบ้อ (ภรรยาอาจารย์) เจ้าเด็กน้อยเสียโลหิตมากเกินไป กอปรกับสิ้นแรง ร่อแร่ใกล้ตายแล้ว"

ชายชราพอได้ฟังตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ลากออกไปให้พ้นยอดเขา ห้ามลอบลงมือทำอันตรายมัน ไม่ตายนับว่ามัน

มีชะตาชีวิตยืนยาว และเป็นเราไม่มีโอกาสได้ลงมือฆ่ามันเอง"

เซ่งตงตุ้กน้อมกายรับคำ รวบร่างที่ยังมีลมหายใจรวยรินของงักเซ้งเทียนไว้ในอ้อมแขน กระโดดโลดแล่นลงจากยอดเขาไป

หลังจากอรุโณทัยไขแสงบนป้าอ๊วงฮงยังคงเป็นเช่นปกติ ไม่มีความเคลื่อนไหวใด ๆ สักน้อยนิด

แต่ที่เชิงเขามีเงาร่างเจ็ดสายลอบเร้นเข้ามาอย่างเงียบงัน ล้วนเป็นพวกที่ไม่วางใจการเสี่ยงอันตรายของงักเซ้งเทียน ที่ไปแล้วผู้คนกลับมาสำรวจลาดเลามีกิมเทียว เซียนซัวซิ้ง อี้ดเซ็งกวนจู๊ ก๋าโก้วเต้าเจี้ยง มกทินี้ ตอเคอลูกับเม่งฮั่งเซียะ

แต่ทว่าทั้งเจ็ดคนต่างไม่กล้าขึ้นยอดเขา เพียงรอกันอยู่ที่เชิงเขาจนใกล้เที่ยงจึงพากันกลับไป ทุกคนมีน้ำตานองหน้า จากไปด้วยความเจ็บช้ำเยาลัย

หลังจากนั้น ไม่มีผู้กล้าขึ้นไปบนป้าอ๊วงฮงอีกเลย แต่ชื่อเสียงมันยังกระเดื่องเลื่องลือ ถึงกลับกลายเป็นรังมารร้ายที่ใช้เล่ห์อุบายหลอกลวงคนขึ้นเข่นฆ่าสังหาร

ข่าวแพร่ออกไปเร็วอย่างยิ่ง จากใต้จรดเหนือของยุทธจักรตงง้วน ล้วนมีเสียงด่าสาปแช่ง แต่ความเป็นตายร้ายดีของงักเซ้งเทียนกลับไม่มีผู้คนทราบได้เลย

อีกครึ่งเดือนให้หลัง ในเมืองจิ้วจั๊วที่เคยเป็นสถานที่ชุมนุมของชาวยุทธ์ร้อยคนแดน พลันมีข่าวที่น่าแตกตื่นขวัญเสียแพร่ออกมา ชาวยุทธ์ภาคตะวันตกเฉียงเหนือกลุ่มหนึ่งที่เคยเห็นกับตายืนยัน ทางชานเมืองรอบข้างของจิ้วจั๊ว ในช่วงเวลาครึ่งเดือน พบเห็นซากศพชายฉกรรจ์ชุดเขียวถึงแปดซาก แต่ละซากนอกจากจะมีบาดแผลที่ทรวงอกแล้ว ไม่มีบาดแผลอื่นใดอีกเลย แสดงแน่ชัด พวกมันถูกจับตัวมาแล้วสังหารในภายหลัง มิเช่นนั้นต่างต้องไม่มีอาการตายเช่นเดียวกัน !

เรื่องประหลาดที่สุดคือศพแต่ละซากต่างถูกแขวนบนต้นไม้ใหญ่ริมทางหลวงที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย และยังใช้โลหิตเขียนอักษร *'อั้งล้อฮิวเล้งฆ่า (วิญญาณร้ายตาข่ายแดง)'* อยู่บนใบหน้าของซากศพ

เมื่อข่าวนี้แพร่ออกไป เป็นที่ปลาบปลื้มของผู้คนทั้งหลายยิ่ง กระตุ้นชาวยุทธ์ตงง้วนแซ่ซ้องชมเชยอั้งล้อฮิวเล้งจนสะเทือนเลื่อนลั่นทั้งแผ่นดิน

เพราะเหตุนี้เอง หลังจากข่าวแพร่ออกไปเจ็ดวัน เช้าตรู่ของวันที่แปด ในเมืองจิ้วจั๊วมียอดฝีมือของยุทธจักรมาปรากฏเจ็ดคน พวกมันไปสำรวจในบริเวณที่แขวนซากศพไว้ชั่วครู่แล้ว พากันถอนตัวไปในทิศใต้เช่นเดียวกัน

ในจำนวนเจ็ดคนนั้นมีสองคนร่างใหญ่มหึมา เพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นผู้ใด แสดงแน่ชัดคือเทียนเซ้วซิ้งกับกิมเทียวที่มาจากป้าอ๊วงสง สองนักพรตชราที่นำหน้าคืออิ้ดเซ็งกวนจู้กับก๋าโก้วเต้าเจี้ยง สองคนที่อยู่กลางคือตอเคอลูกับเม่งยั่งเซียะ ส่วนชายชราข้างกายกิมเทียวคือมกทินี้

ทั้งเจ็ดมุ่งหน้าไปในทิศทางภูเขาคีเลี้ยงด้วยความรวดเร็วไม่ด้อยกว่าอาชาพ่วงพีระหว่างทางไม่มีผู้ใดว่ากล่าวสนทนากัน ประหนึ่งคล้ายรีบถอนตัวไปจากจิ้วจั๊วให้ไกลเท่าใดยิ่งปลอดภัยเท่านั้น

อีกครึ่งเดือนให้หลัง ทั้งเจ็ดไปถึงเชิงเขาคีเลี้ยง จึงชะลอฝีเท้าช้าลงบ้าง ตอนนั้นได้ยินตอเคอลูเต็นพลางกล่าว

"มกเล่ากอ เราว่าเรื่องนี้มีเลศนัยที่สำคัญใหญ่หลวงยิ่ง ผู้ฆ่าชายฉกรรจ์แปดคนนั้นน่ากลัวเป็นล้อสายฮิวเล้ง (วิญญาณร้ายล้อสาย) ลงมือเอง"

มกทินี้ตอบดัง ๆ

"ตอเล่าจั้งสันนิษฐานจาก 'ฮิวเล้ง' หรือไร ?"

เม่งยั่งเซียะกล่าวขึ้นบ้าง

"เราก็มีความเห็นเช่นเดียวกัน"

อิ้ดเซ็งกวนจู้เสริมขึ้น

"อย่างนั้นมันไฉนเปลี่ยนคำล้อสายเป็นอั้งล้อ ? อย่าว่าแต่ป้าอ๊วงสงไม่เคยมีความอาฆาตแค้นกับนางมาเลย"

ก๋าโก้วเต้าเจี้ยงก็มีความเห็นพ้องเช่นเดียวกัน ผงกศีรษะส่งเสียง

"ไม่ใช่เป็นฝีมือล้อสายฮิวเล้งแน่"

"อย่างนั้นเป็นผู้ใด ? หรือในยุทธจักรจะมีฮิวเล้ง (วิญญาณร้าย) ฝ่ายธัมมะอีกตัวหนึ่ง ? พฤติการณ์นี้มิใช่ลงมือโดยไร้สาเหตุ แสดงว่าต้องการล้างแค้นให้งัก-เซี่ยวเฮี้ยบอย่างแน่ชัด"

ตอเคอลูอธิบายข้อกังขาของทุกผู้คนด้วยเสียงแจ่มใส เทียนซัวซิ้งโพล่งดัง ๆ

"ผู้นั้นเป็นใคร พวกเราไยต้องเสียสมองครุ่นคิดคำนวณ เราเพียงหวังให้นางฆ่าคนของป้าอ๊วงสงไปอีกหลาย ๆ คนก็พอแล้ว"

กิมเทียวมิเคยส่งเสียงเลย มันได้แต่ก้มศีรษะครุ่นคิด บางครั้งเงยหน้ามองท้องฟ้าแวบหนึ่ง ใบหน้าบางครั้งมีเค้าโศกเศร้าเสียใจ บางครั้งเป็นตื่นเต้นยินดี สีหน้าที่ผิดกันเป็นพวงกันข้ามนี้ ผู้ที่ไม่รู้จักมันต้องเข้าใจว่ามันอาจวิปริตฟั่นเฟือน แต่ความจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่

สีหน้านั้นถูกมกทินี้ที่สุขุมลึกซึ้งสังเกตเห็นแล้วรีบกระซิบถาม

"เล่าตี๋ พอจะคาดคำนวณได้เค้ามูลมาบ้างแล้วกระมัง ?"

กิมเทียวเงยหน้ากวาดตามองพวกพ้องทั้งหลายแล้วกล่าว

"ผู้ที่ก่อกวนป้าอิ๊วงฮงและลอบสังหารชายฉกรรจ์ชุดเขียวนั้น คล้ายดั่งตั้งฉายาขึ้นในยามฉุกละหุก แต่มิใช่ตั้งโดยเหลวไหลไร้ข้อมูล ความนี้ต้องมีเลศนัยที่ลึกซึ้งอยู่ อั้งลัก (ตาข่ายแดง) ที่เพิ่มบนฉายา นั่นคือยึมของเล่ากกกท่านมา ส่วนฮิวเล้งทางด้านหลัง แสดงว่าให้ล้อสายฮิวเล้งเป็นผู้กำกับ ซึ่งหมายความว่าผู้นี้มีความสัมพันธ์กับเล่ากอกอและล้อสายฮิวเล้ง"

เสียงของมันไม่ดังนัก แต่ทุกผู้คนต่างฟังกระจ่างชัดเจน จึงมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัยอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอั้งทีล้อมกทินี้ถึงกับเบิ่งตากลมอ้าปากค้าง โดยไม่มีปัญญาว่ากล่าวได้

กิมเทียวเงี่ยหูฟังรอบข้างสักครู่ คล้ายดั่งไม่ได้ยินเสียงผิดปกติอื่นใดอยู่ในบริเวณใกล้เคียง จึงได้กล่าวต่อ

"ในความคาดคิดคำนวณของเรา นางคือล้อซู่พู้ซาซ้อในอนาคตของเรานั่นเอง !"

ผู้คนทั้งหลายพอได้ฟัง พากันโห่ร้องด้วยความปีติ โดยเฉพาะเทียนซัวซิ้งทั้งโห่ร้องทั้งกระโดดโลดเต้น มกทินี้รีบคว้าแขนกล่าว

"เล่าตี๋ อย่าส่งเสียงดังเกินไป เรื่องราวยังมิได้ยืนยันแน่ชัด อย่าได้เพาะเภทภัยชาวยุทธ์ดงง้วนจนมีอันตรายร้ายแรงเลย ยามใดฮั่วฮะน่อเซียนทราบ ไหนเลยยังทนทานกันได้ แม้นับเป็นฝีมือล้อนึ่งเฮี้ยบจริง พวกเรายิ่งต้องปกปิดไว้ไม่อาจแพร่งพรายโดยเด็ดขาด"

จบคำเห็นเทียนซัวซิ้งผงกศีรษะถี่ ๆ จึงคลายมือแล้วหันมากล่าวกับกิมเทียว

"เล่าตี๋อาศัยเค้ามูลใดสันนิษฐานเช่นนี้ ?"

กิมเทียวถอนหายใจเฮือกหนึ่งตอบ

"ร่างแหพิเศษอั้งทีล้อที่เล่ากอกอกำนัลแก่ซาเกอของเรา พอซาเกอออกจากไซ้ซิมซัว (ภูเขาใจกลางทะเล) ในแซไฮ้แล้วก็กำนัลแก่ล้อซู่พู้ ดังนั้นเราจึงสันนิษฐาน

นางเพราะต้องการระลึกถึงเล่ากอกอซึ่งเป็นเจ้าของเดิม จึงได้เพิ่มฉายาอั้งล้อขึ้นสองคำ"

ตอเคอลูถามด้วยความสงสัย

"แล้วฮิวเล้งสองคำควรจะอธิบายอย่างไร ?"

กิมเทียวอธิบายช้า ๆ

"ล้อส่ายฮิวเล้ง (วิญญาณล้อส่าย) ทั้งกลัวทั้งนับถือจักเซ้งเทียนเป็นที่สุด แต่ที่รักที่สุดกลับเป็นล้อซู่พู้ เคยได้ยินจักเซ้งเทียนมาบอกเล่าว่าภายหน้าล้อซู่พู้จะต้องได้รับการถ่ายทอดวิชาฮิวเล้งม้อตุ้น (อสูรจำบังวิญญาณร้าย) จากล้อส่ายฮิวเล้งโดยครบถ้วน ดังนั้นเราจึงสันนิษฐาน นางตอนนี้ได้ฝึกฮิวเล้งม้อตุ้น (อสูรจำบังวิญญาณร้าย) มาโดยครบถ้วนสมบูรณ์ตามที่เซ้งยี้บอกแล้ว มิเช่นนั้นไม่มีวิชาจำบังร่าง ผู้ใดจะกล้าขึ้นไปบนยอดเขาป้าอ๊วงฮง จับเป็นชายฉกรรจ์ชุดเขียวลงมาสังหารทางเบื้องล่างได้ ?"

คำอธิบายของกิมเทียวสมเหตุสมผลยิ่งนัก ผู้ฟังทั้งหลายต้องผงกศีรษะถอนใจเห็นพ้อง กิมเทียวจึงกล่าวต่อ

"ล้อซู่พู้มีพลังฝีมือด้อยกว่าเซ้งยี้อีกห่างไกล แต่นางจะต้องได้ทราบข่าวร้ายของเซ้งยี้ จึงไปแก้มือล้างแค้นให้ เนื่องจากมีพลังฝีมือไม่เพียงพอ ไม่กล้าหาตัวฮั่ว-อะน่อเซียนกับศิษย์อีกแปดคนของมัน จึงมีแต่ต้องระบายความแค้นกับชายฉกรรจ์ชุดเขียวเหล่านั้นเอง"

อิ้ดเซ็งกวนจู๊เอนใจกล่าวบ้าง

"ชายฉกรรจ์ชุดเขียวก็มิใช่ชั้นธรรมดาหอนยง่าย มิใช่อาตมาถ่อมตัว สู้ตัวต่อตัว น่ากลัวยังมิใช่คู่มือชายฉกรรจ์ชุดเขียวเหล่านั้น จากประกายตาของพวกมันพอจะดูออกว่า ล้วนมีกำลังภายในที่กล้าแข็งลึกล้ำทุกคน"

เม่งฮั่งเชียะผงกศีรษะเห็นพ้อง

"ข้าพเจ้าเห็นพ้องกับความเห็นของเต้าเจี้ยง มิทราบล้อโกวเนี้ยใช้วิธีใดถึงกับสามารถจับเป็นพวกมันลงจากยอดเขาได้ จากนั้นจึงสังหารแล้วแขวนตอประจานต่อผู้คน ?"

มกทินี้หัวร่อกล่าว

"ตาข่ายวิเศษผินนั้นเมื่ออยู่ในมือของเรา ยังสามารถเพิ่มพลังการฝึกปรืออีกหนึ่งเท่า ยามใดเมื่ออยู่ในมือล้อโกวเนี้ย ไหนเลยผิดกับเสียบปีกพยัคฆ์ร้าย ? ขอเพียงมีพลังฝีมือสูงกว่าฝ่ายตรงข้ามเท่าหนึ่ง ใช้ไปจับตัวพวกมันย่อมเป็นเรื่องง่ายดายปานพลิกฝ่ามือ อย่าว่าแต่พลังฝีมือล้อโกวเนี้ยเพียงด้อยกว่าจักเซี่ยวเฮี้ยบเล็ก

น้อยเท่านั้น กอปรกับวิชาฮิวเล้งม้อตุ้น (อสูรจำบังวิญญาณร้าย) ที่ล่องหนหายตัวคล้ายปาฏิหาริย์ อย่าว่าแต่จับชายฉกรรจ์ชุดเขียวเลย ในความคิดคำนวณของเราแม้จะจับศิษย์ทั้งแปดคนบนยอดเขาป๊าอ๊วงฮงก็ต้องไม่ลำบากสักเท่าใด เพียงเพราะล้อโกวเนี้ยสุขุมรอบคอบมิได้ไปทดลองดูดอก"

ที่มกทินี้กล่าวนี้หาได้เกินเลยความจริงไม่ เทียนซัวซิ้งจึงส่งเสียงบ้าง

"คำคาดเดาของเล่ามกเหล่านี้ นับว่ากล่าวแทนเราได้จริง ๆ ผู้อื่นไม่ทราบความตื้นลึกหนาบางของล้อม่วยจื้อเรา แต่ในชั่วชีวิตของเราเพียงกลัวนางอยู่คนเดียวเท่านั้น พลังฝีมือยังมิต้องไปว่ากล่าว ความปราดเปรื่องของนางก็ยากจะพบพานผู้ทัดเทียมได้ เมื่อป๊าอ๊วงฮงตอแยโทสะของนางให้ไปรังควานล้างแค้น นี่เพิ่งเป็นฉากแรกเท่านั้น ภายหน้านั้นหรือ ? ฮา ฮา ไม่ก่อกวนจนฮั่วอะน่อเซียนยับเยินจนทุลักทุเลจึงประหลาดยิ่ง"

เมื่อมันลิงโลดยินดี เสียงหัวร่อคราวนี้จึงคล้ายฟ้าร้องจริง ๆ

มิคาดคิด เสียงหัวร่อของเทียนซัวซิ้งยังมิขาดหาย พลันมีหญิงกลางคนคนหนึ่งเดินออกจากป่าทึบที่เชิงเขามา นางหัวร่อคิกคักกล่าว

"ตัวใหญ่หน้าโง่ อย่าได้ลิงโลดยินดีนัก หากม่วยจื้อไม่มีเรา ไหนเลยจะขึ้นป๊าอ๊วงฮงได้ ? กระทั่งยังไม่มีปัญญาจับฝ่ายตรงข้ามแปดคนในเวลาพร้อมกันเลย"

ผู้คนทั้งหลายเพ่งมองดู ถึงกับไม่มีผู้ใดจะจำได้ ต้องตื่นเต้นจนปากอ้าตาค้างไป

สตรีนางนั้นดูไปควรมีวัยไม่ถึงสี่สิบปี เค้าหน้าคมคายแจ่มใส แม้สูงวัยแล้วยังสวยงามมีเสน่ห์ และเห็นนางเดินชดช้อยเข้ามาพลางส่งเสียงต่อ

"ท่านทั้งหลายย่อมไม่รู้จักเราล้อส่ายฮิวเล้ง (วิญญาณร้ายล้อส่าย) ที่ชาวยุทธ์เอ่ยถึงต้องหวาดหวั่นขวัญเสีย ไม่อำพรางท่านทั้งหลาย ชั่วชีวิตเรายังไม่เคยใช้โฉมหน้าที่แท้จริงต่อสายตาผู้คน โอ...หลังจากถูกปีศาจน้อยแซ่งักใช้ลมปราณขั้วแม่เหล็กจับตัวไว้แต่ไม่ฆ่าแล้ว และยังได้รับเคล็ดลับถ่ายทอดวิชาซำเซ็งเฮี้ยงกงจากมัน เราต้องบังเกิดความสำนึกเสียใจสุดซึ้ง จนยินยอมกลับตัวกลับใจ ดังนั้น มิว่าผู้ใดเกี่ยวข้องกับปีศาจน้อยแซ่งัก เราต่างยินดีใช้โฉมหน้าแท้จริงมาพบด้วย"

ผู้คนทั้งหลายต่างต้องลอบตระหนกเป็นยิ่งนัก นางมิใช่โหมประโคมตัวเองจริง ๆ เพียงอาศัยสุดยอดวิชาอสูรจำบังวิญญาณร้ายที่ไม่มีภูตผีเทพยดาจับเค้าได้ พอจะก่อกวนให้ชาวยุทธ์กินไม่ได้นอนไม่หลับจริง ๆ

กิมเทียวรีบประสานมือคารวะทักทาย

"ที่แท้อื้อตั้วเจ๊เอง น่ากลัวติดตามหลังพวกเรามาเนิ่นนานแล้วกระมัง ?"

จากนั้น แนะนำพวกอิ๊ดเช็งกวนจู๊ทั้งเจ็ดคนให้รู้จักกันไว้

ล้อส่ายฮิวเล้งยังไม่เปลี่ยนจากนิสัยในกาลก่อน ได้ยินนางหัวร่อคักคักแล้วสอดคำ

"เฮียตี๋ ไม่ต้องให้เจ้าแนะนำ พวกท่านรู้จักแต่นามไม่เคยเห็นเรานั้นเป็นความจริง แต่เรากลับเคยเห็นพวกท่านมาไม่ต่ำกว่าสิบครั้งแล้ว กาลกระโน้น ยังเคยมีความตั้งใจจะลงมือต่อพวกท่านเลย หวนคิดในตอนนี้กลับรู้สึกน่าหัวร่ออย่างยิ่ง"

เทียนซัวซิ้งที่ถูกนางเรียกเป็น 'ตัวใหญ่หน้าโง่' มิได้รู้สึกขุ่นเคืองสักน้อยนิด ถามดัง ๆ

"ท่านแซ่อื้อจริง ๆ ?"

ล้อส่ายฮิวเล้งหัวร่อตัวงอไปงอมา ชี้เลายจมูกมันตอบ

"เจ้าเข้าใจ ตอนแล่าเจ้เจ๊ต่อสู้กับโง้วเล้งจูเมื่อกาลก่อน บอกชื่อแซ่ปลอมแก่มันหรือไร ?"

เทียนซัวซิ้งหัวร่อฮาฮากล่าว

"ที่แท้คนเปลี่ยนแซ่ไม่เปลี่ยน ใช้ได้ใช้ได้ เอียเท้ารูปงามที่เป็นศิษย์ของท่านเล่า ?"

ล้อส่ายฮิวเล้งสัพยอกขึ้น

"หากเจ้าปรารถนาได้ภรรยา เรากลับยินยอมพร้อมใจยกให้ นางตอนนี้เป็นเถียเท้าของโง้วฮูหยิน (หมายถึงมารดาโง้วเล้งจู) อยู่"

ดีที่ทุกผู้คนต่างมีอาวุโสสูง จึงได้แต่ลอบหัวร่อในใจเท่านั้น กิมเทียวแย้มยิ้มเหลือบมองเทียนซัววิ้งแวบหนึ่ง เห็นมันหุบปากอ้าตาค้างด้วยความกระดากกระเดื่องจึงรีบเปลี่ยนเรื่อง

"ตั้วเจ๊มาจากที่ใด ?"

ล้อส่ายฮิวเล้งหัวร่อตอบ

"เราติดตามพวกเจ้าจากจิ้วจั๋วถึงที่นี้ พวกเจ้ามีคนสะกดรอยตามหลังยังไม่รู้ตัว ยังคงเป็นเราเต้วเจ๊ช่วยล่อให้พวกมันออกไปจากพวกเจ้าเลย"

ตอเคอลูโพล่งด้วยความตระหนก

"เป็นพวกฝ่ายใดกัน ?"

"ชายฉกรรจ์ชุดเขียวห้าคน ย่อมมาจากป่าฮ๊วงยงนั่นเอง"

อิ๊ดเช็งกวนจู๊ถอนใจส่งเสียง

"ป้าอ๊วงฮงจะต้องเพราะพบเห็น มีชายฉกรรจ์แปดคนถูกแขวนซากศพอยู่บนคบไม้ จึงลอบใช้คนออกมาสืบเสาะหาตัวฆาตกร"

ล้อส่ายฮิวเล้งผงกศีรษะตอบ

"เราเคยลอบฟังคำปรึกษาหารือของพวกมัน บนป้าอ๊วงฮง ฮั่วฮะน่อเซียนทั้งศิษย์ไว้เฝ้าไม่กี่คนแล้ว ที่เหลือต่างระดมลงมาหมดสิ้น พวกท่านยังคงไม่ทราบแม้ปีศาจน้อยแซ่งักจะไม่ทราบเป็นตายร้ายดี แต่มันก็ก่อกวนป้าอ๊วงฮงจนยับเยินชายฉกรรจ์ชุดเขียวสี่สิบกว่าคน มีหนึ่งในสามถูกสังหาร สองในสามบาดเจ็บสาหัสศิษย์รักแปดคนอันดับหนึ่งสอง ผู้หนึ่งเสียแขนซ้าย ผู้หนึ่งเสียเท้าขวา ที่มีนามเซ่ง-แป๊ะตั๊กกระไรนั่น ยังแถมทั้งนิ้วทั้งฝ่ามือซ้ายไปอีกด้วย"

ทั้งเจ็ดพอได้ฟังข่าวที่แน่ชัดนี้ ต่างแตกตื่นจนไม่อาจสะกดกลั้นไว้ได้อีกแล้ว ทุกผู้คนมีสีหน้าเปลี่ยนแปร มกทินี้ยิ่งต้องกระโดดขึ้นส่งเสียง

"เรื่องราวถูกก่อกวนจนยิ่งใหญ่มากแล้ว"

เทียนซัวซิ้งหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"สังหารได้ประเสริฐ ถอนทุนมาเกินพอแล้ว ตัวร้ายน้อยแม้จะตายก็คุ้มค่าแล้ว"

กิมเทียวพอได้ฟังทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี แต่ยังสามารถสะกดกลั้นไว้ได้ ครุ่นคิดพลางถาม

"เรื่องนี้ต้องให้ซากอของเราทราบจึงประเสริฐ เพื่อป้องกันฮั่วฮะน่อเซียนจะฉีกหน้าถือชาวยุทธ์ตงง้วนเป็นศัตรูของมันไปจนหมดสิ้น"

ล้อส่ายฮิวเล้งโบกมือตอบ

"เรื่องราวในยุทธจักรไม่จำเป็นต้องใคร่ครวญมากหลายปานนั้น ยกเราเป็นตัวอย่าง มีผู้ใดจะคาดคิด เราจะมายืนอยู่ในฝ่ายของท่านได้"

เม่งฮั่งเชียะเห็นผู้คนทั้งหลายหยุดว่ากล่าว จึงส่งเสียงบ้าง

"พวกเราเดินพลางสนทนาพลาง ระวังจะมีคนสะกดรอยตามอีก"

ล้อส่ายฮิวเล้งพลิ้วไปทางตะวันตกเฉียงเหนือกล่าว

"พวกเราไปในทางนั้นกัน"

กิมเทียวถาม

"ผ่านภูเขาคีเลี้ยงก็เป็นเมืองเกาไท้ ทางด้านเหนือเป็นทะเลทราย ตั้วเจ๊ไปตามทางสายนี้มีเรื่องสำคัญอันใดหรือไร ?"

ล้อส่ายฮิวเล้งผงกศีรษะตอบ

"พวกท่านมิใช่ต้องการพบล้อม่วยจื้อ? นางเมื่อวานบอกกับเรา ในทะเลทรายที่ห่างจากทางเหนือของเกาไท้จะมีความครึกครื้นครั้งใหญ่ นัดหมายให้เราไป อาจพบกับยอดคนเร้นลับหลายคนในที่นั้น"

กิมเทียวร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

"ซาซ้ออยู่ที่นั้น ?"

ล้อส่ายฮิวเล้งผงกศีรษะตอบ

"ฟังว่า ที่นั้นมีแหล่งน้ำบริเวณหนึ่ง ในทุ่งหญ้าของแหล่งน้ำมีป้อมโอฬารที่ใหญ่โตน่าเกรงขามอยู่ป้อมหนึ่ง ประมุขป้อมแซ่แป๊ะนามตี้เฮีย อายุแม้เจ็ดสิบเศษแล้วแต่ฝึกได้วิชาอายุอมตะ ดูไปคล้ายสามสิบเศษเท่านั้น วิทยายุทธ์ของมันไม่มีผู้คนทราบได้ จากที่ล้อม่วยจื้อสืบมา มันมีความสัมพันธ์กับลุ้ยบ้อ (เจ้าแม่สายฟ้า) ลึกซึ้งอย่างยิ่ง ในป้อมมีข้าทาสบริวารมากมาย ล้วนแล้วมีพลังฝีมือสูงส่งทั้งสิ้น ก่อน ๆ นี้ไม่มีคนทราบในทะเลทรายจะมีวิมานแมนเช่นนั้น เมื่อเร็ว ๆ นี้ฟังว่าประมุขป้อมเป็นผู้ปล่อยข่าวออกมา ยินดีต้อนรับชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดินไปเยี่ยมเยียน จุดประสงค์ของมันเป็นเช่นไรยิ่งไม่อาจทราบได้"

ก๊ำโก้วเต้าเจี้ยงครุ่นคิดชั่วครู่จึงถาม

"ที่ท่านไปคราวนี้มีเจตนาหยั่งตื้นลึกหนาบางของมันใช่หรือไม่ ?"

ล้อส่ายฮิวเล้งผงกศีรษะรับ

"พวกเราต้องระวังตัวให้รอบคอบสุขุม ในที่นั้นน่ากลัวไม่มีเพียงชาวยุทธ์ฝ่ายตงง้วน"

นางชะงักคำลงกลางคัน ลดเสียงแผ่วเบากระซิบต่อ

"ด้านหน้ามีสิบกว่าคนโฉบผ่านไปทางซ้ายมือ ท่านทั้งหลายระวังไว้ เราจำเป็นต้องกำบังกายก่อน"

จบคำขยับร่างวูบ สลายหายวับไปดุจวิญญาณร้ายจริง ๆ กระทั่งไม่มีเสียงลมแม้สักแผ่วเบาอีกด้วย

เทียนซัวซิ้งชิงกระโดดนำหน้า กวักมือส่งเสียง

"รีบตามไป"

กิมเทียวเตือนสติทันที

"หากเป็นคนของป้าอ๊วงฮง พวกเราต้องดำเนินตามโอกาส ลงมือได้เป็นลงมือ ลงมือไม่ได้ก็มารยาเป็นไม่เห็น"

มกทินี้หันกล่าวกับตอเคอลู เม่งยั่งเชียะ

"เราสามคนอ้อมไปทางซ้ายกัน"

อี้ดเซ็งกวนจู๊หันมาสะบัดศีรษะให้ก้ำโก้วเต้าเจี้ยงแล้วทั้งสองกระโดดหายไปทางด้านขวามือ

กิมเทียวกลัวเทียนชัวซิ้งจะก่อกวนโดยมุทะลุทุนหัน รีบติดตามหลังโดยกระชั้นชิด แล้วส่งเสียงทางลมปราณ

"ตั๋วกอต้องระวังให้ตื่นตัว มิอาจใช้ความวู่วามหุนหันเป็นอันขาด"

เทียนชัวซิ้งคล้ายดั่งเคียดแค้นผู้คนเบนป้าอ๊วงฮงยิ่งนัก ได้ยินมันเน้นเสียงตอบ

"นอกจากไม่ใช่พวกเลวร้ายบนยอดเขาปิศาจ มิเช่นนั้นไม่สนใจ"

ช่วงเวลาตอบโต้กัน เทียนชัวซิ้งได้กระโดดโลดแล่นไปไกลสองร้อยวา ไหนเลยคาดคิด พอเห็นกับตามันต้องชะงักงันไม่เคลื่อนไหว

กิมเทียวดูแต่ไกลก็เห็นเป็นเรื่องผิดธรรมดา และแน่ใจต้องไม่ใช่คนป้าอ๊วงฮง เมื่อเร่งฝีเท้าไปถึงข้างกายเทียนชัวซิ้ง กวาดตามองดู เห็นมีเงาหลังของผู้คนกลุ่มหนึ่งสวมอาภรณ์ที่สีสันผิดแปลก คล้ายดั่งเป็นคนชายแดนซินเกียง

เทียนชัวซิ้งหันมามองแวบหนึ่งกล่าว

"ห้าคนทางซ้ายขวาต่างไล่ตามไปแล้ว กลุ่มคนฝูงนั้นต้องเป็นชาวอาลามูทู เพราะสำนักล้อส่ายมีสาขาอยู่ในที่นั้น"

กิมเทียวผงกศีรษะตอบ

"เราก็ดูออก พวกมันไม่ใช่ชาวยุทธ์ตงง้วน ยังคงอย่าปะทะกับพวกมันอีกชั่วคราว เพียงติดตามดู พวกมันข้ามาทำกระไร"

เพิ่งขาดคำ พลันได้ยินเสียงล้อส่ายฮิวเล้งกระทบโสต

"กลุ่มคนเบื้องหน้าจะไปป้อมโบราณ (โก้วเป้า) พวกมันต่างมีสัญลักษณ์ผ่านทางอยู่ในตัว"

กิมเทียวกวักมือเรียกเทียนชัวซิ้ง

"ตั๋วกอ พวกเราสะกดรอยตามหลังกัน เมืองเกาไท้อยู่เบื้องหน้าไม่ไกลนัก"

ระหว่างที่ทั้งสองติดตามไปได้สิบห้าลี้ อี้ดเซ็งกวนจู๊กับก้ำโก้วเต้าเจี้ยงกระโดดออกมาจากป่าข้างทาง ชั่วครู่มกทินี้ เม่งฮั่งเชียะ กับตอเคอลูก็พากันออกมาสมทบบ้าง ทั้งเจ็ดคนเมื่อรวมตัวครบหน้า รีบเร่งฝีเท้าติดตามผู้คนขบวนนั้นเข้าสู่เมืองเกาไท้

บทที่ 3

ชุมนุมยอดฝีมือ

โกาให้เป็นเมืองชายแดนที่กว้างใหญ่ การค้า รุ่งเรืองคึกคัก ชาวเมืองมีทั้งเผ่าฮั่น มองโกล และแมนจูปะปนกันสับสน ขณะที่เดินตามถนนใหญ่ไปได้ครึ่งทาง เห็นมีหญิงชราวัยห้าสิบเศษนางหนึ่งเดินออกจากหมู่ผู้คนมา กวักมือกล่าวต่อกิมเทียว

"เลี้ยวซ้ายที่หัวถนนนี้ มีโรงเตี๊ยมของชาวฮั่นอยู่หลังหนึ่ง พวกเจ้าไปรับทานอาหารแล้วออกจากเมืองอาจจะได้พบมิตรสหายอีกไม่น้อยก็ได้"

ผู้คนทั้งหลายพอได้ยินเสียงจึงฟังออก นางคือล้อส่ายอิวเล้งปลอมตัวมา ดังนั้นกระทำตามคำบอกเล่าของนางโดยไม่สอบถาม

พอเข้าไปในโรงเตี๊ยม ก็เห็นมีชายชราผู้หนึ่งสวนออกมา ทุกผู้คนต่างจำได้ นั่นคือโง้วงักเจ็กเล้ง (มังกรห้าบรรพต) โก้วพัก ผู้เป็นซือเฮียของราชบุตร

กั๊กล้อ กิมเทียวรีบปราดเข้าไปคารวะทักทาย

"โก้วเล่ากอไฉนอยู่ที่นี้เพียงลำพัง ?"

โง้วงักเจ็กเล้งแย้มยิ้มตอบ

"มิมากดอก พวกท่านพอเข้าเมืองมา ก็ถูกสี่พยัคฆ์อี้ซัวพบเห็นทันที กลับมารายงานต่อเรา เราคำนวณเน่ว่าพวกท่านจะต้องมาพักที่โรงเตี๊ยมนี้ จึงมารอต้อนรับอยู่ที่นี่"

เทียนซัวซิ้งเห็นในโรงเตี๊ยมไม่มีคนนอกอยู่อีก ต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"โรงเตี๊ยมนี้ไม่เล็ก ไฉนไม่มีผู้คนเข้าออกเลย ?"

โก้วฮกแย้มยิ้มตอบ

"โรงเตี๊ยมถูกซือตี๋ของเราเหมาไว้ ย่อมไม่มีคนนอกเข้าออกได้"

ตอเคอลูร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

"ท่านราชบุตรกั๊กล้อออกจากนครหลวงมาเองแล้ว ?"

โก้วฮกผงกศีรษะ โบกมือส่งเสียง

"เชิญท่านทั้งหลาย ท่านนี้คือ..."

โก้วพกหมายถึงล้อส่ายฮิวเล้งที่ติดตามมา กิมเทียวจึงหัวร่อแนะนำ

"เป็นคนกันเอง"

จากนั้นส่งเสียงทางลมปราณบอกความสำคัญแก่โก้วพก และสั่งให้ปิดบังชื่อฉายาของนางด้วย โก้วพกประสานมือคารวะทักทาย

"ยินดี ยินดี ขอเชิญอื้อโกวเนี้ย"

ล้อส่ายฮิวเล้งหัวร่อคักคักกล่าว

"โก้วไต้เฮี้ยบไม่ต้องเกรงใจ เรามาเพื่อนำทางให้แก่มิตรสหายของท่านเท่านั้น ตอนนี้เรายังมีเรื่องสำคัญไม่อาจอยู่รบกวนได้"

จบคำขยับกาย ร่างเลือนหายไปในบัดดลดุจกับเป็นหมอกควันที่สลายในสายลม โก้วพกถอนใจส่งเสียง

"จริงดั่งที่พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ กลับใจคือฟากฝั่ง สตรีนางนี้มิใช่คนธรรมดาจริง ๆ นี่ล้วนเป็นคุณงามความดีของงักเซี่ยวเฮี้ยบเท่านั้น"

เม่งฮังเชียะถามบ้าง

"ตอนนี้ท่านราชบุตรอยู่ที่ใด ? พาคนมามากน้อยเท่าใด ?"

โก้วพกชี้ทางด้านหลังพลางตอบ

"ตอนนี้ท่านอยู่ที่ตึกหลัง ตอนออกจากนครหลวงมีเพียงอาจารย์กับเราร่วมทาง จนเมื่อเข้าเมืองเล้งแฮ่ จึงได้พบไคซื้อไต้ซือแห่งง้อไบ๊ ไต้ปุ้งไต้ซือแห่งเสียวลิ้ม เซ็งเอียงไต้ซือแห่งโง้วไท้ งักซือง้วนแห่งจงน้ำ เทียนตี้ฮื้อฮู (ประมงสระสวรรค์) แห่งเชี่ยงแป๊ะ ซาฮวยเกี่ยม (กระบี่สามบุปผา) เซ็กฮิมแห่งฮั่วซัว เจ้าสำนักไต้ปุยแห่งเสียวลิ้มสาขาโพ้วซั้ง กระทั่งเข้ามาในเมืองนี้แล้ว ยังพบกับจิทีซิ่งเกี่ยม (เทพกระบี่เชื่อมฟ้า) ลิ่มแซกับสี่พยัคฆ์อี้ซัว ตอนนี้ต่างอยู่สนทนากันที่ตึกหลังครบถ้วน"

ผู้คนทั้งหลายติดตามโก้วพกไปที่ตึกช่วงหลัง ราชบุตรกั๊กกล้อได้ยินเสียงรีบออกมาต้อนรับด้วยตนเอง

"ท่านทั้งหลายลำบากมากแล้ว รีบเชิญเข้ามา ได้เตรียมห้องพักให้แก่พวกท่านไว้ก่อนแล้ว"

ท่านไม่มีความยโสโอหังของราชบุตรเจ้าชีวิตอยู่เลย ต้อนรับด้วยมารยาทของญาติสนิทมิตรสหายเท่านั้น

ผู้คนทั้งปวงทักทายปราศรัยตามมารยาทแล้ว ติดตามไปที่ช่วงตึกหลัง เข้าสู่ห้องโถงกว้างใหญ่โอฬาร ภายในมีบรรพชิตและฆราวาสนั่งอยู่เต็ม ผู้มีอาวุโสสูงสุดในจำนวนนั้น ต้องนับเลี้ยวตังซังเล้งอาจารย์ของราชบุตรกั๊กกล้อ แลเห็นท่านผุดลุกขึ้นส่งเสียงต้อนรับก่อน

"ท่านทั้งหลายมาช้าแล้ว ผู้คนสี่ทางที่ออกจากนครหลวง นอกจากที่เห็นในห้องนี้ อื่น ๆ ล้วนไปที่ป้อมโบราณตระกูลแป๊ะ วันพรุ่งพวกเราก็ต้องรีบเร่งเดินทางกันบ้างแล้ว"

ทั้งเจ็ดคารวะทักทายทั่วหน้า แล้วทรุดกายนั่งในที่สมควร กิมเทียวกล่าวเสียงเครือด้วยความรันทด

"เซ้งยี้สาบสูญไม่ทราบเป็นตายร้ายดี ต้องใช้วิธีใดส่งข่าวให้ซากอข้าพเจ้าทราบจึงจะได้"

ไคซือไต้ซือแห่งโง้วไท้ร้องสรรเสริญพระพุทธคุณแล้วกล่าว

"ประสกไม่ต้องเศร้าเสียใจ เมื่อครึ่งเดือนก่อน ที่อาตมาทราบข่าวร้ายของประสกแซ่งักนั้น เคยพบกับพูท้อซิ่งเจ็งที่ยอดเขาน่ำงัก ได้รับคำบอกจากซิ่งเจ็งว่า ประสกน้อยแซ่งักมีบุญวาสนาสูงส่ง แม้จะประสบอุปสรรครุนแรงปานใด ยังคงไม่เป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ ประสกแซ่กิมท่านวางใจเต็มที่ก็แล้วกัน"

ผู้คนทั้งหลายเมื่อได้ฟัง ต่างระบายลมจากปากอย่างโล่งอก ความหวาดวิตกที่บีบคั้นจิตใจมานานวัน ผ่อนคลายออกไปหมดสิ้นในคราบี้เอง

เทียนชั่วซิ้งกล่าวกับเลี้ยวตังซังเล้ง

"ผู้อาวุโสมีความเห็นต่อป้อมโบราณตระกูลแป๊ะสถานใด ?"

เลี้ยวตังซังเล้งหัวร่อฮาฮา ตอบ

"จากความลับที่ซูมี้ซิ่งกุนสืบทราบ ฟังว่ามีสาเหตุสำคัญถึงสามสถาน มิเช่นนั้นพวกเราก็ต้องไม่มาชุมนุมกันในที่นี้ สถานแรก แป๊ะตี้เอียประมุขป้อมโบราณนั้นอาจเป็นชื่อตื่ของปวยเกี่ยมจินหยิน (ผู้วิเศษกระบี่บิน) ของเมื่อกาลกระโน้นอย่างยิ่งครั้งนี้คิดจะถือโอกาสชุมนุมชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดิน ประกาศล้างแค้นพวกฮั่วฮะน่อเซียนความสำเร็จในหลักวิทยายุทธ์ของมัน ฟังว่าสามารถผนึกหลักวิชาตะวันออกกับตะวันตกได้สำเร็จแล้ว หากเป็นจริงดั่งคำเล่าขาน ฮั่วฮะน่อเซียนจะต้องเผชิญกับศัตรูกล้าแข็งที่สุดในประวัติการณ์ เรื่องนี้แม้มิได้เกี่ยวข้องกับอุดมการณ์กำจัดมารพิทักษ์ธรรมของชาวยุทธ์ตงง้วน แต่ก็พอจะไปชมความครึกครื้นที่ไม่เคยมีในประวัติศาสตร์สักครา"

กิมเทียวขมวดคิ้วกล่าว

"เรื่องนี้น่ากลัวจะเป็นผลร้ายต่อชาวยุทธ์ตงง้วนเราอย่างใหญ่หลวง ?"

ราชบุตรกั๊กล้อกวาดตาเมองรอบข้าง เห็นผู้คนต่างจ้องกิมเทียวเป็นจุดเดียวกัน คล้ายดั่งตระหนกต่อวาจาเมื่อครู่ของมันเป็นยิ่งนัก แต่ก็ยังมีสีหน้าคลางแคลงสงสัยอยู่ จึงถามขึ้น

"กิมไต้เฮียบหมายถึงมูลเหตุใด ?"

กิมเทียวถอนใจตอบ

"จากข่าวที่ซากอข้าพเจ้าส่งมา เชื่อแน่ว่าทุกท่านคงเคยได้ยินอั้งกี๊ก้าจู๊รวมพลังทั้งมวลเข้าตงง้วน น่ากลัวการชุมนุมคราวนี้ก็คือการเริ่มต้นของมัน"

ผู้คนทั้งหลายพอได้ฟัง คล้ายตื่นเต้นจนตระหนกเฮือกใหญ่ เลี้ยวตังซังเล้งเน้นเสียงหนัก ๆ

"ในเรื่องนี้ เล่าฮิวเคยวิเคราะห์ร่วมกับซาซิ้ง (สามเทพเจ้า) มาตรว่าไม่อาจสกัดขวาง แต่การป้องกันมิอาจผ่อนคลาย ทุกผู้คนต้องคอยรับเมื่อการเปลี่ยนแปลงโดยตื่นตัว การประหัตประหารโดยเปิดเผยตลอดแนวพอจะหลีกเลี่ยงได้ชั่วคราว แต่การกระทบกระทั่งโดยเร้นลับ จะต้องเกิดขึ้นไม่มีวันสร่างซา"

เทียนชัวซิ่งโพล่งดัง ๆ

"เรื่องนี้ถึงตอนนั้นค่อยว่ากล่าว ผู้เฒ่าท่านบอกก่อน อีกสองเรื่องของแป๊ะแกเป้าคือกระไร ?"

กั๊กล้ออ้วงจื้อตอบแทนขึ้น

"สาเหตุสำคัญประการที่สองคือ แป๊ะตี้เฮียได้วัตถุโบราณมาชิ้นหนึ่ง มีลักษณะเป็นแก้วผลึกหลายเหลี่ยมโตประมาณกำปั้น ฟังว่าที่จริงมันเป็นเพชรก้อนใหญ่ที่สุด ประเมินราคาในสายตาคนธรรมดา มันต้องมีค่ามหาศาลควรเมือง แต่ในสายตาของชาวยุทธ์ ไม่เห็นมีความประหลาดพิสดารอย่างไร ในคลังของเราแม้ไม่มีเพชรมหึมาปานนั้น แต่ที่เล็กกว่าเล็กน้อยมีมากมายนับไม่ถ้วน แต่ความประหลาดพิสดารของเพชรเม็ดนั้น ไม่อยู่ที่ราคาของตัวมัน แต่ไปอยู่บนอักษรที่สลักบนผิวหน้าของเพชร ก็ไม่มีผู้ใดสามารถกระทำได้แต่โบราณจวบปัจจุบัน ฟังว่าลุ้ยบ้อเคยศึกษาตีความอักษรบนเพชรนั้นมา ยืนยันว่าสลักขึ้นจากพลังดรรชนีของสุดยอดฝีมืออันดับเลิศในโบราณ และวิจารณ์ตามความสัตย์ นอกจากวิทยายุทธ์แล้วไม่มีโลหะอื่นใดสลักอักษรบนก้อนเพชรได้จริง อักษรนั้นคือ 'ซุกฟ้าดินซ่อนพิภพ' ความหมายของอักษรแสดงว่าเพชรก้อนนั้น ยังซ่อนความลับที่แตกตื่นสะท้านฟ้าดินอยู่"

กล่าวถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย กวาดตามองผู้คนรอบข้างแวบหนึ่ง จึงกล่าวต่อ

"ท่านทั้งหลายจะต้องถาม ไฉนไม่หาทางทุบทำลายมัน ? แต่มีคนเคยทดลองแล้ว นั่นคือลุ้ยบ้อ ด้วยกำลังภายในที่เลิศฟ้าเหนือพสุธาของนาง เคยฟาดติดต่อกันถึงห้าร้อยฝ่ามือ ยังไม่อาจระคายมันให้แตกบิ่นแม้สักเล็กน้อย หากเป็นเพชรธรรมดาต้องไม่มีทางต้านพลังที่หนักหน่วงของนางได้ แต่ของวิเศษก้อนนั้นนางกลับไม่มีปัญญาทำอย่างไร แป๊ะตี้เฮียเคยแพร่ข่าวสู่ยุทธจักร หากมีคนสามารถฟาดเพชรก้อนนั้นแตกต่อหน้ามัน มันจะกำนัลของที่ซ่อนอยู่ในเพชรให้"

อิ้ดเซ็งกวนจู้หัวร่อกล่าว

"เป็นเรื่องมหัศจรรย์ที่ไม่เคยได้ยินจริง ๆ"

จีทีซิ่งเกี่ยม (เทพกระบี่เชื่อมฟ้า) กล่าวขึ้นบ้าง

"ยังมีเรื่องมหัศจรรย์อีกรายหนึ่งมิได้เล่าไป ท่านทั้งหลายฟังแล้ว ต้องยิ่งยากจะยอมเชื่อถือได้"

ก๋าโก๊วเต้าเจี้ยงโพล่งด้วยความสงสัย

"เป็นเรื่องมหัศจรรย์ใดกันอีก ?"

ไคซื้อไต้ชือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณก่อนจึงตอบ

"เรื่องนั้น จวบจนบัดนี้ยังไม่มีผู้คนสามารถทราบความนัย ฟังว่าในทะเลทรายเกิดสัตว์พิสดารตัวหนึ่ง กลางวันซุ่ม กลางคืนออก ลักษณะมันไม่เคยมีผู้ใดเห็นชัดเจน เพียงทราบตัวโตประมาณลูกม้า แต่ความรวดเร็วของฝีเท้ามัน ฟังว่ายังเหนือกว่าคัสดรพันลี้อีกหลายเท่า ที่มหัศจรรย์สุดคือชิงชังต่อพวกรู้จักวิทยายุทธ์เท่านั้น ร่วมเดือนมานี้ ผู้ประสบภัยมีมากมายนับไม่ถ้วน แต่เนื่องจากผู้หายสาบสูญไปไม่มีซากศพหลงเหลือให้สืบสาว ดังนั้นจึงไม่มีคนสนใจเรื่องราวนี้เสมอมา จวบจนเมื่อเร็ว ๆ นี้ ป้อมแป๊ะแกเป้าสูญเสียยอดฝีมือไปสิบเอ็ดคน จึงได้แตกตื่นรู้ตัว ระดมยอดฝีมือทั้งป้อมออกสืบเสาะทุกที่ทาง จนในคืนพายุหนึ่งจึงยืนยัน เป็นสัตว์ตัวนั้นสังหาร เนื่องเพราะมีหนึ่งในสามคนที่รอดชีวิตหนีกลับไปรายงาน จึงได้แน่ใจในเรื่องราว แป๊ะตี้เฮียเคยออกไปสืบเสาะหาเองก็ไม่พบพาน จึงส่งข่าวให้ชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดินร่วมกันจับ เนื่องเพราะสัตว์นั้นมักจะไปปรากฏอยู่ในอาณาบริเวณใกล้เคียงป้อมแป๊ะแกเป้าจึงได้ยกเรื่องนี้เป็นสาเหตุสำคัญประการที่สาม"

ผู้คนทั้งปวงฟังแล้วต้องตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก สัตว์ป่าตัวเดียวถึงกับสามารถสังหารยอดฝีมือยุทธจักรได้ นับเป็นข่าวที่น่าแตกตื่นขวัญเสียอย่างยิ่งจริง ๆ

ขณะที่ยอดฝีมือทั้งห้องโถงวิพากษ์วิจารณ์เรื่องพิสดารที่แป๊ะแกเป้านั้น ไม่มีผู้ใดจะรู้สึกพบเห็น บนหลังคาห้องโถงมีเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งซ่อนตัวลอบฟังอยู่เนิ่นนานร่วมสองชั่วหม้อข้าวเดือด ฟังตอนนี้เห็นมันรีบส่ายหน้าแล้วรีบถอนตัววิ่งออกไปที่ถนนใหญ่ด้วยความรวดเร็วปานสายลม

ชั่วลัดนิ้วมือเดียว เงาร่างนั้นกระโดดโลดแล่นขึ้นไปบนกำแพงหมื่นลี้ เนื่องจากเป็นเวลาดึกสงัด กระทั่งในเมืองที่กว้างใหญ่ ถึงกับไม่มีผู้คนสามารถเห็นเงาร่างที่ไปมาได้รวดเร็วของมันเลย

มันยืนครุ่นคิดอยู่บนกำแพงร่วมชั่วน้ำเดือด ร่างอ้อนแอ้นจึงได้พลิ้วออกจากกำแพงไปทางด้านนอกเมือง

มันวิ่งเลาะตามเทือกเขาฮาลี มุ่งตรงไปที่ภูเขาเล้งซิ่งซัว (หัวมังกร) กระโดดโลดแล่นโดยความแคล่วคล่องว่องไว จนประมาณสองชั่วยามให้หลังจึงได้มาถึงหน้าถ้ำเร้นลับแห่งหนึ่งของยอดเขา

ทันใดนั้น มันคล้ายนึกถึงเรื่องสำคัญใดมาได้ ต้องรีบชะงักเท้าทรงกายส่งเสียงรำพึงกับตัวเองเบา ๆ

"แทบจะลืมสวมของนี้เลย"

ขณะส่งเสียงล้วงเข้าไปในถุงข้างเอว หยิบถุงสีดำคลุมลงบนศีรษะ เผยเห็นแต่ดวงตาปราดเปรียวแจ่มใสคู่เดียว ในวิกาลเลือนราง ดวงตามีประกายแวววาวราวสายฟ้า มันสวมเสื้อนักศึกษาหลวมกว้าง รองเท้าสีคราม หากมิใช่หยุดลงชั่วครู่ต้องดูไม่ออกว่าเป็นดรุณีวัยสิบห้าสิบหกปีปลอมแปลงมาอย่างเด็ดขาด

เมื่อสวมถุงคลุมศีรษะแล้วย่องเข้าไปในถ้ำอย่างรวดเร็วจนลึกประมาณสิบวาจึงเห็นมันสะบัดมือขวา แกว่งชุดไฟให้มีแสงไฟลุกขึ้น จุดลงบนเทียนไขที่ผนังถ้ำอย่างรวดเร็ว

เทียนส่องแสงสว่าง ขับไล่ความมืดในถ้ำออกไปหมดสิ้น จึงเห็นเป็นถ้ำที่ไม่ใหญ่นัก แต่แห้งสะอาดอย่างยิ่ง ทางมุมซ้ายยังมีหญ้าอ่อนนุ่มปูไว้เป็นชั้นหนาบนหญ้านุ่มถึงกับมีบุรุษหนุ่มวัยสิบหกสิบเจ็ดปีนอนอยู่ผู้หนึ่ง

เพ่งพิจารณาบุรุษหนุ่มผู้นั้นถึงกับเป็นคนที่เคยขึ้นไปอาละวาดบนป้าอ๊วงฮงอย่างดุดัน ทุ่มเทกำลังต่อสู้การกลุ้มรุมของศิษย์ทั้งแปดคนของฮั่วฮะน่อเซียน กับชายฉกรรจ์ชุดเขียวอีกสี่สิบแปดคน...งักเช้งเทียนนั่นเอง

แสดงแน่ชัด งักเช้งเทียนต้องถูกดรุณีที่ปลอมตัวเป็นนักศึกษาช่วยเหลือจากที่แห่งใดมาในภูเขาเล้งซิ่วซัวนี้

ดรุณีที่ปลอมตัวเป็นบุรุษส่งเสียงเรียก "งักเฮีย" เบา ๆ

แลเห็นงักเช้งเทียนพลิกตัวนอนหงายลืมตาช้า ๆ มาผงกศีรษะทักทาย

"ฉินเจ็งเฮียกลับมาแล้ว เหตุการณ์ทางภายนอกเป็นอย่างไรบ้าง ?"

ฉินเจ็งโบกมือส่งเสียง

"ท่านยังไม่ทุเลาเป็นปกติ อย่าลุกขึ้น"

หยุดเล็กน้อยและกล่าวต่อ

"แป๊ะแกเป้าต้องครึกครื้นมาก ยอดฝีมือของยุทธจักรตงง้วนต่างพากันมาหมดสิ้นแล้ว"

งักเช้งเทียนคล้ายได้ฟังเรื่องแป๊ะแกเป้าจากนางมาก่อน จึงผงกศีรษะถาม

"สำนักล้อส่ายต้องทุ่มเทกำลังออกมาหมดสิ้นทั้งรังแน่ แล้วทางป้าอ๊วงฮงมีความเคลื่อนไหวอย่างไร ?"

นักศึกษาปลอมยื่นห่ออาหารแก่มันพลางกล่าว

"ท่านรับทานพลางฟังพลางเถิด ป้าอ๊วงฮงมิได้กลั่นแกล้งรังควาญชาวยุทธ์ตงง้วน ตรงกันข้ามกลับมีคนเล็กลับฉายา 'อั้งล้อฮิวเล้ง' ใดกัน เคยขึ้นไปหาถึงยอดเขาป้าอ๊วงฮง จับชายฉกรรจ์ชุดเขียวลงมาแปดคน ฆ่าแขวนศพประจานที่ชานเมืองจิ้วจั๊วงักเฮียท่านก็ทราบ ชายฉกรรจ์ชุดเขียวเหล่านั้นล้วนเป็นศิษย์ในนามฮั่วฮะน่อเซียนต่อสู้ล้างแค้นโดยเปิดเผย ฮั่วฮะน่อเซียนยังสะกดกลั้นได้ แต่การลอบลงมือก็ผิดกันแล้ว ตอนนี้บนป้าอ๊วงฮงนอกจากสองผู้เฒ่าอยู่ดูแลผู้บาดเจ็บแล้ว อื่น ๆ ถูกระดมมาหาร่องรอยทางภายนอกหมดสิ้น"

งักเซ้งเทียนเปรื่องปราดหลักแหลมปานใดแล้ว พอได้ยิน 'อั้งล้อฮิวเล้ง (วิญญาณร้ายตาข่ายแดง)' ต้องปีติยินดีจนร้องในใจ

'ล้อโกวโกวล้างแค้นแทนเราแล้ว โอ...นางไม่ใช่คู่มือของฮั่วฮะน่อเซียน หวังว่าอย่าไปเสี่ยงอันตรายจึงประเสริฐ'

นักศึกษาปลอมเห็นมันไม่ส่งเสียง นางจึงกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านไม่ต้องคิดให้มากความดอก สงบใจรักษาตัวต่อไปเถิด อีกสามสี่วันก็ทุเลาเป็นปกติแล้ว"

งักเซ้งเทียนเบือนหน้ามองนาง ขมวดคิ้วกล่าว

"ท่านเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตข้าพเจ้า หรือยังมีกระไรไม่วางใจในตัวข้าพเจ้าอีก ? สมควรจะถอดถุงคลุมศีรษะให้ข้าพเจ้าได้เห็นโฉมหน้าแท้จริงจึงสมควร"

ดรุณีที่ปลอมเป็นนักศึกษาหัวร่อเบา ๆ ตอบ

"เนื่องเพราะท่านถือข้าพเจ้าเป็นผู้มีพระคุณ จึงไม่อาจให้ท่านรู้จักเค้าหน้าที่แท้จริงของข้าพเจ้าก่อน"

งักเซ้งเทียนเห็นมันจงใจก่อกวนเรื่องราว ต้องครุ่นคิด

'มันอาจมีเค้าหน้าอัปลักษณ์ขัดตา จึงป้องกันไม่ให้ผู้คนรังเกียจชิงชังมัน'

มันแน่ใจว่าต้องเป็นเช่นนี้ ดังนั้น ไม่คาดคั้นบังคับฝ่ายตรงข้ามอีก เพียงแต่กล่าว

"ชาวยุทธ์ตงง้วนเมื่อทราบข่าวร้ายของข้าพเจ้า ต้องเศร้าเสียใจเป็นยิ่งนัก แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณารักษาจากท่าน ทุเลาจนใกล้เป็นปกติมากแล้ว มีความปรารถนาเร่งรีบไปพบกัน ห้ามปรามพวกมันมิให้เสี่ยงอันตรายขึ้นไปก่อกวนบนยอดเขาป้าอ๊วงฮงอีก"

นักศึกษาปลอมนามฉินเจ็งโบกมือสวนคำ

"ท่านเสียโลหิตมากเกินไป ตอนนี้ยังไม่อาจใช้กำลังได้ ชาวยุทธ์ตงง้วนร์ ข้าพเจ้าไปส่งข่าวก็พอแล้ว ไยต้องให้ท่านไปด้วยตนเอง ?"

งักเซ้งเทียนยืนกรานอย่างหนักแน่น

"กำลังภายในของข้าพเจ้าผิดกว่าคนอื่น ขอเพียงบาดแผลสมาน โลหิตใ ร่างก็จะเพิ่มจนทุเลาเป็นปกติมาได้เอง ขอให้ท่านวางใจเต็มที่เถิด"

ฉินเจ็งมีท่าทีคล้ายอาลัยไม่อาจพรากจาก ถอนใจส่งเสียง

"เมื่อท่านตกลงใจแน่วแน่ ข้าพเจ้าย่อมไม่มีปัญญาเหนี่ยวรั้งท่านให้อยู่ต่อไ ได้"

ปลดกระบี่สั้นออกจากเอวพลางกลาวต่อ

"ป้าอ๊วงฮงมิได้ยึดอาวุธของท่าน ตอนนี้คืนแก่ท่านเถิด"

งักเซ้งเทียนกระโดดขึ้นยืนกล่าว

"ขอบคุณฉินเฮีย พระคุณยิ่งใหญ่ไพศาลของท่านจารึกอยู่ในจิตใจข้าพเจ้ ชั่วกาลนาน ข้าพเจ้าขอกราบลาไปในตอนนี้เลย"

รับกระบี่เล้งมั้วมาแล้วผูกแขวนไว้ที่เอว ดาราวะต่อมันจนจรดพื้น

ฉินเจ็งถอนใจกล่าว

"เสื้อผ้าของท่านถูกกระบี่กรีดจนกะรุ่งกะริ่ง ไม่อาจสวมอีกแล้ว รีบถอ ทิ้งเถิด ข้าพเจ้าได้ซื้อให้ท่านใหม่ชุดหนึ่งแล้ว"

กล่าวแล้วชี้ไปที่เชิงผนัง ส่งเสียงต่อ

"ที่นั่นยังมีเศษเงินอีกจำนวนหนึ่ง"

งักเซ้งเทียนเห็นมันกล่าวแล้วหันกายเดินออกจากถ้ำ จึงรีบส่งเสียง

"ท่านจะไปที่ใด ? ข้าพเจ้ามีวาจากล่าว"

งักเซ้งเทียนถอดเสื้อผ้าพลางส่งเสียงร้องไปพลาง ไหนเลยคาดคิด ฉินเจ็ กระทั่งศีรษะยังไม่กล้าหันมา กลับเร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิม ใบหน้าถึงกับแดงฉานแสด ว่ามีความอายอย่างยิ่ง

งักเซ้งเทียนเพียงได้ยินมันส่งเสียงจากลำคอโดยไม่หันหน้า ต้องงุนงงสงสั ต้องโพล่งถาม

"ท่านมิได้ยินหรือไร ? นี่ ช่วยมาดูบาดแผลบนหลังข้าพเจ้า ใช่สมานทุเล เป็นปกติหรือไม่ ?"

มันเปลื้องผ้าจนเปลือยเปล่า ยังคิดจะไล่ตามไปฉุดนางไว้อีก

ฉิ่นเจ็งคล้ายได้ยินเสียงฝีเท้าไล่เข้ามาใกล้ นางต้องตระหนกจนร้องเบา ๆ สะกิดปลายเท้าพุ่งตัวออกจากถ้ำไปสุดกำลัง

งักเช้งเทียนได้ยินเสียงต้องงุนงงจนตะลึงลาน ขมวดคิ้วครุ่นคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจสาเหตุ แต่พอก้มศีรษะมองสารรูปตัวเอง ต้องหัวร่อส่งเสียง

"สารรูปของเราขัดตาเพียงใด มิน่าเล่า มันจึงต้องหลบหลีกออกไป กระทั่งตัวเราเองก็รู้สึกละอายอย่างยิ่งเลย"

เมื่อนึกถึงเหตุผลที่ฉิ่นเจ็งหลบหน้าไปได้ ต้องหัวร่อด้วยความขบขันอีกครา ส่งเสียงก้องกังวาน

"ฉิ่นเฮีย โปรดอภัยในการอุกอาจเสียมารยาทของข้าพเจ้าด้วย"

เสียงฉิ่นเจ็งหัวร่อเบา ๆ ที่ปากถ้ำแล้วตอบมา

"ข้าพเจ้าแม้เป็นบุรุษเช่นกัน แต่ไม่เคยเห็นคนเปลื้องร่างเปลือยเปล่ามาก่อน รีบสวมเสื้อผ้าเถิด บาดแผลในร่างของท่านไม่มีริ้วรอยหลงเหลือสักแห่งเดียวแล้ว"

งักเช้งเทียนตะกุยตะกายสวมเสื้อกางเกงอย่างรวดเร็วแล้วเดินออกไป เห็นฉิ่นเจ็งยืนหันหลังให้กับปากถ้ำ แหงนหน้ามองท้องฟ้าแน่วนิ่ง แสดงว่ามีความในใจที่หนักอึ้งจึงรีบถาม

"ฉิ่นเฮีย บ้านท่านอยู่อำเภอใด มณฑลใด ? ภายหน้าผู้น้องจะต้องไปกราบคารวะถึงบ้านแน่นอน"

ฉิ่นเจ็งหันหน้ามองมา ถอนใจยาวตอบ

"ตามอายุ ข้าพเจ้าอ่อนกว่างักเฮียหนึ่งปี นับแต่นี้ขอให้เรียกข้าพเจ้าว่าเจ็งตี๋เถิด ผู้น้องกำพร้าบิดามารดาแต่เยาว์วัย เริ่มฝึกวิทยายุทธ์เมื่ออายุสามขวบ ติดตามอาจารย์ระเหเร่ร่อน ชีวิตนี้ถูกระบุเป็นคนไม่มีบ้านช่องแน่นอนแล้ว จากกันครานี้ มิทราบต้องเป็นวันเวลาใดจึงมีโอกาสได้พบพานกันอีก"

มันกล่าวเสียงเครือด้วยความรันทด ดวงตาก็มีหยาดน้ำเอ่อคลอจนเปียกชุ่ม

งักเช้งเทียนหัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"ผู้น้องเคารพมิสู้เชื่อฟังคำสั่ง แผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาล เจ็งตี๋ไฉนมีความคิดคร่ำครึเช่นดั่งคนธรรมดา พวกเรามีวาสนาร่วมกัน โอกาสได้พบพานในภายหน้าย่อมมีมากครั้งนัก ป้อมแป๊ะแกเป้านั้นข้าพเจ้าต้องไปแน่นอน หวังให้ท่านก็ไปเที่ยวเล่นด้วย ซึ่งเยี่ยงนั้นไยต้องมิใช่ได้พบกันอีกแล้ว"

ฉินเจ็งผงกศีรษะกล่าว

"หากไม่มีเรื่องอื่นพัวพัน ผู้น้องจะต้องไปร่วมพิธีชุมนุมนั้นแน่ กลัวแต่..."

"ฮา ฮา กลัวกระไร ? ข้าพเจ้าแม้ไม่ทราบพลังฝีมือของเจ็งตี่ แต่ต้องไม่ถึงกับต่ำทรามจนผู้คนดูแคลนได้ ขอลาก่อน"

ปกติงักเซ้งเทียนที่ละเอียดสุขุมปานกิสตรี แต่ตอนนี้ที่รุ่มร้อนต้องการรีบไป ถึงกับละเลยมิได้สังเกตความผิดปกติของฝ่ายตรงข้าม ก่อกวนให้ฉินเจ็งกระอักกระอ่วน จนหัวร่อไม่ออกร่ำไห้มิได้ กล่าวอย่างคลุมเครือ

"มีงักเฮียอยู่ที่นั่นด้วย ผู้น้องย่อมวางใจได้เต็มที่"

จบคำโบกมือเป็นการส่ง แล้วถอนหายใจเบา ๆ อีกครั้ง

งักเซ้งเทียนที่มีจิตใจเปิดเผยห้าวหาญถึงกับกระทั่งศีรษะยังไม่หันมามอง ได้แต่เร่งฝีเท้าโลดละลิ่วปานเหินบิน ลัดนิ้วมือเดียวก็ถึงเชิงเขา เดินพลางครุ่นคิด

'สหายผู้นี้ไม่เลว เสียดายที่เรียบร้อยเกินไปบ้าง'

ทันใดนั้นพลันได้คิดถึงอีกปัญหาหนึ่ง คำนึงด้วยความตื่นตัว

'เราไม่อาจใช้รูปลักษณะนี้ไปปรากฏตัวต่อหน้าชาวยุทธ์ คนของป่าอ๊วงคงอาฆาตแค้นเราจับใจแล้ว ตอนนี้เรายังไม่มีพลังฝีมือสูงจนถึงระดับขึ้นไปบนยอดเขาอีก เราไหนเลยจะใช้โฉมหน้าแท้จริงพบผู้คนได้'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น รีบฉวยโอกาสที่ความมืดปกคลุมแผ่นดิน โลดละลิ่วไปสุดฝีเท้า ที่จริงมันคิดจะไปอำเภอเกาไท้ บอกเล่าแก่พวกพ้องกันเองก่อน ค่อยปลอมแปลงโฉมหน้า มิคาดว่ามันเร่งร้อนผิดทิศทาง เข้าไปในเมืองลิ่มงักที่มีระยะทางเทียบเท่ากับเกาไท้ ตอนนั้นเป็นเวลาดึกสงัด ตามถนนหนทางจึงเงียบวังเวง

งักเซ้งเทียนเหลียวซ้ายแลขวา แม้ผ่านโรงเตี๊ยมไปหลายโรง แต่ไม่มีความคิดจะเข้าไปพักแรม ยามเมื่อไปได้ครึ่งถนน เงยหน้าเห็นที่ใต้ชายคาร้านหนึ่งมีป้ายเขียนไว้ *"ร้านขายเสื้อผ้าสำเร็จ"* มันต้องชะงักเท้าครุ่นคิด

'เสื้อผ้าของเราใหม่เกินไป และยังเป็นเสื้อผ้าชาวฮั่น เราต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของชาวมุสลิมจึงสมควร'

ด้วยความสามารถของมัน คิดจะเข้าประตูร้านเสื้อผ้าย่อมง่ายดายกว่าพลิกฝ่ามือ จึงเห็นมันขยับร่างวูบก็ขึ้นไปบนหลังคาของร้าน อีกพริบตาถึงกับปลอมแปลงโฉมออกมา เร่งฝีเท้าอ้อมออกอีกถนนหนึ่ง พบร้านขายยาแล้วลอบเร้นเข้าไป ชั่วครู่หอบยาผงมาอีกห่อใหญ่ เร่งฝีเท้าออกจากเมืองโดยไม่รั้งรอ

วันรุ่งขึ้น ในหมู่คนที่เดินทางกลางทะเลทราย ปรากฏมุสลิมวัยสามสิบเศษชั้นอีกผู้หนึ่ง เค้าหน้าของมันธรรมดาและยังเหลืองซีดอีกด้วย เสื้อผ้าที่หลวมกว้างก็ไม่เรียบร้อย ไหล่สะพายถุงน้ำหนังเสือดาว ในเสื้อคล้ายเดังซ่อนอาวุธอีกชิ้นหนึ่ง

ในกลุ่มคนที่เดินทางมีผู้เดียวที่สนใจสังเกตมัน ผู้นั้นคือกิมเทียวนั่นเอง

ไม่นานนัก มุสลิมกลางคนเดินเข้ามาใกล้ร่างกิมเทียว แล้วยื่นกระดาษแก่มันแผ่นหนึ่ง กิมเทียวรับมาคลี่ดูเห็นมีอักษร

"งักเซ้งเทียนยังไม่ตาย"

กิมเทียวพอเห็นข้อความนั้น ปีติจนรีบเงยหน้าขึ้นถามด้วยมารยาท

"พี่ท่านแซ่ไร ? ได้กระดาษนี้จากที่ใด ?"

มุสลิมผู้นั้นประสานมือคารวะตอบ

"ข้าพเจ้าแซ่ตู้นามโง้วคี้ (ฆ่าห้าอัจฉริยะพิสดาร) กระดาษแผ่นนี้ เป็นชายชราผมขาวผู้หนึ่งมอบให้ข้าพเจ้ามาส่งต่อได้เฮี้ยบท่าน"

กิมเทียวงุนงงวูบ ครุ่นคิดด้วยความกังขา

'ผู้นี้มีเค้าธรรมดาไม่สะดุดตา แต่นามกลับยิ่งใหญ่เหลือประมาณ มิทราบตั้งนามนี้ด้วยความมุ่งหมายใด ?'

มุสลิมกลางคนเห็นมันมิได้ว่ากล่าวอีก ก็เร่งฝีเท้าแซงหน้าไป แต่ไปไม่ถึงหกวา พลันมีเสียงแค่นหัวร่อเย้นเยียบดังขึ้นแล้วกล่าว

"ผู้แซ่ตู้ จงชะลอฝีเท้าให้เรา"

มุสลิมกลางคนได้ยินเสียงเหลียวหน้ามา เห็นชายฉกรรจ์วัยสามสิบกว่าผู้หนึ่งเดินอาด ๆ เข้ามาจนห่างจากมันสี่ก้าว จึงถามขึ้น

"ท่านกับเราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ไฉนมีสีหน้าและน้ำเสียงกราดเกรี้ยวปานนี้ ?"

"เฮอะ เฮอะ ขอถามนามท่านไฉนเรียกว่าตู้โง้วคี้ (สังหารห้าอัจฉริยะพิสดาร)

มุสลิมกลางคนแค่นหัวร่อสวนคำ

"ท่านเกี่ยวข้องกับเรื่องราวมากเกินไปแล้ว กระทั่งชื่อแซ่ของผู้คนยังเกี่ยวข้องด้วย จะถามมีความหมายใด ? จงไปถามต่อพญายมเฒ่า นามของเราเป็นพญายมตั้งให้เอง"

ผู้คนเดินทางเมื่อเห็นมีการทุ่มเถียงเกิดขึ้น ต่างหยุดเท้าเหลียวมอง ส่วนมาก

คล้ายมีความประหลาดสงสัยในตัวผู้แซ่ตู้ แต่ก็มีไม่น้อยตำหนิชายฉกรรจ์มากเรื่องเกินไป

กิมเทียวก้าวอาด ๆ เข้ามา ชี้หน้าชายฉกรรจ์ถาม

"ท่านแซ่ไร ? นามของตู้เฮียใช่ละเมิดกฎข้อห้ามใดของท่าน ?"

ร่างของมันสูงใหญ่มหึมา ไม่ต้องมีโทสะก็ขู่ขวัญผู้คนได้ ชายฉกรรจ์พอเห็นคล้ายมีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอยู่บ้าง ถอยไปก้าวใหญ่ก่อนจึงตอบ

"ท่านไม่ต้องถามชื่อแซ่เรา แต่พอจะบอกกับท่านได้ เราคือผู้รับใช้คนหนึ่งของจิ๊บสี่ซิงแซ ชื่อแซ่ของมุสลิมผู้นี้ละเมิดกฎข้อห้ามสำคัญในยุทธจักร"

ชายชราที่ยืนดูอยู่ด้านข้างผู้หนึ่งไม่รอให้กิมเทียวเอ่ยปากก็ชิงถามก่อน

"ที่ว่าข้อห้ามคือกระไร ? หรือต้องให้คนผู้นี้เปลี่ยนชื่อแซ่ก่อน ? ที่แท้ท่านมีกำลังหนุนหลังอยู่นี่เอง"

ชายชราแม้กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่มีสีหน้าบูดบึ้งขุ่นเคือง แสดงว่าไม่พอใจอย่างยิ่ง

ชายฉกรรจ์ได้ยินจึงแค่นหัวร่อตอบ

"ชาวยุทธจักรยุคนี้มีผู้ใดไม่ทราบว่ามีห้าอัจฉริยะพิสดารของแผ่นดิน มุสลิมตัวนี้นามตู้โง้วคี้ (สังหารห้าอัจฉริยะพิสดาร) ลองถามดู ไหนเลยจะทนทานได้ ?"

กิมเทียวหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"นามของคนตั้งจากบิดามารดา ตอนแรกมีผู้ใดทราบจะละเมิดข้อถือสาของผู้อื่นหรือไม่ ? เราเห็นว่าท่านออกจะมากเรื่องเกินไปแล้ว"

พลันมีเสียงสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าร้องมาแต่ไกล

"ทุบตีมัน มีห้ามไม่ห้ามกระไรกัน เราเทียนซัวซิ้งกลับไม่ยอมเชื่ออาถรรพณ์ปีศาจนี้"

เทียนซัวซิ้งที่เดินอยู่หน้าสุดคล้ายดั่งได้ยินเรื่องราวนี้ชัดเจน จึงมีโทสะเดือดดาลขึ้นมาบ้าง

กิมเทียวส่งเสียงตอบแต่ไกล

"ตั้วกอไม่ต้องเกี่ยวข้อง เซ้งยี้มีข่าวแล้ว"

มันเพียงเอ่ยนาม 'เซ้งยี้' สองคำ คาดว่าต้องไม่มีคนนอกเข้าใจมันหมายถึงผู้ใด แล้วจึงกล่าวต่อมุสลิมผู้นั้น

"เชิญพี่ท่าน ที่นี้ห่างจากเป๊ะแกเป้าอีกไม่ไกลแล้ว"

กล่าวพลางฉุดมุสลิมผู้นั้นออกมาทางด้านหลัง คล้ายกลัวจะถูกชายฉกรรจ์ลอบประทุษร้ายก็ปาน

ชายฉกรรจ์คล้ายดั่งสำนึกตัว ลำพังคนเดียวยากจะต่อต้านฝ่ายตรงข้ามได้ จึงแค่นหัวร่อกล่าว

"อย่างนั้นไปถึงแป๊ะแกเป้าค่อยคิดบัญชีกันเถิด"

ชายชรายังคงยืนอยู่ที่ด้านหลังของมันมิได้เดินทาง จนตอนนี้จึงกล่าวอีก

"ลมปากของท่านใคหังไม่เบา ทราบความเป็นมาของคนร่างใหญ่เมื่อครู่หรือไม่ ? ตอแยพวกมันมีโทสะ ต้องไม่ใช่เป็นเรื่องล้อเล่นกันได้ จิ๊บสี่ซิงแซแม้เป็นหนึ่งในห้าอัจฉริยะพิสดาร แต่แป๊ะลื้อไต้เฮี้ยบ (วีรบุรุษลาชาว) กลับเป็นคนที่ชาวยุทธ์ทั้งมวลเคารพเทิดทูน กระตุ้นตอแยวีรบุรุษลาชาว น่ากลัววีรบุรุษท่านนั้นไม่ยอมเชื่อความดุร้ายของจิ๊บสี่ซิงแซดอก"

ชายฉกรรจ์ได้ยินต้องงุนงงวูบหนึ่ง หันหลังถาม

"หรือคนเมื่อครู่คือแป๊ะลื้อไต้เฮี้ยบ ?"

"คนร่างใหญ่ที่แซ่กิมเป็นตี๋ตี๋ของแป๊ะลื้อไต้เฮี้ยบ กาลก่อนผู้พิชิตฮ้วยอิม-ซั้วะก็คือตัวมัน ส่วนที่เดินนำอยู่ทางหน้าสุดนั้นนามเทียนชัวซิ้ง เมื่อถึงแป๊ะแกเป้าเจ้าไม่หามัน มันกลับต้องเป็นฝ่ายหาเจ้าก่อนแน่นอน"

ชายชรากล่าวจบคำแล้วเร่งฝีเท้าติดตามยอดฝีมือทั้งหลาย โดยทิ้งให้ชายฉกรรจ์ผู้นั้นยืนตะลึงตะลานอยู่ในที่เดิม

พลันมีลมกรรโชกมาหอบใหญ่ กวาดฝุ่นทรายกระจายคละคลุ้งดั่งม่านหนาปกคลุมทุกสรรพสิ่งไปในพริบตา ชายฉกรรจ์ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังสับสนมาทางด้านหลังของมัน แต่เหลียวมองอย่างไรไม่เห็นกระไร เพียงทราบว่ามีคนอีกจำนวนหนึ่งเร่งรุดเดินทางไปป้อมแป๊ะแกเป้าเท่านั้น

มันยังมิทันสาวเท้าเคลื่อนไหว ได้ยินเสียงสดใสไพเราะดังขึ้น

"โอ้วสี่ พวกเจ้ามากันมากน้อยเท่าใด ?"

ชายฉกรรจ์ได้ยินเสียงต้องสะท้านใจเฮือกใหญ่ พลันมีรอยยิ้มด้วยความปลาบปลื้มยินดี กวาดตามองหาเป้าที่ส่งเสียงพร้อมทั้งลนลานตอบไป

"เสียวเจ็ยะหรือไร ? พวกเรามากันยี่สิบแปดคน แต่พวกมันต่างเข้าป้อมโบราณแล้ว"

ขณะที่เสียงมันขาดคำ พลันมีเงาร่างอ้อนแอ้นลอยตามกระแสลมเข้ามา ผม

ยาวสลวยของนางพลิ้วไสวอยู่ทางด้านหลัง สวมเสื้อสั้นกางเกงขายาว ล้วนตัดเย็บด้วยกำมะหยี่สีแดงฉาน รองเท้าเป็นต่วนสีม่วง ด้วยการแต่งกายนี้ทราบ เป็นดรุณีที่ทั้งสวยสะคราญทั้งซุกซนดุร้าย

แต่หากพิจารณาเค้าหน้านางโดยละเอียด ประกันว่าท่านต้องคลางแคลงสงสัย นางคือรูปปั้นเล้งนึ้งซึ่งอยู่หน้าแท่นพระพุทธรูปขององค์กวนอิม นับว่างามสะคราญจนผู้คนต้องเคลิบเคลิ้มหลงใหลทีเดียว

สองมือของนางว่างเปล่า ที่เอวก็ไม่มีอาวุธ ลำคอห้อยสร้อยสีเงินอยู่สายเดียว คล้ายดั่งเป็นเครื่องประดับ และก็คล้ายดั่งมีคุณประโยชน์ทางอื่น

ชายฉกรรจ์เมื่อเห็นรีบคารวะจรดพื้น กล่าวอย่างนอบน้อม

"เสียวเจี๊ยะ เมื่อครู่บ่าวพบมุสลิมคนหนึ่งนามตู้โง้วตี้ ชื่อแซ่มันอาจจะปลอมขึ้นได้ แสดงว่ามีเจตนาจงใจละเมิดข้อห้ามของพวกเรา"

ดรุณีอาภรณ์แดงแค่นหัวร่อถาม

"เจ้าไฉนไม่ตำหนิถามมัน ?"

ชายฉกรรจ์ที่มีนามโอ้วสี่ตอบด้วยความแค้นเคือง

"บ่าวโดดเดี่ยวลำพัง มันมีคนสูงใหญ่มหึมาคู่หนึ่งหนุนหลัง จึงจำต้องสะกดกลั้นโทสะไว้ปล่อยมันไป"

ดรุณีอาภรณ์แดงตวาดเสียงแหลมเล็ก

"ตัวใหญ่ทั้งสองมีความเป็นมาอย่างไร ? เจ้าเคยทราบว่าเจ้าเป็นบริวารผู้ใดหรือไม่ ?"

"บ่าวบอกแล้ว แต่จากชายชราอีกผู้หนึ่งบอก ตัวมหึมาทั้งสองนั้น หนึ่งนามเทียนซัวซิ้ง หนึ่งนามกิมเทียว ฟังว่าเป็นเฮียตี๋ของวีรบุรุษลาซาวไตกัน ?"

ดรุณีอาภรณ์แดงโบกมือตวาด

"รีบแพร่ข่าวให้พวกเราทั้งมวลทราบไว้ นอกจากอยู่ในป้อมแป๊ะแกเป้า ยามใดพบพาน ต้องจับเป็นทั้งสามคนคุมตัวกลับหุบเขาให้ได้"

โอ้วสี่เห็นสีหน้านางไม่ถูกต้อง ตระหนกจนตัวสั่นงันงก ลนลานรับคำ

"เสียวเจี๊ยะโปรดวางใจ บ่าวจะไปบอกในทันที"

ดรุณีอาภรณ์แดงพลันสั่งขึ้นอีก

"จำไว้ ห้ามลงมือในป้อมแป๊ะแกเป้า !"

โอ้วสี่คล้ายมิได้ยินวาจาในตอนแรกชัดเจนนัก ตอนนี้จึงถามด้วยความงุนงงสงสัย

"พวกเรายังมีความกริ่งเกรงกระไร ?"

"ใช่ ! จากที่อาจารย์เราบอก แป๊ะเป้าจู๊เป็นบุคคลประสบความสำเร็จของวิทยายุทธ์ตะวันออกกับตะวันตก พลังฝีมือไม่ด้อยกว่าฮั่วฮะน่อเซียนเลย และยังเป็นจิ๊กแป๊ (อา) ของเราด้วย ท่านเชื้อเชิญชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดินมาที่ป้อม ยามใดเกิดเรื่องราวยากยิ่งจะไม่เป็นการเสียสัจจะต่อชาวยุทธ์ทั้งหลาย ที่เราไปป้อมคราวนี้จุดหมายสำคัญคือไปลำดับญาติกัน ต่อมาก็ต้องการบอกข่าวสำคัญให้กับเจ็กเจ่กเราทราบ"

โอ้วสี่ต้องร้องด้วยความตระหนก

"ที่แท้แป๊ะเป้าจู๊เป็นญาติของเสียวเจี๊ยะ มิทราบเป็นข่าวสำคัญใด ? บ่าว..."

"เรื่องนี้ก็ต้องบอกให้พวกเจ้าเพิ่มความระวัง เจ็กเจ่กเรามีเพชรวิเศษที่ไม่อาจแสวงหาในแดนดินก้อนหนึ่ง ลำพังคุณค่าที่มหาศาลควรเมืองของมันไม่ว่ากล่าว ภายในเพชรยังซ่อนความลับรายใหญ่ของยุทธจักรไว้ ผู้ใดสามารถได้ความลับจากในเพชรก้อนนั้น ตามที่อาจารย์บอก มันก็เป็นยอดคนอันดับหนึ่งในแผ่นดิน พวกเจ้าไม่อาจแพร่งพรายข่าวนี้เป็นอันขาด เพียงแต่คอยลอบระวังจะมีคนขโมยมันเท่านั้น"

โอ้วสี่ยิ่งฟังยิ่งแตกตื่นสงสัย รีบส่งเสียง

"เสียวเจี๊ยะ พวกเราอย่าเสียเวลาอยู่ที่นี่เลย รีบเร่งเข้าไปติดต่อในป้อมจึงสมควร"

"ใช่ เจ้าล่วงหน้าไปก่อน เรายังจะสำรวจชัยภูมิและความเคลื่อนไหวทางนอกป้อมอีกพักหนึ่ง พวกล้อส่ายกับชาวยุทธ์ตงง้วนทะลักมาเป็นกลุ่ม ๆ จำต้องระวังพวกมันจะมีแผนร้ายใดบ้าง"

โอ้วสี่เร่งฝีเท้าออกไปหลายก้าวแล้วยังหันกลับมากล่าว

"เสียวเจี๊ยะ ป้าอ๊วงฮงก็มียอดฝีมือมากันไม่น้อย สังเกตจิตเจตนาของพวกมัน น่ากลัวมิใช่เพียงต้องการสืบเสาะอั้งล้ออิวเล้งใดนั่นเท่านั้น ความนี้คล้ายตั้งยังมีปัญหาอื่นอยู่"

ดรุณีอาภรณ์แดงเน้นเสียงหนัก ๆ

"เราทราบอยู่ก่อนแล้ว ปัญหาที่เจ้าสังเกตได้ เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับเป้าจู๊เรา"

โอ้วสี่ผงกศีรษะทั้งที่ไม่ทราบความนัย คารวะแล้วเร่งฝีเท้าออกไปอย่างรวดเร็ว

ดรุณีอาภรณ์แดงยืนสงบเงียบอยู่ครู่หนึ่ง มิทราบนางครุ่นคิดเรื่องอันใด อาจบางทีเงี่ยหูฟังกระไร จนครู่ใหญ่จึงได้พุ่งตัวหายลับไป

ก่อน ๆ นี้ชาวยุทธ์ไม่ทราบเลยว่ายังมีป้อมแป๊ะแกเป้าอยู่ในทะเลทราย นั่นเนื่องเพราะความกว้างใหญ่ไพศาลของทะเลทราย

สถานที่นั้นไม่มีพวกปศุสัตว์อยู่อาศัยและผ่านทางไปมา กระทั่งยังเป็นสถานที่มีอันตรายอุกฤษฏ์ยิ่ง ชาวมุสลิมเรียกบริเวณแห่งนั้นเป็นใจกลางทรายดูด ในรัศมีหลายร้อยลี้นี้ไม่มีผู้ใดย่างกรายเข้าไป จึงกลายเป็นโลกเร้นลับมาแต่โบราณกาล

มีผู้ใดสามารถคาดเดาได้ ใจกลางของทรายดูดจะมีภูเขาหินที่อาณาบริเวณกว้างร่วมครึ่งลี้ แม้สูงไม่เกินสองร้อยวา แต่ผนังทางรอบข้างชันดุจขวานเทพยดาถากไว้ เพียงด้านเดียวที่มีบันไดศิลาทอดขึ้น พอจะให้สามคนเดินเคียงคู่กัน

ป้อมโบราณก็มิทราบสร้างจากยุคสมัยใด รูปลักษณ์ทั้งโบราณทั้งแข็งแรง รูปแบบการก่อสร้างต้องไม่ใช่เป็นสมัยนี้แน่นอน ภายในมีห้องมากมายนับไม่ถ้วน เรียงรายเป็นชั้น ๆ ขึ้นไป ทางก็ยังวกวนซับซ้อน แบ่งออกเป็นห้องศิลามากมาย

ใจกลางของป้อมโบราณมีหอคอยสูงเหนือกว่ากำแพงป้อมถึงยี่สิบวา ชั้นล่างเป็นที่อยู่ของประมุขป้อม หากขึ้นไปชั้นบนของหอคอย พอจะแลเห็นไกลหลายลี้ รอบข้างของภูเขาศิลามีทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ประมาณหนึ่งร้อยวา รอบทุ่งหญ้าเป็นดงดิบดึกดำบรรพ์รายล้อม ต้นไม้โบราณล้วนสูงกว่าภูเขาหิน ดูจากในทะเลทรายระยะไกล ป้อมโบราณถูกต้นไม้โบราณปกปิดจนไม่มีร่องรอยสักน้อยนิด จำต้องผ่านดงดิบดึกดำบรรพ์ แต่ไม่มีทางให้แสวงหา สรุปแล้วดินแดนเร้นลับนี้ มีอาณาบริเวณร่วมยี่สิบลี้ นอกจากนี้ล้วนเป็นทะเลทรายเวิ้งว้างจรดขอบฟ้า

แป๊ะเป้าจู๊ไม่มีบุตรธิดา อยู่กันสามีภรรยาสองคนเท่านั้น แต่ในบ้านเลี้ยงข้าทาสไว้จำนวนร้อย ชาวยุทธ์เมื่อมาถึง นอกจากส่งเทียบบอกนามแล้วต่างมีข้าทาสออกมาต้อนรับ การกินอยู่หลับนอนทั้งมวลล้วนครบถ้วนสมบูรณ์ไม่บกพร่องเลย

ช่วงนี้ในป้อมครึกครื้นเหนือธรรมดา ชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดินทยอยกันมาไม่ขาดสาย บรรดาผู้มาต่างส่งเทียบในนามของตัวเองแล้ว ได้รับการต้อนรับจากแป๊ะ-เป้าจู๊ด้วยตนเอง จากนั้น จึงมีข้าทาสพาไปเลือกห้องพัก ส่วนอาหาร ชุมนุมกันรับทานอยู่ในห้องโถงกลาง

ความกว้างใหญ่ของห้องโถงนี้ อย่างน้อยพอจะบรรจุคนได้ไม่ต่ำกว่าห้าพัน ภาชนะเครื่องใช้ทั้งมวลล้วนมิใช่สร้างจากไม้ ภาชนะด้านอาหารแบ่งเป็น ทอง เงิน หยก งาช้าง สี่ชนิดเรียงรายอยู่บนโต๊ะยาว เก้าอี้นั้นเป็นม้าหิน ล้วนสลักจากหินอ่อนสีเดียวกันทั้งสิ้น

นอกจากใจกลางของป้อม ผู้เยือนมีสิทธิท่องเที่ยวได้ทั่วทุกแห่งหน จะเข้าจะออกก็มิได้จำกัด นอกจากเหนือประตูป้อมทางเข้า มีป้ายใหญ่มหึมาจารึกอักษรอยู่หลายแถว

"อาคันตุกะที่มาทราบไว้ โปรดอย่าได้ต่อสู้กันในป้อม มิว่าเป็นความแค้นส่วนรวมหรืออาฆาตแค้นส่วนตัว จะคลี่คลายขอเชิญออกนอกป้อมใหญ่ มิเช่นนั้นไม่ได้รับการต้อนรับ ผู้จงใจละเมิด จะถือว่าเป็นศัตรูของป้อม"

เป็นเวลาเนิ่นนานร่วมสิบวันแล้ว แต่ชาวยุทธ์ทิศทางต่าง ๆ ยังคงทยอยกันมาไม่ขาดสาย แต่ห้องต้อนรับในป้อมยังมีผู้คนอยู่ไม่เต็ม แสดงให้เห็นความกว้างใหญ่โอฬารในป้อม ไม่ใช่เป็นคฤหาสน์ธรรมดาจะสามารถทัดเทียมได้

เที่ยงวันหนึ่ง มีบุรุษสตรีวัยฉกรรจ์สองคนเดินออกมาจากประตูป้อม ทั้งสองสาวเท้าช้า ๆ ดุจกับท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ เดินเข้าไปในทุ่งหญ้า เดินเข้าไปในป่าทึบ จนเมื่อพลิ้วตัวขึ้นบนเนินดินของป่าแล้วจึงหยุดลง สตรีคล้ายตั้งเงี่ยฟังความเคลื่อนไหวใด จากนั้นได้ยินนางส่งเสียงแผ่วเบา

"ซากอ ตั้วกอยังมิได้มาหรือไร ?"

บุรุษผงกศีรษะตอบ

"ตั้วกอไปอยู่เป็นเพื่อนกับโจ้วแป๊ และสองผู้เฒ่าในนครหลวง"

"กอกอข้าพเจ้าเล่า ?"

"ไอ้ฮงติดตามเล้งปวยยังมาไม่ถึง ส่วนข้าพเจ้าติดตามมาพร้อมกับอั้งทิ้วเจ็ก-ลุ้ยเตี๋ยงเจ็ก"

สตรีผงกศีรษะกล่าว

"พวกท่านต้องระวังให้ตื่นตัว พวกล้อสายระดมยอดฝีมือมาถึงสองร้อยกว่าคน ยังมีพวกป้าอ๊วงฮงอีกจำนวนมาก ท่อกวนไม่ถูกต้อง ต้องถูกลอบสังหารแน่นอน"

บุรุษผงกศีรษะหนัก ๆ แล้วอึ้งชั่วครู่ถาม

"แม้ทราบว่าเล้งยี้เข้าป้อมแล้ว แต่มิได้พบเห็นร่องรอยเลย มันก่อกวนลวดลายปีศาจใดกัน ?"

สตรีแย้มยิ้มกล่าว

"ลวดลายปีศาจของมันไม่ยากจะคาดเดา สาเหตุที่ไม่แสดงตัวมาพบพวกเรา แสดงว่ามันยังมีแผนอื่นจะดำเนิน"

บุรุษต้องงุนงงไปวูบหนึ่ง จึงถามด้วยความสงสัย

"มันกลัวมีเภทภัยลามมาถึงพวกเราหรือไร ?"

"ถูกแล้ว แม้พวกเราก็ต้องเลียนเยี่ยงมัน มารยาเป็นไม่รู้จักกันจึงจะถูก"

บุรุษอึ้งชั่วครู่จึงถาม

"สตรีอาภรณ์แดงเมื่อวานเป็นผู้ใด ? ความเคลื่อนไหวของนางออกจะเร้นลับเกินไป"

สตรีเตือนเสียงแผ่วเบาทันที

"ภายใต้การอำพรางร่างด้วยวิชาอิวเล้งตุ้นของข้าพเจ้า สืบทราบเรื่องราวทั้งมวลมาได้กระจ่าง ดรุณีอาภรณ์แดงก็คือศิษย์รักเพียงคนเดียวของจิ๊บสี่ซิงแซ นามแป๊ะอั้งงัก และยังเป็นหลานคนสนิทของเป้าจู้อีกด้วย หลายเดือนมานี้ถูกข้าพเจ้าลอบสะกดรอยตามหลายครั้งครา นางเคยต่อสู้ครั้งใหญ่กับเล้งจูกอกอมาครั้งหนึ่งแล้ว ผลที่สุดไม่อาจต้านทานพลังขั้วแม่เหล็ก ต้องถอนตัวหลบหนีกลางคัน มิเพียงนางเท่านั้น ยังมีสตรีอีกนางหนึ่งนามฉินเจ็ง ก็เคยต่อสู้กับเล้งจูกอกอมาหลายชั่วยาม พ่ายแพ้ต่อลมปราณขั้วแม่เหล็กไปเช่นกัน ดรุณีนางนั้นคือศิษย์ของลุ้ยบ้อที่มีชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ท่านมิใช่เคยเห็นนักศึกษาเยาว์วัยผู้หนึ่งมา ? นั่นคือนางปลอมตัว..."

มิทันขาดคำ พลันมีเสียงหัวร่อเบา ๆ ดังขึ้นแล้วสอดมา

"ล้อโกวโกวยอดจริง ๆ ยี่ซือแปะสบายดีกระมัง ?"

ผู้ส่งเสียงพลางเดินออกจากป่าเป็นมุสลิมวัยสามสิบเศษ แลเห็นมันมีสีหน้าเป็นเลศนัย แต่แย้มยิ้มจนดวงตาหยีเหลือเป็นเส้นเดียว

บุรุษหนุ่มพอเห็นต้องตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง หันมองดรุณีแวบหนึ่ง แสดงว่าคลางแคลงสงสัยมากหลาย

แต่ดรุณีหัวร่ออธิบาย

"ตัวร้ายกาจเช้งยี้นั่นเอง"

ที่แท้บุรุษสตรีคู่นี้มิใช่ใครอื่น คือโง้วหงีฮีกอกอของโง้วเล้งจูนั่นเอง ส่วนสตรีคือล้อซู่ผู้ภรรยาในอนาคตของโง้วเล้งจู

โง้วหงีฮีพอได้ฟัง ต้องหัวร่อกล่าว

"ฝีมือปลอมแปลงโฉมของเซ้งยี่ไม่เลวจริง ๆ หากมิได้บ่งบอกชัดเจน มิว่าผู้ใดก็จำมันไม่ได้แน่"

มุสลิมผู้นั้นหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ยี่ซือแปะยกย่องเกินไป"

เมื่อเดินมาถึงเบื้องหน้า คารวะให้ทั้งสองแล้วกล่าวต่อ

"ล้อโกวโกวสืบทราบที่เร้นกายของจิ๊บซิงแซกับลุ้ยบ้อได้แล้วหรือไม่ ?"

ล้อซู่ผู้ตอบเบา ๆ

"ไม่ได้ร่องรอยเลย แต่พวกมันเข้าไปในแป๊ะแกเป้าแล้ว"

ที่แท้มุสลิมผู้นี้คืองักเซ้งเทียนปลอมตัวมานั่นเอง และเห็นมันยิ้มอย่างมีเลศนัยแล้วกล่าว

"แต่ข้าพเจ้าทราบ ผู้หนึ่งอยู่ในเจ๊าะฮ้วมกัก (หุบเขาเหนือธรรมดา) ผู้หนึ่งอยู่เทียวซกไง้ (ผาเลอเลิศ)"

ล้อซู่ผู้เชิดปากแค่นเสียง

"เพียงรู้จักนามสถานที่โดยไม่รู้จักสถานที่ นับเป็นความสามารถใดกัน ? เรายังทราบมากกว่าท่านหลายเท่านัก"

งักเซ้งเทียนยักไหล่กล่าว

"อย่างนั้นต้องขอบคุณล้อสายฮิวเล้งแล้ว เสียดายที่ข้าพเจ้าไม่มีวิชาฮิวเล้งตุ้น"

ล้อซู่ผู้ด่าสวนคำทันที

"มีฮิวเล้งตุ้นแล้วเป็นไร ? นอกจากหาสถานที่ได้แล้ว ยังพอจะพิชิตฮั่วฮะน่อเซียนพ่ายแพ้ใช่หรือไม่ ? เรื่องบนป้าอ๊วงฮงครั้งนี้ แทบกระตุ้นพวกเรากระวนกระวายใจตาย เฮอะ เมื่ออาจารย์เจ้ากลับมา มีที่ให้เจ้าต้องทนทานแน่"

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะกล่าวอย่างไม่หวั่นไหว

"เรื่องราวบนป้าอ๊วงฮง เทียวเจ็กก็ร่วมอยู่ด้วย อาจารย์ต้องไม่ตำหนิด่าข้าพเจ้าแน่"

โง้วหงีฮีถามบ้าง

"เจ้าถูกผู้ใดช่วยไป ?"

"เป็นบุรุษหนุ่มคลุมหน้า บอกว่าตัวเองนามฉินเจิง"

ล้อซู่พู้รู้สึกผิดปกติวิสัยอยู่บ้าง รีบถามไป

"เจ้าฟังน้ำเสียงของมัน มีความรู้สึกผิดปกติอย่างใดบ้างหรือไม่ ?"

"ไม่มี พวกเราเพิ่งแยกกันไม่นานเท่าใด"

โง้วหงีฮีพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งได้ รีบถามอีก

"กระดาษบอกข่าวที่เทียวเจ็กได้มา เป็นเจ้ามอบแก่มือหรือไร ?"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าเพราะกลัวพลอยเป็นภัยถึงพวกกันเอง จึงตกลงใจ ต่อแต่นี้ยังคงดำเนินการเคลื่อนไหวเพียงลำพัง"

ล้อซู่พู้เตือนด้วยความหวังดี

"อย่าก่อเรื่องภายในแป๊ะแกเป้าเป็นอันขาด"

งักเซ้งเทียนแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัยพลางตอบ

"มิว่าเรื่องราวใดเพียงดูมีความจำเป็นหรือไม่ และถูกคุกคามหรือไม่เท่านั้น มิเช่นนั้นมีผู้ใดยินยอมกลายเป็นคนวิกลจริต ?"

มันตอบคลุมเครืออย่างยิ่ง จนล้อซู่พู้กับโง้วหงีฮีคำนวณความรู้สึกนึกคิดของมันไม่ออก ดังนั้นล้อซู่พู้ถามอีก

"เจ้ามีเรื่องจำเป็นใดจึงต้องปลอมตัวต่อไป ?"

"มิมากอย่างยิ่ง เรื่องของป้าอ๊วงฮงก็ต้องปลอมตัวเป็นช่วงเวลายาวนานจึงจะได้ อื่น ๆ ก็ไม่จำเป็นต้องบอกแล้ว"

โง้วหงีฮีโบกมือสั่ง

"เจ้าไปเถิด เรื่องทั้งมวลขอให้ระมัดระวังโดยรอบคอบสุขุมด้วย"

ล้อซู่พู้คล้ายยังมีวาจาใดจะว่ากล่าว แต่นางอ้าปากมิทันส่งเสียง แต่งักเซ้ง-เทียนพลันยกมือห้ามไว้

"โกวโกวกับยี่แปะรีบกลับไปป้อมเถิด คำสนทนาของพวกเราน่ากลัวแพร่งพรายไปแล้ว"

โง้วหงีฮีโพล่งด้วยความตระหนก

"เจ้าพบเห็นผู้ใด ?"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะตอบ

"เมื่อครู่มีสองคนผ่านไปทางด้านซ้ายมือ ข้าพเจ้าจะตามไปดู"

ขาดคำพลิ้วตัวลับหายจากสายตาทันที ความจริงล้อซู่พู้คิดจะติดตามหลังไป แต่ถูกไง้วหงีฮีห้ามไว้

"ลำพังฝีมือของมันเหนือธรรมดา ปล่อยมันไปเถิด พวกเราติดตามมันไปกลับไม่สะดวกยิ่ง"

แล้วเร่งฝีเท้ากลับป้อมไปตามคำบอก ล้อซู่พู้กลัวมันจะมีเภทภัยใด จำต้องติดตามโดยกระชั้นชิด โชคดีที่ตลอดทางมิได้พบผู้คนน่าสงสัยเลย

งักเซ้งเทียนไล่ออกไปประมาณครึ่งลี้ เห็นมีสองคนกำลังเร่งฝีเท้าลงไปในพื้นลาดเท ทั้งยังคล้ายทุ่มเถียงเรื่องอันใดอยู่ด้วย จึงติดตามโดยกระชั้นชิดต่อไป

ขณะเวลานั้น พลันมีเงาร่างสายหนึ่งวูบขึ้นมาทางขวามือทางด้านหลัง ถึงกับติดตามมันโดยกระชั้นชิดบ้าง

ผู้นี้เคยปรากฏตัวในทะเลทรายมา นางก็คือแป๊ะอั้งงักศิษย์รักของจิ๊บสี่ซิงแซ อาจจะมีความสงสัยในตัวชาวมุสลิมที่งักเซ้งเทียนปลอมแปลง ดังนั้น พอเห็นจึงสะกดรอยตามไม่ยอมละเลย

งักเซ้งเทียนสนใจแต่ความเคลื่อนไหวของสองคนทางเบื้องหน้า แต่ละเลยคนที่สะกดรอยตามมันทางเบื้องหลัง แลเห็นมันอ้อมจากไม้ใหญ่สิบกว่าต้นแล้ววกเข้ามาตวาด

"สหาย ท่านทั้งสองมีขวัญโอหังบังอาจมาก ถึงกลับกล้าวิพากษ์วิจารณ์เรื่องพวกล้อส่ายมือกุศลจิตต่อเพชรโบราณของแป๊ะแกเป้า !"

สองคนเมื่อได้ฟัง ตระหนกจนใจสั่นสะท้าน พากันโถมเข้าหา ผู้หนึ่งแค่นหัวร่อตวาด

"เจ้ากล้าลอบฟังการปรึกษาของพวกตั๋วเอี๊ย เฮอะ เฮอะ อย่างนั้นทิ้งชีวิตไว้ที่นี่เถิด"

ทั้งสองโถมเข้าไปในระยะห้าวาแล้วพากันหยุดไว้ คล้ายดั่งสงสัยในการแต่งกายของงักเซ้งเทียนอย่างยิ่ง อีกผู้หนึ่งเน้นเสียง

"เจ้าไม่ใช่คนของป้อม ? รีบบอกความจริงมา ผู้ใดสั่งเจ้าสะกดรอยตามพวกเรา"

งักเซ้งเทียนก็คล้ายรู้สึกเค้าหน้าของทั้งสองคนนี้ออกจะคุ้นตาอยู่ หลังจาก

ครุ่นคิดชั่วครู่แล้ว มันคล้ายดั่งนึกถึงขึ้นได้ หัวร่อเบา ๆ ตอบ

"ที่แท้พวกท่านเมื่อกาลก่อนเคยไปที่สำนักบู๊ตึ้งมา ฮา ฮา... สำนักล้อส่าย ยังคงต้องการให้พวกท่านมาหาที่ตาย"

หยุดเล็กน้อยแล้วคุกคามต่อ

"สองท่านต้องการทราบศักดิ์ศรีที่แท้จริงของเซี่ยวเอี๊ย ? เยี่ยงนั้นง่ายดาย แต่ทว่า... เฮอะ เฮอะ เมื่อเห็นชัดเจนแล้วอย่าคิดหลบหนี เรายังมีวาจาต้องการสอบถามอีกหลายคำ"

แล้วล้วงผ้าเช็ดหน้าเปียกชื้นออกมาผืนหนึ่ง เช็ดถูบนใบหน้าชั่วครู่ จึงปรากฏโฉมหน้าที่แท้จริงออกมาแล้วกล่าว

"เห็นชัดเจนหรือไม่ ?"

จบคำยกผ้าผืนนั้นเช็ดบนใบหน้าอีกครา ดังนั้นเอง คืนสู่เค้าของชาวมุสลิมวัยสามสิบเศษอีกครา

สาวกนิกายล้อส่ายทั้งสองพอเห็น ตระหนกจนหน้าถอดสีใจสะท้าน ผู้หนึ่งร้องเบา ๆ

"ดาวเพชฌฆาต...งักเซ้งเทียน..."

งักเซ้งเทียนหัวร่อกังวานกล่าว

"จำได้ก็ประเสริฐ ความทรงจำของพวกเจ้ายังไม่เลว เซี่ยวเอี๊ยยังมิเคยได้ยินฉายานี้มานานแล้ว จงตั้งใจฟังไว้ เราถามคำหนึ่งต้องตอบมาคำหนึ่ง อย่าตอแยเราให้มีโทสะ มิเช่นนั้นลงมือไม่ปรานี !"

สาวกล้อส่ายก็คล้ายมีพลังฝีมือไม่ต่ำ แต่เนื่องจากชื่อเสียงของงักเซ้งเทียนขู่ขวัญผู้คนรุนแรงเกินไป ดังนั้น ตระหนกจนอกสั่นขวัญฝ่ออยู่นานแล้ว ในสภาพที่ไม่ยินยอมงอมือให้สังหาร แต่ต่อต้านก็ไม่กล้า หวังเพียงหาทางหนีเอาชีวิตรอดเท่านั้น ดังนั้นเอง วาจาของงักเซ้งเทียนยังไม่ทันจบความ พากันถีบตัวพุ่งถอยหลังว้าวุ่นลนลานจนไม่เลือกทิศทางแล้ว

งักเซ้งเทียนพอเห็นต้องมีโทสะเดือดดาล ตวาดดัง ๆ

"ที่จริงเราไม่คิดฆ่าคนในแป๊ะแกเป้า แต่พวกเจ้าถึงกับกล้าขัดขืนเรา..."

มิทันขาดคำ ฝ่ามือสะบัดไปเบื้องหน้า ระยะที่ห่างสิบกว่าวาพลังยังสามารถพุ่งล้ำหน้าทั้งสองคนไป

สาวกล้อส่ายทั้งสองยังฟังความหมายของมันไม่ชัดเจน พลันรู้สึกมีพลัง

หนักหน่วงมหาศาลกระแทกใส่กลางหลัง พากันครางเบา ๆ แล้วคว่ำโครมลงกับพื้น แสดงว่าไม่มีหวังคืนชีวิตมาอีกแล้ว

งักเช้งเทียนแค่นหัวร่อ เดินเข้าไปกล่าว

"เราฆ่าคนไม่เคยฝังให้เลย วันนี้จะยอมละเมิดกฎขุดหลุมฝังพวกเจ้าสักครั้ง"

พฤติการณ์ทั้งมวลของมันมิได้หลุดรอดสายตาของแป๊ะอั้งงักเลย นางทั้งไม่ขัดขวางและไม่เสนอตัวออกมา ประหลาดที่ว่าใบหน้านางยังมีรอยยิ้มจนหยาดเยิ้ม ไม่ทราบนางครุ่นคิดเรื่องอันใดอยู่ ?

งักเช้งเทียนพอฝังศพทั้งสองซากนั้นแล้ว ผละออกไปโดยไม่สอดส่ายสำรวจสภาพรอบข้าง จนประมาณชั่วสองธนูแล่น จึงเห็นเดินช้า ๆ ไปที่ต้นไม้โบราณทรุดกายนั่งแล้วช้อนสายตาเหม่อมองท้องฟ้า เนิ่นนานให้หลังรำพึงเบา ๆ

"กิมกังเจี้ยะ (เพชร) ในกิมกังเจี้ยะมี..."

มันมิได้รำพึงต่อไป แต่หยุดชั่วครู่แล้วส่งเสียงแผ่วเบา

"เราต้องพิชิตกั่วฮะน่ำเซียน เหอะ เหอะ ไม่มีวิทยายุทธ์ที่เลอเลิศสูงสุดไหนเลยจะประสบความสำเร็จได้ ? มีแต่ต้องหาทางขโมยกิมกังเจี้ยะมา อาจบางทีเราต้องการของภายในเพชรก้อนนั้น หากมีวันนั้นเกิดขึ้น เฮอะ อั้งกี้ก้าจู๊ จิ๊บสี่ซิ่งแซลุ้ยบ้อ ฮา ฮา..." แต่ละคนจะต้องให้พวกมันได้น่าดู เสียดายที่อาจารย์มิได้กลับมา มิทราบท่านจะคัดค้านการกระทำของเราหรือไม่ ? ไม่ต้องวิตก อย่างมากถูกดุด่าสักพักหนึ่ง ชายชาตรีกระทำเรื่องราว ไหนเลยกริ่งเกรงกังวลมากหลายปานนั้นได้"

เมื่อตกลงใจแล้วพลันกระโดดขึ้นส่งเสียงต่อ

"คืนนี้เราต้องหาสัตว์ประหลาดเร้นลับตัวนั้นให้พบก่อน มันอาจเป็นลาแสนรู้ของอาจารย์ก็ได้ หากเป็นตัวมันจริง ภายใต้การไล่ล่าของยอดฝีมือทั้งมวลมันต้องมีอันตรายที่น่ากังวลมากแล้ว"

งักเช้งเทียนรำพึงพลางช้อนตามองท้องฟ้า เห็นเป็นเวลาบ่ายคล้อยแล้ว ขณะคิดจะกลับป้อมนั้น... พลันมีเสียงกระแอมเบา ๆ แว่วมาแต่ไกล จากนั้นเป็นเสียงร้องเพลงที่ก้องกังวานด้วยเนื้อเพลงหาวหาญอย่างยิ่ง

งักเช้งเทียนคำนึงด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"นั่นเป็นผู้ใด ? เนื้อเพลงแม้ห้าวหาญออกจะลำพองอยู่บ้าง กระแสเสียงยังแฝงความโดดเดี่ยวเดียวดายอีกด้วย"

ดังนั้นเอง จึงลัดเลาะไปตามต้นเสียงโดยไม่รู้ตัว จวบจนออกจากป่าทึบ กวาดตามองดูก็เห็นบนทุ่งหญ้าที่ไกลไปกว่าสองร้อยวา มีบุรุษหนุ่มแต่งกายเยี่ยงนักศึกษาด้วยเสื้อสีครามรองเท้าดำ กำลังเดินช้า ๆ เข้ามา ปากยังส่งเสียงร้องเพลงอยู่เบา ๆ

นักศึกษาผู้นั้นก็คล้ายพบเห็นงักเซ้งเทียนเสียงเพลงจึงหยุดลง ประสานมือคารวะแต่ไกลแล้วทักทาย

"ขอถามพี่ท่าน ในป่าทึบนี้ใช่มีแป๊ะแกเป้าอยู่หรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนกวาดตาพิจารณาดูชั่วครู่จึงตอบ

"ท่านหาถูกทางแล้ว"

"สำเนียงของพี่ท่านไม่คล้ายชาวมุสลิม ไฉนจึงแต่งกายเช่นชาวมุสลิม ?"

นักศึกษาผู้นั้นกล่าวพลางเดินใกล้เข้ามา งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้องตอบ

"แสดงท่านมิใช่ผู้คลุกคลีในยุทธจักรมายาวนาน คนที่ระเหเร่ร่อนอยู่นานปี สำเนียงของมันย่อมเปลี่ยนไปตามสถานที่และบุคคลเสมอ"

"น้อมรับคำสั่งสอน พี่ท่านแซ่ไร ?"

นักศึกษาเดินเข้ามาใกล้แล้วประสานมือคารวะถามอีกครา งักเซ้งเทียนเห็นมันเค้าหน้าหล่อเหลาราวเทพบุตรจุติ รู้สึกละอายที่ด้อยกว่ามาก จึงประสานมือคารวะตอบ

"ข้าพเจ้าตู้โง้วคี้ ขอเรียนถามบ้าง..."

"ผู้น้องน่ำแซลุ่ย ท่องเที่ยวศึกษาอักษรศาสตร์และฝึกวิทยายุทธ์ ทราบข่าวว่าในป้อมแป๊ะแกเป้ามียอดฝีมือทั้งแผ่นดินมาชุมนุมกัน จึงดั้นด้นเดินทางมาเพื่อเปิดหูเปิดตา วันนี้พบพานกับพี่ท่าน นับเป็นบุญวาสนาอย่างยิ่ง"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดชั่วครู่ ถอนใจกล่าว

"ท่านเป็นวิญญูชน ไหนเลยจะคลุกคลีในยุทธจักรได้ ป้อมโบราณแป๊ะแกเป้ามีทั้งงูทั้งมังกร (ทั้งดีทั้งชั่ว) ปะปนกันสับสน ภยันตรายซับซ้อนอย่างแรง มาตรว่าพี่ท่านเคยฝึกวิทยายุทธ์ แต่ไปโดยโดดเดี่ยวลำพัง ย่อมมิใช่เป็นที่ถูกต้องปลอดภัย ข้าพเจ้าเพิ่งพบกับพี่ท่านครั้งแรก ไม่อาจจะว่ากล่าวถ้อยคำลึกซึ้ง เพียงขอเตือนให้ระมัดระวังในทุกที่ทาง ทุกเรื่องราวจึงประเสริฐ"

งักเซ้งเทียนถึงกับเกิดความพอใจในนักศึกษารูปงาม ดังนั้นเตือนไปด้วยความบริสุทธิ์ใจจริง

นักศึกษารูปงามก็คล้ายมีความคิดเห็นในตัวงักเซ้งเทียนอยู่ก่อน มันแย้มยิ้มกล่าว

"ขอบพระคุณที่ชี้แนะ เป็นที่ตื้นตันสุดซึ้ง ผู้น้องไม่มีความละโมบในเรื่องอื่นใด แต่ขอจำคำเตือนด้วยความหวังดีนี้ไว้"

วาจาสุดท้ายของมันแฝงความหมายที่ลึกซึ้งอยู่ งักเซ้งเทียนประสานมือกล่าว

"เมื่อท่านตกลงใจจะไป ข้าพเจ้าไหนเลยขัดขวางทัดทานได้ โปรดอภัยที่ข้าพเจ้ามิอาจนำทางท่านให้ได้"

งักเซ้งเทียนกล่าวตามมารยาท โดยไม่รู้สึกสงสัยในเรื่องอื่นใดเลย

ขณะที่นักศึกษารูปงามยังมิได้เอ่ยปากอำลา พลันมีอีกห้าคนโถมออกมาจากป่าทึบด้วยความเร็วปานเหินบิน แต่ละคนต่างสูงวัยกว่าห้าสิบปี คล้ายมีพลังฝีมือที่สูงส่งลึกล้ำ ยังมีสองคนแบกศพอยู่คนละซาก ผู้นำหน้าชี้งักเซ้งเทียนแล้วคำรามด้วยโทสะ

"เด็กชั่วร้าย ถึงกับกล้าฆ่าสาวกสำนักล้อส่ายเราโดยไม่มีสาเหตุ เฮอะ เฮอะ พวกมันเป็นบุคคลสำคัญในนิกายเรา ยังมิพักกว่าเหล่าว แต่ในตัวพวกมันต่างมีสัญลักษณ์ของฮั่วฮะน่อเซียน เจ้าเป็นฝ่ายขาดเหตุผล จงมอบชีวิตมาเถิด !"

พอขาดคำ สองคนทางด้านหลังพากันโถมเข้ามา พริบตานั้นล้อมงักเซ้ง-เทียนไว้ทั้งสามด้าน

งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อไม่สนใจ กล่าวต่อนักศึกษารูปงาม

"เชิญท่านตามสะดวกเถิด ข้าพเจ้ากับพวกต่ำทรามยุทธจักรเหล่านี้มีเรื่องพิพาทเล็กน้อยต้องสะสางก่อน"

มันกลัวพลอยเป็นภัยลามไปถึงนักศึกษารูปงามที่มันพอใจ จึงได้เตือนให้มันถอนตัวออกไปจากบริเวณนี้

แต่นักศึกษารูปงามตอบโดยไม่กริ่งเกรงกังวลเลย

"พี่ท่านโปรดวางใจเต็มที่ ผู้น้องยากยิ่งจะมีโอกาสเห็นฝีมือพี่ท่านสักครั้ง"

งักเซ้งเทียนกระวนกระวายใจยิ่งนัก แต่ไม่มีเวลาเกลี้ยกล่อมอธิบาย จำต้องหันไปแค่นหัวร่อใส่หน้าชายชราที่ส่งเสียงก่อน

"ไม่ต้องถามท่านพบเห็นซากศพอย่างไร แต่ศพถูกเซี่ยวเอี๊ยฆ่าตายจริง ๆ พวกท่านทั้งห้าเข้ามาโดยพร้อมเพรียงเถิด"

ชายชราอีกผู้หนึ่งตวาด

"เจ้าเป็นผู้ใด ? ถึงกับกล้าอวดโอ่โอหังปานนี้ ?"

"ฮา ฮา ตู้โง้วดี้ไปมาเพียงลำพัง ชาวยุทธ์ที่รู้จักมีน้อยกว่าน้อย"

ชายชราอีกผู้หนึ่งร้องดัง ๆ

"มันนี่เอง พวกเรารีดตัวมันออกได้แล้ว มิได้ผิดกับคำรายงานแม้สักน้อยนิดจริง ๆ"

งักเซ้งเทียนมิได้ถามมัน 'เป็นผู้ใดรายงาน' แค่นหัวร่อกล่าว

"ไม่ต้องพร่ำไร้สาระ จะลงมือควรรีบเร่งเข้ามา"

วาจาพอขาดคำ พลันมีชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลงราวไหมเงินผู้หนึ่งวิ่งออกมาจากป่าทึบพลางหัวร่อฮา ฮา กล่าว

"วิเศษ วิเศษ เราผู้เฒ่าได้พบเรื่องครึกครื้นแล้ว เอ๊ะ ! ยังมีตัวปลอม"

นักศึกษารูปงามคล้ายดั่งตระหนกเล็กน้อย ไม่รอให้ชายชรากล่าวจบคำก็ตวาดด่าไปก่อน

"ที่แท้เฒ่าเหลวไหลที่จงใจก่อเรื่องหาราวมาอยู่ร่วมบริเวณด้วย มิน่าเล่าจึงกระตุ้นยุแหย่ให้มีเรื่องราวขึ้นมา เฮอะ เราเตือนท่านยังคงอย่าเอ่ยปากจึงประเสริฐมิเช่นนั้นอย่าตำหนิเราหาเรื่องกับท่าน"

ชายชราพอมาถึง งักเซ้งเทียนมองปราดแรกก็จำได้ ท่านคือแป๊ะเท้าองที่ชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดินต่างรู้จัก เพราะเป็นผู้บอกเล่ากับชี้ทางในทะเลทรายผู้นั้นเอง

งักเซ้งเทียนเห็นชายชราทั้งห้าต่างมีสีหน้าลังเลใจอยู่ จึงเดินเข้าหานักศึกษารูปงามนามน่ำแชลุ่ยถาม

"ท่านรู้จักผู้เฒ่านั้น ?"

น่ำแชลุ่ยตอบเสียงกังวาน

"พี่ท่านไม่รู้จักหรือไร ? ฉายาของมันยังมีมากหลายนัก เรียกตัวเองว่าบ้อหรือซัวหยิน (วาสีนิรทุกข์) นามเก้าไท้กง เป็นผู้บัญญั... .ก้าเล้งเท่ง (เก้ามังกรทะยาน) ของเมื่อกาลกระโน้น ครั้งที่สามทีไปสำรวจอันตรายในบึงฮารา ทำคัมภีร์วิชาที่บัญญัติขึ้นเองตกหายไป"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ลวดลายปิศาจของมันมากหลายเหลือประมาณ ห้าอัจฉริยะพิสดารต่างไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับมันได้ มีสันดานชมชอบก่อกวนหาเรื่อง พฤติการณ์ไม่แยกแยะผิดถูกชั่วดี ชมชอบยุแหย่ให้ทั้งสองฝ่ายเกิดการเข้าใจผิดจนประหัตประหาร

กัน แล้วมันงอมือดูอยู่ด้วยความสุขสนุกสนาน ดังนั้นชาวยุทธ์อาวุโสจึงกำนัลฉายาแก่มันว่าล่วงสี่แซฮ้วย (สะเก็ดไฟกวนโลก...สะเก็ดไฟสามารถไหม้ป่า) ยังเรียกแป๊ะเท้าอง (เฒ่าหัวขาว)"

เสียงของนักศึกษาดังก้องกังวานไปทั้งบริเวณ คล้ายไม่มีความกริ่งเกรงต่อล่วงสี่แซฮ้วยเลยสักน้อยนิด

งักเซ้งเทียนเบือนหน้ามองชายชราแวบหนึ่ง เห็นท่านหัวร่อฮาฮา ด้วยท่าทีอิ่มเอิบยินดีพลางกล่าว

"เด็กปลอม เจ้าเปิดเผยของก้นหีบของผู้เฒ่าหมดสิ้นแล้ว ระวังตัวไว้ คราวนี้เราผู้เฒ่าจะไม่ปกปิดเรื่องราวแก่เจ้าอีกแล้ว"

น่ำแซลุ่ยแค่นเสียงสวนคำ

"เฒ่ากระดูกกร่อน ท่านกล้า? ขอเพียงท่านไม่กลัวเรื่องนั้นของท่านถูกผู้อื่นทราบไป เฮอะ เฮอะ อย่างนั้นท่านจงกำเริบเสิบสานบอกเถิด"

งักเซ้งเทียนต้องคำนึงด้วยความตื่นเต้นสงสัย

'เฒ่าผู้นี้มีจุดอ่อนใดอยู่ในกำมือมัน ? อืมม์ ผู้แซ่น่ำก็คล้ายมีความลับใดเช่นกัน'

ครุ่นคิดพลางเหลือบมองชายชราอีกครั้ง เห็นท่านโบกมือทั้งสองอยู่วุ่นวายร่ำร้องด้วยความกระวนกระวายอย่างยิ่ง

"เด็กปลอม เด็กปลอม พวกเรามารอมชอมเถิด"

งักเซ้งเทียนได้ยินท่านเรียกเด็กปลอมถึงสองครั้ง พลันบังเกิดความคลางแคลงสงสัยต่อนักศึกษารูปงามบ้างแล้ว แต่มันมีความชื่นชอบต่อสหายที่เพิ่งรู้จักผู้นี้อย่างมาก กลัวสาเหตุนี้จะกระตุ้นให้น้ำมิตรไมตรีที่เพิ่งมีขึ้นจะขาดสะบั้น จึงถามเบา ๆ

"น่ำเฮีย มันไฉนเรียกท่านเป็นเด็กแซ่เจี่ย (อักษรสองตัวอุ่นเสียงเดียวกัน เจี่ย อาจแปลเป็นปลอม แล้วแต่เป็นอักษรตัวใด)"

น่ำแซลุ่ยคล้ายดั่งมีคำแก้ตัวอยู่ก่อน จึงแย้มยิ้มตอบ

"ความจริงผู้น้องแซ่น่ำ แต่แซ่เจี่ยตามมารดามาหลายปีอยู่"

มันถึงกับกลบเกลื่อนได้กลมกลืนไม่มีสีหน้าเป็นพิรุธเลย แสดงแน่ชัดมีความลับที่ไม่อาจบอกเล่าต่อผู้คนอยู่จริง ๆ

"ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง"

"ฮา ฮา เหนือฟ้ายังมีฟ้าจริง ๆ"

ได้ยินล่วงสี่แซฮ้วยแป๊ะเท้าองเบิกบานจนปรบมือหัวร่อเสียงก้อง แต่ความหมายของวาจานี้ ไม่ทราบบ่งชี้ถึงเรื่องอันใด ?

น่ำแซลุ่ยคล้ายดั่งกลัวมันจะพร่ำเหลวไหลมาอีก จึงแค่นเสียงถาม

"ท่านหัวร่อกระไร ?"

เฒ่าหัวขาวชี้ไปที่สาวกนิกายล้อส่ายทั้งห้าที่ลังเลใจอยู่พลางตอบ

"เราผู้เฒ่าหัวร่อพวกมัน ไม่กล้าลงมือกันแล้ว"

แสดงแน่ชัด มิได้กล่าวความจริงใจออกมาเลย

สาวกล้อส่ายทั้งห้าเมื่อถูกชายชรากระตุ้นเช่นนั้น กระทั่งสองคนที่แบกซากศพยังคงเดือดดาลปานกองไฟถูกน้ำมันสาดใส่ พวกมันเหวี่ยงซากศพออกจากหลังโดยพร้อมกัน คำรามแล้วโถมออกไปโดยไม่รอให้อีกสามคนเห็นพ้องด้วยหรือไม่ สะบัดฝ่ามือทั้งสี่ฟาดเข้าใส่ทรวงอกงักเซ้งเทียยนทันที

งักเซ้งเทียยนกลัวจะพลอยเป็นภัยไปถึงน่ำแซลุ่ย สะบัดฝ่ามือขึ้นกระแทกพลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามเบนออกไป แล้วกระโดดวับไกลกว่าห้าเชียะ ยืดอกเชิดหน้าตวาด

"สาวกล้อส่ายยังมีคนมาเสริมกำลังหรือไม่ ? เพื่อเชี่ยวเอี๊ยะจะได้เข่นฆ่าให้สมใจสักครั้ง"

อีกสามคนเมื่อเห็นพวกพ้องลงมือแล้ว พากันทะยานไปโดยไม่ส่งเสียงอย่างไร กระหน่ำจู่โจมจากด้านข้างอย่างดุดัน

งักเซ้งเทียยนหยั่งออก กำลังภายในของพวกมันล้ำลึกกล้าแข็งมาก ดังนั้นเอง เกร็งกำลังภายในขั้วแม่เหล็กขึ้นถึงหกส่วน ใช้หนึ่งร้อยแปดกระบวนท่าของกระบี่วิชาเซ้งเทียยนเกี้ยมฮวบไปในฝ่ามือกับดรรชนี แต่ท่าเท้าไม่ยินยอมกวาดตามวิชาเก้ามังกรทะยานให้เฒ่าผมขาวกับน่ำแซลุ่ยได้เห็น มันที่ปราดเปรื่องหลักแหลมสลับเท้าก้าวเปะปะวุ่นวาย ต่อสู้กับศัตรูทั้งห้าเป็นพัลวัน

ไม่ถึงสิบกระบวนท่า งักเซ้งเทียยนพบช่องว่างขึ้นวูบหนึ่ง ตวาดเสียงก้องแล้วฟันสันมือซ้ายไป เสียงกร๊อบดังสนั่นหวั่นไหวตามมา ถึงกับฟันใส่ทรวงอกชายชราผู้หนึ่งจนกระดูกยุบลงในอก กระเด็นไกลสิบกว่าวาก่อนจึงฟาดกับพื้น กลิ้งตัวแน่นิ่งโดยมิได้แผดร้องแม้สักคำ มีแต่โลหิตทะลักออกจากปากไม่ขาดสายเท่านั้น

อีกสี่คนเมื่อเห็นสภาพ ตระหนกจนอกสั่นขวัญหนี รีบรวมตัวกันร่วมมือต่อ

ต้านศัตรู แต่ไหนเลยจะรับมืองักเซ้งเทียนได้ ถูกฟาดแต่ละฝ่ามือเป็นต้องถลาถอยไปหลายเชียะ ถอยร่นจนใกล้จะถึงชายป่าทึบแล้ว

งักเซ้งเทียนกระหน่ำจู่โจมพลางส่งเสียงดัง ๆ กับน่ำแซลุ่ย

"น่ำเฮีย ข้าพเจ้าจำต้องประหารสี่คนนี้ให้ได้ หากวันนี้ไม่กลับมา พวกเราไว้พบกันในวันหน้า"

เสียงขาดคำร่างทะยานไล่ตามเข้าไปในป่าทึบ น่ำแซลุ่ยส่งเสียงกังวานตอบ

"พลังฝีมือของพี่ท่านเลอเลิศสูงสุด เชื่อว่าต้องประสบความสำเร็จโดยง่ายดาย ผู้น้องจะสงบรอข่าวดีในที่นี้"

ล่วงสี่แซฮ้วยคล้ายดั่งดูจนเปิดเป็นยิ่งนัก หัวร่อคักคักกล่าว

"งัก...โอ เราผู้เฒ่าเป็นไรไป แทบจะ..."

น่ำแซลุ่ยพอได้ยินเสียงต่อผู้ไปไกลจนใกล้เลือนหาย หัวร่อเสียงสดใสไพเราะกล่าว

"งักอะไร ? คัก คัก...แทบจะเรียกชื่อแซ่มันออกมาใช่หรือไม่ ? เถอะ เราทราบแต่แรกแล้ว"

แป๊ะเท้าองหัวร่อฮาฮากล่าว

"ร้ายกาจ ร้ายกาจ นิ่วยี้ (ผู้ใหญ่เรียกทาริกาด้วยความเอ็นดู) เจ้ารักมันแล้วกระมัง ? ไฉนต้องปลอมตัวเป็นบุรุษด้วย ?"

"เฮอะ รักแล้วเป็นไร ? ท่านกล้าก่อกวนทำลาย ?"

น่ำแซลุ่ยพลันกลับกลายเป็นอีกผู้หนึ่ง น้ำเสียงสดใสไพเราะ ทีท่าชดช้อยซุกซน สร้างความขบขันต่อแป๊ะเท้าองจนหัวร่อฮาฮากล่าว

"อย่าได้หลงรักเพียงฝ่ายเดียวเลย มันน่ากลัวมิใคร่ยินดีดอก"

น่ำแซลุ่ยคลางแคลงสงสัยยิ่งนัก แค่นเสียงถาม

"มันกล้าดูแคลนเรา ?"

"อาจเป็นไปได้อย่างยิ่ง ผู้ที่มันเคียดแค้นอยู่ในใจคือห้าอัจฉริยะพิสดารยุทธจักร ลองคิดดู เจ้าเป็นศิษย์รักของจิ๊บสี่ซิงแซ ไหนเลยจะอยู่นอกเหนือขอบข่ายอย่าว่าแต่มันยังจะขโมยกิมกังเจี้ยะของเจ็กเจ่กเจ้าอยู่เลย"

น่ำแซลุ่ยแน่นิ่งอึ้งไป เนิ่นนานจึงเน้นเสียงเย็นยะเยียบ

"มิใช่รักก็เป็นแค้น !"

แป๊ะเท้าองสั่นศีรษะถาม

"แค้นนี้มิอาจเพาะขึ้น เจ้าทราบมันเป็นศิษย์ของผู้ใดหรือไม่ ?"

ที่แท้น่าแชฉุ่ยผู้นี้คือแป๊ะอั้งงักปลอมตัวมานั่นเอง นางได้ยินต้องโพล่งด้วยความงุนงง

"ห้าอัจฉริยะพิสดารยุทธจักรเราต่างรู้จัก นอกจากนี้ยังมีผู้ใดอีก ?"

แป๊ะเทาองยกหัวแม่มือพลางกล่าว

"ผู้นี้มีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรนัก เมื่อสองปีก่อนก็สะท้านสะเทือนยุทธจักรตงง้วน โดยเป็นผู้พิชิตนั่งฮ้วงซาจุน (สามผู้วิเศษมวลมนุษย์) พ่ายแพ้หลายหนิมาเอ่ยถึงมันเจ้าจะต้องรู้จักลึกซึ้ง มันยังเคยต่อสู้กับเจ้ามาหลายชั่วยามเลย"

"อา...ที่เคยต่อสู้กับเรามิมาแต่โง้วเล้งจูเท่านั้น หรือมันเป็นศิษย์ของโง้วเล้งจู ?"

วาจาสุดท้ายย่อมหมายถึงงักเซ้งเทียนนั่นเอง

แป๊ะเท้าองเห็นสีหน้านางแปรเปลี่ยนไปมากหลาย เบิกบานใจจนหัวร่อ ฮา ฮา ตอบ

"นึกถึงอาจารย์เจ้าต่อสู้กับมันได้คู่คี่เสมอกันกระมัง ? เจ้าเด็กแซ่งักนี้รับมือยากที่สุด หากวิจารณ์หลักวิทยายุทธ์ นอกจากกุญแจเทพเจ้าในตัวเจ้าแล้ว น่ากลัวเพียงแค่ทัดเทียมกันเท่านั้น"

หัวร่ออีกครู่หนึ่งจึงกล่าวต่อ

"มิเพียงนิ่วยี้เจ้ารักมันเท่านั้น ยังมีอีกนางหนึ่งก็ลอบรักมันจนลุ่มหลงเลย ฮิฮิ ความครึกครื้นคราวนี้ต้องน่าดูสาหัสมาก"

แป๊ะอั้งงักได้ยินต้องตระหนกจนตะลึงลาน เนิ่นนานให้หลัง คล้ายเลียบเคียงถาม

"เฒ่าเหลวไหล ลองบอกมาฟังดู มันใช่มีคนรักอยู่แล้วหรือไม่ ?"

แป๊ะเท้าองแสร้งกล่าวอย่างเร้นลับ

"ผู้แซ่งักเป็นชายชาตรีที่เข้มแข็ง ไม่เคยพัวพันกับบรรดานิ่วยี้มาเลย บอกกับเจ้ามิเป็นไร คนที่ลอบหลงรักมันนอกจากเจ้าแล้วก็เป็นฉิ่นเอียเท้า"

คำ 'ฉิ่นเอียเท้า' พอเปล่งมา แป๊ะอั้งงักขุ่นเคืองจนกระโดดขึ้นร้อง

"วิเศษมาก เราไม่ถลกหนังนางออกมาก็ประหลาดยิ่ง เฒ่าเหลวไหล ไปส่งข่าวเรื่องนี้ของเราแก่นาง ให้นางล้มเลิกความคิดนี้เสียแต่เร็วไวด้วย"

แป๊ะเท้าองคล้ายเป็นเฒ่าพิกล พอใจได้เห็นเรื่องปั่นป่วนวุ่นวายเป็นที่สุด ได้ยินปรบมือกล่าว

"แน่นอน แน่นอน เราต้องส่งข่าวนี้แก่นางโดยเร็ว นี่วยี้ เราไว้พบกันใหม่ เราผู้เฒ่าจะไปในบัดดล แต่ทว่ายามเมื่อพวกเจ้าตบตีกัน อย่างไรต้องส่งข่าวให้เราสักคำ นั่นต้องเป็นการต่อสู้ที่น่าตื่นเต้นเร้าใจ สนุกครึกครื้นเสนสาหัสทีเดียว"

จบคำหัวร่อฮาฮา คลื่นเสียงยังกังวานอยู่ในอากาศ แต่ร่างพุ่งหายไปในป่าลับแล้ว แป๊ะอั้งงักก็คิดถึงเรื่องสำคัญมาได้ ร้องดัง ๆ ไล่หลังไป

"เฒ่าเหลวไหล เรามีเรื่องต้องการถาม !"

เสียงของแป๊ะเท้ายงแว่วมาแต่ในป่าทึบ

"เราผู้เฒ่าทราบความในใจของเจ้า ประการแรก ต้องการทราบฉิ่นเอียเท้าไฉนพบกับผู้แซ่งักได้ ? บอกกับเจ้า นั่นเพราะนางช่วยมันจากยอดเขาป้าอ๊วงฮง ประการที่สอง...ฮา ฮา นางก็ปลอมตัวเป็นนักศึกษาอาภรณ์เขียว ทั้งยังสวมถุงดำคลุมศีรษะไว้ ก่อกวนจนผู้แซ่งักเพียงเห็นตากลมใหญ่ของนางเท่านั้น ใช่กระมัง ?"

แป๊ะอั้งงักคล้ายดั่งถูกมันเดาความในใจทั้งมวลได้ เห็นนางก้มศีรษะครุ่นคิดครู่ใหญ่ แล้วจึงก้าวช้า ๆ เข้าไปในป่าทึบ สีหน้าของนางแปรเปลี่ยนไป ๆ มา ๆ ไม่ทราบครุ่นคิดเรื่องราวใดบ้าง ?

บทที่ 4

วิทยายุทธ์สุดยอด

งักเซ้งเทียนที่ไล่สังหารสาวกทั้งสี่ของล้อส่าย เป็นเวลาเนิ่นนาน ถึงชั่วยามเศษจึงสังหารพวกมันได้ รอจนย้อนกลับมาที่เดิม แป๊ะอั้งงักหายสาบสูญไปเนิ่นนานแล้ว

งักเซ้งเทียนเห็นชายป่าไม่มีเงาร่างผู้คนหลงเหลือ ต้องรำพึงเบา ๆ

"สี่คนนั้นมีพลังฝีมือไม่ต่ำเลยจริง ๆ เปลืองกำลังและเวลาของเราไปถึงชั่วยามเศษ มิน่าเล่า ผู้อื่นจึงมิอาจสะกดกลั้นรอคอยได้"

กวาดตามองไปทั่วทุกที่ทางอีกสองสามครั้งจึงย้อนเข้าไปในป่าทึบอีกครั้ง

ไหนเลยคาดคิด เข้าไปไม่ถึงสองร้อยวา พลันรู้สึกที่เบื้องหน้าผิดปกติอยู่บ้าง คล้ายมีผู้คนใดซ่อนตัวอยู่ในต้นไม้ใบหญ้าที่หนาทึบ เพียงได้ยินเสียงแผ่ว

เบาเล็กน้อย แต่ก็ไม่เห็นเงาร่างแม้สักเลือนราง ต้องครุ่นคิด

'นั่นเป็นเสียงชายเสื้อเสียดสีอากาศชัด ๆ พลังฝีมือของผู้นี้ต้องสูงเยี่ยมแน่'

ขณะที่ยังครุ่นคิด พลันมีเสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบดังขึ้นที่ด้านหน้าแล้วกล่าว

"ดูเจ้าที่ยังเยาว์วัย แต่ฝีมือกลับอำมหิตโหดเหี้ยมถึงขีดสุดได้ ชั่วพริบตาสังหารผู้อาวุโสไปถึงสี่คน ภายหน้ายังจะทนทานได้ เจ้ามีชื่อแซ่กระไร ?"

งักเซ้งเทียนใจสะท้านเฮือกใหญ่ ฟังออกว่าผู้นี้มีกำลังภายในเหนือกว่าที่มันคาดคิดไว้มากหลายนัก คลื่นเสียงของมันยังคล้ายเป็นค้อนเหล็กฟาดเข้าใส่แก้วหูจนลั่นอื้ออึง ทราบว่ามันส่งเสียงอยู่เบื้องหน้า จึงก้าวเข้าไปช้า ๆ พลางตอบ

"สหาย พอจะเสนอหน้าออกมาพบกันได้หรือไม่ ? อย่าอวดโอ่ความชราในที่มืดเลย ข้าพเจ้า แซ่ตู้ นามโง้วคี้"

สายตาของงักเซ้งเทียนเพ่งมองอยู่เบื้องหน้า กำลังภายในถูกเกร็งขึ้นถึงแปดส่วน พอดีได้ยินเสียงผู้นั้นหัวร่อประหลาดพิกลแล้วกล่าว

"เด็กน้อยบัดซบที่สุด ! อ้าปากสหาย หุบปากสหาย เจ้าทราบเล่าฮูเป็นผู้ใด ?"

งักเซ้งเทียนเดินผ่านต้นไม้ไปหลายแถวแล้ว จึงเห็นที่เบื้องหน้ามีชายชราวัยไม่ถึงห้าสิบปียืนเด่นเป็นสง่าอยู่ ต้องตื่นเต้นจนใจสะท้าน ชายชราเบื้องหน้าแม้มีเค้าองอาจสง่ามีราศีน่าเกรงขาม แต่ร่างสูงไม่ถึงสี่เชียะ สองมือยาวระพื้น ลักษณะพิกลผิดธรรมดา ยังสวมเสื้อยาวเยี่ยงบัณฑิตทรงปัญญา มีเคราขาวระอก เพียงเห็นก็รู้สึกมีอำนาจคุกคามขวัญผู้คนอย่างรุนแรง จึงครุ่นคิด

'ผู้นี้ต้องมีความเป็นมายิ่งใหญ่มาก เราควรระมัดระวังรอบคอบสุขุมไว้'

ครุ่นคิดพลางสาวเท้าเข้าไป หยุดห่างในระยะสี่วาแล้วกล่าว

"หรือท่านคือจิ๊บสี่ซิงแซ หนึ่งในห้าที่เรียกว่าอัจฉริยะพิสดารในแผ่นดิน ? สำนักล้อสายเป็นศัตรูคู่แค้นของยุทธจักรตงง้วน ไม่ฆ่าจะทิ้งไว้ด้วยประโยชน์ใด ?"

ชายชราเคราขาวร่างเตี้ยแคระ แค่นเสียงยะเยียบเย็นชา

"นับว่าเด็กน้อยมีสายตาไม่เลว"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"เล่าฮูเมื่อครู่เคยตรวจร่างของทั้งสี่มา พวกมันต่างมีสัญลักษณ์ของฮั่วฮะน่ออิ้ว (สองสหายสัมพันธ์) เล่าฮูแม้ไม่ต้องการฆ่าเจ้าแทนมัน แต่จะลงโทษให้เป็น

บทเรียนของภายภาคหน้าสักครั้ง

ที่จริงงักเซ้งเทียนคิดจะบอกเป็นศิษย์ผู้ใด เพื่อหลบหลีกภยันตรายในครั้งนี้ แต่ก็กลัวจะเป็นมลทินต่อเกียรติภูมิของอาจารย์ ดังนั้น ครุ่นคิดชั่วครู่กล่าว

"ข้าพเจ้าเลื่อมใสในเกียรติภูมิของซิงแซมานานแล้ว หากไม่ตระหนี่การสั่งสอน เป็นที่ข้าพเจ้าปรารถนาสุดซึ้ง"

จิ๊บสี่ซิงแซเห็นมันไม่มีความหวาดหวั่นขวัญเสียสักน้อยนิด คล้ายรู้สึกทารกนี้มีความกล้าหาญน่านิยมชมเชย แต่เนื่องจากมีนิสัยที่ดื้อรั้นทระนง ลั่นปากแล้วต้องปฏิบัติตามจึงแค่นเสียงเย็นชา

"เจ้ามีฝีมือต่ำต้อยใดใช้ออกมาให้เต็มที่ ขอเพียงสามารถผลักเล่าฮูให้เคลื่อนไหวภายในสิบกระบวนท่า ก็จะปล่อยเจ้าไปโดยปลอดภัย มิเช่นนั้น ต้องรับเล่าฮูสามกระบวนท่า"

งักเซ้งเทียนลอบเกร็งกำลังภายในขั้วแม่เหล็กขึ้น กระจายจากจุดศูนย์ที่ท้องน้อยสู่มือเท้า แต่ละขุมขนต่างมีกำลังภายในอัดแน่น มันไม่กลัวเรื่องอันใด ในวาระที่ความเป็นความตายใกล้จะปรากฏนี้ มันเพียงกลัวศัตรูจะสังเกตออก แนวทางวิทยายุทธ์ของมันได้รับการถ่ายทอดจากผู้ใด มันครุ่นคิด

"หากสังเกตแนวทางวิทยายุทธ์ของเราออก ต้องตอแยความยุ่งยากให้กับอาจารย์ในภายหน้าเป็นแน่ และยังอาจเสื่อมเสียเกียรติภูมิในอดีตของท่านอีกด้วย"

แต่เรื่องราวเป็นเช่นนี้แล้ว หวั่นกังวลก็ไร้ประโยชน์ อีกเนิ่นนาน งักเซ้งเทียนดูออก จิ๊บสี่ซิงแซที่เป็นหนึ่งในห้าอัจฉริยะพิสดาร กำลังสำรวจสีหน้าท่าทีของมันอยู่ จึงไม่คำนึงถึงเรื่องอื่นใดอีก ส่งเสียงกังวาน

"ซิงแซโปรดชี้แนะ"

เสียงขาดคำ สองฝ่ามือถูกยกขึ้นช้า ๆ สืบเท้าเข้าไปช้า ๆ ในชั่วชีวิตมันยังไม่เคยมีความระวังตัวจนรอบคอบสุขุมปานนี้มาก่อนเลย ระยะที่ห่างสี่วาถูกร่นจนเหลือห้าเชียะเท่านั้น

งักเซ้งเทียนหยุดลงเล็กน้อย เขม้นมองศัตรูเข้มแข็งที่สุดในชีวิตแน่วนิ่ง มันรู้อยู่แก่ใจ ผู้นี้เคยต่อสู้กับอาจารย์ได้คู่คี่เสมอกัน อย่าว่าสิบกระบวนท่า แม้ร้อยกระบวนท่าก็อย่าหมายผลักมันให้เคลื่อนไหวสักน้อยนิดได้

ความหวังเพียงหนึ่งเดียวฝากอยู่ที่ใช้เล่ห์กลพิสดารเอาชนะ แต่ทว่าจะใช้ความพิสดารอย่างไรไป ? ความคิดนี้วูบขึ้นในห้วงสมองของมันรวดเร็วปานสายฟ้า

แต่เสียดาย คิดหาวิธีพิสดารไม่ออกเลย ต้องคำนึง

"จู่โจมไปทีละกระบวนท่า มิเพียงไม่อาจประสบผลสำเร็จเท่านั้น น่ากลัวยังต้องถูกมันสังเกตแนวทางวิทยายุทธ์ของเราได้ !"

ทันใดนั้น งักเซ้งเทียนได้คิดถึงวิธีที่ไม่หวังได้ชัย เพียงหวังไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามสังเกตแนวทางวิทยายุทธ์ของมันออก นั่นคือระดมกระบวนท่าไปโดยกระชั้น และต้องเลือกกระบวนท่าในวิชากระบี่เซ้งเทียนเกี้ยมฮวบที่มิใคร่ใช้อีกด้วย

เมื่อตกลงใจเช่นนั้น ส่งเสียงดัง ๆ

"ชิงแชรับกระบวนท่า"

เสียงขาดคำฝ่ามือสะบัด ทะลักฝ่าอากาศดังสนั่นหวั่นไหว สิบกระบวนท่าติดต่อตามกันไป นับว่ารวดเร็วจนสุดเปรียบประมาณได้ !

แลเห็นสีหน้าจิ๊บสี่ชิงแชแปรเปลี่ยนไปหลายครั้งครา คล้ายดั่งถูกขู่ขวัญจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ กระทั่งแขนยาวเหยียดที่ปกติมักปล่อยห้อยแนบกาย

ไม่มีปัญญาจะเยือกเย็นได้อีกแล้ว ต้องสะบัดปัดป่ายอย่างรวดเร็วโดยไม่รู้ตัว

งักเซ้งเทียนไม่มีทางสังเกตเห็นว่าร่างของมันเคลื่อนไหวหรือไม่ ? พอสิบกระบวนท่าจบสิ้น พลิ้วตัวบออกเต้นข้าง แม้เยี่ยงนั้นยังรู้สึก พลังสะท้อนหนักหน่วงจนร่างของมันอยากจะยืนหยัดมั่น ต้องพลิ้วแล้วพลิ้วอีกจึงสามารถยืนหยัดทรงกาย จึงตระหนกจนหัวใจเต้นถี่เร็วปานรัวกลอง

จิ๊บสี่ชิงแชคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด มุสลิมที่หน้าตาธรรมดา จะมีพลังสูงส่งลึกล้ำปานนี้ กระทั่งการลงมือที่หนักหน่วงถี่เร็วของมัน ยังไม่มีเวลาสังเกตให้ชัดเจนได้ ดังนั้นเอง จึงเห็นมันแตกตื่นสงสัยโดยไม่ทราบควรเอ่ยปากอย่างไรแล้ว

งักเซ้งเทียนโคจรลมปราณให้เลือดลมพลุ่งพล่านเยือกเย็นลงแล้ว ล้วงกระบี่สั้นเล้งมั้วออกจากอกเสื้อกล่าว

"ชิงแชมีพลังฝีมือเลอเลิศไม่อาจหยั่งคำนวณ ผู้เยาว์สำนึกตัวว่าต้องแสดงความด้อยปลักษณ์ ตอนนี้โปรดประทานการสอนมาเถิด"

จิ๊บสี่ชิงแชถูกวาจาเตือนสติให้สะดุ้งรู้ตัว ยกมือลูบเครายาวเหยียดของมันพลางผงกศีรษะกล่าว

"เด็กน้อยมีพลังฝีมือไม่เลว อาศัยท่วงท่าของเมื่อครู่ เล่าฮูจะไว้ชีวิตเจ้าสักครั้ง รอคราวหน้าฝึกได้วิชาฝีมือลึกซึ้งกว่านี้ค่อยมาใหม่"

กล่าวแล้วสะบัดแขนเสื้อวูบ พลังหนักหน่วงปานภูเขาถล่มทลาย ทะลักออกมาจนเสียงคล้ายฟ้าร้อง

งักเซ้งเทียนพอเห็นต้องตระหนกตกใจสั่นสะท้าน ตวาดก้องแล้วกัดฟันผลักสองฝ่ามือออกไป แข็งขืนต่อต้านโดยไม่รักตัวกลัวตาย !

ทันใดนั้น หลังจากเสียงระเบิดดังสะเทือนเลื่อนลั่นปานฟ้าถล่มผ่านพ้นไปแล้ว งักเซ้งเทียนถูกกระแทกจนหน้ามืดตาลาย ร่างปลิวขึ้นอากาศร่วมสิบวา กระเด็นโค้งผ่านยอดไม้ ร่างกระแทกพื้นดังสนั่น เลือดลมพลุ่งพล่านเดือดดาล อ้าปากกระอักโลหิตเป็นลำยาวราวเกาทัณฑ์

งักเซ้งเทียนที่มีสันดานดื้อรั้นไม่กลัวตาย กอปรกับในร่างกายยังมีกำลังภายในขั้วแม่เหล็กคุ้มครอง แม้รู้ตัวบอบช้ำภายใน แต่ยังคงรีบเร่งฝืนใจตะกายขึ้นยืน

จิ๊บสี่ซิงแซที่ชิงชังคนทั้งแผ่นดิน ย่อมไม่มีจิตใจเวทนาปรานี สาวเท้าอาด ๆ เข้ามา แค่นหัวร่อกล่าว

"ผู้ที่สามารถต้านพลังเทพเจ้าห้าส่วนของเล่าฮูได้ นับเป็นยอดฝีมือยุทธจักรคนหนึ่ง เด็กน้อย เกร็งกำลังภายในพักผ่อนสักครู่ ค่อยรับฝ่ามือที่สองของเราดู"

มิทันขาดคำ งักเซ้งเทียนก็แค่นหัวร่อพลางกล่าว

"ซิงแซลงมือมาได้เต็มที่ แต่อย่าเย้ยหยันประณามเป็นอันขาด ขอเพียงวันนี้รอดชีวิตได้ วันหน้าย่อมมีเวลาให้ซิงแซ 'เกร็งกำลังภายในพักผ่อน' บ้าง"

จิ๊บสี่ซิงแซต้องงุนงงไปวูบแล้วแสยะยิ้มแค่นเสียง

"ความจริงเล่าฮูหวังดีต่อเจ้า มิคาด ถึงกับเป็นการละเมิดข้อห้าม 'เหยียดหยามศัตรู' เถาเถิด ขอเพียงวันหน้าเจ้ามีความสามารถพิชิตเล่าฮูพ่ายแพ้ เราก็ยอมรับคำ 'ประณามหยามเหยียด' นี้ของเจ้า"

งักเซ้งเทียนทราบ ครั้งต่อไปของมันยิ่งต้องอำมหิตกว่าครั้งแรก จึงครุ่นคิด

'เราไม่อาจต้านทานโดยหักโหมตรง ๆ อีกแล้ว'

ขณะยังครุ่นคิด แลเห็นจิ๊บสี่ซิงแซสะบัดแขนเสื้อขึ้นอีกครั้ง แต่เป็นท่วงท่าผิดกว่าเมื่อครู่มากหลายนัก ถึงกับคล้ายมังกรทะยานลงจากเมฆา พลังหนักหน่วงหมุนวนเข้าโอบรัดมาทั้งสี่ทิศแปดทาง !

ที่จริง งักเซ้งเทียนคิดจะอาศัยพลังทะยานกายขึ้นอากาศ มิคาด ถึงกับไม่อาจคลี่คลายแก้ไขอย่างไรได้ ในยามอับจนปัญญา จำต้องรวบรวมกำลังทั้งมวล

ต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ แต่มันไหนเลยสามารถต่อต้านได้ ยิ่งต้านยิ่งรู้สึกพลัง คล้ายเป็นภูเขาทลายลงมาทับ พริบตานั้นรอบข้างไม่มีอากาศหลงเหลือ กลับกลายเป็นความกดดัน จนปากอ้ากว้างตาถลน ในยามว้าวุ่นลนลาน พลันรู้สึกร่างหมุนคว้างปานลูกข่าง แล้วได้ยินเสียงแค่นหัวร่อกล่าว

"เด็กน้อย กระบวนท่าพลิกฟ้าหมุนดินของเล่าฮูเป็นอย่างไร ? หากมีความสามารถดิ้นหลุดออกจากวงพลังได้ เล่าฮูจะถ่ายทอดสุดยอดวิทยายุทธ์นี้ให้แก่เจ้า"

งักเซ้งเทียนถูกหมุนจนอวัยวะภายในเคลื่อนที่ ข้อต่อกระดูกคล้ายถูกตะไบถูอยู่ไปมา โสตประสาทแม้ยังได้ยิน แต่ปากไม่อาจเปล่งเสียงได้อีก แค้นจนต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ทราบว่าหากไม่หาทางหนีออกไป แม้ไม่ตายคาที่ ต้องกลายเป็นพิการแน่นอน !

ได้ยินรีบเกร็งกำลังภายในขั้วแม่เหล็ก พุ่งลงสู่ช่วงล่างหมดสิ้น สองมือกำด้ามกระบี่สั่นเล้งมั้ว ในวิชาบังคับลมปราณโบยบิน ได้ยินเสียงแหลมเล็กคล้ายฉีกแพรขึ้นสองครา ทุ่มเทพลังทั้งมวลถีบเท้าขึ้นสู่เบื้องบนสุดแรง

จิ้บสี่ซิงแซคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด มุสลิมผู้นี้ยังมีความสามารถโบยบิน จะจึงละเลยทางด้านบนไป ถึงกับถูกมันพุ่งตัวหนีจากด้านบนได้ จึงอุทานด้วยความตื่นเต้นแล้วโพล่งขึ้น

"เด็กน้อย เคยได้รับการถ่ายทอดจากยอดอัจฉริยะมาจริง ๆ"

ที่จริงงักเซ้งเทียนคิดจะฉวยโอกาสนั้นหนีไป แต่กลัวเมื่อชาวยุทธ์ทราบข่าวนี้จะเป็นมลทินต่อเกียรติภูมิของอาจารย์ พริบตาที่ร่างพุ่งขึ้นสู่อากาศ รีบสลายพลังจนพุ่งตัวลงมาดุจอุกกาบาต แขนซ้ายขีดเป็นวง ร่างลอยโค้งมายืนหยัดกับพื้นยังคงยืนอยู่ห่างจากศัตรูห้าเชียะเช่นดั่งเมื่อครู่อีกครั้ง ถลึงตาแค่นหัวร่อกล่าว

"ยังมีอีกกระบวนท่าหนึ่ง ควรทุ่มเทกำลังให้หมดสิ้นจึงประเสริฐ"

จิ้บสี่ซิงแซถูกความห้าวหาญของมันกระตุ้นจนหวั่นไหว อดเกิดความรู้สึกพรั่นพรึงอย่างไม่เคยมีมาก่อนไม่ได้ เริ่มระมัดระวังต่องักเซ้งเทียนกว่าเดิมแล้วกระแสเสียงเปลี่ยนเป็นหนักหน่วงกังวาน

"เล่าฮูลั่นปากแล้ว เมื่อเจ้าทะลวงออกจากวิทยายุทธ์สุดยอดกระบวนท่านั้นก็ต้องถ่ายทอดให้แก่เจ้า"

งักเซ้งเทียนกล่าวอย่างไอหัง

"ในยุทธจักรยังมีฮั่วฮะน่อเซียนอยู่เหนือกว่าท่าน กระบวนท่าเมื่อครู่หาได้

เลอเลิศพิสดารปานปาฏิหาริย์ไม่ ผู้แซ่จู้นอกจากอาจารย์แล้ว วิทยายุทธ์อื่น ๆ ต่างเห็นเป็นของเล่นทารกทั้งสิ้น"

จิ๊บสี่ซิงแซต้องประหลาดใจจนโพล่งถาม

"อาจารย์เจ้าเป็นผู้ใด ?"

"ศิษย์มิอาจอุกอาจระบุนามอาจารย์ อภัยที่ไม่อาจเรียนตอบได้"

"เฮอะ อย่าตอแยเล่าฮูมีโทสะ มิเช่นนั้นจะให้เจ้าร่อแร่ปางตายทีเดียว"

"ฮา ฮา หากท่านกริ่งเกรงข้าพเจ้าลงมือมาได้เต็มที่ เพื่อภายหน้าไม่ต้องมาทรมานอยู่ในฝ่ามือของข้าพเจ้าบ้าง"

งักเซ้งเทียนคล้ายดั่งทอดทิ้งความเป็นตายร้ายดีไปจากห้วงสมองแล้ว สร้างความเดือดดาลต่อจิ๊บสี่ซิงแซจนตวาด

"เด็กน้อยก้าวร้าวโอหังมาก ! ไม่รู้จักเป็นตายร้ายดีจริง ๆ ทอดตาทั่วแผ่นดินยุคนี้ ตัวต่อตัวมีผู้ใดสามารถพิชิตเราพ่ายแพ้ได้ ? ไปเถิด เก็บกระบวนท่าสุดท้ายไว้เพื่อไม่ต้องให้กลายเป็นทุพพลภาพ เพื่อดูว่าเจ้าจะแก้มือเราด้วยวิธีใด ?"

งักเซ้งเทียนกล่าวด้วยความเคียดแค้น

"นี่เป็นการเหยียดหยามตัวเราอีก เฒ่าบัดซบ ระวังภายหน้าเถิด"

วาจาของงักเซ้งเทียนพอเปล่งมา จิ๊บสี่ซิงแซต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บโดยไม่รู้ตัว สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นโหดเหี้ยม ดวงตามีประกายอำมหิตแวววาว คล้ายดั่งมีอกุศลจิตคิดจะสังหารแล้ว

งักเซ้งเทียนไม่กริ่งเกรงกังวลเลย ยืดอกเชิดหน้าก้าวอาด ๆ ออกไป กระทั่งศีรษะยังไม่เบือนกลับมามองสักแวบเดียว

จิ๊บสี่ซิงแซคล้ายมีทีท่าจะทะยานกายไล่ตาม แต่ถูกเสียงกระแอมเบา ๆ ขัดขวางไว้ มันมีทีท่าเปลี่ยนแปรไปจากเดิมทันที ส่งเสียงกังวาน

"แป๊ะเล่าตี๋หรือไร ?"

"ฮา ฮา เล่ากอกอไฉนทดสอบวิทยายุทธ์กับผู้เยาว์วัยแล้ว ?"

ตอนเสียงเริ่มดังยังอยู่ห่างไกล แต่ขาดคำ ร่างปรากฏอยู่ที่เบื้องหน้า ถึงกับเป็นชายกลางคนรูปกายสูงใหญ่ เค้าหน้ามีสง่าราศีอีกผู้หนึ่ง

จิ๊บสี่ซิงแซหันมองด้วยความงุนงงวูบหนึ่ง แล้วแสร้งกล่าวอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น

"เล่าตี๋น่ากลัวไม่เคยเห็นมา เจ้าเด็กน้อยนั้นแม้ปลอมตัว แต่ความจริงมี

วัยเพียงสิบกว่าปี ทอดตาทั่วยุทธจักรยุคนี้ บุคคลที่มีวัยเท่านี้ฝีมือระดับนั้น นับว่ายังไม่เคยเห็นมาก่อนเลย เด็กนี้เพียบพร้อมทั้งภูมิปัญญาทั้งพลังฝีมือ ภายหน้าจะต้องไม่ใช่เป็นชั้นธรรมดา เล่ากอกอมีความมั่นใจในตัวเองเสมอมา มิว่าเป็นหลักวิทยายุทธ์ของผู้ใด ต่างสามารถสังเกตมาได้ไม่ยากนัก แต่เมื่อครู่ถึงกับไม่สามารถสังเกตเลศนัยของมันได้เลย"

ผู้มาหัวร่อฮาฮา กล่าว

"ในสายตาของเล่ากอกอก็มีอัจฉริยบุคคล ? คาดว่าต้องไม่ผิดไปได้จริง ๆ"

จิ๊บสี่ซิงแซเปลี่ยนเรื่องขึ้น

"เล่าตี๋ออกมาตรวจตราทางภายนอกด้วยตนเอง น่ากลัวมีข่าวใดกระมัง ?"

ผู้มีรูปร่างสูงใหญ่เค้าหน้าสง่าเปี่ยมราศีนี้คือแป๊ะตี้เฮีย ประมุขป้อมโบราณนี้เอง แลเห็นมันกล่าวด้วยสีหน้าขุ่นเคือง

"ฮั่วฮะน่อเซียนยังไม่มา แต่แป๊ะอ๊วงฮงทุ่มเทกำลังออกมาหมดสิ้นทั้งรังแล้ว"

จิ๊บสี่ซิงแซแย้มยิ้มกล่าว

"ฮั่วฮะน่อเซียนแม้สงสัยในตัวเล่าตี๋ แต่ก็ไม่แน่จะสามารถสืบทราบ ท่านคือซือตี๋ของป๊วยเกี๊ยมจินหยิน ที่ระดมเขี้ยวเล็บออกมาเพื่อสืบเสาะร่องรอยของอั้งล้อฮิวเล้งเท่านั้นดอก"

พลันมีเสียงหญิงชรานางหนึ่งดังออกมาจากในป่าทึบ

"ซิงแซน่ากลัวเดาได้เพียงครึ่งเดียว"

จิ๊บสี่ซิงแซหัวร่อกล่าวกับผู้แซ่แป๊ะ

"ลุ้ยเล่าพั้วจื้อมาแล้ว"

แป๊ะตี้เฮียหัวร่อเสียงดังกังวาน

"เล่าตั้วเจ๊ ยังมีอีกครึ่งหนึ่งเป็นกระไร ?"

"เพชรวิเศษ !"

เสียงพอขาดคำ พลันปรากฏสตรีมีวัยกลางคนขึ้นนางหนึ่ง นางสวมกระโปรงจีบรอบตัวสีเหลือง เสื้อสีม่วง หน้ากลมดั่งดวงเดือน คิ้วเรียวจรดหางตา นับเป็นเค้าหน้างดงามแต่สง่าน่าเกรงขาม ลุ้ยบ้อ (เจ้าแม่สายฟ้า) นั่นเอง !

แป๊ะตี้เฮียงุนงงไปวูบ จึงถามเสียงหนัก ๆ

"ในเพชรก้อนนั้นมีความเร้นลับใดกันแน่ ?"

ลุ้ยบ้อสั่นศีรษะตอบ

"หากไม่มีความลับ อั้งกี๊ก้าจู๊ (ประมุขนิกายธงแดง) ไหนเลยรุ่มร้อนยิ่งกว่าผู้อื่นใด ? คนหนึ่งในสี่ส่วนของป้อมท่านล้วนแล้วเป็นสาวกมันทั้งสิ้น ของวิเศษซ่อนอยู่ที่ใด เป้าจู๊ไม่อาจเลินเล่อเป็นอันขาด"

แป๊ะตี้เฮียร้องโพล่งด้วยความตระหนกอย่างยิ่ง

"เมื่อไม่นานยังนำออกมาให้ยอดฝีมือทั้งแผ่นดินได้ชื่นชม หลังจากนั้นก็มิได้นำกลับไปซ่อนที่คลังอีก"

จิ๊บสี่ซิงแซสั่นศีรษะกล่าว

"ก่อนเรื่องราวยังมิได้แพร่งพราย ไม่มีคนทราบท่านซ่อนอยู่ที่ใด นับแต่นี้ควรระวังไว้ให้มากจึงประเสริฐ หรือยังมีคนกล้าไปค้นหาของภายในบ้านของแป๊ะเล่าตี้ได้ ?"

ลุ้ยบ้อกล่าวบ้าง

"อย่าได้เชื่อมั่นตัวเองเกินไป หากสูญหายไปจริง จะหาก็เป็นเรื่องลำบากยากเข็ญแล้ว"

หยุดเล็กน้อย ลุ้ยบ้อกล่าวต่อ

"พวกเรายังคงกลับป้อมเถิด อั้งกี๊ก้าจู๊เข้าดงง้วนไปแล้ว"

จิ๊บสี่ซิงแซโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"มันล่วงหน้าไปก่อนด้วยความมุ่งหมายใดกันแน่ ?

ลุ้ยบ้อตอบ

"ปิศาจเฒ่าตัวนี้มีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งแพรวพราย จนผู้คนไม่มีปัญญาจะหยั่งคำนวณได้ จากที่เราคาดคิดสันนิษฐาน มาคราวนี้มิเพียงเพราะคัดเลือกสิบอัจฉริยะพิสดารยุทธจักรเท่านั้น สาเหตุสำคัญที่สุดคือสืบทราบว่าแป๊ะเป้าจู๊มีความตั้งใจแก้มือล้างแค้นฮั่วฮะน่อเซียน"

แป๊ะตี้เฮียกล่าวด้วยความสงสัย

"แล้วเกี่ยวข้องใดกับมันด้วย ?"

จิ๊บสี่ซิงแซกล่าวบ้าง

"ข้อคิดสันนิษฐานของลุ้ยพั้วจื้อ อาจมีเหตุผลอยู่หลายส่วน นั่นคือมาเพื่อดูพยัคฆ์พันตูกัน จากนั้นชุบมือฉกฉวยผลประโยชน์"

แป๊ะตี้เฮียครุ่นคิดพลางกล่าว

"กำหนดเวลาชำระบัญชีของเรา กับฮั่วฮะน่อเซียนยังอยู่อีกไกลนัก น่ากลัว

มีอกุศลจิตอื่นอยู่ดอก"

ลุ้ยบ้อแค่นหัวร่อกล่าว

"นอกจากกระตุ้นท้าทายพวกเราโดยตรง มิเช่นนั้นไม่ต้องสนใจมันมาด้วยจุดประสงค์ใดทั้งสิ้น"

ความหมายของนางคือไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องของแป๊ะตี้เอียที่จะล้างแค้นฮั่วอะน่อเซียน แป๊ะตี้เอียจึงแย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"ในชั่วชีวิตของลุ้ยตั้วเจ๊ เคยเกี่ยวข้องเรื่องราวใดมา แต่ก็ไม่มีผู้ใดไปวิงวอนต่อท่านที่ถนอมตัวเองโดดเด่นเหนือผู้อื่น หวนคิดเมื่อกาลกระโน้น ตอนสิบพญายมไปอาละวาดในตงง้วน ยอดคนที่เร้นกายถืออุเบกขามากมายปานใดที่พากันมาต่อต้านรับมือ มีแต่ตั้วเจ๊ท่านกับจิ๊บสี่ซิงแซไม่ยอมไปร่วมด้วยเท่านั้น"

ลุ้ยบ้อหันมองจิ๊บสี่ซิงแซ ขยับริมฝีปากแต่ก็มิได้กล่าวกระไร จิ๊บสี่ซิงแซเมื่อเห็นจึงหัวร่อเสียงดังกังวานกล่าว

"ตอนนั้นเล่าตี๋ยังเยาว์วัยมาก มิคาด ถึงกับมีความทรงจำดีเยี่ยมปานนี้ เรื่องราวในยุทธจักรมีมากมายจนไม่มีปัญญาเกี่ยวข้องได้หมดสิ้น บอกตามความสัตย์จริง ตามคำกล่าวหาของคนธรรมดา ผู้ใดเป็นฝ่ายธัมมะ ? ผู้ใดเป็นฝ่ายอธรรม ? หากท่านใคร่ครวญโดยละเอียดสักครั้ง ไม่เพียงฝ่ายอธรรมนั้นเลวร้าย แต่ฝ่ายธัมมะยิ่งเลวทรามกว่าเสียอีก มาตรว่าจะมีผู้บริสุทธิ์สูงส่งสักคนสองคน แต่พวกมันก็หลงเชื่อวาจาฝ่ายธัมมะจอมปลอม มีตาไม่ดู มีหูไม่ฟัง ยอมถูกครอบคลุมอยู่ในคำสอพลอของวิญญูชนจอมปลอม แล้วการกระทำของมันจะว่าอย่างไร ? ดังนั้นเอง เล่ากอกอจึงมีแต่กระทำตามความพอใจของเรา"

ลุ้ยบ้อผงกศีรษะกล่าวบ้าง

"ทั้งพิภพจบแดนมีแต่ความเห็นของซิงแซพ้องกับเรา กระทั่งจอมปราชญ์เช่นขงจื๊อ ยังเคยท่องเที่ยวทั่วประเทศต่าง ๆ แต่ไม่ได้รับความเคารพเชื่อฟังจากเจ้าครองนครเหล่านั้น ในที่สุด ปิดประตูสอนศิษย์โดยไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องภายนอกอีก เรานางเฒ่าก็มีแต่ศึกษาค้นคว้าวิทยายุทธ์ เพื่อหวังให้รุดหน้ากว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน"

แป๊ะตี้เอียถอนใจกล่าว

"ฟังคำเปรียบเทียบของตั้วเจ๊นี้ ผู้น้องก็มีความรู้สึกเช่นกัน"

จิ๊บสี่ซิงแซหัวร่อฮาฮากล่าว

"อย่างนี้ก็ถูกแล้ว เล่าตี๋ หากมิใช่เพราะความเคียดแค้นของซือเฮีย ลองถามดู ยินยอมเกี่ยวข้องกับเรื่องในยุทธจักรหรือไม่ ?

"ถูกแล้ว เล่ากอกอบอกถูกต้อง"

ลุ้ยบ้อพลันถามขึ้น

"ซิงแซเคยได้ยินนามโง้วเล้งจูหรือไม่ ?"

จิ๊บสี่ซิงแซผงกศีรษะตอบ

"และเคยเผชิญมาด้วย ผู้นั้นมีวัยเพียงยี่สิบเศษ แต่พลังฝีมือสามารถต่อสู้กับเราได้คู่คี่ทัดเทียม ไม่เกินสี่ห้าปี ผู้นั้นต้องมีทีท่าเหนือกว่าเราสอง จนเมื่อเร็ว ๆ นี้จึงทราบ มันคือโง้วเล้งจูที่เมื่อสองปีก่อนใช้ลำพังตัวพิชิตนั่งฮ้วงซาจุนพ่ายแพ้จนหนีกลับมาในทะเลทราย"

แป๊ะตี้เฮียคล้ายดั่งตระหนกไม่น้อย รีบถามขึ้น

"ผู้นั้นตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

จิ๊บสี่ซิงแซหัวร่อตอบ

"มาตรว่าไม่ทราบร่องรอยชัดเจน แต่มันกับสำนักล้อส่ายกลับมีความแค้นจนไม่สามารถอยู่ร่วมฟ้าดินเดียวกันได้"

ลุ้ยบ้อเน้นเสียงหนัก ๆ

"นั่นก็เป็นหน้าโง่ที่สุดอีกตัวหนึ่ง"

กล่าวแล้วสาวเท้าเดินเข้าไปในป่าทึบ มุ่งหน้าสู่ป้อมโบราณ

แป๊ะตี้เฮียติดตามจิ๊บสี่ซิงแซ เงยหน้ามองท้องฟ้าแวบหนึ่งกล่าว

"ใกล้ค่ำแล้ว เราต้องรีบเร่งกลับป้อม คืนนี้ยอดฝีมือทั้งหลายจะระดมกันออกจับสัตว์ตัวนั้น"

ลุ้ยบ้อหันมาถาม

"เป็นสัตว์ประหลาดเยี่ยงไรกันแน่ ?"

แป๊ะตี้เฮียส่ายศีรษะตอบ

"บอกแล้วละอายใจยิ่ง สัตว์ประหลาดตัวนั้นคล้ายดั่งแสนรู้มาก ผู้น้องออกล่าเองก็ไม่พบพาน แต่พอใช้ผู้อื่นไป เป็นต้องมีบาดเจ็บล้มตายคนสองคนเสมอมา และเป็นเช่นนี้มานานวันแล้วด้วย"

ทั้งสามยังเดินไม่พ้นดงดิบดึกดำบรรพ์ พลันได้ยินเสียงผู้คนในป้อมดังสับสนอลหม่าน ดุจกับมีทหารม้าจำนวนพันบุกทะลวงเข้าไปก็ปาน !

แป๊ะตี้เฮียได้ยินต้องตระหนกยิ่ง รีบพุ่งปราดออกไปส่งเสียง

"ในป้อมเกิดเรื่องแล้ว"

ลุ้ยบ้อโบกมือกล่าวอย่างเยือกเย็น

"เสียงผู้คนดังอยู่ที่เชิงเขา ในป้อมน่ากลัวไม่มีคน อาจมีคนขโมยกิมกังเจี๊ยะไปก็ได้ ผู้นี้นับว่ามีขวัญใจหึงหังอาจเหลือเกิน"

วาจาเพิ่งขาดคำ พลันมีชายฉกรรจ์สี่คนถลันเข้ามาในป่าทึบ ผู้หนึ่งพอเห็นแป๊ะตี้เฮียก็ร้องสุดเสียง

"จู้หยิน กิมกังเจี๊ยะถูกขโมยไปแล้ว !"

แป๊ะตี้เฮียแค่นเสียงหนัก ๆ ถาม

"พวกเจ้าอยู่ทำกระไร ? ไฉนปล่อยให้คนเข้าในเขตหวงห้ามของป้อม ? พบเห็นเป็นผู้คนสายใดลงมือหรือไม่ ?"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นอาจจะเป็นองครักษ์ของป้อมโบราณ รีบตอบอย่างนอบน้อม

"ไม่ทราบศักดิ์ศรีของผู้ขโมยของวิเศษ แต่พวกบริวารมิได้ละเลยต่อตำแหน่งหน้าที่ มันถึงกับสามารถผ่านด่านป้องกันที่เข้มงวดเจ็ดชั้นซ้อน ๆ เข้าไปลงมือในห้องของจู้บ้อ (ประมุขหญิง) ตอนนี้จู้บ้อพาเตี๋ยเสียวเจี๊ยะ (หลานหญิง) ออกไปไล่ล่าร่องรอยเองแล้ว ยอดฝีมือทั้งหลายเมื่อทราบข่าว ตอนนี้พากันระดมออกไปค้นหาในทุกที่ทางอยู่"

จิ๊บสี่ซิงแซส่งเสียงทางลมปราณกับลุ้ยบ้อ

"พวกเราขึ้นไปสำรวจในอากาศสักเที่ยวเป็นไร ?"

ลุ้ยบ้อสั่นศีรษะตอบ

"พวกฮั่วยะน่อเซียนถือเรื่องบังคับลมปราณบินฝ่าอากาศที่สุด พวกเราไยต้องฉีกหน้าหาเรื่องกับมัน ? ยามใดถูกสามีภรรยามันพบเห็น น้ำมิตรไมตรีที่เคยมีต้องแตกทำลายหมดสิ้น จะไล่ล่า ยังคงแยกกันไปสืบเสาะจึงสมควร"

จิ๊บล่างแซผงกศีรษะหัวร่อกล่าว

"เรามิทันนึกถึงประการนี้"

แป๊ะตี้เฮียถามความละเอียดจากชายฉกรรจ์ทั้งสี่แล้วโบกมือสั่ง

"พวกเจ้าไปเถิด ตอนนี้ใกล้ค่ำแล้ว ระวังสัตว์ประหลาดตัวนั้นไว้บ้าง"

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่คารวะออกไปแล้ว ลุ้ยบ้อกล่าว

"พวกเราแยกเป็นสามทางไปสืบเสาะร่องรอย คาดว่ามันยากจะหนีรอดพ้น

มือไปได้"

ยอดอัจฉริยะพิสดารทั้งสามแยกกันไปไม่นาน พลันมีสตรีสองนางปรากฏขึ้นในที่ไม่ห่างไกลนัก ล้วนสวมอาภรณ์เขียวมีถุงคลุมศีรษะ ผู้หนึ่งกวาดตามองรอบข้างแล้วส่งเสียงแผ่วเบา

"ปิศาจน้อยหายไปแล้ว ต้องเป็นมันลงมือแน่ เฮอะ มีขวัญโอหังบังอาจเทียมฟ้าจริง ๆ"

อีกผู้หนึ่งที่ตามหลังคล้ายกำลังครุ่นคิดอยู่ เป็นเนิ่นนานจึงเอ่ยปากบ้าง

"ตั้วเจ๊ หากบุคคลร้ายกาจทั้งสามเมื่อครู่ไล่ตามมันทันจะทำอย่างไร ? ชีวิตของเซ้งยี้ต้องมีอันตรายอุกฤษฏ์แล้ว"

คนแรกถอนใจ

"พวกเรานอกจากมีความสามารถล่องหนแล้ว ยังมีวิทยายุทธ์ใดต่อสู้ศัตรูได้ ปิศาจน้อยสู้พวกมันไม่ได้ พวกเรายิ่งไม่มีทางรับมือ หากสู้มันได้ พวกเรามิใช่มากเกินจำเป็น ?"

ไม่ต้องเห็นหน้าก็คาดคิดออก สตรีทั้งสองนางนี้คือล้อส่ายฮิวเล้งกับล้อซู่พู้แสดงแน่ชัด พวกนางก็กำลังเสาะหาร่องรอยงักเซ้งเทียน จากถ้อยคำของพวกนางพอฟังออก ผู้ขโมยเพชรวิเศษเป็นงักเซ้งเทียนจริง ๆ ไม่ทราบว่ามันลงมือได้อย่างไรกัน ?

สตรีผู้มีวิชาอสูรจำบังวิญญาณร้ายทั้งสองนาง ปรึกษากันอยู่ครู่หนึ่งแล้วเดินเงียบงันเข้าไปในป่าทึบช่วงไกล คล้ายดั่งได้ยินความเคลื่อนไหวผิดปกติใด พลันสลายร่างจนหายลับไปไร้เงา

วิกาลดึกสงัดคืนนั้น ที่เชิงเขาปูริมอูลาอันสงบวังเวง ปรากฏหนึ่งคนหนึ่งพาหนะขึ้น พาหนะที่ขับขี่เป็นลา ส่วนผู้ขับขี่เป็นชาวมุสลิม ทั้งคนทั้งลามีท่าปลอดโปร่งแจ่มใสอย่างยิ่ง ลัดเลาะตามเชิงเขาไปช้า ๆ

"แป๊ะเลี่ยง (สร้อยขาว) เจ้ามีขวัญโอหังบังอาจจริง ๆ ไฉนฆ่าคนในทะเลทรายได้ ? เจ้าเข้าใจ เกลือกกลิ้งจนร่างมีฝุ่นดินมอมแมม ก็ไม่มีผู้คนจำเจ้าได้หรือไร ? เฮอะ เหล่านั้นล้วนเป็นคนมีพลังฝีมือไม่สูงดอก ยามใดเผชิญกับยอดคนรุ่นอาวุโส เจ้ายังสามารถหนีรอดได้ ?"

ผู้ขับขี่ส่งเสียงตัดพ้อตำหนิมาเบา ๆ

ลาตัวนั้นก็ออกจะพิกลยิ่ง ถึงกับล่วงรู้ว่าจาคนชัดเจน แลเห็นมันซูดอร้องเบา ๆ เบือนหน้ามามองคนบนหลังมันแวบหนึ่ง แล้วร้องเสียงพิกลติดต่อกันหลายครั้ง

มุสลิมบนหลังถอนใจส่งเสียงอีกครา

"เราทราบความรู้สึกของเจ้า เผชิญกล้าแข็งไม่ต่อสู้ กลางวันไม่ยอมออกเฮอะ หรือเจ้าสามารถปกปิดได้เนิ่นนานสักเท่าใด ? สรุปแล้ว อาจารย์ไม่กลับมาเจ้าก็อย่าหาเรื่องราว"

ที่แท้ลาตัวนี้คือลาแสนรู้แป๊ะเลี่ยง ที่เมื่อสองปีก่อนมีชื่อกระเดื่องเลื่องลือไปทั้งยุทธจักรตงง้วน ประมุขมันคือโง้วเล้งจูที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือกว่า แต่ตอนนี้ผู้นั่งอยู่บนหลังมัน ไม่ต้องถามก็ทราบคืองักเซ้งเทียน

อาจเป็นไปได้ว่าหลังจากงักเซ้งเทียนหนีจากแป๊ะแกเป้าได้ครึ่งทางแล้ว จึงพบกับลาแสนรู้ที่มีความเร็วปานกระแสลม พละกำลังแข็งแรงมหาศาลตัวนี้ จึงได้ร่วมกันมาในเชิงเขาแห่งนี้

ทั้งคนทั้งสัตว์ ฝ่ายหนึ่งกล่าว ฝ่ายหนึ่งร้อง ดุจกับเป็นเฮียตี๋สนทนาปราศรัยกัน แม้มีความนัยบางตอนจะไม่กระจ่างชัดนัก แต่จากกระแสจิตที่ตรงกัน จะมากจะน้อยก็พอครุ่นคิดตีความให้เข้าใจมาได้บ้าง

สนทนาพลางเดินทางพลางเป็นระยะอีกสามสิบกว่าลี้แล้ว ทางภูเขายิ่งลึกยิ่งเปลี่ยวร้าง โชคดีที่บนฟากฟ้ามีจันทร์กระจ่างนวลใย ไม่ยากจะสังเกตทิศทางได้

เดินทางไปแต่ละพักงักเซ้งเทียนเป็นต้องลูบคลำในอกเสื้อ แสดงแน่ชัด ในอกเสื้อมีของวิเศษล้ำค่าซุกซ่อนอยู่

ลาแสนรู้ความจริงเป็นสีขาวสะอาดราวหิมะ แต่ตอนนี้มีดินโคลนแปดเปื้อนมอมแมม ดูไปไม่มีความโดดเด่นสะดุดตาสักน้อยนิด กอปรกับฝีเท้าที่ก้าวอย่างเกียจคร้าน ผู้คนเห็นแล้วไม่วังเกียจชิงชังก็ประหลาดยิ่ง

แต่เรื่องราวในโลกมักจะผิดคาดหมายของผู้คนเสมอมา ที่ท่านเห็นว่าไม่สะดุดตา พานมีคนเจาะจงมาหาจนได้ ยามเมื่องักเซ้งเทียนขี่ลาแสนรู้อ้อมทางภูเขาออกมา ที่เบื้องหน้าถึงกับมีบุรุษหนุ่มรูปงามคนหนึ่งสะกัดทางอยู่ก่อน

งักเซ้งเทียนต้องตระหนกจนใจสะท้าน แต่เมื่อเพ่งมองจำได้แล้ว ต้องลอบระบายลมจากปากยาว ๆ ส่งเสียงทักทาย

"ทีนท้น่าแซลุ่ยเฮีย ข้าพเจ้ายังเข้าใจ เป็นสหายชาวยุทธ์มารังควานล้างแค้นเสียอีก"

น่าแซลุ่ยคล้ายสะกดรอยตามมันมาเป็นเวลายาวนานไม่น้อย ได้ยินจึงแย้มยิ้มตอบ

"งักเฮียมีจิตใจลึกซึ้งอย่างยิ่ง ถึงกับใช้นามตู้โง้วคี้หลอกลวงชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดิน และมีขวัญอยู่เต็มร่าง กล้าเข้าไปฉกฉวยเพชรวิเศษในถ้ำเสือวังมังกรอีกด้วย"

พิสดารมาก นางที่จริงคือแป๊ะอั้งงักปลอมตัวมา ฟังว่านางยังติดตามซิ้มบ้อ (อาหญิง) ออกมาล่าร่องรอยงักเซ้งเทียน แต่ตอนนี้มิเพียงไม่มีท่าทีเคียดขึ้งชิงชังเท่านั้น กระทั่งยังมิได้ส่งเสียงตวาดตำหนิแม้สักครึ่งคำอีกด้วย

งักเซ้งเทียนแม้สังเกตพิรุธนางไม่ออก แต่ก็มีอคติช่วงชิงเพชรวิเศษจากมันได้ยินแล้วแสร้งกล่าวอย่างเปิดเผยห้าวหาญ

"ไม่อำพรางน่าเฮีย กิมกังเจี๊ยะเป็นข้าพเจ้าลงมือจริง ๆ แต่ภายในจะซุกซ่อนของพิสดารใดกลับมิอาจทราบได้ ฉกฉวยด้วยความตื่นเต้นสนใจเท่านั้นเอง น่าเฮียมาครานี้ไม่มีความตั้งใจแบ่งปันผลประโยชน์ด้วย ? ขอถาม แป๊ะแกเป้าทราบเป็นข้าพเจ้าลงมือหรือไม่ ?"

แป๊ะอั้งงักสงบมองท่าทีปราดเปรื่องหลักแหลมของงักเซ้งเทียนอยู่ครู่หนึ่ง มิทราบในใจครุ่นคิดเรื่องอันใด ได้ยินต้องแย้มยิ้มอีกคราตอบ

"หากมิใช่ผู้น้องสนใจความเคลื่อนไหวทั้งมวลของงักเฮีย น่ากลัวเป็นที่ภูตผีเทพยดาไม่รู้ตัวได้จริง ๆ แม้ไม่มีจิตใจมาแบ่งปันผลประโยชน์ แต่คำตักเตือนกลับมีอยู่สองประโยค ในตอนนี้ นอกจากยอดฝีมือทั้งหลายทั้งป้อมแล้ว กระทั่งสามีภรรยาประมุขป้อมกับอีกสองในห้าอัจฉริยะพิสดาร ก็พากันออกค้นหาแล้ว หากพี่ท่านไม่เร้นร่องรอยให้รอบคอบสุขุม ผลที่จะตามมาต้องเลวร้ายจนไม่กล้าคาดคิดแน่"

งักเซ้งเทียนกล่าวด้วยความพลุ่งพล่านตื่นตัน

"ผู้แซ่งักมีบุญวาสนาตาไม่บอด ได้รู้จักกับน่าเฮียนับเป็นบุญกุศลที่สะสมมาหลายภพ พระคุณที่เตือนภัยนี้ข้าพเจ้าขอจารึกไว้สลักใจ"

สนทนาถึงตอนนี้ พลันได้ยินลาขาวแป๊ะเลี้ยงส่งเสียงร้องเบา ๆ หลายครั้ง งักเซ้งเทียนต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"นำเฮียรีบออกไป แป๊ะเลียงรู้สึกมีบาหภัยแล้ว อาจจะเป็นศัตรูไล่ตามมาก็ได้"

แป๊ะอั้งงักก็ต้องร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ลาตัวนี้คือแป๊ะเลี่ยงจริง ๆ ? ไฉนมอมแมมไม่สะดุดตาเลย ?"

"ต่อหน้าสหายรู้ใจ ไม่จำเป็นต้องปิดบังอำพราง สัตว์ประหลาดฆ่าคนที่เล่าลือกันคือมันนี่เอง เพื่อตบตาผู้คน ออกแต่เวลากลางคืน และจงใจเกลือกกลิ้งจนตัวมีดินโคลนมอมแมม อาจารย์ของข้าพเจ้าคาดว่าพี่ท่านคงเข้าใจว่าเป็นผู้ใดได้แล้ว มีความรักมันเทียบเท่ากับผู้แซ่งักเลย"

แป๊ะอั้งงักถอนใจกล่าว

"ท่านรีบไปเถิด ช้าน่ากลัวหนีไม่รอดแน่"

"ในเมื่อไม่มีผู้คนทราบเป็นการกระทำของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมมีอุบายหนีเอาตัวรอดได้ เพียงแต่ไม่ต้องการเป็นภัยถึงพี่ท่านเท่านั้นดอก"

แป๊ะอั้งงักคล้ายมีความอาลัยไม่อาจพรากจาก ได้ยินจึงครุ่นคิดไม่ส่งเสียง แต่เรื่องราวฉุกละหุกถึงปานนี้ นางจำต้องตัดสินใจโดยเด็ดเดี่ยวแล้ว

"งักเฮียคนเดียวมีอันตรายเกินไป ผู้น้องตกลงใจเป็นเพื่อนท่านสักหลายวัน ตอนนี้จะไปที่ใด พวกเราเลือกทางกัน มาตรว่าเผชิญกับผู้ไล่ล่าร่องรอย ผู้น้องย่อมมีวาจากลบเกลื่อนแก้ตัวให้"

งักเช้งเทียนพลิกตัวลงจากหลังลา คารวะจรดพื้นกล่าว

"ได้รับพระคุณไม่ทอดทิ้ง ข้าพเจ้าปลาบปลื้มยินดีเป็นที่ยิ่ง"

แป๊ะอั้งงักลอบหัวร่อในใจ แต่ส่งเสียงเร่งรัด

"อย่ากางตำราให้เหม็นคละคลุ้ง รีบไปกันเถิด "

ไม่ทันขาดคำ พลันมีเสียงหนัก ๆ ดังมาจากเบื้องบน

"เบื้องล่างเป็นผู้ใด ?"

เสียงแม้เกรี้ยวกราด แต่ไม่มีอกุศลจิตสักน้อยนิด และยังดังจากปากชายชรา แป๊ะอั้งงักพอได้ยินก็คล้ายทราบเป็นผู้ใด นางชายตามองงักเช้งเทียน เห็นมันถึงกับไม่มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแม้สักน้อยนิด ต้องครุ่นคิด

'ผู้นี้นับว่าผิดกว่าคนธรรมดาจริง ๆ'

ขณะครุ่นคิดยังส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นไป

"อาจารย์หรือไร ?"

นางไม่ตอบแต่ย้อนถาม ได้ยินเสียงของสตรีอีกนางหนึ่งดังลงมา

"เป็นศิษย์ของท่านนั่นเอง ทางนี้น่ากลัวไม่มีร่องรอย"

วาจาครานี้ แสดงว่ามิได้กล่าวกับคนทางเบื้องล่าง เมื่อขาดคำแล้ว ไม่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวใด ๆ อีก

งักเซ้งเทียนเงี่ยหูฟังจนแน่ใจ คนทางเบื้องบนภูเขาถอนตัวไกลแล้ว จึงกล่าวเบา ๆ

"น่าเฮีย อาจารย์ท่านเป็นผู้ใด พอจะบอกได้หรือไม่ ?"

แป๊ะอั้งงักแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัยลึกลับพลางตอบ

"ท่านเดาดู เดาถูกข้าพเจ้าจะให้รางวัลของท่านชิ้นหนึ่ง"

กล่าวพลางชี้สร้อยสีเงินที่คอของนาง งักเซ้งเทียนเห็นมันพลันมีทีท่าของทารกไร้เดียงสา มิได้อิดเอื้อนมารยาอย่างไร ยิ่งพึงพอใจขึ้นกว่าเดิมมากหลาย หัวร่อฮาฮากล่าว

"แล้วกันไปเถิด ข้าพเจ้าไม่ต้องการของเล่นทารกดอก เติบใหญ่ปานนี้แล้วมารดาท่านยังให้ท่านใส่เครื่องประดับเช่นนี้อีก ?"

แป๊ะอั้งงักยิ่งหัวร่อด้วยสีหน้ายิ่งมีเลศนัย ส่งเสียงเบา ๆ

"ท่านดูแคลนมัน ? เฮอะ มันมีคุณประโยชน์มากหลายดอก"

งักเซ้งเทียนเดินพลางสัพยอกนาง

"ทั้งให้อายุยืน ทั้งให้มีลาภยศ กระทั่งยังสวมคอให้กระมัง ?"

"แป๊ะอั้งงักคล้ายมีความลับใดไม่อาจบอกไปได้ แต่ก็หัวร่อด้วยความปีติยินดีเปลี่ยนเรื่องขึ้น

"ท่านจะไปที่ใด ?"

"แล้วแต่ ให้ประเสริฐ ควรเป็นสถานที่ที่ไม่มีร่องรอยผู้คน"

"ไอ้ ! ด้วยสาเหตุใด ?"

"ฝึกวิทยายุทธ์"

แป๊ะอั้งงักทวนคำ 'ฝึกวิทยายุทธ์' ด้วยความงุนงงสงสัยกว่าเดิม งักเซ้งเทียนจึงแค่นเสียงด้วยความแค้นเคือง

"ไม่กวาดล้างป้าอ๊วงฮงจนทลายราบเรียบ เขตหวงห้ามยุทธจักรไม่ถูกเลิกล้มไปได้ ข้าพเจ้างักเซ้งเทียนจะต้องคร่ำเคร่งฝึกปรือไม่หยุดยั้ง พวกที่ว่าเป็นห้าอัจฉริยะพิสดาร เฮอะ ย่อมมีสักวันที่ข้าพเจ้ากระหน่ำจู่โจมพวกมันจนเป็นไม่ได้ ตายไม่ได้ หยามย่ำยีจนพอแก่ใจ จึงปล่อยมัน"

แป๊ะอั้งงักต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ ครุ่นคิดในใจ

'กับอีกสี่คนยังพอทำเนา หากมีวันเช่นนั้นจริงเราจะทำอย่างไร ? หรือจะเคมเบิ่งตาดูอาจารย์ถูกคุกคามทรมานได้ ?'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น ต้องสยิวกายอีกเฮือกหนึ่ง ครุ่นคิดต่อไป

'ห้าอัจฉริยะพิสดาร มีผู้ใดสามารถพิชิตพ่ายแพ้ได้ ? แม้นับว่าอาจารย์ของมันก็เพียงแต่ต่อสู้ได้คู่คี่เสมอกัน มันเพียงแต่กล่าวด้วยความขุ่นเคืองตามอารมณ์เท่านั้นดอก'

งักเซ้งเทียนเห็นมันมิได้เอ่ยปาก ต้องหันมามองแล้วถาม

"น่าเฮีย ท่านคงเข้าใจผู้แซ่งักโหมประโคมตนเองกระมัง ? ข้าพเจ้าบอกกับท่าน มิว่าเรื่องราวใดต่างอยู่ที่การกระทำของคนเรา ในแผ่นดินที่กว้างใหญ่ มีความมหัศจรรย์นานาอยู่มากหลาย ผู้แซ่งักมั่นใจ ในที่สุดต้องสมดังปรารถนา อาจารย์ของข้าพเจ้าเมื่อคราวกระโน้น เพราะต้องการล้างแค้นแทนไท่ซือโจ้ว ฟ้าดินให้ความเวทนาปรานีต่อท่าน ถึงกับลงไปพบพาวาสนาที่ก้นบึงฮารา จนมีโอกาสยืดอกเชิดหน้าประกาศเกียรติคุณกึกก้องไปทั่วทั้งฟ้าดิน ข้าพเจ้างักเซ้งเทียนมีผู้ใดสามารถคำนวณได้ จะไม่มีบุญวาสนาเช่นนั้นบ้าง ?"

แป๊ะอั้งงักยังมีความกริ่งเกรงอยู่ นางตอบโดยคลุมเครือ

"มีความตั้งใจแน่วแน่ย่อมมีทางประสบความสำเร็จ ผู้น้องขออวยพรล่วงหน้าต่อพี่ท่านด้วย"

ตอนที่นางกล่าววาจานี้ จิตใจกลับกลอกเป็นยิ่งนัก ดังนั้นสีหน้าเปลี่ยนแปรไปมาหลายครั้งครา คล้ายหวั่นวิตก คล้ายปิติยินดี กระทั่งนางเองก็รู้สึกวุ่นงงไม่เข้าใจ

งักเซ้งเทียนมักเหลียวมองมาอยู่บ่อยครั้ง มาตรว่าเห็นแต่มิได้สนใจครุ่นคิด เนื่องเพราะกำลังภายในของนางก็ลึกล้ำเหนือธรรมดา เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ปลอมแปลงโฉมไม่มีพิรุธใดให้จับเค้าได้ กระทั่งงักเซ้งเทียนที่เปรื่องปราดหลักแหลมเป็นอัจฉริยะ ยังคงถูกนางตบตาไปได้ชั่วคราว

งักเซ้งเทียนชี้เบื้องหน้าถาม

"นั่นเป็นสถานที่ใด ?"

"ภูเขาเบ็จงซัว เป็นสถานที่เปลี่ยวร้างอย่างยิ่ง ท่าน...อา ไฉนมีสีหน้าไม่ถูกต้อง"

งักเซ้งเทียนที่เช็ดยาปลอมแปลงโฉมออกจากใบหน้ามานานแล้ว เปิดเผย

โฉมหน้าที่แท้จริงโดยสิ้นเชิง แต่ขาวซีดจนน่าตระหนกยิ่ง ได้ยินจึงสั่นศีรษะตอบ

"มิเป็นไร ข้าพเจ้าเพียงแต่บาดเจ็บภายใน ตอนนี้เป็นเวลาอาการกำเริบ เลือกสถานที่โคจรลมปราณพักผ่อนสักครู่ก็ทุเลาได้เอง"

"อา... ท่านผจิญกับผู้ใด ?"

งักเซ้งเทียนจึงบอกเล่าเรื่องต่อสู้กับจิ๊บสี่ซิงแซแก่นางฟังโดยละเอียด แล้วสุดท้ายเสริมด้วยความเคียดแค้น

"บาดเจ็บล้มตายเป็นเรื่องธรรมดาของชาวยุทธ์ แต่มันเหยียดหยามข้าพเจ้าเกินไป แค้นนี้ต้องชำระให้มันชดใช้เป็นทวีคูณ น่ำเฮีย พวกเราไปที่ภูเขานั้นกันเถิด ข้าพเจ้ารู้สึกทนไม่ได้แล้ว"

แป๊ะอั้งงักต้องลอบร้องคร่ำครวญในใจ แต่ยังเหยียดแขนไปประคองงักเซ้งเทียนพลางครุ่นคิด

"โชคดีที่อาจารย์มิได้ฆ่าท่าน โอ...ภายหน้าจะสะสางบัญชีแค้นรายนี้ด้วยวิธีใด ?"

ชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลัง ทั้งสองเข้าไปในป่าทึบแห่งหนึ่ง งักเซ้งเทียนโบกมือแก่แป๊ะเลี่ยงพลางกล่าว

"เจ้าดูต้นทางที่ชายป่า มีความเคลื่อนไหวอย่างไรรีบเข้ามาส่งข่าวทันที แต่อย่าส่งเสียงเป็นอันขาด"

แป๊ะเลี่ยงร้องเบา ๆ วิ่งปราดออกไป แป๊ะอั้งงักตื่นเต้นต่อความแสนรู้ของมันยิ่งนัก ต้องถอนใจกล่าว

"นับเป็นความพิสดารในบรรดาสัตว์ทั้งหลายได้จริง ๆ"

งักเซ้งเทียนนั่งขัดสมาธิที่โคนต้นไม้ ชี้ด้านข้างกล่าว

"น่ำเฮีย เชิญนั่งพักผ่อนที่นี่ ข้าพเจ้าเพียงเสียเวลาเพียงครึ่งชั่วยามก็เป็นปกติได้"

"ท่านเกร็งกำลังภายในรักษาตัวไปเถิด ผู้น้องจะเป็นองครักษ์พิทักษ์ให้"

งักเซ้งเทียนเหลือบมองนางด้วยความพลุ่งพล่านตื้นตันแวบหนึ่ง จึงพริ้มตาโคจรลมปราณรักษาตัว

แป๊ะอั้งงักคล้ายดั่งหลงรักมันจนหมดหัวใจแล้ว ความวิตกกังวลมักจะปรากฏอยู่บนสีหน้านางอยู่บ่อยครั้ง เมื่อเห็นงักเซ้งเทียนโคจรลมปราณจนเคลิบเคลิ้มอยู่ในภวังค์ จึงเกร็งลมปราณขึ้นเตรียมพร้อม ยืนเงี่ยหูฟังทางด้านข้างด้วยความระมัด-

ระวังที่ตื่นตัว

ครึ่งชั่วยามผ่านพ้นไป มิทราบงักเซ้งเทียนไฉนยังมิได้ตื่นจากความเคลิบเคลิ้ม แป๊ะอั้งงักเข้าใจว่ามันบาดเจ็บสาหัสเกินไป ต้องกระวนกระวายเป็นยิ่งนัก เนื่องจากไม่ทราบมันฝึกกำลังภายในวิชาใด จึงไม่มีปัญญาที่จะช่วยเหลือได้ นางได้แต่จับตามองด้วยความหวั่นกังวล โดยไม่กล้ายื่นมือช่วยเหลือเลย

แต่นางดูออก ใบหน้างักเซ้งเทียนแดงเปล่งปลั่ง ผิดกับเมื่อครู่เป็นตรงกันข้าม จึงต้องรู้สึกทั้งแตกตื่นทั้งสงสัยเป็นยิ่งนัก

นางเฝ้ารอแล้วรออีกถึงกับรอจนสว่างโดยไม่รู้ตัว คำนวณเวลานานหนึ่งคืนเต็ม ๆ แต่งักเซ้งเทียนยังคงนั่งแน่วนิ่งดุจเป็นพระพุทธรูป มิเคยขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย หากไม่ใช่มันยังมีลมหายใจสม่ำเสมอ นับว่าไม่ผิดกับตายไปเลย แป๊ะอั้งงักยิ่งเฝ้ายิ่งประหลาดสงสัย แต่ก็ไม่กล้าปลุกมันให้ตื่นมา

ตอนนั้น กระทั่งลาแสนรู้แป๊ะเลี่ยงที่ดูต้นทาง ยังเกิดความระแวงสงสัยบ้างแล้ว แลเห็นมันวิ่งปราดเข้ามาในป่า เขม้นมองงักเซ้งเทียนแน่วนิ่งอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน แป๊ะอั้งงักเมื่อเห็นจึงเดินเข้าไปส่งเสียงแผ่วเบา

"แป๊ะเลี่ยง รีบออกไปดูต้นทาง มันยังอยู่ในภวังค์สมาธิดอก ต้องไม่มีเรื่องผิดคาดหมายใดแน่"

ลาแสนรู้คล้ายดั่งเข้าใจความหมายของนาง ผงกหน้ายาวเหยียดที่มีดินโคลนเปื้อนมอมแมมของมันเบา ๆ แล้วหันร่างเหยาะย่างออกจากป่าไป

งักเซ้งเทียนนั่งแน่วนิ่งจนถึงเที่ยงวัน ยังคงไม่มีทีท่าจะได้สติฟื้นคืนมา แต่ในทันใดนั้น เห็นลาแสนรู้วิ่งปราดเข้ามา ไม่สนใจการสกัดขวางของแป๊ะอั้งงัก พุ่งจนถึงข้างกายงักเซ้งเทียน ใช้หัวดันมันอย่างแรง จากนั้นร้องเบา ๆ อยู่ถี่เร็ว

งักเซ้งเทียนถูกหัวลาแสนรู้ดันจนกลิ้งหลุน ๆ ออกไป แต่ก็คล้ายเพิ่งตื่นจากความฝันมา กระโดดขึ้นยืนปากอ้าตาค้าง ถามด้วยสีหน้าคล้ายเพิ่งตื่นจากความฝัน

"ผู้ใดล้อเล่น ?"

แป๊ะอั้งงักเห็นมันไม่มีเภทภัยใด รีบปราดเข้าไปแย้มยิ้มตอบ

"ท่านบอกนั่งสมาธิเพียงครึ่งชั่วยาม ไฉนพอนั่งก็เป็นเวลาหนึ่งคืนกับครึ่งวันเลย ? เมื่อครู่แป๊ะเลี่ยงดันให้ท่านตื่นขึ้น แสดงว่ามันอาจพบเห็นกระไรแล้ว"

งักเซ้งเทียนไม่ถามตัวเองนั่งสมาธินานเท่าใด แต่พอฟังว่าแป๊ะเลี่ยงได้พบ

เห็นกระไร ต้องสะท้านเฮือกใหญ่ แล้วถามแป๊ะเลี่ยง

"มีคนมาใช่หรือไม่ ?"

แป๊ะเลี่ยงผงกศีรษะถี่ ๆ คล้ายดั่งตอบว่าใช่ งักเซ้งเทียนจึงกล่าวต่อแป๊ะอั้งงัก

"พวกเราไป"

แล้วโบกมือสั่งต่อแป๊ะเลี่ยงอีกครั้ง

"เจ้าคุ้นชัยภูมิชำนาญทาง รีบนำทางเถิด"

แป๊ะเลี่ยงพอได้รับคำสั่ง ถีบเท้าทั้งสี่พุ่งตัวไปทางทิศใต้โดยเร็ว เส้นทางไปถึงกับเป็นส่วนลึกของดงดิบดึกดำบรรพ์นี้

งักเซ้งเทียนกวักมือเรียกแป๊ะอั้งงักให้ติดตามไปแล้วสาวเท้าทะยานร่าง ถึงกับพุ่งตัวด้วยความเร็วราวพายุ ปากร้องดัง ๆ

"แป๊ะเลี่ยง เผชิญศัตรูอย่าต่อสู้ เจ้าไม่อาจแสดงวิทยายุทธ์ให้ผู้คนรู้ ทุกประการมอบให้เราลงมือเอง"

แป๊ะอั้งงักยังไม่เคยเห็นพลังฝีมืองักเซ้งเทียนมาก่อน ตอนนี้เพียงรู้สึก มันมีความลึกล้ำไม่อาจหยั่งคำนวณเลย จนต้องครุ่นคิด

'เฒ่าหัวขาวบอกมันมีพลังฝีมือทัดเทียมกับเรา น่ากลัวมิใคร่ถูกต้องนัก ดูในตอนนี้ เพียงวิชาตัวเบาของมัน ก็น่ากลัวเหนือกว่าเราแล้ว'

ทั้งสองทะยานกายติดตามลาแสนรู้ไปจนกระทั่งถึงหุบเขาแห่งหนึ่ง พลันเห็นลาแสนรู้ชะงักเท้าไว้ งักเซ้งเทียนพอกวาดตามองก็รู้ตัวว่ามีภัย รีบหันบอกกับแป๊ะอั้งงัก

"น่ำเฮียรีบหยุด แป๊ะเลี่ยงพบเห็นเภทภัยแล้ว ท่านเป็นคนไม่มีศัตรูคู่แค้น อย่าได้เกี่ยวข้องกับเรื่องของข้าพเจ้าเด็ดขาด"

แป๊ะอั้งงักคล้ายดั่งตัดสินใจอยู่ก่อนแล้ว นางผงกศีรษะตอบ

"ผู้น้องน้อมรับคำเตือนของพี่ท่าน"

งักเซ้งเทียนได้ยินนางรับคำยิ่งปีติยินดี ชี้ที่เบื้องหน้ากล่าว

"ในหุบเขาอาจมีศัตรูเข้มแข็งจำนวนหนึ่งซ่อนตัวอยู่ ท่านอยู่ที่นี่อย่าตามเข้าไป"

ที่จริงแป๊ะอั้งงักคิดจะเตือนมันไม่ให้เข้าไป แต่ดูชัยภูมิรอบข้าง นอกจากหุบเขานี้แล้วไม่มีทางจะผ่านไปได้ กระทั่งทางด้านหลังก็ถูกสกัดขาดไปนานแล้ว จึงจำต้องผงกศีรษะโดยไม่ส่งเสียง

งักเซ้งเทียนเดินเข้าไปข้างลาขาวพลางกล่าว

"เจ้ารีบถอยไปที่ด้านหลังน่ำซิงแซ หากเราสามารถพิชิตศัตรูพ่ายแพ้ เจ้าก็ร่วมทางกับน่ำซิงแซต่อไป มิเช่นนั้น ฉวยโอกาสหลบหนีตามน่ำซิงแซโดยด่วน"

ลาขาวแป๊ะเลี่ยงคล้ายดั่งไม่กล้าขัดจิตเจตนาของมัน ได้แต่ยืนนิ่งไม่เคลื่อนไหว งักเซ้งเทียนกล่าวจบแล้วเดินออกไป เดินพลางคิดพลาง คล้ายคำนวณศัตรูที่อยู่ในหุบเขาเป็นพวกใดบ้าง

ไหนเลยคาดคิด มิได้พบเห็นร่องรอยศัตรู แต่ในร่างกลับมีความรู้สึกผิดปกติอย่างรุนแรง คือยามเกร็งกำลังภายใน ถึงกับมีพลังสองขุมที่ร้อนจัดเย็นจัดแผ่กระจายไปตามจุดเส้นชีพจรทั่วร่างอย่างรวดเร็ว และยังสามารถกระตุ้นให้ลมปราณขั้วแม่เหล็กเคลื่อนไหวโดยไม่หยุดยั้งอีกด้วย

เป็นเพราะสาเหตุใด ? งักเซ้งเทียนไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่มีเวลาครุ่นคิด เพียงทราบด้วยไวปัญญา อาจเป็นผลได้จากการนั่งสมาธิหนึ่งคืนกับครึ่งวันในครั้งนี้

เข้าลึกอีกหลายสิบวา ชัยภูมิยิ่งเลวร้าย ล้วนแล้วเป็นโขดหินระเกะกะ ทั้งมีหล่มลึกหมู่ไม้ดกหนา ผนังทั้งสองด้านตั้งชันราวพู่กัน เบื้องบนมีเมฆเกาะกลุ่มจนแสงอาทิตย์ลอดลงมาได้เลือนราง ยิ่งลี้ลับเย็นเยียบน่าสะพรึงกลัว

ทันใดนั้น มีเสียงกู่แหลมเล็กดังลงมาจากบนหน้าผา ชั่วพริบตา คลื่นเสียงสะท้อนก้องไปทั้งหุบเขา

งักเซ้งเทียนต้องคำนึงด้วยความตระหนก

"พวกมันส่งสัญญาณลงมือแล้วหรือไร ?"

แต่หาเป็นดั่งที่คาดคิดไม่ กลับได้ยินเสียงฝีเท้าคนและพาหนะดังถี่เร็วมาจากทางด้านหลัง เมื่อเหลียวมองก็เห็นน่ำแซลุ่ยที่เป็นสหายรักร่วมใจกับลาขาวแสนรู้แป๊ะเลี่ยงกำลังวิ่งมาด้วยฝีเท้ารวดเร็วสุดแรง ทั้งยังมีทีท่าหวาดหวั่นจนว้าวุ่นสนลาน ทราบทันทีว่ามีความเปลี่ยนแปลงที่ผิดคาดหมาย จึงถาม

"น่ำเฮีย ไฉนจึงตามเข้ามา ?"

แป๊ะอั้งงักร้องอย่างรุ่มร้อน

"รีบเข้าหุบเขา เสียงกู่กราดเกรี้ยวเมื่อครู่เป็นของอั้งกี้ก้าจู้ !"

"อา...มารเฒ่าไฉนส่งเสียงกู่ ?"

แป๊ะอั้งงักเร่งรัดให้มันรีบไปพลางตอบ

"เป็นสัญญาณห้ามบริวารของมันไม่อาจเคลื่อนไหวโดยแปะปะเหลวไหล

เบื้องหน้าน่ากลัวมีเรื่องผิดธรรมดาเกิดขึ้นแล้ว"

งักเซ้งเทียนไม่เข้าใจ นางไฉนแยกแยะเป็นเสียงคู่ของผู้ใด ทั้งยังทราบความหมายอีกด้วย แต่ยังคงผงกศีรษะรับคำ

"ยังคงให้ข้าพเจ้าเข้าไปก่อน ท่านกับแป๊ะเลี่ยงทอดระยะห่างกันสักช่วงหนึ่ง"

จบคำทะยานกายพุ่งควับนำหน้าไปก่อน

เข้าไปประมาณครึ่งลี้ ชัยภูมิของหุบเขายังคงมีความเลวร้ายไม่เปลี่ยนแปร แต่เพิ่มความกว้างกว่าเดิมมากหลาย ขณะรุดหน้าอยู่นั้น พลันเห็นที่หลังต้นไม้ใหญ่สามคนโอบ มีคนร่างใหญ่มหึมาผู้หนึ่งอ้อมออกมากวักมือให้มัน

งักเซ้งเทียนพอเห็นต้องประหลาดใจยิ่งนัก พุ่งควับเข้าไปแล้วกระซิบถาม

"เทียวเจ็ก ไฉนอยู่ที่นี่ ?"

คนร่างมหึมาคือกิมเทียวนั่นเอง ได้ยินแต่ไม่ตอบ คว้ามืองักเซ้งเทียนเดินไปอีกยี่สิบกว่าวา หยุดอยู่หลังกองหินใหญ่แล้วกล่าว

"อย่าส่งเสียงดัง บนผาเหนือหุบเขามีคนอยู่เต็ม ยอดฝีมือแป๊ะแกเป้าต่างมากันหมดสิ้นแล้ว ความจริงพวกประตานี้ออกมาไล่ล่าร่องรอยผู้ขโมยเพชร จวบจนได้ยินข่าวที่น่าตระหนก จึงได้ทยอยกันมาที่นี้"

งักเซ้งเทียนคาดว่ากิมเทียวยังมิทราบ มันเป็นผู้ขโมยเพชรวิเศษนั้นมาเอง จึงแย้มยิ้มกล่าว

"ข่าวน่าตระหนกใดกัน ?"

"สามีภรรยาแป๊ะจู้เป้าบังเอิญพบกับฮั่วฮะน่อเซียน ในที่นี้ ศัตรูคู่อาฆาตเมื่อเผชิญหน้ากัน ทะยานเข้าประหัตประหารทันที นับแต่เช้าตรู่จนบัดนี้ การต่อสู้ได้ถึงขั้นสุดยอดใกล้แตกหักแล้ว"

งักเซ้งเทียนไม่ได้ยินเสียงผิดปกติแม้สักแผ่วเบา ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามต้องใช้กำลังภายในที่สุดยอดล้ำลึกเข้าเสี่ยงกัน ต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ห่างจากที่นี้เท่าใด ?"

กิมเทียวชี้ไปที่หินใหญ่ตอบ

"ขึ้นบนก้อนหินนั้นก็จะเห็นลานหิน พวกมันนั่งขัดสมาธิอยู่บนหิน ใช้กำลังภายในเสี่ยงกันสองต่อสอง นอกลานหินอีกประมาณสามสิบวามีพลังกระจายออกครอบคลุมหนาแน่นไม่ผิดกับกำแพงทองแดงเลย"

งักเซ้งเทียนช้อนตามองแวบหนึ่ง พลันเห็นเทียนซัวซิ้งนั่งตะลึงลานอยู่บน

ก้อนหินนั้น จึงถามด้วยความสงสัย

"ตั้วแปะเป็นไรไป ?"

"มันดูจนตะลึงลานอยู่นานแล้ว ชาวยุทธ์ตงง้วนเราส่วนมากอยู่ในละแวกนี้ ที่มองจนตะลึงลานน่ากลัวไม่เพียงมันคนเดียวเท่านั้น"

งักเซ้งเทียนกวักมือส่งเสียง

"พวกเรารีบขึ้นไป นับเป็นการต่อสู้ที่ยากจะพบเห็นได้สักครา"

กิมเทียวรีบเตือนขึ้นเบา ๆ

"อย่าตอนยเรื่องราวเป็นอันขาด นอกจากสองฝ่ายที่เสี่ยงชีวิตกันแล้ว ยังมีหญิงชราอีกนางหนึ่ง ซึ่งฟังถ้อยร้อยวาจาเขของนางออกว่าต้องเป็นลุ้ยบ้อ นอกจากนั้นมีตัวประหลาดเฒ่าผมทองหน้าตาอัปลักษณ์คนหนึ่ง กับชายชราร่างเตี้ยแคระวัยห้าสิบเศษอีกผู้หนึ่ง"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะกล่าว

"ตัวประหลาดผมทองเป็นอั้งกี๊ก้าจู๊ ส่วนชายชราเตี้ยแคระข้าพเจ้าเคยเผชิญมา มันคือจิ๊บสี่ซิงแซ การต่อสู้ครั้งนี้มีอั้งกี๊ก้าจู๊อยู่ด้วย ความนี้ยังต้องมีอุบายที่ลึกซึ้งเลือดเย็นแฝงอยู่แน่นอน"

หยุดเล็กน้อย นอกจากเรื่องขโมยเพชรวิเศษไม่เอ่ยถึงแล้ว บอกเล่าเรื่องราวการต่อสู้กับจิ๊บสี่ซิงแซไปโดยคร่าว ๆ สุดท้ายเสริมขึ้น

"ผู้นี้กับลุ้ยบ้อมีนิสัยประหลาดพิสดาร เย่อหยิ่งโอหังเป็นที่สุด ทั้งสองต่างมีความสัมพันธ์กับทั้งสองฝ่าย ครั้งนี้ต้องไม่เข้าร่วมกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่อั้งกี๊ก้าจู๊กลับหวังให้พวกประดานี้ประหัตประหารกันจนตายไปทีละคน เสียดายที่อาจารย์ไม่อยู่ มิเช่นนั้น อาจารย์ต้องไม่ยอมให้ทั้งสองฝ่ายเสี่ยงจนปรากฏความเป็นตายร้ายดีขึ้นแน่"

กิมเทียวพางักเซ้งเทียนกระโดดขึ้นไปบนหินใหญ่ นั่งลงแล้วกล่าว

"เซ้งยี้สามารถคิดหาวิธีให้ทั้งสองฝ่ายหยุดมือจึงประเสริฐ เจ้าดู สภาพสามีภรรยาแป๊ะเต้าจู๊ด้อยกว่าตั๋วฮะน่อเซียนอยู่เล็กน้อยแล้ว ผลที่สุดต้องตายด้วยฝีมือฮั่วฮะน่อเซียนเป็นแน่"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดพลางถาม

"นอกจากร่วมการต่อสู้ด้วย มิเช่นนั้น ไม่มีวิธีอื่นใดเลย"

เทียนซัวซิ้งได้ยินเสียงคุ้นหู เหลียวกลับมาดูก็ร้องเบา ๆ

"ตัวร้ายกาจมาแต่เมื่อใด ?"

งักเช้งเทียนโบกมือห้ามไว้

"อย่าส่งเสียงดัง ข้าพเจ้าเพิ่งมา"

หยุดเล็กน้อยแล้วถาม

"พวกท่านลองเดาดู สัตว์ประหลาดที่ไปปรากฏในแป๊ะแกเป้าเป็นกระไร ?"

กิมเทียวได้ยินมันพลันถามปัญหานี้ ต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เจ้าพบเห็นแล้วหรือไร ?"

งักเช้งเทียนหัวร่อตอบ

"นั่นคือแป๊ะเลี่ยงของอาจารย์ออกอาละวาด นอกจากชาวยุทธ์ตงง้วนแล้ว บรรดาคนที่มันฆ่าล้วนเป็นสาวกของสำนักล้อส่าย ภายหลังประมุขป้อมโบราณออกไปค้นหามัน จึงกระตุ้นมันให้มีความเคียดแค้นชิงชัง ดังนั้น คนของแป๊ะแกเป้าก็ถูกมันฆ่าไปไม่น้อย"

เทียนซัวซิ้งร้องด้วยความปีติ

"ตอนนี้มันอยู่ที่ใด ?"

งักเช้งเทียนชี้ทางด้านหลังตอบ

"อยู่กับสหายที่เพิ่งพบใหม่ทางด้านหลัง"

กิมเทียวคล้ายเข้าใจมันเอ่ยถึงแป๊ะเลี่ยงด้วยความมุ่งหมายใด จึงถามเบา ๆ

"เจ้าคิดจะเรียกมันออกมาก่อกวนการต่อสู้ให้วุ่นวาย ?"

"ความจริงมีเจตนาเช่นนี้ กลัวแต่ยังใช้ไม่ได้"

กิมเทียวหัวร่อกล่าว

"นี่เป็นการต่อสู้เช่นไร เจ้าไฉนไร้เดียงสาปานนี้ ?"

เทียนซัวซิ้งฟังความหมายในวาจาออก จึงแค่นเสียงโดยมิได้ว่ากล่าว ด้วยความหมายคล้ายจะบอก

"ผู้ใดไปสนใจบัญชีไร้สาระเหล่านั้น ตายหมดตายสิ้นเสียจึงประเสริฐสุด"

งักเช้งเทียนจึงอธิบายความคิดเห็นของเมื่อครู่

"เท่าที่อั้งกีก้าจู๊ไม่กล้าระดมกำลังเข้ารุกรานตงง้วนในทันที เนื่องเพราะมีตัวประหลาดเฉ่าเหล่านี้คอยทักท้วง ยามใด พวกประดานี้ตายหมดสิ้น มันไม่มีผู้คนที่ต้องกริ่งเกรง ย่อมต้องกวาดล้างทำลายยุทธจักรในเวลารวดเร็วแน่"

เทียนซัวซิ้งโพล่งอย่างไม่เชื่อ

"ตัวประหลาดเฒ่าเหล่านี้ ความจริงไม่เคยสนใจไยดีเรื่องราวในยุทธจักรอยู่แล้ว มีพวกมันก็เท่ากับไม่มี"

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะคัดค้าน

"พวกมันแม้ไม่เกี่ยวข้องสนใจ แต่กริ่งเกรงผู้อื่นจะเป็นใหญ่เพียงลำพัง จิตใจเห็นแก่ตัวต่างมีอยู่ทุกผู้คน ผู้ใดยินยอมตกอยู่ในอำนาจบารมีของผู้อื่น ? ฮั้งกี้-ก้าจู๊เป็นคนเช่นไรมันไหนเลยไม่นึกถึงเหตุผลนี้ได้"

เทียนชัวซิ้งคล้ายดั่งเข้าใจผลดีร้ายของความนัยนี้แล้ว จึงผงกศีรษะกล่าว

"เด็กน้อยบ่งบอกสมเหตุผล อย่างนั้นพวกเราต้องคิดหาวิธีมีผลได้แก่ฝ่ายเราจึงถูก"

กิมเทียวขมวดคิ้วถาม

"หากมีวิธี ยังรอให้ท่านบอกมาหรือไร ?"

เทียนชัวซิ้งผุดลุกขึ้นถาม

"รวมกำลังพวกเราสามคนก่อกวนการต่อสู้ให้วุ่นวายเลยเป็นไร ?"

กิมเทียวรีบคว้าแขนมันไว้กล่าว

"พวกเรายังด้อยอีกห่างไกลนัก ไม่อาจวู่วามหุนหัน..."

มิทันขาดคำ พลันมีเสียงแหลมเล็กตวาดดังออกมาทางซ้ายมือ มันเห็นเงาสีแดงสายหนึ่งพุ่งวาบออกไปปานกระแสลม

กิมเทียวพอเห็นคล้ายจำได้เป็นผู้ใด ต้องโพล่งด้วยความตระหนก

"หลานหญิงแป๊ะเป้าจู๊ลงไปช่วยแล้ว"

งักเซ้งเทียนก็คล้ายจำได้ ผงกศีรษะกล่าว

"นางดูออกว่าสามีภรรยาแป๊ะเป้าจู๊ร่างหงายเอนกว่าเดิมเล็กน้อย แสดงว่ากำลังภายในไม่ปะติดปะต่อกันตั้งตอนเราแล้ว"

มิทันขาดคำ เทียนชัวซิ้งโพล่งขึ้น

"แย่แล้ว เฒ่าเตี้ยแคระขัดขวางนางไว้ กิมเทียวถอนใจกล่าว

"ฟังว่าอาจารย์ของนางคือจิ๊บสี่ซิงแซ ครั้งนี้ยืนยันได้เป็นความจริงแล้ว เฒ่าผู้นั้นนับว่าเหลวไหลที่สุดจริง ๆ ถึงกับขัดขวางหลานมิให้ไปช่วยญาติผู้ใหญ่แล้ว"

งักเซ้งเทียนรู้สึกพลุ่งพล่านมิอาจระงับ กระโดดควับขึ้นกล่าว

"เทียวเจ็กกับตั้วแปะอย่าเคลื่อนไหว ผู้หลานจะไปทดลองดู มาตรว่าสำนึกตัวไม่อาจเป็นไปดั่งหมาย แต่ก็ต้องดูมีผู้ใดมาสกัดขวาง"

กิมเทียวร้องด้วยความตระหนก

"เจ้าสามารถทะลวงเข้าไปได้ ?"

งักเซ้งเทียนลอบเกร็งกำลังภายในขึ้นจากจุดศูนย์ รู้สึกอาการบอบช้ำทุเลาเป็นปกติโดยสิ้นเชิงแล้ว จึงชี้หลานหญิงแป๊ะเป้าจู๊พลางกล่าว

"นางกระวนกระวายจนเทบสลบแล้ว ข้าพเจ้าไม่ออกไป สามีภรรยาแป๊ะเป้าจู๊จะต้องมีอันตรายถึงแก่ชีวิต"

เทียนชัวซิ้งเน้นเสียงหนัก ๆ

"จะไปก็ควรไปทั้งสามคน เจ้าเพียงลำพังจะได้อย่างไรกัน ?"

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการ ให้ผู้คนรู้จักข้าพเจ้ามีความสัมพันธ์กับผู้ใดบ้าง"

จบคำโถมลงจากหินใหญ่ พริบตาก็ไปถึงอีกฝั่งหนึ่ง ล้วงยาขึ้นทาถูโฉมหน้าจนเปลี่ยนแด้แล้ว วิ่งปราดไปทางลานหิน ส่งเสียงดังกังวาน

"ผู้ใดคืออั้วฮะน่อเซียน เราผู้ต่ำต้อยต้องการเผชิญด้วยเนิ่นนานแล้ว"

มันรู้แล้วแสร้งถาม เพื่อบิดเบือนความเข้าใจของผู้อื่น หาคาดไม่ การปรากฏตัวของมันคราาี้ กระตุ้นจนมีเสียงอุทานดังเซ็งแซ่ไปทั้งหุบเขาใหญ่ คล้ายดั่งไม่มีผู้ใดจะสามารถเหยั่งออกมาว่ามันมาจากที่ใด

พลันได้ยินจิ๊บสี่ซิงแซแค่นหัวร่อกล่าว

"เด็กน้อยไม่ใช่ตู้โง้วคี้หรือไร ? เฮอะ เฮอะ นับว่าไม่รู้จักเป็นตายจริง ๆ"

งักเซ้งเทียนเขม้นมองมันพลางตวาด

"เฒ่าเหลวไหลที่ไม่รู้จักน้ำมิตรไมตรีผู้นี้ ยังแบกหน้าใดมายืนหยัดทรงกายในโลกกว้าง ? ถึงกับขัดขวางอาหลานผู้อื่นไม่อาจช่วยเหลือกัน นับว่าต่ำทรามกว่าเดียรัจฉานเสียอีก ไหนเลยมีคุณสมบัติเป็นอาจารย์ผู้คน ? ผู้แซ่ตู้แม้ไร้ความสามารถแต่ก็มีจิตใจแยกแยะผิดถูกชั่วดีได้กระจ่าง"

จิ๊บสี่ซิงแซไหนเลยเคยถูกก่นด่าปานนี้ โทสะต้องเดือดดาลปานกองไฟถูกน้ำมันสาดใส่ มีทีท่าจะโถมออกไปลงมือในบัดดล แต่มือมันยังรั้งร่างของอีกผู้หนึ่งอยู่ไม่อาจเคลื่อนไหว จึงได้แต่เดือดดาลจนคำรามปานฟ้าร้องเท่านั้น

งักเซ้งเทียนหัวร่อฮาฮากล่าว

"เราตวาดตำหนิไม่ถูกหรือไร ? ตอนนี้ชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดินต่างอยู่ที่นี้ ลองถามดูผู้ใดยอมบอกว่าท่านเป็นคนถูก ? หากว่ามี เฮอะ เฮอะ นั่นเป็นเพราะมีความ

กริ่งเกรงในพลังฝีมือที่ท่านยังพอมีอยู่เล็กน้อยดอก"

ชาวยุทธ์ล้วนมีนิสัยแกร่งกร้าวห้าวหาญ วาจาสุดท้ายมีน้ำหนักเกินพอจริง ๆ เมื่อกล่าวโดยเปิดเผยเช่นนั้น แม้เป็นคนที่ประจบสอพลอจิ๊บสี่ชิงแซก็ไม่ยินยอมออกมาปฏิเสธได้ แต่วาจาพอขาดคำ พลันได้ยินสตรีนางหนึ่งกล่าว

"ชิงแซ ทารกนั้นเป็นใคร ? ไฉนกล้าหยาบช้าสามหาวถึงปานนี้ ?"

งักเซ้งเทียนมองควับไปที่ต้นเสียง เห็นผู้กล่าวคือลุ้ยบ้อ มันไม่ยอมให้จิ๊บ-สี่ชิงแซเอ่ยปาก รีบชิงตอบก่อน

"ผู้อาวุโสคงเป็นลุ้ยบ้อแล้ว ? ข้าพเจ้าแซ่ตู้ เป็นผู้เยาว์รุ่นหลังของยุทธจักร"

ลุ้ยบ้อแค่นเสียง

"เจ้ามีความสามารถสักเท่าใด ?"

นางมิได้กล่าวเรื่องอื่น มิทราบว่ามีความคิดเห็นอย่างไร ?

งักเซ้งเทียนกลัวอย่างยิ่งว่าจะกระตุ้นให้นางออกมาขัดขวาง พอกลอกตาวูบเดียวก็ได้อุบายมา รีบชี้ไปที่บริเวณต่อสู้กล่าว

"ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่ชัดเจนมีความสามารถเท่าใด จึงคิดจะหาฮั่วฮะน่อเซียนมาทดสอบดูสักครั้ง"

ลุ้ยบ้อโบกมือแค่นเสียง

"ที่จริงเราคิดจะสั่งสอนเจ้าสักสองสามฉาด ในเมื่อเจ้าคิดจะหาที่ตาย อย่างนั้นปล่อยเจ้าไปหาเถิด"

งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อกล่าวโดยไม่หวั่นหวาด

"ย่อมมีเวลาได้รับการสอนแน่ รอไว้ภายภาคหน้าเถิด"

กล่าววาจานี้จบคำหันมองไป เห็นสามีภรรยาแป๊ะเป้าจู๊มิทีท่ามาต่อต้านได้แล้ว รีบโถมควับเข้าไปส่งเสียง

"ชั่วชีวิตผู้แซ่ตู้ชมชอบต่อสู้ในเรื่องอยุติธรรมที่สุด เมื่อไม่มีผู้คนสกัดขวางอย่างนั้น ก็ต้องลงมือต่อผู้เข้มแข็งกว่าก่อน"

มิคาด พอเข้าไปใกล้รัศมีบริเวณสามสิบวาของบริเวณต่อสู้ พลันรู้สึกมีพลังหนักหน่วงมหาศาลกางกั้นขวางไว้ ทั้งยังมีพลังกระแทกที่หนักหน่วงดุดันทะลักติดตามกันมาอีกด้วย แต่งักเซ้งเทียนมิได้ใคร่ครวญลังเลสักน้อยนิด สะบัดสองมือขึ้นพร้อมกัน ถึงกับแหวกพลังหนักหน่วงเข้มแข็งเข้าไปด้วยระดับความเร็วที่ไม่ชะลอลงเลย !

จิ๊บสี่ชิงแซคล้ายดั่งทราบ กำแพงพลังภายในขุมนั้นมีน้ำหนักมหาศาลปานใด

เมื่อเห็นงักเซ้งเทียนถึงกับบุกเข้าไปโดยไม่ถูกกำแพงพลังสกัดขวางไว้ สีหน้ามันต้องเปลี่ยนแปรไปใหญ่หลวงทันที กลับกลายเป็นเคร่งเครียดสำรวมกว่าเดิมมากมาย

ลุ้ยบ้อยืนในทิศทางเดียวกับมัน เมื่อเห็นต้องมีความตื่นเต้นขึ้นเช่นกัน รีบเดินเข้าไปถาม

"ชิงแซ รู้จักตื้นลึกหนาบางของเด็กนั้นกระมัง ? พลังฝีมือมันไม่เลวเลยจริง ๆ"

จิ๊บสี่ชิงแซสั่นศีรษะตอบ

"ไม่ทราบความเป็นมาของมัน มันเคยถูกเราจู่โจมด้วยพลังฝีมือหกส่วน ด้วยความสามารถเพียงน้อยนิดนั้น ความจริงไม่อาจสอดเข้าไปในบริเวณต่อสู้ได้ มิทราบมันไฉนจึงมีฝีมือรุดหน้ารวดเร็วถึงปานนี้"

ลุ้ยบ้อคล้ายทราบ มันมิใช่เป็นคนแสร้งประโคมเรื่องราวให้ตื่นเต้นขวัญเสียต่อผู้อื่น จึงโพล่งด้วยความสงสัย

"มันฝึกกำลังภายในแนวทางใด ?"

จิ๊บสี่ชิงแซตอบด้วยความละอาย

"มันกลอกกลิ้งยิ่งกว่าจิ้งจอก ถึงกับหนีรอดการสังเกตของเราไปได้"

"ความเป็นมาของเด็กนี้ต้องเหนือกว่าธรรมดาแน่ ท่านดู มันจู่โจมเข้าไปแล้ว !"

ลุ้ยบ้อบอกไม่ผิด งักเซ้งเทียนได้บุกทะลวงเข้าไปถึงข้างกายสามีภรรยาแป๊ะ-เป้าจู้แล้ว แลเห็นสองมือของมันหยุดลง ตอนนั้นคล้ายเกร็งกำลังภายในขึ้นเต็มที่ ย่างเข้าหาที่ข้างกายแป๊ะเป้าจู้ทีละก้าว ทรุดกายลงนั่งขัดสมาธิเช่นกัน สองมือวางบนเข่า พริ้มตาแน่วนิ่งดั่งขุนเขา

พริบตานั้น ภายใต้การจับมองชาวยุทธ์จำนวนมากมาย แลเห็นร่างที่ส่ายไปมาของสามีภรรยาแป๊ะเป้าจู้พลันหยุดลง อีกชั่วครู่ ร่างที่เอนไปทางด้านหลังกลับโน้มกลับมาในสภาพเดิมอีกครั้ง เหตุการณ์เช่นนี้ทุกผู้คนต่างทราบว่าเป็นการเสริมกำลังของงักเซ้งเทียน

กิมเทียวยิ่งดูยิ่งตื่นเต้นยินดี หันไปกล่าว

"ตั้วกอ เซ้งยี่สำเร็จแล้ว"

เทียนชัวชิ้งลิงโลดยินดีจนหัวร่อกล่าว

"เด็กน้อยครั้งนี้มีชื่อเสียงมากแล้ว เสียดายที่ปลอมแปลงตัวไป"

กิมเทียวชี้จิ๊บสี่ซิงแซกล่าว

"ตั๋วกอโปรดสนใจเฒ่าผู้นั้น สีหน้าของมันปั้นยากปานใด ?"

เทียนซัวซิ้งแค่นหัวร่อกล่าว

"นางที่ฉายาลุ้ยบ้อไยมิใช่เช่นกัน พวกนางคล้ายดั่งมีความริษยาเกิดขึ้นแล้ว"

กิมเทียวถอนใจกล่าว

"ภายภาคหน้าเซ้งยี้ต้องมีศัตรูกล้าแข็งอีกมากหลายแล้ว"

เทียนซัวซิ้งสั่นศีรษะกล่าว

"เรามิใช่คิดเห็นเช่นนั้น ตรงกันข้าม เซ้งยี้มีศัตรูร้ายกาจเหล่านี้คอยกระตุ้น พลังฝีมือของมันจะต้องรุดหน้าขึ้นตามวันเวลา ไม่แน่ว่ายังอาจจะเหนือกว่าอาจารย์อีกก็ได้"

กิมเทียวถามด้วยความสงสัย

"มันตอนนี้มีกำลังภายในขั้วแม่เหล็กเพียงห้าส่วน ตามเหตุผล ไม่มีปัญญาร่วมต่อสู้กับแป๊ะเป้าจู๊เลย แต่ทว่า..."

"แต่ทว่ากระไร ? ความเป็นจริงปรากฏอยู่ในสายตา มันสามารถกระทำได้แล้ว เอ๊ะ ! ตัวประหลาดผมทองยืนเบิ่งตาไม่เคลื่อนไหวเลย"

กิมเทียวกล่าวเบา ๆ

"นั่นย่อมต้องแน่นอน ขอเพียงปรากฏอัจฉริยะเลิศพิสดารขึ้นอีกผู้หนึ่ง ก็เป็นการเพิ่มอุปสรรคให้แก่สำนักล้อส่ายอีกชั้นหนึ่ง คอยระวังมันจะลอบประทุษร้ายเซ้งยี้ พวกเราต้องเกร็งกำลังเตรียมพร้อมไว้ แม้ไม่ใช่คู่มือของมัน ก็ต้องทะยานเข้าขัดขวางโดยไม่คำนึงถึงความตาย"

เทียนซัวซิ้งมีความระมัดระวังขึ้นทันที กระชากกระบองสยบมารออกจากหลังกล่าว

"หากมันกล้าเคลื่อนไหว บิดาไม่เกรงใจต่อมันเลย"

กิมเทียวกลัวมันจะอุกอาจหุนหัน รีบคว้าแขนมันกล่าว

"ฝ่ายตรงข้ามไม่เคลื่อนไหว พวกเราก็ต้องเยือกเย็นไว้ ยามใดประหัตประหารกัน ไม่ทราบจะมีชาวยุทธ์เสียชีวิตอีกมากน้อยปานใด มิอาจวู่วามหุนหันเป็นอันขาด"

แล้วชี้ไปที่ผนังด้านซ้ายส่งเสียงต่อไป

"บนนั้นล้วนเป็นคนของสำนักล้อส่ายทั้งสิ้น"

ทันใดนั้น มีเสียงแผ่วเบาดังขึ้นจากทางด้านหลังของทั้งสอง

"เทียวตี๋วางใจ อั้งกี้ก้าจู๊ต้องไม่ลงมือแน่นอน"

กิมเทียวได้ยินต้องปีติจนร้องเบา ๆ

"ซูพู้ซ่อซ้อ (พี่สะใภ้)"

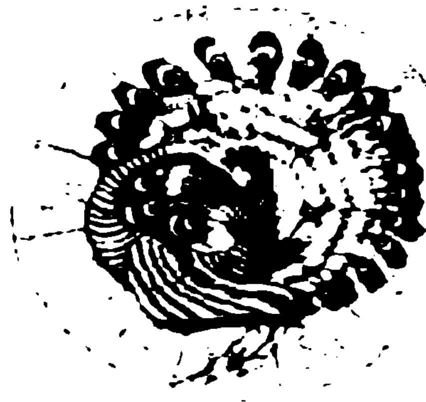
แม้ล้อซูพู้ยังมิได้วิวาห์กับโง้วเล้งจู แต่นางก็ถูกบรรดาพวกพ้องของโง้วเล้งจูเรียกเป็นซ่อซ้อมานานแล้ว จึงมิได้ถือเป็นเรื่องอับอายอย่างไร ยังคงส่งเสียงแผ่วเบากล่าว

"เราเพิ่งมาถึง อย่าส่งเสียงดังนัก กำลังภายในของเซ้งยี้ออกจะพิกลผิดธรรมดา อาจเป็นได้ว่า..."

เทียนซัวซิ้งก็คล้ายจำเสียงได้ หันขวับมาถาม

"ซูพู้ม่วยจริง ๆ นี่...ไฉนไม่ปรากฏตัวมา ? เซ้งยี้เป็นอย่างไร ? อาจจะอย่างไรกัน ?"

บทที่ 5
เริ่มการล่าสังหาร

ถี้อซูพู้ที่ใช้สุดยอดวิชาอสูรจำบังวิญญาณร้ายมาในหุบเขา ย่อมไม่มีผู้คนสามารถเห็นเงาร่างนางได้ เมื่อเห็นเทียนซัวซิ้งแตกตื่นสงสัยถึงปานนั้น นางต้องหัวรอตอบ

"ตอนนี้ยังขออำพรางอีกช่วงเวลาหนึ่งก่อน สรุปแล้วมันมีวาสนาบันดาลให้พบลาภสำคัญ"

เทียนซัวซิ้งยังหมายจะสอบถามอีก แต่ถูกอีกเสียงหนึ่งขัดขึ้น

"ตัวใหญ่หน้าโง่ไม่ต้องพร่ำพิไร เพียงดูอย่าถาม เอ๊ะ ! แป๊ะอั้งงักหายไปแล้ว"

กิมเทียวได้ยินเสียงก็ทราบเป็นผู้ใด ทักทายเบา ๆ

"อื้อตั้วเจ๊ก็มาแล้ว"

เทียนซัวซิ้งร้องซู่ส่งเสียง

"เฮียตี๋ระวังตัวไว้ รอบข้างล้วนเป็นคนของล้อส่าย"

มันถึงกับมีความรอบคอบสุขุมมาอย่างไม่คาดหมาย เพราะอื้อทั้วเจ๊ก็คือฮิวเล้ง ล้อส่ายที่ถอนตัวออกมาจากสำนักล้อส่ายนั่นเอง ได้ยินนางแค่นเสียง

"เราถอนตัวจากสำนักล้อส่ายแล้ว ผู้ใดเกี่ยวข้องบังคับเราได้ ? พวกเจ้าไม่ต้องกริ่งเกรงเรื่องเหล่านี้ แม้เป็นปีศาจอั้งกี๊ ก็อย่าหมายทำอย่างไรกับเราได้ แม้สู้ไม่ได้จริง แต่มันก็ไม่มีทางจะสัมผัสถูกชายเสื้อของเราได้เด็ดขาด"

เสียงของล้อซูพู้ดังขึ้น

"เจ้เจ๊ก็อย่าชะล่าใจ เร้นลับไว้บ้างย่อมไม่ใช่เรื่องเลวร้าย"

กิมเทียวพลันผุดลุกขึ้นส่งเสียง

"สภาพการต่อสู้เปลี่ยนแปรแล้ว"

เทียนซัวซิ้งแค่นเสียง

"ไม่ทราบลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซจะช่วยเหลือฝ่ายใด พวกเราเตรียมลงมือเถิด"

ที่แท้ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซก้าวช้า ๆ เข้าไปใกล้บริเวณต่อสู้แล้ว เสียงล้อซูพู้ดังขึ้น

"พวกมันต้องไม่ร่วมกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ที่เข้าไปน่ากลัวจะห้ามการต่อสู้ดอก..."

ไม่ทันขาดคำ ได้ยินเสียงจิ๊บสี่ซิงแซหัวร่อฮาฮากล่าว

"การประลองวันนี้ถูกเด็กแซ่คู้มาก่อกวน เชื่อว่าสี่ท่านต้องเสียอารมณ์เป็นอย่างยิ่งแน่"

ฮั่วฮะน่อเซียนคล้ายดั่งทราบ การต่อสู้วันนี้ไม่มีผลยุติแน่ ฝ่ายบุรุษจึงหัวร่อฮาฮา กล่าวดั่งไม่มีอคติกินใจ

"กลัวแต่สามีภรรยาแป๊ะเล่าตี๋ยังไม่สนุกสมใจดอก"

จิ๊บสี่ซิงแซหัวร่อคลี่คลายไกล่เกลี่ยทันที

"ในความเห็นของเรา สามีภรรยาแป๊ะเล่าตี๋เมื่อมีเด็กน้อยสอดมือเข้าเกี่ยวข้อง น่ากลัวไม่พอใจอยู่เนิ่นนานแล้ว"

แป๊ะตี๋เฮียตอนนี้คล้ายดั่งแจ่มใสเป็นปกติมาแล้ว จึงส่งเสียงหนัก ๆ

"ผู้แซ่แป๊ะไม่รานน้ำใจพระคุณผู้คน หากไม่มีเฮียตี๋น้อยผู้นี้ช่วยเหลือ วันนี้ต้องพ่ายแพ้แน่นอน"

จบคำพลันผลักสองมือออกไป ส่งเสียงต่อ

"ความแค้นที่สังหารซือเฮียย่อมมีวันได้สะสางให้เสร็จสิ้น"

ขาดคำร่วมมือกับภรรยาหนีบร่างงักเซ้งเทียนพุ่งถอยออกไป พร้อมกับกล่าวต่อลุ้ยบ้อ

"ไป ! หากตั้วเจ๊เห็นแก่หน้าต่ำต้อยของสามีภรรยาผู้น้อง พอจะเลิกล้มการลงมือกับเฮียตี๋น้อยได้หรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนสวนคำโดยไม่สนใจ

"กุศลเจตนาของเป้าจู๊ข้าพเจ้าขอน้อมรับด้วยใจ แต่ผู้แซ่ตู้มีอุดมการณ์ต้องการทดสอบพลังฝีมือ ที่ออกท่องเที่ยวทั่วแผ่นดิน เพื่อต้องการเสาะหายอดคนเท่านั้น วันนี้อยู่ต่อหน้าสุดยอดฝีมือในแผ่นดิน มิว่าเป็นยอดคนท่านใด มีสอนเป็นรับ"

จากการสอดมือในครั้งนี้ หยั่งออกว่ากำลังภายในของมันรุดหน้ากว่าเดิมมากหลาย แม้ไม่ทราบพลังนี้มาจากที่ใด แต่ก็กระตุ้นจิตใจจนฮึกเหิม แม้สำนึกตัวยังไม่ใช่คู่มือของลุ้ยบ้อ แต่ไม่นับถือความโอหังลำพองของนาง จึงกล่าวอย่างห้าวหาญแล้วยืนหยัดเด่นเป็นสง่าอยู่ในที่นั้น

ลุ้ยบ้อมีประสบการณ์คร่ำโลกปานใดแล้ว นางเห็นสีหน้าสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียเคร่งขรึมสำรวม ทราบว่าเหากแข็งขืนตามอารมณ์ เป็นต้องกระตุ้นให้ทั้งสองลงมือช่วยเหลือคุ้มครองเด็กโอหังแน่ นางจึงถือโอกาสนี้ถอนตัวโดยไม่เสียเกียรติ

"ฮา ฮา เล้าตั้วเจ๊เพียงแต่รักในอัจฉริยะดอก บอกกล่าวไปเท่านั้นเอง ไหนเลยจะลงมือกับผู้เยาว์คราวหลังได้จริง ๆ เอาเถิด ให้มันฝึกอีกหลายปีค่อยว่ากล่าวก็ได้"

งักเซ้งเทียนทั้งไม่ยอมแพ้ทางการมและไม่ยอมแพ้ทางทิฐิ มีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งแพรวพรายจนขึ้นชื่อมานาน มีทางถอนตัวโดยไม่เสียเกียรติ ย่อมต้องถอนตัวจนลอบหัวร่ออยู่ในใจโดยไม่ส่งเสียงอย่างไร

ฮั่วฮะน่อเซียนเมื่อถอนตัวได้แล้ว ในใจคล้ายครุ่นคิดถึงปัญหาใดอยู่ แม้รอบคอบสุขุมปานใดยังเลินเล่อไปได้ชั่วครู่ ถึงกับมิทันสนใจสังเกตงักเซ้งเทียนปลอมตัวมาตบตาพวกมัน

ล้อซู่พู้กลัวงักเซ้งเทียนจะถูกฮั่วฮะน่อเซียนสังเกตออก นางตื่นเต้นจนใจสั่นหวั่นไหวตลอดเวลา ลอบด่าในใจ

'ตัวร้ายที่น่าตาย ยังไม่รีบหลบหน้ามาอีก'

ล้อสายฮิวเล้งคล้ายสังเกตความกระวนกระวายของนางออก จึงส่งเสียงแผ่วเบา

"ม่วยม่วยกระวนกระวายไปไย ? ปิศาจน้อยยังเข้าใจสถานการณ์เบื้องหน้าชัดเจนกว่าท่านเสียอีก ลุ้ยเบ้อแม้กล่าวเช่นนั้น แต่ใจของนางจะต้องจับมันแน่วนิ่งไว้ ยังมีมารเฒ่าอั้งกี้อีกตัวหนึ่ง ท่านดูมันจับมองปิศาจน้อยไม่เคยกะพริบ กระทั่งยังมีประกายอำมหิตอีกด้วย ปิศาจน้อยไม่เคลื่อนไหว มีสามีภรรยาแป๊ะเป้าจู๊อยู่เคียงข้าง ไยมิใช่ปลอดภัยกว่ามากหลายนัก ?"

กิมเหียวได้ยินวาจาของล้อสายฮิวเล้งแล้วพลอยเกิดความตื่นเต้นขึ้นบ้าง กระตุกแขนเทียนชัวซิ้งพลางกระซิบ

"ตั้วกอ พวกเรายังต้องเตรียมพร้อมแต่เนิ่น ๆ จึงประเสริฐ โดยแยกกันส่งข่าวแก่ชาวยุทธ์ตงง้วน ยามใดเซ้งยี้ประสบภัยมีแต่ยื้อกันออกให้หมดความสิ้น มารเฒ่าอั้งกี้ไม่เคลื่อนไหวก็แล้วไป ยามเคลื่อนไหวเป็นต้องไม่ยอมออมมือให้เวทนา หากไม่มีการเตรียมพร้อมไว้ก่อน กลัวป้องกันรับมือไม่ทัน"

ทางด้านนี้เพิ่งจะเริ่มการเคลื่อนไหว ทางด้านงักเซ้งเทียนก็คล้ายสังเกตสถานการณ์ออก แต่ความคิดของมันกลับเป็นตรงกันข้าม มิเพียงไม่กลัวอั้งกี้ก้าจู๊จะรังควานหาเรื่องเท่านั้น ถึงกับตกลงใจเป็นฝ่ายผลักดันก่อนอย่างผิดคาดหมายของพวกกิมเหียวใหญ่หลวงนัก กระทั่งอีกหลายคนในบริเวณนั้นยังต้องแตกตื่นสงสัยใหญ่หลวงยิ่ง

แลเห็นมันก้าวอาด ๆ เข้าหาอั้งกี้ก้าจู๊ ส่งเสียงดังกังวาน

"ท่านยืนเขม้นมองผู้แซ่ตู้ตลอดเวลา ใช่ว่าเห็นเหยื่อแล้วปีติยินดีหรือไร ? สังเกตเค้าหน้ารูปกายของท่านคล้ายไม่ใช่คนในตงง้วน เข้าใจภาษาประเทศใหญ่ของพวกเราหรือไม่ ?"

อั้งกี้ก้าจู๊คล้ายเคยอยู่ในตงง้วนมานานปี ได้ยินจึงผงกศีรษะรับ

"เราก้าจู๊เคยผ่านประเทศต่าง ๆ มากหลาย ภาษาและอักษรใด ๆ ต่างแตกฉานเชี่ยวชาญหมดสิ้น"

เมื่อเห็นแป๊ะเป้าจู๊กับภรรยาสืบเท้าตามงักเซ้งเทียนเข้ามา คล้ายดั่งดูออกว่าเป็นสถานการณ์ไม่ถูกต้อง จึงหยุดเล็กน้อยแล้วหัวร่อฮาฮา กล่าวต่อ

"ที่จริงตั้งใจนัดหมายเจ้าประลองกัน แต่เสียดายเราก้าจู๊ยังมีเรื่องสำคัญต้องสะสาง บุรุษหนุ่ม หากเจ้ามีความตั้งใจ ก็รอไว้โอกาสหน้าเถิด ฮา ฮา"

เสียงหัวร่อของมันคล้ายปักษาราตรีร่ำร้อง ใบหน้าชาด้านไร้ความรู้สึก มิว่า

ผู้ใดเห็นต้องรู้สึกชิงชังรังเกียจอย่างยิ่ง

งักเซ้งเทียนเห็นมันกลอกกลิ้งปานนั้น จึงหยุดเท้าสวนคำ

"ตอนนี้ท่านมีเปรียบแล้วไม่ฉกฉวย ฮา ฮา...ภายหน้าจะนึกเสียใจก็สายเกินไปแล้ว"

แป๊ะเป้าจู๊เดินเข้ามาใกล้เกลี่ย

"เล่าตี๋ตั้งใจจะไปที่ใด ยินยอมให้เกียรติเราไปสนทนาในป้อมเราสักครั้งหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนตั้งใจจะติดตามมันหลบหัวลมสักครั้งอยู่แล้ว แต่เนื่องเพราะเรื่องเพชรวิเศษนั่น จึงรีบประสานมือคารวะปฏิเสธ

"เป้าจู๊น่ากลัวยังมีเรื่องสำคัญต้องสะสาง ผู้แซ่ตู้มิกล้ารบกวนอีก"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวเสียงกังวานกว่าเดิม

"การพบพานวันนี้ ต้องมีไม่น้อยคนที่คิดจะวังควานหาเรื่องผู้แซ่ตู้ กระทั่งเป้าจู๊เองมีผู้ใดสามารถคาดว่าอยู่เหนือกฎเกณฑ์ได้"

จบคำหัวร่อเสียงกังวาน จากนั้น ทะยานควับปานพลุไฟ พุ่งไปยังผนังผาฝั่งตรงข้าม เมื่อถึงบนผนังผาก้มลงหัวร่อฮาฮา กล่าวกับอั่วฮะน่อเซียน

"รับฟังมานานว่ายอดเขาป้าอ๊วงฮงมีทิวทัศน์เป็นเลิศในแผ่นดิน ผู้แซ่ตู้จะต้องหาเวลาไปคารวะเยี่ยมเยียนให้ได้"

ชี้ที่ลุ้ยบ้อแล้วกล่าวต่อ

"เขตหวงห้ามยุทธจักรพึงเลิกล้มเสียแต่เนิ่น ๆ ในยุทธจักร มีผู้ใดกล้าผยองลำพองเป็นเอกไร้ผู้ทัดเทียม ?"

เสียงขาดคำร่างพลิ้วหายไป สร้างความขุ่นเคืองต่อลุ้ยบ้อจนร้องสุดเสียง

"เด็กโอหัง ! เด็กโอหัง !"

จิ๊บสี่ซิงแซกลับหัวร่อฮาฮากล่าว

"เด็กนี้ทั้งน่าชัง ทั้งน่ารักจริง ๆ วันหน้าเมื่อพบพาน ยังไม่อาจตัดใจทำอันตรายชีวิตมันได้จริง ๆ"

สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียถลึงจ้องอั่วฮะน่อเซียนด้วยความเคียดแค้นแวบหนึ่ง แล้วจึงหันไปชักชวนลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซ พากันพลิ้วขึ้นไปบนยอดผา

ลุ้ยบ้อไม่สนใจผู้อื่น สะบัดแขนเสื้อกว้างใหญ่ของนาง ทะยานกายไล่ล่าหลังงักเซ้งเทียนไป นางคล้ายดั่งชิงชังวาจาโอหังบังอาจของเมื่อครู่จับจิตใจ มีทีท่าว่าจะ

ต้องจับตัวมันมาทุบตีให้ดุเดือดสักพักหนึ่งจึงยอมเลิกรา

กิมเทียวพอเห็นรู้สึกไม่ถูกต้อง รีบกวักมือบอกเทียนชัวซิ้ง

"ตั้วกอรีบตาม เซ้งยี้อาจจะไปก่อกวนบนป้าอ๊วงฮงก็ได้"

เทียนชัวซิ้งกล่าวเสียงดังก้อง

"ตัวการสำคัญยังอยู่ที่นี้มิได้เคลื่อนไหว มันจะไปหาผู้ใดกัน ?"

กิมเทียวคว้าแขนมันวิ่งพลางส่งเสียงหนัก ๆ

"มันอาจขึ้นไปทลายปราสาทของผู้อื่น และยังอาจขโมยเกาทัณฑ์วิเศษเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่อีกด้วย"

เทียนชัวซิ้งรีบลดเสียงแผ่วเบากล่าว

"ซู่พู้ม่วยม่วยกับล้อสายฮิวเล้งไปที่ใดกันแล้ว ?"

"พวกนางไล่ตามเซ้งยี้ไปนานแล้ว"

พฤติการณ์ของงักเซ้งเทียนผิดคาดหมายของทุกผู้คนโดยสิ้นเชิง มันมิใช่มุ่งหน้าไปยอดเขาป้าอ๊วงฮง หลังจากขึ้นยอดผาแล้ว ทะยานกายออกนอกหุบเขาโดยไม่หยุดยั้ง คล้ายมีความรุ่มร้อนกังวลอย่างยิ่ง จวบจนเข้าในป่าทึบ ได้ยินเสียงลาร้องเบา ๆ จึงชะลอฝีเท้าลง ระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"แป๊ะเลี่ยงแสนรู้จริง ๆ เอ๊ะ ! น่าเฮียไฉนหายไป ?"

ขาดคำสาวเท้าเดินต่อ ครั้งนี้หาไปตามเสียงที่ดังมา ไม่ถึงสองร้อยวาเหลือบเห็นลาแสนรู้แป๊ะเลี่ยงกำลังกินหญ้าอยู่ข้างร่องภูเขา จึงร้องเรียกทันที

"พวกเราต้องไปจากที่นี้โดยเร็ว"

ลาแสนรู้ได้ยิน ร้องเบา ๆ แล้วกระโดดปราดเข้ามา งักเซ้งเทียนพลิ้วตัวขึ้นหลัง สั่งอย่างเร่งร้อน

"ไปทางตะวันตก !"

มิคาด วาจามันไม่ทันขาดคำ มีเงาร่างสิบกว่าสายทะยานตามเข้ามาทางด้านหลังปานเหินบิน งักเซ้งเทียนคล้ายสังเกตเห็นทุกเรื่องราว กระทั่งศีรษะยังมิได้หันกลับมามอง เร่งฝีเท้าลาคู่ขาพุ่งไปดุจดาวตกจากฟ้า ดั่งมีเรื่องเร่งร้อนสำคัญใดก็ปาน

พวกติดตามทางด้านหลังเห็นลาสกปรกตัวนั้นมีความเร็วผิดธรรมดา ต่างทะยานกายไล่ตามสุดฝีเท้า แต่ละคนต่างมีวิชาตัวเบาไม่ต่ำทราม ล้วนแล้วรวดเร็วดั่งเหินบินทั้งสิ้น

งักเซ้งเทียนเร่งฝีเท้าลาคู่ขาห้อจนใกล้ค่ำ ไม่ทราบเป็นระยะทางไกลเท่าใด

เห็นที่เบื้องหน้ามียอดเขาสูงเรียงรายอยู่มากหลาย ต้องรำพึงด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เราถึงกับมาทางแซแซเกี๊ยบ (ช่องแคบดวงดาว) ได้"

มันเห็นมองทางด้านหลังแวบหนึ่ง ลอบหัวร่อคำนึง

"พวกมันน่ากลัวรังเกียจชีวิตยืนยาวเกินไป รอถึงแซแซเกี๊ยบก่อน เราค่อยจัดการพวกเจ้าทีละคน"

ใจครุ่นคิด มือยังรั้งบังเหียนลาคู่ขาไม่หยุดยั้ง ชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลัง ลาแสนรู้ทะยานเข้าไปในช่องแคบ เห็นผนังผาทั้งสองข้างพุ่งกลับดั่งเหินบิน พริบตาก็หายลับเข้าไปในหัวเลี้ยว

สิบสามคนที่ไล่หลังมามีหกคนวัยใกล้เจ็ดสิบ เค้าหน้าเป็นชาวล้อส่าย อีกหกคนวัยประมาณสี่สิบถึงหกสิบปี ผิวหยาบสีดำ มองปราดเดียวก็ทราบ มีชายฉกรรจ์เผ่าทมิฬอยู่สามคน ในจำนวนนั้นมีบุรุษแต่งกายเยี่ยงชาวฮั่นวัยห้าสิบเศษอยู่ผู้เดียว เค้าหน้าของมันกลอกกลิ้งเยือกเย็น เห็นมันเหลียวซ้ายแลขวา วิ่งพลางส่งเสียงพลางโดยไม่ทราบบอกกล่าวเรื่องราวใดบ้าง

สิบสามคนเห็นว่าใกล้จะมาถึงที่ซึ่งงักเซ้งเทียนลับหาย ชายชราล้อส่ายที่วิ่งนำหน้าพลันชะงักเท้าลง ส่งเสียงประหลาดพิกลอยู่หลายคำแล้ว มีอีกห้าคนกระจายออกไปเสาะค้นทั้งสองฟากข้างโดยเชื่องช้า

อีกเจ็ดคนทางด้านหลังคงเป็นผู้แต่งกายเยี่ยงชาวฮั่นนำทาง เดินยืดอกเชิดหน้าเข้าไป ดูท่าของพวกมันคล้ายต้องการจับเป็นงักเซ้งเทียน และก็คล้ายยังมีความกริ่งเกรงกระไรอยู่

จวบจนเมื่อถึงหัวเลี้ยว สภาพในช่องเขายิ่งมีอันตราย เลินเล่อไม่ทันระวังชั่ววูบ จะต้องประสบการจู่โจมได้ทันที

หลังจากสิบสามคนลับไปไม่นาน ที่ปากทางพลันมีสตรีปรากฏขึ้นอีกสองนาง นั่นคือล้อส่ายฮิวเล้งกับล้อซู่พู้ ทั้งสองมิทราบไฉนปรากฏตัวไล่มา ล้อซู่พู้อยู่ที่ด้านซ้ายยังถือร่างแหประกายสวยงามสีแดงแพรวพรายอีกปากหนึ่ง และเห็นนางกวาดตามองรอบข้างด้วยความระมัดระวัง ประหนึ่งเผชิญกับศัตรูกล้าแข็งก็ปาน

ล้อส่ายฮิวเล้งที่ด้านขวา ผ่านการปลอมแปลงโฉมด้วยฝีมือประณีตมา ถึงกับคืนสู่เค้าหน้าที่เมื่อสองปีก่อนต่อสู้กับโง้วเล้งจู ได้ยินนางส่งเสียงแผ่วเบา

"ไม่ทราบสภาพของปีศาจน้อย หากมันปรากฏตัวมาต่อสู้โดยเปิดเผย เป็นต้องย่ำแย่แน่ การปลอมตัวของสามปีศาจนั่งฮ้วง (มวลมนุษย์) มันต้องสังเกตไม่

ออก ส่วนฮั่งเก็งซาอ๋วย (สามองครักษ์วังเย็น) มันยังไม่เคยเห็นมาก่อน"

ล้อซู่พู้ส่งเสียงแผ่วเบาบ้าง

"นั่งตั้วงซาจุนข้าพเจ้าก็เคยเห็น เมื่อครู่หากมิใช่เจ้เจ๊บ่งชี้ กระทั่งข้าพเจ้าก็สังเกตไม่ออก มิทราบฮั่งเก็งซาอ๋วย (สามองครักษ์วังเย็น) เป็นบุคคลเยี่ยงไรกัน ?"

ล้อส่ายฮิงเล้งถอนใจตอบ

"อั้งกี๊ก้าจู๊มีศิษย์รวมสิบสองคน โดยแยกการรับสี่รุ่น สามคนของรุ่นแรกเยาว์วัยที่สุด แต่พลังฝีมือเพียงรองจากมันเล็กน้อยเท่านั้น ชาวล้อส่ายเรียกพวกมันว่าฮู่ก่าซาซิ้ง (สามเทพเจ้าพิทักษ์นิกาย) รุ่นที่สองก็เป็นสามคน เจ้าล้อส่ายอวยยศ มันเป็นอั้งเต่ยซาเจี้ยง (สามขุนพลตำหนักแดง) พลังฝีมือเพียงรองจากฮู่ก่าซาซิ้ง (สามเทพเจ้าพิทักษ์นิกาย) รุ่นที่สามก็มีสามคน คือฮั่งเก็งซาอ๋วยนี่เอง พลังฝีมือพวกมันแม้เหนือกว่านั่งฮ้วงซาจุนก็ต้องไม่มากนัก"

ล้อซู่พู้กล่าว

"นอกจากหกคนนั้นแล้ว ยังมีวัยกลางคนอีกเจ็ดคนเล่า หนึ่งในจำนวนนั้นคล้ายยังมีชาวฮั่นอยู่ผู้หนึ่ง"

ล้อส่ายฮิวเล้งเงี่ยหูฟังชั่วครู่ก่อนจึงตอบ

"นั่นล้วนเป็นองครักษ์ชั้นหนึ่ง ที่แต่งกายชาวฮั่นท่านต้องระวังเป็นพิเศษ วัยของมันไม่ใช่กลางคนแล้ว อย่างน้อยก็ต้องประมาณกว่าหกสิบปี เฮอะ มันไหนเลยหนีรอดจากสายตาเรา เข้าใจว่าละจากเพศบรรพชิตแล้วก็ตบตาคนทั้งแผ่นดินได้"

ล้อซู่พู้ฟังออกว่าเป็นความหมายพิสดาร ต้องถามด้วยความสงสัย

"มันเป็นนักพรตคืนเพศหรือไร ?"

"ใช่ มันก็คือเจ้าสำนักคนก่อนของบู๊ตึงที่เตลิดหนีเอาชีวิตรอดมา"

"อา...หรือมันคือบ้อติ๊งเต้าเจี้ยง ?"

"มิใช่มันจะเป็นผู้ใด มันได้รับสัญลักษณ์ผ่านเขตหวงห้ามยุทธจักรจากนั่งฮ้วงซาจุนชิ้นหนึ่ง จึงก่อกวนให้พู้ฮุ้นจื้อของบู๊ตึงต้องกลับไปด้วยความท้อแท้ หากมีมันเพียงลำพัง พวกเราอาจจะจับตัวมันไว้ได้ แต่ตอนนี้มันมีพวกพ้องกำลังยิ่งใหญ่เข้มแข็ง นอกจากชายในดวงใจของท่าน น่ากลัวไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องมันแล้ว"

ทั้งสองลัดเลาะเข้าไปร่วมครึ่งลี้ เห็นว่าใกล้จะถึงหัวเลี้ยวนั้นแล้ว ล้อซู่พู้หยุดลงส่งเสียง

"พวกเราต้องเข้าไปด้วยความระมัดระวังกว่านี้"

ล้อส่ายฮิวเล้งกล่าว

"หากมิใช่ปีศาจเฒ่ายวงที สามารถสังเกตร่างฮิวเล้งม้อจุ้น (อสูรจำบังวิญญาณร้าย) ของเราออก ใคร่จะหายตัวเข้าไปจับนักพรตเฒ่าบ๊อติ๊งมาเป็นอย่างยิ่ง"

ที่แท้สาเหตุการไม่หายตัวของพวกนางอยู่ที่นี้เอง ได้ยินล้อซู่ผู้โพล่งด้วยความสงสัย

"พวกมันต่างมีความสามารถเหาะเหินเดินอากาศ ไฉนไม่ฝ่าอากาศไปล่าร่องรอยเซ้งยี้ ?"

ล้อส่ายฮิวเล้งหัวร่อตอบ

"ม่วยจื้อไฉนลืมง่ายปานนี้ ผู้ใดกล้าจงใจละเมิดข้อห้ามฮั่วฮะน่อเซียน อานุภาพที่ไม่มีภูตผีเทพยดาหยั่งได้ของเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจึ่มีผู้ใดกล้าไม่หวาดกลัว ? อย่าว่าแต่พวกมัน แม้เป็นตัวอั้งกี้ก๊าจู้เองก็อย่าหมายคิดเหาะเหินเดินอากาศไป..."

พลันมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังแว่วมา สกัดวาจาล้อซู่ผู้ชะงักงันลง จนต้องโพล่งขึ้น

"ลงมือแล้ว นั่นเป็นเสียงของผู้ใด ?"

ล้อส่ายฮิวเล้งร้องด้วยความปีติ

"ปีศาจน้อยกลอกกลิ้งปราดเปรียวจริง ๆ แผนลอบลงมือจู่โจมของมันสำเร็จแล้ว เมื่อครู่ต้องมีองครักษ์ผู้หนึ่งถูกสังหาร..."

มิทันขาดคำ มีเสียงคำรามดังเกรี้ยวกราดขึ้นสับสน นางรีบส่งเสียง

"อีกสองคนโถมเข้าไปด้วยโทสะแล้ว ม่วยม่วย พวกเรารีบขึ้นผนังผาไปลอบดูเหตุการณ์กัน"

ล้อซู่ผู้รีบเลือกสถานที่ลับตาแห่งหนึ่ง ทะยานกายตามผนังผาขึ้นไปแล้ว กวักมือส่งเสียง

"ระวังด้านบนมีศัตรู !"

ทั้งสองเพิ่งพลิ้วตัวขึ้นยอดผา ก็ได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นอีกครา ล้อส่ายฮิวเล้งแย้มยิ้มชมเชย

"ปีศาจน้อยยอดเยี่ยมจริง ๆ อาจยังไม่ถูกฝ่ายตรงข้ามพบเห็นร่องรอยก็ได้"

แล้วทั้งสองลอบ ๆ เร้น ๆ เข้าไป ไม่ถึงครึ่งลี้ ล้อซู่ผู้พลันรีบซ่อนตัวส่งเสียง

"รีบซ่อนตัว อยู่ทางด้านล่างนี้เอง เพียงแต่ยังไม่เห็นเซ้งยี้ เอ๊ะ แป๊ะเลี่ยงก็ไม่เห็น"

ล้อส่ายอิวเล้งคล้ายเห็นชัดเช่นกัน ส่งเสียงทางลมปราณ

"ปีศาจน้อยมีไหวพริบปราดเปรียวปานใด ? มันไหนเลยไม่ให้ซ่อนตัวไว้ก่อน ท่านดู พวกมันต่างแตกตื่นจนรวมตัวเป็นกระจุกเดียวแล้ว"

ล้อซูพู้สำรวจจำนวนคน ขาดหายไปคู่หนึ่งจริง ๆ แต่ผู้แต่งกายชาวฮั่นยังอยู่ในจำนวน พวกมันรวมตัวปรึกษากันชั่วครู่จึงแยกออกจากกันคึกครา โดยใช้วิธีแบ่งเป็นสองกลุ่มออกค้นหา

ล้อส่ายอิวเล้งชี้พลางกล่าว

"เฒ่าสามคนทางด้านซ้ายคือฮั่งเก็งซาอ๋วย มาตรว่าเสื้อผ้าเป็นเช่นเดียวกัน แต่ที่ชายแขนเสื้อข้างซ้ายปักรูปสตรีเปลือยสามนาง สามคนทางขวามือคือนั่งฮ้วง-ซาจุน แต่บนแขนเสื้อของมันเพียงปักสองนาง นั่นคือการลำดับชั้นอย่างเร้นลับของพวกซือเอียตี่มัน ผู้ที่ไม่ทราบต้องไม่สนใจสังเกตละเอียดปานนี้"

ล้อซูพู้เพ่งพิจารณา เห็นเป็นจริงดังที่ล้อส่ายอิวเล้งบอก ผงกศีรษะกล่าว

"ภายหน้าข้าพเจ้าสามารถแยกแยะออกแล้ว พวกมันแม้ปลอมแปลงตัว แต่ก็ไม่กล้าปกปิดการลำดับชั้นอย่างแน่ชัด เฮอะ..."

นางพลันอุทานแล้วโพล่งต่อ

"ข้าพเจ้าพบเห็นเซ้งยี่แล้ว !"

นางชี้ที่หว่างกลางของต้นไม้โบราณกลุ่มหนึ่งพลางกล่าวต่อ

"มันกลอกกลิ้งมาก ถึงกับซ่อนตัวในโพรงไม้ที่ยอดหักหายไป ท่านคิดดูคนเบื้องล่างไหนเลยจะพบเห็นได้"

"ฮา ฮา...ฝ่ายตรงข้ามใกล้จะไปถึงแล้ว ดูมันครั้งนี้จะลงมือด้วยวิธีใด ?"

ที่พวกนางเห็นไม่ผิดแม้แต่น้อย งักเซ้งเทียนซ่อนตัวอยู่ในโพรงไม้จริง ๆ มันคล้ายก็เข้าใจ ฝ่ายตรงข้ามมียอดฝีมือเข้มแข็งมากหลาย ไม่กล้าปรากฏตัวออกต่อสู้โดยเปิดเผย มีเจตนาลอบลงมือโดยหนักหน่วงทีละคน แลเห็นสองตาของมันกลอกไปมาไม่หยุดยั้ง คล้ายกำลังครุ่นคิดเล่ห์อุบายใดอยู่

ทันใดนั้น เห็นมันยื่นมือกระตุกเถาวัลย์เส้นโตประมาณนิ้วกลาง จากพริบตาที่มือเคลื่อนไหว ทางด้านซ้ายที่ไกลกว่าสามสิบวา พลันมีเสียงกรอบแกรบดังขึ้นถี่เร็ว

ล้อซูพู้แทบจะหัวร่อด้วยความขบขัน กระซิบเบา ๆ

"มันกำลังเล่นลวดลายของทารก ถึงกับใช้เถาวัลย์หย่อนลงใต้พื้น ผูกอยู่กับ

หมู่ไม้เตี้ยในด้านนั้น"

ล้อส่ายฮิวเล้งหัวร่อกล่าว

"ยิ่งเป็นลวดลายต่ำ ๆ ไร้เดียงสา ยิ่งสามารถกระตุ้นให้ผู้มีประสบการณ์คร่ำโลกหลงกลได้ ท่านดู พวกมันแม้ได้ยิน ยังคงไม่กล้าเข้าไปตรวจค้นเลย"

"จะไปแล้ว ! เริ่มหันหน้าเข้าหาในหมู่ไม้เตี้ยนั้นแล้ว"

ได้ยินผู้หนึ่งส่งเสียงพึมพำหลายคำ ล้อส่ายฮิวเล้งรีบแปลให้ฟัง

"มันบอกเก้าเจ๊จะจับเป็น ตอนนี้ต้องหนีไม่รอดแล้ว"

ถ้อส่ายฮิวเล้งหยุดเล็กน้อย ชี้ที่ชายชราผู้นั้นพลางส่งเสียงแผ่วเบาตอบ

"นั่นเป็นหัวหน้าของสามองครักษ์นามเบ๊ลิ้มซี เป็นผู้มีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งลึกซึ้ง ได้รับความเชื่อถือจากอั้งกี๊ก้าจู๊อย่างมาก ในบรรดาซือเฮียตี๋ทั้งหลาย มีมันรู้จักภาษาฮั่นเจนจัดกว่าทุกคน"

ขณะล้อซูพู้คิดจะเอ่ยปาก พลันได้ยินเบ๊ลิ้มซีส่งเสียงพึมพำเบา ๆ อีกครั้ง จากนั้นกระจายกันเดินเข้าไปที่เบื้องหน้า

ล้อส่ายฮิวเล้งกล่าวด้วยความปลื้มปีติ

"มันสั่งยู่ฮวบสองคนไปที่เชิงต้นไม้นั้นแล้ว ตัวเองกับอีกแปดคนจะไปค้นที่หมู่ไม้เตี้ย"

"คิก คิก นับว่าพ้องกับแผนของเช้งยี้พอดีเลย"

จริงดั่งคาด งักเช้งเทียนคล้ายเตรียมเคลื่อนไหวแล้ว แลเห็นมันเพ่งมองคนที่ใกล้ดงไม้ทุกขณะ ชั่วครู่ก็กระจายเป็นแถวค้นเข้าไปในหมู่ไม้เตี้ยนั้น ดังนั้นเองจึงหันหน้ามาดูที่ต้นไม้โกร่น เห็นยู่ฮวบทั้งสองย่างกรายเข้ามาใกล้ทุกขณะ...

มันยังคงเยือกเย็นไม่เคลื่อนไหว จนกระทั่งสองคนนั้นหยุดลง ผู้หนึ่งชี้ที่เบื้องหน้าส่งเสียงแผ่วเบากล่าวเรื่องราวใด แล้วจึงก้าวช้า ๆ ไปที่ต้นไม้โกร่นนั้น

ล้อส่ายฮิวเล้งสงบฟังอยู่เนิ่นนานจึงกระซิบ

"ผู้นั้นบอกเบื้องหน้ามีหินผาซับซ้อนหญ้ารกทึบ สั่งให้พวกพ้องเข้าไปด้วยความระมัดระวัง"

"อา...เช้งยี้ต้องการให้ทั้งสองเข้าไปในหมู่หินระเกะระกะก่อนค่อยลงมือ"

ล้อซูพู้กล่าวด้วยความปีติยินดีในไหวพริบปราดเปรียวของงักเช้งเทียน ล้อ-ส่ายฮิงเล้งจึงกล่าวบ้าง

"ถูกแล้ว นี่จึงมีโอกาสถอนตัวหนีจากการจู่โจมของอีกเก้าคน พวกมันเข้า

ไปลึกกว่าเดิมแล้ว ดูปิศาจน้อยจะลงมืออย่างไร ?

ล้อส่ายฮิวเล้งฉุดล้อซู่พู้สลายร่างเลือนหาย แล้วกระโดดปราด ๆ ออกไป แต่สายตายังคงมิได้ห่างจากต้นไม้โกร่นที่งักเซ้งเทียนซ่อนตัวอยู่

ทันใดนั้น เห็นงักเซ้งเทียนไถลร่างดุจแมวป่าปราดเปรียว พลิ้วหวับเข้าไปในโขดหินระเกะกะนั้น

ล้อส่ายฮิวเล้งถอนใจส่งเสียง

"ม่วยจื้อ ศิษย์รักของชายในดวงใจท่าน นับเป็นอัจฉริยะมีพรสวรรค์จริง ๆ ขวัญดี สุขุม ปราดเปรียว แจ่มใส ล้วนแล้วโดดเด่นเหนือธรรมดามากมาย เราต่อหน้าแม้เคียดแค้นมัน แต่บอกตามความสัตย์จริง ลับหลังเราทั้งนับถือทั้งรักมันมาก"

ล้อซู่พู้ยิ้มเล็กน้อย เน้นเสียงหนัก ๆ

"มันยังไม่เติบใหญ่สมบูรณ์ ท่านพอจะเป็นโจ้วบ้อ (ย่าหรือยาย) ของมันได้ รักเอ็นดูนั้นได้ นับถือมันไม่อาจรับได้"

"เราก่อกรรมทำเข็ญมาชั่วชีวิต ตายไปไม่ทราบจะลงสู่นรกขุมใด มันไม่ถือสาเอาความอดีตหนหลัง กล่อมเกลาจิตใจเราจนยอมกลับตัว พระคุณที่ยิ่งใหญ่ไพศาลนี้ ไหนเลยเพียงนับถือก็จะสาสมได้"

ล้อซู่พู้ทราบนางมีนิสัยผิดกว่าคนธรรมดา จึงเปลี่ยนเรื่องไป

"ถึงแล้ว ! ท่านดู มันใกล้จะถึงตัวยู่ฮวบทั้งสองแล้ว โอ...จะลงมือจำเป็นต้องจี้จุดก่อน มิเช่นนั้นเสียงแผดร้องต้องก่อกวนให้อีกเก้าคนโถมกลับมาแน่นอน"

ล้อส่ายฮิวเล้งเขม้นมองตาไม่กะพริบ พลางส่งเสียง

"พวกยอดฝีมือชั้นเลิศเช่นมัน แต่ละคนต่างฝึกจนสามารถเคลื่อนจุดได้ ไม่หาจุดอับที่ฝึกไม่ถึง ไหนเลยสามารถจี้จุดทำอันตรายพวกมัน นอกจากฝ่ายตรงข้ามจะมีความสามารถเปรื่องปราดเหนือฟ้าเหนือดิน มิเช่นนั้น ในช่วงเวลาสั้นต้องไม่สามารถสังเกตจุดอับของพวกมันได้"

ขณะที่นางรวมสมาธิจิตใจเพ่งมองอยู่นั้น พลันมีเสียงครืน ๆ แว่วมาตระหนกจนรีบเงยหน้าส่งเสียง

"นั่นเป็นเสียงใดกัน ?

ล้อซู่พู้แม้ได้ยินเช่นกัน แต่ยังคงต้องส่ายศีรษะปฏิเสธ

"คล้ายดังอยู่ที่ด้านหลัง"

ผนังผาสูงชัน ช่องแคบของภูเขายาวหลายลี้ ล้อส่ายอิวเล้งหันมองแวบหนึ่งกล่าว

"อาจเป็นเก้าคนนั้นหาพบผู้ใดได้จริง ๆ"

มีเสียงครืน ๆ ดังติดตามมาอีกหลายครั้ง แต่ครานี้ถูกนางเห็นชัดเจนแล้ว ป่าบริเวณนั้นมีฝุ่นทรายกระจายคละคลุ้ง กิ่งใบกระเด็นกระดอน นางต้องโพล่งด้วยความตระหนก

"เก้าคนนั้นกำลังเผชิญศัตรูกล้าแข็งแล้ว และไม่เพียงลงมือคนเดียวด้วย"

ล้อซู่พู้เชม้นมองแน่วนิ่งเช่นกัน แต่พอบังเอิญเหลียวมองอีกครา ต้องร้องด้วยความตระหนก

"เซ้งยี้ลงมือแล้ว ! เฮยะ มันชักกระบี่สั้นเล้งมั้วแล้ว แย่แน่ ถูกสองคนนั้นพบเห็นแล้ว"

ล่อส่ายอิวเล้งโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"พลังฝีมือสองคนนั้น น่ากลัวไม่ต้อยกว่านั่งอ้วงซาจุน พวกเรารีบเตรียมพร้อมคอยช่วยเหลือมัน"

พลังฝีมือของงักเซ้งเทียนในตอนนี้ กระทั่งตัวมันเองก็ไม่ทราบลึกล้ำปานใด มันจับตามองการย่างก้าวเข้าไปของฝ่ายตรงข้ามแล้ว พลันโถมเข้าใส่ดุจพยัคฆ์ร้าย เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวหลายครั้งของเมื่อครู่ มันก็ได้ยินชัดเจนเช่นกัน ความเป็นจริงบอกแก่มัน เก้าคนนั้นต้องมิใช่ประหัตประหารกันเองแน่นอน แสดงว่าพวกมันเผชิญกับศัตรูคนอื่น จึงได้วางใจดำเนินตามแผนของมันต่อไป

ทันใดนั้น มีเสียงตวาดก้องดังขึ้นสองครั้ง ฮู่ฮวบของนิกายล้อส่ายทั้งสองพากันทะยานกายเข้ามาในเวลานั้นเอง ฝ่ามือทั้งสี่กระหน่ำมาดุจมรสุม !

งักเซ้งเทียนหยั่งตื้นลึกหนาบางของศัตรูออกแล้ว แต่ไม่มีความหวาดหวั่นกังวลสักน้อยนิด แลเห็นมันพลันย่อตัวลง พุ่งลอดใต้พลังฝ่ามือทั้งสี่ของศัตรูเข้าไปพร้อมทั้งหัวร่อดังกังวานกล่าว

"ตัวประหลาด พวกเจ้าหลงกลอุบาย 'จับปิศาจ' ของเซี่ยวเอี๊ยแล้ว โง่บัดซบ ! พลังฝ่ามือมีช่องว่างมากเกินไป ผสานได้ไม่แนบเนียนเข้มแข็งเพียงพอรับกระบวนท่าทลายบ้านกวาดรังของเซี่ยวเอี๊ยแล้วกลับบ้านเก่าเถิด"

ประกายกระบี่วูบขึ้น ฟันควับเข้าใส่เท้าทั้งสี่ รังสีจากปลายกระบี่ที่กรีดผ่านหินแตกกระจัดกระจายเสียงแหลมเล็ก ฮู่ฮวบทั้งสองพอเห็นต้องตระหนกจนหน้า

ถอดสี รั้งฝ่ามือกลับไม่ทันท่วงที พากันหงายร่างกลับด้านหลังมือเท้าแปะปะวุ่นวายจนสับสนแล้ว

งักเซ้งเทียนทะยานดุจเงาตามร่าง พลิกกระบวนท่ากระบี่สะบัดขึ้นเบื้องบนเล็กน้อยแล้วตวาด

"ถอยอีก !"

สาวกล้อสายทั้งสองรู้สึกรังสีกระบี่ยังมิได้ห่างจากเท้าพวกมัน ต้องตระหนกจนพากันแผดร้องดังสนั่นหวั่นไหว ถีบตัวถอยหลังไปอย่างว่าง่าย

งักเซ้งเทียนตวาดเสียงก้อง

"กระแทกก้อนหิน !"

เสียงโครม โครมดังสองครั้ง ทั้งสองปฏิบัติตามคำสั่งโดยเคร่งครัด ศีรษะต่างกระแทกเข้าใส่ก้อนหินใหญ่โดยหนักหน่วง ก้อนหินถูกกระแทกแตกกระจายแต่ไม่เป็นอันตรายต่อพวกมันสักขุมขนหนึ่ง

การถูกก้อนหินสกัดขวางให้เสียเวลาวูบนี้ ถูกงักเซ้งเทียนทะยานติดตามเข้าไปทันเวลา ซ้ายหมัดขวากระบี่ สองเท้ายังเตะติดตามในทันที ล้วนแล้วเข้าสู่เป้าหมายอย่างแม่นยำ !

การจู่โจมที่หนักหน่วงกว่าพะเนินเหล็กเป็นพันชั่ง ต่อให้สาวกล้อสายทั้งสองตัวนั้นเข้มแข็งอีกปานใด ยังยากจะหนีรอดออกจากชะตากรรม ในเสียงแผดร้องด้วยความแตกตื่นขวัญเสียทั้งสองคราพอดัง ศพสองซากก็ถูกเตะกระเด็นเข้ากระแทกใส่ก้อนหินอีก คนด้านซ้ายมีโลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ด นั่นเพราะถูกหนึ่งหมัดหนึ่งเท้า ส่วนคนด้านขวานอกจากถูกเท้าแล้ว สองเท้าของมันยังถูกตัดขาดเสมอเข่าอีกด้วย !

งักเซ้งเทียนจู่โจมได้ผล พลันเงยหน้าร้องบอกกับหน้าผา

"พวกท่านรีบเร่งหนีไป พาแป๊ะเลี่ยงที่อยู่ด้านหน้าไปโดยเร็ว ที่นี่จะต้องมีการประหัตประหารครั้งใหญ่ขึ้นแล้ว"

งักเซ้งเทียนถึงกับพบเห็นที่ซ่อนตัวของล้อสายฮิวเล้งกับล้อซู่พู้ แต่ไม่ทราบการประหัตประหารครั้งใหญ่จะเกิดขึ้นจากผู้ใด ?

ล้อสายฮิวเล้งได้ยินต้องโพล่งด้วยความตระหนก

"สายตาปิศาจน้อยคมกล้าจริง ๆ ม่วยม่วย มันอาจยังได้พบเห็นกระไรอีกก็ได้ พวกเราไปกันเถิด อย่าอยู่เป็นห่วงถ่วงให้มันกังวลเลย"

งักเซ้งเทียนเห็นเงาร่างสองสายเลือนหายไปจากหน้าผาแล้ว จิตใจผ่อนคลายลงไม่น้อย และไม่มีเวลาสำรวจซากศพอีกด้วย หันกายกระโดดปราด ๆ มุ่งหน้าเข้าสู่พุ่มไม้เตี้ยโดยตรง

ตอนนี้การต่อสู้ในหมู่ไม้เตี้ยยิ่งทวีความเกรี้ยวกราดถึงขีดสุดแล้ว เสียงระเบิดครืน ๆ ดังสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั้งช่องเขา ฝุ่นทรายกระจายคละคลุ้งกว่าม่านหนายังลอยสูงกว่าหน้าผาเสียอีก เสียงตวาดเสียงด่าทอถูกเสียงระเบิดที่ดังสะเทือนเลื่อนลั่นกลบหายไปหมดสิ้น

งักเซ้งเทียนเห็นว่าใกล้จะถึงหมู่ไม้เตี้ยแล้ว พลันมีเสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบดังออกมาจากที่ชายป่าไม่ไกลนัก ในยามตระหนกรีบฟุบตัวลงที่โคนไม้เตรียมกำลังเตรียมพร้อมขึ้นรับมือศัตรู

แต่มันคำนวณผิดพลาดโดยสิ้นเชิง พริบตาที่ฟุบตัวซ่อนกาย ได้ยินเสียงเย็นยะเยียบเย็นชาของชายชรากล่าวขึ้น

"ลุ้ยเล่าพั้วจี้ถอย่าได้ลำพอง ที่ท่านฝึกสอนมาแม้เข้มแข็ง แต่ไม่มีจำนวนมากเท่าที่เราก้าจู๊ฝึกสอนมา สามคนแม้รับมือกับท่านหนึ่งคนไม่ได้ ยังมีอีกเก้าคนที่ยังมิได้มาลงมือเลย"

"ฮา ฮา อั้งเล่ากุ้ย (ปิศาจเฒ่าแดง) พวกเรามิใช่เป็นศัตรูกัน ประลองวิทยายุทธ์ เน้นเรื่องตัวต่อตัวมีความสำคัญที่สุด"

นั่นเป็นเสียงของหญิงชราดังสวนคำขึ้น งักเซ้งเทียนได้ยินต้องคำนึงด้วยความตระหนก

"ที่แท้เป็นอั้งกี้ก้าจู๊กับลุ้ยบ้อชมการต่อสู้ แสดงแน่ชัด คู่ต่อสู้ทั้งสองฝ่ายต้องเป็นศิษย์ของพวกมัน"

เมื่อได้คิด รีบถอยหลังโดยแผ่วเบา ฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามมิได้พบเห็น เร่งฝีเท้าถอนตัวโดยเร็ว

งักเซ้งเทียนอ้อมออกไปอีกทิศทางหนึ่งอย่างว่องไว ไหนเลยคาดคิด ยังคงลอบเร้นอ้อมไปใกล้บริเวณต่อสู้ คำนวณดูยังห่างอีกหลายสิบวาจึงหยุดลง กวาดตาสำรวจความเคลื่อนไหวทางรอบข้างชั่วครู่ เลือกชัยภูมิที่มีเปรียบแห่งหนึ่ง ขยับกายวูบร่างพุ่งควับขึ้นไปบนคบไม้

คบไม้นี้เลือกได้ไม่เลว กิ่งใบดกหนา จากที่มีดรกทึบมองลงในที่สว่างแลเห็นกระจ่างชัดเจนยิ่งนัก

ที่เบื้องหน้ากว่าสี่สิบวาไม่มีต้นไม้ใบหญ้าหลงเหลืออยู่เลย ในผงคลีที่คละคลุ้ง ยังพอสังเกตเห็นเงาร่างคนอยู่เลือนราง เมื่อเพ่งพิจารณา นั่นคืออึ้งเก็งซาอ้วยกำลังร่วมมือต่อสู้กับตรุณีนางหนึ่ง นางสวมเสื้อกางเกงรัดรูปสีเหลือง ยังพอดูออกเลือนราง ว่ามีความงามสะคราญปานเทพธิดา

นอกจากที่ต่อสู้กันไม่นับทางด้านตะวันตกยังมียืนแน่วนิ่งอยู่อีกหกคนเป็นสามชราสามฉกรรจ์ นั่นคือนั่งอ้วงชาจุนกับฮู่ฮวบสองคน และบ้อติ๊งเต้าหยินที่คืนสู่เพศฆราวาสแล้ว พวกมันคล้ายดั่งถูกคำสั่งห้ามไว้ จึงมิได้เข้าไปร่วมมือต่อสู้ด้วย

งักเซ้งเทียนเข้าใจความนัยกระจ่างจึงครุ่นคิด

"ตอนแรกอาจจะเป็นการกลุ้มรุมจู่โจม ต้องเพราะอั้งกี๊ก้าจู๊เห็นลุ้ยกัดมาถึง จึงสั่งพวกมันถอนตัวออกไป ครั้งนี้นับว่าหวาดเสียวยิ่งนัก หากไม่มีตรุณีนางนี้ออกมาต้านไว้สักพัก เจ้าเก้าตัวร้ายจะต้องย้อนกลับไปกักเราไว้ได้แน่ เมื่อเพิ่มปีศาจเผ่าธงแดงอีกคน เฮอะ."

มันเข้าใจว่าเป็นเรื่องบังเอิญ โดยหาได้คาดคิดไม่ ตรุณีนางนี้คือผู้มีพระคุณที่เคยคลุมหน้าไปช่วยมันไว้...ฉินเจ็งนั่นเอง !

งักเซ้งเทียนดูอยู่เป็นเวลาร่วมหม้อข้าวเดือด พลันได้คิดว่าสถานที่นี้ไม่อาจรีรออยู่นานเกินไป จึงลอบเร้นไถลร่างลงจากคบไม้ โลดละลิ่วออกไปทางอีกด้านหนึ่งของช่องเขาโดยไม่ลังเล

ในแสงอาทิตย์อัสดง ลมยามพลบโชยเฉื่อยฉิว งักเซ้งเทียนได้วิ่งออกมาจากช่องเขาแซแซเกี๊ยบแล้ว ตามรายทางไม่เห็นร่องรอยของแป๊ะเลี่ยง ยิ่งไม่มีร่องรอยของสตรีทั้งสองนาง คาดว่าต้องพากันไปจนไกลมากแล้ว

งักเซ้งเทียนจึงเดินมาตามทางน้อยที่เชิงเขา มุ่งหน้าสู่ดินแดนทิเบตและมองโกล

เที่ยงวันรุ่งขึ้น งักเซ้งเทียนมาถึงทางเข้าภูเขาเอี๊ยวทัว กินอาหารในเมืองซังจิ้วจื้อจนอิ่มหนำแล้วเดินทางต่อ เบื้องหน้าเป็นเทือกเขาอัลไต จึงบ่งบอกเส้นทางไปของมันเด่นชัด ดูทีท่ามีเจตนาจะเข้าไปเสี่ยงอันตรายในเขตหวงห้ามยุทธจักรแล้ว

มิคาด เพิ่งขึ้นสู่เทือกเขาเตี้ย ๆ ลูกหนึ่ง พลันได้ยินเสียงกระด้างเย็นชาดังขึ้นที่เบื้องหน้า

"ผู้เยาว์หยุดไว้ มอบสัญลักษณ์มาให้ตรวจก่อน !"

งักเซ้งเทียนเงยหน้ามอง เห็นที่ติดกับยอดเขาเป็นไหล่เขายาวเหยียด บนทางขรุขระคดเคี้ยวที่ทอดสู่ไหล่เขา ปรากฏชายกลางคนวัยสี่สิบเศษมาผู้หนึ่ง แต่งกายเยี่ยงชาวมุสลิม หลังสะพายขวานด้ามสั้นสองเล่ม ท่าทางบึกบึนห้าวหาญยิ่งนัก

เมื่อเห็นชัดตาโบกมือไปมา หัวร่อฮาฮา กล่าว

"หาจนรองเท้าขาดไม่พบพาน ถึงกับได้มาโดยไม่เปลืองเรี่ยวแรง สหายใช่ศิษย์ของลุ้ยบ้อกระมัง ? สัญลักษณ์ผ่านทางเป็นอุบายตบตายุทธจักร ผู้แซ่ตู้เป็นคนระดับใด ? ไหนเลยจะหลงกลชั่วร้ายของฮั่วฮะน่อเซียนได้ ?"

ชายฉกรรจ์พลันกระชากขวานคู่ออกมาตวาด

"ไม่มีสัญลักษณ์ผ่านทาง อย่าหมายผ่านเขตหวงห้ามไปได้"

งักเซ้งเทียนหัวร่อกังวานกล่าว

"ด้วยกระบวนท่าเก้งก้างของท่าน ก็คิดจะมาอวดโอ่ต่อหน้าเซี่ยวเอี๊ย ? เห็นแก่ท่านที่ไม่มีความอาฆาตแค้นกับเรา ไม่อาจหักใจอำมหิตปลิดชีวิตท่าน หากไม่สำนึกตัวหลบหลีกทาง นั่นก็ไม่อาจตำหนิเราลงมือโดยไม่ไว้น้ำใจ แม้เป็นลุ้ยบ้ออยู่ที่นี่ เซี่ยวเอี๊ยก็ต้องข้ามไปให้ได้"

ชายฉกรรจ์ไหนเลยจะฟังความเพียงข้างเดียวของงักเซ้งเทียน มันยกขวานคู่ขึ้นเสมออก ยืนหยัดมั่นคงที่กลางทาง หัวร่อเฮอะเฮอะ กล่าว

"ผู้เฝ้าเขตหวงห้าม ไม่เป็นก็ตาย เด็กน้อย เจ้าเข้ามาเถิด"

งักเซ้งเทียนเห็นระยะห่างกันร่วมสิบวา ทั้งวาจามันยังเด็ดเดี่ยวปานนี้ แต่ยังคงไม่อาจหักใจอำมหิตปลิดชีวิตมัน จึงหยุดยืนกล่าว

"หากเราฆ่าท่าน นับว่าไม่เปลืองกำลังแม้สักน้อยนิด หากจี้จุดท่านไว้ ยังกลัวไม่มีพวกพ้องหามาถูกสัตว์ป่าคาบไปกินเสียก่อน เยี่ยงนี้เถิด ต่อให้ท่านฟันเราสามขวาน หากสามารถเหยียบตามจนเราถอยไปสักครึ่งก้าว นับว่าท่านเป็นฝ่ายมีชัย เซี่ยว-เอี๊ยสะบัดหน้ากลับทันที มิเช่นนั้น ท่านต้องครุ่นคิดดู ใช่คู่มือเซี่ยวเอี๊ยหรือไม่ ?"

ชายฉกรรจ์เห็นฝ่ายตรงข้ามกล่าวเป็นจริงเป็นจังปานนั้น และคล้ายดูออกว่ามิใช่เป็นวาจาโอ้โอหัง มันยกแขนขวาขึ้นกล่าว

"หากเด็กน้อยมิใช่โป้ปดโอหัง ตั้วเอี๊ยยินยอมรับโทษทัณฑ์จากไท้กุน ปล่อยท่านผ่านไป"

งักเซ้งเทียนเห็นมันเป็นคนจิตใจไม่เลวร้ายเลย จึงตอบเสียงกังวาน

"ถือวาจาเป็นสัจจะ ท่านลงมือมาให้เต็มที่ นอกจากป้องกันแล้ว ต้องไม่ทำ

อันตรายท่านเด็ดขาด"

ชายฉกรรจ์ไม่ยอมให้งักเซ้งเทียนกล่าวต่อ สะบัดขวานคู่ฟันควับเข้ามา ในกระบวนท่าฟาดฟันยั่วยุ

งักเซ้งเทียนรู้สึกพลังของมันหนักหน่วงผิดธรรมดา ทราบว่ามิใช่เป็นมือชั้นต่ำทราม จึงรีบประกบสองมือ ยกขึ้นแล้วแยกออกจากกัน

ชายฉกรรจ์พลันรู้สึกขวานแยกออกเป็นสองข้าง ดุจกับฟันเข้าใส่ผนังน้ำแข็งที่ลื่นไถล แทบไม่อาจกุมด้ามขวานมั่นได้ ตระหนกจนรีบสลายพลัง เซถลาถอยหลังถึงเจ็ดแปดเชียะ จึงหยั่งเท้าทรงกายได้

งักเซ้งเทียนรู้สึกฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือไม่ใช่ธรรมดา แต่นึกไม่ถึง ตัวเองใช้กำลังภายในออกไปมากน้อยเท่าใด เมื่อเห็นจึงส่งเสียงดัง ๆ

"เข้ามาอีก ยังมีอีกสองกระบวนท่า"

ชายฉกรรจ์ตระหนกยิ่งนัก ทิ้งขวานคู่ลงกับพื้น ก้มศีรษะกล่าวด้วยความท้อแท้

"พี่ท่านมีพลังเลอเลิศไร้ผู้ทัดเทียม ขวานเมื่อครู่ของเราทุ่มเทสุดสิ้นกำลังแล้ว ทดลองอีกครั้งก็รังแต่อัปยศอดสู ขอบังอาจถามชื่อแซ่ของท่าน เพื่อวันหน้าจะได้พบพานกันอีก"

งักเซ้งเทียนเห็นมันเปิดเผยห้าวหาญปานนั้น รีบประสานมือคารวะตอบ

"หากท่านพบกับลุ้ยบ้อ เพียงบอกว่าเผชิญกับตู้โว้วคี้ก็ใช้ได้"

"เฮอะ เฮอะ ไม่ต้องบอก นางเฒ่ามาแล้ว"

เสียงแค่นหัวร่อพลันดังขึ้นจากทางด้านหลัง เสียงขาดคำร่างปรากฏมา

งักเซ้งเทียนใจสั่นสะท้าน หันมองไปยิ่งตระหนกกว่าเดิม กล่าวดังกังวาน

"ที่แท้ลุ้ยเล่าพั่วพั้ว (ยกย่องผู้เฒ่า) มาเอง ไม่ทราบการต่อสู้ในแซแซเกี๊ยบ ศิษย์รักของท่านมีชัยหรือพ่ายแพ้ ? คาดว่าอั้งกี้ก้าจู๊ก็มาด้วยกระมัง ?"

ผู้มาคือลุ้ยบ้อจริง ๆ แลเห็นนางโบกมือตวาดไล่ชายฉกรรจ์ออกไปแล้วเดินเข้ามากล่าว

"เด็กน้อยกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์นัก ถึงกับหนีจากแซแซเกี๊ยบเล็ดลอดจากสายตานางเฒ่ามาได้ เฮอะ เฮอะ นับว่ามีฝีมืออยู่สองสามท่าจริง ๆ เจ้าไม่ต้องถามผลของการต่อสู้ ตอนนี้ปีศาจเฒ่าธงแดงจะต้องปลิดชีวิตเจ้าให้ได้ เจ็ดชีวิตในป้อมเป๊ะแกเป้ากับอีกสี่ชีวิตในแซแซเกี๊ยบ บัญชีรายนี้ดูเจ้าจะชดใช้ด้วยวิธีใด ?"

งักเซ้งเทียนพอได้ฟัง ทราบว่าเรื่องราวทั้งมวลถูกเปิดเผยแล้ว แต่เยือกเย็นไม่หวั่นหวาดสักน้อยนิด แย้มยิ้มตอบ

"ชายชาตรีเพียงหวังกระทำด้วยความองอาจเปิดเผย พฤติการณ์ถามว่าสมควรหรือไม่สมควร อื่น ๆ ไม่ต้องหวาดหวั่นพรั่นพรึง อาศัยพลังฝีมือของตัว ลมหายใจที่มีอยู่มีชัยได้เกียรติ พ่ายแพ้หลั่งโลหิต ยินดีรอมันทุกเวลาทุกสถานที่ !"

นับว่าเป็นความเปิดเผยห้าวหาญ แกร่งกร้าวองอาจสูงเยี่ยมเทียมฟ้า ด้วยวาจาสั้น ๆ คุกคามลุ้ยบ้อมีสีหน้าเคร่งขรึมกว่าเดิม ดวงตาเป็นประกายแวววาวทีท่านั้นของนาง ไม่มีผู้ใดสามารถหยั่งออกว่านางบังเกิดความรักหรือชังกันแน่ ?

"เจ้ามีชื่อแซ่แท้จริงว่ากระไร ?"

ลุ้ยบ้อยังคงส่งเสียงเย็นชาถามดังเดิม

งักเซ้งเทียนทราบไม่สามารถตบตาที่คมกล้าของนางได้ แต่ก็ไม่ยอมเปิดเผยความจริง จึงหัวร่อกังวานตอบ

"ผู้เยาว์ใช้นามนี้เป็นเวลานานแล้ว นามจริงถูกลืมไปตามกาลเวลา"

ลุ้ยบ้อไม่รีดเร้นเค้นถามอีก สืบเท้าเข้ามาสองก้าวกล่าว

"เจ้าจงใจบุกเขตหวงห้ามยุทธจักรจริง ๆ ?"

งักเซ้งเทียนทราบนางต้องไม่ยอมปล่อยมันผ่านมือ ลอบเกร็งกำลังภายในขึ้นจากจุดศูนย์แล้วตอบ

"น่ากลัวผู้เฒ่าคงต้องการเล่นลวดลายเดียวกับจิ๊บสี่ซิงแซ ?"

"ใช่ ! สามารถรับเราได้สามกระบวนท่า ต่อแต่นี้ยินดีให้เจ้าเข้าออกตามความพอใจ"

ลุ้ยบ้อรับคำด้วยสีหน้าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ แสดงว่าเดือดดาลถึงขีดสุดแล้ว

งักเซ้งเทียนทราบ สามกระบวนท่าของนางต้องไม่ด้อยกว่าจิ๊บสี่ซิงแซ ดังนั้นในเมื่อตกลงใจแน่วแน่แล้วต้องกัดฟันต้านรับให้ถึงที่สุด ผงกศีรษะรับคำ

"ห้าอัจฉริยะพิสดารยุทธจักร ผู้แซ่คู่เผชิญมาสี่คนแล้ว ผู้อาวุโสลงมือเถิด ผู้เยาว์มีนิสัยไม่ตายไม่เลิกราจนขึ้นชื่อ ภายหน้าเพิ่มศัตรูมาอีกผู้หนึ่งแล้ว ให้ประเสริฐสุดอย่าไว้ชีวิตข้าพเจ้าไป มิเช่นนั้นมีความยุ่งยากให้ท่านทนทานทีเดียว"

ลุ้ยบ้อแค่นหัวร่อกล่าว

"ขอเพียงเจ้าสามารถรับได้โดยไม่ตาย พร้อมที่จะมาคิดบัญชีกับเรานางเฒ่าได้ทุกเวลา เขตหวงห้ามยุทธจักรไม่ยอมให้คนมาบุกรุกโดยเหลวไหลเด็ดขาด"

นางสืบเท้าเข้าไปอีกหลายก้าว แค่นเสียงเย็นชา

"เล่าชิงไม่คล้ายจิ๊บสี่ซิงแซลั่นปากแล้วคืนคำ บอกสามกระบวนท่า ต้องไม่ยอมสองกระบวนท่าแล้วเลิกรากัน"

งักเซ้งเทียนรู้สึก กำลังภายในขั้วแม่เหล็กในร่างผิดกว่ากาลก่อนมากหลาย เพียงเกร็งเบา ๆ ก็แผ่กระจาย จึงส่งเสียงกังวาน

"จิตใจริษยาทุกผู้คนต่างมีอยู่ จิตใจไม่กว้างขวางมิอาจรับไว้ ข้าพเจ้ามีความตั้งใจทำลายเขตหวงห้ามยุทธจักร ท่านมีความเด็ดเดี่ยวที่จะรักษามันไว้ให้ได้ ความต้องการของทั้งสองฝ่ายตรงข้ามกัน ไม่ต้องพร่ำไร้สาระ หากวันนี้ข้าพเจ้าไม่ตาย ท่านต้องมีเภทภัยภายหลังไม่สิ้นสุด ลงมือเถิด"

ลุ้ยบ้อยิ่งฟังยิ่งหวาดหวั่น ตกลงใจจะสังหารฝ่ายตรงข้ามทันที แลเห็นดวงตานางอำมหิตแวววาวอยู่นานแล้ว มือขวายกขึ้นช้า ๆ เน้นเสียงหนัก ๆ

"แม้เจ้าไม่บอกเล่าชิงก็ทราบ เจ้ามีความตั้งใจจะก่อกวนเรื่องราวให้วุ่นวายอยู่นานแล้ว รับกระบวนท่าแรกลองดูก่อน"

พลังฝ่ามือของนางไม่มีเสียง งักเซ้งเทียนรู้สึกไม่ถูกต้อง เดาได้ว่านางมีความอำมหิตคิดสังหารแล้ว จึงสะบัดสองฝ่ามือไปโดยพร้อมกัน

ไม่มีเสียงระเบิดดังสนั่น และไม่มีฝุ่นกระจาย สีหน้าลุ้ยบ้อเคร่งเครียด ร่างถึงกับสั่นไหวเล็กน้อย

งักเซ้งเทียนถลาถอยไปวาเศษ สองฝ่ามือคล้ายดั่งต้นน้ำหนักที่มหาศาลอยู่

ได้ยินลุ้ยบ้อแค่นเสียงเย็นชา

"กำลังภายในไม่เลว ที่แท้เป็นหลักวิชาพิสดารขั้วแม่เหล็กที่ปีศาจเฒ่าจิ๊บสี่เคยบอก คาดว่าเจ้าคงเป็นศิษย์ของโง้วเล้งจู"

งักเซ้งเทียนลอบเกร็งกำลังภายใน ทราบว่าอวัยวะภายในยังมิได้ถูกกระแทกบอบช้ำ เข้าใจฝ่ายตรงข้ามยังมิได้โหมกำลังมาสุดสิ้น ได้ยินคำถามทราบไม่อาจปิดบังต่อไปได้ จึงแค่นหัวร่อแล้วส่งเสียงกังวาน

"ในเมื่อทราบแล้ว ไยต้องถามให้มากความ ? อาจารย์เป็นคนจิตใจเปิดเผยสัตย์ซื่อ เที่ยงธรรม ท่านลงมือมาได้เต็มที่ อาจารย์ต้องไม่ถึงกับเลำเลียงมาเข้าข้างศิษย์ไปรังควานหาเรื่องต่อท่านแน่นอน"

ลุ้ยบ้อลังเลชั่ววูบ คล้ายใคร่ครวญเรื่องอันใดอยู่ เห็นก็เดาได้แปดส่วนทันทีครุ่นคิดในใจ

"นางตั้งใจฆ่าเราแล้วทำลายซากศพกลบเกลื่อนร่องรอย"

ใจครุ่นคิดมือสะบัดขึ้นต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ

ครั้งนี้ผิดกว่าครั้งแรก แสดงว่าลุ้ยบ้อเพิ่มกำลังภายในขึ้นอีกหลายส่วน เสียงของมันดังสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าร้อง ถึงกับกระแทกงักเซ้งเทียนถลาไปไกลกว่าห้าวา !

งักเซ้งเทียนหน้ามืดตาลาย อ้าปากกระอักโลหิตเป็นลำยาว แต่มันยังมิได้ล้มลงนอน เห็นมันยืนเด่นเป็นสง่า กระทั่งโลหิตที่มุมปากก็มิได้เช็ดออก แค่นหัวร่อกล่าว

"นางเฒ่า คิดจะให้คนไม่ทราบ นอกจากอย่ากระทำ สามกระบวนท่า ... เหลือกระบวนท่าสุดท้ายแล้ว ท่านต้องระวังให้มากด้วย"

สีหน้าลุ้ยบ้อยิ่งกราดเกรี้ยวดุดัน มิได้ส่งเสียงสักคำ ยกฝ่ามือฟาดออกไปสุดแรง !

งักเซ้งเทียนตอนนี้ไม่มีเวลาสำรวจอาการบอบช้ำบาดเจ็บแล้ว ตวาดเสียงก้องพร้อมกับโหมกำลังทั้งมวลโถมเข้าไป ทั้งสองฝ่ายพอปะทะ เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ร่างของงักเซ้งเทียนคล้ายดั่งเป็นดาวตกจากฟ้า กระเด็นไปไกลร่วมสาม-สิบวา กระแทกเข้าใส่ลำต้นไม้ดังสนั่น

การปะทะในครั้งนี้ ลุ้ยบ้อถึงกับไม่อาจยืนหยัดทรงกาย ต้องเซถลาถอยหลังไปหลายก้าว นางมิได้ไปดูความเป็นตายร้ายดีของงักเซ้งเทียน เท้ายังมิทันยืนหยัดมั่น กลับพุ่งตัวมาที่เบื้องหน้าของชายฉกรรจ์โดยผิดคาดหมาย

ชายฉกรรจ์ที่จริงดูการประลองจนตะลึงลานอยู่ ตอนนี้เมื่อลุ้ยบ้อพุ่งมาที่เบื้องหน้ามัน คล้ายดั่งรู้ตัวเป็นสถานการณ์เลวร้าย เห็นมันรีบคุกเข่าร้องไป ส่งเสียงสั่นสะท้าน

"เรื่องของไท้กุน บ่าวต้องไม่แพร่งพรายเด็ดขาด ขอกราบไหว้วิงวอน โปรดไว้ชีวิตที่ต่ำทรามของบ่าวด้วย"

ลุ้ยบ้อแค่นหัวร่อเค้นเสียง

"บังอาจนัดหมายกับผู้คนโดยพลการ มีโทษต้องประหารเท่านั้น สังเกตทราบความในใจของเรา ยิ่งไม่อาจปล่อยเจ้ารอดชีวิตได้..."

ไม่ทันขาดคำ สะบัดฝ่ามือฟาดใส่ศีรษะชายฉกรรจ์เสียงดังสนั่น จนกะโหลกศีรษะแตกกระจาย โลหิตและมันสมองกระเซ็นออกทางด้านข้าง ชายฉกรรจ์

ผู้นั้นยังไม่มีเสียงแผดร้อง ร่างก็คว่ำโครมลงขาดใจตายก่อน

ลุ้ยบ้อยังแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา หันกายย่างเข้าหางักเซ้งเทียนอย่างเชื่องช้า

งักเซ้งเทียนเมื่อร่วงลงสู่พื้นแล้ว ไม่เคยขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย นอนแน่นิ่งที่โคนไม้ ศีรษะเอียงซบกับไหล่ บนพื้นมีโลหิตอยู่เป็นหย่อม ๆ เสื้อที่สวมใส่คล้ายถูกฟ้าผ่า ขาดกะรุ่งกะริ่งจนพลิ้วไสวอยู่ในสายลม ลมภูเขากรรโชกผมของมันยุ่งสยายลงปิดใบหน้าหมดสิ้น หากไม่สนใจสังเกต มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ออก ทรวงอกของมันยังกระเพื่อมขึ้นลงอยู่เบา ๆ

ลุ้ยบ้อเดินเข้ามาหยุดอยู่ในระยะห้าวา เห็นนางเพ่งมองอยู่ชั่วครู่ แล้วแหงนหน้ารำพึง

"แม้เป็นอัจฉริยะ เสียดายที่ไม่ใช่ของเรา ทิ้งไว้รังแต่เป็นเภทภัยภายหลัง"

รำพึงจบคำแล้วมือขวาถูกยกขึ้นช้า ๆ ส่งเสียงต่อ

"เอาเถิด เฒ่าจิ๊บสี่กับฮั่วฮะน่อเซียน กระทั่งปีศาจเฒ่าธงแดง เรานางเฒ่าจะขอเป็นตัวแทนของพวกท่านสักครั้ง..."

เสียงไม่ทันขาดคำ มือขวาสะบัดหมายฟาดออกไป พลันมีคนส่งเสียงขึ้นที่ด้านหลังของนาง

"ลุ้ยบ้อ นี่เป็นกระบวนท่าที่เท่าใด ?"

ลุ้ยบ้อได้ยินหน้าเปลี่ยนสีทันที หันขวับกลับมา แต่มือขวายังคงมิได้รั้งกลับ เปลี่ยนจากฟาดลงมาเหวาดขวางในนามแหวกเมฆาหาอาทิตย์ พร้อมกับโถมเข้าไปตวาด

"ผู้ใดกัน ?"

เสียงโครมดังสะเทือนเลือนลั่น ทั้งสองฝ่ายปะทะกันโดยหักโหม แล้วได้ยินคำตอบมา

"โง้วเล้งจู !"

ลุ้ยบ้อไม่อาจยืนหยัดทรงกาย ถูกฝ่ายตรงข้ามกระแทกจนเซถลาออกไปสามก้าวใหญ่ !

นี่เป็นการเพลี่ยงพล้ำครั้งแรกในชั่วชีวิตของนาง เมื่อฟังว่าฝ่ายตรงข้ามถึงกับเป็นวีรบุรุษลาชาวโง้วเล้งจู ที่เมื่อสองปีก่อนมีชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องลือไปทั้งแผ่นดิน นางไม่มีเวลาปกปิดความแตกตื่นสงสัยของตนเอง เบิ่งตาเพ่งมอง เห็นฝ่ายตรงข้ามยืนยืดอกเชิดหน้า วัยประมาณยี่สิบเศษเท่านั้น ยังมีเค้าหน้าหล่อเหลาคมคาย สวม

อาภรณ์นักศึกษาสีคราม หลังสะพายกระบี่ลักษณะพิกล ดวงตาเป็นประกายสุกใส จ้องมองนางแน่วนิ่งไม่กะพริบ

"เจ้าหรือคือโง้วเล้งจู ?"

ลุ้ยบ้อเน้นเสียงหนัก ๆ ถามไปทีละคำ

โง้วเล้งจูมีสีหน้าขุ่นเคือง แค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่บอกไปแล้ว"

"เด็กนี่เป็นศิษย์ของผู้ใด ?"

ลุ้ยบ้อกล่าวพลางชี้ไปที่งักเซ้งเทียน โง้วเล้งจูจึงแค่นเสียงเย้ยหยัน

"โชคดีที่ข้าพเจ้าผ่านมาทันเวลา ศิษย์ร้ายยังมิได้รับกระบวนท่าที่สี่ !"

ลุ้ยบ้อเกร็งกำลังภายในเต็มที่หมายจะลงมืออยู่แล้ว แต่พอได้ยินเปลี่ยนจากอับอายเป็นเดือดดาล แค่นหัวร่อเค้นเสียง

"ผู้ใดให้มันมาก่อกวน"

โง้วเล้งจูกัดคล้ายมีโทสะดาลเดือดยิ่งนัก สะอึกควับเข้าไปก้าวใหญ่

"ในแผ่นดินกว้างใหญ่ มีผู้ใดกล้าขีดเขตหวงห้ามโดยพลการ ? นั่นเป็นพฤติการณ์ที่เห็นแก่ตัวของท่านเท่านั้น ศิษย์ข้าพเจ้ามีพฤติการณ์เปิดเผยเที่ยงธรรม มีที่ใดไม่อาจไปได้ ? วันนี้ท่านเป็นผู้ใหญ่รังแกผู้เยาว์ และลั่นปากไม่มีสัจจะ ผู้แซ่-โง้วที่ต่ำต้อยยินดีรับการสอนของท่าน"

ลุ้ยบ้อตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"อย่างนั้นพวกเจ้าอาจารย์กับศิษย์ตายด้วยกันเถิด !"

เสียงดังกระบวนท่าเกิดขึ้น อานุภาพคล้ายอสนีบาตฟาดทำลาย พอเริ่มขึ้นก็เป็นความหนักหน่วงมหาศาล

โง้วเล้งจูตวาดเสียงกังวาน

"ข้าพเจ้ากลับต้องดูท่านมีความสามารถยิ่งใหญ่เท่าใด !"

เสียงติงดังสดใส ประกายสีแดงกระจายเจิดจ้า ถึงกับชักกระบี่มุกแดงออกจากหลัง สลายร่างจนคล้ายตะวันบางเบาพุ่งออกไป

ลุ้ยบ้อได้ยินกิตติศัพท์โง้วเล้งจูมานาน แม้เคียดแค้นแต่ไม่ว้าวุ่น ระดมทั้งหมัด เท้า ฝ่ามือ ดรรชนี โดยพร้อมกัน ด้วยพลังฝีมือเลอเลิศจนอยู่ในยอดฝีมือห้าอัจฉริยะพิสดารของนางทุ่มเทออกไปสู้เต็มที่

โง้วเล้งจูคล้ายดังเคยมีจิ้บสี่ซิงแซเป็นตัวอย่าง จึงลงมือต่อสู้ด้วยความหนัก

แน่นเยือกเย็นก่อน เกร็งกำลังภายในขั้วแม่เหล็กเต็มที่ กระบี่มุกแดงกลับกลายเป็นตาข่ายกว้างใหญ่ทันที

การหักหาญด้านกำลังภายในที่สุดสูงนี้ ดูไปกลับไม่กราดเกี้ยวดุดันเทียบเท่ายอดฝีมือธรรมดาต่อสู้กัน พลังแม้มหาศาลอย่างไม่เคยมี แต่ถึงกับมิได้กระทบกระเทือนต่อสิ่งรอบข้าง กระทั่งต้นไม้ใบหญ้าก็ไม่แตกหักไปเลย

อย่างเชื่องช้า สถานที่เปลี่ยนไปหลายครั้งครา จากด้านเหนือของไหล่เขาเคลื่อนย้ายไปทางด้านใต้ ชั่วลัดนิ้วมือเดียว ประหัตประหารไปหลายร้อยกระบวนท่า ลุ้ยบ้อยิ่งต่อสู้ยิ่งเคร่งเครียด จนตอนนี้นางจึงทราบ วีรบุรุษวัยฉกรรจ์ถึงกับยังมีฝีมือเหนือกว่านางอีกครึ่งชั้น !

โง้วเล้งจูแม้ทราบยากจะพิชิตนางได้ แต่ก็มีเจตนาสยบความโอหังลำพองของพวกประโคมตัวเองเป็นห้าอัจฉริยะพิสดารสักครั้ง

ทั้งสองฝ่ายยิ่งต่อสู้ยิ่งหนักหน่วงถี่เร็ว แสดงแน่ชัด ไม่ผ่านหลายพันกระบวนท่าไม่มีปัญญาปรากฏผลแพ้ชนะมาได้ การต่อสู้ที่แตกตื่นสะท้านขวัญ สะท้านสะเทือนแผ่นดินแผ่นฟ้านี้มิใช่ไม่มีคนได้เห็น แต่มีอยู่ไม่มาก เพียงคนเดียวเท่านั้นเอง !

ผู้นั้นอยู่ในระยะห่างไกลมาก นางมาเป็นเวลานานไม่น้อยแล้ว ตั้งแต่งักเซ้งเทียนยังมิทันรับกระบวนท่าแรกก็ถูกนางพบเห็น กระทั่งตอนงักเซ้งเทียนถูกฟาดกระเด็นลงกับพื้น นางยังลอบหลั่งน้ำตามาไม่น้อย ตอนนี้ทั้งเสียใจทั้งเจ็บใจ แต่ก็มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่กล้าเสนอหน้าออกมาเลย

ผู้นั้นสวมอาภรณ์รัดกุมสีคราม มีถุงดำคลุมศีรษะ จวบจนโง้วเล้งจูปรากฏตัวมาจึงระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ ตอนนั้นนางลอบ ๆ เร้น ๆ ด้วยความระมัดระวังมาจนถึงข้างกายงักเซ้งเทียน ดุจดั่งกลัวถูกผู้คนพบเห็นก็ปาน แล้วรีบล้วงยาสีขาวเม็ดหนึ่งออกมา ยัดเข้าใส่ปากงักเซ้งเทียนแล้ว มิได้รีรอลังเล ตะปบสองมือขึ้นคว้าร่างงักเซ้งเทียนพาดบ่า เร่งฝีเท้าออกไปทันที จงใจเลือกแต่บริเวณเปลี่ยวร้างต้นไม้หนาทึบ ด้วยฝีเท้ารวดเร็วปานเหินบิน พริบตาก็ลับหายจากสายตาไป

'ต้องการให้คนไม่ทราบ นอกเสียจากอย่ากระทำ'

นับเป็นอมตะวาจาจริง ๆ เรื่องราวในโลกมักจะพิกลพิสดารเยี่ยงนี้เสมอ

คนชุดสีครามมีถุงดำคลุมหน้ากล่าวได้ว่าระมัดระวังจนตื่นตัวมาก กระทั่งลุ้ยบ้อกับโง้วเล้งจูก็ยังถูกอำพรางไป แต่มันกลับมิอาจสมใจดั่งปรารถนา เพราะ

ตอนแบกงักเซ้งเทียนวิ่งออกไปยังไม่ถึงร้อยวา มิคาด ถึงกับมีคนติดตามหลังมาอีกผู้หนึ่ง สะกดรอยตามโดยไม่ยอมเลิกรายุติ

ผู้สะกดรอยก็มีความพิกลยิ่งนัก รูปกายและอาภรณ์ที่สวมใส่ไม่ผิดกับคนที่แบกงักเซ้งเทียนเลยสักน้อยนิด ได้ยินมันพึมพำกับตัวเอง

"วิเศษมาก ฉิ่นเอียเท้า เรากลัวถูกอาจารย์เจ้าพบเห็น เจ้ากลับชุบมือฉกฉวยประโยชน์ก่อน เฮอะ ! เราดูเจ้าสามารถแย่งชิงได้เหนือเราหรือไม่ ? วิจารณ์ตามความแค้น อาจารย์ของพวกเรากลับเคียดแค้นมันจับใจ วิจารณ์ตามบุญคุณ เฮอะเราชิงมันมาจากมือเจ้าก็สามารถรักษามันเป็นปกติได้เช่นกัน ภายภาคหน้านั้นเวลาการต่อสู้ของพวกเรา ยังมีอีกยาวนานนักดอก"

จากน้ำเสียงของนางมาคำนวณ คนแรกที่แบกงักเซ้งเทียนวิ่งหนีคือฉิ่น-เจ็งเจ็งศิษย์รักของลุ้ยบ้อ ส่วนผู้สะกดรอยตามหลังคือแป๊ะอั้งงักศิษย์รักของจิ๊บสี่ซิงแซนั่นเอง

อาทิตย์คล้อยต่ำใกล้สนธยา ฉิ่นเจ็งเจ็งแบกร่างงักเซ้งเทียนไปตามยอดเขาที่สับซ้อน ทางที่ผ่านล้วนเป็นดงดิบดึกดำบรรพ์ไม่มีร่องรอยผู้คนย่างกรายประหนึ่งเป็นปากของสัตว์ป่ามหึมา กลืนร่างนางเลือนหายไปในพริบตาเดียว

แป๊ะอั้งงักติดตามไล่หลังไม่ยอมเลิกรา ฝ่ายตรงข้ามเร็วนางก็เร็ว ฝ่ายตรงข้ามช้านางก็ช้า จวบจนหมู่ดาวแพรวพราย จันทร์กระจ่างลอยอยู่กึ่งกลางฟ้า นางได้ไล่มาจนถึงยอดเขานิรนามแห่งหนึ่ง เห็นฉิ่นเจ็งเจ็งมุดเข้าไปในถ้ำที่ผนังผาแล้วจึงหยุดลง

มิคาด นางเพิ่งหยุดลง พลันเห็นฉิ่นเจ็งเจ็งพลิ้วตัวออกจากถ้ำ แป๊ะอั้งงักหลบหลีกไม่ทัน จำต้องเดินสวนเข้าไปหา

ฉิ่นเจ็งเจ็งก็คล้ายทราบนางสะกดรอยตามหลังอยู่ก่อน ชี้หน้าพลางแค่นเสียง

"แป๊ะเอียเท้า ท่านลับ ๆ ล่อ ๆ ปานปีศาจ เข้าใจว่าเราไม่ทราบ อย่าว่าแต่ครั้งนี้เรื่องราวใด ๆ ของท่านกับมัน เราต่างจับตาเห็นอยู่ เป็นไร ? คิดจะขโมยมันไปจากมือเราหรือไร ?"

แป๊ะอั้งงักพอถูกเปิดเผยความในใจ นางก็แค่นหัวร่อกล่าว

"เราสั่งให้ล่วงสี่แซฮ้วยส่งข่าวแก่ท่านก่อนแล้ว นอกจากเสี่ยงชีวิตให้ตายไปฟากฝ่ายหนึ่ง ไม่มีทางอื่นใดพอจะคลี่คลายได้"

"เก้าไท้กงส่งข่าวมานานแล้ว ลุ้ยเลี่ยง (สร้อยสายฟ้า) ของเรา แม้ไม่ด้อย

กว่าซิงเซียว (กุญแจเทพเจ้า) ของท่าน แต่ทว่า..."

นางชี้ไปในถ้ำแล้วกล่าวต่อ

"อาการของมันสาหัสมาก จนตอนนี้ยังสลบไสลไม่รู้ตัว กอปรกับถ้ำนี้ทะลุออกทางหลังยอดเขาได้ หากไม่มีคนเฝ้าป้องกันรักษา กลัวจะถูกคนภายนอกลอบประทุษร้าย หากท่านเห็นพ้อง เราสองมาร่วมกันช่วยให้มันมีชีวิตรอดก่อนค่อยต่อสู้ มิทราบมีความเห็นอย่างไร ?"

แป๊ะอั้งงักโบกมือแค่นเสียง

"ตกลง ถือวาจาเป็นสัจจะ ไปกัน"

ทั้งสองพากันเข้าไปในถ้ำที่ลึกจนทะลุออกอีกทางหนึ่งเป็นระยะไม่ต่ำกว่าสองลี้ ฉิ่นเจ็งเจ็งนำหน้า แปะอั้งงักตามหลัง เข้าไปได้ครึ่งทาง ภายในพลันกว้างขวางอีกมากมายหลายเท่า ฉิ่นเจ็งเจ็งส่งเสียงแผ่วเบา

"ในถ้ำมืดอย่างยิ่ง มันนั่งพิงผนังอยู่ทางหัวเลี้ยวเบื้องหน้านี้เอง"

แป๊ะอั้งงักมิได้ส่งเสียง ยังคงติดตามหลังต่อไป พลันมีเสียงฉาดเบา ๆ ดังขึ้น

ฉิ่นเจ็งเจ็งตระหนกจนโพล่งเบา ๆ

"มีคน ?"

แป๊ะอั้งงักรีบชิงก้าวมาที่เบื้องหน้ากล่าว

"มีศัตรู !"

ร่างของนางมิทันโถมออกไป พลันรู้สึกมีพลังขุมหนึ่งทะลักเข้ามา ยามนั้นรีบหลบหลีกพร้อมกับสะบัดสองฝ่ามือออกต่อต้าน

ฉิ่นเจ็งเจ็งหวั่นวิตกงักเซ้งเทียนจะประสบภัย นางแฉลบจากข้างผนังถ้ำส่งเสียงทางลมปราณ

"แป๊ะเอียเท้า ศัตรูมีไม่เพียงหนึ่งคน"

แป๊ะอั้งงักรุ่มร้อนจนกระวนกระวายเช่นกัน ไม่มีเวลาจะตอบโต้ได้ ทุ่มเทชีวิตบุกตรงไปที่เบื้องหน้า จากปฏิกิริยาพอจะสังเกตออก ฝ่ายตรงข้ามกลอกกลิ้งยิ่งนัก นางครุ่นคิด

"ถ้าปีศาจมีหน่อหินมากเกินไป มันไม่ยอมต้านรับตรง ๆ นับว่าไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับมันได้จริง ๆ..."

ความคิดยังมิทันยุติ พลันได้ยินฉิ่นเจ็งเจ็งร้องด้วยความตระหนก จาก

นั้นมีพลังฝ่ามือทะลักดุจมรสุม นางต้องลอบร้อง 'จบสิ้น' ในใจ

นางเมื่อได้คิดถึงสถานการณ์ที่เลวร้ายนั้น ต้องเจ็บปวดใจราวถูกมีดกรีดเฉือน ขณะจะส่งเสียงถาม พลันมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังก่อน รีบสงบปากคำโถมควับมาที่ข้างฉินเจ็งเจ็ง

ทั้งสองดรุณีต่างมีพลังฝีมือสูงส่งกล้าแข็ง ในถ้ำแม้มืดมิด แต่ยังพอเห็นในรัศมีรอบข้างอยู่บ้าง นางส่งเสียงแผ่วเบาถาม

"ฉินเอียเท้า เป็นไรไป ?"

ฉินเจ็งเจ็งสะอึกสะอื้นตอบ

"มันหายไปแล้ว !"

หัวใจแป๊ะอั้งงักคล้ายถูกฉีกทำลาย หันกายหมายจะหาร่องรอยศัตรู...

ฉินเจ็งเจ็งรีบคว้าแขนนางไว้กล่าว

"ช้าก่อน พวกมันไปกันหมดสิ้นแล้ว แต่เรายังฟาดมันล้มลงคนหนึ่ง"

แป๊ะอั้งงักชะงักเท้ากล่าว

"ยังไม่รีบล่าสังหาร ชักช้าก็ไม่ทันการแล้ว ปีศาจก่อกวนตัวนั้นต้องถูกพวกมันจับไปเป็นแน่"

'ปีศาจก่อกวน' ที่นางหมายถึง ย่อมเป็นงักเซ้งเทียนนั่นเอง

ฉินเจ็งเจ็งถอนใจกล่าว

"ออกจากถ้ำล้วนเป็นดงดิบดึกดำบรรพ์ จะไล่ตามไหนเลยง่ายดายดั่งหวัง ? ผู้นี้น่ากลัวยังมิได้ขาดใจ พวกเราจับมันไปรีดเค้นปากคำที่นอกถ้ำ ขอเพียงสืบทราบร่องรอยของปีศาจก่อกวน และผู้มาคราวนี้เป็นผู้ใด ต่อให้พวกมันเป็นบริวารของพยายมหรือเง็กเซียนฮ่องเต้ พวกเราก็ต้องเข่นฆ่าสังหารพวกมันให้สิ้นซาก !"

แป๊ะอั้งงักรู้สึกเป็นเหตุผล ผงกศีรษะแค่นเสียง

"อาจเป็นการกระทำของพวกล้อสายก็ได้"

ฉินเจ็งเจ็งก้มลงหิ้วเงาดำขึ้นจากในซอกก้อนหิน ชักชวนแป๊ะอั้งงักออกจากถ้ำ

ทั้งสองพอออกพ้นปากถ้ำ อาศัยแสงเดือนดาวมองลง แป๊ะอั้งงักโพล่งด้วยความตระหนกก่อน

"คนของป้าเอ๊วงฮง"

ฉินเจ็งเจ็งเห็นเป็นชายฉกรรจ์สูงใหญ่ ตรวจดูยังมิได้ขาดใจตาย นางจึง

ประกบนิ้วจี้ดว้าเช่วยชายฉกรรจ์ผู้นั้นได้สติฟื้นมา

แป๊ะอั้งงักกระวนกระวายยิ่งนัก ไม่อาจทนรอต่อไปได้ เตะฉาดแล้วส่งเสียง

"อย่ามารยาเป็นจะตายเลย รีบบอกมา พวกเจ้ามากันมากน้อยเท่าใด ? คนที่บาดเจ็บถูกพวกเจ้าจับไปที่ใด ?"

ชายฉกรรจ์นั้นมิใช่มารยาเป็นร่อแร่ปางตาย แต่บาดเจ็บสาหัสจนใกล้ตายแล้วจริง ๆ แลเห็นมันพยายามลืมตาที่อ่อนล้า อ้าปากกระอักโลหิตออกมากองใหญ่ก่อน อีกเนิ่นนานจึงตอบ

"ที่แท้มีอั้งล้อฮิวเล้งสองคน เฮอะ เฮอะ ย่อมมีสักวันที่อาจารย์จับพวกเจ้าขยี้แหลกเละเป็นเศษเนื้อ"

หยุดเล็กน้อย กล่าวต่อไป

"พวกเรามากันสิบเอ็ดคน เนื่องเพราะเราได้รับรายงานลับในระหว่างทาง จึงพากันมาที่นี่..."

มิทันขาดคำ ศีรษะห้อยพับกับไหล่ กระอักโลหิตออกมาอีกกองใหญ่

แป๊ะอั้งงักยกเท้าหมายจะเตะอีกครา แต่ถูกฉิ่นเจ็งเจ็งห้ามไว้

"เตะไปไย มันขาดใจตายไปนานแล้ว พวกมันเข้าใจว่าเราเป็นอั้งล้อฮิวเล้งแย่แน่ ปีศาจก่อกวนต้องถูกพวกมันจับตัวไปป้าอ๊วงฮงแล้ว"

แป๊ะอั้งงักส่งเสียงดัง ๆ

"สนใจไยเป็นยอดเขาใด พวกเราบุกขึ้นไปทวงคนกับฮั่วฮะน่อเซียนกัน"

ฉิ่นเจ็งเจ็งโบกมือห้ามไว้

"เยี่ยงนี้มิใคร่เหมาะสม เรื่องของพวกเรา นอกจากเก้าไท้กงไม่มีผู้อื่นทราบมาเลย โดยเฉพาะไม่อาจให้อาจารย์ของพวกเราทราบเด็ดขาด ผลดีผลร้ายของความนี้ ท่านดูหนักหนาสาหัสปานใด ?"

เมื่อนึกถึงงักเซ้งเทียนเป็นคนที่อาจารย์ทั้งสองฝ่ายเคียดแค้นชิงชังจับใจต่างกระวนกระวายดุจมีไฟเผาผลาญร่าง

แป๊ะอั้งงักงุนงงชั่วครู่แล้วพลันร้องขึ้น

"ทางเปิดเผยไม่ได้ก็ลงมือโดยลอบเร้น"

ฉิ่นเจ็งเจ็งผงกศีรษะเห็นพ้อง

"ดังนั้น ต้องครุ่นคิดหาวิธีจึงจะได้"

แป๊ะอั้งงักพลันได้คิดด้วยไวปัญญา เน้นเสียงหนัก ๆ

"พวกเราก็ใช้นามเป็นอั้งล้อฮิวเล้ง พยายามหลบหลีกฮั้วฮะน่อเซียน พบบริวารพวกมันเป็นลงมือสังหารก่อน"

ขณะฉินเจ็งเจ็งจะกล่าวกระไร พลันมีเสียงแผ่วเบาขึ้นก่อกวนจนรีบโถมออกไปตวาด

"ผู้ใดกัน ?"

"ฮา ฮา เอียเท้าร้ายกาจ พวกเจ้าปรึกษากันขึ้นป้าอ๊วงฮงแล้ว ?"

เสียงขาดคำร่างปรากฏ เป็นชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลงราวไหมเงินกระโดดโลดแล่นขึ้นมาที่ปากถ้ำนี้

แป๊ะอั้งงัก เห้วร่อสวนคำ

"ล่วงสี่แซฮ้วย ท่านกล้าแพร่งพรายความลับพวกเรา ?"

ผู้ที่มาคือล่วงสี่แซฮ้วยเก้าไท้กงนั่นเอง เห็นท่านโบกมือทั้งสองข้างขวักไขว่วุ่นวายตอบ

"เอียเท้าอย่ารุ่มร้อน เราผู้เฒ่าเสนอแผนการให้ดอก"

ฉินเจ็งเจ็งแค่นเสียง

"คาดว่าเฒ่าเหลวไหลก็ต้องไม่กล้าแพร่งพรายความลับนี้ มีอุบายปิศาจใดรีบบอกมา !"

เก้าไท้กงคล้ายดั่งเป็นงูที่พบขอทาน จำต้องสยบอยู่ในอำนาจเท่านั้น เห็นท่านหัวร่อฮิฮิตอบ

"พวกเจ้าจะขึ้นป้าอ๊วงฮง ตอนนี้เป็นเวลาเหมาะสมพอดี สองเฒ่าฮั้วฮะน่อเซียนยังอยู่ภายนอกมิได้กลับไป ให้ประเสริฐควรไปทางอากาศ"

แป๊ะอั้งงักแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านจะให้พวกเราไปในอากาศเพื่อรับเกาทัณฑ์เซี้ยเอ็๊ยงซิ่งจี่ ? วิเศษมาก มีอคติต้องประสงค์ร้ายชัด ๆ ยังบอกว่ามาเสนอความเห็นได้"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะระรัวกล่าว

"เอียเท้า เข้าใจผิดดูเราผู้เฒ่าเบี้ยวไปแล้ว ดาวข่มของเซี้ยเอ็๊ยงซิ่งจี่คือกระไร ? น่ากลัวพวกเจ้ายังไม่อาจทราบดอก บอกกับพวกเจ้า นอกจากยิงพร้อมกันสามดอก มิเช่นนั้นลุ้ยเลี่ยงกับซิ่งเซี่ยวของพวกเจ้า พอดีเป็นดาวข่มเกาทัณฑ์นั้น อย่าว่าแต่ป้าอ๊วงฮงมีเพียงดอกเดียว แม้มีสองดอกก็ไม่กลัว หากมีพลังสูงส่งเทียบเท่าพวกอาจารย์ของเจ้า กระทั่งยังสามารถยึดเกาทัณฑ์เทพเจ้ามาได้อีกด้วย"

สองดรุณีได้ฟังต้องปีติยินดียิ่งนัก ถอนเท้าได้ก็หมายจะทะยานออกไป

เก้าไท้กงลนลานห้ามไว้

"ช้าก่อน ช้าก่อน เราผู้เฒ่ายังมีวาจาว่ากล่าว"

ฉิ่นเจ็งเจ็งร้องอย่างเร่งร้อน

"มีวาจารีบบอกมา อย่าได้อ้ำ ๆ. อึ้ง ๆ เยี่ยงคนร่อแร่ปางตายเลย"

เก้าไท้กงหัวร่อฮิฮิกล่าว

"พวกเจ้ายังต้องเร้นลับไว้ อย่าได้เปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงเป็นอันขาด ถูกศิษย์หลานศิษย์ของสองเฒ่าฮั่วฮะมีมากหลายยิ่ง ถูกล้อมไว้ต้องไม่อาจถอนตัวได้ เมื่อเปิดเผยขึ้น อาจารย์พวกเจ้าไหนเลยจะยอมให้อภัย"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"เมื่อครู่เราผู้เฒ่ายังเห็นสาวกล้อส่ายปรากฏตัวอยู่บริเวณนี้ ต่างมีพฤติการณ์ลับ ๆ ล่อ ๆ คล้ายดั่งจะกระทำเรื่องเร้นลับใดอยู่"

ผู้เฒ่ากล่าวพลางกะพริบตาไปพลาง แสดงว่ากำลังก่อกวนลวดลายใดอยู่แน่นอน

แป๊ะอั้งงักอุทานด้วยความตระหนก หันขวับกล่าวต่อฉิ่นเจ็งเจ็ง

"ผู้นั้นไม่ใช่ถูกคนของป้าอ๊วงฮงจับไปก็ต้องเป็นคนของล้อส่ายจับไปแน่ หากขึ้นไปหาบนป้าอ๊วงฮงไม่พบ เฮอะ !"

ฉิ่นเจ็งเจ็งผงกศีรษะสอดคำ

"เหนือไม่สำเร็จ ใต้ต้องได้ผล ไปกัน !"

เก้าไท้กงเห็นดรุณีทั้งสองทะยานขึ้นอากาศไป ต้องอิ่มเอิบยินดีหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ไฟครั้งนี้เผาผลาญได้กว้างใหญ่มากแล้ว วิเศษ ! วิเศษ !"

แล้วหันกายก้าวอาด ๆ ลงจากยอดเขา ลงได้ประมาณหกสิบวาจึงหยุดที่หน้าต้นไม้ใหญ่ ส่งเสียงดัง ๆ

"เด็กน้อย รีบออกมา"

มีผู้หนึ่งก้าวช้า ๆ ออกจากหลังต้นไม้ใหญ่พลางถาม

"ไปกันแล้ว ?"

ประหลาดยิ่ง ผู้ที่ออกมามิใช่ใครอื่น ถึงกับเป็นงักเซ้งเทียนที่บาดเจ็บสาหัสนั่นเอง !

เก้าไท้กงกล่าวด้วยความเบิกบานสมใจ

"เด็กน้อย เจ้าแม้ไม่เห็นคน หรือยังฟังไม่ออกได้ ?"

งักเซ้งเทียนบาดเจ็บสาหัสจริง แต่หลังจากที่ฉิ่นเจ็งเจ็งให้ยาแก่มันเม็ดหนึ่ง แบกมันวิ่งไปยังไม่ถึงสองลี้มันก็มีสติฟื้นคืนมาแล้ว

แต่ทว่ามันต้องการยืนยันคนคลุมหน้าที่ช่วยมันไว้ถึงสองครั้งคราเป็นผู้ใดกันแน่ จึงมารยาเป็นสลบไสลถึงที่สุด

ในระหว่างเร่งร้อนเดินทาง งักเซ้งเทียนเกร็งกำลังภายในรักษาอาการบอบช้ำไปพลาง ลอบสังเกตความเคลื่อนไหวไปพลาง จวบจนเมื่อเข้าในถ้ำบนยอดเขา อาการบาดเจ็บของมันทุเลาเป็นปกติมากแล้ว เมื่อฉิ่นเจ็งเจ็งวางมันพิงผนังถ้ำ ความเคลื่อนไหวและคำโต้เถียงของพวกนาง ต่างถูกงักเซ้งเทียนได้เห็นได้ยินชัดเจน

ที่มีนามน่ำแชลุ้ย ฉิ่นเจ็งเจ็งทั้งสองนั้นที่แท้คือแป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งนั่นเอง งักเซ้งเทียนจึงบังเกิดความรู้สึกที่กระอักกระอ่วนจนบอกไม่ถูก

เก้าไท้กงเห็นมันครุ่นคิดไม่ส่งเสียง จึงหัวร่อฮาฮาอีกคราก่ลาว

"ศิษย์รักเจ้า อาจารย์ริษยาเจ้า บุญคุณความแค้นรายนี้ นับว่าพัวพันจนพิกลพิสดารจริง ๆ เด็กน้อย อย่าคิดให้มากนักเลย ทุกประการปล่อยให้มันเป็นไปตามครรลอง มีแค้นต้องชำระ มีพระคุณต้องทดแทน เมื่อครู่เจ้าไม่ต้องการพบหน้าพวกนางนั้นถูกแล้ว เวลายังไม่สมควร ตอนนี้ปล่อยให้พวกนางเป็นทัพหน้าให้แก่เจ้าก่อน ความครึกครื้นในภายหน้า ยิ่งต้องตื่นเต้นเร้าใจกว่านี้มากนัก"

งักเซ้งเทียนตอนนี้จิตใจว้าวุ่นจนสับสนยิ่ง ถอนใจกล่าว

"หากพวกนางไปครานี้ประสบภัยจะทำอย่างไร หากอาจารย์พวกนางทราบก็จะทำอย่างไรอีก ?"

เก้าไท้กงเบิกบานแจ่มใสจนหัวร่อกล่าว

"ดูตามความนี้ เด็กน้อยก็คล้ายรักพวกนางเช่นกันแล้ว ไฮ้ ! ไฮ้ ! คิดจะใช้เกาทัณฑ์ดอกเดียวได้อินทรีสองตัว ? เอาเถิด วางใจได้เป็นร้อยเป็นพัน ป้าอ๊วงฮงแม้จะสังเกตโฉมหน้าแท้จริงของพวกนางออก ฮั่วฮะน่อเซียนก็ต้องไม่กล้าลงมืออีกชั่วคราว มิเช่นนั้น เฮอะ เฮอะ ลุ้ยบ้อจิ๊บสี่ซิงแซ สามีภรรรยาแป๊ะเป้าจู้ร่วมมือเมื่อใด ก็มิให้ทั้งสองทนทานแล้ว"

งักเซ้งเทียนส่ายหน้ากล่าว

"ที่ผู้เยาว์กริ่งเกรงไม่ใช่ความรักของบุรุษสตรี แต่เนื่องเพราะทั้งสองนางต่างมี

พระคุณต่อข้าพเจ้าดอก"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ฮัวฮะน่อเซียนมีความกริ้งเกรงยังพอกล่าวได้บ้าง นอกจากนี้ยังมีอีกสองประการ หนึ่งคือ พวกล้อสายน่ากลัวไม่ยอมไว้หน้าให้ไมตรี สองคือ อาจารย์ของพวกนางจะต้องลงโทษสถานหนักแน่"

เก้าไท้กงโบกมือสวนคำ

"เรื่องราวจะคืบหน้าสถานใดมีผู้ใดทราบได้ ? เราผู้เฒ่ากระทำเรื่องราวใด ต่างไม่คำนึงถึงผลที่จะเกิดในตอนหลังเลย เด็กน้อย ทุกประการคอยดูต่อไปก็แล้วกัน"

งักเช้งเทียนงุนงงไม่มีความคิด เห็นผู้เฒ่ากล่าวพลางเดินไปบนยอดเขาอีก จึงรีบร้องถาม

"ท่านจะขึ้นยอดเขาทำกระไร ?"

เก้าไท้กงหันมาด่า

"เด็กโง่เขลา บริวารของป้าอ๊วงฮงถูกเจ้าฆ่าไปห้าคน หรือกระทั่งซากศพก็ไม่กลบฝังให้ ? เฮอะ บริวารเจ็ดคนของล้อสายในแป๊ะแกเป้า ก็เป็นเราผู้เฒ่าช่วยฝังให้เจ้าเอง"

งักเช้งเทียนงุนงงวูบ จึงกล่าว

"อย่างนั้นก็ให้ผู้เยาว์ลงมือเองเถิด"

"ไม่ต้อง ไม่ต้อง เจ้ายืนไว้อย่าเคลื่อนไหว เราผู้เฒ่ามีผงละลายซาก จะกลับมาในเวลารวดเร็วยิ่ง"

งักเช้งเทียนได้ยินจึงหยุดลง ทรุดกายนั่งรอที่โคนต้นไม้ อาศัยเวลาว่างเกร็งกำลังภายในรักษาตัวต่อ

ครู่ใหญ่ให้หลัง เก้าไท้กงลงจากยอดเขามา หัวร่อฮาฮากล่าว

"เด็กร้ายกาจ ! มิน่าฆ่าคนจึงไม่มีเสียง ที่แท้เจ้าใช้วิชาทะลวงคอหอยสะบั้นลมหายใจ เสียดายที่ของเล่นนี้ของเจ้ายังฝึกไม่สูงพอ หากได้รับการชี้แนะจากเราผู้เฒ่าอีกครั้ง ประกันว่ายิ่งต้องเลอเลิศปานปาฏิหาริย์แล้ว"

ขณะส่งเสียง เห็นงักเช้งเทียนมิได้หันไปสนใจด้วย ต้องโพล่งด้วยความงุนงงสงสัย

"เด็กร้ายกาจ นั่งสมาธิอีกหรือไร ?"

ผู้เฒ่าอ้อมมาถึงเบื้องหน้างักเช้งเทียน พอเห็นต้องร้องด้วยความตระหนก

"เอ๊ะ เพียงชั่วครู่ก็เคลิบเคลิ้มสู่ภวังค์ ไอ้ ! ใบหน้ามันแดงเปล่งปลั่งยังมีละอองสีม่วง นั่นเป็นกำลังภายในวิชาใดกัน ?"

งักเซ้งเทียนปล่อยให้ผู้เฒ่ารำพึงรำพันโดยมิได้รู้สึกตัว ได้ยินเก้าไท้กงส่งเสียงต่อ

"เด็กน้อยนี้มีขวัญโอหังเทียมฟ้าจริง ๆ ฝึกฝีมือถึงกลับไม่กลัวมีคนมาคอยจู่โจม"

กล่าวไปแต่เฝ้าไป ถึงกับบำเพ็ญตนเป็นองครักษ์ให้กับงักเซ้งเทียนแล้ว

แม้เป็นฤดูร้อน แต่บนภูเขาอัลไตยังคงเหน็บหนาวเสียดกระดูก ยอดเขาเตี้ยเป็นเช่นนั้น ยอดเขาสูงกระทั่งยังมีน้ำแข็งปกคลุมไม่ละลาย

วิกาลผ่านพ้นไป อรุโณทัยเริ่งไขแสงอีกครา เก้าไท้กงยิ่งเฝ้ายิ่งแตกตื่นสงสัย เห็นท่านเดินวนเวียนอยู่รอบข้างงักเซ้งเทียนตลอดเวลา สองตาเบิ่งกลมกว้างจนแทบถลนออกนอกเบ้า

ทันใดนั้น เห็นเสื้อที่ขาดกะรุ่งกะริ่งของงักเซ้งเทียนถูกลมกรรโชกจนพลิ้วไสว ที่ทรวงอกมีถุงแพรสีเขียวใบหนึ่ง ถุงถูกอัดจนนูนโดยไม่ทราบซุกซ่อนของใดอยู่ ขณะคิดจะยื่นมือไปลูบคลำดู...

ทันใดนั้น มีเสียงแผดร้องกราดเกรี้ยวโหยหวนแว่วมาที่เชิงเขา เก้าไท้กงตระหนกจนมือที่ยื่นออกไปจะคลำเปลี่ยนเป็นผลักทันที

งักเซ้งเทียนถูกผลักจนกระโดดขึ้นยืน เบิ่งตามองด้วยความสงสัย

แสดงว่ามันเพิ่งได้สติมายังไม่ทราบเรื่องราว เก้าไท้กงเห็นเพียงสัมผัสมันก็ได้สติทันที ไม่มีทีท่าถูกรบกวนเลย จึงหัวร่อตอบ

"ที่เจ้าฝึกเป็นกำลังภายในวิชาใด ? ไฉนพอนั่งก็เป็นเวลาตลอดทั้งคืน เด็กน้อย ที่เชิงเขามีการต่อสู้กันแล้ว"

งักเซ้งเทียนต้องงุนงงอีกครา กวาดตามองเห็นเป็นเวลาสว่างแล้วจริง ๆ ต้องครุ่นคิด

'เรามีปรากฏการณ์เช่นนี้ถึงสองครั้งแล้ว มันเป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่ ? ก่อนนี้ยังไม่เคยมีมาเลย'

มันครุ่นคิดพลางเงี่ยหูฟังไปพลาง ได้ยินเสียงโลหะกระทบกันดังสับสนถี่

เร็ว จึงโพล่งขึ้น

"พวกเราลงไปดูกัน"

เก้าไท้กงแค่นเสียง

"เราผู้เฒ่าทนไม่ได้อยู่นานแล้ว เรื่องครึกครื้นถูกเด็กน้อยเจ้าก่อกวนเสียเวลาไม่น้อยเลย"

ไม่ทันขาดคำ พุ่งปราด ๆ ลงจากยอดเขาก่อน งักเซ้งเทียนต้องครุ่นคิดด้วยความขบขัน

'มิน่าเล่า ผู้คนจึงตั้งฉายาท่านว่าล่วงสี่แซฮ้วย เมื่อครู่หลอกให้สองดรุณีไปก่อกวนหาเรื่องราว แสดงว่าท่านต้องการแต่เห็นผู้อื่นประหัตประหารกัน'

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดเช่นนั้น แต่เห็นเก้าไท้กงชะงักเท้าหันมากล่าว

"เด็กน้อย เสียดายที่ครั้งตื่นเต้นเร้าใจที่สุดไม่สำเร็จ"

งักเซ้งเทียนรู้แล้วแสร้งถาม

"เรื่องครั้งใด ?"

"ก็เรื่องฉิ่นเฮียเท้ากับแป๊ะเอียเท้าอย่างไร พวกนางต่างมีอาวุธวิเศษของเทพเจ้าโบราณอยู่ชิ้นหนึ่ง ยามประหัตประหารกัน ต้องเหนือกว่ากระบี่บินเสียอีก"

งักเซ้งเทียนทราบสองดรุณีจะต่อสู้กัน แต่ไม่เข้าใจมีอาวุธวิเศษของเทพเจ้าโบราณใด จึงถามด้วยความสงสัย

"ท่านหมายถึงลุ้ยเลี่ยงกับซิ่งเชี่ยวหรือไร ? ข้าพเจ้าไฉนไม่เคยเห็นมา ?"

บทที่ 6
วาสนาดลบันดาล

***เ**ก้าไท้กงคล้ายมีความเลื่อมใสต่ออาวุธวิเศษ* ทั้งสองเป็นยิ่งนัก แลเห็นดวงตาของท่านกระจ่างแจ่มใส กล่าวด้วยสีหน้าสำรวม

"ที่จริงของเล่นทั้งสองเป็นชุดเดียวกัน ลุ้ยเลี่ยง (สร้อยสายฟ้า) นั้นเป็นสร้อยแขวนซิ่งเซี่ยว (กุญแจเทพเจ้า) แต่มิทราบแยกกันในเวลาใด เมื่อร้อยกว่าปีก่อน ลุ้ยเลี่ยงกับซิ่งเซี่ยวพลันสลายเป็นประกายขึ้นปรากฏในมวลหมู่มนุษย์ หนึ่งอยู่ที่ทะเลน่ำไฮ้ หนึ่งอยู่ที่ทะเลทรายโกบี ชาวยุทธ์เมื่อครั้งนั้นทราบข่าวยื้อแย่งช่วงชิงของวิเศษจนบาดเจ็บล้มตายมากมาย โลหิตหลั่งไหลเป็นสายธาร ซากศพสุมทับดั่งขุนเขา ผลที่สุด หนึ่งถูกลุ้ยบ้อได้ไป หนึ่งถูกจิ๊บสี่ซิงได้ บนนั้นยังมีเคล็ดวิชา เมื่อใช้กำลังภายในสุดยอดเร่งเร้าพอจะปล่อยออกไปยึดกระบี่บินของศัตรู ส่วนอาวุธ

ในมือผู้คนยิ่งไม่ต้องกล่าวแล้ว ของทั้งสองสิ่งนี้มิทราบสร้างขึ้นจากสมัยใด ฟังว่าต้องไม่ใช่เป็นอาวุธธรรมดา เมื่อกาลกระโน้นฮั่วฮะน่อเซียนจะขอยืมไปรับมือกับปวยเกี่ยมจินหยิน แต่ต่างถูกฝ่ายตรงข้ามปฏิเสธไม่ยอมให้ยืม"

งักเซ้งเทียนมิได้รู้สึกเลื่อมใสด้วยเลย เพียงแย้มยิ้มกล่าว

"กำลังภายในไม่เพียงพอได้ไว้ก็ไร้ประโยชน์ อาวุธทั้งสองสิ่งนั้นต่างเคยเผชิญกับอาจารย์มา ฟังว่ายังต้องพ่ายแพ้เลย"

เก้าไท้กงตระหนกแล้วโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"เด็กน้อยเจ้าเป็นศิษย์ของโง้วเล้งจู ?"

"หรือยังจะแปลกปลอมได้ ?"

"เด็กร้ายกาจ ที่เจ้าฝึกเมื่อครู่คือกำลังภายในขั้วแม่เหล็ก เพชฌฆาตน้อยที่เล่าลือกันเมื่อสองปีก่อนคือเด็กร้ายกาจเจ้านี่เองหรือไร ?"

เก้าไท้กงมีสีหน้าชื่นชมยินดี กระทั่งยังตื่นเต้นสงสัยอย่างยิ่งด้วย

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะรับคำ

"นั่นย่อมไม่ผิดพลาดไปได้ นอกจากกำลังภายในขั้วแม่เหล็กแล้ว ยังมีซำ-เซ็งเฮี้ยงกงกับซาจุนซิงกงอีกด้วย เร็ว ๆ เบื้องล่างไม่มีเสียงแล้ว"

เก้าไท้กงโพล่งด้วยความเสียดาย

"แย่แน่ ล้วนเป็นเด็กน้อยก่อกวนให้เสียเวลา"

"ข้าพเจ้าก็มิได้ขอร้องให้ท่านมายืนว่ากล่าวเลย"

เก้าไท้กงทราบตัวเองไม่มีเหตุผล จึงยักไหล่แล้วโถมลงจากยอดเขา โดยมิได้แสดงหลักวิทยายุทธ์ใด ๆ ออกมาเลย

ทั้งสองไปดูในบริเวณที่มีเสียงแผดร้อง เห็นบนพื้นมีซากศพระเกะกะ ต่างถูกอาวุธหนักฟาดสังหารตาย งักเซ้งเทียนครุ่นคิด

"ล้วนเป็นสาวกของล้อส่าย ดูบาดแผลพวกมันคล้ายถูกกระบองสยบมารฟาดตาย เทียวเจ็กกับเทียนชั่วแป๊ะแปะจะต้องวนเวียนอยู่ในบริเวณนี้แน่นอน"

เก้าไท้กงโรยผงสลายซากศพพลางเบือนหน้ามาถาม

"เด็กน้อย ที่นี้มีห่อผ้า เจ้าดูในนั้นมีเงินกับเสื้อผ้าหรือไม่ ? เจ้าก็ควรเปลี่ยนสักชุดแล้วพวกเราจะได้ไปเซ่นสังเวยกระเพาะกัน"

งักเซ้งเทียนเดินเข้าไปแก้ห่อผ้าตรวจดู มีเงินอยู่ไม่น้อยจริง ๆ เสื้อผ้าอีกสามชุด แต่ล้วนหลวมกว้างผิดธรรมดา

เก้าไท้กงเห็นมันมีสีหน้าลังเล จึงหัวร่อกล่าว

"สนใจไยเป็นเสื้อผ้าใด สวมแล้วย่อมเหนือกว่าเศษผ้ากะรุ่งกะริ่งในตัวเจ้ามากนัก"

งักเซ้งเทียนจนปัญญา จำต้องถอดชุดเก่าที่ขาดกระจุยกระจายมาเปลี่ยน

เก้าไท้กงผงกศีรษะชมเชยพลางโรยผงสลายซากศพต่อไป งักเซ้งเทียนมองพลางถาม

"เรื่องอันใด ท่านตา สวมชุดนี้แล้วขัดตาเพียงใด ?"

"ฮา ฮา ขอเพียงไม่ถูกเอียเท้าสองนางพบเห็น ผู้อื่นไม่ต้องไปสนใจ นี่ ! ถุงแพรที่ทรวงอกเจ้าเป็นกระไร ?"

"ของขโมยมา"

"อ้อ เพชรวิเศษที่แป๊ะแกเป้าสูญหายที่แท้เป็นเด็กน้อยเจ้าฉกฉวยมาเอง ระวังตัวไว้ ของนี้ฟังว่าเร้นลับอย่างยิ่ง มีคุณค่ามหาศาลยิ่ง อย่าได้ทำหายเสียเล่า"

งักเซ้งเทียนเห็นเป็นเวลาใกล้เที่ยงแล้วจึงเร่งรัด

"อย่าลากโน่นลากนี่เลย ใกล้เที่ยงแล้ว"

"ที่พวกเราอยู่ในตอนนี้เป็นดินแดนมองโกล ด้านขวามีเมืองตาแน ด้านซ้ายมีเมืองเคอปูตอ เด็กน้อย เจ้าว่าควรไปทางด้านใด ทั้งสองเมืองต่างห่างจากที่นี้เทียบเท่ากัน"

"ไม่ไปทั้งสองที่ พวกเราพอออกจากเชิงเขา ก็หาซื้ออาหารจากพวกปศุสัตว์"

"มีพวกปศุสัตว์ก็ไม่ต้องซื้อ พวกมันต่างชมชอบต้อนรับอาคันตุกะ กินสักมื้อไม่ต้องใช้เงินทองเลย"

ทั้งสองเดินพลางสนทนาพลาง จนร่วมสองชั่วยามให้หลังจึงเริ่มออกจากเทือกเขาที่เป็นป่าทึบ งักเซ้งเทียนพลันเห็นสีหน้าเก้าไท้กงผิดปกติเล็กน้อย รีบปราดเข้าไปใกล้พลางกระซิบถาม

"ผู้เฒ่าได้ยินกระไร ?"

เก้าไท้กงเหยียดแขนขวางมันไว้พลางกล่าว

"รีบไปทางด้านนั้น อั้งกี้ก้าจู้อยู่ที่เบื้องหน้านี่เอง มารร้ายตัวนั้นไม่ทราบไฉนต้องผ่านเส้นทางสายนี้ ?"

งักเซ้งเทียนไม่ทราบเก้าไท้กงทราบได้อย่างไร จึงชะงักเท้าถาม

"มากันมากน้อยเท่าใด ?"

เก้าไท้กงครุ่นคิดไม่ตอบ เห็นมันเงยหน้าสูดลมหายใจลึก ๆ หลายครั้งแล้วจึงตอบ

"ข้างกายมันยังมีผู้ติดตามสามคน อาจเป็นศิษย์ของมันก็ได้"

"โอ้ ! เมื่อผู้เฒ่าสามารถสูดดมบอกเป็นตัวมัน ย่อมสมควรทราบผู้ติดตามเป็นใครกัน ?"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะกล่าว

"เด็กน้อยอย่าสืบสาวสาเหตุ และห้ามถามพื้นฐานเราผู้เฒ่า มิเช่นนั้น พวกเราต้องไม่ใช่สหายกันแล้ว"

งักเช้งเทียนทราบ ทุกประการของท่านล้วนเร้นลับอย่างยิ่ง จึงผงกศีรษะติดตามหลัง ทันใดนั้น เก้าไท้กงฉุดแขนมันไปในอีกทิศทางหนึ่ง กระทั่งยังเป็นการไปในทิศตรงข้าม ได้ยินท่านกล่าวอย่างเร่งร้อน

"แย่แล้ว ปีศาจเฒ่าคล้ายสังเกตความเคลื่อนไหวของพวกเราได้แล้ว"

งักเช้งเทียนสลัดออกจากการเกาะกุมของท่านทันที ส่งเสียงเด็ดเดี่ยว

"ผู้เฒ่ารีบไป ให้ผู้เยาว์สกัดขวางมันไว้"

เก้าไท้กงยังคงกุมข้อมืองักเช้งเทียนแนบแน่น กล่าว

"มันคิดจะหาเราผู้เฒ่าให้พบ น่ากลัวยังต้องฝึกอีกสิบปี เด็กน้อย เราเพราะเห็นแก่เจ้า ไม่ถูกดุกคามถึงที่สุด ควรอย่าต่อสู้เป็นอันขาด พบพานยากจะรอดตายได้"

งักเช้งเทียนรู้สึก ไม่อาจหยั่งตื้นลึกหนาบางของท่านได้เลย แต่มีการตกลงไว้ก่อน ย่อมไม่อาจสอบถามได้อีก จำต้องเชื่อฟังท่านถ่ายเดียวเท่านั้น

เก้าไท้กงเร่งรุดเดินทางอีกหลายสิบลี้ มาตรว่าไม่ใช่เป็นทางสายเดิม แต่ทิศทางนั้นย้อนกลับจากช้าเป็นเร็ว จนกระทั่งกลายเป็นวิ่งแล้ว ทันใดนั้น เห็นท่านพลันหยุดยืนกล่าว

"สังเกตร่องรอยพวกเราออกจริง ๆ แล้ว เด็กน้อย เจ้าเพิ่มกำลังวิ่งไปที่เบื้องหน้าให้ผู้เฒ่าก่อกวนแลศนัยแก่มันไปลัดเลาะสูบคลำเถิด"

งักเช้งเทียนกระโดดปราดออกไปตามคำสั่ง โลดละลิ่วด้วยความเร็วปานกระแสลม เมื่อเบือนหน้ามองมา เห็นเก้าไท้กงเดินพลางเก็บก้อนหินไปพลาง เก็บแล้วก็ทิ้งออกไป ทิ้งแล้วเก็บอีก กระทำแต่เรื่องเช่นนั้นอยู่ตลอดเวลาโดยไม่ทราบก่อกวนแลศนัยใดกัน ?

เบื้องหน้าเป็นเนินสูง งักเซ้งเทียนขึ้นบนเนินแล้วหยุดลง เหลียวมองมาอีกครา เห็นเก้าไท้กงตามมาถึงเชิงเนินแล้ว กำลังยืดคอมองไปเบื้องหน้า พลันเห็นอั้งกี้ก้าจู๊ปรากฏขึ้นในระยะไกลกว่าสองลี้ ที่ติดตามข้างกายคือฮั่งเก็งซาอ้วย (สามองครักษ์วังเย็น) กำลังคืนลังเลมิได้เข้ามาอีก

เก้าไท้กงเห็นงักเซ้งเทียนยังมิได้ไปไกล จึงหัวร่อฮาฮากล่าว

"เจ้ายังไม่ไป จะรอเมื่อใดกัน ? มารเผ่าธงแดงถูกค่ายกลก้อนหินพรางตาของเราผู้เฒ่าก่อกวนจนอับจนปัญญาแล้ว แต่นั่นเพียงสกัดมันได้ชั่วคราวเท่านั้น ทอดเวลาไปต้องถูกมันสังเกตได้แน่ เด็กน้อย เจ้ายังดูกระไร ? พวกเรารีบเร่งไปโดยเร็วประเสริฐกว่า"

งักเซ้งเทียนคล้ายเดาออกว่าท่านกำลังสร้างค่ายกลใดอยู่ เมื่อได้ยินจึงหัวร่อกล่าว

"ยังมีค่ายกลร้ายกาจหรือไม่ มิสู้ใช้ไปกักตัวพวกมันไว้"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะตอบ

"ชั่วชีวิตเราผู้เฒ่าที่ต่อสู้กับคนอื่น ๆ มาตรว่ามีค่ายกลที่ร้ายกาจอยู่ แต่ไม่ยินยอมลงมือเลย"

งักเซ้งเทียนหยั่งนิสัยท่านไม่ออก จึงไม่วิงวอนขอร้องต่อไป หันกายกระโดดลงทางด้านหลังเนิน ถึงเชิงเนินเหลียวมองมา ไม่เห็นเก้าไท้กงอีกแล้วคิดว่าท่านยังคงมิได้ลงมา จึงสงบรออยู่ในที่เดิม แต่เป็นเวลาชั่วหม้อข้าวเดือดเต็ม ๆ พลันได้ยินเสียงแค่นหัวร่อแว่วขึ้นแล้วกล่าว

"ที่แท้เด็กน้อยยังมิได้หนีไปไกล เราก้าจู๊แทบจะหลงกลเจ้าแล้ว"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องสะท้านเฮือกใหญ่ ร่ำร้องในใจ

'เท่าที่เก้าไท้กงหายไป ที่แท้เพราะถูกมารเฒ่าตามมาในเวลารวดเร็วนี่เอง'

เมื่อทราบว่าหนีไม่รอด พาลตัดใจยืดอกเชิดหน้า ด่าเสียงดังกังวาน

"หรือยังกลัวคนต่างเผ่าพันธุ์เช่นท่าน ? ค่ายกลก้อนหินพรางตาที่ต่ำต้อยไม่มีปัญญาสังเกตออก ยังคิดจะตั้งตัวเป็นใหญ่ในยุทธจักร นับว่าไร้ยางอายที่สุดแล้ว ตัวเรากล้าต่อสู้กับฮั่วฮะน่อเซียน ต่อต้านรับมือจิ๊บสี่ซิงแซกับลุ้ยบ้อ เหลือเพียงมารเฒ่าท่านยังมิได้ปะทะด้วย พบพานในวันนี้ ย่อมไม่อาจหลีกเลี่ยง ขอต่อสู้ดูสักครา"

อั้งกี้ก้าจู๊เค้นเสียงเย็นยะเยียบ

"คารมเชื่องโชไม่เบา เราก้าจู๊น่ากลัวมิเพียงใช้สามกระบวนท่าก็เลิกราได้"

งักเซ็งเทียนทราบมันมีความอำมหิตต้องการสังหารอยู่นานแล้ว แต่มิได้หวาดหวั่นขวัญเสียเลย ขณะอ้าปากหมายจะด่าไปอีกครา ..

พลันมีเสียงหัวร่อดังกังวานขึ้นแล้วกล่าว

"ก้าจู๊ใหญ่ ไม่ทราบต้องกี่กระบวนท่าจึงเลิกรายุติได้ ?"

เสียงกังวานปานมังกรคำรามนี้ งักเซ้งเทียนคล้ายมิเคยได้ยินมาเนิ่นนานแล้ว พอเสียงกระทบโสต ต้องลิงโลดยินดีสุดเปรียบประมาณ กระโดดขึ้นร้องสุดเสียง

"อาจารย์..."

เพียงได้ยินก็ทราบ ผู้มาคือโง้วเล้งจูนั่นเอง ได้ยินโง้วเล้งจูถามด้วยความกังวลสนใจ

"เซ้งยี้ อาการทุเลาแล้วหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนวิ่งออกไปไม่ถึงสิบวา เบื้องหน้าพลันกระจ่างแจ่มใส เพราะโง้ว-เล้งจูอาจารย์ที่มันเคารพเทิดทูนปรารถนาจะได้พบมาเป็นเวลาเนิ่นนาน ยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ที่เบื้องหน้านี้เอง มันต้องทั้งปีติทั้งรันทด โถมเข้าไปกอดรัดอาจารย์พลางร่ำไห้ดัง ๆ กระทั่งยังลืมตอบคำถามแล้ว

โง้วเล้งจูก็คล้ายพลุ่งพล่านเป็นยิ่งนัก โอบไหล่มันพลางปลอบ

"ทุกประการของเจ้าเราต่างทราบหมดสิ้น มิได้กระทำเกินกว่าขอบเขตที่เราพร่ำสอน ไยต้องเสียใจด้วย ? ควรทราบไว้ ชายชาตรีมีน้ำตาไม่อาจหลั่งไหลง่ายดาย"

โง้วเล้งจูแม้ทราบ งักเซ้งเทียนร่ำไห้เพราะพรากจากกันไปนาน แต่ไม่ต้อง-การสะกิดให้มันมีความรักเทิดทูนของผู้เยาว์ต่อผู้ใหญ่ จึงกล่าวปลอบใจมันไป

อั้งกี้ก้าจู๊คล้ายยังไม่เคยพบกับโง้วเล้งจูมาก่อน เนื่องจากงักเซ้งเทียนเรียกมันเป็นอาจารย์ สืบสาวตามลำดับชั้น แน่แก่ใจว่าผู้นี้ต้องมีความเป็นมายิ่งใหญ่ จึงสงบดูโดยไม่ส่งเสียงเพื่อหยั่งตื้นลึกหนาบางของฝ่ายตรงข้ามก่อน

โง้วเล้งจูนั้นผิดกันแล้ว คล้ายดั่งรู้จักมารเฒ่าผู้นี้มาก่อน เมื่อเห็นมันไม่ส่งเสียงเคลื่อนไหว จึงไม่ไปแยแสสนใจมัน ก้มหน้าปลอบถาม

"เซ้งยี้ พลังฝีมือของเจ้ารุดหน้ารวดเร็วยิ่ง ใช่ว่ามีวาสนาดลบันดาลให้พบพานเรื่องพิสดาร ? อาจารย์เพิ่งได้รับข่าวจากชายชราผมขาวผู้หนึ่งจึงรีบรุดมา ทั้งยังได้รับความกรุณาจากท่านบอกเล่าประสบการณ์ทั้งมวลของเจ้าแก่เรา ผู้นั้นคล้ายเป็นอัจฉริยะพิสดารท่านหนึ่ง เจ้าไฉนจึงมีน้ำมิตรไมตรีกับท่านปานนั้น ?"

งักเซ้งเทียนยกหลังมือปาดน้ำตา เงยหน้ามองอาจารย์แล้วมองอีก เห็นท่านยังคงหล่อเหลาคมคายเช่นเมื่อกาลก่อน ต้องปีติยินดีจนบิดตัวตกม

"ศิษย์ไหนเลยมีบุญวาสนาดลบันดาล อาจเพราะกำลังภายในรุดหน้ากว่าเดิมเท่านั้น ชายชราผมขาวคือ..."

หยุดลงแล้ว ใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณกล่าวต่อ

"ผู้เฒ่าท่านนั้นนามเก้าไท้กง ฉายาล่วงสี่แซฮ้วย เป็นคนลึกลับอย่างยิ่ง เล่าลือกันว่ากระทั่งห้าอัจฉริยะพิสดารยุทธจักรยังไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับท่านได้"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะกล่าว

"อาจารย์ก็เคยได้ยินคำเล่าลือ แต่ไม่ทราบคือตัวท่านเอง"

แล้วทิ้งงักเซ้งเทียน ได้ก้าวอาด ๆ เข้าไปหาอั้งกี้ก้าจู๊ ส่งเสียงกังวาน

"ก้าจู๊ที่เพ่งพิจารณา ไม่ทราบได้ความใดมาหรือไม่ ? เลื่อมใสพลังฝีมือเลอเลิศครอบคลุมแผ่นดินของท่านมานานแล้ว ยินยอมประทานการสอนสักหลายกระบวนท่าหรือไม่ ?"

อั้งกี้ก้าจู๊มิทันเอ่ยปาก หนึ่งในสามองครักษ์วังเย็นที่ด้านหลังชิงส่งเสียงก่อน

"อาจารย์เป็นยอดคนสุดสูงปานใด ไหนเลยลงมือกับผู้ไร้ชื่อเสียงเรียงนามเช่นเจ้าได้ มิว่าผู้ใดในฮั่งเก็งซาอ๊วย ต่างพอจะจัดการอาจารย์กับศิษย์เจ้าได้ ชักกระบี่เถิด"

โง้วเล้งจูไม่สนใจมัน กวักมือเรียกงักเซ้งเทียน

"เซ้งยี่เข้ามา ผู้นี้ยโสโอหังไร้เหตุผล ประทานฝ่ามือตบหน้าแก่มันฉาดหนึ่ง"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องเบิกบานเป็นยิ่งนัก ก่อน ๆ ที่บุกบั่นเพียงลำพัง ยังมีขวัญโอหังเทียมฟ้าอยู่แล้ว บัดนี้มีอาจารย์หนุนหลังข้างกาย ไหนเลยยังต้องว่ากล่าวอีก จึงโถมเข้าไปตวาด

"มันคนเดียวไม่ใช่คู่มือของศิษย์"

อั้งกี้ก้าจู๊แม้ไม่ทราบความเป็นมาของโง้วเล้งจู แต่จากตัวงักเซ้งเทียนก็พอจะคำนวณได้ ฝีมือศิษย์ยังเพียงนี้ ฝีมืออาจารย์ย่อมเป็นที่คาดเดาได้แล้ว จึงหันไปตวาดใส่ผู้นั้น

"เปิ้ลิ้มซีกลับมา ! ที่อาจารย์เข้าสู่แผ่นดินตงง้วนคราวนี้ มาตรว่ามีปณิธานเผชิญกับยอดฝีมือทั้งแผ่นดินดู แต่ก็มิใช่แก่งแย่งด้วยทิฐิอารมณ์"

วาจาของมันขัดกับใจจริงเป็นตรงกันข้าม ประหนึ่งมีความหนักแน่นเยือก

เย็น เปิดเผยห้าวหาญเหนือธรรมดาก็ปาน

โง้วเล้งจูโบกมือห้ามงักเซ้งเทียนไว้กล่าว

"ผู้อื่นกลัวลูกศิษย์ถูกตบหน้า เจ้าก็จดบัญชีมันไว้ก่อนเถิด"

อั้งกี้ก้าจู๊แสยะยิ้มส่งเสียง

"พิธีชุมนุมชาวยุทธ์ครั้งใหญ่บนป้าอ๊วงฮง อยู่อีกไม่ไกลนัก ถึงเวลาย่อมมีโอกาสได้ประลองกัน"

โง้วเล้งจูส่งเสียงกังวาน

"โง้วเล้งจูแม้ต่ำต้อย เมื่อถึงเวลา ย่อมต้องขอรับทราบความสูงส่ง"

จบคำคว้ามืองักเซ้งเทียนกระโดดหายเข้าไปในป่าข้างทาง อั้งกี้ก้าจู๊ยืนตะลึง-ลานชั่ววูบ พลันร้องด้วยความแตกตื่นสงสัย

"มันก็คือโง้วเล้งจูที่ได้รับรายงานเมื่อสองปีก่อน"

ฮั่งเก็งซาอ๋วยยิ่งตระหนกจนสะท้านเฮือกใหญ่ ผู้มีนามเบ๊ลิ้มซือออกความเห็น

"อาจารย์ไฉนไม่ไล่ตาม ?"

อั้งกี้ก้าจู๊กวาดตามองศิษย์รักทั้งสามแวบหนึ่ง แค่นเสียงเย็นชา

"พวกเจ้าสามเฮียตี๋ รวมกันแล้วรับมืออาจารย์ได้กี่กระบวนท่า ?"

ทั้งสามต่างก้มศีรษะต่ำ แสดงว่าไม่กล้าตอบคำอั้งกี้ก้าจู๊แค่นเสียงต่อ

"เชื่อว่ายากจะรับกระบวนท่าหนักหน่วงของอาจารย์ได้สักกี่ครั้ง แต่เจ้าเด็กแซ่งักผู้นั้นจากที่อาจารย์สังเกตได้ ความลึกล้ำของกำลังภายในมันยังเหนือกว่าพวกเจ้าสามคนรวมกันเสียอีก ยามใดเกิดต่อสู้กัน อาจารย์แม้ไม่กริ่งเกรงอาจารย์มัน แต่พวกเจ้าทั้งสามต้องพ่ายแพ้แน่นอน มิเพียงเมื่อครู่ห้ามไม่ให้ต่อสู้เท่านั้น ภายหน้าเมื่อพบพาน พวกเจ้าทั้งสามก็ควรหลบหลีกจึงประเสริฐ"

ฮั่งเก็งซาอ๋วยแม้รู้สึกไม่ยินยอมนับถือ มีสีหน้าบูดบึ้งขุ่นเคืองจนเห็นชัด แต่ยังไม่กล้าประคารมโต้เถียงได้

อั้งกี้ก้าจู๊มิได้สังเกตสีหน้าของบรรดาศิษย์ โบกมือสั่ง

"ไปเถิด ก่อนไม่ได้รับคำสั่งของอาจารย์ อย่าได้ก่อกวนมีการต่อสู้ครั้งใหญ่เป็นอันขาด"

อาจารย์ชั่วกับศิษย์ร้ายเพิ่งไปไม่นาน พลันปรากฏชายกลางคนเดินออกมาจากหลังเนินสูงคู่หนึ่ง ผู้เดินหน้าท่าทีโอหังลำพอง รูปกายต่ำเตี้ยผิดธรรมดา ได้ยินมันเน้นเสียงหนัก ๆ

"เป้าจู้เมื่อครู่เห็นชัดเจนแล้วกระมัง ? มันเพิ่งมีอายุยี่สิบเศษเท่านั้น ชั่วชีวิตของมันแสดงไม่เคยเกรงกลัวผู้ใด วันนี้ถึงกับมีจิตใจหวาดหวั่นพรั่นพรึงได้"

ที่แท้ผู้นำหน้าคือจิ๊บสี่ซิงแซ ผู้ตามหลังมาถึงกับเป็นแป๊ะตี้เฮียเป้าจู้ ได้ยินแป๊ะเป้าจู้ถอนใจกล่าว

"ผู้นี้มีบุคลิกโดดเด่นสง่า ความห้าวหาญทะยานฟ้า มิน่าเล่า จึงมีเกียรติภูมิสะท้านสะเทือนยุทธจักร สายตาของเล่ากอกอแหลมคมจริง ๆ"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ที่แท้ตู้โง้วคี้ถึงกับเป็นศิษย์ของมัน ภายหน้าจะต้องเป็นอัจฉริยะที่โดดเด่นเหนือธรรมดาอีกคนหนึ่งแล้ว"

จิ๊บสี่ซิงแซถอนใจกล่าว

"น่ากลัวแซ่ตู้ไม่ใช่ชื่อแซ่แท้จริงของทารกนั้น มันเคยถูกเล่ากอกอสั่งสอนสองฝ่ามือจนบอบช้ำภายใน เรื่องนี้วันหน้าจะต้องกลายเป็นความยุ่งยากครั้งใหญ่ก็ได้"

พลันมีเสียงหนัก ๆ ดังออกมาจากในป่าซ้ายมือ

"ความยุ่งยากของซิงแซน่ากลัวไม่ทัดเทียมกับของเรา"

จิ๊บสี่ซิงแซมองไปที่ต้นเสียง พอเห็นก็หัวร่อทักทาย

"ลุ้ยพั้วจื้อก็อยู่ที่นี่ ท่านยังมีความยุ่งยากใด ?"

ผู้มาคือลุ้ยบ้อนั่นเอง เห็นนางกล่าวด้วยสีหน้าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ

"ต่างมีประสบการณ์เดียวกัน และยังปะทะกับโง้วเล้งจูร่วมสามพันกระบวนท่า หากมิใช่มันมีความกังวลต้องการกลับมาดูความปลอดภัยของเจ้าเด็กมุสลิม น่ากลัวตอนนี้ยังไม่อาจหยุดการต่อสู้ได้ ความสูงส่งในพลังฝีมือของผู้นี้เพียงพอจะต่อต้านกับสองเฒ่าบัดซบฮั่วฮะโดยไม่เพลี่ยงพล้ำแล้ว"

แป๊ะตี้เฮียโพล่งขึ้น

"เล่าตั้วเจ๊ลงมือกับมันด้วยสาเหตุใด ?"

ลุ้ยบ้อครุ่นคิดชั่วครู่ คล้ายดั่งรู้สึกยากจะบ่งบอกความจริงไปได้ เห็นนางเงยหน้ามองท้องฟ้าพลางกล่าว

"ยังไม่ใช่เพราะเจ้าเด็กมุสลิมคนนั้น"

หยุดเล็กน้อย ก้มลงกวาดตามองแล้วกล่าวต่อจิ๊บสี่ซิงแซ

"อาจารย์มันยังพอทำเนา แต่เจ้าเด็กนั้นพวกเราต้องระวังให้มากไว้ ที่มันฝึกแม้เป็นกำลังภายในขั้วแม่เหล็ก แต่ยังมีสุดยอดวิทยายุทธ์ที่ลึกล้ำไม่อาจหยั่งคำนวณ

มิได้แสดงออกมา เราฟาดมันจนบอบช้ำสาหัสไม่มีทางรักษา ไหนเลยคาดคิด เมื่อครู่ยังกระปรี้กระเปร่าคึกคัก แสดงว่าทุเลาเป็นปกติมานานแล้ว"

จิ๊บสี่ซิงแซสะท้านเฮือกใหญ่ ถามอย่างเร่งร้อน

"นางเฒ่า ใช้กำลังภายในกี่ส่วนฟาดมัน ?"

"เราเดาได้ว่าท่านต้องมีคำถามนี้ บอกแล้วท่านยิ่งน่ากลัวไม่อาจสะกดใจได้ ฝ่ามือแรกเราใช้หกส่วน แต่ไม่เห็นได้ผลดังหวัง เพียงกระแทกมันถลาถอยหลังเท่านั้น ฝ่ามือที่สองจึงใช้แปดส่วน มันก็เพียงบอบช้ำเล็กน้อย ฝ่ามือสุดท้ายโหมสุดสิ้นกำลัง เฮอะ เฮอะ เมื่อครู่มันยังกระเหี้ยนกระหือรือ"

สีหน้าจิ๊บสี่ซิงแซเปลี่ยนแปรไปทันที กระทั่งยังมีเค้าเหงุดหงิดกังวลอีกด้วย เห็นมันผงกศีรษะกล่าว

"หากเราคำนวณไม่ผิดพลาด ยุทธจักรภายหน้ามีแต่เด็กนี้เท่านั้นจึงเป็นที่กังวลของพวกเราสอง"

แป๊ะตี้เฮียกล่าวขึ้นบ้าง

"ข้อคิดสันนิษฐานย่อมไม่ใช่เป็นความจริง บุรุษนั้นแม้จะมีความลึกลับอยู่บ้าง หากสามารถบันดาลให้สองท่านที่มีพลังฝีมือเลอเลิศสุดฟ้าสุดดินมีความยุ่งยาก แม้จะสันนิษฐานไม่ผิดพลาด แต่ก็ต้องคร่ำเคร่งฝึกปรือเป็นเวลาอีกหลายสิบปี มิเช่นนั้น อย่าได้เพ้อฝันไป"

จิ๊บสี่ซิงแซสั่นศีรษะกล่าว

"เล่าตี้ไม่เคยประมือกับมัน คำนวณตามเหตุผลธรรมดาย่อมถูกต้องอยู่ แต่เรากับลุ้ยพั้วจื้อมีลางสังหรณ์ ไม่กำจัดเด็กนี้ไป เภทภัยภายหลังจะใหญ่หลวงไม่สุดสิ้น"

แป๊ะตี้เฮียทราบแก่ใจ ทั้งสองต่างมีนิสัยทระนงโอหังริษยาอาฆาตรุนแรง จึงได้เงียบงันไม่ทุ่มเถียงตอบโต้ ทั้งสามมิได้หยุดสนทนานานนัก พากันเดินตามเส้นทางของอั้งกี้ก๊าจู๊ จุดมุ่งหมายของพวกมันเป็นอย่างไรกลับไม่มีผู้ใดทราบได้

กลุ่มหนึ่งผ่านไปกลุ่มใหม่มา บนเนินแห่งนี้สงบเงียบได้เพียงชั่วขณะ พอพวกลุ้ยบ้อทั้งสามไปได้ไม่นาน ปรากฏกลุ่มคนขึ้นอีกสามคน ล้วนแล้วแต่อายุยี่สิบ-สี่ยี่สิบห้า

ชายฉกรรจ์ทั้งสามต่างสวมเสื้อผ้าชาวฮั่น กระทั่งยังแต่งกายเป็นนักศึกษา คนแรกสวมอาภรณ์สีม่วง เอวห้อยกระบี่ยาว

คนกลางสวมอาภรณ์เหลือง เอวห้อยอาวุธพิสดาร ดูแต่ไกลคล้ายเป็นหางหงส์สองเส้น สีสันแพรวพรายสวยงาม ด้านนอกไม่มีฝัก ยาวกว่าสองเชียะ

คนสุดท้ายสวมสีเทา รูปกายต่ำเตี้ยกว่าสองคนหน้าเล็กน้อย อาวุธยิ่งพิกลผิดธรรมดา ที่เอวคล้ายห้อยกระจกอยู่สองบาน ลักษณะกลม ๆ โตประมาณปากชามโคม มีประกายสีเหลืองแวววาว ทางริมยังมีโซ่คล้องไว้ คล้ายสามารถซัดออกไปจู่โจมศัตรูในระยะไกลได้

เค้าหน้าของบุรุษหนุ่มทั้งสามต่างคมคายแจ่มใส และเป็นชาวฮั่นอย่างแน่ชัด บุคลิกก็ผิดแปลกแตกต่างกัน ผู้สวมสีม่วงคล้ายกงจื้อสูงศักดิ์ สีหน้ายโสโอหัง ยามกลอกตามีประกายแวววาวเจิดจ้า พอจะดูออกว่าเป็นประกายที่ชั่วร้ายอยู่บ้าง

ส่วนผู้สวมสีเหลืองสีหน้าเขียวซีด ขอบตาดำคล้ำคล้ายดั่งงมงายในสุรานารี สีหน้ามักมีเค้าหน้าอำมหิตเลือดเย็นอยู่บ่อยครั้ง

คนที่สามมีเค้าหน้าโหดเหี้ยมดุดัน แสดงออกว่าเป็นคนดุร้ายอำมหิต

ทั้งสามต่างมีบุคลิกผิดแปลกกัน หากไม่สังเกตโดยสุขุม ดูทางเปลือกนอกยากจะพบเห็นได้ พวกมันไม่ว่ากล่าวสนทนา แต่ใช้ฝีเท้าที่รวดเร็วพลิ้วออกไป

ทันใดนั้น มีอีกสองคนเดินออกมาจากในราวป่า ได้ยินคนเบื้องหน้ากล่าวเสียงเครียด

"เซ้งยี่ต่อแต่นี้ต้องระวังไว้ สามคนเมื่อครู่คือฮู่ก่ำซาซิ้ง (สามเทพเจ้าพิทักษ์นิกาย) ของสำนักล้อส่าย เป็นศิษย์รักที่อั้งกี๊ก้าจู๊ภาคภูมิใจที่สุด และก็เป็นศิษย์คนแรกที่สองที่สามของมัน ผู้สวมสีม่วง ชาวล้อส่ายเรียกมันว่าซัวหงีไทจือ สีเหลืองคือซัวยิ้งไทจือ สีเทาเซ้าแซไทจือ ล้วนเป็นบุตรบุญธรรมของเจ้าล้อส่าย มีเชื้อสายของชาวฮั่น แต่ไม่มีคนทราบชาติกำเนิดของพวกมัน พลังฝีมือพวกมันเพียงด้อยกว่าอั้งกี๊ก้าจู๊เล็กน้อยเท่านั้น"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"เมื่อครู่เห็นสีหน้าของลุ้ยบ้อกับจิ๊บสีซิงแซผิดกว่าธรรมดามากหลาย ภายหน้าเมื่อพบพาน ต้องมีความระมัดระวังให้ตื่นตัวด้วย"

ที่แท้โง้วเล้งจูกับงักเซ้งเทียนมิได้ถอนตัวไปไกล แลเห็นงักเซ้งเทียนตอบอย่างนอบน้อม

"ซือแป๊โปรดวางใจ ภายหน้าเซ้งยี่ไม่ปะทะโดยหักหาญก็แล้วกัน"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"อาจารย์ ฮูก่าซาซิ้งไฉนเยาว์วัยปานนี้ ? นั่งฮ้วงซาจุนกับฮั่งเก็งซาอ่วยต่างชราปานนั้น..."

"ฮูก่าซาซิ้งเป็นอั้งกี้ก้าจู๊ฝึกสอนมาแต่เยาว์วัย ฮั่งเก็งซาอ่วยกับนั่งฮ้วงซาจุนเป็นเพียงศิษย์ในนามของมารเฒ่าธงแดง"

งักเซ้งเทียนนึกถึงเรื่องหนึ่งมาได้ รีบถามอีก

"อาจารย์เคยเผชิญกับเภาทัณฑ์วิเศษเซี่ยเอี๊ยงซิ่งจี่บนป้าอ๊วงฮงหรือไม่ ? อานุภาพของมันร้ายกาจถึงระดับใดกันแน่ ?"

โง้วเล้งจูหัวร่อตอบ

"ดีที่กำลังภายในขั้วแม่เหล็กของอาจารย์ถึงระดับผนึกร่วมสมาธิจิตใจแล้ว ยามพบพานสามารถต่อต้านให้อยู่ห่างผิวกายสามนิ้วเศษ มิเช่นนั้นจะต้องทะลุทรวงอกไปแน่นอน หากเป็นกำลังภายในวิชาอื่น ๆ ยากยิ่งจะต่อต้านได้จริง ๆ ความเข้มแข็งในพลานุภาพของมันคล้ายดั่งเป็นปาฏิหาริย์ของเทพเจ้าแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ในเมื่อเซ้งยี้บอกไม่มีบุญวาสนาพบพานเรื่องใด พลังฝีมือของเจ้าไฉนรุดหน้ารวดเร็วถึงปานนี้ ? อาจารย์เพิ่งถ่ายทอดกำลังภายในขั้วแม่เหล็กแก่เจ้าห้าส่วน แม้นับว่ามีหญ้าวิเศษเล้งจือช่วยเหลือก็ไม่มีทางจะเพิ่มกำลังภายในได้มากหลาย นอกจากจะมีเชื้อพลังของปลาเทียนนัยน์ตา ผลผลึกแม่เหล็ก แล้วคร่ำเคร่งฝึกปรืออีกสี่ห้าปี จึงจะมีกำลังภายในระดับนี้ได้ เจ้าลองครุ่นคิดประสบการณ์ในสองปีนี้โดยละเอียด ดูว่ามีเรื่องราวใดผิดปกติธรรมดาอยู่บ้าง ?"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดชั่วครู่ กล่าว

"ไม่มีจริง ๆ"

พลันนึกถึงเรื่องราวมาได้ ลืมตาขึ้นร้องเบา ๆ

"อาจารย์ ท่านผู้เฒ่าเคยได้ยินนามกิมกังเจี๊ยะ (เพชร) หรือไม่ ?"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะตอบ

"เคยได้ยินชาวยุทธ์เล่าลือกัน แต่ระหว่างนี้ถูกคนขโมยไปแล้ว"

งักเซ้งเทียนไม่กล้าปิดบัง คุกเข่าลงกล่าว

"นั่นเป็นฝีมือของเซ้งยี้ฉกฉวยมาเอง"

โง้วเล้งจูฉุดมันลุกขึ้นกล่าว

"คุกเข่าไปไย ? ของที่ชาวยุทธ์ถือเป็นของวิเศษมีผู้ใดไม่ต้องการช่วงชิง ?

ประการนี้อาจารย์ไม่ตำหนิเจ้า"

"เซ้งยี่มักรู้สึก ไม่ใช่เป็นพฤติการณ์ที่เปิดเผยห้าวหาญ"

"จิตใจไม่สามานย์เลวร้าย พฤติการณ์ย่อมเปิดเผยห้าวหาญเอง เข้าใจหรือไม่ ?"

"ศิษย์เข้าใจแล้ว อาจารย์ ท่านผู้เฒ่าดูมีความเร้นลับพิสดารอย่างไร ?"

กล่าวแล้วสอดมือเข้าอกเสื้อหมายจะล้วงถุงเพชรมา โง้วเล้งจูรีบโบกมือห้ามไว้

"ไม่ต้องดู กำลังภายในของเจ้ารุดหน้า ปัญหาต้องอยู่ที่ของนี้แน่ แม้ยังไม่ทราบมันเร้นลับเยี่ยงไร แต่คาดคำนวณคงไม่ผิดพลาดกันไปได้"

งักเซ้งเทียนรุนงงวูบหนึ่ง พลันร้องดัง ๆ

"ใช่แล้ว ใช่แล้ว อาจารย์ แต่ละครั้งที่ศิษย์นั่งสมาธิเสร็จสิ้น มักรู้สึกมีกำลังภายในเพิ่มขึ้นเสมอ"

"ภายหน้าจะฝึกกำลังภายในต้องเลือกสถานที่ให้เร้นลับไว้ แม้กำลังภายในขั้วแม่เหล็กไม่กลัวการรบกวน แต่ก็ต้องระวังของวิเศษที่ได้มาจะสูญเสียไปอีก"

"ศิษย์น้อมรับคำสั่งสอนของอาจารย์"

โง้วเล้งจูยกมือกดศีรษะมันพลางกล่าว

"ในตัวเจ้ามีวิทยายุทธ์พิสดารอยู่ถึงสามประเภท ให้อาจารย์เกร็งกำลังสำรวจดูไม่ทราบเป็นกำลังภายในประเภทใดรุดหน้า"

เนิ่นนานให้หลังจึงคลายมือออก กล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดี

"เป็นซำเซ็งเฮี้ยงกงกับซาจุนเซี่ยงกงพลันรุดหน้ารวดเร็ว เราบอกแล้วกำลังภายในขั้วแม่เหล็กของเจ้าไม่มีทางจะรุดหน้าได้มากกว่านั้นอีก"

งักเซ้งเทียนแยกเขี้ยวยิ้มอย่างโง่งมพลางกล่าว

"ในกิมกังเจี้ยะมีถ้อยคำคล้ายปริศนาอยู่สองประโยค อาจเป็นสองประโยคนั้นเกิดประสิทธิภาพก็ได้"

โง้วเล้งจูถูกศิษย์รักเตือนสติให้ได้คิด พลันปรบมือแย้มยิ้มกล่าว

"เซ้งยี่เดาถูกแล้ว 'เก็บพิภพไว้ในข้าวเปลือกเม็ดเดียว อานุภาพพระพุทธองค์ยิ่งยงปานใด' 'ซ่อนฟ้าดินไว้ในหนึ่งบ้าน เต๋ายอดเยี่ยมพิสดาร' นั่นเป็นการบอกความลึกล้ำพิสดารของหลักวิชาสงฆ์กับพรต บนเพชรมีอักษร 'ซุกพิภพซ่อนฟ้าดิน' แสดงว่าภายในได้แฝงความวิเศษสุดของสถาบันพรตกับสงฆ์ ทุบไม่แตก ล้วง

ไม่ได้ แสดงว่ามีแต่ตอนฝึกกำลังภายใน จึงสามารถดึงดูดมันออกมาได้"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"เช่นนี้ต่อแต่นี้ปล่อยให้มันเป็นไปเอง มิว่าเรื่องอันใดมิอาจเคี่ยวเข็ญบังคับได้ อาจารย์ยังมีเรื่องสำคัญอีกหลายรายต้องรีบเร่งไปสะสาง จำเป็นจะต้องจากเจ้าไปอีกชั่วคราว"

"ศิษย์คิดจะสะกดรอยผู้ก่าซาชิ้ง ดูพวกมันมีความเคลื่อนไหวใดบ้าง?"

"ก็ได้ แต่ควรกระทำด้วยความระมัดระวัง"

งักเซ้งเทียนคารวะน้อมส่งอาจารย์ไปแล้ว รีบเร่งฝีเท้าสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้เพียงลำพัง ค่ำคืนนั้นยังไม่สามารถไล่ตามผู้ขวบซาชิ้งทัน แต่กลับพบพวกราชบุตรกั๊กล้อและตอเคอลูสองคน

ราชบุตรกั๊กล้อพอเห็นงักเซ้งเทียน ต้องทักด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เจ้าพอไปจากแป๊ะแกเป้าก็สาบสูญร่องรอยเลย วันนี้ไฉนมาปรากฏที่นี่ ?"

งักเซ้งเทียนรีบบอกเล่าประสบการณ์ในระหว่างนี้ไปโดยคร่าว ๆ สุดท้ายเสริมขึ้น

"อ้วงจื้อเจ๊กเจ๊ก (อา) ควรกลับไปเป็นหลักเฝ้านครหลวงประเสริฐกว่า กองทัพใหญ่ไม่มีอานุภาพต่อชาวยุทธ์แม้สักน้อยนิด ยามใดเกิดเรื่องราว น่ากลัวยับเยินจนไม่กล้าคาดคิดแน่"

ราชบุตรกั๊กล้อครุ่นคิดแล้วกล่าว

"เราจะกลับนครหลวง ยังต้องรออีกช่วงเวลาหนึ่ง"

หยุดเล็กน้อยแล้วหันมาเล่าวต่อตอเคอลู

"เคอลูรีบไปบอกต่อราชองครักษ์ของสองฝ่าย มอบหมายให้ท่านคุมกลับไปเฝ้านครหลวงโดยสุขุมรอบคอบ และถ่ายทอดคำสั่งให้ข้าหลวงทุกมณฑลในภาคตะวันตกเฉียงใต้คอยระวังป้องกันชาวเมืองให้เข้มแข็งรัดกุม เราอีกไม่นานก็จะกลับไปเอง"

ตอเคอลูน้อมกายรับคำสั่งเร่งฝีเท้าออกไป ราชบุตรกั๊กล้อจึงจูงมืองักเซ้งเทียนเดินทางต่อ งักเซ้งเทียนชี้เบื้องหน้ากล่าว

"พวกเราเข้าสู่ดินแดนทิเบตอีกแล้ว"

บอกเล่าเรื่องราวระหว่างนี้ไปโดยละเอียดอีกครั้ง สุดท้ายรำพึง

"แป๊ะอั้งงักกับฉินเจ็งเจ็งมิทราบขึ้นไปก่อกวนป้าอ๊วงยงจนเป็นสภาพใดบ้าง ?"

ราชบุตรกั๊กล้อหัวร่อกล่าว

"เจ้าครุ่นคิดกังวลมากกระมัง? พวกนางต่างมีกำลังสมุนที่เข้มแข็ง เชื่อว่าต้องไม่มีเหตุเภทภัยได้"

หยุดเล็กน้อยแล้วถาม

"ร่องรอยของอาจารย์เจ้าลึกลับไม่อาจหยั่งคำนวณเสมอมา แต่ไม่ทราบที่กลับมาคราวนี้มีแผนใดบ้าง ?"

"ท่านผู้เฒ่าเพียงบอก มีเรื่องสำคัญหลายรายต้องรีบสะสาง โดยมิได้บอกความละเอียดมาเลย"

ราชบุตรกั๊กล้อพลันนึกถึงเรื่องสำคัญมาได้ ขมวดคิ้วกล่าว

"ในเมื่อเจ้าได้เพชรวิเศษมา ก็ควรหาสถานที่เร้นลับสักแห่งคร่ำเคร่งฝึกปรือให้ได้ผลเต็มที่ ไฉนยังคงไปเหนือไปใต้อยู่วุ่นวายอีก ?"

"ที่จริงข้าพเจ้ามีความคิดเช่นนี้อยู่ แต่อาจารย์บอกทุกประการปล่อยให้มันเป็นไปเอง กอปรกับพวกอสูรร้ายมารชั่วชุมนุมกันที่ตงง้วน คิดจะปลีกตัวซ่อนกายก็ไม่มีทางสงบใจได้ ดูท่ามีแต่ต้องปล่อยไปตามชะตาชีวิตแล้ว"

กล่าวถึงตอนนั้น พลันเหลียวมองไปที่ด้านซ้ายมือ โพล่งด้วยความตระหนก

"รีบซ่อนตัว ฮูก่าซาชิ้งมาแล้ว !"

กั๊กล้ออ้วงจื้อพลิ้วควับออกด้านข้าง ทั้งสองคนรีบซ่อนตัวอยู่หลังก้อนหินใหญ่ ยังมิทันซ่อนตัวมิดชิด พลันมีเสียงกู่ยาวติดต่อกันหลายครา พร้อมกันนั้นก็เห็น ฮูก่าซาชิ้งได้ยินเสียงรีบโถมออกไป

กั๊กล้ออ้วงจื้อกล่าว

"เซ้งยี้เร็ว พวกเราไล่ตามไป ด้านนั้นอาจจะเกิดเรื่องสำคัญผิดธรรมดาก็ได้"

งักเซ้งเทียนอ้อมออกจากเชิงเขาพลางส่งเสียง

"ข้าพเจ้าฟังออกว่ามีคนไม่น้อย"

ทั้งสองพลิ้วตัวขึ้นบนยอดเขาเตี้ย ๆ ลูกหนึ่ง เพ่งมองลงเบื้องล่าง เห็นด้านหลังของยอดเขาเป็นทุ่งกว้างหลายสิบไร่ รอบข้างของทุ่งหญ้ามีป่าไม้เรียงราย ฮูก่าซาชิ้งตอนนั้นหยุดยืนอยู่ที่ชายป่าด้านเหนือ ส่วนเสียงตวาดเสียงก่นด่าที่มีจำนวนร้อยดังอยู่ในป่าด้านใต้ เสียงต่อสู้ประกายดาบกระบี่ผนึกขึ้นเป็นสภาพดุดันอำมหิตคล้ายมรสุมโหมกระหน่ำ

อย่างเชื่องช้า การต่อสู้เคลื่อนมาใกล้ออกจากราวป่า งักเซ้งเทียนพอเห็น

ตังโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ล้วนเป็นยอดฝีมือของป้าอ๊วงฮง"

กั๊กล้ออ้วงจื้อขมวดคิ้วถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"รีบดู ออกมากันหมดสิ้นแล้ว ภา พวกมันกักสตรีอยู่สองนาง หนึ่งในจำนวนนั้นคือแป๊ะอั้งงักหลานหญิงของแป๊ะเต้าจู๊กระมัง ?"

งักเซ้งเทียนพอเห็น สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนไปทันที รีบอธิบาย

"อีกผู้หนึ่งคือฉินเจ็งเจ็งนั่นเอง"

กั๊กล้ออ้วงจื้อเห็นมันมีทีท่าจะโถมลงไปช่วยเหลือ รีบคว้าแขนมันกล่าว

"เซ้งยื้ออย่าพลุ่งพล่าน ฮู่ก่าซาซิ้งมีความเคลื่อนไหวแล้ว ไอ้ ! อีกหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีเป็นผู้ใดกัน ?"

งักเซ้งเทียนมองตามปลายนิ้วของท่าน เห็นที่ใต้สนโบราณต้นหนึ่งมีบุรุษสตรีวัยชราผมขาวโพลงยืนอยู่สองคน ต้องร้องด้วยความตระหนก

"ฮั่วฮะน่อเซียน !"

กั๊กล้ออ้วงจื้อร้องด้วยความตระหนกเช่นกัน

"อย่างนั้นเจ้ายิ่งไม่อาจออกเสนอหน้า เจ้าดู ฮู่ก่าซาซิ้งเคลื่อนไหวแล้ว"

งักเซ้งเทียนเห็นดรุณีสองนางที่เคยช่วยชีวิตมันมีสภาพร่อแร่คับขันใกล้จะพ่ายแพ้ รู้สึกเจ็บช้ำเสียใจเป็นที่สุดจริง ๆ แต่เมื่อฮู่ก่าซาซิ้งกับฮั่วฮะน่อเซียนอยู่ด้วย ออกไปเป็นต้องถูกทั้งสองฝ่ายถือเป็นเสี้ยนหนามต้องลิดรอน ดังนั้นกระวนกระวายเหงื่อทะลักโซมกาย

กั๊กล้ออ้วงจื้อพลันชี้แล้วกล่าว

"ที่เข้าไปก่อนของซาซิ้งเป็นผู้ใด ? เจ้าดู มันกำลังว่ากล่าวกับฮั่วฮะน่อเซียนอยู่"

"มันคือซัวหงีไทจือ ด้านหลังที่สวมสีเหลืองคือซัวยิ้งไทจือ สวมสีเทาคือซัวแซไทจือ"

ได้ยินซัวหงีไทจือกล่าวดังกังวาน

"เบื้องหน้าใช่ฮั่วฮะน่อเซียนกระมัง ? ใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุมเอาชัย เป็นการละเมิดกฎสำคัญของยุทธจักรอย่างรุนแรง อย่าว่าแต่ผู้เฒ่าทั้งสองยังมาควบคุมด้วยตนเอง แพร่งพรายออกไป ไยมิใช่เสื่อมเสียเกียรติภูมิอย่างยิ่ง ?"

ได้ยินเสียงหญิงชราตวาดเสียงเกรี้ยวกราดถาม

"เด็กน้อยเป็นผู้ใด ถึงกับมีขวัญสุนัขมาว่ากล่าวตำหนิเราได้ ? เอียเท้าสองตัวนั้นบุกรุกป้าอ๊วงฮงเราโดยไม่มีสาเหตุ ทั้งยังฆ่าคนวางเพลิง กระทั่งยังคิดจะขโมยเกาทัณฑ์วิเศษเซี่ยเอี๊ยงชิ่งจี่ แม้เป็นญาติผู้ใหญ่ของนางมาเอง ก็ต้องถูกประหารตามโทษทัณฑ์ไม่อาจอภัย เจ้าเป็นตัวกระไรกัน?"

และเห็นซังยิ้งไทจื้อแสยะยิ้มกล่าว

"สามไทจือ (ราชบุตร) พิทักษ์นิกาย ผู้คนในแผ่นดินมีผู้ใดไม่รู้จัก เฒ่าเลวร้ายเอ่ยปากประณามคน ระวังป้าอ๊วงฮงของท่านจะถูกทลายราบเป็นหน้ากลอง !"

ชายชราผมขาวสืบเท้ามากล่าวบ้าง

"ที่แท้พวกเจ้าคือศิษย์ร้ายรุ่นแรกของมารเฒ่าธงแดง อุกอาจก้าวร้าวผู้อาวุโสมีโทษต้องกระชากซากศพแยกสังขาร ขโมยสัญลักษณ์ผ่านทางเข้ามาในเขตหวงห้าม ตอนนี้ยังบังอาจประณามเจ้าของประกาศิต หากไม่รีบเร่งไสหัว เล่าฮูจะไม่เกรงใจแล้ว"

ซัวหงีไทจือพลันชักกระบี่โบกสะบัด ส่งเสียงดัง ๆ

"อย่างนั้นต้องดูผู้ใดมีฝีมือกล้าแข็งกว่ากัน"

แล้วหันมาตวาด

"ยี่ตี่ซาตี่ ลงมือ !"

ซัวยิ้งซัวแซได้ยินคำสั่ง ต่างชักอาวุธทะยานออกไปพร้อมกัน ทะลวงเข้าในบริเวณต่อสู้อย่างดุดัน อาวุธพิสดารพอสะบัดฟาดฟัน เสียงแผดร้องโหยหวนดังสับสนอลหม่าน ยอดฝีมือของป้าอ๊วงฮงพอพบพาน ดุจกับเผชิญภูตผีปีศาจร้ายกระเด็นกระดอนดุจใบไม้ในพายุใหญ่ก็ปาน

ฮั่วฮะน่อเซียนพอเห็นยิ่งเดือดดาล พากันทะยานกายตวาด

"เด็กน้อยกล้าไม่กลัวตาย ?"

ซัวหงีไทจือรีบลงมือสกัดพร้อมทั้งตวาด

"วันนี้จะให้ท่านลิ้มรสฝีมือของผู้เยาว์เป็นอย่างไรบ้าง ?"

ขณะที่มันโถมออกสกัด กระบี่ถึงกับทะลวงเข้าใส่ชายชราผมขาว เป็นทีต้องการต่อสู้กับมัน

ซัวแซหลังจากสังหารยอดฝีมือไปหลายคนแล้ว พลิกตัวกลับมาสกัดรับมือหญิงชรา ซัวยิ้งคล้ายดั่งทราบ เตียตี่ทั้งสองรับมือกับฮั่วฮะน่อเซียนตัวต่อตัวยังไม่เป็นคู่มือฝ่ายตรงข้าม หลังจากโหมอีกยี่สิบกระบวนท่าเหลี่ยมลายวงล้อมให้แก่ดรุณี

สองนางแล้ว หันกายหมายจะไปร่วมกำลังกับเฮียตี๋ทั้งสอง ต่อสู้กับฮั่วฮะน่อเซียนสองสามีภรรยาบ้าง

มิคาด พลิกตัวยังไม่ทันโถมออกไป พลันมีเสียงกู่กราดเกรี้ยวดังขึ้นสามคราเหลียวมองก็เห็นยั่งเก็งซาอ่วยกำลังทะยานลงจากยอดไม้ดั่งปักษา

ยั่งเก็งซาอ่วยพอมาถึง เป้าหมายของมันมุ่งที่ฮั่วฮะน่อเซียนทันที ชัวยิ้งรีบตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ซี่ตี๋ โง้วตี๋ ลักตี๋ ไปแทนซากอพวกเจ้า"

ยั่งเก็งซาอ่วยได้ยินรับคำสั่ง ทะยานเข้าไปแทนชัวแซไทจือ ชัวแซมิได้ส่งเสียงอย่างไร หันกายโถมเข้าไปในบริวารป้าอ๊วงยงอีกครา

ชัวยิ้งกับชัวหงีที่รวมกำลังกลุ้มรุมชายชราผมขาว กระหน่ำจู่โจมจนชายชราที่ได้รับการยกย่องเป็นหัวหน้าของห้าอัจฉริยะพิสดารต้องทุ่มเทสุดสิ้นกำลังความสามารถจึงต่อต้านได้

กั้กล้ออ้วงจื้อดูจนถึงตอนนี้ ถอนใจส่งเสียง

"มิน่าเล่า อั้งกี้ก้าจู๊จึงมีความทะเยอทะยานจะม้วนแผ่นดินไว้ใต้อำนาจบารมีเพียงอาศัยศิษย์ทั้งหกของมันก็มีทีท่าพิชิตฮั่วฮะน่อเซียนได้ อื่น ๆ ก็มิต้องกล่าวแล้ว"

งักเซ้งเทียนที่ได้รับคำเตือนจากอาจารย์มาก่อน วันนี้เมื่อเห็นพวกมันมีความร้ายกาจสุดยอดจริง ๆ ต้องครุ่นคิดชั่วครู่แล้วชี้พลางกล่าว

"ยั่งเก็งซาอ่วยด้อยกว่านางเฒ่าเล็กน้อย ชัวแซไปเสริมกำลังอีกแล้ว แป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็ง ยังถูกยอดฝีมือเหล่านั้นกักไว้ได้ดั่งเดิม"

กั้กล้ออ้วงจื้อส่งเสียงแผ่วเบา

"ตอนนี้เจ้าลงมือได้แล้ว"

งักเซ้งเทียนยังมิทันเคลื่อนไหว พลันมีเสียงแค่นหัวร่อเย็นเยียบดังขึ้นที่ด้านหลังแล้วกล่าว

"สำนักกล้อส่ายเรา วันนี้ต้องการได้ชัยโดยบริสุทธิ์ผุดผ่อง คนนอกห้ามสอดมือเกี่ยวข้อง"

ทั้งสองได้ยินต่างสะท้านเล็กน้อย พากันเหลียวมองไป งักเซ้งเทียนเห็นถึงกับเป็นนั่งอ้วงซาจุนมากันครบหน้า ต้องเดือดดาลจนตวาด

"พวกท่านกล้าขัดขวางเราช่วยคน ?"

ผู้ส่งเสียงคือฮวงทีจุนเจี้ย มันแสยะยิ้มกล่าวสวนคำ

"ลุ้ยเลี่ยง ซิ่งเซียวทั้งสองสตรียังถูกกักไว้ เด็กน้อยเจ้ามีความสามารถใดไปช่วยได้? เล่าฮูเฮียดีไม่ต้องการชีวิตน้อย ๆ ของเจ้า นับเป็นบุญวาสนามากแล้ว ถึงกับยังกล้าโอหังบังอาจอีก"

งักเซ่งเทียนหันไปชายตาให้แก่กั๊กล้ออ้วงจื้อกล่าว

"เจ็กแจ่โปรดถอยออกดูทางด้านข้าง ผู้หลานวันนี้จะต้องให้ความร้ายกาจแก่พวกมันเห็นเป็นขวัญตาสักครา"

ความหมายของงักเซ่งเทียนคือ ให้กั๊กล้ออ้วงจื้ออย่าลงมือ กลัวจะพลอยถูกม้วนเข้ามาในวังวนนี้ด้วย กั๊กล้ออ้วงจื้อย่อมสำนึกตัวไม่ใช่คู่มือของฝ่ายตรงข้าม ได้ยินจึงหัวร่อเสียงดัง ๆ กล่าว

"วางใจไปลงมือเถิด เจ็กแจ่กอวยพรให้เจ้าประสบความสำเร็จ"

ฮวงทีจุ้นเจี้ยคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด พลังฝีมืองักเซ่งเทียนจะเหนือกว่าอดีตอีกมากมายหลายเท่า ได้ยินจึงแผดหัวร่อกล่าว

"ที่จริงเล่าฮูมีกุศลเจตนาไว้ชีวิต แต่เด็กน้อยเจ้ายืนกรานจะหาที่ตายให้ได้เอาเถิด จะตายจงไปในป่า อย่าได้อยู่ก่อกวนการต่อสู้ของทั้งสองฝ่ายนั้น"

งักเซ่งเทียนลอบปีติจนคำนึง

"เรากำลังมีความตั้งใจนี้อยู่พอดี เพื่อไม่ต้องให้เจ้าเรียกฮูก่ำชาซิ่งมาช่วยเหลือ"

ได้คิดจึงส่งเสียงกังวาน

"พวกท่านทั้งสามไปด้วยกันเถิด เปิดโอกาสให้พวกท่านหาฮวงจุ้ย (ทำเลฝังศพที่ดี) หลับโดยสุขสบายไปตลอดกาล"

กั๊กล้ออ้วงจื้อเห็นทั้งสามจุนเจี้ยวกเข้าไปในป่า รีบถามงักเซ่งเทียนเบา ๆ

"เซ่งยี้มีความมั่นใจหรือไม่ ?"

งักเซ่งเทียนเองก็ไม่ทราบตัวเองมีความสามารถสังหารพวกมันหรือไม่ แต่ไม่มีเวลาใคร่ครวญลังเลแล้ว รีบตอบอย่างอาจหาญ

"เจ็กเจ่กวางใจ หากผู้หลานสู้มารร้ายทั้งสามไม่ได้ จะถอนตัวหนีต้องไม่เป็นปัญหาใด ๆ ท่านผู้เฒ่าโปรดอย่าได้สอดเข้าไปเป็นอันขาด ควรจะหาสถานที่เร้นลับลอบดูจึงประเสริฐ"

กั๊กล้ออ้วงจื้อกลัวมันเสียสมาธิ รีบโบกมือกล่าว

"เราจะซ่อนตัวไว้ทันที เจ้าไม่ต้องกริ่งเกรงกังวล"

งักเซ้งเทียนเพิ่งสาวเท้า พลันได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนดังกระสบโสต อดมิได้ต้องหันมองพลางถาม

"เป็นผู้ใดตายไปอีก ?"

กั๊กล้ออ้วงจื้อร้องด้วยความตระหนก

"เป็นซัวแซไทจือถูกเกาทัณฑ์เทพเจ้าของนางเฒ่ายิงทะลุทรวงอกตายไป"

ที่แท้นางเฒ่าผมขาวเมื่อมีซัวแซไทจือเข้าร่วมกลุ้มรุม นางต้องรู้สึกหนักแรงจนไม่อาจต้านทาน แต่นางยังคงโหมกำลังจู่โจมเต็มที่ ไหนเลยคาดคิด ซัวแซไทจือเห็นเป็นโอกาสที่รีบรวบรัดการต่อสู้ยุติโดยเร็วได้ ถึงกับทะยานกายขึ้นอากาศ บังคับลมปราณโฉบลงมาจู่โจม

เพราะสาเหตุนั้นเอง จึงเป็นการละเมิดข้อห้ามสำคัญของฮั่วฮะน่อเซียน สีหน้านางเฒ่าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำด้วยความเดือดดาล ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วสะบัดมือซัดเกาทัณฑ์วิเศษเชี่ยเอี๊ยงซิ่งจี่ ซัวแซพอเห็นต้องหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ คิดจะหนีก็ไม่ทันท่วงที ถูกเกาทัณฑ์พุ่งทะลุทรวงอกตายไป !

นั่งฮ้วงซาจุนในป่าพอได้ยินเสียง คล้ายฟังดูว่าเป็นผู้ใดตายไป ต่างพากันโถมออกจากป่าอีกครา

งักเซ้งเทียนพอเห็นรีบเย้ยหยัน

"มิทราบสำนักล้อส่ายยังคิดจะเอาชัยโดยบริสุทธิ์อีกหรือไม่?"

ฮวงทีจุนเจี้ยไม่สนใจคำเย้ยหยันของมัน สะบัดมือบอกต่ออีกสองจุนเจี้ยทางด้านหลัง

"ไว้ชีวิตเด็กปากร้ายอีกชั่วคราว พวกเรารีบไปเสริมกำลังด่วน"

งักเซ้งเทียนพลันเห็นที่ชายป่าด้านเหนือมีสองสตรีสามบุรุษ ที่ล้วนเป็นยอดคนเหนือธรรมดายืนอยู่ ต้องร้องในใจ

'ครั้งนี้ครึกครื้นมากแล้ว อั้งกี้ก้าจู้ จิ้บสี่ซิงแซลุ้ยบ้อ สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียต่างมากันครบครันเลย'

เมื่อนึกถึงต้องนึกกระหยิ่ม พลอยบังเกิดความห้าวหาญขึ้นกว่าเดิม เมื่อเห็นซาจุนเจี้ยจะลงมือ อดมิได้ต้องโถมออกไปสกัดพลางหัวร่อกล่าว

"ด้านนั้นไม่มีส่วนของพวกท่าน ยังคงลงมือกับเซี่ยวเอี๊ยเถิด"

เสียงดังกระบวนท่าจู่โจมออกไป โดยสะบัดสองฝ่ามือกระหน่ำติดตามกันสามกระบวนท่าด้วยพลังดังสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าร้อง

แม้งักเซ้งเทียนจะจู่โจมเข้าใส่ทั้งสามคนโดยพร้อมกัน แต่ยังกังวลว่าศัตรูของมันมีมากเกินไป ฝ่ามือจู่โจมไม่ถึงเป้า รีบรั้งแล้วพลิกตัวดุจเป็นอสรพิษ พุ่งหายเข้าไปในป่าทันที

ซาจุนเจี้ยคาดไม่ถึงจะเป็นเช่นนั้น แม้ถูกฟาดใส่คนละฝ่ามือไป ในยามเดือดดาลทะยานใจ ขู่คำรามปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แหย่ ไล่ตามเข้าไปในป่าทันที

งักเซ้งเทียนแน่แก่ใจ แป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งต้องไม่มีอันตรายแผ้วพานได้แล้ว จึงคลายใจสิ้นกังวล เข้าป่าแล้วยังไม่หยุดเท้า วิ่งล่อพลางส่งเสียงดัง ๆ ไปพลาง

"ตามมาเถิด เซี่ยวเอี๊ยจะหาฮวงจุ้ยดี ๆ ให้แก่พวกท่านก่อน"

นั่งฮ้วงซาจุนเคียดแค้นที่เมื่อกาลก่อนเคยพ่ายแพ้ต่อมัน มีความตั้งใจจะล้างแค้นอาจารย์กับศิษย์งักเซ้งเทียนอยู่เสมอมา วันนี้เมื่อเห็นงักเซ้งเทียนพลัดเดี่ยวมาที่นี่ นับเป็นโอกาสประเสริฐที่ไม่มีอีกแล้ว ไหนเลยยังกริ่งเกรงกังวลเรื่องอื่นใดถึงกับไล่ตามอย่างเอาเป็นเอาตายไม่ยอมเลิกรา

ราชบุตรทั้กกล้อไม่อาจวางใจได้ แม้มีความครึกครื้นอยู่ที่เบื้องหน้าแต่ไม่มีเวลาจะดู ขณะที่สามจุนเจี้ยสาวเท้า ท่านก็ติดตามหลังเข้าไป มิคาด ถึงกับยิ่งไล่ยิ่งถูกทิ้งห่างไกล

นางเฒ่าผมขาวของฮั่วฮะน่อเซียนเมื่อสั่งการชั่วแชไทจือแล้ว ขณะคิดจะโหมกำลังรับมือกับฮั่งเก็งซาอ๋วยนั้น พลันรู้สึกเป็นสถานการณ์ไม่ถูกต้อง รีบส่งเสียงดัง ๆ

"ผู้เฒ่า ผู้อาวุโสพวกมันพากันมาแล้ว พวกเราคาดโทษพวกมันฐาน 'สั่งสอนไม่เข้มงวดกวดขัน' ก่อนค่อยลงมือ"

ชายชราผมขาวได้ยินรีบพลิ้วออกไป แสยะยิ้มแค่นเสียง

"ท่านพาพวกทารกไปก่อน เรื่องถกเหตุผลให้เราเอง"

ชั่วหงีไทจือเห็นมารเฒ่าธงแดงอาจารย์มันปรากฏตัว ที่จริงคิดจะกระโดดออกจากวงต่อสู้อยู่นานแล้ว ตอนนี้เห็นฝ่ายตรงข้ามหยุดก่อน มันจึงร้องบอกกับชั่วยิ้ง

"ยี่ตี๋ ลุ้ยเลี่ยง ซิ่งเซียวทั้งสองสตรีมีความงามสะคราญเลิศล้ำในต่ำใต้ วันนี้ได้เห็น สมดั่งกิตติศัพท์จริง ๆ พวกเราที่เข้าช่วยเหลือต่างรู้ใจในกันและกันไม่ต้องบ่งบอกหากมีโอกาส อย่าได้คลาดโดยเด็ดขาด"

ชั่วยิ้งแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัยกล่าว

"เสียดายที่พวกเราสูญเสียชีวิตเล่าซ้ำไป"

ชั่วหงีเห็นยอดฝีมือของป้าอ๊วงฮงต่างหยุดมือถอยเข้าไปในป่า แป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งก็ถูกลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซเรียกเข้าไป จึงลดเสียงแผ่วเบากล่าว

"ชาติไม่ตาย น่ากลัวไม่มีปัญญาแบ่งปันกันดอก ระวัง อาจารย์กล่าวขึ้นแล้ว"

"เฮอะเฮอะ เราก้าจู๊เพิ่งเข้าตงง้วน ฉากแรกถึงกับเป็นพวกท่านฮั่วฮะน่อเซียนสังหารศิษย์แสดงอำนาจขู่ขวัญ ความอาฆาตแค้นนี้ไม่ทราบจะสะสางตอนนี้หรือรอไว้ภายหน้า ? อื้อเฮงฮั้ว ท่านต้องให้คำตอบที่แน่ชัดแก่เรา"

'อื้อเฮงฮั้ว' ที่มันบอก อาจหมายถึงชายชราผมขาวก็ได้ แถเห็นชายชราชี้กราดไปที่ซากศพบนพื้นพลางตวาด

"ซีทัวพู นัยน์ตาสุนัขของท่านบอดหรือไร ? ศิษย์ของเราอื้อเฮงฮั้วตายไปสามสิบกว่าคน หรือจะเป็นการตายเปล่าไม่นับได้ ?"

นามเดิมของอั้งกี๊ก้าจู๊คือซีทัวพู แลเห็นมันหัวร่อเสียงเล็กเสียงน้อยที่พิกลขัดหูยิ่งแล้วกล่าว

"สุนัขตายที่ไร้ประโยชน์เหล่านั้น ไม่ใช่เป็นเราก้าจู๊ลงมือสังหารเองเลย"

ความหมายของมันคือตำหนิฮั่วฮะน่อเซียนลงมือเอง แต่พอวาจามันขาดคำชายชราแซ่อื้อพลันตวาด

"ข้อห้ามของเกาทัณฑ์วิเศษเซี่ยเกี๊ยงซิ่งจี่ เฮอะ เฮอะ แม้เป็นซีทัวพูท่านก็ต้องไม่กล้าละเมิด"

อั้งกี๊ก้าจู๊คล้ายมีความหวาดกลัวในเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ยิ่งนัก ได้ยินถึงกับเงียบงันไม่ตอบโต้ด้วย

อีกด้านหนึ่ง ลุ้ยบ้อกำลังตำหนิถามฉิ่นเจ็งเจ็ง แต่จิ๊บสี่ซิงแซกลับมิได้สืบสาวตำหนิแป๊ะอั้งงักเลย

แป๊ะตี้เฮียเห็นเป็นเหตุการณ์ที่ตึงเครียดไม่มีฝ่ายใดอ่อนข้อ รีบประสานมือคารวะกล่าว

"ในความเห็นของผู้น้อง ชาวยุทธ์ยากยิ่งจะไม่มีการกระทบกระทั่งกันบ้าง ในเมื่อมีการกระทบกระทั่งยากยิ่งจะไม่เกิดการบาดเจ็บล้มตาย แม้มีเรื่องราวใดที่ไม่อาจคลี่คลายไกล่เกลี่ย แต่พิธีชุมนุมใหญ่อยู่อีกไม่ไกลนัก ไว้วันหน้าค่อยถกกันเป็นไร"

"ความผิดอยู่ที่เอียเท้าทั้งสองตัวนี้ คนอื่น ๆ เรานางเฒ่าไม่เกี่ยวข้อง แต่ศิษย์ร้ายนี้ ต้องลงโทษสถานหนัก"

หญิงชราของฮั่วฮะน่อเซียนเค่นเสียง

"ลุ้ยม่วยจื้อกล่าวได้ปลอดโปร่งมาก หรือแต่ละชีวิตของป้าอ๊วงฮงจะตายไปเปล่าได้ ? เพียง 'ลงโทษ' น่ากลัวไม่อาจเลิกรายุติดอก"

ลุ้ยบ้อมีนิสัยแกร่งกร้าวทระนงปานใดแล้ว ได้ยินรีบส่งเสียงดัง ๆ

"ใยแป๊ะฮะ แล้วท่านต้องการอย่างไร ?"

ที่แท้นางเฒ่าของฮั่วฮะน่อเซียนมีนามใยแป๊ะฮะ แลเห็นนางพลันสะอึกเข้าไปอีกสิบกว่าวาแล้วตวาด

"ชดใช้ชีวิตมา !"

ลุ้ยบ้อตวาดด้วยโทสะเช่นกัน

"เกาทัณฑ์เซี้ยเอี๊ยงซิ่งจิของท่าน น่ากลัวยากจะหนีจากอานุภาพลุ้ยเลี่ยงของเราได้"

ใยแป๊ะฮะสอดมือเข้าอกเสื้อ ล้วงคันเกาทัณฑ์เล็ก ๆ กับดอกเกาทัณฑ์ประกายแวววาวออกมาสองดอก สะบัดกวัดแกว่งพลางแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านสามารถยึดไปดอกเดียว แต่ไม่สามารถยึดดอกที่สอง ลุ้ยฮาโกว พวกเราทดลองกัน"

เหตุการณ์ยิ่งก่อกวนยิ่งตึงเครียด มีสภาพคล้ายเกาทัณฑ์ถูกน้าวสุดล้า เพียงสัมผัสก็ต้องแตกหักทันที อั้งกี้ก้าจู้เมื่อเห็นต้องอิ่มเอิบยินดียิ่งนัก มันที่มีอกุศลจิตอยู่แล้ว กลัวแต่แผ่นดินจะไม่ปั่นป่วนวุ่นวายเท่านั้น เมื่อเห็นลุ้ยบ้อมีทีท่ากริ่งเกรงอยู่บ้าง รีบแผดหัวร่อส่งเสียง

"ลุ้ยพั้วจื้อ อานุภาพของเซี้ยเกี๊ยงซิ่งจี่ นับว่า 'กิน' พวกเราไว้ได้จริง ๆ ตามความเห็นของเรา ท่านยังคงก้มศีรษะรับผิดแต่โดยดีเถิด"

จิ๊บสี่ซิงแซเห็นลุ้ยบ้อถูกกระตุ้นจนมีโทสะจะเคลื่อนไหว รีบตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไป

"มารธงแดง ท่านคงไม่ใช่มีอกุศลจิตจะชุบมือฉกฉวยประโยชน์กระมัง ?"

มารธงแดงแสยะยิ้มกล่าว

"ลุ้ยพั้วจื้อไม่คล้ายท่านที่หดหัวมิกล้าส่งเสียง สาวถึงตัวการต้นเหตุ เอียเท้าตัวนั้นของท่านก็มีส่วนหนึ่ง"

แต่ละถ้อยคำของมัน ล้วนเป็นความหมายยุแหย่ทั้งสิ้น

อื้อเฮงฮั้วเองก็เข้าใจกระจ่าง มาตรว่ามีเกาทัณฑ์วิเศษสามดอกพอจะถือดี แต่อย่างมากก็เพียงเกิดผลได้ดอกเดียวเท่านั้น ยามใดต่อสู้กัน สามีภรรยาแป๊ะตี้-เฮียย่อมต้องยืนอยู่ฝ่ายตรงกันข้ามแน่นอน

อย่าว่าแต่มีพวกอาจารย์กับศิษย์อั้งกี้ก้าจู๊อีกหกคนที่เขม้นคุมเชิงอยู่ทางด้านข้าง ดังนั้นเอง มันก็กลัวภรรยาเฒ่าจะลงมือโดยอุกอาจหุนหัน จึงเห็นริมฝีปากมันเผยอขึ้นลงถี่เร็ว คล้ายกำลังส่งเสียงทางลมปราณบอกให้ภรรยาเฒ่าเยือกเย็นไว้

จิ๊บสี่ซิงแซเนื่องจากถูกลากเข้าไปในคู่กรณีด้วย มีปากก็ยากจะไกล่เกลี่ยได้ แม้ทราบอั้งกี้ก้าจู๊จงใจยุแหย่ให้แตกหัก ต้องประหัตประหารกับฝ่ายตรงข้าม แต่จะให้มันอธิบายอย่างไรกัน ? สถานการณ์ของมันจึงกระอักกระอ่วนยิ่งนัก ดังนั้นต้องสงบปากคำจนเงียบงันไป

ลุ้ยบ้อขึ้นชื่อว่าป่าเถื่อนไม่ถือเหตุผลเสมอมา เมื่อถูกผู้คนคุกคามจนไม่มีปัญญาจะถอนตัวกลบเกลื่อน ความอับอายจึงกลายเป็นโทสะที่เดือดดาล ความตั้งใจที่จะลงโทษศิษย์ในตอนแรก ตอนนี้กลับมลายหายไปหมดสิ้น แลเห็นนางเบือนหน้ามาตวาดใส่ฉิ่นเจ็งเจ็ง

"เอียเท้าเจ้าไปก่อน ทุกประการมีอาจารย์รับแทนเจ้าเอง"

นางเฒ่าใยแป๊ะฮะก็คล้ายมีอารมณ์มุทะลุดุดันเช่นกัน แลเห็นนางตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้ใดไปเราก็ฆ่าผู้นั้น !"

ลุ้ยบ้อหันขวับมา สาวเท้าออกจากกลุ่มพลางแค่นเสียง

"อย่างนั้นท่านทดลองดู"

แป๊ะตี้เฮียทราบไม่มีทางคลี่คลายไกล่เกลี่ยได้ กระวนกระวายจนโหกมีร้อง

"ช้าไว้ ช้าไว้ จะต่อสู้กันไม่ยาก แต่ควรบอกเงื่อนไขกันมาก่อน..."

มิทันขาดคำ พลันได้ยินภรรยามันโถมออกมาส่งเสียง

"กัวนั้ง ข้าพเจ้าเคยได้ยิน เมื่อกาลก่อนห้าสุดยอดอัจฉริยะพิสดารได้ตรากฎขึ้นข้อหนึ่ง มิทราบเป็นกฎใดกัน ?"

แป๊ะตี้เฮียได้ยินต้องตื่นเต้นยินดียิ่งนัก ปรบมือหัวร่อกล่าว

"ฮา ฮา พวกเราต่างเหลวไหลแล้ว กฎนั้นใช่เหมาะต่อการใช้ในวันนี้หรือไม่ ?"

แป๊ะฮูหยินแย้มยิ้มกล่าว

"ตอนนี้ห้าสุดยอดอัจฉริยะต่างอยู่ที่นี่ ท่านลองบอกมาดูจะใช้ได้หรือไม่ ?"

แป๊ะตี้เฮียผงกศีรษะกล่าว

"กฎข้อนั้นคือ อคติของรุ่นก่อน ไม่อนุญาตให้รุ่นหลังร่วมด้วย เรื่องของคนรุ่นหลัง มอบให้คนรุ่นหลังจัดการกันเอง คนรุ่นก่อนห้ามเกี่ยวข้องด้วย เรื่องราววันนี้เป็นเรื่องของผู้เยาว์ทั้งสิ้น การตายของชัวแซไทจือเนื่องเพราะละเมิดข้อห้ามของเกาทัณฑ์เซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ ย่อมมิใช่อยู่ในขอบข่ายของกฎนี้"

ใยแป๊ะฮะหันมาแค่นเสียงกับสามี

"นี่ล้วนเป็นเผ่าเหลวไหลสร้างขึ้นเองต้องรับไว้เอง"

จบคำเก็บเกาทัณฑ์เทพเจ้า หันไปถลึงตามองฝ่ายตรงข้ามอีกแวบหนึ่ง สะบัดหน้าพลิ้วกายเข้าไปในป่าด้วยความเดือดดาล

อื้อเฮงฮั้วกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"จิตเจตนาฝึกศิษย์ทั้งเก้าคนของมารเผ่าธงแดง ที่แท้มุ่งอยู่ในกฎข้อนี้เองเยี่ยงนี้สะสางง่าย ภายในครึ่งปีนี้หากเล่าฮูไม่สามารถฝึกศิษย์สักคนสยบพิชิตผู้เยาว์ทั้งแผ่นดินแล้ว นับแต่นี้จะไม่ย่างเหยียบออกจากป่าอึ๊วงฮงแม้สักก้าวเดียว ในเมื่อลุ้ยเลียงซิ่งเซียวถูกมอบให้กับศิษย์ไปใช้ เล่าฮูไหนเลยไม่ยอมมอบเกาทัณฑ์เทพเจ้าให้แก่รุ่นหลัง นับแต่นี้พวกเราคอยดูกันต่อไป วาจาสุดท้าย ขอให้พวกท่านสนใจฟังไว้ บรรดาศิษย์ของพวกท่านอย่าได้เสียมารยาทต่อเล่าฮูเป็นอันขาด มิเช่นนั้นจะไม่สนใจถึงกฎระเบียบใด ๆ อีกแล้ว"

ขาดคำสะบัดหน้า เดินอาด ๆ ออกไปด้วยความเดือดดาล

อั้งกี๊ก้าจู๊หัวร่อฮาฮากล่าว

"เราจะขอดู อื้อเฮงฮั้วมีความสามารถเปรื่องปราดเหนือฟ้าดินเท่าใด ถึงกับอวดโอ่โอหังฝึกสอนศิษย์ในช่วงเวลาสั้น ๆ นับว่าตรงกับคำ 'ขุดบ่อยามกระหาย' ได้จริง ๆ ทารกทั้งหลายตามเราไปเถิด"

โดยไม่สนใจไยดีผู้คนอื่น ๆ จบคำก็พาศิษย์อีกห้าคนของมันเดินตัวปลิวออกไป

ก่อนที่ชัวหงีชัวยิ้งจะจากไป ยังหันมามองแป๊ะอั้งงักกับฉินเจ็งเจ็งด้วยทีท่ากระหายจนน้ำลายแทบหลั่งไหล

ลุ้ยบ้อที่ยังมีโทสะไม่คลาย จับตาแววาวมองหน้าฉินเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักไป ๆ มา ๆ แล้วแค่นเสียง

"พวกเจ้ายังไม่รีบไสหัวไป หรือจะอยู่รอการก่นด่า ?"

เป็นที่แป๊ะอั้งงักปรารถนาอย่างยิ่งอยู่แล้ว นางจึงรีบคว้ามือฉิ่นเจ็งเจ็งกล่าว

"ซือแปะเรียกไปก็ไป พวกเรายังมิได้กินข้าวเลย"

ดรุณีทั้งสองไปจนใกล้ถึงชายป่า จิ๊บสี่ซิงแซพลันถาม

"แป๊ะเอียเท้า เรายังมีวาจาถามเจ้า"

แป๊ะอั้งงักสะบัดเสียงอย่างแง่งอน

"มากเรื่องจริง ๆ ถามเรื่องอันใดอีก ?"

จิ๊บสี่ซิงแซมิได้ขุ่นเคืองสักน้อยนิด กลับหัวร่อฮาฮากล่าว

"อาจารย์มิได้ลงโทษเจ้า เจ้ากลับตำหนิเล่าซูปากมากแล้ว เราถามพวกเจ้าไฉนต้องขึ้นไปอาละวาดบนป้าอ๊วงฮง ?"

ฉิ่นเจ็งเจ็งทราบอาจารย์ไม่ลงโทษ ต้องเบิกบานใจกว่าเดิมมากหลาย รีบเชิดปากชิงตอบ

"ย่อมคิดจะขโมยเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ดอก"

นางถึงกับปั้นเรื่องเหลวไหลมาหลอกลวงญาติผู้ใหญ่แล้ว แต่ลุ้ยบ้อได้ยินกลับแค่นเสียง

"เราบอกกับพวกเจ้าแต่แรกแล้ว ของเล่นนั้นมิใช่ได้มาโดยง่ายดาย รีบไป รีบไป ดื้อรั้นไม่เชื่อฟังคำสั่งเลย"

แป๊ะอั้งงักแสยะหน้าส่งเสียง

"ภายหน้ายังจะไปขโมยอีกแน่นอน"

กล่าวแล้วคว้ามือฉิ่นเจ็งเจ็งวิ่งปราดออกไปดั่งเหินบิน วิ่งรวดเดียวถึงสามสิบกว่าลี้ มาหยุดอยู่ที่ปากทางหุบเขาแห่งหนึ่ง พลันมีเสียงคำรามด้วยความเดือดดาลแว่วออกมา แล้วได้ยินผู้หนึ่งตวาด

"การตายของซิกตี่ ต้องเป็นฝีมือนางเฒ่านั้นแน่"

อีกเสียงหนึ่งเน้นหนัก ๆ

"ไม่แน่นัก ปากแผลนี้ไม่ใช่เป็นเกาทัณฑ์เซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ยิง อาจจะเป็นบาดแผลของมีดสั้น"

ฉิ่นเจ็งเจ็งรู้สึกเป็นเสียงคุ้นหูมาก นางกระซิบ

"เสียงในหุบเขาเป็นของซัวหงีไทจือกับซัวยิ้งไทจือ"

แป๊ะอั้งงักก็คล้ายฟังออกเช่นกัน จึงฉุดมือนางกล่าว

"ดูเป็นผู้ใดถูกฆ่า"

ชัวหงีได้ยินรีบเงยหน้า พอเห็นต้องตื่นเต้นยินดีเป็นยิ่งนัก แล้วกล่าวอย่างเคียดแค้น

"โกวเนี้ยทั้งสองมาได้พอดี เชิญรีบตรวจให้แก่พวกเราเฮียตี๋ ซิกตี๋ฮวงทีจุนเจี้ยของข้าพเจ้าถูกคนลอบสังหารไปแล้ว"

ชัวหงียิ้มประสานมือคารวะกล่าว

"โกวเนี้ยทั้งสองโปรดดู บาดแผลที่ทรวงอกคล้ายเป็นแผลจากมีดสั้นหรือไม่ ?"

ดรุณีทั้งสองเดินเข้าไปพิจารณา เห็นผู้ตายคือฮวงทีจุนเจี้ยจริง ๆ ต้องคำนึงด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ผู้ใดมีพลังฝีมือถึงระดับนี้ ?"

ฉินเจ็งเจ็งเป็นผู้สั่นศีรษะตอบก่อน

"ใช่เป็นแผลจากดาบกระบี่หรือไม่ ไม่มีปัญญาแยกแยะชัดเจน แต่ซือตี๋ของท่านฝึกจนอยู่ยงคงกระพันแล้ว หากไม่ใช่เป็นผู้มีพลังฝีมือเหนือกว่ามันอีกสิบเท่าไม่มีปัญญากระทำได้แน่ สองท่านเข้าใจเป็นฝีมือของผู้ใด ?"

ชัวหงีไทจือแค่นเสียง

"ข้าพเจ้าเดาว่า เป็นฝีมือของนางแม่มดใยแป๊ะฮะ"

แป๊ะอั้งงักสั่นศีรษะคัดค้าน

"หากบอกเป็นนางเฒ่านั้นต้องไม่ถูกแน่ ชั่วชีวิตฮั่วฮะน่อเซียนไม่เคยใช้อาวุธอย่าว่าแต่นี่ยังไม่ใช่บาดแผลของเกาทัณฑ์เซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ ชัวหงีเฮียน่ากลัวคาดเดาผิดพลาดแล้ว"

ชัวยิ้งผงกศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าก็มีความเห็นเช่นเดียวกับโกวเนี้ย ซือตี๋ที่เจ็ด แปด เก้าทั้งสามต่างร่วมรุกร่วมถอยเสมอมา วันนี้เพียงเห็นคนเดียวประสบภัย แต่อีกสองคนไม่ทราบหายไปแห่งหนใดกัน ?"

ฉินเจ็งเจ็งขมวดคิ้วกล่าว

"คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีวิต สองท่านรีบขุดหลุมฝังเถิด เมื่อครู่เห็นสองท่านติดตามอาจารย์ไป ไฉนจึงไม่ร่วมทางไปอีก ?"

ชัวหงีสงบมองนางชั่วครู่จึงกล่าว

"ที่จริงข้าพเจ้ากับยี่ตี่ติดตามรับใช้อาจารย์ ภายหลังเนื่องจากไม่ว่างใจโกวเนี้ยทั้งสองท่านอาจถูกตำหนิลงโทษได้ จึงแยกทางกันในกลางคัน แต่พอมาถึงที่นี่กลับพบเห็นซือตี่ประสบภัยจึงหยุดลงตรวจอาการ โชคดีที่ได้พบโกวเนี้ยทั้งสองในที่นี้"

แป๊ะอั้งงักกล่าวด้วยความตื้นตัน

"พวกเราเจ๊ม่วยได้รับความกรุณาช่วยเหลือจากพวกท่าน ทั้งยังได้รับความกังวลสนใจ เป็นที่ปลาบปลื้มยินดีสุดซึ้งแล้ว"

ชัวยิ้งขุดหลุมฝังศพพลางส่งเสียงพลาง

"ไม่ยุติธรรมย่อมต้องประท้วง เป็นหน้าที่ของชาวยุทธ์ทั่ว ๆ ไป โกวเนี้ยทั้งสองท่านโปรดอย่าได้ติดใจจำจึงประเสริฐ"

มันถึงกับเมารยาเป็นเปิดเผยเปี่ยมคุณธรรม กล่าววาจาห้าวหาญถึงปานนี้ได้

ฉินเจ็งเจ็งกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งต้องการถาม คาดว่าทั้งสองท่านคงไม่ปิดบัง"

ชัวยิ้งรีบลุกขึ้นยืนตรงกล่าว

"โกวเนี้ยมีเรื่องอันใด ผู้พี่ยินดีตอบเท่าที่ทราบ"

แป๊ะอั้งงักชิงส่งเสียงก่อน

"ขอถามสำนักท่านระหว่างนี้ใช่ได้จับชาวฮั่นนามตู้โง้วดี้ ที่แต่งกายเป็นมุสลิมไปผู้หนึ่งหรือไม่ ?"

ชัวหงีงุนงงวูบจึงสั่นศีรษะปฏิเสธ

"มิว่าเรื่องใหญ่เรื่องเล็กในสำนัก อาจารย์ต่างมอบหมายให้ผู้พี่กับยี่ตี่จัดการ ผู้นั้นมีความสัมพันธ์ใดกับโกวเนี้ยทั้งสอง ? มันมีวัยเท่าใด ? เค้าหน้าเยี่ยงไร ? สำนักเราแม้มิได้จับตัวไป แต่ผู้พี่จะต้องทุ่มเทกำลังช่วยหาให้จนสุดความสามารถ"

ฉินเจ็งเจ็งเห็นมันกล่าวด้วยความจริงใจปานนั้น ต้องหัวร่อตอบ

"ในเมื่อไม่มีก็แล้วกันไป มิกล้ารบกวนให้ช่วยหาดอก"

ชัวหงีเห็นนางไม่บอก ต้องบังเกิดความริษยาอย่างบอกไม่ถูก มันที่มีจิตใจชั่วร้ายลึกซึ้ง เล่ห์อุบายกลอกกลิ้งเลือดเย็น จึงไม่มีสีหน้าผิดปกติสักน้อยนิด ยังแสร้งกล่าวอย่างเปิดเผยห้าวหาญ

"ในเมื่อมีชื่อมีแซ่ เชื่อว่าคงหาได้ไม่ยากนัก ตอนนี้ยังมีซือตี่สองคนสาบสูญไม่ทราบร่องรอย พอจะขอร้องโกวเนี้ยทั้งสองร่วมทางไปหาได้หรือไม่ ?"

แป๊ะอั้งงักตอบโดยไม่ลังเล

"เราเจ๊ม่วยตอนนี้ไม่มีเรื่องอื่น ๆ ย่อมยินดีทุ่มเทกำลังช่วยหา"

ซัวผิงกล่าวด้วยสีหน้าปลาบปลื้มตื้นตัน

"ดินแดนตงง้วนพวกเราเฮียตี๋ไม่เคยมาเลย วันนี้มีโกวเนี้ยทั้งสองท่านร่วมทางป่าเขาที่ขึ้นชื่อต้องมีโอกาสได้ชื่นชมทั่วถ้วนทุกแห่งหน"

แป๊ะอั้งงักสืบเท้าเดินนำหน้าพลางกล่าว

"ผ่านจากนี้ไปเป็นเทือกเขาเทียนซัว ภูเขาตั๊กถะห่างจากที่นี้ไม่เกินกว่าหนึ่งร้อยลี้"

ดังนั้นเอง ขบวนสี่คนที่เป็นสองบุรุษสองสตรีมิว่ากล่าวมีหัวร่อ เฮียตี๋แซ่ซัวมารยาเป็นเรียบร้อยสำรวม พยายามประจบเอาใจดรุณีทั้งสองสุดความสามารถ

ดรุณีทั้งสองยังอ่อนโลกนัก ไหนเลยจะเข้าใจเล่ห์อุบายที่กลอกกลิ้งของชาวยุทธ์ แม้คิดถึงงักเซ้งเทียนฝังใจ แต่สองคนที่เบื้องหน้าก็หล่อเหลาคมคายเหนือธรรมดา มิว่ารูปเค้าพลังฝีมือ ล้วนเป็นชั้นยอดทั้งสิ้น มาตรว่ามิได้เกิดความรักพอใจแต่ก็ยินดีมิรู้สึกรังเกียจ

มิคาดเรื่องราวจะไม่ประจวบเหมาะยิ่ง การร่วมทางของทั้งสี่เพียงเป็นไปได้สามวันก็ถูกงักเซ้งเทียนเห็นกับตา ต่อให้มันมีความชาญฉลาดหลักแหลมปานใดเมื่อตกลงในห้วงรัก ถึงกับหึงหวงจนกลายเป็นความเดือดดาลทะยานใจ

เรื่องราวในโลก ไม่มีใดพิสดารยิ่งว่าความรัก รสชาติของมันมีมากมายหลากหลายนัก ผู้ที่ตกอยู่ในห้วงรักต้องไม่มีปัญญาสะสางความพิสดารของมันออกมาได้ งักเซ้งเทียนสะกดรอยตามถึงสิบกว่าวัน ทั้งไม่คิดจะเสนอหน้าออกแย่งชิงโดยไร้มารยาท แต่ก็ไม่อาจตัดใจผละออกไป

ดังนั้นเอง ในพลบค่ำวันหนึ่ง งักเซ้งเทียนติดตามหลังทั้งสี่เข้าในเมืองหนึ่ง มันตอนนี้เปลี่ยนเครื่องแต่งกายแล้วสวมอาภรณ์นักศึกษาที่เก่าคร่ำคร่า แต่ศีรษะจรดปลายเท้าปลอมแปลงเป็นนักศึกษายากไร้พเนจร เนื่องจากมีกำลังภายในเลอเลิศลึกล้ำ ไม่ต้องใช้ตัวยาทาถูบนใบหน้า ดูไปก็ซูบซีดร่วงโรยดั่งคนอายุสามสิบเศษแล้ว

ขณะที่จับตามองส่งบุรุษสตรีทั้งสี่ทางเบื้องหน้าเดินเข้าไปในโรงเตี๊ยมใหญ่ พลันรู้สึกทางด้านหลังออกจะไม่ถูกต้อง มันมั่นใจตอนนี้มีพลังฝีมือรุดหน้ากว่าเดิมอีกชั้นหนึ่ง หยั่งออกว่าผู้สะกดรอยตามหลังมาต้องไม่ใช่ชั้นธรรมดา ดังนั้นเอง มารยาเป็น

ไม่รู้ตัว สาวเท้าเข้าไปในตรอกเล็ก ๆ ข้างทาง

พอเข้าไปในตรอกได้ เร่งฝีเท้ารวดเร็วกว่าเดิมจนออกจากเมืองไปในบัดดล

ไหนเลยคาดคิด ผู้นั้นถึงกับติดตามหลังดุจเป็นเงาตามตัวจนถึงชานเมืองแล้ว จึงได้ยินเสียงชราของมันกล่าว

"เด็กน้อย เจ้าสลัดไม่หลุดดอก ฮิ ฮิ เหลียวมองมาดูเราผู้เฒ่าเป็นใครกัน?"

งักเซ้งเทียนได้ยินเสียงคลายความกังวลโดยสิ้นเชิง หันมาทักทาย

"ที่แท้เก้าไท้กงเอง"

ผู้ไล่หลังงักเซ้งเทียนคือล่วงสี่แชฮ้วยเก้าไท้กงจริง ๆ แลเห็นท่านหัวร่อฮิฮิกล่าว

"เด็กน้อย บุปผางามทั้งสองดอกไปตกอยู่ในมือผู้อื่นแล้ว เฮอะ เฮอะ หากไม่ทุ่มเทความพยายาม คิดจะเหนี่ยวรั้งคืนมาต้องไม่ง่ายดายแล้ว"

งักเซ้งเทียนสะกดกลั้นความเจ็บช้ำเสียใจไว้ ส่งเสียงราบเรียบ

"พวกเห็นใหม่ลืมเก่า ผู้แซ่งักไม่ยอมถ่อมตัวลงเหลือบแลดอก ผู้เฒ่ามาด้วยจุดประสงค์ใด ?"

"ฮา ฮา เด็กน้อยมีวาจาไม่ตรงกับใจ ปากยังแข็งอย่างยิ่งด้วย เอาเถิดยังไม่ต้องถกเรื่องนี้ชั่วคราว เราผู้เฒ่ามีเรื่องมหามงคลรายหนึ่ง จะต้องมารับฟังความคิดเห็นของเจ้าก่อน"

"เรื่องอันใด ?"

"เจ้าเคยมีความคิดต้องการเซียเอี๊ยงซิงจี่หรือไม่ ?"

"ไอ้ ใช่ว่าผู้เฒ่าขโมยมาได้แล้วกระมัง ?"

"มิได้ มิได้ ไหนเลยง่ายดายปานนั้น เราผู้เฒ่าเพียงถามเจ้า ต้องการหรือไม่ ?"

"ต้องการ"

"ฮา ฮา เราผู้เฒ่าก็ทราบ เด็กน้อยเจ้าจะต้องได้มันมาจึงยอมเลิกรายุติ ฟังไว้ ฮั่วฮะน่อเซียนต้องการหาศิษย์ที่จะสืบทายาทสักคน พวกมันสามีภรรยาครุ่นคิดใคร่ครวญหาจนทั่วแผ่นดิน ไม่มีสักผู้เดียวที่มีคุณสมบัติมาเป็นทายาทของพวกมันได้ ผลที่สุดถึงกับทุ่มเทความคิดมาที่เด็กน้อยเจ้า"

เก้าไท้กงบอกเล่าด้วยสีหน้ากระหยิ่มยินดี เมื่อเห็นงักเซ้งเทียนสงบฟังจึงบอกเล่ากฎที่ห้าอัจฉริยะร่วมกันตราขึ้นเมื่อคราวกระโน้น พร้อมทั้งอื้อเฮงฮั้วกับใยแป๊ะฮะต้องการรับศิษย์เพื่อพิชิตยอดฝีมือรุ่นเยาว์ทั้งแผ่นดินไปโดยละเอียด

สุดท้าย แย้มยิ้มเสริมต่อ

"เด็กน้อยเจ้าล่อนั่งฮ้วงซาจุนออกไป สังหารฮวงทีจุนเจี้ยได้ ทุกประการต่างอยู่ในสายตาเราผู้เฒ่าหมดสิ้น ภายหลังยังติดตามฮั่วฮะน่อเซียนขึ้นไปป้าอ๊วงฮงได้ยินพวกนางวิพากษ์วิจารณ์ถึงเด็กน้อยเจ้า จึงได้มาไล่ตามหาเจ้าอีกครา ไฮ้ไฮ้ ในระหว่างทาง ยังพบกับอาจารย์เยาว์วัยของเจ้าด้วยเลย"

งักเซ้งเทียนไม่แสดงความเห็นชั่วคราว เพียงแต่ถาม

"เรื่องนั้นท่านผู้เฒ่าได้เอ่ยกับอาจารย์บ้างหรือไม่ ?"

"ฮา ฮา แน่นอน แน่นอน"

"อาจารย์รักข้าพเจ้าสุดซึ้ง ท่านผู้เฒ่ามีจิตใจเปิดเผยกว้างขวาง ท่านจะต้องบอก เรื่องทั้งมวลล้วนแล้วแต่ข้าพเจ้าตัดสินใจเอง ใช่หรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนบอกความเห็นของมันไปเต็ดเดี่ยว แต่เก้าไท้กงต้องตระหนกจนโพล่งขึ้น

"เด็กน้อยนับเป็นศิษย์ประเสริฐของโง้วเล้งจูจริง ๆ รู้ใจอาจารย์กระจ่างดั่งแลเห็น ยอดเยี่ยม ยอดเยี่ยม เดาถูกโดยสิ้นเชิง"

งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อเค้นเสียงหนัก ๆ

"ฮั่วฮะน่อเซียนมีพลังฝีมือไม่เหนือกว่าอาจารย์ นิสัยจิตใจ มโนธรรมประจำใจ ล้วนแล้วด้อยกว่าอาจารย์อีกห่างไกลนัก แม้นับว่าทั้งมวลเหนือกว่าอาจารย์แต่ข้าพเจ้าไหนเลยจะลืมพระคุณที่อาจารย์กรุณามาได้ ผู้เฒ่า ขอบอกท่านคำเดียว เหยียดหยามความเป็นคนของพวกมัน"

เก้าไท้กงโพล่งด้วยความประหลาดใจ

"เช่นนี้หมายความ เจ้าไม่ต้องการเกาทัณฑ์เทพเจ้าเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่สามดอกนั้น ? น่าเสียดายจริง"

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการ ?"

"ต้องการด้วยวิธีใด ?"

งักเซ้งเทียนสะบัดฝ่ามือ พลันฟาดใส่ต้นไม้เต็มโอบที่ข้างกายจนถอนรากถอนโคน ปลิวออกไปไกลกว่าสิบวาจึงร่วงโครมลงกับพื้น ตอบเสียงเกรี้ยวกราด

"พิชิตฮั่วฮะน่อเซียนพ่ายแพ้ย่อมได้มาเอง นี่คือวิธีต้องการของข้าพเจ้า !"

บทที่ 7
หมายดีกลับเป็นร้าย

เก้าไห้กงเห็นพลังฝีมือของงักเซ้งเทียนรุดหน้ารวดเร็วปานปาฏิหาริย์ ต้องปีติยินดีจนหัวร่อฮาฮากล่าว

"เด็กน้อย มีความเข้มแข็ง มิปฏิภาณดียิ่ง เราผู้เฒ่าสนับสนุนความคิดเห็นนี้ของเจ้า"

งักเซ้งเทียนหัวร่ออยู่ดี ๆ สีหน้าพลันกลายเป็นเคร่งเครียดสำรวม เก้าไห้กงอดมิได้ต้องถาม

"เป็นไรไป ? หรือไม่รับปากก็จะ..."

เก้าไห้กงสอดคำด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"ฮั้วฮะน่อเซียนไม่เอาความต่อเรื่องที่เจ้าก่อกวนฆ่าคน กลับจะรับเจ้าไว้เป็นศิษย์ทายาท มิเพียงไม่เคยมีมาก่อนในตัวมันเท่านั้น กระทั่งทั้งยุทธจักรก็ไม่เคยมีเรื่องเช่นนี้มาก่อนเลย ดังนั้นพอจะดูออก มันได้ตกลงใจเด็ดเดี่ยวปานใด ซึ่งหมายความเจ้าไม่รับ

ปากมันก็ต้องบังคับให้เจ้ารับปาก หากแม้นยืนกรานปฏิเสธ ในความคาดคิดของเราผู้เฒ่า มันน่ากลัวจะใช้ฝีมือประการใดมาจัดการต่อเจ้า สรุปแล้วอย่างไรต้องให้เจ้าสยบยอมจึงยุติ"

งักเซ้งเทียนต้องฟังจนหนาวสะท้าน ถามด้วยความสงสัย

"อย่างมากก็ฆ่าข้าพเจ้าเท่านั้น หรือยังมีความร้ายกาจกว่านั้นอีก ?"

"ฆ่าเจ้าไปมันไยมิใช่หมดสิ้นหวัง ไม่ได้เจ้าเป็นศิษย์ทายาทตามที่ต้องการก่อนหน้านี้ น่ากลัวมีจิตใจสังหารเจ้าอยู่ แต่หลังจากนี้ผิดกันแล้ว นั่นคือหากไม่ได้เจ้าไว้เป็นศิษย์ ต้องไม่ยอมเลิกรายุติแน่"

"รับไม่รับอยู่ที่มัน ยอมไม่ยอมอยู่ที่ข้าพเจ้า แม้นับว่าอาจารย์มีคำสั่ง ข้าพเจ้าก็ยากจะยินยอมเชื่อฟัง นอกจากนี้ มีผู้ใดบังคับให้ข้าพเจ้าสยบยอมได้ ?"

เก้าไท้กงคล้ายดั่งมีความชื่นชอบในตัวงักเซ้งเทียนเป็นพิเศษ ฉุดแขนมันไปนั่งที่โคนไม้ต้นหนึ่ง ก้มศีรษะคล้ายใคร่ครวญถึงเรื่องอันใดโดยไม่ส่งเสียง แต่สีหน้ายิ่งนานยิ่งเคร่งเครียด

เนิ่นนานให้หลัง เงยหน้าขึ้นมองงักเซ้งเทียนพลางกล่าว

"เด็กน้อย เจ้าทราบหรือไม่ ในแผ่นดินยังมีวิชาหนึ่งสามารถบันดาลให้คนลืมทุกสรรพสิ่งของตัวเอง ยินยอมอยู่ใต้คำสั่งผู้อื่นโดยเคร่งครัด กระทั่งผู้นั้นต้องการให้มันฆ่าตัวตาย มันก็ต้องไม่ขมวดคิ้วสักน้อยนิดได้"

งักเซ้งเทียนตระหนกจนโพล่งถาม

"นั่นมิใช่อวิชชาหรือไร ?"

"ไม่ใช่อวิชชา"

"อา...ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยิน นั่นเป็นวิชาใดกัน ?"

"วิชานั้นมีสามชนิด ชนิดต่ำที่สุดคือใช้ตัวยา ชนิดกลางครึ่งยาครึ่งวิชา ชั้นสูงสุดเรียกว่าจี้ซิ้งซู่เล้ง (สยบประสาทบังคับวิญญาณ) ฝีมือชั้นต่ำพอจะใช้ตัวยาขจัดรักษาหรือหลบหลีก ชั้นกลางนั้นเพียงใช้กับยอดฝีมือระดับธรรมดา แต่วิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณก็ผิดกันมากแล้ว มันพอจะบงการบังคับผู้ที่มีพลังฝีมือทัดเทียมกับตน กระทั่งยังพอสยบบังคับผู้มีวิชานั้นด้วย"

งักเซ้งเทียนยิ่งฟังยิ่งหวาดหวั่นขวัญเสีย รีบถามด้วยความรุ่มร้อน

"ในยุทธจักรยุคนี้ มีผู้ใดรู้จักสุดยอดวิชานี้ ?"

เก้าไท้กงแหงนหน้ามองท้องฟ้า ถอนใจยาวตอบ

"ทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดทราบ มีเพียงเล่าฮูทราบชัดเจน อื้อเฮงฮั้วมีหลักวิชาพิสดารนี้!"

กระทั่งทีท่าของท่านยังเปลี่ยนแปรไปจากเดิมมากแล้ว ชู่ขวัญงักเซ้งเทียนตระหนกจนกระโดดขึ้นร้อง

"อย่างนั้นมันก็สามารถใช้สุดยอดวิชานั้นมาสยบข้าพเจ้าแล้ว ?"

"ใช่ หลังจากมันใช้วิชานานาต่อเจ้าไม่ได้ผล จะเร็วจะช้า ก็จำเป็นต้องใช้วิธีนี้"

งักเซ้งเทียนตระหนกจนเหงื่อซึมโซมร่าง โพล่งด้วยความหวั่นหวาด

"ผู้เฒ่า วิชานี้จะไม่มีวิธีช่วยเหลือหรือหลบหลีกเลย ?"

เก้าไท้กงครุ่นคิดอยู่เนิ่นนานจึงตอบ

"คลี่คลายช่วยเหลือไม่มี จะมีก็ต้องเป็นผู้มีพลังฝีมือเหนือกว่าตัวมันสองเท่าขึ้นไป เจ้าครุ่นคิดดู ในพิภพจบแดน มีผู้ใดพลังฝีมือเหนือกว่าฮั่วฮะน่อเซียนสองเท่าได้ ? หลบหลีกนั้นยากเข็ญยิ่ง นอกจากได้ยินเสียงรีบหนีไป หากยามใดถูกมันพบเห็น น่ากลัวมีแต่ผู้มีพลังฝีมือทัดเทียมกับมัน จึงสามารถรอดพ้นไปได้"

งักเซ้งเทียนกระวนกระวายจนถูมือถอนใจ ลุกขึ้นเดินไป ๆ มา ๆ ไม่หยุดยั้ง ทันใดนั้น มีสีหน้าปลาบปลื้มยินดี คล้ายดั่งนึกถึงวิธีคลี่คลายใดมาได้

เก้าไท้กงก็คล้ายครุ่นคิดเรื่องอันใด บางครั้งมีสีหน้าปิติยินดี บางครั้งขมวดคิ้วด้วยสีหน้าหวั่นกังวล

เนิ่นนานให้หลังจึงส่ายศีรษะกล่าว

"ทารก เจ้านึกถึงวิชาอสูรจำบังวิญญาณร้ายของล้อส่ายฮิวเล้งกับล้อนิ่วยี้ใช่หรือไม่ ? วิชานั้นใช้ไม่ได้"

งักเซ้งเทียนได้ฟัง คล้ายดั่งลูกหนังถูกปล่อยลมไป จำต้องถอนใจกล่าว

"ไฉนไม่ได้ ? หากข้าพเจ้าฝึกวิชาฮิวเล้งม้อจุ้นเป็น มิใช่พอจะหลบหนีจากสายตามัน ?"

เก้าไท้กงแบมือกล่าว

"วิชาฮิวเล้งม้อจุ้นเหมาะกับสตรีเท่านั้น บุรุษแม้ฝึกได้ แต่ฝึกอย่างไรก็ไม่แตกฉานเจนจัด ในนั่งฮ้วงซาจุนก็มีอยู่สองคนที่รู้จักวิชานี้ ผลที่สุด มิเพียงไร้ประโยชน์เท่านั้น กลับสกัดขวางความรุดหน้าของกำลังภายในมันไว้ เพราะสาเหตุนี้เอง อั้งกี้ก้าจู๊ต้องทุ่มเทปัญญาความคิดมากมายจึงสามารถขจัดวิชาฮิวเล้งม้อจุ้นไป

จากร่างของทั้งสองได้ เมื่อไม่แตกฉานเจนจัด ฝึกได้ไหนเลยสามารถหลบหลีกจากสายตายอดฝีมืออันดับเลิศเช่นฮั่วฮะน่อเซียน ไยมิใช่หมายดีกลับกลายเป็นร้าย ?"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิด

'มิน่าเล่า ตอนเราสังหารฮวงทีจุนเจี้ย ก็สงสัยมันไฉนไม่ใช้วิชาอสูรจำบังวิญญาณร้ายหลบหนี ที่แท้มันถูกขจัดวิชานี้ไปแล้วนั่นเอง'

เมื่อได้คิดเช่นนั้นจึงกล่าว

"ผู้เฒ่าท่านปรานีผู้เยาว์สุดซึ้ง พอจะกรุณายื่นมือช่วยเหลือสักคราหรือไม่ ?"

นับว่ามีเล่ห์อุบายทีกลอกกลิ้งแพรวพรายจริง ๆ เก้าไท้กงต้องช้อนตามองมันพลางถาม

"เจ้าทราบเราผู้เฒ่ารักปรานีเจ้า ?"

งักเซ้งเทียนคารวะจรดพื้นกล่าว

"ผู้เยาว์แม้โง่เขลา แต่ไม่ถึงกับมิอาจแยกแยะดีร้ายได้"

"ใช่ ชั่วชีวิตเราผู้เฒ่าไม่เคยรักผู้ใดมาก่อน แต่เจ้าพอจะนอกเหนือกฎเกณฑ์วิธีนมีมี แต่เรายังไม่ยินดีตายไปเพราะสาเหตุนี้ ไม่ถึงเวลา ยังคงอย่าเอ่ยอีกชั่วคราว"

งักเซ้งเทียนโพล่งด้วยความตระหนก

"ผู้เฒ่าไฉนเอ่ยถึงคำตาย ?"

เก้าไท้กงครุ่นคิดชั่วครู่กล่าว

"ในแผ่นดินแผ่นฟ้า ของใดมีด้านตรงต้องมีด้านกลับ เฉกเช่นมีมืดต้องมีสว่าง ยกตัวอย่างเดียวก็พอจะทราบถึงเรื่องอื่น ๆ ยุทธจักรมีฮิวเล้งม้อจุ้น (อสูรจำบังวิญญาณร้าย) ย่อมมีซิ้งทุ้น (ประสาทจำบัง) ทอดตาทั่วยุทธจักร สามารถใช้วิชาประสาทจำบังมีเพียงเล่าฮิวคนเดียวเท่านั้น อสูรจำบังนับเป็นวิชาภายนอก มันไม่มีปัญญาจะผนึกรวมกับสมาธิจิตใจ ส่วนประสาทจำบังนั้นผิดกัน ฝึกได้โดยยากลำบากยิ่ง ไม่ถึงหนึ่งร้อยปีอย่าหมายมีความสำเร็จ ไม่สำเร็จไม่รู้ตัว ยามใดสำเร็จ สามารถผนึกกับสมาธิจิตใจ ประสาทความรู้สึกทั้งมวล หากเราถ่ายทอดเคล็ดวิชาแก่เจ้า รอจนอีกหนึ่งร้อยปีจะมีคุณประโยชน์ใด ? ไหนเลยจะรับกับสถานการณ์คับขันเฉพาะหน้านี้ได้ หากจะบรรลุความต้องการที่เร่งร้อนในตอนนี้มีแต่อาศัยตัวเราผู้เฒ่าที่ฝึกสำเร็จแล้ว ถ่ายทอดให้แก่เจ้าโดยสิ้นเชิง แต่จะถ่ายทอดในวิธีนี้ มีอยู่ทางเดียวคืออัดกำลังลมปราณสมาธิจิตใจของเล่าฮูไปในตัวเจ้าจนหมดสิ้นเท่านั้น"

งักเซ้งเทียนตระหนกจนโพล่งขึ้น

"ไม่ได้ ไม่ได้ ข้าพเจ้ายินยอมเสียสละชีวิตตัวเองก็ไม่ยอมเป็นภัยถึงท่านผู้เฒ่า"

เก้าไท้กงคล้ายดั่งตกลงใจแน่วแน่แล้ว แลเห็นท่านแย้มยิ้มกล่าว

"ดังนั้นเอง เล่าฮิวจึงบอกยังไม่ถึงเวลา"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"สุดยอดวิชาประสาทจำบังมิเพียงพอจะหลบหนีศัตรูเท่านั้น กระทั่งภูตผี...เทพเจ้ายังไม่มีทางรู้สึก ทั้งยังพอจะทำลายวิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณของกี้คเฮงฮั้วอีกด้วย โอ..หากวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของอาจารย์ผู้ล่วงลับล่วงรู้..."

ท่านคล้ายมีความในใจหนักอึ้ง แต่ไม่ยินยอมบ่งบอกออกมา

งักเซ้งเทียนดูออกว่าเป็นเรื่องผิดปกติวิสัย แต่ไม่กล้าสอบถามต่อท่านได้ ดังนั้นเอง ผู้เฒ่าผู้เยาว์ทั้งสองจึงต่างนิ่งงันไม่ส่งเสียง

ทันใดนั้น เก้าไท้กงตะปบแขนงักเซ้งเทียนกล่าว

"เจ้าทราบเรากับอื้อเฮงฮั้วมีความสัมพันธ์ใดกันหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนคล้ายดั่งคำนวณได้อยู่ก่อน จึงไม่มีสีหน้าแตกตื่นสงสัยเลย ผงกศีรษะตอบ

"ในความคาดเดาของผู้เยาว์ ไท้กงกงเป็นซือเฮียดี้กับมันกระมัง ?"

เก้าไท้กงคลายมือถอนใจกล่าว

"อัจฉริยะจริง ๆ อื้อเฮงฮั้วเป็นซือตี๋ของเล่าฮูจริง ๆ"

งักเซ้งเทียนกล่าวอย่างเยือกเย็น

"และมันยังเคยประหารอาจารย์อัปเปหิซือเคียใช่หรือไม่ ?"

เก้าไท้กงตระหนกจนกระโดดขึ้นร้อง

"ไฮ้ ! เด็กน้อยคำนวณเรื่องราวดั่งตาเห็นจริง ๆ"

แต่ผุดลุกขึ้นแล้วพลันนั่งลงอีก น้ำตาชราหลั่งไหลไม่ขาดสาย ส่งเสียงแผ่วเบา

"อื้อเฮงฮั้วโหดเหี้ยมอำมหิตไม่ผิดสัตว์ป่า สุมหัวคบคิดกับซือม่วย ช่วงชิงคัมภีร์วิชาพิสดารที่อาจารย์ถ่ายทอดไม่จบสิ้น แล้วใช้ฝีมืออำมหิตปลิดชีวิตอาจารย์ เล่าฮูโชคดีที่ได้รับวิชาประสาทจำบังจากอาจารย์มาก่อน จึงสามารถหนีเงื้อมมืออำมหิตของพวกมันพ้น"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิด

"ใยแป๊ะฮะอาจเป็นชื่อม่วยของมัน วิชาพิสดารที่ถ่ายทอดไม่หมดสิ้น แสดงว่าอาจารย์ของท่านยังมีคัมภีร์อีกหลายวิชาที่มิได้ถ่ายทอดหมดสิ้น แต่อื้อเองฮั้วเนื่องจากกลัวไม่ได้เป็นศิษย์ทายาทสืบตำแหน่งเจ้าสำนักต่อ เป็นชนวนพลอยให้ไม่ได้คัมภีร์สุดยอดวิทยายุทธ์เหล่านั้น จึงมีความอำมหิต ประหารอาจารย์อัปเปหิซือเฮีย"

เมื่อครุ่นคิดประการนี้ได้แล้วรีบบอกเล่าให้แก่เก้าไท้กงทราบ เก้าไท้กงเห็นมันคำนวณเรื่องราวแม่นยำปานนั้นต้องถอนใจกล่าว

"เด็กเอย เจ้าเดาถูกต้องโดยสิ้นเชิง แต่มีประการเดียวที่เจ้ายังคาดคิดไม่ถึง นั่นคือสุดยอดวิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณ อาจารย์เคยบอก วิชานั้นออกจะอำมหิตชั่วร้ายเกินไป มีเจตนาจะทำลายมันเสีย มิคาดว่า อื้อเองฮั้วจะมีจิตใจต่ำช้าสามานย์ปานนั้น มันคิดจะอาศัยหลักวิชานั้นเป็นเครื่องมือให้มันกวาดล้างทำลายยุทธจักรไว้ในอำนาจ ดังนั้นจึงเป็นชนวนกระตุ้นให้มันลงมือต่ออาจารย์ก่อนกำหนด ความเป็นจริงของเรื่องราวนี้จนเมื่อสองปีก่อนจึงถูกเล่าสู่สืบทราบมาชัดเจน"

งักเซ้งเทียนถามด้วยความสงสัย

"ข้าพเจ้ายังมีสองประการที่ไม่เข้าใจ หนึ่งคือ มันจนบัดนี้ไฉนยังไม่เคลื่อนไหวตามแผน ? ยามใดที่เคลื่อนไหว มันใช่มีความสามารถจะสยบประสาทบังคับวิญญาณต่อผู้มีพลังฝีมือทัดเทียมกับมัน ไว้เป็นข้าทาสบริวารของมันหรือไม่ ? สองคือ มันไฉนจะต้องสร้างสัญลักษณ์ผ่านทาง ไปหลอกลวงชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดิน ?"

เก้าไท้กงตอบด้วยเสียงหนัก ๆ สีหน้าเคร่งขรึม

"สัญลักษณ์ผ่านทางไม่ใช่เป็นเล่ห์หลอกลวง แต่เป็นฝีมือซื้อหัวใจคนประการหนึ่ง เพียงแต่อาณาบริเวณกว้างไกลเกินไป ผู้ได้รับสัญลักษณ์ ต่างไม่แน่จะได้รับประกันความปลอดภัยโดยแท้จริง สำหรับสาเหตุที่ยังไม่เคลื่อนไหวตามแผน ก็มีความนัยอยู่สองสถาน หนึ่งคือผู้มีพลังฝีมือทัดเทียมกับมันมากเกินไป ก่อกวนไม่ถูกต้องพลอยให้แผนทั้งมวลของมันต้องล้มเหลว มันมิอาจไม่สุขุมรอบคอบได้ สองคือ สุดยอดวิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณ มิใช่จะฝึกสำเร็จได้ในเวลาสั้น ๆ จากที่เล่าศิวคาดคิดคำนวณ มันอย่างมากก็เพิ่งฝึกสำเร็จเมื่อปีก่อนนี้เอง"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ที่มันคิดจะรับเจ้าเป็นศิษย์นั้น เป็นความตั้งใจจริง แต่อาศัยศิษย์ไปกวาดล้างทำลายผู้เยาว์รุ่นเดียวกันในยุทธจักร น่ากลัวเป็นเพียงข้ออ้าง ที่มันจะดำเนินการ

เคลื่อนไหวตามแผนท่านั้น"

งักเซ้งเทียนถอนใจกล่าว

"หากมันเคลื่อนไหว ยุทธจักรในปัจจุบัน ยังไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านมันได้จริง ๆ ?"

เก้าไท้กงก็ถอนใจกล่าว

"ตอนอาจารย์ผู้ล่วงลับยังมีชีวิต เคยกล่าวอย่างห้าวหาญ ในพิภพจบแดนนอกจากคนผู้เดียวแล้วทั้งยุทธจักรไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือของท่านได้ ในปัจจุบันฮั่วฮะน่อเซียนก็คือตัวแทนของอาจารย์ผู้ล่วงลับ และยังเพิ่มสตรีมาอีกนางหนึ่งด้วย"

"อา...ผู้นั้นเป็นใคร ?"

"คืออุงตุ้งเซียนอง (เซียนเฒ่าเบิกฟ้า) ที่สูงกว่าอาจารย์สองรุ่น เสียดายที่มรณภาพไปร้อยปีแล้ว เซียนเฒ่าท่านนั้นชั่วชีวิตไม่เคยรับศิษย์เลยสักคน สุดยอดวิชาที่รวมของสถาบันสงฆ์กับเต๋าพลอยต้องติดตามท่านไปในสัมปรายภพด้วย"

งักเซ้งเทียนได้ฟังต้องงุนงงไป ความคิดประหวัดมาถึงเพชรวิเศษก้อนนั้นอีกครา แต่เพียงครุ่นคิดโดยมิได้บ่งบอก ความคิดคือ

"เพชรวิเศษก้อนนั้น อาจเป็นความลับที่อุงตุ้งเซียนองเหลือไว้ แต่มิทราบจะถึงวันเวลาใดจึงสามารถถูกเราดูดออกมาหมดสิ้นจนสำเร็จ"

เก้าไท้กงเห็นมันไม่ส่งเสียง ถอนใจกล่าวอีกครา

"เด็กเอย อย่าคิดให้มากไปเลย เฮอะ หากอื้อเฮงฮั้วสามารถสยบเจ้าไว้ได้จริง เล่าฮูจะยอมเสี่ยงชีวิตชราก็ต้องช่วยเจ้ากลับมาให้ได้"

งักเซ้งเทียนกล่าวด้วยความพลุ่งพล่านตื้นตัน

"ผู้เฒ่าโปรดอย่ามีความคิดเช่นนี้เป็นอันขาด ข้าพเจ้าต้องมีสักวันที่สามารถบันดาลให้ฮั่วฮะน่อเซียนยอมก้มศีรษะรับการประหารต่อท่านผู้เฒ่า"

หยุดเล็กน้อยแล้วโพล่งถามด้วยความสงสัย

"ผู้เฒ่า วิชาปลอมแปลงโฉมของข้าพเจ้าใช้ไม่ได้กระมัง ?"

เก้าไท้กงคล้ายทราบความหมายของมัน สั่นศีรษะตอบ

"เจ้าเข้าใจ นี่เป็นสาเหตุที่ถูกเราสะกดรอยตามหรือไร ?"

"ถูกแล้ว มิเช่นนั้นท่านผู้เฒ่าไหนเลยพบเห็นร่องรอยของผู้เยาว์ได้ ?"

"อย่าว่าแต่เจ้าเลย สองนางที่รู้จักฮิวเล้งมือจุ้นยังคงไม่อาจหลบหลีกสายตาเราไปได้เช่นกัน"

หันมากวาดตามองงักเซ้งเทียนแล้วกล่าว

"ความรุดหน้าในฝีมือของเจ้า ยิ่งนานยิ่งรวดเร็วแล้ว อาศัยการไม่ใช้ตัวยาก็สามารถเปลี่ยนแปลงโฉมหน้า พอจะคาดคิดเรื่องอื่นใดได้ แต่ทว่าหากคิดจะตบตาห้าอัจฉริยะกับสามีภรรยาแป๊ะตี้เอี๊ย น่ากลัวยังไม่ง่ายนัก"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะกล่าว

"ขอเพียงห้าอัจฉริยะมิใช่พอพบหน้าก็จำได้ทันที ข้าพเจ้ากลับพอมีเวลาและโอกาสหลบหนีเหลืออยู่บ้าง"

เก้าไห้กงผงกศีรษะกล่าว

"ด้วยปัญญาที่ปราดเปรียวหลักแหลมของเจ้า ขอเพียงไม่ปะทะโดยหักโหมตรง ๆ ตอนนี้อาจยังไม่มีเภทภัยใหญ่หลวงนัก แต่ทว่าเจ้าอย่าได้เข้าใกล้รัศมีสิบวาของฮั่วฮะน่อเซียนเป็นอันขาด"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะรับคำ ลุกขึ้นอำลา

"ผู้เฒ่าจะไปที่ใด ? ผู้เยาว์ยังมีเรื่องเล็กน้อยจะสะสาง"

ก่อนจะไป เก้าไห้กงกล่าว

"เด็กน้อย ฮู่ก่าซาชิ้งแม้เหลือเพียงสองคน แต่มิว่าคนใดเจ้าต่างไม่ใช่คู่มือของมัน หากสตรีสองนางเปลี่ยนใจ เจ้าก็ทอดทิ้งไปเถิด อย่าได้เห็นแก่ความรักของบุรุษสตรี ทำลายเรื่องสำคัญในยุทธจักรเป็นอันขาด"

งักเซ้งเทียนนิ่งอึ้ง คารวะอำลาแล้วกลับไปในเมืองอีกครา ช่วงเวลาสนทนาครั้งนี้ยาวนานไม่น้อย จวบจนกลับเข้าไปในเมืองเป็นเวลาใกล้สนธยาแล้ว มันจำโรงเตี๊ยมที่ด้านหน้าเป็นเหลาสุราได้แล้ว เดินเข้าไปถามต่อผู้เก็บเงิน

"ผู้จัดการ บุรุษสตรีวัยฉกรรจ์สี่คนที่มาเมื่อตอนเที่ยงยังอยู่หรือไม่ ?"

ผู้จัดการร้านเห็นมันมีสีหน้าซูบซีดร่วงโรยและอาภรณ์ก็ยังคร่ำคร่าเก่าขาด จึงแค่นเสียงเย็นชา

"โรงเตี๊ยมเรามีคนเข้าออกมากมาย ผู้ใดยังไปจำเรื่องเหล่านั้นได้ ?"

งักเซ้งเทียนเหลือบมองมันเวบหนึ่งแย้มยิ้มกล่าว

"นัยน์ตาของผู้จัดการร้ายกาจมาก เสียดายที่ยังมีประสบการณ์ไม่เพียงพอใช้ท่าทีเช่นนี้ต่ออาคันตุกะ น่ากลัวไม่ต้องการทำการค้าแล้ว เราถามพวกท่านว่ามีไม่มีหรือตอบคำเดียวก็ยังรู้สึกรังเกียจ ?"

ผู้จัดการโรงเตี๊ยมมีทีท่าเบื่อหน่ายรำคาญ โบกมือขับไล่

"ไม่มี ไม่มี ปากมากเสียจริง"

งักเซ้งเทียนไม่ต้องการมีโทสะกับคำต่ำต้อยเช่นนี้ ทราบว่าพวกนางคงรับทานอาหารแล้วเดินทางต่อไป จึงมองหน้าผู้จัดการพลางกล่าว

"เรากลัวท่านภายหน้าจะพลาดพลั้งเสียที มิอาจไม่เตือนท่านให้สำนึกตัวสักครั้ง ผู้จัดการ โต๊ะเก็บเงินนี้น่ากลัวจะต้องซ่อมแล้ว"

กล่าวพลางยื่นมือไปกดใส่หน้าโต๊ะเบา ๆ แล้วหันกายเดินออกไปจากร้าน ผู้จัดการก้มลงมองหน้าโต๊ะ ต้องตระหนกจนหน้าถอดสีทันที เนื่องเพราะบนหน้าโต๊ะ ถึงกับมีรอยมือลึก บริเวณที่กดไม่มีเศษไม้หลงเหลือสักธุลี รอยฝ่ามือถึงกับทะลุลงเบื้องล่างไป !

งักเซ้งเทียนเดินถึงปากประตูแล้วหันมาส่งเสียง

"ผู้จัดการ เปิดโรงเตี๊ยมควรมีอัธยาศัยนุ่มนวลกว่านี้ อย่าได้วัดคนที่รูปเค้าเสื้อผ้า"

งักเซ้งเทียนก้าวอาด ๆ ออกจากร้าน ชั่วครู่ก็ออกพ้นประตูเมือง ขณะเร่งฝีเท้าอยู่บนทางหลวงไม่ไกลนัก พลันได้ยินเสียงชราดังออกมาจากในป่าซ้ายมือ

"เด็กน้อยมาแล้ว"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องชะงักเท้าด้วยความตระหนก พอเบือนหน้ามองเห็นตัวสั่นระริก ร้องคร่ำครวญในใจ

จำได้ไม่ผิดแน่ ใต้ต้นหลิวที่อยู่ซ้ายมือ มีชายชรากับหญิงชราผมขาวโพลงยืนเคียงคู่กัน ได้ยินชายชราแค่นเสียงเย็นยะเยียบ

"เด็กน้อยปลอมตัวได้เก่งกาจ และยิ่งนานยิ่งเจนจัดชำนาญ ไม่ต้องกลัวเล่าฮูมีเรื่องต้องการปรึกษากับเจ้าเท่านั้น"

ทั้งสองคือฮั่วฮะน่อเซียนนั่นเอง งักเซ้งเทียนเห็นแม้ระยะยังไกลกว่าสี่สิบวา แต่ไม่กล้าหุนหันหลบหนี ต้องหัวร่อดังกังวานตอบ

"สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียไม่อยู่ ผู้อาวุโสมีโอกาสฉกฉวยแล้ว เสียดายที่ผู้แซ่ตู้เพียงยินดีต่อสู้ตัวต่อตัวเท่านั้น"

ปากเหี่ยวย่นของหญิงชราใยแป๊ะฮะอ้าขึ้นหัวร่อฮาฮา แล้วสอดคำ

"น่ากลัวเจ้ามิใช่แซ่ตู้กระมัง ? เจ้าคิดจะเปลี่ยนชื่อแซ่นั้นไม่ได้แน่"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องยิ่งตระหนก แต่มันขวัญกล้าแข็งเทียมฟ้า รีบหัวร่อสวนคำ

"อย่างมากสองเรื่องก็รวมเป็นเรื่องเดียวเท่านั้น จะสะสางกันอย่างไร ?"

แม้ทราบเจตนาการมาของฝ่ายตรงข้าม ยังคงจงใจไม่เปิดเผยออก

ชายชราอื้อเฮงฮั้วบอก

"หากเล่าฮูไม่ถือสาเอาความอดีตที่ผ่านพ้น กลับมีเจตนาจะให้คุณประโยชน์มหาศาลแก่เจ้า มิทราบเจ้ามีความคิดเห็นอย่างไร ?"

งักเซ้งเทียนลอบร้อง 'มาแล้ว' ในใจ แต่แสร้งเป็นครุ่นคิดไม่ตอบโต้ทันที จนเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าว

"เป็นเรื่องราวผิดธรรมดา ย่อมต้องมีเลศนัยแฝงอยู่ ลองบอกมาฟังดู ไม่เหมาะสม ต้องมิยอมรอมชอมเด็ดขาด"

หญิงชราเดินช้า ๆ เข้ามากล่าว

"เล่าซิงสามีภรรยายังขาดศิษย์ที่จะเป็นทายาทสืบต่อ ทอดตาทั่วแผ่นดินอัจฉริยะแม้พอมี แต่หากจะหาที่มีรากฐานมั่นคงอยู่ก่อน มีแต่เจ้าเหมาะสมที่สุด หากยินยอมรับ นับเป็นโอกาสสลายเภทภัยเพิ่มบุญวาสนาของเจ้าแล้ว"

นางพยายามลดเสียงจนเช่มช้านุ่มนวล ผิดกับคราวก่อนตั้งคนละคนทีเดียว

งักเซ้งเทียนกลัวขัดเกลาวาจาไม่สละสลวย กระตุ้นให้ฝ่ายตรงข้ามมีความเดือดดาลอำมหิตเกิดขึ้น จึงแสร้งครุ่นคิดชั่วครู่กล่าว

"เบื้องบนของผู้เยาว์ยังมีอาจารย์ หากตัดสินใจโดยพละการ น่ากลัวเป็นที่ชาวยุทธ์ต้องเย้ยหยันดูแคลน กุศลเจตนาของผู้อาวุโสแม้ดีงาม ผู้เยาว์มิอาจไม่ไปเรียนต่ออาจารย์ก่อน ค่อยมาให้คำตอบต่อพวกท่านได้"

เฒ่าอื้อเฮงฮั้วอย่างไรก็ไม่ใช่วิญญูชนที่เปิดเผยห้าวหาญ เห็นมันแค่นหัวร่อสยบคำ

"อาจารย์เจ้าเป็นผู้ใด ? กล้าบังอาจไม่ยินยอมด้วยความยินดี เราจำกัดเจ้าสิบวัน ผ่านพ้นกำหนด ถือว่าเจ้าตกลงยอมแล้ว"

งักเซ้งเทียนต้องเดือดดาลทะยานใจ ดุจกับมีเพลิงเผาผลาญก็ปาน แต่เนื่องจากฝีมือห่างไกลกันเกินไป จำต้องขบกรามสะกดกลั้นไว้กล่าว

"เวลาสิบวันจะหาอาจารย์พบหรือไม่ ตอนนี้ยังมิอาจแน่ใจได้ แต่ผู้เฒ่าทั้งสองไม่บังควรขู่เข็ญบังคับ ควรทราบว่าผู้เยาว์ยอมอ่อนไม่ยอมแข็ง"

หญิงชราหัวร่อฮาฮากล่าว

"พฤติการณ์ของเฒ่าเหลวไหลเรา ครั้งนี้นับว่าอ่อนที่สุดแล้ว เพื่อหวังฝึก

ศิษย์ทายาทสืบวิชา ทอดทิ้งความแค้นเก่าก่อนไม่สืบสาว กระทั่งยังคล้อยตามความต้องการของเจ้า นับเป็นวาสนายิ่งใหญ่ของทารกเจ้าแล้ว หากถกถึงการหักหาญจริง ๆ เฮอะ เฮอะ ไหนเลยยังมีเวลาให้เจ้าว่ากล่าวแก้ตัว จำไว้ กำหนดสิบวันถึงเวลาไม่รับปากก็ต้องรับปาก"

จบคำกวักมือส่งเสียง

"เฒ่าซอมซ่อ ไปกันเถิด เรียกชุมนุมยุทธจักรก่อนกำหนด ในจำนวนนั้นต้องมีอัจฉริยะปะปนไม่น้อย ดูท่าเด็กน้อยนี้อาจเป็นศิษย์ประเภทนั้นก็ได้ เมื่อพวกเราจะเลือก ควรเลือกที่เหมาะสมถูกต้อง"

งักเซ้งเทียนลอบระบายลมจากปากยาว ๆ มองส่งฮั่วฮะน่อเซียนจนไปไกลแล้วคำนึง

"คำนวณตามน้ำเสียงของพวกมัน แสดงว่าจะใช้วิชาจี้ซิ้งซูเล้ง (สยบประสาทบังคับวิญญาณ) ต่อเราแล้ว หากพบกันอีก ต้องเพิ่มความระมัดระวังกว่านี้"

รำพึงจบคำพลันพบเห็น ที่เบื้องหน้ามีเงาดำจุดหนึ่งเคลื่อนไหวมา เพ่งพิจารณาดูแล้วร้องในใจ

"นั่นมิใช่พู้ฮุ้นจื้อของอูติ๋วซีคี้ (สี่พิสดารพิภพ) หรือไร ? เอ๊ะ ! ท่านไฉนมีทีท่าว้าวุ่นลนลานปานนี้ ?"

เงาดำใหญ่ขึ้นทุกขณะ จนเห็นชัดว่าเป็นนักพรตชราจริง ๆ งักเซ้งเทียนรีบปราดเข้าไปรับหน้าพลางทักดัง ๆ

"ผู้อาวุโสพู้ฮุ้น มีเรื่องอันใด ?"

พู้ฮุ้นจื้อกำลังเร่งฝีเท้าอย่างร้อนรน พลันได้ยินเสียงคนเรียกฉายาของท่านรีบชะงักเท้าไว้ในบัดดล เงยหน้ากวาดตามอง ต้องร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

"ประสกน้อย ท่านปรากฏตัวได้ถูกต้องเหมาะสมพอดี อาตมาถูกอุ่ยทีจุนเจี๋ยไล่มาเป็นเวลาหนึ่งวันเต็ม ๆ แล้ว"

งักเซ้งเทียนโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"มันอยู่ที่ใด ? หรือสำนักล้อสายดำเนินการเคลื่อนไหวแล้ว ?"

พู้ฮุ้นจื้อเร่งฝีเท้าเข้ามากล่าว

"เป็นความเคลื่อนไหวของมันเพียงลำพัง สาเหตุเกิดขึ้นเพราะอาตมาทำลายบ่อติ้งไป"

งักเซ้งเทียนคาระวะจรดพื้นกล่าว

"ขอแสดงความยินดีกับผู้อาวุโส พบตัวบ้อติ้งเต้าเจี้ยงในที่ใด ?"

ผู้ฮุ้นจื้อประคองงักเช้งเทียนขึ้นแล้ว

"ศิษย์ทรยศปลอมตัวคืนสู่เพศฆราวาส ร่วมทางมากับมารเฒ่าอุ่ยที หลังจากถูกอาตมามาพบเห็นแล้ว ไล่ตามจากที่เชิงเขาตั๊กถะซัวไปห้าสิบกว่าลี้ จึงมีโอกาสลงมือต่อมัน เสียดายที่ไม่สามารถคุมตัวมันกลับไปพิพากษาโทษในสำนัก"

"อา ยังมีชีวิตอยู่ ?"

"ใช่ แม้ยังมีชีวิต แต่ก็กลายเป็นทุพพลภาพแล้ว ชาตินี้อย่าหวังได้ก่อกรรมทำเข็ญอีกเลย"

งักเช้งเทียนประสานมือคารวะกล่าว

"ผู้อาวุโสโปรดย้อนทาง พวกเรากลับไปหาดู มารเฒ่าอุ่ยทีพลัดเดี่ยว นับเป็นโอกาสได้สังหารมันแล้ว"

ผู้ฮุ้นจื้อแม้ทราบมันมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่ไม่ทราบมันใช่สามารถรับมืออุ่ย-ทีจุนเจี้ยหรือไม่ จึงกล่าวด้วยความลังเล

"มันห่างจากที่นี้ไม่ไกลนัก ไฉนจนบัดนี้ยังไล่ตามมาไม่ถึงได้ ?"

"อา...พวกเราต้องเร็ว อาจมีเรื่องอื่นเกิดขึ้นก็ได้"

ผู้ฮุ้นจื้อหันกายวิ่งนำทาง ชี้เบื้องหน้าพลางกล่าว

"จากนี้ไปอีกสองลี้มีทางแพร่ง อาตมาอ้อมออกมาจากในทางนั้นเอง"

วิ่งไปได้สองลี้ เห็นมีทางแพร่งทอดสู่เชิงเขาลูกหนึ่งจริง ๆ ทั้งสองอ้อมมาถึงเชิงเขา พลันได้ยินเสียงคำรามด้วยความเดือดดาลขึ้นที่ด้านหลัง ผู้ฮุ้นจื้อได้ยินต้องโพล่งด้วยความตระหนก

"นั่นเป็นเสียงคำรามของมารเฒ่าอุ่ยที เกิดเรื่องขึ้นแล้วจริง ๆ"

งักเช้งเทียนแย้มยิ้มกล่าว

"และเผชิญศัตรูกล้าแข็งด้วย"

ผู้ฮุ้นจื้อโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"นอกจากประสกโง้วเล้งจูอาจารย์ท่านแล้ว ตงง้วนยังมีผู้ใดสามารถต้านฝีมือมันได้ ?"

งักเช้งเทียนชี้ที่ยอดเขาด้านใต้พลางกล่าว

"ภูเขานี้ไม่สูง พวกเราขึ้นไปดูกัน"

ผู้ฮุ้นจื้อกระโดดนำหน้าไปก่อน พอกวาดตามองต้องร้องด้วยความตื่นเต้น

"ประสกน้อยรีบมาดู มันถึงกับคลุ้มคลั่งอยู่ในที่นั้นเพียงลำพัง"

งักเช้งเทียนพุ่งตัวขึ้นไปก้มมอง เห็นที่หลังยอดเขาเป็นหุบเขา ในหุบเขามีเพียงอุ่ยทีจุนจื้อกำลังแผดร้องคำรามดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ระดมทั้งหมัดทั้งเท้าอยู่ชุลมุนวุ่นวาย จนกรวดหินดินทรายกระจายคละคลุ้ง อดมิได้ต้องหัวร่อกล่าว

"ผู้อาวุโสทราบหรือไม่ วิชายิวเล้งม้อจุ้นของนั่งฮ้วงซาจุน ถูกอั้งกี้ก้าจู๊ขจัดออกจากร่างแล้ว"

"อา...อาตมากำลังคลางแคลงใจ มันไฉนไม่ใช้วิชานั้นไล่ล่าร่องรอย ที่แท้มันไม่มีแล้วนี่เอง"

"ผู้เยาว์ก็เพิ่งทราบในวันนี้"

แล้วงักเช้งเทียนจึงบอกเล่าว่าจาเก้าไท้กงต่อพู้ฮุ้นจื้ออีกทอดหนึ่ง สุดท้ายเสริมขึ้น

"ตอนนี้มันไม่ใช่วิกลจริต แต่เผชิญกับล้อส่ายยิวเล้งหรือล้อโกวโกวของผู้เยาว์ก็ได้ หรืออาจเป็นทั้งสองกำลังรุมจู่โจมมัน แต่พลังฝีมือของทั้งสองยังไม่ถึงระดับสังหารทำลายมารเฒ่าได้ สักครู่ผู้เยาว์ลงไปจัดการมันเอง"

พู้ฮุ้นจื้อไม่มีความสนใจต่อเรื่องนี้แล้ว แต่กับความประสงค์ของฮั่วฮะน่อเซียนที่จะประทุษทำลายงักเช้งเทียนต้องตระหนกจนขวัญเสียจริง ๆ ได้ยินท่านเน้นเสียงหนัก ๆ

"เรื่องนี้ยังหนักหนาสาหัสกว่าเรื่องสำนักล้อส่ายมากหลายนัก ยุทธจักรตงง้วนจะต้องถูกกดดันทั้งสองด้านแล้ว"

งักเช้งเทียนผงกศีรษะกล่าว

"ท่านผู้เฒ่าจำเป็นต้องแพร่ข่าวนี้ให้กับผู้อาวุโสของทุกสำนักในตงง้วนทราบ เรื่องนี้มีแต่ต้องลอบป้องกันไม่อาจประกาศโดยเปิดเผยได้ มิเช่นนั้น ต้องกระตุ้นให้ฮั่วฮะน่อเซียนเคลื่อนไหวก่อนกำหนดเวลา"

พู้ฮุ้นจื้อผงกศีรษะเห็นพ้อง

"อาตมาจะเร่งรีบเดินทางทันที ประสกน้อยรีบลงมือเถิด"

"มารเฒ่าหนีไม่..."

งักเช้งเทียนผงกศีรษะรับคำไม่ทันจบความ พลันคว้าแขนพู้ฮุ้นจื้อดึงให้ฟุบลงพลางกระซิบ

"ผู้อาวุโสรีบซ่อนตัว ยู่ก่าน่อซิ้งมาแล้ว"

พู่ฮุ้นจื้อซ่อนตัวด้วยความงุนงงสงสัย ส่งเสียงทางลมปราณถามสาเหตุ

งักเซ้งเทียนชี้ที่ด้านตะวันออกของหุบเขา ส่งเสียงทางลมปราณบอกเล่าเรื่องราวทั้งมวลแล้วเสริมขึ้น

"บุรุษทั้งสองคนนั่นเอง"

พู่ฮุ้นจื้อถามด้วยความตื่นเต้น

"ยังมีดรุณีอีกสองนางเล่า ?"

งักเซ้งเทียนมีสีหน้าขุ่นเคืองจนบูดบึ้ง กระซิบต่อ

"นั่นคือศิษย์ของลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซที่ข้าพเจ้าบอกเล่า"

"โอ...ห้าอัจฉริยะยุทธจักรล้วนไม่ใช่ฝ่ายธัมมะ สถานการณ์ของตงง้วนต้องคับขันปานไข่กระแทกหินแล้ว ประสกน้อย มารเฒ่าอุ้ยทีหยุดมือแล้ว"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะตอบ

"ล้อส่ายฮิวเล้งกับล้อโกวโกวน่ากลัวเลิกราถอนตัวหนีไปแล้ว เสียดายที่ข้าพเจ้ามิได้ลงมือก่อน"

พกวาจาหยุดลง พลันได้ยินเสียงแผ่วเบาดังกระทบโสต

"เซ้งยี้ รีบพาผู้อาวุโสพู่ฮุ้นถอนตัวไป อั้งกี้ก้าจู๊ก็จะมาในที่นี้แล้ว"

งักเซ้งเทียนทราบว่าเป็นเสียงทางลมปราณของล้อซู่พู้ จึงฉุดพู่ฮุ้นจื้อเดินออกไปทันที พร้อมยังส่งเสียงทางลมปราณ

"ผู้อาวุโสรีบไป อั้งกี้ก้าจู๊ก็จะมาแล้ว"

ทั้งสองเร่งฝีเท้าไม่คิดชีวิต ชั่วลัดนิ้วมือเดียวพุ่งตัวไปไกลกว่าสี่สิบลี้ งักเซ้งเทียนเห็นด้านหลังไม่มีความเคลื่อนไหวผิดปกติ จึงชี้ทางด้านตะวันออกพลางกล่าว

"ผู้เยาว์ส่งถึงตอนนี้เท่านั้น ผู้อาวุโสไปตามทางตะวันออกอีกหลายสิบลี้จึงสามารถปลอดภัยกว่านี้บ้าง"

พู่ฮุ้นจื้อผงกศีรษะเร่งฝีเท้าไป งักเซ้งเทียนจับตามองส่งจนเงาร่างเลือนหายจากสายตา จึงเร่งฝีเท้าไปทางทิศเหนือบ้าง

งักเซ้งเทียนทุ่มเทกำลังวิ่งสุดฝีเท้า พักใหญ่จึงหยุดลง พฤติการณ์นี้มิใช่หวาดกลัวศัตรูไล่ตาม แต่จิตใต้สำนึกกระตุ้นให้มันรีบเร่งถอนตัวห่างจากฮูก่าทั้งสองของสำนักล้อส่าย มันไม่ต้องการเห็นแป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งคลุกคลีอยู่กับพวกมัน

สนธยาวันนั้นงักเซ้งเทียนมาถึงหมู่บ้านหนึ่ง กินอาหารค่ำโดยเร็วแล้วตกลงใจจะหาสถานที่เร้นลับสักแห่งฝึกกำลังภายในสักหลายวัน ออกจากหมู่บ้านกวาดตามองเสียดายในละแวกใกล้เคียงไม่มีสถานที่ปลอดภัยพอจะให้ซ่อนตัวสักแห่ง จึงเร่งฝีเท้าไปยังป่าที่อยู่เบื้องหน้า

อาทิตย์อัสดงลงไปแล้ว ม่านราตรีเริ่มคลี่คลุม ในที่สุดเหลือแต่ความมืดเลือนราง มีเงาตะคุ่มอยู่ทุกที่ทางปานปีศาจเคลื่อนไหวเท่านั้น

งักเซ้งเทียนเร่งฝีเท้าอยู่ชั่วยามเศษ สายตาไม่อาจเห็นรอบข้างได้ชัดเจน เพียงแต่รู้สึกว่า เบื้องหน้ามีเงาดำสูงใหญ่เป็นพิเศษ คำนวณมันอาจจะเป็นยอดเขาสูงชันเสียดฟ้า จึงเร่งฝีเท้าพุ่งปราด ๆ ไป

ขณะที่งักเซ้งเทียนพุ่งรวดเดียวถึงเชิงเขานั้น พลันรู้สึกที่เบื้องหน้ามีหญิงชรายืนแน่วนิ่งอยู่นางหนึ่ง ต้องตระหนกจนรีบถลันหลบออกด้านซ้าย เพราะจำได้นางถึงกับเป็นลุ้ยบ้อ !

ลุ้ยบ้อมิได้เคลื่อนไหว เพียงส่งเสียงเย็นยะเยียบถาม

"เด็กน้อยคงได้ข่าวกระมัง ? มิเช่นนั้น ไหนเลยจะหนีมาในสถานที่เปลี่ยวร้างเช่นนี้ !"

งักเซ้งเทียนเมื่อสงบสติอารมณ์ลงได้แล้ว แค่นหัวร่อถาม

"ข่าวใดกัน ?"

"เฮอะ เฮอะ เจ้าเป็นผู้ขโมยเพชรวิเศษ ตอนนี้ยังไม่ยอมรับอีก นำออกมา"

งักเซ้งเทียนเข้าใจว่าเป็นเรื่องสำคัญประการอื่นเสียอีก ได้ยินจึงคำนึง

'ผู้ใดแพร่งพรายข่าวนี้ ? นอกจากแป๊ะอั้งงัก ...ยังมีฉินเจ็งเจ็งศิษย์ของนางตอนนางแบกเราไปที่ถ้ำบนยอดเขานั้น อาจจะพบถุงแพรที่อกเรา'

ได้คิดจึงแค่นหัวร่อตอบ

"เพชรวิเศษเป็นเงาฉวยไปจริง แต่ก็เป็นสวะชิ้นหนึ่งเท่านั้น กล่าวแต่โดยดีอาจจะกำนัลให้ แข็งขืนช่วงชิงนั้น ผู้เยาว์เป็นคนกระดูกแข็ง มิว่าผู้ใดก็อย่าได้เพ้อฝันเลย"

ลุ้ยบ้อยังคงแค่นเสียงเย็นชา

"ตอนนี้เพชรวิเศษอยู่ที่ใด ?"

งักเซ้งเทียนได้คิดด้วยไวปัญญาถาม

"ของเล่นที่หนักหน่วงปานนั้น หรือเรายังจะพกไว้ในตัวให้เป็นหินถ่วงน้ำหนัก ?"

ลุ้ยบ้อได้ยินมีสีหน้าแจ่มใส แต่แล้วคลางแคลงสงสัยขึ้นอีกครา ถามเสียงหนัก ๆ

"มิได้พกอยู่ในตัวจริง ๆ ?"

งักเซ้งเทียนมารยาเป็นรำคาญยิ่ง ส่งเสียงดัง ๆ

"ผู้อาวุโสออกจะพร่ำพิไรเกินไป แม้นับว่าอยู่ในตัว ผู้เยาว์ยังกลัวผู้ใดได้ ?"

ลุ้ยบ้อเขม้นมองมันโดยละเอียดอีกพักหนึ่ง พลันเปลี่ยนน้ำเสียงกล่าว

"ความลับในเพชรวิเศษยังมิได้เปิดเผย เจ้าฉกฉวยไปก็ไร้ประโยชน์ หากยินยอมบอกที่ซ่อนแก่เล่าซิง นับแต่นี้ พวกเราอยู่ร่วมกันโดยสันติได้ มิเช่นนั้นผลดีผลร้ายจะเป็นเช่นไร เชื่อว่าเจ้าต้องสามารถคาดคิดได้"

งักเซ้งเทียนลอบเกร็งกำลังภายในขึ้นเต็มที่กล่าว

"นางเฒ่า มีไม้แข็งจงใช้ออกมาให้เต็มที่ อย่าว่าแต่ท่านต้องการเพชรวิเศษเลย แม้เป็นแป๊ะเป้าจู๊มาเองก็ไม่ให้"

ลุ้ยบ้อตวาดด้วยโทสะ

"ทารกไม่รู้ความ หากเล่าซิงมิใช่เห็นแก่เพชรวิเศษยังไม่มีร่องรอย ต้องฟาดเจ้าตายคือมือไปเสียนานแล้ว"

"ฮา ฮา เช่นนี้หมายความ ท่านยังกลัวข้าพเจ้าตายไป ?"

"เฮอะ จับเป็นได้ทั้งคนทั้งของวิเศษ หรือเจ้ายังหนีรอดได้ ? นอกจากเล่าซิงในครึ่งวันนี้ ผู้ที่ต้องการจับเป็นเจ้ามีมากมายนับไม่ถ้วน นับว่าเล่าซิงโชคดีบังเอิญมาพบกับเจ้าในที่นี้ก่อน"

งักเซ้งเทียนต้องประหลาดใจจนค้างนิ่ง

"ครึ่งวันนี้เกิดเรื่องราวใดกัน หรือปริศนาของเพชรวิเศษถูกเปิดเผยแล้ว ?"

ขณะครุ่นคิดแค่นหัวร่อกล่าว

"อย่าได้แสร้งปั้นวาจาจนน่าตระหนกเลย ผู้แซ่งักไม่สนใจเป็นผู้ใด นอกจากหักหาญด้วยกำลัง อื่น ๆ ต้องไม่ยอมไว้หน้า"

ดวงตาลุ้ยบ้อเป็นประกายอำมหิตแววววาว เค้นเสียงเย็นยะเยียบจากไรฟัน

"เด็กน้อย ซากสังขารของฮุงตุ้งเซียนอง (เซียนเฒ่าเบิกฟ้า) ถูกคนพบเห็นบนยอดเขาเกาเจ็งจั้ง ทั้งยังทิ้งคำสั่งเสียบนผนัง บอกว่าวิทยายุทธ์ทั้งมวลของท่านต่างซ่อนอยู่ในเพชรวิเศษกิมกังเจี๊ยะนั้น หากมีคนได้เพชรวิเศษ ก็มีวาสนาโดดเด่น

เป็นเอก ไม่มีวาสนากลับกลายเป็นเภทภัยถึงแก่ชีวิตได้ เล่าซิงเห็นแก่เจ้าที่ยังเป็นอัจฉริยะมีพรสวรรค์ แลกไปเพื่อให้เจ้าตายก็ตายตาหลับเท่านั้น"

งักเซ้งเทียนยืนยันข้อคิดสันนิษฐานของตัวเองได้ ต้องลิงโลดยินดีจนหัวใจพองโต ส่วนคำหลังที่ว่า 'ไม่มีวาสนาเป็นภัย' นั้น มันเข้าใจ ภายหน้าต้องเป็นภัยจากสำนักใหญ่ทั้งหลายที่บีบคั้นให้มันมอบเพชรวิเศษคืน และคาดคิดไม่ถึง ในกิมกังเจี๊ยะยังซ่อนวาสนากับเภทภัยไว้ถึงสองประการ ดังนั้นหัวร่อดังกังวานกล่าว

"แม้ผู้แซ่งักไม่ได้กิมกังเจี๊ยะ ก็ต้องขอปะทะกับห้าอัจฉริยะให้ถึงที่สุด สนใจไยว่าเป็นเภทภัยใดหรือบุญวาสนา"

ลุ้ยบ้อย่างสามขุมเข้ามาช้า ๆ พลางกล่าว

"เด็กน้อย เป็นตายอยู่ในเวลาบัดดลนี้แล้ว เล่าซิงเตือนเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย เจ้าไม่ยอมมอบคืนมาให้จริง ๆ ?"

งักเซ้งเทียนถอยหลังทีละน้อย ยังคงรักษาระดับห่างจากนางหลายสิบวาดั่งเดิม มันชัดเจนอย่างยิ่ง ลุ้ยบ้อต้องการสังหารมันตั้งแต่ครั้งก่อนแล้ว ครั้งนี้ยิ่งไม่ต้องว่ากล่าวอีก นางไม่ลงมือก็แล้วไป ลงมือเป็นต้องโหมสุดสิ้นกำลังความสามารถแน่

งักเซ้งเทียนถอยพลางครุ่นคิดหาเล่ห์อุบายไปพลาง ส่วนปากยังคงกล่าว

"ผู้แซ่งักได้เป็นดั่งคำพังเพยโบราณ 'ผิดที่มีเพชรติดตัว' ดังนั้นตกลงใจนานแล้ว มีผู้เยาว์ก็มีกิมกังเจี๊ยะ ไม่มีผู้เยาว์กิมกังเจี๊ยะก็สูญสลายไปด้วย นางเฒ่าพร่ำวาจาไร้สาระให้น้อยสักคำสองคำเถิด จะลงมือจงลงมือให้เต็มที่"

ลุ้ยบ้อกางนิ้วทั้งสิบออก โถมเข้าใส่งักเซ้งเทียนปานพายุ พลางตวาด

"เล่าซิงจะจับเป็นเจ้า"

งักเซ้งเทียนพลันรู้สึก พลังจากปลายนิ้วทั้งสิบของนางคล้ายเป็นใยเหล็กม้วนเข้ามาหาร่าง ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังใช้ไม้ตายที่เลิศพิสดารใด ไม่กล้าต่อต้านโดยแข็งขืน เกร็งกำลังภายในถีบตัวถอยหลัง ถึงกับมีความรวดเร็วสุดเปรียบประมาณเช่นกัน

ลุ้ยบ้อพอเห็นต้องประหลาดใจยิ่ง สีหน้ากลับกลายเป็นเคร่งขรึมสำรวม นางดูออกว่างักเซ้งเทียนมีพลังฝีมือเหนือกว่าเมื่อครั้งก่อนแล้ว นางหวาดกลัวจะถูกงักเซ้งเทียนหลบหนีไปได้ เมื่อโถมเข้าไม่ถึงตัว นางแค่นเสียงแล้วทะยานตามติดไปอีกครั้ง

งักเซ้งเทียนเปลี่ยนจากนิสัยเก่าก่อนเป็นตรงกันข้าม ได้แต่กระโดดหลบหลีกตลอดเวลา ไม่ยอมปะทะตรง ๆ แม้สักกระบวนท่า ทั้งยังถอยพลางเค้นสมองครุ่นคิดไปพลาง ดูสีหน้าท่าทีของมันคล้ายครุ่นคิดหาวิธีหลบหนีไป

แต่ลุ้ยบ้อคุกคามกระชั้นเกินไป ตอนนี้มีสภาพคล้ายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนแล้ว นางที่โถมเข้าใส่สิบกว่าครั้งต่างไม่ได้ผล คล้ายทราบว่างักเซ้งเทียนมีความมั่นใจหนีรอดพ้นไปได้ จึงเปลี่ยนจากความเดือดดาลเป็นตระหนก จากตระหนกเป็นกระวนกระวาย กลัวงักเซ้งเทียนจะหนีเข้าไปในป่าทึบด้านขวามือ

ทันใดนั้น แลเห็นดวงตางักเซ้งเทียนมีประกายหวาดหวั่นขวัญเสีย เบิ่งจ้องด้านหลังลุ้ยบ้อจนตาแทบถลนออกนอกเบ้า คล้ายดั่งพบเห็นเรื่องที่แตกตื่นสะท้านขวัญใดก็ปาน

ลุ้ยบ้อพอเห็นต้องคลางแคลงสงสัยยิ่ง รีบหันขวับกลับไป...

"นางเฒ่า เซี่ยวเอี๊ยไม่ร่วมสนองแล้ว"

เสียงนี้ดังจากปากงักเซ้งเทียน และยิ่งไกลยิ่งแผ่วเบาอีกด้วย !

ลุ้ยบ้อได้ยินต้องกระวนกระวายยิ่ง หันกลับมาถีบตัวไล่ตามสุดกำลังพลางตวาด

"เด็กชั่วร้าย กระตุ้นโทสะเราแทบตายแล้ว !"

นางพอเห็นด้านหลังไม่มีเรื่องราวหรือผู้คน ทราบทันทีว่าหลงกลงักเซ้งเทียนแล้ว เดือดดาลจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง แต่เดือดดาลจะมีประโยชน์ใด ?

ตอนนั้นงักเซ้งเทียนมุดเข้าไปในป่าทึบ สาบสูญร่องรอยเนิ่นนานแล้ว แต่นางไหนเลยยอมเลิกราทอดทิ้ง รีบโถมเข้าไปในป่าทึบบ้าง แล้วเริ่มการค้นหาด้วยท่าร่างเลิศพิสดาร คล้ายเป็นควันบางเบาพวยพุ่งไป ๆ มา ๆ แทบทุกแห่งหน

ป่าทึบกว้างใหญ่ไพศาล นางค้นเป็นเวลาสองวันหนึ่งคืนเต็ม ๆ แต่กระทั่งเงาร่างของงักเซ้งเทียนก็ไม่พบพาน จวบจนเที่ยงวันที่สาม นางพลันรู้สึก เบื้องหน้ามีคนพุ่งตัวมาด้วยความเร็วปานสายฟ้า ถึงกับมิได้ด้อยกว่านางเลย ได้ยินนางแค่นเสียงรำพึง

"เด็กน้อยยิ่งนานยิ่งเหนือธรรมดา เล่าซิงไม่เห็นก็แล้วไป หากเห็นอีก เป็นต้องปลิดชีวิตมันให้ได้"

นางใจครุ่นคิดร่างพุ่งตามไปที่ต้นเสียงอย่างเอาเป็นเอาตาย มิคาด จะผิดจากความคิดของนางมากหลาย ฝ่ายตรงข้ามตอนนี้ก็คล้ายพบเห็นความเคลื่อนไหว

ของนาง มิเพียงไม่หลบหลีกเท่านั้น กลับโถมเข้ามาหานาง แล้วมีเสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบตวาด

"เด็กร้ายกาจ ครั้งนี้ดูเจ้าจะหนีไปที่ใดได้ !"

ความพิกลอยู่ที่เสียงของผู้นั้นไม่ทันดังขึ้น ลุ้ยบ้อก็ได้ฟาดพลังหนักหน่วงปานสายฟ้าไปก่อน จวบจนเสียงคนผู้นั้นไม่ทันขาดหาย คล้ายรู้สึกมีพลังหนักหน่วงมหาศาลทะลักเข้าใส่ จึงได้ยินมันอุทานเบา ๆ คล้ายทุ่มเทกำลังทั้งมวลออกต่อต้านเช่นกัน

ในเสียงระเบิดดังสะเทือนเลือนลั่น พลังกระจายดุจกับมรสุมโหมกระหน่ำ ต้นไม้ถอนรากถอนโคนโค่นลงฟาดกับพื้น ฝุ่นดินกระจายคละคลุ้งทั้งบริเวณ

ลุ้ยบ้อถูกพลังสะท้อนกระแทกจนถลาถอยหลัง ผู้นั้นก็เซตึง ตึง ตึง กลับไปหลายก้าว แสดงว่าฝีมือคู่คี่ทัดเทียมกัน

ฝุ่นดินยังกระจายไม่หมดสิ้น กิ่งไม้ใบหญ้ายังปลิวกระจัดกระจาย ได้ยินคนผู้นั้นโพล่งด้วยความสงสัย

"ลุ้ยพั้วจื้อหรือไร ?"

ลุ้ยบ้อแค่นเสียงหนัก ๆ ถาม

"ซิงแซไฉนอยู่ที่นี่ ?"

ที่แท้ผู้นั้นคือจิ๊บสี่ซิงแซ เห็นมันพลิ้วตัวออกจากฝุ่นดินพลางกล่าว

"เป็นนางเฒ่าท่านอยู่ที่นี้จริง ๆ เราขับไล่เจ้าเด็กแซ่งักมา เสียดายถึงกับถูกมันหนีรอดจากเงื้อมมือไปได้"

ลุ้ยบ้อโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ท่านก็ไล่ตามเจ้าเด็กน้อยนั้น ?"

จิ๊บสี่ซิงแซตอบด้วยสีหน้ากระดากกระเดื่อง

"มิเพียงพบเท่านั้น ยังถูกมันใช้เล่ห์กลอกกลิ้งหนีไปได้"

"เฮอะ เจ้าเด็กน้อยกลอกกลิ้งยิ่งกว่าปิศาจ เรานางเฒ่าไหนเลยไม่หลงกลชั่วร้ายของมันเช่นกัน"

แล้วนางบอกเล่าประสบการณ์เมื่อครู่โดยละเอียด สุดท้ายเสริมขึ้น

"เจ้าเด็กน้อยอาจยังอยู่ในป่านี้ ซิงแซพบมันในเวลาใด ?"

"โอ...ตอนรุ่งสางวันนี้เอง ตอนนี้น่ากลัวหนีไปจนไกลมากแล้ว"

ลุ้ยบ้อครุ่นคิดชั่วครู่กล่าว

"หากไม่สามารถจับมันทันเวลา นานไปต้องถูกผู้อื่นจับไว้ ในความเห็นของเรานางเฒ่า กิมกังเจี๊ยะน่ากลัวซ่อนอยู่ตัวเด็กผู้นั้น ฉวยโอกาสที่มันยังสืบไม่ได้ความลับของเพชรวิเศษ จับตัวมันยังพอง่ายดาย ยามใดถูกมันครุ่นคิดเข้าใจ ภายหน้าก็ต้องเลวร้ายจนไม่กล้าคาดคิดแล้ว"

จิ๊บสี่ซิงแซสั่นศีรษะกล่าว

"ความลับของกิมกังเจี๊ยะพวกเรายังยากจะเข้าใจ อาศัยเด็กชั่วร้าย ไหนเลยจะครุ่นคิดค้นคว้าได้"

ลุ้ยบ้อเปลี่ยนเรื่องถาม

"ซิงแซเป็นคนแรกที่ทราบความลับนั้น เรานางเฒ่ายังทราบไม่ชัดเจน ซิงแซโปรดบอกเล่าคำสั่งเสียของฮุงตุ๋งเซียนองมาโดยละเอียด มิเช่นนั้นเปลืองเรี่ยวแรงเปล่า ไยมิใช่น่าคลั่งใจเกินไป"

จิ๊บสี่ซิงแซถอนใจตอบ

"เราไหนเลยนับเป็นคนแรกได้ ผู้พบเห็นก่อนกลับเป็นโง้วเล้งจูอาจารย์ของเจ้าเด็กน้อยนั้น แต่ขณะที่มันยังมิได้ลบคำสั่งเสียบนผนังถ้ำ ก็ถูกอั้งกี้ก้าจู๊ ฮั่วยะน่อเซียนกับศิษย์อีกหลายคนบุกเข้าไปในถ้ำ ภายหลังเกิดขับไล่กันจนถึงวัดพู่ท้อในตงง้วน"

หยุดถอนใจอีกครั้ง เล่าต่อไป

"ในคำสั่งเสีย เพียงระบุว่าฮุงตุ๋งเซียนองซ่อนสุดยอดวิชาของพรตกับสงฆ์ในกิมกังเจี๊ยะนั้น และยังบ่งบอก ใช้กำลังภายในหลอมยาวิเศษขึ้นสองเม็ด หนึ่งนามเคี้ยงคุนซิ่งตัง (ยาทิพย์ฟ้าดิน) อีกหนึ่งนามอูติ๋วซิ่งตัง (ยาทิพย์พิภพ) แต่มิได้บอกวิธีนำออกมาจากกิมกังเจี๊ยะ เพียงบอกไว้ด้วยวาจาเร้นลับยากจะเข้าใจคือ 'สิบสลบ สิบบาดเจ็บ สิบใกล้ตาย มีโชคมีเคราะห์แล้วแต่ฟ้าลิขิต แข็งขืนรีดเร้นนอกจากมีฝีมือเหนือเราได้เล็กน้อย ก็ต้องใกล้ทวารปีศาจ'

ลุ้ยบ้อครุ่นคิดพลางกล่าว

"ปัญหาอยู่ที่สองประโยคสุดท้าย เรื่องนี้จำเป็นต้องชิงกิมกังเจี๊ยะได้มาก่อนค่อยศึกษาใคร่ครวญโดยละเอียด"

ทั้งสองกล่าวจบความแล้วเริ่มการค้นหาอีกครา ตลอดเวลาทั้งวันเต็ม ๆ ยังคงไม่พบร่องรอยงักเซ้งเทียนแม้แต่เงา ดังนั้นเองทั้งสองจึงแยกทางกัน แสดงว่ามีความรุ่มร้อนจนกระวนกระวายที่สุด

ยามเมื่อทั้งสองออกจากป่าทึบไม่นาน ในบริเวณนั้นปรากฏสตรีขึ้นอีกสอง

นาง นั่นคือล้อส่ายฮิวเล้งกับล้อซู่พู้ และก็มีแต่พวกนางเท่านั้นจึงสามารถหลบหลีกจากการค้นหาของสองสุดยอดฝีมืออันดับเลิศแห่งยุคได้

เห็นสตรีทั้งสองนางอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงโถมไปที่ชายป่า กวาดตามองไปมาครู่หนึ่ง ได้ยินล้อซู่พู้กล่าว

"เจ้เจ๊ พวกเราไม่ต้องสะกดรอยอีกแล้ว จำเป็นต้องหาเซ้งยี้ให้พบก่อน ความลับของกิมกังเจี๊ยะน่ากลัวมันยังมิทราบแม้สักน้อยนิดก็ได้"

ล้อส่ายฮิวเล้งมิได้ตอบโต้ คล้ายกำลังเงี่ยหูฟังเสียงผิดปกติใดอยู่

ล้อซู่พู้รู้สึกเป็นเรื่องผิดปกติบ้างแล้ว กระซิบถาม

"ยังมีคนอยู่ในป่าทึบหรือไร ?"

ล้อส่ายฮิวเล้งผงกศีรษะรับ สลายร่างเลือนหายไปทันที ล้อซู่พู้ยังมิทันสลายร่าง พลันได้ยินเสียงตวาดดังสนั่นปานฟ้าร้อง จากนั้นมีคนแผดร้องเสียงโหยหวน นางได้ยินก็ไม่คำนึงถึงเภทภัยใด โถมควับเข้าในป่าทึบทันที

ล้อส่ายฮิวเล้งส่งเสียงออกมาจากในความมืด

"ม่วยจื้ออย่ารุ่มร้อน ศัตรูผู้นั้นถูกเทียนซั้วซิ้งฟาดตายไปแล้ว"

ล้อซู่พู้ได้ยินชะงักร่างหันไปถาม

"มีศัตรูตามร่องรอยมาหรือไร ?"

วาจานางไม่ทันขาดคำ ได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นอีกครั้ง แต่ดังมาในอีกทิศทางหนึ่ง ชั่วครู่เห็นเทียนซั่วซิ้งปรากฏตัวมาจริง ๆ ล้อซู่พู้เห็นมันยังไม่รู้ตัวพบเห็น จึงส่งเสียงแหลมเล็กเรียกดัง ๆ

เทียนซั่วซิ้งรีบกวาดตามองหา ส่งเสียงกังวาน

"ล้อม่วยจื้อรีบไล่ไปทางทิศตะวันตก เซ้งยี้หนีรอดจากการไล่ล่าของยั้งกี๊ท้าจู้แล้ว เมื่อครู่ยังถูกฮั่วฮะน่อเซียนไล่ตามอีก"

ล้อซู่พู้ตระหนกยิ่งนัก ไม่มีเวลาถามเรื่องราวเมื่อครู่จากมัน รีบหันกายโถมกลับออกไป ล้อส่ายฮิวเล้งส่งเสียง

"ทิศตะวันตกเป็นทะเลทราย ปีศาจน้อยน่ากลัวไม่โง่เขลาปานนั้น มันจะต้องหนีไปทางตะวันตกซ่อนตัวทางตะวันออก เป็นแผนหลอกล่อศัตรูให้หลงทางเท่านั้น พวกเราไปเสริมกำลังทางทิศใต้ต้องไม่ยากจะได้พบพานกับมัน"

นางกล่าวแล้วพุ่งตัวไปทางทิศใต้ก่อน ล้อซู่พู้จำต้องทะยานติดตามหลังพลางหันมาร้อง

"เทียนชัวตั้วกอ ควรไปทางทิศตะวันตกจึงประเสริฐ แม้ต่อต้านไม่ได้ แต่กวาดล้างฝ่ายศัตรูให้กับเซ้งยี้ยังคงไม่ยากนัก"

เทียนชัวชิ้งชี้ไปทางด้านหลังตอบ

"เทียวตี่ยังจัดการกับเขี้ยวเล็บของสำนักล้อส่ายอยู่ รอเรื่องเสร็จสิ้นจะเดินทางทันที"

เสียงของมันไม่ทันขาดหาย ร่างของล้อซู่พู้ก็เหลือเพียงจุดเดียว ทั้งสองต่างไปด้วยความเร็วสุดเปรียบประมาณ ล้อส่ายฮิวเล้งที่เบื้องหน้าพลันชะงักเท้าลงกล่าว

"ม่วยจื้อ เราสองยังคงสลายร่างประเสริฐกว่า คนอื่น ๆ ไม่กลัว แต่มิอาจไม่ระวังมารเฒ่าธงแดงได้"

ล้อซู่พู้กับนางจูงมือกันสลายร่างหายลับแล้ว เร่งฝีเท้ามุ่งตรงไปจนพลบค่ำเบื้องหน้าล้วนเป็นยอดเขาสูงชันเสียดฟ้า รอบข้างวังเวงไม่มีเสียงเคลื่อนไหวใด ๆ ขณะจะทะยานขึ้นยอดเขา พลันเห็นชายชราผู้หนึ่งเร่งฝีเท้าลงจากเขามา

ล้อส่ายฮิวเล้งคล้ายดั่งจำได้ นางกระซิบเบา ๆ

"ม่วยจื้อ นั่นคือล่วงสี่แชฮ้วยเก้าไท้กง รับฟังมานานว่าเฒ่าผู้นี้มีความสามารถเปรื่องปราดเทียมฟ้า ดูมันจะสามารถสังเกตเห็นฮิวเล้งม้อจุ้นของเราออกหรือไม่ หากไม่สามารถ เราขอซู่ขวัญให้มันตระหนกจนสะดุ้งตัวลอยอีกครา"

ไหนเลยคาดคิด ล้อซู่พู้มิทันเอ่ยปากตอบโต้ เก้าไท้กงพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดก่อน

"ล้อส่ายฮิวเล้ง ยังไม่รีบมุ่งไปเบื้องหน้า งักเซ้งเทียนเพิ่งหนีหลุดจากการล่าของฮั่วฮะน่อเซียน ต้องเผชิญกับมารเฒ่าธงแดงอีก รีบเร่งพาล้อนิ่วยี้ไปเสริมกำลังก่อนแม้ยังใช้ไม่ได้ แต่ก็พอจะถ่วงเวลาไว้ เราผู้เฒ่าจะไปยกอาจารย์ของมันมาในทันที..."

ล้อส่ายฮิวเล้งได้ยินต้องตระหนกอย่างยิ่ง ไม่มีอารมณ์หยอกล้ออีกแล้ว รีบปรากฏตัวถาม

"อยู่ในสถานที่ใด ?"

เก้าไท้กงพลิกมือชี้ทางด้านหลังตอบ

"จากที่นี้ไปอีกสามยอดเขา ในถ้ำโบราณของยอดเขาที่สี่ เด็กน้อยตอนนี้ถูกคุกคามจนหนีเข้าไปในถ้ำโบราณทางตะวันตกของยอดเขาแล้ว"

ล้อซู่ผู้ได้ฟัง รีบกระโดดปราดออกไปโดยไม่ส่งเสียง เร่งฝีเท้าสุดสิ้นกำลังที่มี ล้อส่ายฮิวเล้งก็ไม่มีเวลาว่ากล่าวขอบคุณ ทุ่มเทกำลังไล่ตามไปบ้าง จวบจนเมื่อขึ้นถึงยอดเขาลูกที่สาม ท้องฟ้าพลันแปรเปลี่ยนมากหลาย เดือนดาวอับแสง พายุโหมกระหน่ำ แล้วฝนหนาหนักทะลักลงมาปานฟ้ารั่ว !

ล้อซู่ผู้ที่อยู่เบื้องหน้าชะงักเท้าส่งเสียง

"เจ้เจ๊แม้ไม่กลัวฝน แต่ในความมืดมิดเช่นนี้ นับว่ายากจะหาปากถ้ำนั้นพบได้"

ล้อส่ายฮิวเล้งกวาดตามองรอบข้างชั่วครู่จึงกล่าว

"ขึ้นยอดเขาลูกที่สี่ทางเบื้องหน้าก่อน ม่วยจื้อต้องระวังให้รอบคอบสุขุมไว้ ตัวมารเผ่าเชงแดงแม้ไม่รู้จักวิชาฮิวเล้งม้อจุ้น แต่ก็เป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชานี้"

ล้อซู่ผู้ยังคงเดินนำหน้า ส่งเสียงแผ่วเบารับคำ

"พวกเราไม่เข้าไปใกล้มัน คอยก่อกวนอยู่ในระยะห่างไกลเท่านั้น มันยังสามารถทำอย่างไรกับพวกเราได้ ?"

เร่งฝีเท้าฝ่าพายุฝนที่โหมหนักไปจนกระทั่งถึงใต้ยอดเขา ล้อส่ายฮิวเล้งเพิ่งเข้าไปใกล้ พลันได้ยินบนยอดเขาลูกที่สี่มีเสียงระเบิดดังสนั่นดุจกับเป็นอสนีบาตฟาดลงกระแทกจนแผ่นดินสะท้าน ต้นไม้โยกคลอน ความหนักหน่วงของอานุภาพขู่ขวัญผู้คนจนฝ่อได้จริง ๆ

ล้อซู่ผู้ได้ยินยิ่งกระวนกระวาย กระโดดโลดแล่นขึ้นไปไม่คิดชีวิต ทั้งยังหันมาร้องเสียงแหลม

"เจ้เจ๊เร็วด้วย เซ้งยี้ยังทุ่มเทกำลังต่อต้านอยู่"

ล้อส่ายฮิวเล้งกระโดดเข้าไปใกล้ คว้ามือนางกล่าว

"ม่วยจื้อก่อกวนผิดแล้ว ปิศาจน้อยไหนเลยมีพลังมหาศาลปานนั้น อาจจะเป็นชายในดวงใจของท่านรุดล่วงหน้าพวกเราไปก่อนก็ได้"

ล้อซู่ผู้ไหนเลยยอมเชื่อ สลัดหลุดจากการเกาะกุม ทุ่มเทกำลังกระโดดปราด ๆ เข้าไป จนกระทั่งห่างจากยอดเขาไม่ไกล พลันมีผู้หนึ่งแล่นเข้าขวางหน้าส่งเสียง

"นิ่วยี้รีบหยุด !"

ล้อซู่ผู้ตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ แต่เพ่งมองเห็นเป็นชายชราผมขาว ต้องร้องด้วยความตื่นเต้น

"เก้าไท้กงเอง"

เก้าไท้กงผงกศีรษะตอบ

"แต่ยังไม่เร็วถึงครึ่งหนึ่งของโง้วเล้งจู มันตอนนี้กำลังปะทะกับอั้งกี้ก้าจู้แล้ว เสียดายที่เจ้าตัวน้อยมิได้อยู่ด้วย มิเช่นนั้นอาจารย์กับศิษย์ร่วมมือ ต้องสามารถทำลายล้างมารเฒ่าธงแดงได้แน่นอน"

ล้อซู่พู้ร้องด้วยความปีติ

"มันมาจริง ๆ แล้ว เซ้งยี้เป็นอย่างไรบ้าง ?"

ตอนนั้นล้อส่ายฮิวเล้งไล่ตามเข้ามาถึง รีบสวนขึ้น

"ปีศาจน้อยมีไหวพริบปราดเปรียวเหนือธรรมดา มันต้องสามารถหนีรอดออกไปอีกแล้ว"

เก้าไท้กงผงกศีรษะตอบ

"เล่าฮูเคยเข้าไปสำรวจในถ้ำโบราณนั้นมา ถึงกับมีทางออกอยู่สองแห่ง เมื่ออั้งกี้ก้าจู้ไล่ตามถึงปากถ้ำแห่งหนึ่ง พอดีเผชิญกับโง้วเล้งจูรุดตามไปถึง"

ล้อซู่พู้มิได้พบชายในดวงใจร่วมสามปีแล้ว ตอนนี้มีความปรารถนาโถมขึ้นไปพบหน้าสักครั้ง แต่เบื้องบนกำลังต่อสู้กันอำมหิตดุดันถึงขีดสุดอยู่ และยังฉุกคิดขึ้นไปรังแต่เพิ่มความยุ่งยากกังวลแก่โง้วเล้งจูเท่านั้น จึงจำต้องสะกดกลั้นใจ รอคอยการต่อสู้ให้ยุติลง

ไหนเลยคาดคิด การต่อสู้บนยอดเขายิ่งนานยิ่งกราดเกรี้ยวดุดัน ในช่วงเวลาสั้นไม่มีทางยุติได้แน่ แลเห็นเก้าไท้กงยังมีความรุ่มร้อนกระวนกระวายยิ่งกว่าล้อซู่พู้เสียอีก ละล่ำละลักกล่าว

"พวกเจ้าไม่ต้องรอผลยุติแล้ว รีบไปไล่ตามเจ้าเด็กแซ่งักสำคัญกว่า ชีวิตของมันไม่กลัวศัตรูกล้าแข็ง แต่ความเป็นความตายอยู่ที่กิมกังเจี๊ยะลูกนั้น หากหาไม่พบไม่ตายก็ต้องพิการ"

ล้อส่ายฮิวเล้งถามด้วยความตระหนก

"นั่นเพราะสาเหตุใด ?"

เก้าไท้กงถอนใจ อธิบายด้วยถ้อยคำยืดยาว

"คำสั่งเสียของฮุงตุ่งเซียนอง เล่าฮูทราบกระจ่างชัดเจน แต่ไม่ต้องถามสาเหตุมัน นั่นเป็นเรื่องของนานปีมาแล้ว ที่ว่าสิบสลบ สิบบาดเจ็บ สิบใกล้ตาย หมายถึงในกิมกังเจี๊ยะมียาทิพย์อยู่สองเม็ด มิว่าผู้ใดได้กิมกังเจี๊ยะจะต้องสลบหนึ่งครั้ง ฝึกอีกหนึ่งครั้ง กระทั่งตอนร่อแร่ปางตายจึงฝึกได้ประสิทธิภาพมากที่สุด...

"ไม่สลบ บาดเจ็บ ใกล้ตาย ผ่านการฝึกถึงสามสิบครั้งจึงจะดึงดูดประสิทธิภาพวิเศษของยาทิพย์ทั้งสองเม็ดในกิมกังเจี๊ยะมาได้หมดสิ้น กระทั่งการฝึกแต่ละครั้งยังต้องคอยมีคนผลักมันให้ได้สติฟื้นมา มิเช่นนั้น ดูดครั้งเดียวให้หมดสิ้นต้องไม่มีทางต้านรับประสิทธิภาพของยา ผลที่สุดไม่ตายก็ต้องพิการ...

"ประโยคสุดท้ายของคำสั่งเสียบอกไว้ชัดเจน ได้บ้างต้องใกล้ทวารปิศาจเป็นการบ่งบอกให้ทราบ ผู้ได้กิมกังเจี๊ยะไป ยามใดใคร่ครวญเข้าใจถึงวิธีฝึกกำลังภายในดูดประสิทธิภาพของยาเม็ดนั้น ผู้นั้นต้องซ่อนตัวลอบฝึกในสถานที่เร้นลับดังนั้นเอง พอฝึกก็ไม่สามารถได้สติฟื้นคืนมาเอง มิใช่ตายไปก็ต้องทุพพลภาพ...

"ตอนนี้เจ้าเด็กแซ่งักได้ทราบวิธีดูดสรรพคุณของยาวิเศษแล้ว กอปรกับในช่วงเวลานี้ถูกห้าอัจฉริยะไล่ดุกคาม มันจะต้องหาที่ซ่อนตัวฝึกอย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อหมายมาล้างแค้นให้ได้ พวกเจ้าคิดดู เยี่ยงนี้ไยมิใช่มีอันตรายหวาดเสียวที่สุดหรือไร ?"

สตรีทั้งสองฟังจบความต้องตระหนกยิ่ง ซู่ล้อพู้ไม่มีกะใจรคคอยโง้วเล้งจูอีกแล้ว รีบฉุดมือลัดสายฮิวเล้งวิ่งย้อนลงทางเชิงเขาสุดกำลัง

เก้าไท้กงมองส่งสตรีทั้งสองไปแล้ว พลิกตัวกระโดดขึ้นยอดเขาอีกครา ยังไม่ถึงยอดเขา พลันได้ยินเสียงกู่กราดเกรี้ยวดังขึ้น หางเสียงลากยาวในอากาศ คลื่นเสียงเลือนหายไปในทิศตะวันตกเฉียงเหนือ จากนั้นได้ยินเสียงคนร้องมาแต่ไกล

"ไท้กงรีบมา มารเฒ่าเซงแตงหนีไปแล้ว"

เก้าไท้กงคุ้นต่อเสียงนี้ยิ่งนัก รีบรับคำ

"โง้วไต้เฮี้ยบไม่ต้องไล่ตามมัน รีบหาศิษย์ท่านสำคัญกว่า"

ผู้ส่งเสียงคือโง้วเล้งจูจริง ๆ เห็นมันก้าวช้า ๆ เข้ามากล่าว

"ได้รับความกรุณากังวลสนใจจากไท้กง ผู้เยาว์ปลาบปลื้มตื้นตันสุดซึ้ง ท่านผู้เฒ่ามีสุดยอดวิชาซิ่งตุ้น (ประสาทจำบัง) ยังหวังให้กรุณาลำบากเพื่อศิษย์น้อยด้วยเถิด"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะกล่าว

"หากศิษย์ท่านไม่ฝึกกำลังภายใน เล่าฮิว (ผู้เฒ่าถ่อมตัวคล้ายไม้ผุ) อาศัยซิ่งตุ้นกลับไม่ยุ่งยาก อย่าว่าแต่เป็นมัน กระทั่งสุดยอดฝีมือทั้งยุทธจักรก็สามารถสืบหาร่องรอยได้ กลัวก็กลัวแต่ยามใดมันเริ่มฝึกกำลังภายใน เยี่ยงนั้นต่อให้อยู่ใกล้ไม่กี่เชียะเล่าฮิวก็ไม่มีปัญญา เรื่องเร่งร้อนสำคัญเฉพาะหน้ายังคงแยกกันไปหา

จึงประเสริฐ"

โง้วเล้งจูประสานมือคาระจรดพื้นกล่าว

"ผู้เยาว์น้อมรับคำชี้แนะ"

จบคำคาระอีกครั้ง หันกายหมายจะผละไป แต่รีบถอยหลังก้าวใหญ่ ส่งเสียงแผ่วเบา

"ไท้กง มีบุคคลพิเศษจำนวนหนึ่งกำลังเร่งฝีเท้ามาที่ยอดเขานี้"

เก้าไท้กงหันไปสูดดมรอบ ๆ ข้างหลายครั้งแล้วกล่าว

"โง้วไต้เฮี้ยบมีพลังฝีมือเหนือธรรมดาจริง ๆ รู้สึกได้ไม่ผิดพลาดแม้สักน้อยนิด เล่าฮิวตอนนี้ตรวจออกเป็นผู้ใดแล้ว ทางด้านตะวันตกเป็นกั้งกี๊ก้าจู๊ย้อนกลับมา กระทั่งยังพาศิษย์อีกหลายคนด้วย ทางด้านใต้คล้ายเป็นสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮีย ด้านตะวันออกมีสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นฮั่วฮะน่อเซียนพาศิษย์มาสิบกว่าคน อีกกลุ่มหนึ่งเป็นลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซ พวกมันคล้ายดั่งมีการนัดหมายกัน แต่ก็คล้ายบังเอิญมาโดยพร้อมกัน มีเพียงอั้งกี๊ก้าจู๊อาจจะมาเพื่อรังควานล้างแค้นต่อท่าน"

โง้วเล้งจูยิ้มเล็กน้อยกล่าว

"มิว่าอย่างไร พวกเราซ่อนตัวดูเหตุการณ์ก่อนค่อยว่ากล่าว"

"เยี่ยงนี้จึงเป็นผู้มีปัญญา"

แล้วคว้าแขนโง้วเล้งจูไว้กล่าวต่อไป

"เล่าฮิวจะขออวดโอ้วิชาซิ่งตุ้นดูสักครั้ง คาดว่าโง้วไต้เฮี้ยบคงไม่หัวร่อเยาะ"

"ผู้เยาว์กำลังกังวลไม่มีสถานที่ซ่อนตัว มีผู้อาวุโสปกป้องคุ้มครอง นับว่าสมใจพอดี"

"ฮา ฮา ยามใดไม่ศักดิ์สิทธิ์ มิต้องกังวลจะไร้คนคุ้มกันช่วยเหลือ นี่เรียกว่าได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย"

ทั้งสองซ่อนตัวได้ไม่นาน มีเสียงแค่นหัวร่อเย็นเยียบดังขึ้นแล้วกล่าว

"สีหน้ามารเฒ่าธงแดงไม่ถูกต้อง มิทราบเพลี่ยงพล้ำต่อผู้ใดมา ?"

นั่นเป็นเสียงหญิงชรา เก้าไท้กงส่งเสียงทางลมปราณบอกกับโง้วเล้งจู

"ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซมาถึงแล้ว"

ได้ยินเสียงชายชราอีกผู้หนึ่งหัวร่อฮาฮากล่าว

"เมื่อครู่ฟังคนของแป๊ะแกเป่าบอก มันเคยเห็นกับตา มารเฒ่าธงแดงถูกโง้วเล้งจูพิชิตพ่ายแพ้เตลิดหนี สถานที่ต่อสู้อยู่ที่ยอดเขานี้เอง ครั้งนี้คงย้อนกลับมา

แก้มือรักษาหน้า"

แสดงว่าเป็นเสียงของจิ๊บสี่ซิงแซ แต่คลื่นเสียงยังไม่ทันขาดหาย มีเสียงฮั่ว-อะน่อเซียนสองสามีภรรยาดังตามติดมา สุดท้าย ได้ยินอั้งกี๊ก้าจู๊ร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"พวกท่านมาที่นี้ก่อนกำหนดด้วยสาเหตุใด ? ใช่ว่าพบเจ้าเด็กโง้วเล้งจูนั้นแล้ว ?"

ขณะมันส่งเสียง เก้าไท้กงฉุดโง้วเล้งจูเข้ามาใกล้ ได้ยินลุ้ยบ้อแค่นหัวร่อสวนคำ

"ฟังว่ามันไล่ตามคนที่รักตัวกลัวตายผู้หนึ่งไป ไม่ทราบผู้เคราะห์ร้ายนั้นเป็นใคร"

อั้งกี๊ก้าจู๊มีถุงคลุมศีรษะบดบังอยู่ จึงไม่ทราบสีหน้ามันแดงหรือขาว แต่ทีท่าพลุ่งพล่านดาลเดือดถึงขีดสุดจนเห็นชัด แค่นเสียงเย็นชา

"ลุ้ยพั้วจื้อก็ไม่แน่จะเป็นคู่มือของเด็กนั้นได้"

ความหมายของวาจาประสงค์ร้ายมาก แต่ก็มิปฏิเสธการพ่ายแพ้ของมัน หยุดเล็กน้อยแล้วแค่นหัวร่อส่งเสียงเย็นชา

"ที่แท้ท่านทั้งสองลอบดูพยัคฆ์พันตูกันอยู่แล้ว"

แป๊ะตี้เอียคล้ายกลัวทั้งสองฝ่ายจะก่อกวนจนฉีกหน้าเข้าลงมือกันเอง จึงรีบสวนคำ

"ก้าจู๊ อย่าได้ช่วงชิงเอาเปรียบในถ้อยร้อยคารม ท่านที่ไปล่าผู้ขโมยของวิเศษได้ผลอย่างไรบ้าง ?"

อั้งกี๊ก้าจู๊หันมองแวบหนึ่งตอบ

"เชื่อว่าท่านทั้งหลายต้องเป็นเช่นเราก้าจู๊ ไม่มีผู้ใดไม่หลงกลเจ้าเด็กสำส่อนชั่วร้ายนั้น ที่แท้พวกท่านต่างได้ข่าวจึงลนลานมากัน"

เก้าไท้กงได้ยินคลายความกังวลหมดสิ้น ส่งเสียงทางลมปราณกับโง้วเล้งจู

"นี่ก็ถูกแล้ว พวกมันได้ทราบข่าวศิษย์ของท่านถูกอั้งกี๊ก้าจู๊คุกคามจึงพากันมา แต่ที่ว่ามาก่อนกำหนดเวลานั้น หมายความอย่างไร ?"

โง้วเล้งจูส่งเสียงทางลมปราณตอบ

"ผู้เยาว์ทราบ เช้าวันนี้ฮั่วอะน่อเซียนได้ปล่อยเหยี่ยวแสนรู้สิบตัวออกส่งเทียบตกลงอีกสิบวันให้หลังจะเปิดพิธีชุมนุมยุทธจักร คัดเลือกยอดฝีมือ รายละเอียดของการคัดเลือก ให้ฮั่วอะน่อเซียน ลุ้ยบ้อจิ๊บสี่ซิงแซ อั้งกี๊ก้าจู๊กับสามีภรรยาแป๊ะ-ตี้เอียปรึกษาแล้วค่อยระบุประเภทการประลอง ยอดเขานี้อาจเป็นสถานที่ปรึกษากัน

ได้"

เก้าไท้กงผงกศีรษะกล่าว

"ท่านได้รับเทียบเชิญนั้นหรือไม่ ?"

"ไม่ได้รับ พวกมันทราบผู้เยาว์ต้องไม่ไปร่วมด้วย และยังไม่แยแสผู้เยาว์ในสายตาอีกด้วย"

เก้าไท้กงหมายจะกล่าวกระไรอีก แต่ถูกเสียงอุทานด้วยความตระหนกก่อกวนจนชะงักงัน เมื่อเงี่ยหูฟังแล้วยิ่งแตกตื่นสงสัยจนส่งเสียงทางลมปราณ

"โง้วไต้เฮี้ยบ โอกาสมาแล้ว"

โง้วเล้งจูก็คล้ายได้ยินการถกเถียงของพวกเฒ่าเจ้าเล่ห์เหล่านั้น ผงกศีรษะกล่าว

"พวกมันกำลังถกถึงศิษย์ข้าพเจ้า ไม่ทราบอื้อเฮงซั้วไฉนทราบความละเอียดของคำสั่งเสียฮุงตุ้งเซียนอง ?"

เก้าไท้กงถอนใจตอบ

"ศิษย์ทรยศอาจทราบจากปากคำของอาจารย์ผู้ล่วงลับเอง โง้วไต้เฮี้ยบ ในเมื่อพวกมันฝากความหวังให้ศิษย์ของท่านทำลายตัวเองแตกดับไป แสดงว่าทอดทิ้งการสืบเสาะค้นหาแล้ว ท่านยังคงฉวยโอกาสนี้ไปสืบเสาะหาให้พบจึงประเสริฐสุด"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะรับคำ

"พวกมันถกเรื่องพิธีชุมนุมคัดเลือกยอดฝีมือ มิได้เกี่ยวข้องกับผู้เยาว์ด้วย ผู้เยาว์จึงขออำลาไปในตอนนี้ แต่มีเรื่องหนึ่งที่ขอให้ผู้เฒ่าท่านสนใจไว้ เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวพันถึงยุทธจักรทั้งแผ่นดิน"

เก้าไท้กงทราบ โง้วเล้งจูนอกจากมีเรื่องสำคัญที่ใหญ่หลวงจริง ๆ มิเช่นนั้นไม่เคร่งเครียดจริงจังปานนี้ จึงโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"โง้วไต้เฮี้ยบมีเรื่องอันใดให้เล่าฮิวรับใช้ ?"

โง้วเล้งจูกล่าวอย่างนอบน้อม

"ผู้เฒ่าไม่อาจเรียกหาเช่นนี้ ผู้เยาว์ไม่อาจรับไว้ได้ เรื่องนี้ผู้เยาว์พบเห็นตั้งแต่เข้าสืบเสาะที่ประเทศล้อส่ายในครั้งแรก จำได้เมื่อสองปีก่อนตอนผ่านบึงชีซันนอที่ชายแดนทิเบต พบเห็นชายฉกรรจ์อัปลักษณ์ขัดตาสองคนต่างมีวัยใกล้เคียงกับผู้เยาว์ จากวาจาและรูปเค้าของพวกมัน ยากจะแยกเป็นคนเผ่าพันธุ์ใดประเทศไหน บางครั้งกล่าวฮั่นแคล่วคล่องเจนจัด บางครั้งกล่าวภาษาล้อส่าย (ประเทศเล็ก ๆ ชายแดนรัสเซีย) สรุปแล้วทราบพวกมันรู้จักหลายภาษา ทั้งสองหนึ่งสูงหนึ่งต่ำ

ผู้สูงมีรูปกายใกล้เคียงกับเกิมเทียวตี้ที่ร่วมสาบานของผู้เยาว์ ยังอาจจะสูงใหญ่กว่าเล็กน้อยด้วย ส่วนผู้เตี้ยนั้นมีลักษณะคล้ายวานร นี่ยังไม่ต้องว่ากล่าว ประหลาดอยู่ที่ความสูงส่งในพลังฝีมือของมันทั้งสอง ถึงกับสามารถต่อสู้กับผู้เยาว์ร่วมหนึ่งชั่วยามโดยไม่มีกระบวนท่าพลิกแพลงใด ๆ ล้วนอาศัยกำลังภายในเข้าต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ ผู้เยาว์ดูออก พวกมันมีประกายตาไม่สัตย์ซื่อเที่ยงตรง เค้าหน้าโหดเหี้ยมอำมหิต หากถูกพวกมารร้ายรับไว้เป็นศิษย์ ต้องกลายเป็นภาทภัยต่อยุทธจักรตงง้วนอย่างมหันต์ เสียดายที่ตอนนั้นมิได้กำจัดพวกมันไป"

เก้าไท้กงต้องครุ่นคิดจนเงียบงันอยู่ครู่หนึ่งจึงถาม

"ท่านสังเกตออกว่า กำลังภายในของพวกมันเป็นหลักวิชาใดหรือไม่ ?"

"เป็นวิสุทธิมรรคของสงฆ์หรือพรต แต่ไม่รู้จักกระบวนท่าโดยสิ้นเชิง แสดงว่ายังมิได้รับการชี้แนะจากผู้คน"

"ท่านดูออกว่าทั้งสองผนึกร่วมกำลังกัน หรือต่างคนต่างใช้ ?"

"ระหว่างต่อสู้กัน เห็นได้ชัดเจนอย่างยิ่ง ซ้ายหมัดขวาฝ่ามือมิได้ผิดเพี้ยนสักน้อยนิด หมัดต่อยมาในกำลังภายในของสถาบันพรต ฝ่ามือใช้มาในหลักวิชาสถาบันสงฆ์ พิสดารอยู่ที่ทั้งสองต่อสู้ไปท่องไป แสดงว่าท่องเคล็ดวิชาใดอยู่อย่างแน่ชัด"

เก้าไท้กงโพล่งด้วยความตระหนก

"แย่แล้ว ฮุงตุ้งเซียนองทิ้งรากเหง้าภาทภัยให้แก่ยุทธจักรจริง ๆ เฮอะ เฮอะ แนวทางกำลังภายในทั้งมวลของท่านถูกเด็กเถื่อนสองตัวนั้นได้ไปแล้ว โง้วไต้เฮี้ยบท่านจะต้องระวังเป็นพิเศษ ตอนนี้พวกเฒ่าบัดซบกำลังเสาะแสวงหาอัจฉริยะพิสดารอยู่ ยามใดได้ไป น่ากลัวกระทั่งท่านก็ไม่ใช่คู่มือพวกมัน ที่ต้องกังวลสุดยังไม่มีผู้ใดเกินกว่าฮั่วฮะน่อเซียนกับล้อส่าย หากพวกมันได้ไปต้องย่ำแย่จนยับเยินแน่"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะกล่าว

"ผู้เยาว์กำลังมีความกังวลเช่นนี้อยู่ จึงได้ขอร้องผู้เฒ่าโปรดคอยสนใจไว้ด้วย ยามใดได้พบเห็น ผู้เยาว์จะไม่เห็นแก่เจตนารมณ์ของสวรรค์ที่สร้างสำสัตว์อีกแล้ว เสียดายตอนนั้นมิได้คำนึงถึงความสำคัญนี้ จึงยอมปล่อยพวกมันไปโดยง่ายดาย จวบจนเมื่อคิดถึงผลดีผลร้ายย้อนกลับไปหาอีกครั้ง ทั้งสองก็หนีหายจนสาบสูญร่องรอยแล้ว"

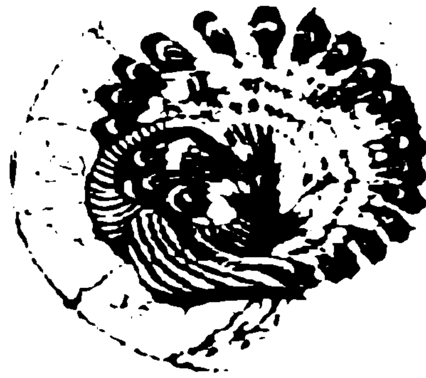
จบคำประสานมือคารวะ กล่าวต่อด้วยสีหน้าสำรวม

"ผู้เฒ่าโปรดรอดูผลการปรึกษาในที่นี้ก่อนค่อยถอนตัว ผู้เยาว์ยังคงต้องรีบเร่งไปหาร่องรอยของศิษย์ร้ายก่อน"

ขาดคำพลิ้วร่างควับ หายวับไปกับตาทันที กระทั่งเก้าไท้กงที่อยู่ข้างกายยังเพียงรู้สึกมีลมโชยผ่านร่างแผ่วเบาเท่านั้น ความรวดเร็วและพิสดารของท่าร่าง เป็นที่เก้าไท้กงต้องเลื่อมใสนับถือยิ่งนัก

แต่เมื่อเก้าไท้กงหันมาสนใจการถกเถียงของยอดฝีมือรุ่นอาวุโสเหล่านั้นอีกครั้ง ก็เป็นตอนสุดท้ายที่ใกล้จะตกลงกันได้แล้ว

บทที่ 8
สิบยอดอัจฉริยะ

เก้าไห้กงแม้ส่งเสียงทางลมปราณสนทนา กับโง้วเล้งจู แต่ยังคงคอยสนใจเรื่องราวที่พวกห้าอัจฉริยะพิสดารกับสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียปรึกษาหารือกันเสมอ

เมื่อเห็นตัวประหลาดเฒ่าทั้งหลายตกลงกันได้แยกย้ายกันกลับไปแล้ว จึงลอบสะกดรอยตามหลังอั้งกี้ก้าจู้โดยมิทราบมีจิตเจตนาใดกัน ?

ตอนนี้ขอบฟ้าบูรพาสางรำไร เก้าไห้กงติดตามไปเป็นระยะทางเจ็ดสิบกว่าลี้ ที่เบื้องหน้าปรากฏตัวเมืองใหญ่ ท่านแน่แก่ใจ อั้งกี้ก้าจู้ต้องไม่เข้าไปพักแรมโรงเตี๊ยมของตงงั้วน จึงล่วงหน้าไปก่อน

มิคาด เพิ่งไปได้ครึ่งลี้ พลันเห็นที่ทางแพร่งสายขวาปรากฏร่างพิเศษพิสดารของสองคนขึ้น หากเป็นก่อนหน้านี้เก้าไห้กงต้องไม่รู้จักแน่ แต่ตอนนี้เพียง

มองปราดเดียวก็ทราบเป็นผู้ใด !

สารรูปของทั้งสอง ถึงกับเป็นบุรุษหนุ่มอัปลักษณ์พิสดารที่โง้วเล้งจูบอกมา ดีที่พวกมันเดินตามทางแพร่งไปทางทิศตะวันตก มิเช่นนั้นจะต้องถูกอั้งกี้ก้าจู๊พบเห็นแน่

เก้าไท้กงครุ่นคิดชั่ววูบ ตกลงใจทอดทิ้งการสะกดรอยอั้งกี้ก้าจู๊ เปลี่ยนไปไล่ตามตัวประหลาดวัยฉกรรจ์ทั้งสองแทน

แต่ติดตามไม่ถึงสามสิบลี้เหตุการณ์เกิดเปลี่ยนแปรอีกคราเก้าไท้กงคล้ายรู้สึกมีคนติดตามหลังมาโดยกระชั้นชิด ดังนั้นเอง ไม่มีเวลาไปสังเกตตัวประหลาดที่เบื้องหน้าเพราะความปลอดภัยของตัวเองสำคัญกว่า

ยามนั้นไม่ลังเลรีรอ พลิ้วควับเข้าไปในป่าข้างทาง ชั่วครู่พบเห็นเป้าหมายเข้าจริง ๆ ต้องคำนึงด้วยความตื่นเต้น

'ที่แท้เป็นเด็กหน้าโง่สองคนนั้นเอง'

ที่เก้าไท้กงเห็นมิใช่ใครอื่น อยู่หน้าคือกิมเทียว ที่ติดตามหลังคือเทียนชัวซิ้งทั้งสองคล้ายมีเรื่องเร่งร้อนสำคัญ พากันวิ่งด้วยสีหน้าเร่งร้อนลนลาน เก้าไท้กงรีบส่งเสียงทักทาย

"ตัวใหญ่ทั้งสองมีเรื่องอันใด ?"

กิมเทียวสายตาคมกล้า เหลือบมองแวบเดียวก็จำได้ รีบกระโดดปราดจากทางหลวงเข้าไปในป่าละล่ำละลักถาม

"ไท้กง เรื่องราวเลวร้ายแล้ว ท่านเห็นตัวประหลาดสองคนที่เคยผ่านไปเมื่อครู่นี้หรือไม่ ?"

"ใช่ เราผู้เฒ่าก็กำลังสะกดรอยตามพวกมันอยู่ เกิดเรื่องอันใด ?"

เทียนชัวซิ้งเดินเข้ามาชิงส่งเสียง

"ตัวบัดซบทั้งสองไม่ทราบมาจากที่ใด ? พอเข้าตงง้วนก็สังหารผู้ไร้ความผิดอย่างโหดเหี้ยม มีชาวยุทธ์ฝ่ายธัมมะประสบภัยกับฝีมือมันไปไม่น้อย พวกเราเฮียตี๋รวมกันแล้วยังไม่อาจต่อต้านพวกมันได้สักผู้เดียว จึงจำต้องสะกดรอยตามมาในเส้นทางนี้"

เก้าไท้กงครุ่นคิดชั่วครู่กล่าว

"สองคนนั้นได้รับคำบอกเล่าจากโง้วไต้เฮี้ยบมาคร่าว ๆ แล้วพวกเจ้าไม่ต้องติดตามต่อไปดอก รีบเปลี่ยนเส้นทางไปสืบหางักเซ้งเทียนแทน หากพบหน้าเรียก

มันอย่าได้ซ่อนตัวฝึกวิชา"

หยุดเล็กน้อย บอกเล่าเหตุการณ์ระหว่างนี้ไปโดยคร่าว ๆ สุดท้ายเสริมขึ้น

"ป้าอ๊วงฮงจะเปิดพิธีชุมนุมใหญ่ยุทธจักร พวกเจ้าควรถือโอกาสแพร่ข่าวให้แก่ชาวยุทธ์ตงง้วนด้วย ถึงเวลาเพียงแต่อนุญาตให้ขึ้นชมพิธี แต่อย่าเสนอตัวเข้าร่วมการคัดเลือกเป็นอันขาด"

กิมเทียวผงกศีรษะรับคำ

"ประการนี้ ชาวยุทธ์ตงง้วนมีความเห็นอยู่ก่อนแล้ว แต่สองคนเมื่อครู่หวังให้ไท้กงโปรดระวังไว้ด้วย"

เก้าไท้กงโบกมือสั่ง

"สองคนนั้นมิใช่โง้วไต้เฮี้ยบไม่อาจกำจัดได้ เล่าฮูจะไปหาโง้วไต้เฮี้ยบมาลงมือต่อพวกมันทันที"

กิมเทียวกับเทียนซัวซิ้งประสานมือคารวะอำลา ทะยานกายเข้าไปในส่วนลึกของราวป่าโดยเร็ว

เก้าไท้กงกลัวสองคนทางเบื้องหน้าจะสาบสูญร่องรอย ขณะเร่งฝีเท้าติดตามอยู่นั้น พลันได้ยินที่เบื้องหน้ามีเสียงแผดร้องโหยหวนขึ้นหลายครั้ง ต้องร่ำร้องในใจ

'แย่แน่ มีคนถูกตัวประหลาดทั้งสองประหารอีกแล้ว'

ไม่มีเวลาครุ่นคิดใคร่ครวญ รีบทะยานไปที่ต้นเสียงปานเหินบิน จนผ่านเนินเขาไปหลายลูก จึงพบเห็นที่ชายป่ามีศพโลหิตเนืองนองอยู่สองซาก พอก้มมองก็ต้องอุทาน

"นี่เป็นเขตหวงห้ามยุทธจักร ผู้ตายทั้งสองล้วนเป็นบริวารลุ้ยบ้อ !"

ท่านต้องการกระตุ้นความอำมหิตของลุ้ยบ้อให้เกิดขึ้น ครั้งนี้จึงไม่ใช้ผงละลายซากศพ ตรงกันข้าม ยังทิ้งอักษรอยู่บนต้นไม้หลายตัว ระบุเป็นผู้ใดสังหารแล้วจึงทะยานกายออกไปติดตามร่องรอยอีก

มิคาดคิดเด็ดขาด เก้าไท้กงใช้สุดยอดวิชาซิ้งตุ้นแล้วยังไม่สามารถพบร่องรอยสักน้อยนิด ดังนั้น จึงเริ่มใช้วิชาตัวเบาขยายบริเวณค้นหากว้างออกไปทุกขณะ

เก้าไท้กงค้นหาเป็นเวลาหนึ่งวันเต็ม ๆ จวบจนพลบค่ำยังไม่เห็นร่องรอยของบุรุษหนุ่มลักษณะอัปลักษณ์ทั้งสองเลย ขณะคิดจะทอดทิ้งการค้นหา พลันเห็นที่ซ้ายมือมีชายฉกรรจ์สามคนเดินตามติดกันออกมา มองปราดเดียวก็จำได้เป็นบริวารของลุ้ยบ้อ จึงซ่อนตัวส่งเสียง

"เด็กทั้งหลาย ด้านตะวันออกจากนี้อีกห้าสิบลี้ มีศพสองซากไม่ทราบเป็นผู้ใด พวกเจ้ารีบไปดูเถิด"

ทั้งสามได้ฟัง ตอนแรกรู้สึกตระหนกอยู่บ้าง ผู้หนึ่งตวาดถาม

"ท่านเป็นผู้ใด ? กล้าบังอาจบุกรุกเข้ามาในเขตหวงห้ามยุทธจักร ?"

"เฮอะ เฮอะ เล่าฮูคือบ้อหรือซัวหยิน (วาสีนิรทุกข์)"

ฉายา 'วาสีนิรทุกข์' คล้ายกระเดื่องเกรียงไกรมาก ทั้งสามพอได้ยินถึงกับไม่มีวาจาว่ากล่าว กระทั่งยังยอมเชื่อสนิทใจ พากันเร่งฝีเท้าสู่ทิศตะวันออกโดยเร็ว

เก้าไท้กงจับตามองส่งพวกมันไปแล้ว ครุ่นคิดจนซึมเซาอยู่เนิ่นนานจึงรำพึง

'วันนี้อัปยศไม่น้อยทีเดียว ถึงกับถูกสวะสองตัวนั้นหนีรอดจากเงื้อมมือไปได้'

เมื่อได้คิดเช่นนั้นยิ่งไม่ยอมทอดทิ้งเลิกรา ยังคงค้นไปทางทิศตะวันตกอีกครา จนยามสามผ่านพ้น ได้ยินที่เบื้องหน้ามีคนเค้นหัวร่อเย็นยะเยียบออกจากในป่าแล้วกล่าว

"ตั้วกอ โฉมสะคราญที่ต้องมาถึงมืออย่างแน่ชัด แล้วท่านถึงกับกล้าขัดขวางเรา หรือยังต้องไปเชื้อเชิญคนมาเป็นสื่อด้วย ?"

อีกผู้หนึ่งหัวร่อฮาฮาตอบ

"ยี่ตี๋ ก่อน ๆ ที่พวกเราเคยเล่นกันล้วนเป็นสินค้าชั้นรอง แต่ครั้งนี้ผิดกันมากหลายแล้ว ความงามสะคราญ น่ากลัวทั่วพิภพจบแดนหาบุคคลที่สามไม่ได้อีกแล้ว อย่าว่าแต่อาจารย์ของพวกนางก็ไม่ใช่เป็นคนธรรมดา ก่อกวนไม่ถูกต้อง โฉมสะคราญยังไม่ถึงมือกลับตอแยเรื่องยุ่งยากมากมายไม่สิ้นสุด เรื่องนี้มีแต่ต้องใช้ไม้อ่อน ไม้แข็งจะต้องก่อกวนจนแตกหักกันได้ บอกตามความสัตย์ เราซีคเคียยังไม่เคยเกิดความรักจริงใจมาเลย ครั้งนี้ที่พบแป๊ะอั้งงัก ถึงกับไม่อาจตัดใจใช้ฝีมืออำมหิตปลิดภูเผา ทราบว่าเกิดรักนางโดยบริสุทธิ์จริงใจแล้ว เราสองยังไม่มีครอบครัว นี่เป็นเทพธิดายากจะแสวงหาได้ในชั่วชีวิต อดทนไว้บ้าง ไม่ถึงเวลาที่ฝ่ายตรงข้ามยอมทอดตัวลงมาเอง อย่าได้วู่วามหุนหันเป็นอันขาด ยามใดประสบความสำเร็จ มิเพียงได้โฉมสะคราญเท่านั้น ยังได้ยุทธจักรตงง้วนไว้ถึงครึ่งแผ่นดิน ท่านครุ่นคิดดู มีลุ้ยบ้อกับจิ้บสี่ซิงแซยืนอยู่ข้างสำนักล้อสายเรา กวาดพิชิตแผ่นดินตงง้วนยังจะเป็นปัญหาใดได้ ?"

เก้าไท้กงลอบฟังถึงตอนนี้ ทราบว่าทั้งสองคือฮูก่าน่อซิ้งของสำนักล้อสาย

ท่านไม่กล้าปรากฏตัว ได้แต่ลอบเร้นเข้าไปใกล้กว่านั้น

ความเงียบเป็นไปได้ชั่วครู่ เสียงยี่ตี่ผู้นั้นดังขึ้นอีก

"ตั้วกอไม่บอก ผู้น้องยังก่อกวนไม่ชัดเจนจริง ๆ ตัวเรามีความเปลี่ยนแปลงขึ้นเช่นกัน หัวใจคล้ายดั่งรู้สึกผิดกว่าก่อน ๆ เมื่อถูกตั้วกอเปิดเผยมา ผู้น้องก็คล้ายมีความรักต่อโฉมสะคราญฉินเจ็งเจ็งโดยจริงใจเช่นกัน แต่พวกนางที่พลันถอนตัวไป ไม่ทราบเป็นเพราะสาเหตุใด ?"

มันผู้นี้ย่อมเป็นซัวยิ้งไทจือ ตอนนี้เก้าไท้กงได้เห็นชัดเจนแล้ว ทั้งสองนั่งด้วยกันบนหน้าผาสูง คำนวณได้ว่าคงเพิ่งมาไม่นานนัก ผู้นั่งสูงกว่าคือซัวหงีไทจือ แลเห็นมันแหงนหน้ามองท้องฟ้า กล่าวด้วยน้ำเสียงหม่นหมองผิดธรรมดา

"ซือตี่เพียงรู้จักมีตัวเองไม่ทราบมีผู้อื่น ในเมื่อแป๊ะตี้เฮียเป็นจ๊กแป๊แท้จริงของแป๊ะอั้งงัก ยามใดทราบผู้ขโมยเพชรวิเศษเป็นใคร ท่านคิดมีหรือนางจะไม่รีบเร่งไปไล่ล่าร่องรอย ฉินเจ็งเจ็งไม่มีนางอยู่เป็นเพื่อน ย่อมไม่ยอมอยู่โดยโดดเดี่ยวลำพัง"

ซัวยิ้งแค่นเสียงเย็นชาออกจากจมูกด้วยความหมาย คล้ายไม่เชื่อและหึงหวง กล่าวเสียงกระด้างเย็นชา

"ตั้วกอลุ่มหลงแป๊ะอั้งงัก แต่ผู้น้องยังแจ่มใสอยู่ ผู้ขโมยเพชรวิเศษไปนามงักเซ้งเทียน และงักเซ้งเทียนก็คือผู้ที่ปลอมตัวเป็นตู้โง้วคี้ แต่นามตู้โง้วคี้นี้พวกเรามิได้ลืมไป ดรุณีสองนางนั้นตอนพบพวกเราครั้งแรกเคยเอ่ยถึงนามนี้มา ตอนนั้นยังเข้าใจ มันตกอยู่ในมือของสำนักล้อสายเราอีกด้วย"

ซัวหงีฟังความหมายในวาจาของมันออก จึงหัวร่อฮาฮา กล่าว

"ซือตี่รู้จักหาจุดอ่อนของเรา แต่ไม่สามารถปกปิดหึงหวงริษยาของตัวเอง เราดูท่านแล้ว ฮา ฮา ยังลุ่มหลงงมงายกว่าเราเสียอีก"

ซัวยิ้งพลันกระโดดขึ้นร้อง

"หรือเราคาดเดาผิดพลาด ?"

"ฮา ฮา กิมกังเจี๊ยะถูกขโมยไปก่อน พวกเราพบกับสองดรุณีในตอนหลัง ตอนแรกที่สองดรุณีเอ่ยถึงตู้โง้วคี้ ไหนเลยมิใช่เพราะเรื่องกิมกังเจี๊ยะได้ ? ถูกแล้ว ผู้แซ่งักนั้นฟังว่าเป็นศิษย์ของโง้วเล้งจู เล่าลือกันว่ามีเค้าหน้าหล่อเหลาคมคายยิ่ง แต่ทว่า ประการแรก มันเป็นตัวการขโมยของวิเศษที่แป๊ะตี้เฮียจะต้องจับตัวไว้ประการสอง ท่านครุ่นคิดดู ไหนเลยมีโฉมสะคราญปานเทพธิดาสองนางจะร่วม

รักบุรุษคนเดียวกันได้ แล้วยังจะอยู่ด้วยกันโดยไม่มีความหึงหวงริษยากัน ? อาศัยเหตุผลสองประการนี้ ซือตี่ ดรุณีทั้งสองไปจับโจร โดยมิใช่มีความหมายอื่นใดแน่นอน"

ชัวยิ้งรับฟังคำอธิบายของมันแล้ว คล้ายดั่งคลายใจไม่น้อย แต่อีกไม่นานสั่นศีรษะส่งเสียง

"ไม่ถูก ไม่ถูก ความนี้น่ากลัวไม่รวบรัดเช่นดั่งซือเฮียว่ามา"

"วิจารณ์ตามความเปรื่องปราดหลักแหลม ซือตี่ เราสองใกล้เคียงกัน ลองบอกมาฟัง ความนี้ท่านยังพบพิรุธใดบ้าง ?"

"สองวันก่อน ข่าวที่งักเซ้งเทียนขโมยกิมกังเจี๊ยะใช่แพร่ระบาดไปแล้วหรือไม่ ?"

"แล้วนั่นจะเป็นพิรุธใด ?"

"เฮอะ นางทั้งสองไฉนไม่ไปไล่ล่าร่องรอย ? จวบจนเมื่อวานพอทราบข่าวผู้แซ่งักถูกห้ายอดคัจฉริยะกับสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียตามล่ากระชั้นชิด ท่านมิได้เห็นสีหน้าทั้งสองนางแปรเปลี่ยนไปมากหลายหรือไร ? เราแม้บอกสาเหตุแท้จริงไม่ออก แต่คำนวณได้แน่แก่ใจ ต้องมีความสัมพันธ์ใดแฝงอยู่แน่"

ชัวหงีได้ฟังพลันกระโดดขึ้น ตบขาอ่อนฉาดใหญ่ร้อง

"แย่แล้ว แย่แล้ว ดรุณีทั้งสองอาจจะสุมหัวคบคิดกับผู้แซ่งักอยู่ก่อนก็ได้"

"เฮอะ เฮอะ จนตอนนี้เพิ่งจะสำนึกตัว ? แต่ไม่ต้องรุ่มร้อนกังวล พวกเรายังคงใช้ฝีมือต่อพวกนางตามปกติสืบไป แต่ต้องคอยสนใจระวังไว้ ยามใดพบกับผู้แซ่งัก ไม่อาจปล่อยมันรอดชีวิตได้"

"อยู่ต่อหน้าพวกนางก็ลงมือได้ ?"

ชัวยิ้งเหลือบมองมันแวบหนึ่ง แสยะยิ้มส่งเสียง

"นั่นก็ต้องลงมือด้วยความพลิกแพลงกลมกลืน ไม่เกินสามสถาน เปิดเผยปมด้อยฝ่ายตรงข้าม แสดงปมเด่นฝ่ายเรา มารยาเป็นไม่ทราบ"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"อย่าได้เปิดเผยพิรุธอื่น ๆ เป็นอันขาด ใช้ได้แนบเนียนหรือไม่อยู่ที่ความตั้งใจเท่านั้น หากแม้นพบกันเพียงลำพัง ฮา ฮา...พวกเราต้องลำเลียงหลักวิชาที่เคยฝึกมาให้หมดสิ้น สังหารแล้วทำลายซากศพกลบหลักฐานเสียเลย"

"เฮอะ เฮอะ ทุกประการต่างต้องดูไม้ตายของพวกเราเฮียตี่กัน ตกลงกัน

ตามนี้เถิด"

เก้าไท้กงเห็นทั้งสองกล่าวจบคำเคลื่อนไหวในทันที ต้องร้องในใจ

'นิ่วยี้ทั้งสองมีชะตากล้าแข็ง ถึงกับมิได้หลงกลชั่วร้ายของเจ้าตัวอำมหิตเลือดเย็นคู่นี้'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น บังเกิดความหวั่นกังวลแทนงักเซ้งเทียน ที่ภายหน้าจะต้องประสบภัยจากฝีมือทั้งสองคน จวบจนเห็นทั้งสองคนไปไกลแล้ว จึงมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตกต่อไป

ตลอดเวลาห้าวันเก้าไท้กงมิได้พบร่องรอยสักน้อยนิด ยังคงสืบไม่ทราบเค้ามูลของสองตัวประหลาดวัยฉกรรจ์นั้นเลย

วันนี้เก้าไท้กงมาถึงแคว้นทูลูซานในมณฑลทิเบต ซึ่งนับเป็นช่วงต่ำที่สุดของดินแดนทิเบต อยู่ทางด้านใต้ของเทือกเขาเทียนซัว มีการคมนาคมคล่องตัวยิ่งนัก

ภายในดินแดนนี้มีเมืองของมุสลิมกับเมืองของชาวฮั่น เก้าไท้กงเข้าไปวนเวียนในเมืองมุสลิมอยู่หลายชั่วยาม มิได้พบเห็นร่องรอยใด ๆ นั่นหมายถึงการหาเบาะแสของตัวประหลาดทั้งสอง

แต่เก้าไท้กงก็พบเห็นชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดินมาชุมนุมกันคับคั่ง จึงได้มุ่งหน้าสู่เมืองชาวฮั่นอีก พบเห็นชาวยุทธ์ในเมืองนี้ยิ่งมากกว่า นั่นเป็นเพียงผู้ที่ออกสัญจรตามถนนหนทางเท่านั้น ผู้ที่พักแรมในโรงเตี๊ยมน่ากลัวยิ่งมากกว่าหลายเท่านัก แสดงแน่ชัด ล้วนมาเพราะพิธีชุมนุมบนยอดป้าอ๊วงฮง

กับพิธีคัดเลือกสิบอัจฉริยะของป้าอ๊วงฮงครั้งนี้ เก้าไท้กงเปลี่ยนจากนิสัยเดิมที่กลัวแต่แผ่นดินจะไม่ปั่นป่วนวุ่นวาย ครั้งนี้คล้ายดั่งไม่รู้สึกสนใจสักน้อยนิด ท่านทราบชาวยุทธ์ฝ่ายธัมมะของตงง้วนต้องไม่ไปสถานที่แห่งนั้น จึงมีความต้องการออกจากเมืองไปเสาะหาในแห่งหนอื่น

มิคาด ขณะความคิดนี้วูบขึ้น พลันเห็นมีชายฉกรรจ์ปลอมตัวผู้หนึ่งเดินออกมาจากกลุ่มคน ท่านจำได้ว่าเป็นโง้วเล้งจู ตอนนี้ท่านอยู่ในสภาพล่องหน จึงรีบเดินเข้าไปใกล้แล้วส่งเสียงทางลมปราณ

"โง้วไต้เฮี้ยบ มีข่าวศิษย์รักของท่านหรือไม่ ?"

โง้วเล้งจูได้ยินก็ทราบเป็นผู้ใด แลเห็นริมฝีปากมันเคลื่อนไหว ส่งเสียงทาง

ลมปราณมาเช่นกัน

"ผู้เยาว์ไม่ได้ร่องรอยเค้ามูลเลย เคยแต่พบงี่ตี่กิมเทียวกับเทียนซัวซิ้งตั้วกอ ทราบเรื่องเกี่ยวกับตัวประหลาดวัยฉกรรจ์ทั้งสองแล้ว คาดว่าทั้งสองตอนนี้น่ากลัวไปที่ป่าอ๊วงฮงแล้วก็ได้"

เก้าไท้กงคว้าแขนโง้วเล้งจูกล่าว

"เล่าฮิวตรวจมาทั้งสองเมืองแล้ว หาคนที่ต้องการหาไม่พบสักผู้เดียว พวกเราออกจากเมืองค่อยว่ากล่าวเถิด"

โง้วเล้งจูแม้ไม่เห็นคน แต่ก็มีความรู้สึกออก จึงเร่งฝีเท้าไปจากเมืองโดยเร็ว เดินพลางสนทนาไปพลาง

ทั้งสองออกจากเมืองไปประมาณสิบลี้ เก้าไท้กงจึงปรากฏตัวขึ้นกล่าว

"นับดูแล้วพิธีกำหนดชุมนุมป่าอ๊วงฮงเหลือเพียงอีกไม่กี่วันเท่านั้น แม้มีนามคัดเลือกสิบยอดอัจฉริยะ แต่ความจริงเป็นเล่ห์ร้ายแฝงอยู่เสียแปดส่วน โง้วได้-เฮี้ยบ ท่านเป็นผู้นำคนหนึ่งของฝ่ายธัมมะตงง้วน ควรมีความระวังต่อเรื่องนี้ให้รอบคอบสุขุมด้วย"

โง้วเล้งจูตอบอย่างนอบน้อม

"ได้รับความกรุณาห่วงกังวลจากผู้อาวุโส เป็นพระคุณที่ตื้นตันใจสุดซึ้ง เสียดายที่ผู้เยาว์ไร้ความสามารถ ป้องกันแล้วยังคงไม่มีปัญญาทำอย่างไรได้"

เก้าไท้กงครุ่นคิดไม่ส่งเสียง ท่านก็ทราบ ขุมกำลังของยุทธจักรตงง้วนเปราะบางเกินไป เนิ่นนานให้หลัง ชี้ที่ปลายทางทิศเหนือกล่าว

"สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียมาแล้ว ข้างกายยังพาบุรุษวัยฉกรรจ์มาอีกผู้หนึ่ง"

โง้วเล้งจูเพ่งมองชั่วครู่กล่าว

"สองสามีภรรยานี้ น่ากลัวจะไปร่วมพิธีชุมนุมบนป่าอ๊วงฮง คนที่ข้างกายเป็นศิษย์ผู้เดียวของพวกมัน ผู้เยาว์เคยลอบเข้าไปในป้อมสองครั้ง บุรุษผู้นั้นไม่เคยเสนอหน้าในยุทธจักรเลย แต่พลังฝีมือกล้าแข็งยิ่งนัก ในพิธีคัดเลือกอัจฉริยะคราวนี้อาจจะสามารถอยู่หนึ่งในสิบก็ได้"

เก้าไท้กงเพิ่งพิจารณาพลางกล่าว

"เด็กน้อยนั้นเล่าฮิวก็เคยเห็นมา มันมีนามอึ้งกิมอิ่ง แต่ไม่ทราบเป็นศิษย์ของแป๊ะตี้เฮีย"

จบคำพลิ้วกายออกไปส่งเสียงทางลมปราณ

"พวกเราอย่าให้มันพบเห็น เล่าฮิวไม่ต้องการเผชิญหน้ากับมัน"

โง้วเล้งจูเดินตามพลางส่งเสียงทางลมปราณบ้าง

"ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซอาจจะไปนานแล้ว"

"เฮอะ บรรดาผู้ประโคมสร้างชื่อเสียงจอมปลอม ใจแคบเห็นแก่ตัวเหล่านั้น ไหนเลยไม่ล้นลานไปแต่เนิ่น ๆ ได้ เล่าตี๋ ทอดตาทั่วยุทธจักรยุคนี้ มีแต่ท่านจึงเป็นวิญญูชนแท้จริง เสียดายที่ฝ่ามือข้างเดียวไม่อาจตบให้มีเสียงดัง เล่าฮิวกังวลใจแทนท่านจริง ๆ"

"ผู้อาวุโสยกย่องเกินไป"

"พวกเราไม่ต้องสนใจพิธีใดของพวกมัน ยังคงแยกทางไปหาเด็กแซ่งักสำคัญกว่า ยามใดหาพบ ท่านก็เฝ้าไว้อย่าปล่อยไป และอย่าได้รอมชอมปรานี สมมติมันเป็นศัตรูคู่แค้น กระหน่ำทุบตีมันให้หนักหน่วงจนบาดเจ็บ คุกคามบังคับให้ฝึกกำลังภายใน ฝึกเสร็จสิ้นทุบตีซ้ำ ดังนั้นต้องไม่กลัวมันจะฝึกไม่สำเร็จได้ ยามใดประสบความสำเร็จ เล่าฮิวประกัน ต้องไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านรับมือมันได้"

โง้วเล้งจูคารวะอำลา

"ขอน้อมรับคำชี้แนะของผู้อาวุโส ผู้เยาว์ขอลาไปในตอนนี้เลย"

เก้าไท้กงพลันเรียกไว้แล้วกล่าว

"เล่าตี๋ อีกสามวันให้หลังยังคงมาพบกันที่นี่ มิเช่นนั้นเล่าฮิวจะเป็นฝ่ายไปหาท่านเอง"

"ผู้อาวุโสยังมีเรื่อง ?"

"ใช่ ! ชายฉกรรจ์อัปลักษณ์สองตัวนั้น ในความคำนวณของท่าน ใช่ขึ้นป้าอ๊วงฮงจริงหรือไร ?"

"ผู้เยาว์คำนวณไม่ผิดพลาดแน่ อาจจะยังร่วมพิธีคัดเลือกอีกด้วย"

"อย่างนั้นจำเป็นต้องไปสืบเสาะดู หากอยู่บนยอดเขาจริง เห็นทีต้องตกอยู่ในคำหว่านล้อมของศิษย์ทรยศอื้อเฮงฮั้วแน่"

"นั่นก็เป็นเรื่องไม่มีปัญญาทัดทาน จำต้องปล่อยให้ถึงภายหน้าค่อยว่ากล่าวแล้ว"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะกล่าว

"เล่าฮิวมิใช่ไปก่อกวนทำลาย และก็ไม่มีความสามารถทำลายได้ มีเพียงประการเดียว เล่าฮิวจำต้องสืบให้ทราบ ประวัติความเป็นมาวิชากำลังภายในของสองคนนั้น"

"ในเมื่อผู้เฒ่ายืนยันได้ นั่นเป็นหลักวิชากำลังภายในของสถาบันสงฆ์กับพรตไม่ผิดพลาด ตอนนี้บนยอดเขาล้วนแต่มีบุคคลร้ายกาจ ท่านผู้เฒ่าไยต้องไปเสี่ยงอันตรายด้วย ?"

"ในเมื่อฮุงตุ๋งเชียนองทิ้งเคล็ดวิชาในคัมภีร์ไว้ น่ากลัวยังมีร่องรอยของเซียนผู้วิเศษอยู่ในแผ่นดินบ้าง เล่าฮิวจะต้องไปสืบเสาะจากสองคนนั้นได้มาจากแห่งหนใดจึงยอมเลิกรา ไม่แน่ว่าบริเวณที่สองคนได้เคล็ดวิชา ยังมีของอื่น ๆ อยู่อีกก็ได้"

โง้วเล้งจูแย้มยิ้มกล่าว

"ผู้เฒ่าไปเถิด แต่ควรระมัดระวังให้รอบคอบสุขุมด้วย"

สองคนแยกทางกันแล้ว โง้วเล้งจูมุ่งสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้ วันรุ่งขึ้นพบกับกิมเทียวและเทียนชัวซิ้งที่เทือกเขาอัลไต กิมเทียวบอกเล่าหาร่องรอยงักเซ้งเทียนไม่พบ แล้วก็เตรียมจะขึ้นไปดูความครึกครื้นบนป้าอ๊วงฮง

โง้วเล้งจูสั่นศีรษะทักท้วง

"ไม่มีกระไรน่าดูดอก เจ้ากับตั้วกอยังคงหาเซ้งยี้สำคัญกว่า หากพบกับซู่พู้และล้อสายหิวเล้ง บอกพวกนางอย่าได้เลิกละการค้นหาเป็นอันขาด สถานการณ์ในภายหน้ามิใช่เซ้งยี้จะไม่มีใครสามารถต้านรับได้ เราต้องไปพบกับเก้าไท้กงที่ทูลูฟานอีกครั้ง ตอนนี้สายมากแล้ว พวกเจ้ามุ่งตรงไปยังยอดเขาสำคัญของเทือกเขาซูมี้ซัว เซ้งยี้อาจจะซ่อนตัวตามยอดเขานั้นก็ได้"

เทียนชัวซิ้งกล่าวบ้าง

"ท่านพบกับเก้าไท้กงแล้วก็ไปที่ซูมี้ซัวบ้างหรือไม่ ?"

โง้วเล้งจูถอนใจตอบ

"พลังฝีมือของผู้น้อง สู้ตัวต่อตัวกับหนึ่งในห้าอัจฉริยะพิสดารพอได้ หากพวกมันล้อมจู่โจมนั้นไม่มีทางปัดป้องต่อสู้ พบกับเก้าไท้กงแล้วคิดจะไปฝึกที่ก้นบึงฮารา ที่เมื่อกาลก่อนได้ประสบการณ์พิสดารในแห่งนั้นอีกช่วงเวลาหนึ่ง"

กิมเทียวกล่าวด้วยความอัดอั้นกังวล

"ซากอมิได้ท่องเที่ยวในยุทธจักร ยามใดเกิดเรื่องราวจะทำอย่างไร ?"

โง้วเล้งจูเน้นเสียงอย่างมั่นใจ

"ในช่วงเวลานั้น ต้องไม่มีความเปลี่ยนแปรสำคัญ เราก็มิได้ไปซ่อนตัวฝึกปรือ

เนินนานนัก"

พลันมีกระแสลมแผ่วเบาโชยมา แล้วปรากฏร่างเก้าไท้กงขึ้นกล่าว

"เล่าฮิวกัสนับสนุนให้ท่านไปซ่อนตัวฝึกฝีมือสักระยะหนึ่ง"

โง้วเล้งจูโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ผู้เฒ่าขึ้นป้าอ๊วงฮงแล้วหรือไม่ ?"

เก้าไท้กงส่ายศีรษะปฏิเสธ

"ไหนเลยไม่ไปได้ เรื่องราวก็บังเอิญจนประจวบเหมาะจริง ๆ เพียงสิบวันเดียวก็ได้ผลมา เรากลัวท่านกลับไปไพรที่ทูลูฟานตามกำหนด จึงรีบเร่งมาพบท่านก่อน เล่าตี๋ เรื่องราวมิได้ผิดจากความคาดหมายของพวกเรา ตัวประหลาดวัยฉกรรจ์สองคนนั้น ถูกอื้อเฮงฮั้วเกลี้ยกล่อมจนกลายเป็นศิษย์ของมันแล้ว"

โง้วเล้งจูมิได้รู้สึกประหลาดใจเลย ผงกศีรษะกล่าว

"นั่นย่อมแน่นอน แล้วผู้เฒ่ายังสืบได้ข่าวใดมาอีก"

"พวกเราหาสถานที่เร้นลับมาสนทนากันเถิด"

เก้าไท้กงเดินนำหน้าตรงไปยังภูเขาสูงลูกหนึ่ง เลือกริมหน้าผากว้าง ที่ไม่มีผู้ใดจะสามารถซ่อนตัวมาลอบฟังได้ ทรุดกายนั่งแล้วกวักมือเรียกให้ทุกคนนั่งลงบ้าง

"ชายฉกรรจ์อัปลักษณ์สองตัวนั้นเป็นเด็กกำพร้าที่ภูเขาอัลไต กระทั่งชื่อแซ่ตัวเองยังไม่มี ที่สูงใหญ่นั้นตั้งนามเองว่าตั้วปา ที่เตี้ยเล็กตั้งนามตัวเองว่าเซี่ยวปา อื้อเฮงฮั้วกับภรรยาของมันเคยทุ่มเทกำลังสยบไว้ได้คนหนึ่ง ตอนนี้ประทานแซ่อื้อเปลี่ยนนาม เป็นป้าเทียนป้าตี่ และในช่วงเวลาไม่กี่วัน สองสามีภรรยาถึงกับไม่เสียดาย น้ำทิพย์ฮั่วฮะ ที่พวกมันร่วมปรุงมาเป็นเวลาร่วมร้อยปีแก่ทั้งสองตัวประหลาดดื่มกินหมดสิ้น กระทั่งสุดยอดวิชาจูเทียนเจี้ย (หัตถ์ทวยเทพ) ยี่สิบสี่กระบวนท่าที่มันสังหารอาจารย์แย่งชิงคัมภีร์มา มอบให้แก่เด็กอัปลักษณ์ทั้งสองคนโดยสิ้นเชิง"

กิมเทียวกับเทียนซัวซิ้งตระหนกจนใจสั่นสะท้าน หน้าซีดขาว นั่งตะลึงลานโดยไม่อาจส่งเสียงได้

โง้วเล้งจูกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"เล่ห์ร้ายที่อำมหิตเลือดเย็นของฮั่วฮะน่อเซียนยิ่งชัดเจนแล้ว ผู้เฒ่าสืบว่ากำลังภายในของทั้งสองได้มาจากที่ใดหรือไม่ ?"

"บอกแล้วก็ประจวบเหมาะยิ่ง อยู่ในสถานที่ท่านเคยพบกิมกังเจี๊ยะนั้นเอง"

"ฮา..ในถ้ำโบราณของยอดเขาเกาเจ็งจั้ง ? อย่างนั้นก็ถูกต้องโดยสิ้นเชิงแล้ว

มาตรว่ายังหาอัฐิอังคารของฮุงตุ้งเซียนองไม่พบ ถ้ำโบราณแห่งนั้น ต้องเป็นสถานที่สุดท้ายที่ท่านมรณภาพแน่นอน"

"ตัวประหลาดวัยฉกรรจ์ทั้งสองแม้ได้คัมภีร์วิชากำลังภายใน แต่ยังไม่ได้มาโดยสมบูรณ์ แสดงว่าคัมภีร์เล่มหลังยังซ่อนอยู่ในสถานที่อื่น พวกมันเคยได้รับการเลี้ยงดูจากคนหาสมุนไพรใบยามาช่วงเวลาหนึ่ง กระทั่งยังฝึกได้วิชาบุ๋นกับบู๊โดยผิวเผิน หลังจากได้คัมภีร์ลับของฮุงตุ้งเซียนอง ผ่านการชี้แนะสั่งสอนของคนหาสมุนไพรจนท่องขึ้นใจแล้วจึงจากกัน ไหนเลยคาดคิด ตัวประหลาดทั้งสองอำมหิตไม่ผิดสัตว์ป่า ก่อนจะจากกันถึงกับจุดไฟเผาคนหาสมุนไพรตายทั้งเป็น กระทั่งยังพลอยเผาคัมภีร์เล่มต้นจนกลายเป็นเถ้าถ่านด้วย"

โง้วเล้งจูครุ่นคิดพลางกล่าว

"ฮั่วฮะน่อเซียนได้เคล็ดวิชานั้น พลังฝีมือของสองสามีภรรยามันจะต้องรุดหน้ากล้าแข็งกว่าเดิมแล้ว"

เก้าไท้กงพลันหัวร่อฮาฮากล่าว

"เล่าฮิวก็เคยมีความเห็นเช่นนี้ แต่เรื่องราวกลับผิดคาดหมายมาก เจ้าตัวร้ายทั้งสองมิได้โง่เขลา ยืนกรานปฏิเสธไม่ยอมบอก ศิษย์ทรยศทั้งสองนั้นคล้ายคนหิวโหยกินไม่เลือก รับตัวอัปลักษณ์ทั้งสองไว้เป็นศิษย์ จะต้องถูกกรรมตามสนองอย่างแน่นอน"

เทียนซัวซิ้งส่งเสียงกังวาน

"ผลการคัดเลือกยอดฝีมือคราวนี้ เจ้าสองคนนั้นจะต้องได้ที่หนึ่งที่สองเสียแปดส่วน ?"

เก้าไท้กงหันไปหัวร่อกล่าวกับมัน

"จวบจนในตอนนี้ ผู้ที่สามารถรู้จักตัวประหลาดอัปลักษณ์ทั้งสองน่ากลัวมีพวกเราสี่คนเท่านั้น ในเมื่ออื้อเฮงฮั้วมีเล่ห์ร้ายลึกซึ้งเลือดเย็น ตอนนี้ยังคงไม่ดำเนินตามเล่ห์ร้ายของมันได้"

กิมเทียวโพล่งถามขึ้นบ้าง

"มันจะลอบดำเนินการหรือไร ?"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะตอบแทน

"อาจเป็นเช่นนั้น ยังไม่ถึงเวลาสมควรต้องไม่ประกาศโดยเปิดเผยแน่นอน จากตั้วกอรีบเร่งไปส่งข่าวต่อทุกสำนักในตงง้วน ยามใดพบพานกับตัวอัปลักษณ์

สารรูปนั้นอย่าได้ปะทะด้วยเป็นอันขาด"

เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวรับคำลุกขึ้นคารวะอำลา โง้วเล้งจูยังส่งเสียงในระยะไกล

"ไปภูเขาอัลไตเป็นเรื่องสำคัญอันดับแรก และการส่งข่าวให้พวกพ้องแนวเดียวกันทราบ ต้องปกปิดเป็นความลับสุดยอด ไม่อาจให้สำนักอื่นทราบเป็นอันขาด"

เก้าไท้กงเงี่ยหูฟังจนพวกกิมเทียวรับคำไปไกลแล้วจึงกล่าวต่อ

"เจ้าตัวใหญ่ทั้งสองมีส่วนสัดธาตุแท้ไม่เลว เล่าฮิวจะต้องคิดหาวิธีเพิ่มพูนพลังการฝึกปรือให้แก่พวกมัน"

โง้วเล้งจูรับคารวะจรดพื้นกล่าว

"ล้วนขอพึ่งพาการส่งเสริมของผู้เฒ่า"

เก้าไท้กงโบกมือส่งเสียง

"อย่าได้กล่าวเช่นนี้ เล่าฮิวเพราะรักบ้านจึงรักถึงนกกาที่มาอาศัย เฮียตี๋ภายหน้าเราก็ขอเป็นสหายลืมวัยต่อกัน มา...พวกเราไปสถานที่นั้นกัน ไม่ทราบยังจะได้ของวิเศษใดอีกหรือไม่ ?"

"ต้องกินเวลานานเท่าใด ?"

เก้าไท้กงพลันนึกถึงเรื่องโง้วเล้งจูต้องการถอนตัวไปฝึกฝีมือที่ใต้บึงฮาราจึงเปลี่ยนความคิดทันที ผงกศีรษะกล่าว

"ไม่ ! ท่านไปที่บึงฮาราเพียงลำพังเถิด เรื่องนี้ให้เราเล่ากอกอไปคนเดียวก็พอ"

"แล้วแต่คำสั่งของท่านผู้เฒ่า"

เก้าไท้กงมองส่งโง้วเล้งจูไปไกลแล้ว มุ่งหน้าสู่แดวันทูลูฟานเพียงลำพัง เที่ยงวันรุ่งขึ้นจึงเข้าไปในเมืองมุสลิมได้ กวาดตามองดู ชาวยุทธ์ที่เคยเห็นเมื่อหลายวันก่อน ต่างสาบสูญร่องรอยจนไม่เหลือแม้สักผู้เดียว

แสดงแน่ชัด ชาวยุทธ์ทั้งมวลต่างไปที่ยอดเขาป้าอึ้วงฮงแล้ว จึงหาโรงเตี๊ยมพักแรมก่อน จวบจนเช้าตรู่วันที่ห้า เริ่มพบเห็นชาวยุทธ์สะพายดาบกระบี่เป็นกลุ่มก้อนเดินไปเดินมาตามถนนหนทาง คาดว่าพิธีชุมนุมบนป้าอึ้วงฮงคงเสร็จสิ้นแล้ว

สายวันนั้น มีผู้เฒ่าผู้เยาว์กลุ่มหนึ่งเข้ามาในโรงเตี๊ยม แต่ละคนต่างวิพากษ์-

วิจารณ์เสียงกังวานถึงพิธีชุมนุมบนป่าอ๊วงฮง พวกมันมิได้พักแรม เพียงกินอาหารเช้ามื้อหนึ่งก็จากไป

จากไปกลุ่มหนึ่งมีกลุ่มใหม่มาแทน จนถึงกลุ่มที่สี่เป็นเพียงชายชราปลอมแปลงตัวสองคนเท่านั้น เก้าไท้กงจำได้แต่มิได้ทักทายพวกมัน เนื่องเพราะชายชราทั้งสองเดินตรงไปทางด้านหลังโรงเตี๊ยม ดังนั้นจึงถอยกลับไปบ้าง

ผู้รับใช้พอเห็น ทราบว่าชายชราทั้งสองต้องการห้องพัก รีบติดตามเข้าไปต้อนรับ หนึ่งในสองชายชราบอกต้องการห้องพักจริง ๆ ผู้รับใช้บอกมีห้องว่างเหลืออยู่มาก ชายชราผู้นั้นไม่ทันตอบโต้ เก้าไท้กงเห็นรอบข้างไม่มีคนแปลกหน้าสะดุดตา จึงส่งเสียงขึ้นที่ปากประตูห้องของท่าน

"ผู้รับใช้ สองท่านนั้นเป็นสหายของเล่าฮู รีบพาพวกท่านมาที่นี่ พวกเราได้นัดหมายกันอยู่ก่อนแล้ว"

ผู้รับใช้ไม่รู้สึกสงสัย รับคำถี่ ๆ อย่างนอบน้อม ส่วนชายชราทั้งสองพอได้ยินชะงักเท้าหันมา ผู้หนึ่งสะบัดมือกล่าว

"เซี่ยวยี่ถอยไปก่อน มีสหายอยู่ที่นี้ เจ้าไม่ต้องรับใช้แล้ว"

เมื่อผู้รับใช้คารวะออกไป ชายชราผู้นั้นประสานมือคารวะทักทายเก้าไท้กง

"ท่านที่นับถือชื่อแซ่ไร ? โปรดอภัยข้าพเจ้าตาต่ำจำไม่ได้"

เก้าไท้กงผายมือเชื้อเชิญ

"เชิญสองท่านเข้ามานั่งในห้องพักก่อนค่อยสนทนา"

ทั้งสองเข้าห้องพักนั่งลงแล้ว เก้าไท้กงชี้ที่โต๊ะกล่าว

"สองท่านดื่มน้ำชาก่อน เราก็คือคนที่ถูกตั้งฉายาว่าล่วงสี่แซอ้วย"

สองเฒ่าได้ยินต่างสะท้านเฮือกใหญ่ รีบผุดลุกขึ้นคารวะจรดพื้น พากันส่งเสียง "เก้าไท้กง" ขึ้นพร้อมกัน

เก้าไท้กงผงกศีรษะแย้มยิ้มกล่าว

"สองท่านอาจไม่เคยเห็นหน้าเรา ขอถามใช่เฮียตี๋ตระกูลเปาล้อหรือไม่ ?"

ที่แท้สองคนนี้คือเปาล้อเฮี้ยงกับเปาล้อคำของแปดมารฟ้านั่นเอง เปาล้อเคี้ยงที่ปล่อยตัวไม่สำรวม จิตใจเปิดเผยห้าวหาญ เห็นท่านเบิ่งตามองตี้ตี๋แล้วหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เล่ายี่ วันนี้พวกเราได้พบกับบุคคลเร้นลับที่สุดแล้ว"

แล้วหันมาคารวะกล่าวต่อ

"ไท้กงไนนอยู่ที่นี้ ? ผู้เยาว์ใช่จริง ๆ เคารพเกียรติภูมิมาเนินนานแล้ว ไม่มีวาสนาได้พบพาน วันนี้นับเป็นฟ้าประทานโอกาสให้จริง ๆ"

เก้าไท้กงแย้มยิ้มกล่าว

"พวกเราไม่ต้องถกอายุกัน พวกท่านแปดมารฟ้าเปลี่ยนจากเลวร้ายมาเป็นดีงาม พวกเราก็เป็นเฮียตี๋กันได้"

หยุดเล็กน้อยแล้วเล่าประสบการณ์ของโง้วเล้งจูกับงักเซ้งเทียนในระหว่างนี้โดยคร่าว ๆ สุดท้ายเสริมขึ้น

"พวกท่านยังมีเฮียตี๋อีกหกคนเล่า ? ต่อแต่นี้สถานการณ์ของยุทธจักรจะต้องยิ่งปั่นป่วนวุ่นวาย พวกท่านควรอย่าแยกกันจึงประเสริฐ กระทั่งฝังคย่าบุกเข้ามาในสถานที่มีความผิดถูกชั่วดีสับสน เชื่อว่าสองท่านคงมาจากป้าอ๊วงฮง และมีความตื่นตัวต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วกระมัง ?"

มารสองเปาล้อคำกล่าวอย่างนอบน้อม

"พวกเราเพราะทราบข่าวงักเซ้งเทียนสาบสูญไม่มีร่องรอย เคยได้รับข่าวจากโง้วไต้เอี้ยบให้ช่วยกันสืบหา ตอนนี้ไม่ทราบแยกกันสืบเสาะหาถึงที่ทางใด มีเพียงพวกเราสองเฮียตี๋ปะปนกับชาวยุทธ์ขึ้นไปร่วมพิธีบนยอดเขาป้าอ๊วงฮง ได้รับความกรุณาชี้แนะจากไท้กง ต่อไปนี้ต้องมีความระวังโดยสุขุมแล้ว"

เก้าไท้กงลุกขึ้นเดินไป ๆ มา ๆ พลางกล่าว

"ผลของการชุมนุมเป็นอย่างไร ?"

มารใหญ่เปาล้อเคี้ยงซิงตอบ

"ขั้นตอนการประลองมีถึงสี่วันเต็ม ๆ แต่ระเบียบสับสนวุ่นวายอย่างยิ่ง การแยกกลุ่มประลองมีถึงสี่สิบกว่ากลุ่ม ดำเนินไปด้วยกฎของยุทธจักรธรรมดา บาดเจ็บล้มตายมากมายนับไม่ถ้วน โชคดีที่ชาวยุทธ์ตงง้วนไปร่วมด้วยไม่มาก แม้ว่ามีบ้างก็เป็นพวกสำนักอวิชชามารร้าย ผลที่สุด ซัวหงีไท้จืออันดับหนึ่ง ซัวยิ้งอันดับสอง แป๊ะอั้งงักศิษย์จิ๊บสี่ซิงแซอันดับสาม ฉิ่นเจ็งเจ็งศิษย์ลุ้ยบ้ออันดับสี่ อึ้งกิม-อิ่งศิษย์แป๊ะตี้เฮียอันดับห้า อันดับหก เจ็ด แปดเป็นศิษย์ของมารเฒ่าธงแดงซึ่งก็เป็นสามองครักษ์วังเย็นนามซีเบิ้ลิ้ม ฮักลูซือ มกล้ก อันดับเก้า อันดับสิบเป็นศิษย์ของมารเฒ่าธงแดงเช่นกัน ซึ่งก็เป็นอุ้ยทีจุนเจี้ยกับเอียงทีจุนเจี้ย สองในสามนั่งอ้วงซาจุนซึ่งเมื่อสองปีก่อนเคยไปอาละวาดในตงง้วนนั่นเอง"

เก้าไท้กงแย้มยิ้มกล่าว

"ในสิบอันดับ มารเฒ่าธงแดงมีอยู่ถึงเจ็ดคน มันจะต้องกระหยิ่มลำพองเป็นอย่างยิ่งแน่"

มารที่สองเปาล้อคำถอนใจกล่าว

"นั่นย่อมเป็นที่คาดคิดได้ จากความสังเกตของผู้เยาว์เฮียตี๋ ในบรรดาปิศาจเฒ่าเหล่านั้น เริ่มมีการลอบกระทบกระทั่งอย่างดุดันแล้ว"

เก้าไท้กงเห็นเปาล้อคำมีสีหน้าตื่นเต้นยินดี อดมิได้ต้องแย้มยิ้มกล่าว

"พวกท่านเฮียตี๋คลุกคลีในยุทธจักรมานานหลายสิบปี ประสบการณ์และสังเกตเหตุการณ์ เล่ากอกอเราเชื่อถือสิบส่วนโดยไม่คลางแคลงเลย ลองบอกความเป็นจริงที่พบเห็นมาดู"

มารใหญ่เปาล้อเคี้ยงชิงกล่าวขึ้น

"ภายใต้การแยกเป็นสองฝ่ายที่แน่ชัดมาคำนวณ ลุ้ยหงัดจิ๊บสี่ซิงแซกับสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียรวมตัวเป็นขุมกำลังหนึ่ง บวกกับผู้เยาว์อีกสามคน นับเป็นกำลังที่เข้มแข็งน่าตระหนกไม่น้อย ส่วนประมุขนิกายธงแดง มีศิษย์สำคัญอยู่ข้างกายอีกเจ็ดคน ฟังว่ายังมีอั้งเต่ยซาเจี่ยง (สามขุนพลตำหนักแดง) กระไรมาสมทบ รวมแล้วก็เป็นขุมกำลังที่ยิ่งใหญ่เข้มแข็งเช่นกัน และยังมีเปรียบในฐานะควบคุมบงการได้ไม่ต้องปรึกษาหารือกัน ในความเห็นของผู้เยาว์ ฝ่ายอ่อนด้อยที่สุดกลับเป็นฮั่วฮะน่อเชียน"

เก้าไท้กงหัวร่อฮาฮากล่าว

"เล่าตี๋ ท่านยังดูไม่ออก สามีภรรยามันยังมีต้นทุนยิ่งใหญ่อยู่ทางด้านหลังมิได้หยิบยกออกมาใช้เลย"

สองเฮียตี๋แซ่เปาล้อตระหนกยิ่งนัก เล่ายี่เปาล้อคำโพล่งถาม

"ไท้กงหมายถึงยอดฝีมือบนป้าอ๊วงฮงเหล่านั้น ?"

"มิได้ ยอดฝีมือเหล่านั้นเพียงมีประโยชน์ต่อการรับมือกับยอดฝีมือธรรมดาเท่านั้น"

หยุดเล็กน้อย เก้าไท้กงเน้นเสียงหนัก ๆ ต่อ

"ยังมีอีกสองคนที่พวกท่านไม่เคยเห็น ยามใดถูกปล่อยตัวออกมา น่ากลัวสามีภรรยาฮั่วฮะน่อเชียนเองก็ไม่อาจต้านรับฝีมือได้ !"

ครั้นแล้ว บอกเล่ารายละเอียดของลี้คป๊าเหียนลี้คป๊าตี้ไปโดยละเอียด สุดท้ายเสริมขึ้น

"สองคนนั้นไม่ถูกผลักดันออกมาก็แล้วไป ยามใดถูกผลักดันออกมา ทั้งยุทธจักรไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านรับมือได้ ดังนั้น เราต้องการให้โง้วไต้เคี้ยบถ่ายทอดข่าวต่อชาวยุทธ์ตงง้วน จำเป็นต้องหาเด็กแซ่งักให้พบ เพื่อมิต้องให้มันหลงฝึกวิชาจนตัวตาย ภายภาคหน้า มีแต่เด็กแซ่งักจึงพอจะต้านฝีมือตัวประหลาดอัปลักษณ์ทั้งสองคนนั้นได้"

เปาล้อเคี้ยงถอนใจกล่าว

"หาทั่วทุกขุนเขาลำเนาไพรแล้ว มิทราบทารกนั้นซ่อนตัวฝึกฝีมือในสถานที่ใด เช่นนี้เป็นว่า พวกเราเฮียตี๋ไม่อาจจับเจ่าอยู่ที่นี่ต่อไปแล้ว มีแต่ต้องไปค้นหาร่องรอยในส่วนที่เร้นลับของภูเขาอัลไตดู หากยังหาไม่พบ น่ากลัวมันคงประสบอันตรายแล้วก็ได้"

เก้าไท้กงผงกศีรษะกล่าว

"ด้านนั้นจำเป็นต้องสืบหาก็จริง แต่สองท่านจะต้องระวังเป็นพิเศษ ปกปิดความเคลื่อนไหวไว้ให้เร้นลับ จากที่เราเล่ากอกอคาดคิดคำนวณ ภูเขาอัลไตจะต้องเป็นสถานที่ชาวยุทธ์ไปชุมนุมกัน บรรดาผู้ที่ขึ้นยอดเขาป้าอ๊วงฮงนอกจากจะไปกันแล้ว น่ากลัวยังมีอัจฉริยะที่ซ่อนกายอีกไม่น้อย พากันไปแก่งแย่งช่วงชิงอย่างดุดันอำมหิตด้วย"

เปาล้อคำโพล่งด้วยความแตกตื่นสงสัย

"นั่นเป็นพระสาเหตุใด ?"

เก้าไท้กงเน้นเสียงหนัก ๆ

"ก่อนความเป็นจริงจะประจักษ์แจ้ง บอกไปรังแต่เพิ่มความตื่นเต้นโดยใช่เหตุ สองท่านนอกจากสืบเสาะหาร่องรอยเด็กแซ่งักแล้ว อย่าได้ละเลยสถานที่เร้นลับแม้สักแห่งเป็นอันขาด"

เฮียตี๋แซ่เปาล้อได้ฟัง ทราบว่าในภูเขาอัลไตต้องมีของวิเศษใดซุกซ่อนอยู่ ทั้งสองฝ่ายประสานมือคารวะแล้วเร่งฝีเท้าออกไปโดยเร็ว

เก้าไท้กงชำระค่าโรงเตี๊ยมแล้ว นั่งสงบงันอยู่ในห้องพักอีกสองชั่วยาม พลอยหายตัวไปอีกคนหนึ่ง

หลังพิธีชุมนุมใหญ่บนป้าอ๊วงฮงแล้วยุทธจักรถึงกับสงบสันติเป็นเวลาครึ่งปี

เดิม ๆ ปรากฏการณ์เช่นนี้ คนธรรมดาไม่รู้สึกประหลาดสงสัยเลย

แต่ในยุทธจักรยังตื่นเต้นตึงเครียดยิ่งกว่ายุคสับสนวุ่นวายเสียอีก ขอเพียงเป็นผู้มีประสบการณ์ พวกมันต่างทราบ นี่เป็นความสงบก่อนพายุโหมกระหน่ำ

ยามใดพายุฝนโหมมา ยุทธจักรทั้งแผ่นดินจะต้องถูกกลืนหายหมดสิ้น ผู้อ่อนแอถมทับซากศพลงในร่องลึก ผู้เข้มแข็งยืดอกเชิดหน้าประกาศตัวเป็นราชันผลของมันต้องมีซากศพสุมทับเป็นภูเขา โลหิตหลั่งไหลเป็นท้องธารแน่นอน !

ฤดูใบไม้ร่วงผ่านพ้น ฤดูหนาวกรายเข้ามาแทน และก็เป็นวันสุดท้ายที่ยุทธจักรสงบร่มเย็นสันติมา !

บนยอดเขาที่มีหิมะสุมหนาชั่วนาตาปีของภูเขาอัลไต กล่าวได้ว่าไม่เคยมีรอยเท้าของชาวยุทธ์ย่างกรายไปถึงเลย แต่ประหลาดที่ว่าไม่มีการประหัตประหารที่อำมหิตดุดันเกิดขึ้นเลยสักครั้ง

แต่ที่นอกด่านซัวไฮ้กวน ซึ่งอยู่ไกลไปกว่าเป็นหมื่นลี้ กลับมีเสียงระฆังมรณะถูกย่ำขึ้นเป็นครั้งแรก ทำลายความสงบสันติของยุทธจักรไป !

เสียงแผดร้องโหยหวนนั้นเป็นที่น่าแตกตื่นสะท้านขวัญยิ่ง ผู้ประสบภัยถึงกับเป็นชายฉกรรจ์เข้มแข็งอันดับหนึ่งของสำนักเฮ็กเล้งกัง (มังกรดำ) ฉายาเฮ็กเล้งกือสือ (วาสีมังกรดำ) สถานที่เกิดเหตุคือบนกำแพงหมื่นลี้ ทางนอกเมืองเก้ามึ้งเค้าของด่านซัวไฮ้กวน

ผู้ที่พบเห็นซากศพคือกวนตงเจ็กทงส์ (ทงส์แห่งกวนตง) ดังนั้นเอง ข่าวแพร่ออกไปรวดเร็วปานไฟไหม้ป่า ไม่ถึงสิบวัน ทั้งแผ่นดินต่างสะท้านสะเทือนเทบถล่มทลาย

ฆาตกรคือผู้ใด ? ทุกคนต่างวิพากษ์วิจารณ์กันสับสน แต่ไม่มีผู้ใดสามารถระบุแน่แก่ใจ สำนักเฮ็กเล้งกังระดมยอดฝีมือออกมาหมดสิ้น สำนักเซี่ยงแป๊ะเป็นผู้ประกาศร่วมกำลังก่อน ต่อมาก็เป็นยอดคนทางภาคเหนือที่ปลีกตัวออกสำรวมถืออุเบกขา ต่างไม่อาจสะกดกลั้นได้อีกแล้ว พากันทยอยออกมาสืบเสาะร่องรอยฆาตกรโดยไม่ต้องมีคนกราบไหว้ขอร้อง

แต่ก่อนจะสืบได้ร่องรอยเบาะแส เรื่องราวกลับยิ่งถูกก่อกวนให้น่าสะพรึงกลัวกว่าเดิม เสียงแห่งความตายครั้งที่สองเกิดขึ้นในคูลุน เจ้าสำนักมองโกลที่ได้รับฉายาว่าเม่งโก๊วบู๊เสีย (ปราชญ์แห่งวิทยายุทธ์มองโกล) อำลาไปสู่ปรภพอีกคน

ผู้ลงมือในครั้งนี้ กลับบังเอิญมีคนลอบเข้าไปพบเห็น เล่าลือว่าเป็นสัตว์

ประหลาดที่บินได้ แต่ไม่มีคนสามารถเห็นทันว่าเป็นมนุษย์หรือภูตผี !

โดยกระชั้นชิดติดกัน ข่าวการตายของคนที่สาม ที่สี่ ที่ห้า ล้วนแล้วแต่เป็นข่าวตาย ! ตายแทบทุกวัน !

และเหยื่อผู้ถูกสังหาร ล้วนเป็นยอดฝีมือแห่งยุคทั้งสิ้น !

ภูเขาอัลไตเริ่มสงบลง นั่นมิใช่เพราะชาวยุทธ์ถูกขู่ขวัญหวาดหวั่นจนพากันหลบหน้าซ่อนตัว สาเหตุที่สงบลง เพราะทยอยกันคอยรับมือต่อเหตุการณ์ที่จะแปรเปลี่ยน แต่ก็มีไม่น้อยที่ลอบเร้นถอนตัวไปด้วยความเคลื่อนไหวทั้งลึกลับทั้งรวดเร็ว และเป้าหมายล้วนมุ่งสู่ภาคเหนือ แสดงว่าต่างมีคำสั่งสำคัญอยู่ในความรับผิดชอบ

นี่เป็นกลางเดือนสิบ บนทางหลวงที่ทอดจากอำเภอเล้งลิ้งแห่งโอ้วน้ำสู่นครป้อเซ่ง กำลังมีอาชาพ่วงพีฝีเท้าจัดสองตัวห้อตะบึงรวดเร็วปานสายลม ผู้ขับขี่เป็นบุรุษหนุ่มแต่งกายเช่นเดียวกัน ผู้อยู่หน้าหลันรั้งบังเหียนม้าคู่ขาไว้ หันมาร้องดัง ๆ

"ฉิ่นเอียเท้า ห่างจากป้อเซ่งเพียงเก้าสิบกว่าลี้เท่านั้นแล้ว"

บุรุษหนุ่มที่ตามหลังแค่นเสียงแล้วไสม้าเข้าไปหาพลางถาม

"แป๊ะเอียเท้า ท่านสวมใส่อาภรณ์ใด ? เมื่อเรียกชัดเจนเช่นนี้ ยังจะปลอมตัวไปไยกัน ?"

ที่แท้บุรุษหนุ่มคู่นี้คือแป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งปลอมตัวมานั่นเอง ได้ยินแป๊ะอั้งงักหัวร่อคิกคักกล่าว

"เราลืมเรียกท่านว่าฉิ่นเฮีย คิก...นี่ ! ฉิ่นเฮียของเรา เวลาบ่ายคล้อยแล้วคืนนี้คงไปไม่ถึงเมืองป้อเซ่งแน่ จะทำอย่างไรกัน ?"

ฉิ่นเจ็งเจ็งที่ถูกแป๊ะอั้งงักไสม้าเข้าเคียงคู่กัน ขุ่นเคืองจนร้องเสียงแหลม

"อย่าเรียกจนน่าขนลุกเช่นนี้เป็นไร ? ไม่ว่าอย่างไร คืนนี้จะต้องเร่งรุดไปให้ถึงป้อเซ่งจนได้ ช้าไปน่ากลัวของปีศาจนั้นจะหนีไปอีก"

แป๊ะอั้งงักพลันคลายรอยยิ้ม กล่าวเสียงหนัก ๆ

"พวกเราเพียงแต่ไปเห็นให้ชัดตาเท่านั้น มิใช่จะไปหามันมาลงมือต่อสู้เลย"

ขณะที่สองดรุณีสนทนาพลางเร่งม้าพลางนั้น ที่ด้านหลังของนางก็มีอาชาพ่วงพีปรากฏขึ้นอีกสองตัวห้อตะบึงด้วยความเร็วดั่งสายฟ้า ดูท่าคล้ายไล่ตามดรุณีทั้งสองนางนี้มา

ผงคลีที่ด้านหลังคละคลุ้ง เสียงฝีเท้าที่สนั่นหวั่นไหว สะกิดให้ดรุณีทั้งสองนางรู้ตัว แป๊ะอั้งงักหันไปแล้วโพล่งด้วยความสงสัย

"เป็นผู้ใดไล่ตามมา ?"

ฉิ่นเจ็งเจ็งไม่ทันเอ่ยปาก ได้ยินเสียงผู้หนึ่งร้องมาแต่ไกล

"แป๊ะโกวเนี้ยกับฉิ่นโกวเนี้ยที่เบื้องหน้าโปรดรอสักครู่ ผู้พี่โง่เขลาไล่ตามมาสิบกว่าวันแล้ว"

ฉิ่นเจ็งเจ็งหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"ที่แท้เป็นซัวยิ้งเฮียตี๋ เอ๊ะ ! พวกมันอาจได้รับคำสั่งจากประมุขธงแดงมาก็ได้"

แป๊ะอั้งงักผงกศีรษะกล่าว

"อั้งกี้ก้าจู๊ย่อมต้องสืบเสาวความเป็นมาของตัวประหลาดทั้งสองให้ชัดเจน เยี่ยงนี้ก็ดียู่ มีคนเป็นเพื่อน หากพบกับตัวประหลาดอำมหิตโหดเหี้ยมทั้งสองยังพอจะร่วมมือประหัตประหารกันสักครั้ง"

ขณะทั้งสองตอบโต้กัน อัสดรพ่วงพีสองตัวทางด้านหลังก็ห้อตะบึงเข้ามาถึง ได้ยินซัวหงีไทจือร้องด้วยความลิงโลดยินดี

"จากกันที่ภูเขาซูมี้แล้ว พวกเราก็มิได้พบกันนานถึงสี่เดือนเศษ สิบกว่าวันก่อนได้ข่าว โกวเนี้ยทั้งสองมุ่งหน้าไปทางเหนือของทิเบต พอดีตอนนั้นพวกเราเฮียตี๋ก็ได้รับคำสั่งจากอาจารย์ให้เดินทาง แต่อย่างไรก็ไล่ทั้งสองท่านไม่ทันเสมอมา จวบจนตอนนี้จึงนับว่าตามมาทันแล้ว เชื่อว่าพวกเราคงมีหน้าที่เดียวกัน"

ฉิ่นเจ็งเจ็งแย้มยิ้มถาม

"สองท่านได้ข่าวใดบ้าง ?"

ซัวหงีไทจือตอบ

"เมื่อคำวาน ผู้พี่โง่เขลาทราบข่าวว่าตัวประหลาดทั้งสองอยู่ที่เล่งเล้ง จากรายงานในตอนเช้าตรู่วันนี้ เทียนซัวซิ้งได้มุ่งหน้าสู่เมืองป๊อเซ่ง ส่วนงักเซ้งเทียนยังคงไม่ทราบร่องรอย"

ฉิ่นเจ็งเจ็งเน้นเสียงหนัก ๆ

"ข้อคิดสันนิษฐานของตั้วศะน่อเซียนกับอาจารย์ของท่าน ถึงกับเชื่อสนิทใจไม่คลางแคลงเลย ?"

ซัวยิ้งชิงกล่าวขึ้น

"วิทยายุทธ์ของเทียนชัวซิ้ง ข้าพเจ้ารับฟังมานานว่าต่ำพื้นธรรมดา บอกว่ามันเนื่องเพราะมีประสบการณ์พิสดาร จนนิสัยเดิมเปลี่ยนแปรไปอาจจะเป็นได้ หากยินกรานบอกมันเพียงต้องการหาชาวยุทธ์ตงง้วนเป็นเป้าลงมือ ประการนี้มิใช่จะไร้ปัญหาน่าสงสัย ส่วนงักเซ้งเทียนเนื่องจากฝึกกิมกังเจี๊ยะไม่ตาย เป็นชนวนให้ร่างหดลง สันดานว้าวุ่นวิปริต เรื่องนี้อาจารย์บอกอาจเป็นไปได้อย่างยิ่ง สรุปแล้วไม่สืบสาวให้กระจ่างชัดมา ไม่มีปัญญาแน่แก่ใจได้ โกวเนี้ยทั้งสองใช่เห็นพ้องด้วยหรือไม่ ?"

แป๊ะอั้งงักเลียนเคียงถามขึ้น

"ยามใดสองท่านพบพาน จะจัดการสถานใดกัน ?"

ชัวหงีไทจือหัวร่อตอบบอยเงมีเลศนัย

"แล้วแต่โกวเนี้ยออกคำสั่ง"

ฉินเจ็งเจ็งสั่นศีรษะปฏิเสธ

"ก่อนไม่ทราบตื้นลึกหนาบางของฝ่ายตรงข้าม พวกเราเจ๊ม่วยไม่มีความคิดเห็น"

ชัวยิ้งชิงกล่าวขึ้นบ้าง

"ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามไม่คุกคามรังควานสำนักเรา พวกเราเฮียตี๋ก็ไม่สนใจถามไถ่ มิเช่นนั้น มีแต่ต้องสังหารมันเสีย"

แป๊ะอั้งงักหัวร่อกล่าว

"ด้วยกำลังของอันดับหนึ่ง อันดับสอง แห่งสิบอัจฉริยะยุทธจักร ไหนเลยกังวลจะไม่สามารถเพียงยื่นมือก็คร่าตัวมาได้"

ความหมายในวาจานางคล้ายมีหนามแหลมคมอยู่แน่ชัด แต่ชัวยิ้งหัวร่อฮาฮากล่าว

"ขอเพียงโกวเนี้ยทั้งสองท่านยินดี ผู้พี่โง่เขลายินยอมทุ่มเทกำลังรับใช้เต็มที่"

มันถึงกับลิงโลดยินดีจนลืมตัวแล้ว ฉินเจ็งเจ็งจึงกระแทกส้นเท้าใส่ท้องม้าคู่ขาร้องเสียงแหลม

"อย่างนั้นรีบเร่งไปสืบหาที่ปลายทางเถิด มิเช่นนั้นน่ากลัวต้องล้มเหลวอีกแล้ว"

ทั้งสามได้ฟัง ต่างสะบัดบังเหียนม้าคู่ขาตามติด ไม่ถึงยามต้นก็พากันมาถึงเมืองป้อเซ่ง เบื้องหน้าเป็นลำน้ำใหญ่ ชัวหงีส่งเสียงบนหลังม้า

"ทางหน้ามีท่าน้ำ พวกเรารีบเร่งข้ามน้ำเถิด"

เมื่อถึงท่าน้ำ เห็นสายน้ำเชี่ยวกรากดั่งเทจากกระบอก ทั้งสี่จะจูงม้าคู่ขาขึ้นเรือ เสียดายที่เรือเล็กไม่อาจบรรทุกหมดสิ้นในเที่ยวเดียว เจ้าของเรือร่ำร้องวิงวอนบอกเรือมันเล็กไม่อาจทานน้ำเชี่ยวกราก ขอให้แบ่งกันข้ามจึงจะถึงฝั่งโดยปลอดภัย

ซัวหงีซัวคิ้งเห็นพ้อง ให้โกวเนี้ยทั้งสองข้ามฟากไปก่อน แป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งจึงล่วงหน้าไป เมื่อถึงฝั่งตรงข้ามทั้งสองนางจูงม้าไปรอคอยที่ริมฝั่งจริง ๆ

เรือยังมิทันออกจากท่า พลันได้ยินเสียงหัวร่อเย็นยะเยียบดังขึ้นที่ด้านหลัง แล้วเสียงกระด้างเย็นชาของสตรีนางหนึ่งเย้ยหยันขึ้น

"คนรักทั้งสองคู่ที่คลอเคลียกันสนิทสนมมาก สี่อันดับแรกของสิบอัจฉริยะนับเป็นคู่ที่เหมาะดั่งฟ้าสร้างสรรค์จริง ๆ"

แป๊ะอั้งงักฟังออกเป็นเสียงของสตรี และยังเป็นวาจาเสียดหูอย่างยิ่ง นางหันขวับไปตวาด

"ท่านเป็นผู้ใด ? กล้าบังอาจซ่อนตัวกล่าวประณามคน กล่าวเหลวไหลไม่ได้เรื่อง !"

นางกลัวอย่างยิ่งว่าฝ่ายตรงข้ามจะเป็นบุคคลร้ายกาจที่เล่าลือกัน จึงยังมิกล้าอาละวาดนัก

ได้ยินเสียงสตรีที่ลึกลับแค่นหัวร่อตอบ

"วางใจ เราไม่ใช่เป็นคนที่คู่รักทั้งสี่ต้องการหาดอก"

ฉิ่นเจ็งเจ็งพลันคล้ายนึกได้ด้วยไวปัญญา รีบส่งเสียงหนัก ๆ

"กระแสเสียงของท่านมีเค้าร่านราคะ หรือเป็นล้อส่ายฮิวเล้งที่เล่าลือกัน ?"

ผู้นั้นหัวร่อคักคักตอบ

"โกวไหนไน่ (ย่าหรือยาย) จงใจมาส่งข่าวให้แก่พวกเจ้าทั้งสองคู่เป็นพิเศษ"

แป๊ะอั้งงักกระชากเสียง

"ส่งข่าวใด ? ไฉนไม่ปรากฏตัวมาพบกัน ?"

ผู้นั้นคือล้อส่ายฮิวเล้งจริง ๆ ได้ยินนางหัวร่อเสียงร่านระริกอีกครั้งแล้วกล่าว

"ย่อมเป็นของที่พวกเจ้าต้องการในครั้งนี้ แต่ไม่ใช่เป็นเทียนซัวซิ้งกับงักเซ้งเทียนโกวไหนไน่มีพลังฝีมือไม่เพียงพอ แม้พบก็ไม่กล้าเข้าไปใกล้นัก"

ฉิ่นเจ็งเจ็งรีบถาม

"ท่านบอกให้ชัดเจนกว่านี้เป็นไร ? ฝ่ายตรงข้ามตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

ล้อส่ายฮิวเล้งไปจากริมฝั่งไกลมากแล้วแต่ยังได้ยินเสียงของนางร้องมา

"พวกเจ้ามิใช่ต้องการหาจอมอสูรที่ระหว่างนี้ก่อกวนยุทธจักรจนสะท้านสะเทือน พวกมันมีกันสองคน ที่สูงใหญ่ลักษณะคล้ายเทียนชัวซิ้งจริง ๆ แต่ไม่งามสง่าเทียบเท่าเทียนชัวซิ้ง ที่ต่ำเตี้ยยิ่งไม่หล่อเหลาเทียบเท่าปีศาจน้อยงักเซ้งเทียน ตอนนี้ตัวอัปลักษณ์ทั้งสองอยู่บนหอตะวันออกด้านหลังป่าศิลานอกประตูบูรพาของเมืองป้อเข่ง จะหาต้องรีบเร่งไป ชักช้าน่ากลัวพวกมันจะไปแล้ว"

ฉินเจ็งเจ็งพลิกตัวขึ้นหลังม้า ลนลานขับไล่พลางร้องถาม

"ท่านทราบร่องรอยของงักเซ้งเทียนหรือไม่ ?"

ล้อส่ายฮิวเล้งมิได้โต้ตอบ แป๊ะอั้งงักไล่ตามไปอีกนางหนึ่งกล่าว

"ฉิ่นเอียเท้า ท่านไฉนถามจนเปิดเผยฐานนี้ได้ ?"

ได้ยินเสียงล้อส่ายฮิวเล้งหัวร่อคักคักถาม

"พวกเจ้ายังคิดถึงปีศาจน้อยอีก ?"

แล้วนางถอนหายใจเฮือกใหญ่ กล่าวต่อไป

"ปีศาจน้อยตอนนี้ยังไม่ทราบร่องรอย อาศัยวาจาประโยคเมื่อครู่ของฉิ่นเอียเท้า คล้ายดั่งถามออกจากก้นบึ้งของหัวใจจริง โกวไหนไน่นับแต่นี้ต้องลดทอนความชิงชังรังเกียจต่อพวกเจ้าไปมากแล้ว และขอเตือนเจ้าทั้งสอง อสูรร้ายลึกลับบนหอตะวันออกสองตัวนั้นไม่ใช่รวบรัดจัดการง่าย เผชิญกันจะต้องระมัดระวังอย่าได้วู่วามหุนหันเป็นอันขาด"

เสียงล้อส่ายขาดคำไม่นาน เสียงฝีเท้ามาถี่เร็วดังขึ้นที่ด้านหลัง ปรากฏเป็นชัวหงีชัวยิ้งทั้งสองไล่ตามมาถึง แป๊ะอั้งงักเหลียวมองแวบหนึ่ง ได้ยินชัวหงีร้องดัง ๆ

"โกวเนี้ยทั้งสองสนทนากับผู้ใด ?"

ฉิ่นเจ็งเจ็งชิงตอบ

"สายของพวกเราเอง สองท่านรีบด้วย เมื่อครู่ได้รับรายงาน ฝ่ายตรงข้ามตอนนี้อยู่บนหอตะวันออกนอกประตูเมืองบูรพา ยังมิได้หลบหน้าหนีไป"

ชัวยิ้งหลงเชื่อสนิทใจจึงลนลานร้อง

"หอตะวันออกห่างจากที่นี่ไม่ไกลนัก พวกเรารีบไปกันเถิด"

ชัวหงีมารยาเป็นถามด้วยความกังวลสนใจ

"โกวเนี้ยทั้งสอง ให้ผู้พี่โง่เขลาลงมือหยั่งเชิงก่อน พวกเรายังไม่ทราบตื้นลึกหนาบางของพวกมัน ไม่อาจเสี่ยงอันตรายไปลงมือโดยหุนหันได้"

แล้วโบกมือส่งเสียง

"เฮียตี๋ พวกเราไป ชักช้าไม่อาจเข้าเมืองได้"

แป๊ะอั้งงักหันกล่าวกับฉินเจ็งเจ็ง

"พวกเราไปเสริมกำลังที่เชิงหอ หากจำเป็นสี่คนร่วมมือกัน"

ซัวยิ้งสะบัดบังเหียนม้าแล้วกล่าว

"เชื่อว่าในยุทธจักรยุคนี้ยังไม่มีคนที่พวกเราต้องร่วมมือกันถึงสี่คนเลย ไปคราวนี้มีจุดประสงค์สังเกตลาดเลาเป็นสำคัญ ไม่แน่ว่ายังพอจะคบหากับฝ่ายตรงข้ามด้วย หากฉีกหน้าแตกหักจริง ก็นับเป็นคราวเคราะห์ของพวกมันแล้ว"

ฉินเจ็งเจ็งเห็นมันโอหังลำพองปานนั้น ต้องขมวดคิ้วโดยไม่ตอบโต้ รอจนทั้งสองไปไกลแล้วจึงกล่าวเบา ๆ

"แป๊ะเอียเท้า พวกเราอ้อมกำแพงเมืองชิงดักหน้าเป็นไร ?"

แป๊ะอั้งงักก็มีความเห็นเช่นเดียวกัน ผงกศีรษะรับคำทันที

"อย่างนั้นรีบเร่งม้าคู่ขาไป มิเช่นนั้นไม่เร็วเทียบเท่าพวกมันที่ไปในเส้นทางตรง"

ดรุณีทั้งสองสะบัดบังเหียนม้า ห้อตามทางเล็ก ๆ ริมน้ำ แต่เป็นการไปผิดเส้นทาง เพราะออกจากประตูเมืองบูรพาแล้วต้องข้ามน้ำจึงจะได้"

ทั้งสองในยามอับจนปัญญา จำต้องห้อม้าคู่ขาเลาะตามทางริมน้ำสู่สะพานบูรพา สะพานนี้โบราณเรียกว่าสะพานมังกรเขียว เป็นสถานที่ซึ่งจะไปหอบูรพาจำต้องผ่าน จวบจนเมื่อถึงเชิงเขา ได้ยินที่หน้าหอมีการต่อสู้จนเสียงสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าถล่มทลายก่อนแล้ว

ที่ซึ่งสองดรุณีมาถึงเป็นเชิงเขาข้างหอบูรพา ยังห่างจากตัวหอประมาณครึ่งลี้เศษ ร่างแม้ยังมิได้พบเห็น แต่เสียงกระแทกกระทั้นของพลังสะเทือนเลือนลั่นก่อกวนจนแผ่นดินบริเวณนั้นสั่นไหวเบา ๆ

แป๊ะอั้งงักกวาดตามองชัยภูมิ เห็นที่ซ้ายมือเป็นวัดใหญ่มหึมา คาดว่าคงเป็นวัดเตี๊ยมเจี๊ยะเซี่ยงลิ้มแล้ว พวกนางตอนนี้กำลังเหยาะย่างม้าคู่ขาตามเชิงกำแพงของวัด ด้านขวาเป็นสุสานที่กว้างใหญ่ไพศาล เสียงต่อสู้ดังมาจากเนินสูงของสุสานนั่นเอง ทั้งสองฝ่ายต่างส่งเสียงตวาดดังกราดเกรี้ยวสนั่น แสดงว่าการต่อสู้ได้ถึงจุดสุดยอดใกล้จะแตกหักแล้ว

ฉินเจ็งเจ็งชี้ป่าเบื้องหน้าพลางกล่าว

"พวกเราผูกม้าไว้ในป่า ลอบเร้นเข้าไปดูกัน"

แป๊ะอั้งงักผงกศีรษะเห็นพ้อง จูงม้าคู่ขาของนางตามเข้าไปผูกไว้บ้าง ขณะหันกลับนั้น พลันได้ยินเสียงคนดังออกมาทางด้านข้าง

"แป๊ะเอียเท้า ตัวประหลาดทั้งสองร้ายกาจสุดเปรียบประมาณ แซ่ชัวทั้งสองเถอยมาในด้านนี้แล้ว เราที่สังเกตทางด้านข้าง แม้พวกเจ้าเข้าร่วมกำลังช่วยเหลือก็ต้องพ่ายแพ้แน่นอน ควรอยู่ดูทางด้านข้างอย่าลงมือจึงประเสริฐ"

ฉินเจ็งเจ็งจำได้เป็นเสียงของล้อส่ายฮิวเล้ง จึงสวนคำไป

"ล้อส่ายฮิวเล้ง ท่านดูว่าพวกมันใช้แนวทางวิทยายุทธ์ใดหรือไม่ ?"

"ฝ่ายตรงข้ามกลอกกลิ้งยิ่งนัก วิชาฝ่ามือลึกล้ำพิสดารสุดยอด แต่ไม่เคยโหมสุดกำลังมาเลย เนื่องเพราะกำลังภายในของมันเป็นสุดยอดวิชาของสถาบันสงฆ์กับพรต ทั้งยังฝึกได้ลึกล้ำสุดสูง มิได้โหมพลังต่อผู้แซ่ชัวทั้งสองหมดสิ้น มักจะใช้ฝ่ามือถึงกลางคันก็รั้งกลับไป ดังนั้น ไม่มีปัญญาเห็นชัดตา พลังการฝึกปรือของพวกเจ้าลึกล้ำกว่าเรา สักครู่อาจจะสังเกตเลศนัยออกก็ได้"

แป๊ะอั้งงักเนื่องจากเห็นนางลำเอียงเข้าปกป้องงักเซ้งเทียนทุกที่ทาง จึงไม่มีอคติชิงชังต่อนาง ได้ยินเสียงนางดังไกลออกไปทุกขณะ คาดว่านางจะถอนตัว รีบส่งเสียง

"ช้าไว้ก่อน เรายังมีเรื่องต้องการถาม"

ล้อส่ายฮิวเล้งเปล่งเสียงออกมาในอีกทิศทางหนึ่ง

"เรากำลังสืบเสาะร่องรอยของหลายคนในป่าอ๊วงฮง พฤติการณ์ของมันลับ ๆ ล่อ ๆ น่าสงสัยมาก"

ขณะฉินเจ็งเจ็งจะเอ่ยปาก พลันเห็นมีสองคนถอยร่นลงมาจากเนินสุสานอย่างรวดเร็ว ในแสงเดือนดาวดูออก เป็นเอียตี่แซ่ชัวจริง ๆ จึงกล่าวกับแป๊ะอั้งงัก

"แป๊ะเอียเท้า ชัวหงีชัวยิ้งพ่ายแพ้หนีลงมาแล้ว พวกเราควรทำอย่างไร ?"

แป๊ะอั้งงักไม่ทันใคร่ครวญก็โพล่งทันที

"ผู้อื่นเคยช่วยเหลือเรามาก่อน นั่นมีแต่ต้องลงมือกันแล้ว"

เสียงของนางเพิ่งขาดคำ พลันได้ยินชัวหงีร้องด้วยความตระหนก

"โกวเนี้ยทั้งสองรีบหนี พวกผู้พี่โง่เขลาสู้ผู้เดียวยังไม่อาจต่อต้าน เรื่องนี้ต้องรีบไปเรียนต่อซือแป๋ของพวกเราโดยด่วน"

แป๊ะอั้งงักเห็นมันหอบหายใจถี่เร็ว ทราบว่ามันมิได้โป้ปดมดเท็จ แต่กวาดตาไม่เห็นมีคนไล่ล่าสังหาร อดมิได้ต้องชิงส่งเสียง

"สองท่านไยต้องลนลานถึงปานนี้ ศัตรูมิได้ไล่ตามมาเลย ?"

ชัวยิ้งเหลียวมองด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสียแวบหนึ่ง ระบายลมจากปากส่งเสียง

"หวาดเสียว หวาดเสียว"

ฉิ่นเจ็งเจ็งถาม

"เป็นผู้ใด ? ใช้วิทยายุทธ์ใด ?"

ชัวหงีมีเหงื่อเต็มหน้า เดินหอบหายใจเข้ามาตอบ

"ยืนยันได้ว่าเป็นเทียนชัวซิ้ง รูปกายสูงใหญ่เทียบเท่ากันไม่ผิดเพี้ยน มันมิได้เอ่ยปาก แต่ในแผ่นดิน เชื่อว่าต้องหาตัวใหญ่มหึมาเท่ามันไม่ได้อีกแล้ว กำลังภายในเป็นหลักวิชาของสงฆ์พรตผสานกัน เพียงแต่สังเกตไม่ออกว่ามีนามใด"

แป๊ะอั้งงักโพล่งด้วยความตระหนก

"ท่านเห็นโฉมหน้าแท้จริงของมันแล้ว ?"

ชัวยิ้งชิงตอบ

"มันมีถุงดำคลุมศีรษะ แสดงว่ากลัวถูกคนจำโฉมหน้าแท้จริงได้"

"ยังมีที่ต่ำเตี้ยอีกผู้หนึ่งเห็นหรือไม่ ?"

ชัวหงีโบกมือส่งเสียง

"พวกเราเดินพลางสนทนาพลางเถิด"

หยุดเล็กน้อยแล้วชัวหงีกล่าวต่อ

"พวกเราเพิ่งถึงเชิงหอ ก็ถูกฝ่ายตรงข้ามเห็น แต่ได้ยินบนหอมีอยู่สองคนแน่นอน จากนั้น มีเพียงเทียนชัวซิ้งลงจากหอมาจู่โจมพวกเรา กระบวนท่าฝ่ามือของมันพลิกแพลงพิสดารสุดยอด ต่อสู้ถึงสามร้อยกระบวนท่ายังสังเกตแนวทางวิทยายุทธ์เป็นของสำนักใดไม่ได้ แสดงว่างักเซ้งเทียนยังคงอยู่บนหอมิได้หลบหน้าไป"

ฉิ่นเจ็งเจ็งตำหนิทันที

"สองท่านยังไม่อาจยืนยันแน่ชัด ไฉนจึงระบุเด็ดเดี่ยวปานนี้ ? อีกผู้หนึ่งยังมิได้ปรากฏหน้า ผู้ที่ต่อสู้ด้วยก็มีถุงคลุมศีรษะไม่ส่งเสียง ยามใดเรียนขึ้นไป ไยมิใช่ต้องถูกดุด่าตำหนิรุนแรง หากสองท่านหวาดกลัว เชิญกลับไปรายงานข่าวที่ชูมี้ชัวเถิด เราเจ๊ม่วยจำเป็นต้องสืบให้กระจ่างชัดมาก่อน"

สองผู้แซ่ชัวอับอายเป็นยิ่งนัก ชัวหงีโพล่งขึ้น

"สืบโดยเปิดเผยไม่ใช่คู่มือ ลอบสืบเสาะฝ่ายตรงข้ามก็รู้ตัวแล้ว เรื่องนี้ควรทำอย่างไรกัน ?"

แป๊ะอั้งงักเห็นพวกมันมีความหวาดกลัวศัตรูถึงปานนี้ นางแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่าทีเช่นนี้ของพวกท่าน ควรอย่าได้แสดงมาจึงประเสริฐสุด หากแพร่เข้าไปในยุทธจักร สิบอัจฉริยะจะต้องถูกผู้คนเย้ยหยันดูแคลนแน่นอน"

แล้วนางกระชากเสียงด้วยทิฐิ

"เจ็งเจ็ง พวกเราไป !"

เอียตี่แซ่ซัวกลัวจะถูกสองดรุณีเหยียดหยามดูแคลน พากันสะอึกกายออกไปกล่าว

"โกวเนี้ยทั้งสองโปรดอย่าเสี่ยงอันตราย"

ฉินเจ็งเจ็งแค่นหัวร่อสวนคำ

"เป็นไร ? พวกท่านไม่กล้าต่อต้าน หรือจะให้พวกเราทั้งสองต้องอัปยศไปด้วย ?"

ซัวหงีกล่าวด้วยความกระดาก

"ผู้พี่โง่เขลามิใช่หวาดกลัวศัตรู แต่เนื่องจากกำลังห่างไกลเกินไป หากสองท่านยืนกรานต้องไปที่หอให้ได้ อย่างนั้น ยังคงให้พวกเราเอียตี่เป็นกองหน้าเถิด แม้นต่อสู้ไม่ได้ สองท่านค่อยเสริมกำลังช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง"

มันไม่ให้ดรุณีทั้งสองเอ่ยปาก รีบโบกมือชวนซัวหงีโถมออกไป ไหนเลยคาดคิด โถมไปไม่ถึงยี่สิบวาพลันเห็นบนเนินดินของหลุมฝังศพหนึ่งมีเงาร่างสีดำยืนสงบอยู่สองสาย หนึ่งสูงหนึ่งต่ำ สภาพคล้ายดั่งเป็นปิศาจโผล่ออกมาจากหลุมฝังเอียตี่แซ่ซัวพอเห็นต้องตระหนกจนขวัญสะท้าน ชะงักเท้าไว้พร้อมกันทันที

แป๊ะอั้งงักกับฉินเจ็งเจ็งแม้มิได้เคลื่อนไหว แต่ก็เห็นถนัดชัดตา ทั้งสองโบกมือบอกใบ้แก่กัน แล้วโถมมาที่ข้างกายเอียตี่แซ่ซัว

ซัวหงีเห็นฝ่ายตรงข้ามไม่เคลื่อนไหวไม่ส่งเสียง รีบยกยี่ห้อขึ้นอวดโอ่ทันที

"พวกท่านเป็นสหายในเส้นทางสายใด ? ข้าพเจ้าคือซัวหงีไทจือศิษย์คนโตของอั้งกี้ก้าจู๊"

เงาดำร่างต่ำเตี้ยกว่า แค่นหัวร่อกล่าว

"เดียรัจฉานที่ไม่กลัวการทุบตี ผู้ใดไม่ทราบกำพืดของพวกเจ้า เราเซี่ยวเอี๊ยแซ่งักนามเซ้งเทียน"

ฉินเจ็งเจ็งฟังเสียงไม่ใช่ของงักเซ้งเทียนแน่ นางตวาดเสียงแหลมทันที

"ไร้ยางอาย ! กล้าแอบอ้างชื่อแซ่ผู้อื่นมาตบตาผู้คน"

เงาดำร่างต่ำเตี้ยก็สวมถุงดำคลุมศีรษะ เพียงเผยเห็นดวงตาประกายแวววาวราวสายฟ้ามาคู่เดียวเท่านั้น มันแค่นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบกล่าว

"พลังฝีมือของเราเซี่ยวเอี๊ย ไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านได้ ไยต้องไปแอบอ้างชื่อแซ่ผู้อื่น ?"

ฉินเจ็งเจ็งต้องงุนงงไป นึกหาเหตุผลมาโต้แย้งไม่ได้ เพียงแต่แค่นเสียงโดยไม่ไปสนใจมันอีก แป๊ะอั้งงักจึงตวาดดัง ๆ

"พวกท่านต้องมีเล่ห์ร้ายที่กลอกกลิ้งเลือดเย็นอยู่ งักเซ้งเทียนหายสาบสูญจนปัจจุบันไม่มีร่องรอย มาตรว่าเป็นมันจริง ไฉนต้องเข่นฆ่าสังหารชาวยุทธ์ตงง้วนด้วย ฟังวาจาของท่านไม่สับสนเหลวไหล แสดงว่ามีสติสัมปชัญญะมั่นคงแจ่มใส ยุทธจักรเล่าลือแสดงว่ามีคนปล่อยข่าวชั่วร้ายเหลวไหลอยู่จริง ๆ"

จนตอนนี้ซัวหงีจึงถูกแป๊ะอั้งงักเตือนสติให้นึกถึงปัญหาน่ากังขา รีบสวนคำทันที

"เช่นนี้เป็นว่า เทียนซัวซิ้งก็เป็นตัวปลอม ?"

เงาดำร่างสูงใหญ่ได้ยินต้องเดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง คำรามเสียงพิกลแล้วตวาด

"เราอื้อป๊าเทียนที่ไม่เชี่ยวชาญการเสแสร้งมารยา เด็กน้อยทั้งหลาย ในเมื่อถูกพวกเจ้าสังเกตได้ อย่างนั้นอย่าหมายมีชีวิตรอดกลับไปเลย"

ซัวยิ้งหัวร่อฮาฮากล่าว

"ไม่ต้องทุบตีสารภาพมาเอง ที่แท้เจ้าแซ่อื้อ เฮอะ เฮอะ ยังมีเด็กหัวต่ำเตี้ยเป็นเศษสวะใดกันอีก ?"

เงาดำต่ำเตี้ยเค้นเสียงเย็นยะเยียบ

"เซี่ยวเอี๊ยอื้อป๊าตี่ !"

เสียงดังร่างถลัน สะบัดฝ่ามือฟาดใส่ซัวยิ้งด้วยพลังหนักหน่วงจนเสียงดังสนั่น

ซัวหงีทราบตี้ตี่ของมันไม่มีทางต้านรับได้ รีบกระโดดควับออกไปผลักสองฝ่ามือร่วมกับซัวยิ้งต่อต้าน พริบตาก็เกิดการต่อสู้ที่อำมหิตดุดันขึ้นมา

แป๊ะอั้งงักส่งเสียงทางลมปราณกับฉินเจ็งเจ็ง

"ฉินเอียเท้าระวังไว้ วิชาฝ่ามือของอื้อป้าตี่มีความพิกลมาก มันแม้พยายามปกปิดดัดแปลง แต่จุดอ่อนช่องว่างยังมีมากหลาย คล้ายเคยพบเห็นในที่ใดมาก่อน สังเกตุตนไปจะต้องดูออกได้แน่"

ฉินเจ็งเจ็งถูกนางเตือนสติให้ได้คิด ต้องร้องขึ้นสุดเสียง

"อา...แป๊ะ...เฮีย... นั่นคือหัตถ์ทวยเทพยี่สิบสี่กระบวนท่า !"

แป๊ะอั้งงักสะท้านเฮือกใหญ่ เน้นเสียงหนัก ๆ

"ที่แท้เป็นวิชาเร้นลับไม่ยอมถ่ายทอดของฮั่วฮะน่อเซียน"

เงาดำร่างใหญ่คำรามสุดเสียง

"จำออกยิ่งอย่าหมายมีชีวิตรอดได้ !"

เฮียตี่แซ่ซัวแม้ใช้สองรุมหนึ่งยังคงถูกกระหน่ำจนร่อแร่คับขัน ในยามโหมกำลังสุดสิ้นความสามารถเข้าต่อสู้นั้น เมื่อได้ยินต้องตระหนกจนใจสั่นสะท้าน แต่ยังคงคลางแคลงสงสัยอยู่บ้าง

ฉินเจ็งเจ็งดูออก สองเฮียตี่มีทีท่าจะพ่ายแพ้อีกแล้ว นางส่งเสียงทางลมปราณกับแป๊ะอั้งงักทันที

"พวกเราไม่อาจต่อต้านศัตรูเพียงลำพังตัว มิเช่นนั้น ไม่มีกำลังเสริมช่วยเหลือสักน้อยนิด ไม่ต่อสู้เห็นทีไม่ได้อีกด้วย มิสู้เข้าไปร่วมกับเฮียตี่แซ่ซัวประเสริฐกว่า แป๊ะเอียเท้าเตรียมพร้อมไว้ ฉวยโอกาสที่อ้อป้าเทียนยังมิทันระวัง พวกเราลงมือเถิด มิเช่นนั้นต้องถูกมันสกัดออกเป็นสองฟากข้างแน่"

แป๊ะอั้งงักผงกศีรษะให้นางเป็นทีเห็นพ้อง สะบัดแล้วโถมควับเข้าไปปานประกายไฟ !

อื้อป้าเทียนพอเห็นคำรามเสียงกราดเกรี้ยวดุดัน โถมออกไปดุจพยัคฆ์ร้ายตะปบเหยื่อ ฟาดฝ่ามือหมายสกัดกั้นแต่ก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว

แป๊ะอั้งงักมือขวาถือกุญแจ มือซ้ายใช้กระบวนท่าผสานกันหนักแน่นเข้มแข็งยิ่งนัก

ฉินเจ็งเจ็งพอเห็นรีบปฏิบัติตาม นางปลดสร้อยสายฟ้าออกจากคอมาบ้างกระหนาบอยู่ทางขวามือของแป๊ะอั้งงักโดยใกล้ชิด โดยหันหลังให้กับซัวยิ้งซัวหงีโหมกำลังต่อต้านศัตรูสุดฝีมือ

แต่ละฝ่ามือที่อื้อป้าตี่ฟาดออกมา มีอานุภาพที่โยกคลอนยุทธจักรให้หวั่นไหวได้จริง ๆ เฮียตี่แซ่ซัวต้องรวมกำลังสี่ฝ่ามือจึงสามารถต่อต้านได้ แต่ก็หนักหน่วง

กินแรงยิ่งนัก

แป๊ะอั้งงักกับฉินเจ็งเจ็งยิ่งต่อสู้ยิ่งตื่นเต้น โชคดีที่มีอาวุธวิเศษของโบราณอยู่ หลายพลังจู่โจมศัตรูมักจะมีประสิทธิภาพที่พิสดารเสมอ แต่กับอานุภาพจู่โจมที่คล้ายภูเขาถล่มแผ่นดินทลายของอื้อป้าตี่ ยังรู้สึกยากจะต่อต้านรับมือได้

ทันใดนั้น ได้ยินเสียงแค่นหนัก ๆ ดังมาจากที่ไม่ไกลนัก

"ที่แท้เป็นศิษย์ของฮั่วฮะน่อเซียน"

ทั้งสองฝ่ายกำลังต่อสู้กันอำมหิตดุดัน ใกล้แตกหัก ถูกเสียงยะเยียบก่อกวนให้ตระหนกจนรีบเหลียวมองไป พบเห็นบนเนินดินของหลุมฝังศพหนึ่ง ไม่ทราบมามีตัวประหลาดสีทองแวววาวยืนเด่นอยู่อีกผู้หนึ่งแต่เมื่อใด

ตลอดร่างกระทั่งปลายนิ้ว ถูกห่อหุ้มอยู่ในผ้าสีทองหมดสิ้น แต่เท้าจรดศีรษะเป็นประกายแวววาววูบวาบในแสงเดือนดาว หูตา จมูกปากไม่ได้โผล่ออกมาแม้สักน้อยนิด นอกจากพอจะแยกแยะส่วนใดเป็นมือ ส่วนใดเป็นเท้าแล้วนับว่าคล้ายเป็นรูปสลักทองคำจริง ๆ คุกคามจิตใจผู้พบเห็นให้หวาดกลัวจนขนลุกได้

การประหัตประหารยังดำเนินต่อไป แต่ทุกผู้คนต่างบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงโดยไม่อาจสะกดกลั้นได้ ซัวหงีที่ตระหนกจนตะลึงลานไปชั่ววูบ การจู่โจมของมันจึงชะงักงันไปชั่ววูบเช่นกัน พริบตานั้น ถูกอื้อป้าตี่หาช่องว่างพบ กระหน่ำจู่โจมเข้ามาสามฝ่ามือซ้อน ๆ ฟาดจนมันต้องกระโดดซ้ายกระโดดขวา หลบหลีกด้วยความร่อแร่คับขันเป็นที่สุด

ซัวยิ้งเนื่องเพราะเห็นแป๊ะอั้งงักถูกกดดันหนักหน่วง จึงช่วยนางไปฝ่ามือหนึ่งจนเมื่อหันหน้ามา พอดีเห็นอื้อป้าตี่กำลังโหมจู่โจมเข้ามาทางด้านขวาของมันซึ่งเป็นช่องว่าง เพราะไม่มีซัวหงีต่อต้านให้ รีบตวาดสุดเสียงพร้อมกับผลักสองพลังฝ่ามือออกไปสุดแรง

ซัวหงีเห็นซือตี๋ของมันร่อแร่คับขัน ตระหนกจนไม่คิดอาลัยต่อชีวิตแล้วโถมเข้าไปสุดกำลังที่มี แต่ร่างยังไม่ทันโถมถึงศัตรู เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวดังขึ้นก่อนซัวยิ้งถูกฟาดกระเด็นออกไปไกลร่วมสิบวา ฟาดกับพื้นแล้วกลิ้งหลุน ๆ โดยไม่สามารถคลานขึ้นได้อีก แสดงว่าบอบช้ำสาหัสไม่น้อย

อื้อป้าเทียนได้เปรียบไม่ยอมอ่อนข้อ ถลันตามติดลงมืออำมหิตติดต่อหมายปลิดชีวิตคู่ต่อสู้เสียเลย แต่ถูกซัวหงีสกัดกั้นไว้ทัน

บทที่ 9

เดชมนุษย์ทองคำ

ตอนนั้น *สภาพการต่อสู้ของสองต่อสามยิ่ง* เลวร้ายจนร่อแร่คับขัน เนื่องจากซัวหงีที่อยู่ด้านหลังของสองดรุณีถูกคุกคาม พลังกดดันของพวกนางจึงยิ่งนานยิ่งหนัก ทั้งยังมักถูกอื้อป้าตี๋ฉวยโอกาสหาช่องว่างรอยโหว่สอดแทรกเข้าจู่โจม พวกนางจึงเริ่มกัดฟันต่อต้านไม่อยู่แล้ว

อื้อป้าเทียนพลันหัวร่อเสียงพิกล แข็งขืนจู่โจมเข้าไปในระหว่างกลางของสองดรุณี กลับเป็นยืนเคียงคู่กับอื้อป้าตี๋ในแกนกลาง โดยแยกสองดรุณีกับซัวหงีออกไปเป็นสามทิศทาง

ซัวหงีเห็นเป็นสถานการณ์เลวร้าย ทั้งซัวยิ้งก็ยังมิได้ลุกขึ้นมาร่วมกำลัง ต้องกระวนกระวายจนกระบวนท่าเปะปะวุ่นวาย ถูกพลังหนักหน่วงมหาศาลของฝ่ายตรงข้ามกระแทกกระทั้นจนถอยร่นตลอดเวลา

ส่วนตรุณีทั้งสองไม่มีปัญญาผนึกกำลังกันได้อีก จำต้องแยกกันป้องกันตัว

อื้อป้าตี่มีความอำมหิตคิดจะสังหารอยู่แล้ว มันคุกคามชัวหงีกระชั้นไม่ยอมผ่อนคลาย หัวร่อเสียงพิกลเย้ยหยัน

"วันนี้เป็นวาระชะตาขาดของสี่อันดับแรกในสิบอัจฉริยะแล้ว"

เสียงขาดคำ สองฝ่ามือสะบัดดั่งมรสุม โหมกระหน่ำจู่โจมจนชัวหงีต้องกระโดดหนีไปทั้งเหนือทั้งใต้ กระทั่งทิศทางที่จะล่าถอยก็สังเกตไม่ชัดเจนแล้ว ดรุณีทั้งสองเมื่อเห็น ทอดทิ้งการป้องกันตัว พลิ้วหลบออกไปทางซ้ายขวาดั่งสายฟ้า ทะยานเข้าช่วยอันตรายที่ร่อแร่คับขันของชัวหงีไว้

อื้อป้าเทียนไม่อาจไล่ล่าทั้งสองคนโดยพร้อมกันได้ จึงตวาดก้อง

"จัดการคนหนึ่งก่อนค่อยว่ากล่าว"

มันทอดทิ้งแป๊ะอั้งงัก เสริมกำลังโถมใส่ฉิ่นเจ็งเจ็งทันที

ฉิ่นเจ็งเจ็งยังไปไม่ถึงข้างกายชัวหงี พลันรู้สึกมีพลังหนักหน่วงมหาศาลปานภูเขาทลายลงใส่ศีรษะ กระหนกจนต้องโถมเข้าไปสุดแรง แต่นางไหนเลยเป็นคู่มืออื้อป้าเทียนได้ พลังทั้งสองฝ่ายพอปะทะ ถูกกระแทกจนเซถลาถอยหลัง ร่อแร่คับขันอีกคนหนึ่งแล้ว

อื้อป้าเทียนไหนเลยยอมให้นางหยั่งเท้าทรงกายมั่น โถมเข้าใส่เป็นคำรบสองทันที !

ฉิ่นเจ็งเจ็งสำนึกตัวไม่มีทางรอดชีวิตได้ กัดฟันหมายจะเสี่ยงเป็นครั้งสุดท้าย

ขณะร่อแร่ปานชีวิตแขวนบนเส้นด้ายนั้น พลันได้ยินตัวประหลาดสีทองที่ยืนอยู่ในระยะห่างไกลตวาด

"ตัวร้ายที่แอบอ้างชื่อเสียง รีบไสหัวไปให้เรา !"

อื้อป้าเทียนมิทันกระหน่ำฝ่ามือลงจู่โจม พลันรู้สึกมีพลังหนักหน่วงชุมหนึ่งกระแทกเข้าใส่ มันที่โอหังลำพองเบนการจู่โจมออกต้านรับทางด้านข้างพร้อมกับตวาด

"ผู้ใดกล้า..."

ไม่ทันจบคำ ร่างถึงกับคล้ายเป็นว่าวขาดจากปาน ในเสียงระเบิดที่ดังสะเทือนเลือนลั่น ถูกฟาดปลิวกระเด็นออกไปไกลร่วมสามสิบวา !

ฉิ่นเจ็งเจ็งมิได้แตกตื่นจนตะลึงลาน ช้อนตามองไปก็เห็นคนสีทองยืนห่างจากนางไม่ไกลนัก พริบตานั้นยังหันมามองนางแวบหนึ่งด้วย

ขณะหมายกล่าวขอบพระคุณ แลเห็นอื้อป้าเทียนพุ่งกลับเข้ามาดั่งสายฟ้า

อีกครั้ง พร้อมกันนั้นอื้อป้าตี่ก็ทอดทิ้งการล่าสังหารซัวหงี พุ่งเข้ามาในทิศทางนี้ พลางร้องดัง ๆ

"ซือเฮียช้าไว้ ต้องถามความเป็นมาของเจ้าตัวร้ายให้ชัดเจนก่อนค่อยลงมือ"

อื้อป้าเทียนตอนนั้นเพิ่งพุ่งลงสู่พื้น ได้ยินรีบตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ฟาดมันให้ลงคลานก่อนค่อยถาม !"

ขาดคำระดมมือเท้าออกพร้อมกัน โถมเข้าใส่คนชุดสีทองดั่งพยัคฆ์ร้ายตะปบเหยื่อ เงาฝ่ามือพร่างพรายดุจตาข่ายฟ้าผืนมหึมาครอบคลุม

ได้ยินคนชุดสีทองแค่นหัวร่อ ประกายทองวูบขึ้นแวบหนึ่ง กระโดดปราดออกไปทางด้านข้างร่วมสองวา อื้อป้าเทียนโถมไม่ถูกเป้า พลิกตัวตีลังกาในกระบวนท่าพญาอินทรีคล้ำเมฆมาทะยานตามติดในพริบตาเดียวกัน

อื้อป้าตี่ดูออกว่าเป็นสถานการณ์ไม่ถูกต้อง รีบสะอึกเข้าขวางในด้านข้างทางสกัดทางอื้อป้าเทียนไว้แล้วกล่าว

"ตั้วกอออย่าเพิ่งเคลื่อนไหว ผู้น้องจำเป็นต้องถามให้ชัดเจนก่อนค่อยลงมือ"

อื้อป้าเทียนก็คล้ายสำนึกตัวเผชิญศัตรูกล้าแข็งแล้ว ชะงักเท้าแค่นเสียง

"อย่างมากก็เป็นผู้เยาว์ของยุทธจักรตงง้วน อย่าปล่อยมันหนีรอดไปโดยเด็ดขาด"

ในคำตอบโต้ของพวกมัน ซัวหงีประคองซัวยิ้งที่หอบหายใจรักษาตัวขึ้นจากพื้น แป๊ะอั้งงักก็รีบมาที่ข้างกายฉิ่นเจ็งเจ็ง แต่ทว่าพวกนางต่างมิได้เอ่ยปาก สายตาทั้งมวลจับอยู่ที่ร่างประหลาดสีทองแน่วนิ่ง

อื้อป้าตี่ที่เขม้นมองคนชุดสีทองอยู่ครู่ใหญ่จึงถาม

"นี่สหาย เมื่อครู่ที่เจ้าสอดมือเป็นการประท้วงอยุติธรรม หรือมีความแค้นกับพวกเรา ?"

ตัวประหลาดสีทองไม่สนใจไยดีมันเลย แม้ดวงตามิได้เปิดเผยออกทางด้านนอก แต่หันหน้าหาแป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็ง บางเวลาก็เหลียวไปมองเฮียตี้แซ่ซัวแวบหนึ่ง

อื้อป้าตี่ถามไปโดยไม่ได้คำตอบมา อื้อป้าเทียนกลับเป็นฝ่ายเดือดดาลจะทะยานเข้าเสี่ยงชีวิตอีก แต่ยังคงถูกอื้อป้าตี่ขวางไว้กล่าว

"นี่ ! สหายไม่ตอบไม่ได้ ความสะกดกลั้นของพวกเรามีจำกัด เจ้าชื่อแซ่ไรกันแน่ ?"

อื้อป้าตี่ยังคงรีดเร้นเค้นถามไม่ยุติ

จนตอนนี้ตัวประหลาดสีทองเผยปากแล้ว แต่มิใช่ตอบคำถามของมัน เพียงแค่นเสียงเย็นชาให้กับเอียตี่แซ่ซัว

"พวกท่านเป็นศิษย์มารเผ่าเซงแดงกระมัง? รีบเร่งไสหัวกลับไปบอกซือแป๋พวกท่าน ให้มันรีบระดมกำลังที่เข้มแข็งรวมตัวไว้ บอกว่าเราในเร็ววันนี้ต้องไปปลิดชีวิตสุนัขมันให้ได้ หากแยกย้ายกัน เป็นการเปลืองเวลาไล่ล่าสังหารของเรามาก"

ไม่รอให้ซัวหงีเอ่ยปาก หันมากล่าวต่อแป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็ง

"พวกท่านก็ไปได้แล้ว ฝากบอกกับลุ้ยบ้อและจิ๊บสี่ซิงแซ ถึงเวลาเลิกล้มเขตหวงห้ามยุทธจักได้แล้ว"

อื้อป้าเทียนได้ยินมันสั่งให้ผู้อื่นถอนตัวไป ไม่อาจสะกดกลั้นได้อีกแล้ว คำรามดังสนั่น

"ผู้ใดกล้าปล่อยคนโดยพลการ? คืนนี้อย่าหมายมีผู้ใดรอดชีวิตจากที่นี่ได้แม้สักคนเดียว!"

มันแม้เดือดดาลปานคลุ้มคลั่ง แต่ยังคงไม่กล้าเข้ามาใกล้ชิดนัก เพียงมีทีท่าอำมหิตโหดเหี้ยมเท่านั้น

ตัวประหลาดสีทองหัวร่อแค่น ๆ กล่าว

"เกาทัณฑ์ยิงสุริยันทั้งสามดอกของฮั่วฮะน่อเซียนยังมิได้ถ่ายทอดให้กระมัง? คืนนี้เราไม่ฆ่าเจ้า รีบเร่งกลับไปรายงาน ต้องอาศัยพลังฝีมือพวกเจ้าอาจารย์กับศิษย์สี่คนรวมกันแล้วพอจะใช้ได้ หากไม่สำเหนียกตัวลองโยเมมเจ้ผู้โจมตู"

อื้อป้าเทียนถูกอานุภาพของมันขู่ขวัญจนไม่กล้าเคลื่อนไหวจริง ๆ ได้แต่แค่นหัวร่อถาม

"ในเมื่อเจ้ากล้าอวดโอ่โอหัง ไฉนกระทั่งประวัติความเป็นมาก็ไม่กล้าเปิดเผย?"

ตัวประหลาดสีทองหัวร่อเสียงก้องตอบ

"ตัวเรามีกฎอยู่ข้อหนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามไม่ถึงวาระใกล้จะสิ้นใจ อย่าหมายทราบชื่อแซ่ของเราได้ พวกเจ้ามีผู้ใดกล้าบอกว่ายอมตาย? ในวาระสุดท้ายของลมหายใจเราย่อมต้องบอกมันโดยชัดเจน ผู้ใดต้องการหาที่ตายรีบเสนอตัวมา"

อื้อป้าเทียนไม่อาจสะกดกลั้นการเหยียดหยามเช่นนี้อีกแล้ว คำรามพร้อมกับโถมเข้าไป

"ดูผู้ใดหาที่ตาย?"

อื้อป้าตี่จะขัดขวางก็ไม่ทันท่วงที จำต้องสะบัดฝ่ามือโถมเข้าจู่โจมบ้าง ฝ่ามือทั้งสี่ของทั้งสองฟาดตรงไปเป็นแนวทางเดียวกัน ความหนักหน่วงเข้มแข็งของพลังไม่มีผู้ใดทัดเทียมได้จริง ๆ

ตัวประหลาดสีทองพลันถอยควับไปหลายวา แล้วถลันหลบออกทางด้านข้างอีกแปดเชียะ ท่วงท่าของมันทั้งรวดเร็วทั้งพิสดาร ขณะศัตรูยังมิทันโถมเข้ามาอีกครั้งเห็นมันเงยหน้ามองท้องฟ้าแวบหนึ่งแล้ว พลันร้องด้วยความตระหนกดัง ๆ

ดวงจันทร์บนท้องฟ้าลับหายไปแล้ว คำนวณว่าเป็นเวลาใกล้สว่าง อาจเป็นไปได้ว่ามันเห็นเป็นเวลาใกล้สว่าง จึงมีความตระหนกจนร้องขึ้น สองผู้ป่าเถื่อนแม้ดูออกว่าฝ่ายตรงข้ามมีทีท่าผิดปกติ แต่ไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ ยังคงโถมเข้าจู่โจมไม่ยอมหยุดยั้ง

ซัวหงีก็คล้ายแลเห็น แต่ซัวยิ่งเพิ่งทุเลามา แป๊ะอั้งงักกับฉินเจ็งเจ็งคล้ายกำลังถกถึงปัญหาเร้นลับใดอยู่ ตาทั้งสี่ยังคงมิเคยเบือนห่างจากตัวประหลาดสีทองเลย

ครั้งนี้ ตัวประหลาดสีทองไม่หลบหลีกอีกแล้ว ตรงกันข้าม กลับทะยานเข้ารับหน้าศัตรู พริบตาที่ทั้งสองฝ่ายปะทะกัน เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าถล่ม

อื้อป้าเทียนป้าตี่เมื่อร่วมมือกัน มีพลังหนักหน่วงมหาศาลปานใดแล้ว ? แต่กลับถูกตัวประหลาดสีทองที่ระดมจู่โจมไปสิบกว่าฝ่ามือ รุกไล่จนปั่นป่วนวุ่นวาย รับแต่ละฝ่ามือทั้งสองต่างถูกกระแทกจนถลาถอยหลัง ความหนักหน่วงรุนแรงของอานุภาพจู่โจมนี้ ชู่ขวัญผู้ดูอยู่ทางรอบนอกจนขนลุกเกรียว

ฉินเจ็งเจ็งพลันร้องขึ้น

"มันเอง..."

แป๊ะอั้งงักรีบปิดปากนาง พร้อมกับตวาดห้าม "หยุดไว้ !"

ซัวหงีเปรื่องปราดหลักแหลมปานใดแล้ว ได้ยินรีบกระโดดเข้ามาส่งเสียงแผ่วเบา

"ฉินโกวเนี้ย ท่านว่าเป็นผู้ใด ?"

แป๊ะอั้งงักหันมองมันพลางตอบ

"เป็นศิษย์ของฮั่วฮะน่อเซียน"

นางคล้ายตั้งจงใจอำพราง ตอบแล้วเบนเรื่องออกไป

"สองท่านรีบเร่งกลับไปรายงานอาจารย์ บอกสองป่ามีพลังฝีมือเหนือกว่าฮัวซะน่อเซียนเสียอีก ภายหน้าต้องเป็นผลร้ายต่อฝ่ายท่านและฝ่ายเราอย่างใหญ่หลวงทีเดียว"

ซัวหงีก็ถูกความตื่นเต้นคราวนี้ก่อกวนจนว้าวุ่นสนลาน มิได้สังเกตสีหน้าของนางมีพิรุธน่าสงสัย จึงผงกศีรษะรับคำ

"สองป่านี้ไม่ต้องคลางแคลงสงสัยอีกแล้ว แต่เรื่องสำคัญสุดในตอนนี้ ยังคงเป็นตัวประหลาดสีทองนั้น ผู้นี้ยังมีอันตรายน่าหวั่นวิตกกว่าสองป่ามากนัก ไม่คาดคิดโดยเด็ดขาด ยุทธจักรตงง้วนถึงกับมีบุคคลร้ายกาจปานนี้ขึ้นผู้หนึ่ง ผู้นี้ไม่อาจใช้จำนวนน้อยเข้าต่อต้านรับมือ ภายหน้าต้องชุมนุมยอดฝีมือทั้งมวลล้อมจู่โจมจึงจะได้ วาจาเมื่อครู่ของมัน แสดงว่ามีความประสงค์ร้ายต่อพวกเราทั้งสองฝ่ายแน่ชัด"

ซัวยิ้งที่เพิ่งทุเลา อ่อนล้าสิ้นแรง เดินช้า ๆ เข้ามากล่าว

"ทุกท่านระวังไว้ ตัวประหลาดสีทองอาจไม่สามารถเห็นแสงอาทิตย์ของเวลากลางวัน"

ขณะที่วาจาเพิ่งขาดคำ พลันมีเสียงครางเบา ๆ สองครั้งกระทบโสต ทั้งสี่รีบเหลียวมองไป ต่างต้องตระหนกจนอุทานสุดเสียง เพราะสองป่าถูกกระหน่ำจู่โจมจนคล้ายเป็นกระสุน และก็คล้ายเป็นว่าวขาดจากป่าน

ตัวประหลาดสีทองมิได้ตามไปลงมือสังหาร เพียงส่งเสียงยะเยียบเย็นชา

"รีบไสหัวกลับไปรายงานที่ป้าอ๊วงฮง ตัวเราพร้อมที่จะไปกวาดล้างทำลายให้ราบเป็นหน้ากลองทุกขณะ"

สองป่ามีกำลังภายในลึกล้ำสุดยอด ร่วงลงสัมผัสพื้นแล้วมิได้บาดเจ็บบอบช้ำสักน้อยนิด แต่ก็ตระหนกจนไม่กล้าสู้หน้าอีกแล้ว พากันทะยานกายหนีจนสุดฝีเท้าไปทันที

ตัวประหลาดสีทองยืนสงบอยู่ครู่หนึ่ง จึงหันกล่าวต่อสี่บุรุษสตรี

"พวกท่านไม่ฉวยโอกาสนี้ถอนตัวไป ? หากพบกับสองป่าที่อำมหิตดุร้ายอีกต้องถูกสังหารแน่นอนแล้ว"

หยุดเล็กน้อย เดินเข้ามาหาเฮียดี๋แซ่ซัวพลางเน้นเสียงต่อ

"เราขอเตือนพวกท่านสองเฮียตี๋ รีบเร่งถอนตัวกลับสำนักล้อส่าย พร้อมกับพาคนรักของท่านไปด้วย กลับตัวกลับใจเป็นคนดีงาม อย่าได้โหดร้ายรานน้ำใจ

พวกนางเป็นอันขาด หากผู้ใดมีต้นไม่มีปลาย เราจะต้องปลิดชีวิตผู้นั้นให้ได้ !"

จบคำทันมองดรุณีทั้งสองแน่วนิ่งแวบหนึ่ง จึงพลิ้วตัวไปโดยเร็ว

ความมุ่งหมายของมันชัดเจนอย่างยิ่ง เฮียตี่แซ่ซัวได้ฟังก็รู้อยู่แก่ใจ แต่สองดรุณีคล้ายตกอยู่ในหมอกหนาวุ่นงงจนไม่ทราบเป็นเรื่องราวใดกัน จึงส่งเสียงทางลมปราณปรึกษาหารือกันตลอดเวลา โดยเฉพาะคำ 'อย่าได้โหดร้ายรานน้ำใจพวกนาง' ยิ่งสะกิดใจสองดรุณีให้สะท้านหวั่นไหวอย่างรุนแรง

เฮียตี่แซ่ซัวชายตาบอกใบ้กันแวบหนึ่ง มารยาเป็นจะไปไล่ล่าร่องรอยของตัวประหลาดสีทอง แต่เมื่อถึงในป่ากลับหยุดลง ซัวยิ้งกล่าวขึ้นก่อน

"ตัวประหลาดนั้นลึกลับเจนผู้คนยากจะหยั่งคำนวณได้จริง ๆ วาจาของมันระบุถึงพวกเราที่มีต่อดรุณีสองนางชัด ๆ ซือเฮีย นี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? หรือมันดูออกว่าพวกเรามีใจรักดรุณีสองนางอยู่ก่อนแล้ว ?"

ซัวหงีผงกศีรษะตอบ

"ผู้นี้ต้องเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับดรุณีทั้งสอง แต่ไฉนกลับมีความแค้นต่อลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซ กระทั่งสองดรุณีพบเห็นแล้วก็ยังไม่รู้จักเลย ?"

"นี่เป็นเรื่องที่ผู้คนต้องเสียสมองจริง ๆ ซือเฮีย ตอนนี้มีปัญหาสำคัญอยู่ หากพวกเราต้องการสองดรุณีก็ต้องถอนตัวจากสำนัก มิเช่นนั้นอย่าได้ใช้ปัญญาความคิดเลย ตัวประหลาดสีทองนั้นกระทั่งเจ้าป่าเถื่อนดุร้ายทั้งสองยังมิใช่คู่มือ พวกเรายิ่งไม่ต้องเอ่ยอ้างแล้ว แม้พวกอาจารย์กับซือตี่นับรวมกัน ยังไม่ใช่คู่มือของมันได้ ท่านเป็นซือเฮีย ทุกประการขอรับทราบการตกลงของท่านก่อน"

ซัวหงีสั่นศีรษะกล่าว

"พวกเรามีศักดิ์ถึงไทจือ (ราชบุตร) เป็นฐานันดรที่สูงส่งปานใด ไหนเลยอาศัยวาจามันเพียงคำเดียว ก็คุกคามจนเราถอนตัวจากสำนักได้"

"อย่างนั้นจะทอดทิ้งสองดรุณีไม่ต้องการ ?"

"เหอะ ในแผ่นฟ้าแผ่นดิน ไปหาสตรีที่งามสะคราญปานนี้จากแห่งหนใดได้อีก ? พวกเรายังคงดำเนินตามแผนเดิม ยามใดสำเร็จ ดรุณีทั้งสองต้องติดตามพวกเราโดยสนิทใจไม่กล้าเบือนตัว ถึงตอนนั้น ยังมีผู้ใดสามารถก่อกวนทำลายได้อีก ?"

ซัวยิ้งได้ยินเสียงเคลื่อนไหวทางด้านหลัง คาดว่าดรุณีทั้งสองติดตามเข้ามา จึงมารยาเป็นหันไปส่งเสียง

"ซือเฮีย ตัวประหลาดหนีหายไม่มีร่องรอยจริง ๆ แล้ว"

ชัวหงีรับคำด้วยไวปัญญา

"พวกเรากลับไปหาโกวเนี้ยทั้งสอง พากันกลับภูเขาซูมี้ซัวกันเถิด"

"พวกเรามาแล้ว"

นั่นเป็นเสียงฉิ่นเจ็งเจ็งร้องบอกมาแต่ไกล เมื่อทั้งสี่พบกันแล้วมิได้ว่ากล่าวสนทนาอย่างไรอีก พากันมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตกโดยเร็ว

ตอนนี้เป็นเวลาสว่างเต็มที่แล้ว เบื้องหน้ามีลำน้ำจือกังขวางอยู่ ถามดูจึงทราบเป็นเมืองซั้งแกโต่ว ชัวหงีเห็นดรุณีทั้งสองยังจูงม้าคู่ชาอยู่สองตัวจึงเสนอ

"ไม่จำเป็นต้องใช้ม้าแล้ว เมื่อข้ามลำน้ำแล้วใช้วิชาตัวเบาโลดแล่นไป ทั้งรวดเร็วทั้งสะดวกกว่าอีกมากหลาย ที่นี้ไม่สมควรจะรีรออยู่เนิ่นนานนัก"

ดรุณีทั้งสองรู้สึกมีเหตุผล สำหรับกับพวกนาง อาชาพ่วงพีไม่มีคุณค่าสักเท่าใดเลย จึงปล่อยให้มันไปตามยถากรรมไม่นำพาอีก

ข้ามลำน้ำแล้ว ทั้งสี่ต่างใช้วิชาตัวเบาโลดละลิ่วเลียบริมน้ำไปดั่งดาวตกจากฟ้า อีกยี่สิบกว่าลี้ก็ขึ้นสู่ทางหลวงใหญ่

จนใกล้เที่ยงวันนั้น เบื้องหน้าปรากฏเป็นตัวเมือง ทั้งสี่ไม่ต้องการเข้าพักแรมในเมือง มอบหมายให้ชัวยิ้งเป็นผู้เร่งฝีเท้าเข้าไปซื้อเสบียงกรังในเมืองมาแล้วเดินทางสู่ทิศตะวันตกต่อ

โชคดีที่ทางสายนี้มีคนสัญจรน้อย แม้จะมีคนพบร่องรอยของพวกมัน แต่ก็เป็นเพียงแวบเดียวให้ตื่นเต้นสงสัยเท่านั้น

ทันใดนั้น มีชายกลางคนผู้หนึ่งกระโดดออกมาจากในป่าด้านข้าง ยืนเด่นอยู่ที่กลางทางร้องดัง ๆ

"ท่านใดคือแป๊ะอั้งงักนึ่งเฮี้ยบ ?"

ชัวหงีโถมเข้าไปตวาด

"เจ้าเป็นผู้ใด ?"

ชายกลางคนกระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองมองมัน ส่งเสียงอีกครั้ง

"ข้าพเจ้ารับคำไหว้วานจากผู้คน ต้องการบอกเล่ากับนึ่งเฮี้ยบโดยตรง"

แป๊ะอั้งงักสืบเท้าเข้าไปถาม

"เราเอง ท่านมีเรื่องอันใดกันแน่ ? รับคำไหว้วานจากผู้ใด ?"

ผู้นั้นล้วงห่อผ้าเล็ก ๆ สีเหลืองออกจากอกเสื้อกล่าว

"สหายผู้นั้นมิได้บอกชื่อแซ่ เพียงให้ข้าพเจ้ามอบของนี้แก่นึ่งเฮี้ยบ ให้ส่งต่อเจ็กเจ่กของท่านอีกทอดหนึ่ง"

ประคองห่อผ้าแพรสีเหลืองเล็ก ๆ แก่นางแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าแซโค้ว เมื่อครู่ผ่านทางนี้ พบกับสหายผู้นั้น มันบอกนึ่งเฮี้ยบใกล้จะมาในบัดดล ข้าพเจ้าจึงอยู่รอที่นี้"

เมื่อมอบของให้แล้ว ประสานมือคารวะอำลาไป แป๊ะคั้งงักไม่อาจจะแก้ดูต่อหน้าผู้คนทั้งหลายได้ แต่รู้สึกห่อผ้าเล็ก ๆ นี้มีน้ำหนักมากผิดปกติ จึงเก็บไว้ในถุงหนังข้างเอว แล้วรีบเร่งเดินทางต่อจนพลบค่ำ ทั้งสี่มาถึงตัวเมืองหนึ่ง

ฉิ่นเจ็งเจ็งหาโรงเตี๊ยมเข้าพักแรม หลังอาหารนางกับแป๊ะอั้งงักเข้าไปพักห้องพิเศษ ปิดประตูลงกลอนแล้วกล่าว

"แป๊ะเอียเท้า พวกเรามาดูผู้นั้นส่งของใดกัน เรื่องนี้จะต้องมีเลศนัยที่พิกลอยู่...แต่ต้องระวังจะถูกคนลอบประทุษร้ายด้วย"

แป๊ะอั้งงักหัวร่อกล่าว

"พวกเรายังกลัวจะถูกพิษไปได้ ?"

แป๊ะอั้งงักกล่าวแล้วล้วงห่อผ้าแพรสีเหลืองเล็ก ๆ นั้นออกมาแก้ดู พอเห็นต้องร้องด้วยความตระหนก

"กิมกังเจี้ยะ !"

ฉิ่นเจ็งเจ็งก็แตกตื่นเป็นยิ่งนัก ร้องสวนคำ

"ยังมีกระดาษจดหมายอีกแผ่นหนึ่ง"

ดรุณีทั้งสองชิงกันอ่าน เห็นในจดหมายเขียนไว้

"อาจารย์มีแค้น ศิษย์มีบุญคุณ รวมอยู่ในตัวเราผู้เดียว หลังจากครุ่นคิดใคร่ครวญ มีแต่ลบล้างกันทั้งสองฝ่าย"

ทางด้านข้างของจดหมาย ยังมีอักษรอยู่แถวหนึ่งไว้

"เพชรวิเศษนี้โปรดคืนแก่เจ็กเจ่กท่าน งักเซ้งเทียน..."

สองดรุณีอ่านจบความ นิ่งอึ้งอยู่เป็นเนิ่นนาน ฉิ่นเจ็งเจ็งจึงถอนใจส่งเสียงก่อน

"ทุกประการของพวกเรามันต่างทราบชัดเจนแล้ว แป๊ะเอียเท้า ท่านดูอีกด้านหนึ่ง คล้ายดั่งยังมีอักษรอยู่"

แป๊ะอั้งงักพลิกกระดาษดูด้านหลัง เห็นเขียนไว้

"พระคุณของสองท่าน แม้มิได้ชดใช้หมดสิ้น แซ่ซัวทั้งสองเป็นมังกรในมวลมนุษย์จริง แต่สวามิภักดิ์ผิดที่ ควรเกลี้ยกล่อมชักชวนให้มันทอดทิ้งแนวทางอธรรมกลับสู่ธัมมะ มิเช่นนั้น ต้องพลอยได้รับเภทภัยจากพวกมัน ยอมไม่หลีกเลี่ยงคำครหาตำหนิ เสนอความเห็นโดยเปิดเผยจริงใจ รับไว้หรือไม่แล้วแต่โกวเนี้ยตัดสินใจ จากเซ้งเทียน"

แป๊ะอั้งงักอ่านแล้วเข้าใจมาได้ ส่งเสียงด้วยสีหน้างุนงงสงสัย

"มันไฉนมีความคิดเห็นเช่นนี้ ? แซ่ซัวทั้งสองเกี่ยวข้องใดกับพวกเรา ?"

ฉินเจ็งเจ็งสั่นศีรษะกล่าว

"เราก็คำนวณไม่ชัดเจน ภายหน้าพบมันค่อยถามเถิด"

แป๊ะอั้งงักยกเพชรขึ้นดูพลางกล่าว

"ในเมื่อมันมิได้ตายไป แสดงว่าอาจยังไม่ทราบความลับในเพชรวิเศษนี้ อย่างนั้น จำเป็นต้องรีบเร่งนำเพชรไปคืนแก่เจ็กเจ่กจึงจะได้"

"หากคืนนี้ไม่พักแรมที่นี่ ยังพอจะเดินทางได้อีกช่วงหนึ่งทีเดียว"

แป๊ะอั้งงักผุดลุกขึ้นส่งเสียง

"พวกเราล่วงหน้าไปกัน"

โยนเศษเงินลงบนโต๊ะชิ้นหนึ่ง ผลักหน้าต่างกระโดดออกไปก่อน ฉิ่นเจ็ง-เจ็งกระโดดติดตามพลางกล่าวเบา ๆ

"แป๊ะเอียเท้า เราได้คิดถึงปัญหาหนึ่งแล้ว"

"ปัญหาใดกัน ? ใช่เกี่ยวกับปิศาจก่อกวนเรื่องราวตัวนั้นหรือไม่ ?"

"ในเมื่อมันรู้จักพวกเราแล้ว สภาพที่พวกเราปลอมตัวเป็นบุรุษ มันย่อมชัดเจนอย่างยิ่ง ซึ่งหมายความ มันก็...ถูกต้อง...มันก็มี...มีน้ำใจต่อพวกเราเช่นกัน"

นางต้องตะกุกตะกักด้วยความเอียงอายเป็นอย่างยิ่ง แต่แป๊ะอั้งงักโพล่งด้วยความตระหนก

"มันสงสัยพวกเรามีน้ำใจกับพวกแซ่ซัวทั้งสอง ..."

ฉินเจ็งเจ็งถอนใจสอดคำ

"นี่ไม่อาจตำหนิมันเกิดความสงสัย ผู้แซ่ซัวมีทีท่าต่อพวกเราเปิดเผยเกินไป มาตรว่าพวกเราแน่ใจในความบริสุทธิ์ ไม่มีเรื่องต้องละอายต่อมโนธรรมประจำใจ แต่ทว่า...พฤติการณ์ของพวกเราออกจะปล่อยตัวไม่สำรวมเกินไป ก่อน ๆ นี้มิเคย

คิดถึงปัญหานี้ เมื่อหวนคิดในตอนนี้ อย่างน้อยที่สุดปล่อยตัวเกินกว่าดรุณีที่ดีงามไปบ้าง"

แป๊ะอั้งงักกล่าวอย่างเปิดเผย

"นั่นไยไม่ง่ายดายยิ่ง นับแต่นี้อย่าคบค้าหาสู่กับผู้แซ่ซัวก็แล้วกัน"

ฉิ่นเจ็งเจ็งกล่าวด้วยความสะทกสะท้อน

"ท่านหลงเข้าใจตัวเองเป็นฝ่ายถูกเสมอมา แต่ในความรู้สึกนึกคิดของตัวก่อกวนนั้น น่ากลัวยากยิ่งจะคลายความข้องใจไปได้"

แป๊ะอั้งงักจึงพลันรู้สึกเป็นเรื่องหนักหนาสาหัสจริง ๆ นางชะงักเท้าโพล่งเบา ๆ

"พวกเราไปสังหารแซ่ซัวทั้งสองกัน เป็นการแสดงความบริสุทธิ์ของพวกเราเป็นไร ?"

ฉิ่นเจ็งเจ็งพลอยหยุดเท้าบ้าง สั่นศีรษะกล่าว

"ผู้แซ่ซัวมีพระคุณต่อพวกเรา ฆ่าไปนับว่าไร้คุณธรรม ต้องละอายต่อมโนธรรมประจำใจ พวกเราไม่อาจกระทำเช่นนี้ และเรื่องราวก็ไม่เพียงนี้เท่านั้น"

"โอ้ ยังมีเรื่องอันใด ?"

"แป๊ะเอียเท้า มันบังคับให้อาจารย์ท่านปลดปล่อยเขตหวงห้ามยุทธจักร แต่พวกผู้เฒ่ามีนิสัยที่พิกลสุดพิสดารปานใด ไหนเลยจะฟังวาจาของมันเข้าหูได้ ? เรื่องนี้จะต้องยิ่งก่อกวนยิ่งมีความอาฆาตแค้นลึกซึ้งจนแทบไม่อาจอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน พวกเราที่อยู่ในศักดิ์ฐานะนี้ ไยไม่ลำบากยากใจอย่างยิ่ง ?"

แป๊ะอั้งงักได้ฟังฉิ่นเจ็งเจ็งแยกแยะเหตุผลที่ถูกต้องมา นางหวั่นกังวลจนฎีมือโพล่งเบา ๆ

"แล้วควรทำอย่างไร ?"

ฉิ่นเจ็งเจ็งเห็นแป๊ะอั้งงักรุ่มร้อนจนเดินวนเวียนอยู่ไปมา นางต้องถอนใจกล่าว

"ไม่มีปัญญาคลี่คลายช่วยเหลือ มีแต่ปล่อยไปตามลิขิตฟ้าดินเท่านั้น"

"ฉิ่นเอียเท้า ท่านยินยอมทอดทิ้งฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือไม่ ?"

แป๊ะอั้งงักถามอย่างกลมกลืนที่สุดและก็จริงใจที่สุดด้วย แต่ฉิ่นเจ็งเจ็งกลับย้อนถาม

"ท่านเล่า ?"

แป๊ะอั้งงักชี้พื้นกล่าว

"พวกเราหันหลังเขียนลงบนพื้น ดูว่าจะใจตรงกันหรือไม่ ?"

ฉินเจ็งเจ็งผงกศีรษะเห็นพ้อง ทั้งสองหันหลังชนกัน นั่งยอง ๆ ลงไปใช้นิ้วขีดอักษรบนพื้นหลายตัว แล้วลุกขึ้นยืนดูพร้อมกัน ไหนเลยคาดคิด ทั้งสองต่างเขียน *ยอมตายเพื่อรัก* เฉกเช่นเดียวกัน !

ทั้งสองประสานตากันเนิ่นนาน ต่างมิได้ส่งเสียงสักครึ่งคำ ทั้งมีความรู้สึกเช่นเดียวกัน และก็มีความหึงหวงต่อกัน แต่ไม่อาจบ่งบอกไปได้ ดังนั้นพากันเร่งฝีเท้ามุ่งหน้าสืบไป

จวบจนใกล้สว่าง แป๊ะอั้งงักพลันหันมากล่าว

"มีคนไล่หลังมาแล้ว !"

ฉินเจ็งเจ็งโพล่งถามด้วยความสงสัย

"มีกี่คน ?"

แป๊ะอั้งงักรีบฉุดมือนางเข้าซ่อนตัวพลางกระซิบ

"อย่าส่งเสียงดัง มีสองคนอยู่ในป่าด้านซ้ายที่เบื้องหลัง"

"อาจเป็นเฮียตี่แซ่ซัวก็ได้"

แป๊ะอั้งงักส่ายศีรษะตอบ

"เฮียตี่แซ่ซัวไหนเลยจะสะกดรอยตาม ? หากเป็นพวกมันต้องส่งเสียงเรียกเสียนานแล้ว กลัวแต่จะเป็นเฮียตี่ป่าเถื่อนสองตัวนั้น ระวังไว้ พวกมันก็หยุดลงแล้วประหลาดแท้ ไฉนไม่โถมเข้าม จู่โจมพวกเรา ?"

ฉินเจ็งเจ็งก็คล้ายฟังความเคลื่อนไหวได้ชัดเจน นางกระซิบบ้าง

"หรือเป็นชาวยุทธ์อื่น ๆ หากเป็นสองป่า ไฉนหดหัวไม่เข้ามาใกล้กว่านั้น ?"

"พวกมันก็เพียงพบเห็นร่องรอยของพวกเราเท่านั้น อาจยังมิได้เห็นชัดตา หากคาดคิดไม่ผิดพลาด อาจเข้าใจว่าพวกเราเป็นตัวประหลาดสีทองก็ได้"

ฉินเจ็งเจ็งก็คล้ายได้คิดถึงปัญหานี้เช่นกัน ผงกศีรษะกล่าว

"หวังว่าเฮียตี่แซ่ซัวอย่าเดินทางสายนี้ด้วย มิเช่นนั้นเห็นทีต้องพบกันเป็นแน่"

"พวกเราไม่อาจหลบซ่อนอยู่นานนัก จำเป็นต้องฉวยโอกาสถอนตัวหนีไป"

จบคำทะยานกาย เร่งฝีเท้าด้วยความเร็วดั่งดาวตก ฉินเจ็งเจ็งพุ่งติดตามกระชั้นชิด ไม่กล้าไปทางที่กว้างเปิดเผย จงใจเลือกแต่บริเวณมีป่าไม้หนาทึบหินผาระเกะกะเท่านั้น

ไหนเลยคาดคิด ผู้สะกดรอยตามถึงกับคล้ายเป็นเงาร่าง ติดตามไม่ยอมเลิกราขุดิ ทั้งสองดรุณีได้ยินเสียง ใจต้องเต้นถี่เร็ว ไม่กล้ารีรออีกแล้ว ทุ่มเทกำลัง

เท่าที่มี หนีดุจกับปลาหลุดรอดออกจากร่างแห

โลดละลิ่วไปได้ร้อยกว่าลี้ ผู้ไล่หลังสามารถกระชั้นเข้ามาใกล้กว่าเดิม พลันได้ยินเสียงหัวร่อที่ประหลาดพิกลดังขึ้นแล้วกล่าว

"ที่แท้พวกท่านทั้งสองนี่เอง ฮา ฮา เรายังเข้าใจเป็นตัวประหลาดสีทองเสียอีก หนีไม่พ้นดอก รีบงอมือให้จับกุมเถิด เพื่อไม่ต้องให้อื้อตั๋วเอี๊ยเปลืองมือเท้า"

สองดรุณีได้ยินก็ยืนยันได้ ผู้ไล่หลังมาคืออื้อป๊าเทียนอื้อป๊าตี่จริง ต้องตระหนกจนยิ่งว้าวุ่นลนลาน ดีที่เบื้องหน้าเป็นป่าเขาสูงชันซับซ้อน ทั้งสองเร่งร้อนไม่เลือกเส้นทาง วิ่งอย่างไม่คิดชีวิตต่อไป

สองเฮียตี๋ป่าเถื่อนแม้มีกำลังภายในที่เลอเลิศสูงสุด แต่วิชาตัวเบามิได้เหนือกว่าดรุณีทั้งสองเท่าใดนัก ทั้งพวกมันยังเคารพคำสั่งห้ามใช้ลมปราณโบยบินในอากาศของฮั่วฮะน่อเซียนโดยเคร่งครัด มิเช่นนั้น ดรุณีทั้งสองไหนเลยยังมีหวังหนีรอดไปได้ แต่เมื่อทอดเวลายาวนาน ระยะถูกร่นใกล้เข้ามาทุกขณะ ตอนนี้เพียงห่างกันไม่กี่สิบวาเท่านั้น

สองดรุณีวิ่งพลางเหลียวหลังมองไปพลาง เห็นเฮียตี๋ป่าเถื่อนทั้งสองไล่ใกล้เข้ามามากหลายแล้ว ยิ่งตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ เหงื่อกาฬแตกโซมร่าง แป๊ะ-อั้งงักในยามหวาดหวั่นขวัญเสีย ร้องเบา ๆ

"ฉิ่นเอียเท้า พวกเราหนีไม่รอดแล้ว จำเป็นต้องหาถ้ำสักแห่ง ปักหลักสู้ตายอยู่ในถ้ำจึงจะได้"

ฉิ่นเจ็งเจ็งรู้สึกเป็นเหตุผล นางชี้เบื้องหน้ากล่าว

"ที่นั่นเป็นยอดเขาสูง ใต้ยอดเขาจะต้องมีถ้ำอยู่"

ทั้งสองเห็นพ้องต้องกัน จึงทุ่มเทกำลังโลดลิ่วขึ้นสู่ที่สูงตลอดเวลา ไหนเลยคาดคิด พอเพิ่งถึงใต้ยอดเขา พลันเห็นมีสองคนโถมลงมาจากหน้าผาดุจดาวตก แป๊ะอั้งงักเห็นชัดเจน นางลิงโลดยินดีจนรีบคว้ามือฉิ่นเจ็งเจ็งร้อง

"ปีศาจตายแทนมาแล้ว"

ฉิ่นเจ็งเจ็งเห็นผู้มา ถึงกับเป็นอุ่ยทีจุนเจี๊ยกับเอียงทีจุนเจี๊ย นางผงกศีรษะรับคำ

"พวกมันยังไม่พบเห็นพวกเรา"

พลันได้ยินเสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบดังขึ้นแล้วตวาด

"ผู้มาเป็นใคร ?"

นั่นเป็นเสียงของอุ่ยทีจุนเจี้ย กำลังสกัดทางถามสองป้าอยู่

แป๊ะอั้งงักซี้บนหน้าผากล่าว

"จุนเจี้ยทั้งสองต้องพ่ายแพ้แน่นอน กระทั่งยังต้านไม่ถึงสามกระบวนท่าด้วย พวกเรารีบซ่อนตัวไว้อย่าเคลื่อนไหว"

สองดรุณีขึ้นหน้าผาหาจนพบถ้ำเร้นลับแห่งหนึ่ง แล้วหยุดมองลงทางเบื้องล่าง ได้ยินเสียงอื้อป้าเทียนตวาด

"ไสหัวไป อย่าได้ขวางทางตั๋วเอี๊ย !"

แลเห็นมันตวาดแล้วสะบัดมือ จู่โจมต่ออุ่ยทีจุนเจี้ยด้วยความป่าเถื่อนดุร้าย

สองจุนเจี้ยปกติมีความโอหังลำพองปานใด ตอนนี้เห็นฝ่ายตรงข้ามเป็นคนคลุมหน้าทั้งคู่ โดยเฉพาะอื้อป้าเทียนมันเข้าใจผิดคิดว่าเป็นเทียนซัวซิ้ง จึงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"นัยน์ตาสุนัขของเจ้าบอดไป ไม่รู้จักเราจุนเจี้ยแล้ว ?"

ขาดคำสะบัดฝ่ามือฟาดออกไปต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ เสียงระเบิดจึงดังสนั่นหวั่นไหว ถูกกระแทกจนถลาถอยออกไปสี่ก้าวใหญ่

อุ่ยทีจุนเจี้ยถูกอื้อป้าเทียนกวาดจนถลาถอยหลัง เฮียงทีจุนเจี้ยต้องตระหนกยิ่งนัก สะอึกปราดเข้าไปประคองไว้พลางถามด้วยความสงสัย

"ซือเฮียเป็นไรไป ? ลมปราณแตกซ่านหรือไม่ ?"

เป็นคำถามที่เหลวไหลยิ่งนัก แต่ก็มิได้ถามผิดไป อุ่ยทีจุนเจี้ยไหนเลยจะสู้เทียนซัวซิ้งไม่ได้

อุ่ยทีจุนเจี้ยถูกกระแทกหนักหน่วงไม่น้อย ได้ยินมันส่งเสียงสั่นสะท้าน

"ซือตี่...ระวัง...ฝ่ายตรงข้าม...ไม่ใช่เทียนซัวซิ้ง"

"เฮอะ เฮอะ รสชาติเป็นอย่างไร ? อาศัยเศษสวะเช่นพวกเจ้า ก็คิดจะมาสกัดทางอื้อตั๋วเอี๊ยเรา เผ่าบัดซบประกาศนามมา อย่าได้ก่อกวนเวลาตั๋วเอี๊ยเราให้เสียมากไปนัก"

อื้อป้าเทียนแสยะยิ้มแค่นเสียงเย็นยะเยียบถาม อื้อป้าตี่โพล่งขึ้นบ้าง

"ซือเฮียยังถามไปไย ? เด็กสองตัวนั้นน่ากลัวหนีไปไกลมากแล้ว"

เฮียงทีจุนเจี้ยยังไม่ท้อแท้สิ้นหวัง เน้นเสียงหนัก ๆ

"เล่าฮูถูกผู้คนยกย่องว่าเป็นเฮียงทีจุนเจี้ย นี่คือซือเฮียของเล่าฮูนามอุ่ยทีจุน-เจี้ย ทั้งสองไม่เคยพบหน้ามาก่อน มิทราบเป็นสหายในเส้นทางสายใด ? ประกาศ

ซือนายามาเถิด"

อื้อป้าตี่สวนคำทันที

"ที่แท้เป็นศิษย์ของปีศาจเฒ่าธงแดง เฮอะ เฮอะ ชัวหงีชัวยิ้งเป็นซือเฮียพวกเจ้ากระมัง ? เสียดายที่ถูกพวกมันเตลิดหนีจากเงื้อมมือไปได้ ตอนนี้จับพวกเจ้ามาชดใช้บัญชีแทนก็ไม่เลว บอกกับพวกเจ้า อื้อยีไท้เอี๊ยเฮียตี๋คือบุคคลที่จะกวาดยุทธ-จักรทั้งแผ่นดินนั่นเอง !"

เฮียงทีจุนเจี้ยครุ่นคิดชั่ววูบ จึงแค่นเสียง

"อาจารย์ท่านเป็นผู้ใด ถึงกับกล้าอวดโอ่โอหังปานนี้ ?"

มันดูเหตุการณ์ไม่ถูกต้อง จึงมิกล้ากล่าววาจาก้าวร้าวสามหาวนัก

อื้อป้าเทียนมีถุงคลุมศีรษะอยู่ จึงไม่อาจเห็นสีหน้าของมันได้ แต่ได้ยินมันแค่นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบหลายครา สืบเท้าเข้า ๆ เข้าไปหา อุ่ยทีจุนเจี้ยเมื่อครู่ถูกฝ่ามือที่หนักหน่วงฉาดหนึ่ง ตอนนี้ยังมีความสยองขวัญไม่คลาย เมื่อเห็นอื้อป้าเทียนคุกคามเข้ามาอย่างประสงค์ร้ายเช่นนั้น รีบส่งเสียงหนัก ๆ

"ซือตี๋ระวัง เจ้าบัดซบตัวใหญ่ไม่อาจถกเหตุผลด้วยได้"

เฮียงทีจุนเจี้ยพลิ้วกายสองก้าว แยกกันในแนวพอจะร่วมมือกับอุ่ยทีจุนเจี้ยได้แล้ว แค่นหัวร่อกล่าว

"ซือตี๋ตำหนักแดงทั้งสามจะมาถึงในบัดดล ยังกลัวเด็กไร้ชื่อเสียงเรียงนามสองคนนี้ ?"

อื้อป้าเทียได้ยินต้องงุนงงไปวูบ แค่นเสียงเย็นยะเยียบ

"สองเจ้าไม่ใช่คู่มือเรา มีผู้ช่วยจงรีบเรียกให้มาด่วน"

อื้อป้าตี่สืบเท้าเข้าไปกล่าวบ้าง

"ซือเฮียมีเวลาว่างมากถึงปานนี้ ไหนเลยท... ...มีผู้ช่วยมาหรือไม่ ? อย่าปล่อยให้พวกมันฉวยโอกาสเตลิดหนีไปเสียเล่า"

ขาดคำยกฝ่ามือสะบัดฟาดออกไปดั่งสายฟ้า ด้วยพลังหนักหน่วงดุจภูผาทลาย

จุนเจี้ยทั้งสองพอเห็นอานุภาพต้องตระหนกยิ่ง กระแทกฝ่ามือทั้งสี่ออกต้านรับโดยพร้อมเพรียงกัน เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวผ่านพ้น ทั้งสองถึงกับไม่อาจต้านรับพลังฝ่ามือได้ ถูกกระแทกจนตัวส่ายโงนเงนไม่หยุดยั้ง สุดท้ายต้องเซถลาถอยไปหลายก้าว

อื้อป้าตี่หัวร่อเสียงพิกลกล่าว

"ยี่ไท้เอี๊ยไม่ฆ่าพวกเจ้า แต่ก็ไม่ให้พวกเจ้ามีชีวิตเป็นปกติสุข เฒ่าบัดซบรับกระบวนท่านี้ดู"

จุนเจี้ยทั้งสองไหนเลยยังกล้าต้านรับตรง ๆ อีก พอเห็นศัตรูสะบัดมือจู่โจมมา ต่างกระจายหลบออกไปทั้งซ้ายขวา อุ่ยทีจุนเจี้ยตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เล่าโป้ยรีบชักกระบี่ !"

มันตวาดขาดคำชักกระบี่ออกมาบ้าง ประกายกระบี่เจิดจ้าบาดตาทันที

เอียงทีจุนเจี้ยที่อยู่อันดับแปด ไหนเลยกล้าชักช้ารีรอ แค่นเสียงกระโดดควับ กระบี่ถูกชักออกมากุมไว้ ร่วมมือกับเซียเสียเม้นจู่โจมใส่ศัตรูบ้าง

อื้อป้าตี่พลันเห็นประกายเจิดจ้าบาดตา รังสีเย็นยะเยียบคุกคามผิวกายคล้ายดั่งทราบ ฝ่ายตรงข้ามมีวิชากระบี่ที่สูงส่งพิสดาร จึงรีบสะบัดสองฝ่ามือฟาดติดต่อตามกันไป

อื้อป้าเทียนยืนสงบมิได้เคลื่อนไหว แต่มักช้อนตามองไปบนหน้าผาอยู่บ่อยครั้งดั่งไม่เจตนา ดรุณีทั้งสองซ่อนตัวดูเห็นชัดเจน ทราบว่าร่องรอยของพวกนางถูกฝ่ายตรงข้ามพบเห็นก่อนแล้ว แป๊ะอั้งงักจึงกระซิบ

"ตัวบัดซบผู้นั้นคิดจะโถมขึ้นมาหาพวกเราแล้ว"

ฉิ่นเจ็งเจ็งสั่นศีรษะกล่าว

"หากพวกเราไม่เคลื่อนไหว มันยังไม่ถึงกับขึ้นมาในทันที หวังว่าสามขุนพลตำหนักแดงรีบเร่งมาให้ทันเวลา มิเช่นนั้น เราสองต้องไม่อาจหนีไปได้ จุนเจี้ยทั้งสองตอนนี้ล้วนอาศัยวิชากระบี่หัตถ์ขวัญน้ำแข็งต่อต้าน หากเนิ่นนานไปก็ต้องพ่ายแพ้จนบาดเจ็บล้มตาย ตอนนี้เริ่มมีทีท่าใกล้จะเพลี่ยงพล้ำแล้ว"

แป๊ะอั้งงักดูออก กระบวนท่ากระบี่ของจุนเจี้ยทั้งสองเริ่มเชื่องช้าลง ตรงกันข้าม การจู่โจมของอื้อป้าเทียนยิ่งหนักหน่วงถี่เร็ว ยี่สิบสี่กระบวนท่าหัตถ์ทวยเทพคล้ายเป็นคลื่นโกรธฟาดทำลาย ความหนักหน่วงดุดันของมันนอกจากตัวประหลาดสีทองแล้ว ทั้งยุทธจักรต้องไม่มีผู้ใดต้านได้ อุ่ยทีจุนเจี้ยเห็นเป็นสถานการณ์คับขันพลันโหมกำลังกระหน่ำตีโต้สุดแรงไปหลายกระบวนท่าแล้ว อ้าปากกู่เสียงกึกก้องสะท้านฟ้าดิน

เสียงกู่ของมันยังไม่ทันขาดหาย มีเสียงกู่อีกสามคนผสานขึ้นในระยะไกล อื้อป้าตี่ได้ยินเสียงกู่นั้น แค่นหัวร่อกล่าว

"เฒ่าบัดซบ ! สมควรแจ้งข่าวร้ายแต่แรกแล้ว เรียกระดมมาให้หมดสิ้นเถิด

ยี่ไท้เอี๊ยไม่ฆ่าพวกเจ้าให้ตายหมดตายสิ้นไม่อาจนับเป็นวีรบุรุษได้ ให้ประเสริฐสุด ยังคงเรียกปิศาจเฒ่าธงแดงมาด้วย"

เสียงเพิ่งขาดคำ พลันมีเงาร่างสามสายโฉบลงมาจากยอดไม้ แต่ละคนสวมอาภรณ์แดงฉานปานเปลวไฟ

กระบี่ ขวานใหญ่ ดาบทอง เป็นอาวุธของสามคนที่มาในตอนหลัง ในแสงเดือนดาว มีประกายแวววาวคุกคามขวัญผู้คนรุนแรงยิ่ง ทั้งสามต่างมีวัยไม่ถึงสามสิบปี รูปกายบึกบึนล่ำสัน ไม่มีสักผู้เดียวที่ต่ำเตี้ยกว่าอื้อป้าเทียน

ทั้งสามพอโฉบลงมา เห็นจุนเจี๊ยทั้งสองต่างร่อแร่คับขัน พากันโถมเข้าไปพร้อมกับเสียงคำรามปานพยัคฆ์ร้าย นับเป็นอานุภาพจู่โจมที่น่าแตกตื่นสะท้านขวัญยิ่ง

อื้อป้าตี่เห็นฝ่ายตรงข้ามมีพลังกดดันรุนแรงขึ้นกว่าเดิม ประกายอาวุธฉวัดเฉวียนวนเวียนในรัศมีวงกว้างทะลักทลายเข้ามาในสี่ทิศแปดทาง รู้สึกออกว่าสามคนที่มาในตอนหลัง ต่างมีพลังฝีมือลึกล้ำกล้าแข็งไม่ด้อยกว่าเฮียตี่แซ่ซัวเลย จึงใช้ยี่สิบสี่กระบวนท่าฝ่ามือหัตถ์ทวยเทพทะยานเข้าต่อต้านเพียงลำพังตัว

อื้อป้าเทียนเมื่อเห็นซือตี๋ทุ่มเทสุดสิ้นกำลัง ตอนแรกรู้สึกไม่เห็นพ้องด้วยจวบจนเมื่ออื้อป้าตี่ต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ ไปร้อยกระบวนท่าแล้ว จึงดูออกว่ามันมีสภาพกัดฟันต่อต้านจนหนักหน่วงกินแรงยิ่ง ทั้งยังมีทีท่าเป็นฝ่ายเสียเปรียบอีกด้วย จึงคำรามเสียงเกรี้ยวกราด

"ปิศาจเฒ่าธงแดงมีศิษย์สุนัขอยู่มากน้อยเท่าใด ? อื้อตั้วไท้เอี๊ยกลับไม่เชื่อความดุร้ายนี้ ซือตี๋ลงมือให้เต็มที่ซือเฮียมาแล้ว"

สามขุนพลตำหนักแดงไม่ยอมให้มันโถมเข้ามาใกล้ มีอีกสองคนแยกออกจากวงต่อสู้ ทะยานเข้ารับมือดุจประกายไฟ กระหนาบจู่โจมเข้ามาทั้งสองฟากข้างอย่างดุร้าย

สองดรุณีบนหน้าผาเมื่อเห็นต้องตื่นเต้นยินดีในโชคชะตา ที่หนีรอดบทภัยคราวนี้ได้ แป๊ะอั้งงักกล่าว

"ฉิ่นเอียเท้า ไม่หนีในตอนนี้ยังจะรอถึงเมื่อใด ?"

ฉิ่นเจ็งเจ็งเห็นการต่อสู้ทางด้านล่างกราดเกรี้ยวอำมหิตถึงขีดสุดแล้ว มีทีท่ากระเหี้ยนกระหือรือคล้ายใคร่จะต่อสู้บ้าง นางส่งเสียงแผ่วเบา

"แป๊ะเอียเท้า หากพวกเราเข้าร่วมด้วยต้องสามารถพิชิตสองป่าเถื่อนได้แน่นอน"

แป๊ะอั้งงักสั่นศีรษะคัดค้าน

"เพียงสามารถพิชิตมันพ่ายแพ้จะมีประโยชน์ใด ? ตัวร้ายกาจทั้งสองนี้น่ากลัวยังไม่มีผู้ใดสามารถกำจัดทำลายมันได้ ท่านไม่เห็นทีท่าของตัวประหลาดสีทองเมื่อคืนนี้ หากสามารถทำลายล้างสองป่าเถื่อน น่ากลัวลงมือสังหารเสียนานแล้ว ไหนเลยจะยอมปล่อยพวกมันโดยง่ายดาย ?"

ฉินเจ็งเจ็งถามด้วยความสงสัย

"หรือสองป่าเถื่อนจะฝึกจนเป็นอมตะไม่ตายแล้ว ?"

"อย่างน้อยที่สุดกำลังภายในของพวกมัน สามารถต่อต้านอาการบาดเจ็บใด ๆ ได้"

ขณะฉินเจ็งเจ็งอ้าปากจะโต้เถียง พลันมีประกายสีทองวูบขึ้นที่ปากถ้ำ นางคล้ายดั่งได้เห็นกระไรจนตระหนกร้อง

"คนสีทอง !"

แป๊ะอั้งงักได้ยินรีบพลิ้วออกมาจากถ้ำ แต่พลันถอยหลังสองก้าว ร้องเสียงสั่นสะท้าน

"มันเอง อยู่นอกถ้ำ"

ฉินเจ็งเจ็งได้ยินยิ่งหวาดหวั่นขวัญเสียจนตัวสั่นระริก กระทั่งวาจายังไม่สามารถเปล่งมาได้อีกแล้ว

"โกวเนี้ยทั้งสองยังไม่รีบไป สองป่าเถื่อนนั้นเป็นดั่งที่แป๊ะโกวเนี้ยคำนวณ นอกจากเกาทัณฑ์วิเศษเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่แล้ว ในแผ่นดินยุคนี้ไม่มีผู้ใดสามารถปลิดชีวิตพวกมันได้ เท่าที่ฮั่วฮะน่อเซียนไม่ถ่ายทอดเกาทัณฑ์วิเศษทั้งสามดอกแก่มัน ในความคาดคิดสันนิษฐานของข้าพเจ้า เป็นเพราะกลัวสองป่าเถื่อนจะทรยศต่อพวกมันนั่นเอง ตอนนี้สามขุนพลตำหนักแดงกับสองผู้วิเศษมวลมนุษย์มีท่าใกล้จะพ่ายแพ้แล้ว หากสองท่านไม่ฉวยโอกาสนี้หลบหนีไป น่ากลัวจะต้องถูกพวกมันไล่ล่าสังหารอีก"

เป็นเสียงชัดเจนที่แว่วเข้ามาจากทางปากถ้ำ

สองดรุณีได้ฟังต้องประหลาดใจยิ่ง รู้สึกผู้กล่าวไม่มีอกุศลจิตต่อพวกนาง กระทั่งยังนุ่มนวลรื่นหูมาก แป๊ะอั้งงักฉุดมือฉินเจ็งเจ็งปลุกปลอบใจให้เข้มแข็งเดินออกมาที่ปากถ้ำ แลเห็นเงาร่างประกายสีทองแวววาว อยู่ห่างจากหน้าถ้ำประมาณสามวา เป็นสภาพที่ผู้คนพอเห็นต้องหวาดหวั่นขนลุกเกรียว นางเลียบเคียงถาม

"ท่านทราบพวกเราเป็นสตรี ?"

"อืมม์"

ฉินเจ็งเจ็งถามบ้าง

"ท่านให้พวกเรารีบหนีไป ?"

คนสีทองส่งเสียงจากจมูกดังอึมม์อีกครั้ง นับว่าเป็นคำตอบ "ใช่แล้ว" ของมัน

แป๊ะอั้งงักเห็นมันหันดูการต่อสู้ทางเบื้องล่าง จึงฉุดมือฉินเจ็งเจ็งเข้ามาปลุกใจให้กล้าหาญถาม

"ท่านแซ่ไร ?"

คนสีทองมองพวกนางแวบหนึ่งตอบ

"สองท่านไม่ต้องสอบถาม ควรรีบเร่งไปจากที่นี้จึงประเสริฐสุด"

ฉินเจ็งเจ็งถามบ้าง

"ท่านมีความแค้นกับอาจารย์ของพวกเรา ?"

ตัวประหลาดสีทองแค่นเสียง

"พวกท่านไฉนปากมากปานนี้ ?"

เห็นมันกล่าวแล้วคล้ายจะสะบัดหน้าไปด้วยความขุ่นเคือง ดรุณีทั้งสองต้องตระหนกจนไม่กล้าส่งเสียง ขณะเบือนหน้าจะดูการต่อสู้ทางด้านล่าง พลันมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นมา จนเมื่อเพ่งมองด้วยความตระหนก ต่างถอนเท้าวิ่งหนีออกไปทันที ฉินเจ็งเจ็งยังวิ่งพลางกล่าวพลาง

"อุ่ยทีจุนเจี้ยน่ากลัวจบสิ้นแน่"

"อย่างน้อยที่สุดต้องบาดเจ็บสาหัสมาก"

ที่แท้อุ่ยทีจุนเจี้ยถูกอื้อป้าตี่ฟาดกระเด็นออกไปไกลกว่าสิบวา สามขุนพลทุ่มเทคุ้มกันเฮียงทีจุนเจี้ย ที่ช่วยเหลือผู้บาดเจ็บล่าถอยออกไปจากบริเวณต่อสู้

สองดรุณีเร่งฝีเท้าวิ่งไปชั่วยามเศษ ขอบฟ้าบูรพาสางรำไรแล้ว แป๊ะอั้งงักเหลียวมาไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวใด ๆ อีก นางระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"พวกเราไปตามทางภูเขา หากพบกันในทางหลวงน่ากลัวไม่อาจรอดตายได้แน่"

ทันใดนั้น มีบุรุษหนุ่มอาภรณ์สีครามผู้หนึ่งพุ่งตัวออกมาจากในป่าเบื้องหน้า ชั่วพริบตาก็หายวับเข้าไปในป่าอีกด้านหนึ่ง แป๊ะอั้งงักต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ฉินเอียเท้า เป็นมัน !"

ฉินเจ็งเจ็งทะยานกายไล่ตามพลางส่งเสียง

"มันมีทีท่าว้าวุ่นลนลาน อาจจะถูกศัตรูกล้าแข็งสังหาร รีบตาม"

ดรุณีทั้งสองทะยานกายไม่ถึงชายป่า พลันมีเสียงตวาดดังกราดเกรี้ยวมา

"ซือตี๋ มันหนีไปทางซ้ายแล้ว !"

แป๊ะอั้งงักได้ยินรีบชะงักร่าง กระซิบเสียงแผ่วเบา

"แซ่ชัวทั้งสองไล่ล่ามัน"

ฉินเจ็งเจ็งรีบร้องบอก

"สกัดพวกมันไว้..."

วาจานางไม่ทันขาดคำ พลันเห็นชัวยิ้งปรากฏตัวขึ้นก่อน แล้วชัวหงีทะยานมาโดยกระชั้นชิด แซ่ชัวทั้งสองพลันเห็นดรุณี คล้ายดั่งผิดคาดหมายเป็นอย่างยิ่ง ต่างโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"พวกท่านอยู่ที่นี่ ?"

แป๊ะอั้งงักกลอกตาไปมา มารยาเป็นไม่เข้าใจความนัย

"สองท่านไล่ตามผู้ใด ?"

ชัวชิ้งหัวร่ออย่างมีเลศนัยตอบ

"โกวเนี้ยทั้งสอง ไฉนทอดทิ้งพวกเราเฮียตี๋โดยไม่บอกกล่าวสักคำ ? เมื่อครู่มีเด็กอาภรณ์สีครามผู้หนึ่งผ่านมา ไม่ทราบโกวเนี้ยทั้งสองเห็นหรือไม่"

ฉินเจ็งเจ็งตอบเสียงหนัก ๆ

"สองท่านคงตำหนิพวกเราเจ้ม่วย ถอนตัวมาโดยไม่มีเหตุผล ? คืนนั้นหากมิใช่พวกเราเจ้ม่วยล่อสองป่าไล่ตาม เชื่อว่าสองท่านต้องไม่มีปัญญาต่อต้านรับมือดอก"

นางถึงกับปั้นเรื่องมดเท็จไปหลอกลวงฝ่ายตรงข้าม หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"สองท่านไล่ตามผู้ใด ? เราเจ้ม่วยได้ยินเสียงตวาดของชัวหงีเฮียจึงได้ตามเข้ามา เมื่อครู่ไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น แม้ว่ามีก็ต้องผ่านพ้นไปไกลมากแล้ว"

ชัวหงีเห็นนางมีสีหน้าไม่พอใจ รีบกล่าวขึ้น

"โกวเนี้ยโปรดอย่าเข้าใจผิดเป็นอันขาด บอกตามตรงไม่อำพราง ที่ไล่ล่าเมื่อครู่คืองักเซ้งเทียน พลังฝีมือมันไม่กล้าแข็งดั่งที่เล่าลือกันเลย เมื่อก่อนหน้าไม่นานนี้ถูกข้าพเจ้าฟาดใส่ฝ่ามือหนึ่งพ่ายแพ้หลบหนีไป ข้าพเจ้าเพราะต้องการสืบทราบร่อง

รอยของกิมกังเจี๊ยะ มิอาจไม่คร่าตัวมันไว้...ที่แท้คืนนั้นเพราะสองป้าเป็นสาเหตุนั่นเอง"

แป๊ะอั้งงักกล่าวด้วยสีหน้าเฉื่อยชา

"มิต้องรบกวนสองท่านกังวลแทน กิมกังเจี๊ยะถูกหาคืนมาแต่เมื่อคำวานนี้แล้ว"

ชัวยิ้งเพ่งมองพลางถาม

"โกวเนี้ยหมายความ..."

มันยังคงมีรอยยิ้มเจ้าเล่ห์เจ้ากล วาจากล่าวเพียงกลางคันก็หยุดลง แสดงว่าไม่เชื่อถือคำบอกเล่าของแป๊ะอั้งงักเลย

แป๊ะอั้งงักจึงล้วงกิมกังเจี๊ยะออกจากในอกเสื้ออย่างเชื่องช้าพลางกล่าว

"สองท่านโปรดดู ของวิเศษนี้ต้องไม่ใช่แปลกปลอมมาได้แน่"

นางกล่าวพลางมีสีหน้าบูดบึ้งขึ้นกว่าเดิมทีละน้อย แสดงว่าขุ่นเคืองต่อท่าทีของสองเฮียตี๋แซ่ชัวเช่นกัน

สองเฮียตี๋เดินเข้ามาดู ต่างมีสีหน้าแตกตื่นสงสัย ฉินเจ็งเจ็งยังคงส่งเสียงราบเรียบเยือกเย็น

"พวกเราเห็นแก่มันที่ไม่มีความชั่วร้ายเกินไป เพียงทวงกิมกังเจี๊ยะกลับคืนมาได้ก็เลิกแล้วกันไป สองท่านใช่จะไล่ตามไปจับกุมตัวต่อหรือไม่ ? พวกเราไม่ต้องการสนใจถามไถ่ แต่มีเรื่องหนึ่งที่ต้องบอกแก่สองท่านทราบไว้ เมื่อครู่สามขุนพลตำหนักแดงกับสองผู้วิเศษมวลมนุษย์ประหัตประหารกับสองป้าอย่างดุดัน อุ่ยทีจุนเจี๊ยคล้ายดั่งบาดเจ็บสาหัสอีกด้วย ตอนนี้กำลังพ่ายแพ้หนีไปในเส้นทางตะวันตก สองท่านจะไปเสริมกำลังช่วยเหลือหรือไม่ นั่นเป็นเรื่องของสำนักท่าน พวกเราที่เป็นคนนอกไม่มีความสามารถพอจะช่วยเหลือ แต่ทราบข่าวแล้วมิอาจไม่บอกแก่ท่านได้"

สองชัวได้ฟังต่างตระหนกอย่างยิ่ง ไหนเลยยังมีกะใจไปไล่ล่างักเซ้งเทียน ชัวหงีประสานมือคารวะกล่าว

"ขอบคุณโกวเนี้ยที่ส่งข่าว พวกเราไว้พบกันใหม่"

ขาดคำร่างทะยานปราดออกไปไกลกว่าสิบวา ชัวยิ้งก่อนจะตามไปยังหันมากล่าว

"แป๊ะโกวเนี้ย ความลับที่ซ่อนอยู่ในกิมกังเจี๊ยะยังเหลืออยู่หรือไม่ นั่นก็มิอาจทราบได้แล้ว โกวเนี้ยโปรดอย่าได้ทำสูญหายเป็นอันขาด"

แป๊ะอั้งงักเห็นมันยังมีสีหน้าเจ้าเล่ห์เจ้ากลดั่งเดิมต้องแค่นเสียง

"ผู้ที่คิดจะช่วงชิงย่อมมีไม่น้อย แต่ต้องไม่ใช่ได้ไปโดยง่ายดายแน่"

ความหมายในวาจาของนางมีหนามแหลมคอยเหน็บแนม คล้ายดั่งดูออกว่าฝ่ายตรงข้ามมีอกุศลจิตคิดจะช่วงชิงเช่นกัน

ฉิ่นเจ็งเจ็งมองส่งทั้งสองชั่วหายลับจากสายตาแล้ว กล่าวอย่างเร่งร้อน

"ท่านยังประคารมใดกับพวกมัน ปีศาจก่อกวนต้องเกิดเหตุเภทภัยแน่ มิเช่นนั้น ไหนเลยจะรับฝ่ามือชั่วหงีไม่ได้สักฉาดเดียว พวกเรารีบเร่งไล่ตามกัน ศัตรูของมันมีมากเกินไป พร้อมที่จะมีอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ในทุกเวลา"

แป๊ะอั้งงักได้ฟังต้องตระหนกจนว้าวุ่นลนลาน รีบซุกกิมกังเจี๊ยะซ่อนไว้แล้วกล่าว

"มันกลอกกลิ้งจนเจ้าเล่ห์เจ้ากลนัก ตอนนี้น่ากลัวหนีหายจนไม่มีร่องรอยหลงเหลือแล้ว"

"ไม่ต้องสนใจ ติดตามไปตลอดทางก็แล้วกัน ไม่พบมันก็มิเห็นเสียเวลา หากมันหนีวุ่นวายไปทั้งเหนือทั้งใต้ ตามรายทางล้วนมีอันตรายที่อุกฤษฏ์มาก"

สองดรุณีทะยานเข้าไปในป่า สำแสะค้นหาอย่างเร่งร้อนทั้งหูทั้งตา จนผ่านไปตลอดวันเต็มยังคงไม่พบร่องรอยเค้ามูลใด กระวนกระวายจนหัวใจเต้นถี่เร็ว ระหว่างทางพบกับชาวยุทธ์ไม่น้อย แต่สอบถามแล้ว ถึงกับไม่มีผู้ใดพบเห็นร่องรอยงักเซ้งเทียนเลย

แป๊ะอั้งงักเดินพลางกล่าวพลาง

"ฉิ่นเอียเท้า ท่านคาดเดาผิดโดยสิ้นเชิงแล้ว ไหนเลยสงสัยว่ามนุษย์ทองคำจะเป็นตัวมันได้ ?"

ฉิ่นเจ็งเจ็งยอมรับผิดโดยดี

"ตอนพวกเราถูกสองป่าคุกคามจนร่อแร่คับขันนั้น คนสีทองลงมือช่วยเหลือทันเวลา ตอนนั้นท่านไหนเลยไม่เข้าใจว่าเป็นมันเช่นกัน ? กอปรกับเมื่อคืนที่อยู่ในถ้ำ มันยังสั่งให้พวกเราหนีด้วยความกังวลสนใจ หากไม่เพราะชั่วหงีมายืนยัน จวบจนตอนนี้เรายังเข้าใจว่าต้องไม่เป็นมันแน่ แต่ทว่ามันไฉนไม่พบหน้ากับพวกเรา กลับใช้ผู้อื่นมาส่งกิมกังเจี๊ยะคืนแทน ?"

"ปัญหานี้ไม่มีกระไรน่าคลางแคลงสงสัย มันแค้นที่พวกเราไปร่วมทางท่องเที่ยวกับแซ่ชั่วทั้งสอง ชาวยุทธ์ตงง้วนกับสำนักล้อสายมีความแค้นจนไม่ยอมอยู่

ร่วมฟ้าเดียวกัน เรื่องนี้ตอนแรกพวกเราต่างมิได้คาดคิดถึง แต่มันก็ออกจะเจ้าอารมณ์เกินไปบ้าง"

เสียงของนางกระด้างกว่าเดิม แสดงว่าตำหนิงักเซ้งเทียนที่ระแวงต่อพวกนางเกินไป ฉิ่นเจ็งเจ็งขบขันจนหัวร่อกล่าว

"ท่านขุ่นเคืองกระไร ? มีบุรุษใดที่ไม่เห็นแก่ตัวบ้าง โดยเฉพาะกับสตรี นั่นนับเป็นการแสดงออกที่ดี เราหาตำหนิมันไม่ มีแต่ต้องแค้นตัวเองที่ไม่สำรวม"

จากตอนบ่ายจนถึงค่ำ เบื้องหน้าไม่มีบ้านช่องผู้คน ในที่ห่างไกลมีแต่เงาดำเป็นตะคุ่ม ยอดเขาเลือนรางสูงชันเลือนหายในหมู่เมฆ

แป๊ะอั้งงักมิได้เอ่ยปากอีก เร่งฝีเท้าตรงไปที่ยอดเขาห่างไกลนั้นโดยไม่ทราบครุ่นคิดเรื่องอันใดกัน

ฉิ่นเจ็งเจ็งสูงวัยกว่านางครึ่งปี มีอารมณ์เยือกเย็นนุ่มนวลกว่าบ้าง เนื่องจากลุ้ยบ้อควบคุมบังคับเข้มงวดกวดขันกับเรื่องราวใด ๆ จึงมีจิตใจที่แจ่มใสเยือกเย็นกว่า นางคบหากับแป๊ะอั้งงักจนสนิทสนมมาแต่เยาว์วัย ในด้านน้ำใจ กล่าวได้ว่าลึกซึ้งดั่งร่วมสายโลหิตเดียวกัน

แต่ในบางประการ กลับมักทุ่มเถียงเกี่ยงงอน นับแต่มีเงาร่างงักเซ้งเทียนแทรกซึมเข้าไปในหัวใจของสองดรุณีที่ทระนงโอหังแล้ว กับการยื้อแย่งช่วงชิง ยิ่งไม่ยอมอ่อนข้อปรานีต่อฝ่ายตรงข้าม ดีที่งักเซ้งเทียนยังมิได้แสดงออกว่าเอนเอียงเข้าทางฝ่ายใด มิเช่นนั้นทั้งสองนางเห็นทีต้องลงมือจนแตกหักไปฟากฝ่ายหนึ่งแล้ว

ดรุณีทั้งสองมาถึงเชิงเขางัดไบ๊เมื่อตอนพลบค่ำ แป๊ะอั้งงักกล่าว

"ที่แท้เป็นภูเขางัดไบ๊ พวกเราห่างจากชายแดนไซคังไม่ไกลนักแล้ว คืนนี้เร่งฝีเท้าไปที่ปวยเล้งเนี้ย (ผามังกรบิน) ในไซคังเลยเป็นไร ?"

"จะไปก็ไปให้ไกลกว่านั้น มิสู้ไปถึงภูเขากังเจี่ยซัวเลย"

"ก็ได้ กังเจียซัวออกจะเร้นลับกว่า อย่างนั้นอย่าเสียเวลาอีก ระยะทางยังไกลมากนัก สามารถไปถึงก่อนเที่ยงคืนหรือไม่ยังเป็นปัญหาอยู่"

ฉิ่นเจ็งเจ็งทะยานกายออกไปพร้อมทั้งส่งเสียง

"มิต้องสนใจ พวกเราอย่างไรต้องรีบเร่งไปส่งข่าวที่ซูมี้ซัวโดยเร็ว"

แป๊ะอั้งงักพุ่งตามติดกระชั้นชิด จนเมื่อผ่านเมืองหนึ่งแวะเข้าไปซื้อเสบียง

กรังแล้วเดินทางต่อ

ทันใดนั้น ฉินเจ็งเจ็งที่อยู่ด้านหลังส่งเสียงร้องด้วยความตระหนก เบิ่งตาจ้องมองหน้าผาจนเน่วนิ่ง

แป๊ะอั้งงักได้ยินรู้สึกผิดสังเกต รีบหันมาถาม

"เรื่องอันใด ?"

เสียงพอเปล่งไปสายตาก็เบือนมองที่หน้าผา ส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกเช่นกัน

"ศีรษะคนเก้าหัว !"

ที่จริงนางเพียงเห็นเก้าหัวทางด้านหนึ่ง บนหน้าผาไหนเลยมีเพียงเก้าหัว ? ในแสงเงินยวงของดวงจันทร์ที่สาดส่อง ทั้งสูงทั้งต่ำของผนังผา มีศีรษะคนซ้อนกันไม่ต่ำกว่าสามสิบหัว คราบโลหิตยังไม่แห้งกรัง แต่ละศีรษะถูกร้อยด้วยเถาวัลย์ในลมยามพลบที่โชยพัด แต่ละศีรษะแกว่ง ๆ ไกว ๆ นับว่ากระทบสายตาสะท้านหัวใจ ไม่ทราบผู้ลงมือฆ่าคน ? เป็นบุคคลใดในยุทธจักรยุคนี้ ?

ฉินเจ็งเจ็งอึ้งชั่วครู่จึงกล่าว

"แป๊ะเอียเท้า นั่นเป็นฝีมือของผู้ใด ? พวกเราตรวจตราดู ในจำนวนนั้นมีบริวารของท่านกับของเราถูกฆ่าด้วยหรือไม่ ?"

แป๊ะอั้งงักตอนนี้แจ่มใสมาได้แล้ว นางชี้ ๆ จิ้ม ๆ นับดู รวมมีสามสิบหัวพอดี ได้ยินจึงตอบ

"มากมายปานนั้น ครั้งเดียวไหนเลยจะตรวจตราชัดเจน ?"

ฉินเจ็งเจ็งได้ยินเสียงครางแว่วมาจากทางด้านซ้ายของหน้าผา รีบส่งเสียง

"แป๊ะเอียเท้า ยังคงมีคนรอดอยู่ผู้หนึ่ง"

แป๊ะอั้งงักก็ได้ยินเช่นกัน นางผงกศีรษะตอบ

"อยู่ในป่าบนผานั้น"

ทั้งสองทะยานกายขึ้นหน้าผา ลัดเลาะไปที่ต้นเสียง เบื้องหน้าไม่มีทางพื้นล้วนเป็นหินระเกะกะซับซ้อนจนถึงชายป่า เห็นภายในมืดมิดดั่งม่านดำ มีเพียงแสงจันทร์ลอดลงมาจากกิ่งใบค่าคบเป็นจุดแต้ม ขณะไม่ทราบทิศทางอยู่นั้น เสียงครางดังขึ้นมาอีกครา

ฉินเจ็งเจ็งกลัวจะหาผู้ส่งเสียงครางไม่พบ นางรีบพุ่งวาบเข้าไปในป่า เมื่อลึกประมาณหกสิบวา เพ่งตากวาดมอง เห็นที่ระหว่างกลางของไม้ใหญ่สามต้น มีเงา

ร่างเลือนรางของคนผู้หนึ่งนอนอยู่

แป๊ะอั้งงักพลเห็นฉินเจ็งเจ็งจะถลันเข้าไปใกล้ นางรีบคว้าแขนไว้กล่าว

"ฉินเจียเท้าช้าไว้ อย่าได้หลงกล"

แล้วนางเกร็งกำลังภายในขึ้นป้องกันตัว ถามดัง ๆ

"เจ้าเป็นผู้ใด ใช่บาดเจ็บหรือไม่ ?"

ได้ยินเสียงอ่อนล้าของผู้หนึ่งตอบมา

"เป็นสหายท่านใด ? ข้าพเจ้ามังกรห้าบรรพตโก้วฮก ตอนนี้บอบช้ำภายในไม่อาจเคลื่อนไหวได้"

ฉินเจ็งเจ็งมีความรอบรู้กว้างขวาง ได้ยินต้องโพล่งด้วยความแตกตื่นสงสัย

"เป็นซือเฮียของราชบุตรกั๊กกล้อแห่งราชวงศ์เช็ง ผู้นี้ใกล้ชิดสนิทสนมกับวีรบุรุษลาขาวมาก และก็เป็นญาติผู้ใหญ่ของบิดาจก่อกวนตัวนั้น"

แป๊ะอั้งงักผงกศีรษะโพล่งขึ้น

"พวกเรารีบเข้าไปช่วยปฐมพยาบาลกัน"

ดรุณีทั้งสองไม่กริ่งเกรงลังเลอีก พากันเร่งฝีเท้าเข้าไปใกล้ ฉินเจ็งเจ็งยังล้วงยาออกจากตัวมาเม็ดหนึ่งกล่าว

"ฮกเหลาบาดเจ็บในที่ใด ? รีบกลืนยาเม็ดนี้ก่อน"

โก้วฮกที่อยู่ในความมืดมานาน จึงคล้ายเห็นทั้งสองได้ชัดเจน กลืนยาเม็ดลงแล้วขอบพระคุณ

"เล่าฮิวบอบช้ำภายในสาหัสมาก กงจื้อทั้งสองท่านเป็นผู้ใด ?"

ท่านสังเกตไม่ออกว่าทั้งสองเป็นสตรีปลอมแปลงมา แป๊ะอั้งงักตอบโดยไม่อำพราง

"พวกเราเป็นอิสตรี โก้วเหลาโปรดวางใจ ประกันว่าต้องไม่ประสงค์ร้ายต่อท่าน นางนามฉินเจ็งเจ็งข้าพเจ้านามแป๊ะอั้งงัก รีบลุกขึ้นโคจรลมปราณรักษาตัว อาการบอบช้ำภายในไม่เป็นเรื่องสำคัญ อีกครูใหญ่ย่อมทุเลามาได้แน่"

โก้วฮกโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"อันดับสามกับสี่ของอัจฉริยะพิสดาร ? อา...อาจารย์ของสองท่านคือลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซ...เสียดายที่มาช้าเกินไปบ้าง มิเช่นนั้น ตัวประหลาดทั้งสองไหนเลยจะได้ผลโดยราบรื่น"

ฉินเจ็งเจ็งรีบถาม

"โก้วเหลารีบพักผ่อนก่อน มีวาจารอทุเลาแล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

โก้วฮกรับคำพริ้มตาลง วางใจโคจรลมปราณรักษาตัว แป๊ะอั้งงักฉุดฉิ่นเจ็งเจ็งออกไปไกลกว่าสี่วาแล้วกระซิบ

"อาจเป็นฝีมือของสองป่าก็ได้ ว่าอย่างไร พวกเราจะไปดูทางเบื้องหน้าหรือไม่ ?"

"รุ่มร้อนก็ไม่มีประโยชน์ คิดจะล่วงหน้าย่อมไม่อาจกระทำได้"

"ศีรษะคนที่แขวนบนผนังผา อาจเป็นชาวยุทธ์ตงง้วนก็ได้ คราวนี้ตายอย่างสยดสยองน่าเยนาเยยิ่งทีเดียว"

ร่วมยามห้า โก้วฮกจึงโคจรลมปราณพักผ่อนรักษาตัวเสร็จสิ้น เพิ่งผุดลุกขึ้นดรุณีทั้งสองได้ยินก็เดินเข้ามาหา ตอนนี้ในป่าเริ่มมีแสงอุทัยเลือนราง แป๊ะอั้งงักคารวะกล่าว

"โก้วเหลามีกำลังภายในลึกล้ำกล้าแข็ง ใกล้ทุเลาเป็นปกติโดยสิ้นเชิงแล้วหรือไม่ ?"

โก้วฮกประสานมือคารวะตอบ

"ขอบคุณโกวเนี้ยทั้งสองท่านที่กรุณาช่วยเหลือ เล่าฮิวนับว่าเกิดใหม่อีกชาติหนึ่งแล้ว"

ฉิ่นเจ็งเจ็งเห็นสีหน้าท่านเปล่งปลั่งเป็นปกติ จึงเบี่ยงกายกล่าว

"พวกเราออกจากป่าค่อยสนทนากัน สถานที่นี้อับชื้นไม่สมควรอยู่นานนัก"

ทั้งสามออกจากป่าทึบ เลือกหน้าผาที่เป็นหินแห้งสะอาดนั่งลงแล้ว โก้วฮกเป็นผู้ถอนใจกล่าวก่อน

"สองท่านคงบังเอิญผ่านทางมา บอกแล้วเป็นที่น่าสยองขวัญยิ่งจริง ๆ"

แป๊ะอั้งงักโพล่งเบา ๆ

"ที่โก้วเหลาเผชิญ คงเป็นตัวอำมหิตที่หนึ่งสูงหนึ่งต่ำกระมัง ? ศีรษะคนทั้งสามสิบหัวที่ถูกแขวนอยู่บนหน้าผาไม่ทราบตายด้วยฝีมือผู้ใด เกิดเรื่องในเวลาใด ?"

โก้วฮกถอนใจยาวแล้วเล่าช้า ๆ

"ยากจะเล่ารวบรัดด้วยถ้อยคำสั้น ๆ มารร้ายที่เผชิญตรงกับที่โกวเนี้ยบอกมา ตอนแรกเล่าฮิวกับกั๊กล้ออ้วงจื้อซือตี๋ผ่านมณฑลง้อไบ๊ พบเห็นมีพวกล้อสายกลุ่มใหญ่มีอกุศลจิตจะล้อมจู่โจมพวกเรา เล่าฮิวทราบกำลังทั้งสองฝ่ายห่างไกลกันสุดกู่ จึงรีบเร่งฝีเท้าหนีมาที่ภูเขาง้อไบ๊ แต่ยังหนีไม่พ้น จนเมื่อถึงเชิงเขาก็ถูกพวก

มันล้อมไว้ได้"

หยุดเล็กน้อยโก้วฮกเล่าต่อไป

"หลังจากผ่านการประหัตประหารที่ดุดันอำมหิตพักใหญ่ เล่าฮิวกับอ้วงจื้อดูออก ฝ่ายตรงข้ามล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักล้อส่าย สำนึกตัวไม่มีหวัง ทะลวงวงล้อมหลบหนี...

"ขณะว่อนแว่คับขัน พอดีบ้อปุ้งเต้าเจี้ยงกับบ้อไง้เต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึง ไคซื้อไต้ซือแห่งง้อไบ๊ ได้ปุ้งไต้ซือเจ้าสำนักเสียวลิ้ม พายอดฝีมือตงง้วนอีกจำนวนหนึ่งเร่งรุดมาถึง ทะยานกายเข้าต่อสู้จนชุลมุนวุ่นวาย

"คาดคิดไม่ถึง ขณะที่ฝ่ายเราเริ่มมีเปรียบ พลันปรากฏศิษย์สองคนของอั้งกี๊ก้าจู๊ พวกมันคืออันดับหนึ่งกับสองของสิบอัจฉริยะนั่นเอง ฟังว่ามีนามซัวหงีไทจือกับซัวยิ้งไทจือ เมื่อมีทั้งสองคนเข้าร่วมการต่อสู้ ฝ่ายเราถูกจู่โจมพินาศย่อยยับทันที ยังคงถูกฝ่ายมันล้อมไว้แน่นหนา แต่พวกเรายังคงเสี่ยงชีวิตไม่คิดอาลัย...

"จนอีกครู่ใหญ่ให้หลัง เทียนตี้ฮื้อซูของสำนักเซี่ยงแป๊ะ เซ็งเฮียงไต้ซือแห่งโง้วไท้ อิดลิ้มเฮียวจื้อแห่งจงน้ำ อั้งทีล้อมกทินี้ของฝ่ายเรา พากันคุมกำลังอีกจำนวนหนึ่งทะลวงออกมาจากด้านซ้ายมือ และในตอนนั้นพอดีได้ปึงไต้ซือแห่งโพวซั้ง ก๊า-โก้วเต้าเจี้ยงแห่งแซเซี้ย อิดเซ็งกวนจู๊แห่งคงทั้ง จิทิซิ่งเกี่ยมแห่งเทียนซัว ซา-ฮวยเกียมแห่งฮั่วซัวก็กระหนาบออกมาจากด้านขวา แต่สถานการณ์หาได้ดีขึ้นไม่ เพียงสามารถยันการกระหน่ำจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามให้หยุดลงเท่านั้น...

"ไหนเลยคาดคิด ขณะประหัตประหารจนดุดันอำมหิตนั้น โอ..."

เล่าถึงตอนนี้ สีหน้าของโก้วฮกเปลี่ยนแปรไปใหญ่หลวงยิ่ง ดวงตามีประกายหวาดหวั่นขวัญเสียหลงเหลืออยู่ อุทานแล้วเล่าต่อ

"สองคนที่โกวเนี้ยบอกถึงกับปรากฏตัวมาดุจวิญญาณร้าย ตัวอำมหิตโหดเหี้ยมหนึ่งสูงหนึ่งต่ำนั้น พอมาถึงบริเวณไม่ถามต้นสายปลายเหตุ และไม่สนใจเป็นฝ่ายใด พอทะลวงเข้ามาก็ลงมือเข่นฆ่าสังหารเป็นการใหญ่ ฝ่ามือทั้งสี่คล้ายเป็นอสูรร้ายโผล่จากโลกันตร์ ผู้อยู่ด้านหน้าเป็นต้องถูกฟาดตายไปทันที"

สูดลมหายใจลึก ๆ เข้าข่มขวัญแล้ว โก้วฮกถอนใจเล่าต่อ

"ซัวหงีซัวยิ้งก็นับเป็นยอดคนอันดับเลิศได้ ไหนเลยคาดคิด พอเห็นตัวประหลาดทั้งสองทะยานมาเข่นฆ่าสังหาร ถึงกับลอบเตลิดหนีออกไปโดยไม่ส่งเสียง ดีที่ซือตี๋ของเล่าฮิวมีไหวพริบตื่นตัว รีบเร่งส่งสัญญาณให้ฝ่ายเราถอนตัวหลบหนีไป

โดยเร็ว"

แป๊ะอั้งงักสงบฟังถึงตอนนี้จึงถาม

"ผู้เฒ่าบาดเจ็บจากฝีมือสองปานั้น ?"

"มิได้ นั่นเป็นฝีมือของซัวยิ้ง"

ฉินเจ็งเจ็งโพล่งขึ้น

"มิทราบกั๊กล้ออ้วงจื้อหนีรอดหรือไม่ ? ผู้เฒ่าท่านลองไปดูศีรษะคนที่ผนังผาก่อน"

โก้วฮกลุกขึ้นกล่าว

"โกวเนี้ยทั้งสองโปรดรอสักครู่ เล่าฮิวจะรีบขึ้นมาโดยเร็ว"

ดรุณีทั้งสองคาดว่าท่านไปจำศีรษะคน จึงพากันลุกขึ้น เริ่มตรวจตั้งแต่ที่นั่งออกไปจนรอบบริเวณผา เห็นบนพื้นมีแต่หมู่หินระเกะกะ แต่ไม่มีคราบโลหิตกับซากศพ จวบจนเมื่อกลับมาในที่เดิม พอดีโก้วฮกก็เข้ามาถึง

โก้วฮกพอเห็นก็ถอนใจกล่าว

"ฝ่ายเราตายไปสิบเอ็ดคน นั่นคือเฮียตี่สี่พยัคฆ์ปาซัวของราชองครักษ์ ง้อไบ้เต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึง กับโก้วเต็กแนแต้งซัว ฮ้วงจินยู้ ซาฮวยเกี่ยมแห่งฮั่วซัว ลิ่มแชแห่งเทียนซัว กับศิษย์อีกสองคนของง้อไบ้ การต่อสู้ครั้งนี้ตงง้วนสูญเสียกำลังไปไม่น้อยทีเดียว"

แป๊ะอั้งงักกล่าวบ้าง

"ตัวประหลาดทั้งสองนั้นตัวสูงใหญ่นามอื้อป้าเทียน ตัวเล็กนามอื้อป้าตี่ยืนยันได้แล้วว่าเป็นศิษย์ฮ้วยฮะน่อเซียน สองตัวประหลาดนั้นนอกจากคนที่อยู่ในถุงทองดำแล้วทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านได้ ด้วยพลังฝีมือของพวกมันในตอนนี้ กระทั่งฮ้วยฮะน่อเซียนเองก็ไม่ใช่คู่มือพวกมัน ฮ้วยฮะน่อเซียนกลัวพวกมันจะทรยศตีจาก มีแต่เกาทัณฑ์วิเศษเซี้ยเอี้ยงซิ่งจี่สามดอกที่ควบคุมมันได้ไม่ยอมมอบให้ ตราบใดที่สองตัวประหลาดเถื่อนยังมีชีวิต ยุทธจักรทั้งแผ่นดินต้องตกอยู่ในห้วงอันตรายที่อุกฤษฏ์ ท่านผู้เฒ่าควรแพร่ข่าวต่อชาวยุทธ์ตงง้วน เมื่อพบพวกมันมีแต่หลบหลีก อย่าได้ลงมือกับพวกมันเป็นอันขาด"

โก้วฮกผงกศีรษะกล่าว

"ขอบพระคุณโกวเนี้ยที่ชี้แนะ แต่ไม่ทราบตัวประหลาดสีทองนั้นเป็นบุคคลฝ่ายใดอีก ?"

ฉินเจ็งเจ็งชิงตอบขึ้นแทน

"พฤติการณ์ของมันไม่มีฝ่าย แต่เร้นลับจนไม่มีภูตผีเทพยดาหยั่งเค้าได้ ตอนนี้ยังไม่มีผู้คนทราบตื้นลึกหนาบางของมัน ผู้นั้นจะเป็นฝ่ายธัมมะหรืออธรรม ยังไม่มีปัญญาทราบได้"

นางบอกเล่าเหตุการณ์ระหว่างนี้ไปโดยคร่าว ๆ แล้วสุดท้ายถาม

"ตอนนี้ผู้เฒ่าจะไปที่ใด ?"

"เล่าฮิวต้องสืบหาร่องรอยกั๊กล้อซือตี้ให้พบก่อน หากพวกโกวเนี้ยมีเรื่องสำคัญโปรดเชิญตามสะดวกได้ ฉวยโอกาสที่ฟ้ายังไม่สว่างเต็มที่ เล่าฮิวต้องขออำลา ไว้พบกันในโอกาสหน้าเถิด"

แป๊ะอั้งงักเห็นท่านก็ไปในเส้นทางทิศตะวันตก จึงรีบตามเข้าไปกล่าว

"ในเมื่อผู้เฒ่าจะไปทางตะวันตก พวกเราพอจะร่วมทางกันสักช่วงหนึ่ง"

"เล่าฮิวตอนนี้ยังไม่ไป รอเก็บศีรษะพวกพ้องกับซากศพเหล่านั้นฝังก่อนค่อยเดินทาง"

ฉินเจ็งเจ็งถาม

"ซากศพอยู่ที่ใด ไฉนไม่เห็นเลย ?"

"ล้วนอยู่ในกองหินระเกะระกะที่เชิงผา"

ดรุณีทั้งสองหันกายส่งเสียง

"ผู้เฒ่ารอสักครู่"

โก้วฮกทราบนางจะไปฝังศพให้ ร้องบอกแต่ไกล

"โกวเนี้ยทั้งสองโปรดสะสมบุญกุศล จะฝังก็ฝังพวกของล้อส่ายด้วยเถิด"

แป๊ะอั้งงักตอบมาแต่ไกล

"นั่นง่ายดาย ในตัวพวกเราต่างมีผงละลายซาก โรยเพียงเล็กน้อยก็ไม่ต้องขุดหลุมฝังแล้ว"

โก้วฮกยังมิทันนั่งมั่น พลันมีสามคนโถมออกมาจากป่าทึบ มองปราดเดียวก็จำได้ ต้องถามด้วยความตื่นเต้น

"ก๋าโก้วเต้าเจี้ยง อา... พวกท่านเป็นไรแล้ว..."

ทั้งสามที่ตามกันออกมา เบื้องหน้าคือก๋าโก้วเต้าเจี้ยง อิดเช็งกวนจู๊ ผู้อยู่หลังสุดคือจีทิซิ่งเกี่ยมแท่งเทียนซัว ทั้งสามได้ยินต่างเพ่งมอง ก๋าโก้วเต้าเจี้ยงร้องขึ้น

"ประสกรีบหนี เพิ่งพ้นภัยแรก ภัยที่สองติดตามมาอีกแล้ว"

วาจาท่านยังไม่ทันบอกชัดเจน มีผู้คนเทะลักออกจากป่ามาไม่น้อย ผู้เร่งฝีเท้านำหน้าถึงกับเป็นราชบุตรกั๊กล้อ ผู้ทะยานติดตามหลังล้วนแล้วเป็นผู้ที่เตลิดหนีไปเมื่อครู่นี้ นั่นคือมกทินี้ ไต้ปุยไต้ซือ ไคซื้อไต้ซือ เทียนตี๊ฮื้อฮู บ้อปุ้งเต้าเจี้ยง เซ็งเฮียงไต้ซือ เจ้าสำนักไต้ปุ้ง อิดลิ้มเจียวจื้อและยอดฝีมือตงง้วนกึกสิบกว่าคน

ราชบุตรกั๊กล้อเห็นซึกเคียงปลอดภัย ต้องตื่นเต้นยินดีจนร้องเสียงกังวาน

"ซึกเคียรีบหนี อั้งกีก้าจู๊พาอั้งเต่ยซาเจี่ย นั่งฮ้วงน่อจุนเจี้ย ฮั่งเก็งซาอ้วยไล่ตามมาแล้ว"

โก้วฮกตระหนกยิ่งนัก ชี้ที่เบื้องล่างหน้าผาพลางกล่าว

"ศิษย์ของจิ๊บสี่ซิงแซกับลุ้ยบ้ออยู่ทางด้านล่าง โปรดช่วยเหลือพวกนางก่อนเป็นไร ?"

ไคซื้อไต้ซือเดินเข้ามากล่าว

"ไม่เป็นประโยชน์ต่อเรื่องราว ประสกทั้งหลายยังคงให้อาตมานำทางไปตั้งรับในถ้ำติชุ่ยตั่งของสำนักเราก่อนจึงประเสริฐ"

ขณะโก้วฮกอ้าปากจะว่ากล่าว พลันมีเสียงตวาดแหลมเล็กดังออกมาทางเชิงผา ต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"แย่แน่ สตรีทั้งสองนางทางเบื้องล่างเผชิญศัตรูแล้ว พวกเรารีบตามไคซื้อ-ไต้ซือไปเถิด"

ไคซื้อไต้ซือโบกมือสั่งให้ทุกคนติดตามท่านไปแล้วเร่งฝีเท้าสุดกำลัง ผู้อยู่หลังสุดคือโก้วฮก ท่านไม่วางใจสตรีทั้งสองนาง ยังเหลียวมองไปอยู่บ่อยครั้ง

มิคาด ไม่มองยังพอทำเนา เมื่อมองเห็นต้องตระหนกจนหน้าถอดสี ตวาดเสียงก้องทันที

"ท่านทั้งหลายเพิ่มพลัง พวกมารเฒ่าเซงแตงไล่ตามออกจากป่ามาแล้ว"

ผู้วิ่งอยู่ทางด้านหน้าได้ยินต้องตระหนกใจสะท้านเหงื่อกาฬหลั่งไหล ลนลานจนไม่อาจบ่งบอกบรรยายได้

ดีที่ไคซื้อไต้ซือร้องขึ้นมาในเวลานั้น

"ถึงถ้ำติชุ่ยตั่งแล้ว !"

ผู้คนทยอยกันวิ่งเข้าไปในถ้ำ ที่ปากถ้ำไม่กว้างนักอยู่ทางผนังผาแห่งหนึ่ง สูงจากพื้นประมาณสิบวา ผนังทั้งซ้ายขวาตั้งชัน เบื้องบนติดต่อกับยอดเขา มีความสูงหลายร้อยวา นับว่าปักษายังยากจะโบยบินข้ามได้

จวบจนเมื่อโก้วฮกเข้าไปในถ้ำ เหลียวมองมาก็เห็นพวกอั้งกี้ก้าจู๊อยู่ห่างไปประมาณหนึ่งร้อยวาเท่านั้น จึงร้องดัง ๆ

"ซือตี๋อย่าเข้าไป พวกเราปักหลักสู้ตายที่ปากถ้ำ"

ท่านทราบมีเพียงพวกท่านซือเฮียตี๋พลังฝีมือสูงที่สุด หน้าที่เฝ้าปากถ้ำย่อมเป็นของพวกท่านโดยไม่อาจบ่ายเบี่ยงปฏิเสธได้

ราชบุตรกั๊กกล้อคเล้ยตั๋งทราบความทั้งมวลกระจ่าง ส่งเสียงทันที

"อย่าให้มันเข้าใกล้ปากถ้ำ พอพวกมันกระโดดพวกเราก็ฟาดฝ่ามือออกสกัดกั้นก่อน"

วาจาไม่ทันขาดคำ พลันมีเสียงแค่นหัวร่อแล้วกล่าวขึ้นมาทางเบื้องล่าง

"ถ้ำดิซุ่ยตั้งของงือไบ๊ มีทางเข้าไม่มีทางออก แม้เราก้าจู๊ไม่จู่โจม เพียงกักก็กักพวกเจ้าอดตายทั้งเป็นได้"

โก้วฮกชิงมาที่ข้างผนังปากถ้ำ กวาดตามองดูเบื้องล่าง ต้องเย็นวาบไปทั่วสรรพางค์กาย บรรดาผู้มาถึงท่านล้วนเคยเห็นทั้งสิ้น นั่นคืออั้งกี้ก้าจู๊ ที่ด้านหลังของมันยังมียืนเรียงรายอีกแถวหนึ่ง สามคนจากซ้ายไปขวาล้วนสวมอาภรณ์สีแดงฉานสะดุดตา จำได้ว่าเป็นสามขุนพลตำหนักแดง ต่อไปอีกสามคนล้วนสวมอาภรณ์สีดำ นั่นคือสามองครักษ์วังเย็น ส่วนจุนเจี้ยที่เหลืออีกสองคนนั้นยืนอยู่ทางด้านขวาสุด

เมื่อโก้วฮกเห็นชัดตา เน้นเสียงหนัก ๆ ลงไป

"มารเฒ่าธงแดง เราทั้งสองฝ่ายต่างยากจะรักษาความปลอดภัยได้แล้ว ท่านทราบหรือไม่ ? ฮั่วฮะน่อเซียนมีความตั้งใจกวาดยุทธจักรไว้ใต้อำนาจบารมี สุดท้ายท่านยังคงไม่มีทางหนีรอดจากเงื้อมมือพวกมัน รังแกอ่อนแอหวาดกลัวเข้มแข็งท่านวันนี้ยังต้องการอย่างไร ?"

อั้งกี้ก้าจู๊เงยหน้าขึ้นแสยะยิ้มกล่าว

"ด้วยขุมกำลังเข้มแข็งของอาจารย์กับศิษย์นิกายเรากำลังต้องการตั้งเป็นหลักทัดเทียมกับฮั่วฮะน่อเซียน แบ่งยุทธจักรตงง้วนไว้ในครอบครอง หากต่างฝ่ายไม่ยอมแก่กัน ผู้ใดมีชัยผู้ใดพ่ายแพ้ ยังมิอาจระบุแน่นอนลงได้ หากพวกเจ้ายอมสยบอยู่ใต้อำนาจ เราก้าจู๊จะต้องมอบหน้าที่สำคัญให้ หากดื้อรั้นต่อต้านขัดขืน มีแต่ทางตายสายเดียวเท่านั้น"

กั๊กกล้ออ้วงจื้อชิงหัวร่อส่งเสียง

"สาวกเลวร้ายของนิกายต่างด้าว ถึงกับกล้าลอบเร้นเข้ามาในแผ่นดินของเรา

เราราชบุตรยินยอมทุ่มกองทัพเป็นร้อยหมื่นไปกวาดล้างล้อส่ายให้ล่มสลายไปจากแผ่นดิน !"

อั้งกี้ก้าจู๊ได้ยินต้องตะลึงลานไปวูบหนึ่ง แล้วแผดหัวร่อพิกลกล่าว

"เด็กน้อยเจ้าเป็นราชบุตรของแผ่นดินเช็งหรือไร ? ฮา ฮา ควรอย่าเกี่ยวข้องกับเรื่องในยุทธจักรจึงประเสริฐ เท่าที่เราก้าจู๊ไม่ไปแตะต้องไม้สักต้นหญ้าสักใบในนครหลวง เนื่องเพราะเห็นว่าราชสำนักมิได้เกี่ยวข้องกับยุทธจักรเลย ไม่เช่นนั้นปักกิ่งไหนเลยยังจะสงบสันติเช่นทุกวันนี้ ? ขอน้อมเตือนให้ถอนตัวออกนอกเรื่องราว มิเช่นนั้น ยากยิ่งจะไม่พลอยประสบภัยด้วย"

ราชบุตรกั๊กล้อได้ฟังต้องมีโทสะยิ่งนัก ขณะจะโถมลงไปโดยไม่คำนึงถึงภยันตรายใด ๆ นั้น พลันมีเสียงกู่ยาวหลายครั้งดังลงมาจากเบื้องบนหน้าผา เงาดำหลายสายพุ่งตัวลงมาดุจแมงมุมบนใย พริบตามีเงาร่างแปดสายพุ่งลงมาถึงที่ปากถ้ำโดยเร็ว

พอเสียงกู่ยาวครั้งแรกกระทบโสต โก้วฮกจำได้ทันทีว่าเป็นผู้ใดมาถึง ตอนนี้เห็นชัดเจน ผู้พุ่งตัวลงมาคนแรกคือเลี้ยวตังซังเล้ง (พญามังกรเลี้ยวตัง) นั่นคืออาจารย์ของทั้งสอง ส่วนที่ติดตามลงมาเป็นลำดับคือ ซูมี้ซิ่งกุน คุ้งฮวงซิ่งพั้ว พูท้อซิ่งเจ็งทั้งสามท่านที่ได้รับการยกย่องเป็นสามเทพเจ้าเหนือโลกีย์

ที่ติดตามลงมาโดยกระชั้นชิดคือสี่พิสดารพิภพ...พู้ฮุ้นจื้อแห่งบู๊ตึง ทีไน่จื้อแห่งน่ำไฮ้ บั๊กเหล็งเจ็งแห่งเสียวลิ้ม ทีเท่าเทาะแห่งง้อไบ๊ ทั้งเจ็ดคนพอหยั่งเท้าทรงกาย ต่างมองเข้าไปในถ้ำ

ซูมี้ซิ่งกุนกล่าวต่อโก้วฮก

"เล่าตี๋ ที่ปากถ้ำมีพวกเราเฒ่ากระดูกกร่อนเฝ้าป้องกัน ท่านรีบพาราชบุตรเข้าถ้ำเถิด"

โก้วฮกกับราชบุตรกั๊กล้อรับคำถอยหลังไป ได้ยินคุ้งฮวงซิ่งพั้วส่งเสียงดัง ๆ

"ซีทัวพู ท่านอย่าได้อวดโอ่ลำพองนัก ฮั่วฮะน่อเซียนพาสองป่าใกล้มาถึงแล้ว ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซ และสองสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียก็ร่วมทางมาด้วย ที่หน้าปากถ้ำติชุ่ยตั่งวันนี้ต้องมีการประหัดประหารครั้งใหญ่ ด้วยกำลังของอาจารย์กับศิษย์ท่านสามารถรับมือได้หรือไร ?"

บทที่ 10

ของวิเศษโบราณ

อั้งกี้ก้าจู๊พอเห็นสามเทพเจ้า สี่พิสดารกับ เลี้ยวตังซังเล้งพุ่งตัวลงมาที่ปากถ้ำ มันมิเพียงไม่เคลื่อนไหวเท่านั้น ยังห้ามบรรดาศิษย์ของมันไม่ให้เคลื่อนไหวอีกด้วย

เมื่อฟังคุ้งฮวงซิ่งพั้วกล่าวจบคำแล้ว ยังคงแสยะยิ้มส่งเสียงเย็นชา

"ที่ยุทธจักรตงง้วนท่านสามารถยกออกมาได้มีเพียงโง้วเล้งจูคนเดียวเท่านั้น แต่มันตอนนี้ไม่ทราบหายหัวอยู่ที่ใด เราก้าจู๊ไม่เคลื่อนไหวก็แล้วไป ยามใดเคลื่อนไหว ไม่เหลือให้แม้ไม้สักต้นหญ้าสักใบ เฮอะเฮอะ พวกท่านจะฝากความหวังไว้ที่ตัวโง้วเล้งจู นั่นนับว่าคล้าย 'มองบ๊วยดับกระหาย' ไม่มีคุณประโยชน์ต่อเรื่องราวเลย"

หยุดเล็กน้อย พลันหันไปกล่าวกับสามขุนพล

"ตั้วซือเฮียกับยี่ซือเฮียของพวกเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง ?"

ผู้เป็นหัวหน้าสามขุนพลน้อมกายตอบ

"เมื่อครู่เป็นปากเสียงกับสองสตรีที่เป็นศิษย์ลุ้ยบ้อจิ๊บสี่ซิงแซ โดยไม่ทราบเพราะสาเหตุใดกัน ?"

อั้งกี้ก้าจู๊แค่นหัวร่อกล่าว

"จะเร็วจะช้าก็เป็นครอบครัวเดียวกัน"

จบคำโบกมือส่งเสียง

"พวกเจ้าถอยไปเฝ้าที่ด้านข้างหน้าผา ไม่ได้รับคำสั่งจากเราอาจารย์ มิว่าผู้ใดห้ามเคลื่อนไหวโดยเปะปะ"

สามขุนพลสามองครักษ์ สองจุนเจี้ย พากันรับคำเสียงกระหึ่ม ถอยไปยืนสงบอยู่ทางข้างผนังผา เชิงผาใต้ปากถ้ำเหลืออั้งกี้ก้าจู๊คนเดียว แต่ยังคงมิได้เคลื่อนไหว เห็นมันกวาดตามองรอบข้าง พลันเงี่ยหูฟังแล้วแสยะยิ้มเสียงเย็นชา ด้วยทีท่าเร้นลับมีเลศนัยชั่วร้ายยิ่ง

ตอนนั้น ในถ้ำก็มีความเคลื่อนไหว สี่เทพเจ้าเฝ้าอยู่ด้านซ้ายของปากถ้ำ สีพิสดารกับเลี้ยวตังซังเล้งเฝ้าอยู่ด้านขวาของปากถ้ำ ทั้งแปดเลือกที่เหมาะสมทรุดกายนั่งขัดสมาธิ หันหน้าออกทางปากถ้ำ พริ้มตาเกร็งกำลังเงี่ยหูฟัง ไม่ตอบโต้กับอั้งกี้-ก้าจู๊อีกแล้ว

อั้งกี้ก้าจู๊สำรวจอีกครู่ใหญ่ จึงเคลื่อนกายช้า ๆ มันมิได้มองปากถ้ำ เพียงถอยหลังออกไปร่วมสิบวา อ้าปากกู่เบา ๆ แล้วทรุดกายนั่งลงบนก้อนหินใหญ่

เสียงกู่แม้เบา แต่คลื่นเสียงสะท้านทั่วไปทั้งหุบเขา ความลึกล้ำของกำลังภายในเป็นที่คาดคำนวณได้แล้ว ขณะคลื่นเสียงยังมิทันจางหาย พลันมีสองคนกระโดดเข้ามาจากทางนอกหุบเขา

อั้งกี้ก้าจู๊มิได้เหลียวมองก็ทราบเป็นผู้ใด เห็นมันพริ้มตาถาม

"ซัวหงีซัวยิ้ง พวกเจ้าไฉนได้ยินเสียงเรียกจึงยอมมา ?"

ผู้มาคือซัวหงีไทจือกับซัวยิ้งไทจือ ศิษย์อันดับหนึ่งสองของมันนั่นเอง แลเห็นซัวยิ้งไทจือน้อมกายตอบ

"พวกศิษย์ลอบสะกดรอยสองป่า เห็นมันสมทบกับฮั่วฮะน่อเซียน พอย้อนกลับมาก็เห็นอึ้งกิมอิ่งติดตามสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮีย แล้วพวกมันพบกับลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซที่เชิงเขากังเจี้ย เมื่อครู่มาถึงเชิงผา เนื่องจากมีปากเสียงกับแป๊ะอั้งงักเรื่อง

กิมกังเจี๊ยะ ดังนั้นจึงเสียเวลามาช้าเกินไป"

อั้งกี๊ก้าจู๊แค่นเสียงเย็นชา

"อาจารย์เพียงถามเมื่อครู่ของพวกเจ้า ผู้ใดให้เจ้าลากเรื่องจนยาวไกลปานนั้น กิมกังเจี๊ยะเป็นเศษสวะแล้ว พวกเจ้ายังเสียสมองกับมันไปไย ?"

จบคำโบกมือ สั่งให้ผู้แซ่ชัวทั้งสองถอยออกไป

ขณะชัวหงีหันกาย ถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"อาจารย์ กิมกังเจี๊ยะเป็นอย่างไร ?"

อั้งกี๊ก้าจู๊เงยหน้ามองปากถ้ำแวบหนึ่ง แสยะยิ้มแค่นเสียง

"หากชาวยุทธ์ทั้งมวลของตงง้วนต่างฝากความหวังอยู่ที่งักเซ้งเทียน นับว่าความหวังพังทลายหมดสิ้นแล้ว"

ชัวยิ้งหันมาถามด้วยความสงสัย

"ซือแป๋สืบทราบความเป็นจริงมาแล้วหรือไร ?"

"เฮอะ เฮอะ พวกเจ้ามิใช่เห็นกับตามาแล้ว ?"

"มันยังคงเป็นคนปกติสมบูรณ์ เพียงแต่พลังฝีมือด้อยกว่าเมื่อกาลก่อนมากหลายเท่านั้น"

อั้งกี๊ก้าจู๊แค่นหัวร่อให้ก้าภปากถ้ำอีกคราแล้วตอบ

"นั่นเนื่องเพราะการฝึกของมันไม่ตายไม่พิการนับว่ามีโชควาสนามากแล้ว เชื้อพลังในกิมกังเจี๊ยะไม่สามารถเพิ่มพลังการฝึกปรือ กลับทำลายพลังการฝึกปรือดั้งเดิมของมันลดน้อยลงกว่าเดิม"

เฮียตี๋แซ่ชัวคล้ายเข้าใจความนัยมาได้ พากันหัวร่อเสียงก้อง

"อย่างนั้นก็ถูกแล้ว"

ทั้งสองเฮียตี๋ชื่นชมสมใจในเรื่องนี้มาก พากันถอยออกไปสำรวมอยู่ทางด้านข้างบ้าง

อั้งกี๊ก้าจู๊พลันขมวดคิ้ว หันไปเรียกดัง ๆ

"ชัวหงีกลับมา"

ผู้แซ่ชัวทั้งสองเพิ่งถอยไปถึงข้างหน้าผา ขณะทักทายอยู่กับสามขุนพล ชัวหงีได้ยินรีบกระโดดเข้าไปถาม

"อาจารย์มีคำสั่งใด ?"

"ตัวประหลาดสีทองตัวที่เจ้าพบมา มีรูปกายคล้ายเด็กแซ่งักหรือไม่ ?"

ชัวหงีต้องงุนงงไปวูบหนึ่ง แล้วหัวร่อฮาฮาตอบ

"อาจารย์มีความคิดพิสดารเกินไปแล้ว ตัวประหลาดสีทองแม้มีรูปกายเท่าเด็กแซ่งัก แต่ต้องไม่ใช่คนเดียวกันเด็ดขาด เสียงไม่คล้าย พลังฝีมือห่างไกลกัน แต่ทว่าผู้นี้ต้องเป็นภัยต่อสำนักเราแน่นอน"

อั้งกี๊ก้าจู๊พลันมีสีหน้าเคร่งเครียดกว่าเดิม โบกมือสั่ง

"ไม่มีเรื่องอื่นแล้ว เจ้าไปเถิด"

ขณะที่ชัวหงีหันกาย พลันมีอีกเจ็ดคนออกมาจากในป่าที่ด้านตรง เป็นสี่ชรา สามฉกรรจ์ มีทั้งบุรุษสตรีครบครัน

อั้งกี๊ก้าจู๊พอเห็นต้องร้องเสียงพิกล

"พวกท่านไม่ไปยอดเขากิมเต้ง ไฉนตะกายมาที่ติชุ่ยตั่งแล้ว ?"

ผู้ปรากฏกายมามิใช่ใครอื่น คือจิ๊บสี่ชิงแซ ลุ้ยบ้อ สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียกับผู้เยาว์อีกสามคนคือ แป๊ะอั้งงัก ฉิ่นเจ็งเจ็ง อึ้งกิมอิ่ง ได้ยินจิ๊บสี่ชิงแซส่งเสียงตอบ

"ทราบข่าวมาว่า ก่อนพิธีชุมนุมใหญ่บนกิมเต้งก้าจู๊จะสยบยุทธจักรตงง้วนไว้ในอำนาจก่อน เราเห็นเป็นเวลายังเร็วอยู่มาก จึงตั้งใจมาดูฝีมือก้าจู๊เป็นพิเศษ"

อั้งกี๊ก้าจู๊แสยะยิ้มส่งเสียง

"โสตประสาทของชิงแซปราดเปรียวมาก เสียดายที่ครั้งนี้คำนวณผิดพลาดแล้ว ชาวยุทธ์ตงง้วนเป็นคนคร่ำครึที่หวั่นกังวลไปเอง พอเห็นเราก้าจู๊ก็ลนลานหลบหนี บังเอิญต่างหนีเข้าไปในถ้ำติชุ่ยตั่งนี้ เราก้าจู๊เมื่อครู่ขู่ขวัญพวกมันไปหลายคำจริงหากจะลงมือจริง ๆ ตอนนี้น่ากลัวไม่มีผู้ใดรอดชีวิตอยู่ได้แม้สักคนเดียว ชิงแซเป็นคนเปรื่องปราดหลักแหลม คาดว่าต้องไม่เข้าใจเราอวดโอ่โอหัง"

จิ๊บสี่ชิงแซหันไปหัวร่อให้ลุ้ยบ้อ แม้มิได้แสดงออกอย่างไร แต่ถูกซูมี้ซิ่งกุนในถ้ำได้ยินไป จึงส่งเสียงทางลมปราณต่อพูท้อซิ่งเจ็ง

"หลวงจีนใหญ่ พวกเราอาจเข้าใจผิดกันจริง ๆ ที่พวกมันมา แสดงว่ามิใช่บังเอิญ กิมเต้งเป็นยอดเขาสูงสุดของง้อไบ๊ แต่ที่ว่าชุมนุมใหญ่นั้นหมายถึงเรื่องอันใด ?"

พูท้อซิ่งเจ็งลืมตาขึ้นเล็กน้อย เหลือบมองที่เบื้องล่างแวบหนึ่งแล้วส่งเสียงทางลมปราณตอบ

"ผลย่อมเกิดจากเหตุ ในแผ่นฟ้าแผ่นดินไม่มีเรื่องบังเอิญ พวกมันแม้มิได้

ระบุชาวยุทธ์ตงง้วนเป็นศัตรู แต่ชาวยุทธ์ตงง้วนไม่เคยขาดตำแหน่งในพิธีสักครั้ง มาตรว่ามิได้ส่งข่าวให้ทราบ ก็ต้องมีการระบุไว้ก่อน ประสาเพียงแต่ดู อย่าสืบสาวเอาความเลย"

เป็นคำตอบที่มีเลศนัยพิสดารยิ่งนัก ชูมิ้ซิ่งกุนไม่มีปัญญาหยั่งความมหัศจรรย์นี้ได้ พลันได้ยินอั้งกี๊ก้าจู๊ร้องเสียงประหลาด

"ฮั่วฮะน่อเซียนมาช้าเกินไปแล้ว"

สามเทพเจ้าสี่พิสดาร กับเลี้ยวตังซังเล้งพอได้ยินรีบลืมตาขึ้นพร้อมกัน เห็นด้านขวาของหน้าผา มีผู้เดินติดตามออกมาถึงสี่คน สองคนเป็นสามีภรรยาผมขาวโพลง นำตัวประหลาดอัปลักษณ์ขัดตาหนึ่งสูงหนึ่งต่ำออกมา ไม่ต้องถามก็ทราบ นั่นคือสองปาศิษย์รักของฮั่วฮะน่อเซียนที่ก่อกวนแผ่นดินจนสะท้านสะเทือนนั่นเอง

ฮั่วฮะน่อเซียนเดินเข้ามาจนห่างจากอั้งกี๊ก้าจู๊ร่วมยี่สิบวาจึงหยุดไว้ แลเห็นอื้อเฮงฮั้วเงยหน้ามองที่ปากถ้ำแวบหนึ่งแล้ว ลดสายตากวาดมองรอบหุบเขาอีกคราจึงกล่าวต่ออั้งกี๊ก้าจู๊

"ซีหัวพู ห่างจากเวลาเที่ยงไม่นานนัก หรือจะเปลี่ยนสถานที่อยู่ในบริเวณนี้แทน ?"

อั้งกี๊ก้าจู๊ลุกขึ้นช้า ๆ กล่าว

"กิมเต้งนับเป็นสถานที่สำคัญสุดของสำนักง้อไบ๊ ตอนนี้มีทิเท่าเทาะอยู่ที่นี่ ผู้เยือนไม่ถูกตามผู้เหย้า อื้อเฮียต้องการได้รับการเห็นพ้องจากมันก่อนหรือไม่ ?"

อื้อเฮงฮั้วเงยหน้ากวาดตา มองมิเท่าเทาะที่เป็นหนึ่งในสี่พิสดารแล้วกล่าว

"ทั้งมวลของสำนักง้อไบ๊ถอนตัวไปจากภูเขานี้ กิมเต้งกลายเป็นสถานที่ว่างเปล่าแล้ว"

ทิเท้าเทาะยังมิทันเอ่ยปาก พลันมีเสียงคนตอบลงมาจากบนยอดผา

"เฒ่าอื้อโอหังลำพองจนไม่มีผู้คนในสายตา ย่อมไม่จำเป็นต้องได้รับการเห็นพ้องจากผู้เหย้า ผู้แซ่โง้วเป็นส่วนหนึ่งของยุทธจักรตงง้วน ไม่ถือเป็นเรื่องอุกอาจข้ามหน้า ขอบังอาจตอบวาจาแทนผู้อาวุโสทิเท่าเทาะ คือกิมเต้งเป็นสถานที่สำคัญสุดของสำนักง้อไบ๊ ก่อนยังไม่ได้รับการเห็นพ้อง เชื่อว่าไม่มีผู้ใดกล้าใช้อำนาจป่าเถื่อนขึ้นไปยึดครองเป็นสถานที่ชุมนุมกัน"

สามเทพเจ้า สี่พิสดารกับเลี้ยวตังซังเล้งพอได้ยินเสียง ต่างคึกคักแจ่มใสทันที ทุกผู้คนต่างทราบ ที่ตอบวาจาลงมาคือโง้วเล้งจู แต่ทุกคนก็สะกดกลั้นไว้ไม่

ให้ความรู้สึกปรากฏบนสีหน้ากับแววตา

อื้อเฮงฮั้วยังมิทันเงยหน้า ก็เห็นบนริมผามีบุรุษหนุ่มวัยประมาณยี่สิบปี เค้าหน้าหล่อเหลาบุคลิกองอาจสง่าลอยตัวช้า ๆ ลงมาดั่งปุยนุ่น จนเท้าสัมผัสพื้นที่ปากถ้ำโดยไม่มีฝุ่นละอองกระจายสักธุลี !

ขณะโง้วเล้งจูทักทายกับสามเทพเจ้าสี่พิสดารอยู่นั้น อื้อเฮงฮั้วเน้นเสียงหนัก ๆ

"เจ้าหรือคือโง้วเล้งจู ?"

โง้วเล้งจูหันมาตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ท่านไยต้องถามให้มากความ ?"

จบคำเดินตรงเข้าไปทักทายกับชาวยุทธ์ตงง้วนในถ้ำ นับว่ามิได้แยแสผู้ที่อยู่ทางเบื้องล่างของถ้ำเลย

ทีท่ายโสโอหังนี้ นับว่ากระตุ้นโทสะอื้อเฮงฮั้วจนเดือดดาล ผมสีขาวลุกชี้ชัน แต่มันที่มีตะบะสมาธิกล้าแข็ง มิได้อาละวาดเพราะความเดือดดาลในครั้งนี้เลย

อั้งกี้ก้าจู๊แสยะยิ้มส่งเสียง

"ขันติที่หนักแน่นของอื้อเฮีย นับว่าเหนือกว่าคนธรรมดาจริง ๆ"

ทางเปิดเผยเยินยอแต่ความหมายเย้ยหยัน นับเป็นจิตใจที่ต่ำช้าสามานย์อย่างยิ่งจริง ๆ

อื้อเฮงฮั้วแค่นหัวร่อตอบ

"ก้าจู๊อย่าได้ใช้วิธีไร้เดียงสาเช่นนี้ต่อหน้าเล่าฮูเลย เด็กผู้นั้นแม้มีพลังฝีมือสูงส่ง เล่าฮูยังมิได้แยแสในสายตา แม้ว่าใช้ไม่ได้ ยังไม่ถึงกับต้องพ่ายแพ้ต่อฝีมือมันแน่นอน"

อั้งกี้ก้าจู๊รู้สึกขัดหูเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะประโยคสุดท้าย สะกิดใจมันจนหน้าแดงฉาน เพราะเป็นการชี้หน้าระบุ มันเคยพ่ายแพ้ต่อฝีมือโง้วเล้งจูจนเตลิดหนีไม่คิดชีวิตมาคราหนึ่ง

จิ๊บสี่ชิงแซมิได้ชิงชังรังเกียจโง้วเล้งจูเลย ได้ยินมันส่งเสียงกังวานขึ้น

"ในเมื่อสองท่านมาถึง ควรถกเรื่องสำคัญก่อนจึงประเสริฐ เลือกสถานที่มิสู้พบสถานที่ หุบเขาแห่งนี้เป็นชัยภูมิไม่เลว ไยจะต้องขึ้นไปบนกิมเต้งให้ได้ด้วย ?"

จิ๊บสี่ชิงแซชัดเจนแก่ใจ ชาวยุทธ์ตงง้วนมีโง้วเล้งจูมาหนุนหลัง กำลังของตงง้วนต้องไม่ด้อยกว่าฝ่ายมันสักเท่าใด หากยืนกรานจะไปชุมนุมกันบนยอดเขากิมเต้งตอนนี้ ก็ต้องมีการประหัตประหารที่อำมหิตดุดันขึ้นพักหนึ่งก่อน

เล้งจูอยู่บ้าง แลเห็นมันเมื่อได้ยินวาจาจิ๊บสีซิงแซแล้ว ฉวยโอกาสถอยโดยไม่เสียเกียรติทันที

"ในเมื่อจิ๊บสี่เฮียไม่รู้สึกสถานที่นี้แคบเล็กเกินไป ผู้แซ่อื้อก็ไม่มีความเห็น"

ลุ้ยบ้อเดินเข้ามาหลายก้าว กล่าว

"เรานางเฒ่าออกจะทนทานไม่ได้แล้ว พวกเราไม่จำเป็นต้องมีพิธีรีตองใด อันดับแรกขอถามต้องการรอมชอม ต้องการต่อสู้ หากต้องการต่อสู้ พวกเราไม่ต้องถกเรื่องอื่นใดทั้งสิ้นแล้ว ต่อสู้ยุติค่อยว่ากล่าว หากต้องการรอมชอมก็เสนอเงื่อนไขมา"

อั้งกี้ก้าจู๊สวนคำทันที

"เราก้าจู๊ยินดีทั้งรอมชอมทั้งต่อสู้ ถกถึงการต่อสู้ พวกเราอาจารย์กับศิษย์มิว่าเป็นฝ่ายใดต่างรับไว้ได้ ถกถึงการรอมชอม เราก้าจู๊ยินดีใช้ศิษย์สำคัญทั้งสิบคนร่วมขบวนการกวาดล้างทำลายมนุษย์สีทอง ส่วนการแบ่งเขตยุทธจักรนั้น ไม่เห็นพ้องโดยเด็ดขาด"

อื้อเฮงฮั้วแค่นหัวร่อกล่าว

"ตั้วก้าจู๊น่ากลัวลืมเรื่องสำคัญไปประการหนึ่งกระมัง ? ร่วมกำลังกวาดล้างสังหารมนุษย์สีทองเป็นเรื่องเล็ก แบ่งเขตปกครองก็มิใช่เป็นเรื่องสำคัญ แต่ลายแทงขุมทรัพย์ที่ท่านได้ไป มิอาจไม่นำมาเปิดเผยได้ ถกถึงการรอมชอมหรือต่อสู้ เล่าฮูมีจุดประสงค์อยู่ที่ลายแทงเท่านั้น"

จิ๊บสี่ซิงแซหัวร่อฮาฮากล่าว

"อื้อเฮียปากไวใจตรง เรามีความเห็นพ้องเช่นนี้จริง ๆ"

อั้งกี้ก้าจู๊กลัวทั้งสองฝ่ายจะร่วมมือกันจู่โจมต่อมัน จึงรีบหัวร่อเสียงพิกลกล่าว

"เราก้าจู๊ไม่เคยมีความเห็นแก่ตัวเลย ที่เราได้ลายแทงมา ไม่อาจนับเป็นความลับใด เช่นนี้หมายความ ท่านทั้งหลายมีความเห็นต้องการรอมชอม ?"

ลุ้ยบ้อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียด้วยเสียงแผ่วเบา ส่วนอื้อเฮงฮั้วก็คล้ายขอความเห็นจากใยแป๊ะฮะภรรยามันมาแล้ว ดังนั้นเอง ทั้งสามฝ่ายจึงตกลงกันโดยดุษฎีไม่เกี่ยงงอน

อั้งกี้ก้าจู๊กล่าวจบความแล้ว ล้วงแผ่นหนังสีเทาออกจากอกเสื้อมาแผ่นหนึ่ง ส่งเสียงเย็นชา

"ลายแทงนี้เราก้าจู๊ดูจนขึ้นใจ แต่สถานที่มีสามแห่งคล้ายคลึงกัน เมื่อท่าน

ทั้งหลายชัดเจนแล้วจะทำลายหรือจะเก็บไว้ เราก้าจู๊ไม่สนใจถามไถ่อีก"

จบคำก้าวอาด ๆ เข้ามา มารยาเป็นไม่มีความระมัดระวังตัวเลย

ดังนั้นเอง ลุ้ยบ้อ จิ๊บสี่ซิงแซ สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮีย กับฮั่วฮะน่อเซียน ต่างก้าวช้า ๆ เข้าไปรวมเป็นกระจุกเดียว ล้อมวงดูลายแทงแผ่นนั้น

ขณะเวลานั้น ที่ปากถ้ำติซุ่ยตั่งมีเสียงเคลื่อนไหวแผ่วเบา สามเทพเจ้าสี่พิสดารกับเลี้ยวตังซังเล้งต่างลุกขึ้นเพ่งมองลงมาแน่วนิ่ง แสดงว่ามีความแตกตื่นขวัญเสียต่อลายแทงเป็นอย่างยิ่ง ริมฝีปากยังขยับเขยื้อนอยู่ตลอดเวลา คล้ายใช้เสียงทางลมปราณวิพากษ์วิจารณ์กัน

ขณะนั้น โง้วเล้งจูเดินออกมาจากในถ้ำ เมื่อเห็นสภาพทางเบื้องล่าง พลันชะงักไว้ไม่เคลื่อนไหว ทั้งยังพริ้มตาลงอีกด้วย นับเป็นพฤติการณ์ที่พิกลผิดธรรมดาเหลือเกิน

ศิษย์ทั้งสิบคนของอั้งกี๊ก้าจู๊กลับผิดกันเป็นตรงกันข้าม พวกมันกลัวอาจารย์จะถูกกลุ้มรุมจู่โจม ต่างเบิ่งตาเขม้นมองแน่วนิ่ง เกร็งกำลังภายในขึ้นเตรียมพร้อมเต็มที่

สองปาอยู่ไกลที่สุด และเป็นชัยภูมิสูงกว่าคนอื่น ๆ ยามใดเกิดเหตุเภทภัยเป็นผลดีต่อการจู่โจมของพวกมัน แต่พวกมันไม่มีสีหน้าตื่นเต้นสนใจเลย แสดงทีท่ายโสโอหัง คล้ายไม่มีกระไรในแดนดินทรงคุณค่าในสายตาพวกมัน

แป๊ะอั้งงักกับนิ่นเจ็งเจ็งยืนอยู่ที่ด้านหลังของอึ้งกิมอิ่งที่เป็นศิษย์แป๊ะตี้เฮียมีสีหน้าผิดกว่าผู้คนทั้งหลาย สายตาของพวกนางจับมองที่ถ้ำติซุ่ยตั่งแน่วนิ่ง แน่นอนพวกนางสนใจดูว่างักเซ้งเทียนใช่อยู่ในถ้ำด้วยหรือไม่ ?

สภาพเช่นนี้ ดูเปลือกนอกเป็นเรื่องธรรมดา แต่ความจริงมีอันตรายทุกลมหายใจเข้าออก ขอเพียงผู้ที่ล้อมดูลายแทง มีฝ่ายใดแสดงทีท่าผิดปกติ บ่งบอกความหมายจะชิงลายแทง การปะทะที่อำมหิตดุดันปานฟ้าถล่มต้องเกิดขึ้นทันที

ยังมีชาวยุทธ์ของตงง้วน นับว่าถูกเสือกไสออกไปด้วยความเหยียดหยามดูแคลน แต่เมื่อมีของวิเศษสุดปรากฏที่เบื้องหน้า ขอเพียงสามเทพเจ้าหรือสี่พิสดารทะยานออกมาโดยอุกอาจหุนหัน เท่ากับเป็นการจุดชนวนดินระเบิด ดีที่ชาวยุทธ์ฝ่ายธัมมะไม่มีความละโมบโลภหลงเช่นเดียวกับฝ่ายอสูรร้ายมารชั่ว พวกท่านแม้วิพากษ์วิจารณ์กัน แต่ยังคงรักษาเกียรติภูมิของตัวเองไว้ได้

นับแต่โง้วเล้งจูออกจากถ้ำถึงตอนนี้ ยืนแน่วนิ่งดั่งรูปสลักจากศิลาเสมอ

มา ดูไปดุจกับหลวงจีนชรานั่งสมาธิกัปาน เพียงแต่สีหน้ามักจะเปลี่ยนแปรไป ๆ มา ๆ บางครั้งแตกตื่นบางครั้งสงสัย สลับไปมาไม่แน่นอน

ลายแทงขุมทรัพย์นั้นอาจจะพิกลพิสดารเหนือธรรมดา ด้วยระดับยอดคนชั้นห้าอัจฉริยะพิสดาร บวกกับสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียยังคล้ายค้นคว้าไม่ได้ผลสรุปใดมา เจ็ดคนเลิกถกเถียงเลิกวิจารณ์ จวบจนอาทิตย์คล้อยต่ำใกล้สนธยายังไม่ได้ผลใดมาเลย ทุกคนยังคงถกเถียงแล้วหันไปเพ่งพิจารณา พิจารณาแล้วขมวดคิ้วครุ่นคิดอีกครา

ความจริงในลายแทงไม่มีของใด เพียงแต่ว่ายอดเขาพิสดารมีอยู่สามยอด แต่ทุกยอดกลับคล้ายคลึงกันไม่ผิดเพี้ยน ที่พิสดารคือใต้ยอดเขาต่างมีหุบเขาแห่งหนึ่ง ที่ผิดกันคือ ทิศทางของปากหุบเขาทั้งสามแห่งนั้น นอกจากนี้ไม่มีความลึกล้ำพิสดารใด ๆ

ทั้งเจ็ดมิได้ค้นคว้ายอดเขาอยู่ในเทือกเขาใด เพียงครุ่นคิดดูความผิดกันของยอดเขาเท่านั้น

เวลาไม่อำนวยแล้ว เพราะค่ำมืดจนยากจะแยกแยะชัดเจน ดีที่ต่างมีสายตาคมกล้า แต่ขณะเวลานั้นเอง...

พลันมีประกายสีทองวูบขึ้นที่ปากถ้ำติชุ่ยตั่ง รวดเร็วจนไม่ทันเห็นชัดตา เพียงได้ยินอื้อเฮงฮั้วตวาดสุดเสียง จากนั้นอีกหกคนขู่คำรามด้วยความเดือดดาลจนสับสน ต่างพุ่งตัวไปที่หน้าผาสุดแรง

เป็นสาเหตุใดกัน ? บอกแล้วเป็นเรื่องแตกตื่นสะท้านขวัญจริง ๆ เจ็ดสุดยอดฝีมืออันดับเลิศแห่งยุคร่วมกันเฝ้าลายแทงแผ่นเดียว แต่ถูกชิงไปได้อย่างง่ายดาย !

ด้านหลังปรมาจารย์แห่งยุคทั้งเจ็ดมีบรรดาศิษย์ชั้นยอดทะยานตามเป็นแถว ชั่วพริบตา หน้าถ้ำติชุ่ยตั่งไม่มีเหลือแม้สักผู้เดียว

โง้วเล้งจูเดินทางมานานแล้ว ใบหน้ามีเค้าทั้งตื่นเต้น ยินดี วิตกจนสับสน เดินเข้าไปที่ปากถ้ำกล่าว

"ผู้อาวุโสทั้งหลาย พวกเรารีบเร่งไปจากที่นี้ เรื่องราวยิ่งนานยิ่งพิสดารแล้ว พฤติการณ์นี้ของมนุษย์สีทองไม่ใช่เพราะต้องการช่วงชิงลายแทง แต่เพราะต้องการคลี่คลายอันตรายให้แก่พวกเราอย่างแน่ชัด"

ชูมี้ซิ่งกุนโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"เห็นได้อย่างไรกัน ?"

โง้วเล้งจูตอบอย่างนอบน้อม

"มันส่งเสียงทางลมปราณบอกกับผู้เยาว์ก่อน ความนี้ยังมีเลศนัยอื่นแฝงอยู่ แต่มันอาจยังต้องกลับมา"

พูท้อซิ่งเจ็งผงกศีรษะกล่าว

"ผู้คนในถ้ำให้ประสกโก้วฮกแบ่งขบวน ทยอยกันไปหลาย ๆ กลุ่มก้อน เป้าหมายคือไปทางทิศตะวันตก ระหว่างทางพยายามหลีกเลี่ยงทั้งสามฝ่ายของเมื่อครู่ ตอนนี้พวกมันต้องไม่ลงมือโดยเปิดเผยแน่"

เลี้ยวตังชังเล้งเข้าไปในถ้ำทันที บอกเล่าให้โก้วฮกจัดการตามความนั้น ขณะที่ยอดฝีมือยุทธจักรจะจากไป โง้วเล้งจูคว้ามือราชบุตรกั๊กล้อไว้แล้วกล่าว

"อ้วงจื้อโปรดอยู่ก่อน พวกเรายังมีอีกเรื่องหนึ่งต้องปรึกษา"

ราชบุตรกั๊กล้อชัดเจนอย่างยิ่ง ทราบว่าพฤติการณ์นี้ของโง้วเล้งจูคือคุ้มครองความปลอดภัยของท่าน ดังนั้นเหลือบมองมันด้วยความตื้นตันแล้วผงกศีรษะหยุดลง

ยอดฝีมือยุทธจักรหลายสิบคนทยอยกันออกจากถ้ำ ซูมี้ซิ่งกุนที่อยู่หลังสุดถาม

"พวกเราจะอยู่รอมนุษย์สีทองในที่นี้หรือไร ?"

โง้วเล้งจูส่ายศีรษะตอบ

"สถานที่นี้ไม่ปลอดภัย หากพวกเมื่อครู่ไล่ตามไม่ทัน น่ากลัวยังจะย้อนกลับมาที่นี้อีก พวกเราไปกิมเต้งกันเถิด"

ทิเท่าเทาะประนมมือกล่าว

"สำนักเรายังมีหลวงจีนอยู่อีกจำนวนหนึ่ง อาตมาจะไปตระเตรียมก่อน"

ทิเท่าเทาะจากไปแล้ว ยอดฝีมือทั้งหลายจึงออกจากถ้ำติชุ่ยตั่ง โง้วเล้งจูฉุดมือกั๊กล้ออ้วงจื้อเดินอยู่ทางด้านหลังสุด ส่งเสียงทางลมปราณ

"ท่านราชบุตรทราบมนุษย์สีทองเป็นผู้ใดหรือไม่ ? โอ...หากมิใช่มันเมื่อครู่ส่งเสียงทางลมปราณเรียกข้าพเจ้า ก่อน ๆ นี้ กระทั่งข้าพเจ้ายังถูกมันอำพรางจนเดาไม่ออกเลย"

"อา...หรือเป็นเซ้งยี้ ?"

"โอ...ราชบุตรคาดคิดไม่ผิดพลาด มันวิงวอนข้าพเจ้าอย่าบอกต่อผู้ใด"

"ไฮ้ ! เป็นพระสาเหตุใด ?"

โง้วเล้งจูถอนใจกล่าวด้วยสีหน้าหวั่นกังวล

"มันฝึกฝีมือจนมีโรคภัย"

กั๊กล้ออ้วงจื้อตระหนกยิ่งนัก ถามด้วยความตื่นเต้น

"รูปลักษณะมันเปลี่ยนแปรไป หรือมีส่วนสัดใดทุพพลภาพ ? ฟังว่าตลอดตัวมัน ไม่มีส่วนสัดใดปรากฏออกทางภายนอกเลย"

โง้วเล้งจูสั่นศีรษะตอบ

"เรื่องราวยากจะบอกเล่าโดยรวบรัด ถึงกิมเต้งแล้วข้าพเจ้าคิดว่าอยู่ต่อหน้าผู้อาวุโสทั้งหลายไม่อาจปิดบังอำพรางได้ เข้าไปในโบสถ์ก่อนค่อยว่ากล่าวเถิด"

ทั้งสองที่สนทนากันจนเสียเวลาเล็กน้อย ผู้คนทางเบื้องหน้าได้พากันไปในโบสถ์ก่อนแล้ว ตอนนั้น ทิเท่าเทาะกำลังต้อนรับด้วยตนเอง เมื่อเห็นทั้งสองมาถึงประนมมือเชื้อเชิญอย่างนอบน้อม ทั้งสามเข้าไปถึงกุฏิเจ้าอาวาส ภายในจัดโต๊ะเจขึ้นสองโต๊ะแล้ว แยกย้ายกันนั่งโดยไม่แยกอาวุโสของกันและกัน

หลังอาหาร ทิเท่าเทาะพายอดคนทั้งมวลเข้าไปดื่มน้ำชาที่ห้องลับหลังโบสถ์ จนตอนนี้ ราชบุตรกั๊กล้อจึงประกาศข่าวของงักเช้งเทียน

"ผู้อาวุโสทั้งหลาย เมื่อครู่ข้าพเจ้าได้รับคำบอกจากโง้วไต้เฮี้ยบ คนสีทองผู้นั้นก็คืองักเช้งเทียน ความละเอียดของเรื่องนี้ ขอเชิญโง้วไต้เฮี้ยบรายงานต่อผู้อาวุโสทั้งหลายเอง ข้าพเจ้าตอนนี้เพียงทราบผิวเผินเท่านั้น"

ยอดฝีมือรุ่นอาวุโสทั้งหลายต่างสะท้านกันทั่วหน้า ซูมี้ซิ่งกุนถึงกับผุดลุกขึ้นถาม

"เรื่องนี้เป็นความสัตย์จริง ?"

โง้วเล้งจูลุกขึ้นตอบ

"ผู้อาวุโสโปรดนั่งก่อน เรื่องของศิษย์น้อย ยังคงเพิ่งทราบเมื่อครู่นี้เอง คนสีทองซ่อนตัวอยู่บนผนังเหนือปากถ้ำติซุ่ยตั่ง มันอาจพบเห็นผู้เยาว์กำลังเกร็งลมปราณลอบฟังคำปรึกษาหารือของพวกฮั่วฮะน่อเซียนที่เกี่ยวกับลายแทงขุมทรัพย์นั้นก็ได้ จึงส่งเสียงทางลมปราณบอกผลการฝึกกำลังภายในของมัน จากนั้นใช้การชิงลายแทงเป็นข้ออ้าง ล่อคนทั้งสามฝ่ายไล่ตามมันไป"

คุ้งฮวงซิ่งพั้วอิ่มเอิบยินดีเป็นที่สุด หัวร่อฮาฮากล่าว

"ทารกนั้นเร้นลับยิ่งจริง ๆ พวกเราต่อแต่นี้ไม่ต้องหวั่นกังวลแล้ว"

โง้วเล้งจูถอนใจกล่าว

"พ่วพ้วยังคงไม่ทราบ เซ้งยี้แม้ฝึกฝีมือไม่บาดเจ็บจนทุพพลภาพ แต่ก็มีโรคภัยเกิดขึ้นแล้ว และยังน่าวิตกว่าจะถึงแก่ชีวิตในทุกเวลาด้วย"

ผู้คนทั้งหลายตระหนกจนหน้าเปลี่ยนสี ต่างเบิ่งตากลมกว้างสงบใจรอฟังต่อไป โง้วเล้งจูถอนใจเล่าต่อ

"มันบอก หลังจากหนีรอดเงื้อมมืออั้งกี้กำเจ้แล้ว เคยไปซ่อนตัวในหุบเขาสงบเงียบของภูเขาคีเลี้ยง คร่ำเคร่งฝึกกำลังภายในของมัน เชื้อพลังสองลูกในกิมกังเจี้ยะแม้ถูกมันดึงดูดออกหมดสิ้น แต่มันก็กลายเป็นคนมีโรคประหลาดที่ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์"

พูท้อซิ่งเจ็งที่ไม่เคยเอ่ยปากเสมอมา ตอนนี้ผงกศีรษะกล่าว

"ฮุงตุ๋งเซียนองเพราะฝึกไม่สำเร็จ จึงเดือดดาลจนนั่งสมาธิไม่ยอมลุก กระทั่งมรณภาพไป ไหนเลยจะคาด ตัวท่านไม่ต้องการ ยังประทานแก่ผู้อื่นนับเป็นการก่อกรรมทำเข็ญจริง ๆ แต่ความมหัศจรรย์ของฟ้าดิน น่ากลัวไม่อาจสมดั่งจิตใจท่านในปรภพแน่"

เป็นการกล่าวอย่างคลุมเครือ จนผู้คนไม่มีปัญญาเข้าใจได้ ทีไน่จื้อแห่งน่ำไฮ้จึงกล่าวบ้าง

"เล่าซือแป๊แม้ทราบผลเกิดจากเหตุ แต่เรื่องราวเป็นอย่างไรกันแน่ โง้วไต้เฮี้ยบเล่าต่อไปเถิด"

โง้วเล้งจูเล่าสืบไป

"เรื่องนี้บอกแล้วยิ่งยากจะเชื่อถือได้ ศิษย์น้อยบอกว่า เมื่อฝึกถึงวันสุดท้ายในกิมกังเจี้ยะไม่มีความอบอุ่นแทรกซึมเข้าสู่ร่างกายอีก มันตอนนั้นชัดเจนอย่างยิ่งแน่ใจว่าดูดเชื้อพลังหมดสิ้นแล้ว แต่นับจากวันนั้นมา จุดศูนย์ที่ท้องน้อยเกิดการเปลี่ยนแปรอย่างรุนแรงยิ่ง"

พู้ฮุ้นจื้อแห่งบู๊ตึงรีบถาม

"เป็นความเปลี่ยนแปรเยี่ยงไร ?"

โง้วเล้งจูถอนใจตอบ

"มันบอกว่า ในเวลากลางวันต้องนอนแต่เช้าถึงเที่ยง ด้วยสภาพแน่นิ่งไม่ผิดกับคนตาย ไม่ถึงตอนบ่ายไม่มีพลังหลงเหลือ กระทั่งกำลังภายในดั้งเดิมก็ลดลงมากมายหลายส่วน มันเคยทดลองดู เหลือเทียบเท่ากับยอดฝีมือธรรมดาเท่านั้น

ผู้เยาว์ทราบเท่านั้น เหลือเพียงกำลังภายในขั้วแม่เหล็กส่วนเดียว"

ทิเท่าเทาะร้องสรรเสริญพระพุทธคุณแล้วถาม

"เช่นนี้เป็นว่า ประสกน้อยจำต้องออกเคลื่อนไหวในเวลาค่ำคืนเท่านั้น ?"

โง้วเล้งจูถอนใจตอบ

"นั่นยังคงเป็นเมื่อเร็ว ๆ นี้ถูกเจ้าแม้วเฮยลีนูพบเห็นแล้วจึงสามารถเคลื่อนไหว เจ้าแม้วสำนึกบุญคุณผู้เยาว์ที่เมื่อกาลก่อนไม่ประหาร ท่านยังเชิญพบกับเซ้งยี้ลอบเร้นพาเซ้งยี้ ไปที่ภูเขาซูมี้ซัว ถึงกับยินยอมมอบเสื้อกิมเกาอี (มังกรทอง) ที่ถ่ายทอดประจำตระกูลมาหลายสิบชั่วคนแก่เซ้งยี้โดยไม่เสียดาย หากไม่มีเสื้อวิเศษตัวนั้น พลังของเซ้งยี้เท่ากับเป็นสภาวะไร้ประโยชน์ เนื่องเพราะตลอดร่างของมัน ไม่อาจทนทานลมฝนหิมะในยามค่ำคืน เพียงถูกลมวิกาลโชยพัด ฝนสาดกระเซ็นใส่สักเม็ด ตลอดกายก็ปวดแปลบดั่งมีเข็มหมื่น ๆ พัน ๆ เล่มแทงเข้าใส่"

พูท้อซิ่งเจ็งเผยปากอีกแล้ว โดยเห็นท่านผงกศีรษะกล่าว

"นั่นไม่ใช่สาเหตุของลมฝนหิมะ กลางวันนับเป็นร้อน กลางคืนนับเป็นเย็น ฮุงตุ้งเซียนองเนื่องเพราะพลิกวิชาเลิศพิสดารกลับข้างกันฝึก เสียดายตอนท่านใกล้ประสบผลความสำเร็จ พอดีในยุทธจักรเล่าลือว่าเกิดกิมเซียนก้วย (ผลไม้เซียนทองคำ) ท่านเพราะต้องการช่วงชิงกิมเซียนก้วย ถึงกับทอดทิ้งความสำเร็จที่ฝึกปรือมาร่วมร้อยปี จึงล้มเหลวในบั้นปลาย จนต้องมรณภาพจากโลกนี้"

โง้วเล้งจูพลันคล้ายรู้สึกถึงความนัยมาได้ ถามเสียงหนัก ๆ ทันที

"กิมเซียนก้วยจะต้องเป็นของเหนือธรรมดา อาจจะเป็นสมุนไพรวิเศษสุดเหนือธรรมชาติก็ได้ กระทั่งฮุงตุ้งเซียนองยังหาสถานที่แน่ชัดไม่พบก็ต้องมรณภาพไปก่อน แต่ท่านคงมีร่องรอยเค้ามูลบ้างกระมัง ?"

พูท้อซิ่งเจ็งลืมตาช้า ๆ แย้มยิ้มผงกศีรษะตอบ

"ประสกมิใช่คนธรรมดาจริง ๆ"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"จากจินตนาการและเบาะแสของฮุงตุ้งเซียนอง ก่อนท่านจะมรณภาพ ได้วาดลายแทงที่ซ่อนผลไม้วิเศษชิ้นแผ่นหนึ่ง"

ราชบุตรกั๊กกล้อโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"คือลายแทงที่ยั้งกี๊ก้าจู๊ได้มาใช่หรือไม่ ?"

พูท้อซิ่งเจ็งผงกศีรษะตอบ

"เสียดายที่ถูกอั้งกี้ก้าจู๊ใช้เล่ห์ดัดแปลงแก้ไข อาตมาแม้เป็นบรรพชิต แต่ก็เสาะหามานานหลายสิบปี เนื่องเพราะตะบะสมาธิไม่แก่กล้าเพียงพอ จึงยังคงไม่ได้ร่องรอยเค้ามูลเสมอมา"

แล้วพลันหันกล่าวต่อโง้วเล้งจู

"ประสกรีบไป ศิษย์ของท่านมาหาแล้ว"

โง้วเล้งจูลุกขึ้นกล่าว

"ผู้เยาว์จะไปกับท่านราชบุตร ไปแล้วไม่ย้อนกลับมาอีก"

ซูมี้ซิ่งกุนรีบกล่าว

"ไปเถิด พวกเราวันพรุ่งก็จะไปบ้าง"

ราชบุตรกั้กล้อถามต่อเลี้ยวตังชังเล้งผู้เป็นอาจารย์

"อาจารย์ยังมีเรื่องอื่นหรือไม่ ?"

เลี้ยวตังชังเล้งลุกขึ้นตอบ

"ท่านราชบุตรร่วมทางกับโง้วไต้เฮี้ยบ อาจารย์ยังมีกระไรไม่วางใจอีก ?"

โง้วเล้งจูกับราชบุตรกั้กล้อคารวะอำลาต่อผู้เฒ่าทั้งหลายแล้ว ทะยานกายออกไปอย่างรวดเร็ว แต่ยังได้ยินเสียงทางลมปราณของพูท้อซิ่งเจ็งกล่าว

"ประสกไปทางทิศใต้"

โง้วเล้งจูได้ยินรีบเปลี่ยนทิศทาง มุ่งหน้าสู่ทางใต้โดยเร็ว แม้ยังจูงกั้กล้ออ้วง-จื้ออยู่ แต่ชั่วลัดนิ้วมือเดียวก็ลงถึงเชิงเขางือไบ๊ได้

ระหว่างเดินทาง ราชบุตรกั้กล้อรู้สึกพลังฝีมือของโง้วเล้งจูลึกล้ำจนถึงระดับเลอเลิศแล้ว จึงหัวร่อถาม

"ร่วมครึ่งปีนี้โง้วเฮียไปอยู่ที่ใดกัน ?"

โง้วเล้งจูถอนใจตอบ

"ผู้น้องเนื่องจากสำนึกตัวมีพลังฝีมือไม่เพียงพอต่อต้านรับมือกับสถานการณ์เบื้องหน้า จนเมื่อครึ่งปีก่อนย้อนกลับไปคร่ำเคร่งฝึกปรือที่ใต้บึงฮารา อันเป็นสถานที่ดั้งเดิมเมื่อครั้งกระโน้นอีกครั้ง มาตรว่ายังพอรุดหน้าอยู่บ้าง แต่ยังคงมิได้เพิ่มพูนอีกเท่าใด กำลังภายในขั้วแม่เหล็กคล้ายดั่งได้ถึงระดับสุดยอด ไม่อาจสูงส่งยิ่งกว่านั้นอีกแล้ว"

กั้กล้ออ้วงจื้อหัวร่อกล่าว

"เราสองคบหากันสนิทสนมลึกซึ้ง ว่ากล่าวโดยไม่กลัวถูกตำหนิ ด้วยพลัง

ของท่านตอนนี้สมควรพึงพอแก่ใจได้แล้ว มาตรว่าเห็นแก่สถานการณ์ใหญ่ของยุทธจักร แต่มีผู้ใดสามารถยกตัวเองไร้คนต่อต้านทั้งแดนดิน ? ทอดตายุทธจักรยุคนี้ หากกระทบกระทั่งตัวต่อตัว มีผู้ใดเป็นคู่มือของท่านได้ ? เพียงแต่เสียดาย บุคคลร้ายกาจมีมากเกินไปเท่านั้น"

โง้วเล้งจูหัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"ที่ผิดกับของพวกอสูรร้ายมารชั่วกับฝ่ายธัมมะ คือใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุมเอาชัย ข้าพเจ้าแม้เข้มแข็งแต่ไม่เข้มแข็งเหนือกว่าศัตรูจำนวนมาก ดังนั้นเอง จึงกระตุ้นให้ข้าพเจ้าละโมภไม่รู้จักเพียงพอ เสียดายที่ไม่สมใจดั่งปรารถนาได้"

ทั้งสองสนทนาพลางเร่งฝีเท้าพลาง เห็นว่าออกพ้นเทือกเขาง่อไบ๊แล้ว ทันใดนั้นที่เบื้องหน้ามีเสียงระเบิดดังสนั่น จากนั้นผงคลีกระจายคละคลุ้ง กรวดทรายกระเด็นเซ็นซ่าน

ราชบุตรกั๊กกล้อรีบฉุดมือโง้วเล้งจูกล่าว

"อาจเป็นเซ้งยี้เผชิญศัตรูก็ได้"

โง้วเล้งจูสงบฟังชั่วครู่ พลันกระโดดขึ้นร้อง

"ไม่ใช่เซ้งยี้ เป็นเจ้าแม้วเฮียลีนูเผชิญศัตรูกล้าแข็งแล้ว !"

เสียงเพิ่งขาดคำ ฉุดมือราชบุตรกั๊กกล้อโถมออกไปสุดแรง

เบื้องหน้าเป็นป่าทึบ ด้านซ้ายมีหน้าผาสูงชัน เสียงต่อสู้แว่วมาจากในป่าหลังหน้าผา โง้วเล้งจูพอถึงกวาดตามอง เป็นเจ้าแม้วเฮยลีนูดั่งที่คาดคิดไม่ผิดพลาด ตอนนั้นกำลังถูกบุรุษหนุ่มสองคนกลุ้มรุมจนไม่สามารถรอดตัวได้ ทั้งไม่ลงมือหนักหน่วง จงใจหยอกล้อกลั่นแกล้งจนเจ้าแม้วไม่ตายไม่รอดทุลักทุเลจนน่าเวทนายิ่ง

ราชบุตรกั๊กกล้อพอเห็นต้องร้องด้วยความตระหนก

"นั่นเป็นเดียรัจฉานซัวทงซัวยิ้งทั้งสองเฮียตี๋"

โง้วเล้งจูขุ่นเคืองเป็นยิ่งนัก กระซิบเบา ๆ

"ราชบุตรโปรดซ่อนตัวดูอยู่ที่นี่ อย่าได้เปิดเผยร่องรอยเป็นอันขาด สองคนนี้มีพลังฝีมือลึกล้ำเหนือธรรมดา เพียงด้อยกว่ามารเฒ่าธงแดงอยู่เล็กน้อยเท่านั้น หากข้าพเจ้าไม่ทุ่มเทสุดกำลังความสามารถ ไม่มีปัญญาช่วยเจ้าแม้วออกมาได้"

เมื่อราชบุตรหลบไปซ่อนตัวแล้ว โง้วเล้งจูรีบอ้อมออกไปอีกทางหนึ่งส่งเสียงกังวาน

"เจ้าแม้วไม่ต้องกังวล ผู้แซ่โง้วมาแล้ว !"

เจ้าแม้วแม้ไม่ถูกกระหน่ำสังหาร แต่ก็เจ็บปวดทั่วร่าง เมื่อได้ยินเสียงโง้ว-เล้งจู ต้องร้องวาวาด้วยความปีติ

โง้วเล้งจูเห็นไทจือทั้งสองมีสีหน้าอำมหิตกว่าเดิม รีบโถมเข้าไปกระแทกพลังฝ่ามือจนทั้งสองถอยไปหลายก้าวแล้วแค่นเสียง

"พวกสามานย์ที่มาไม่หมดสิ้น เข้ามาหาผู้แซ่โง้วเถิด"

ซัวยิ้งแผดด่าขึ้นทันที

"กล้าเสียมารยาทต่อเราไทจือ เจ้าเป็นตัว..."

ด่าไม่ทันจบคำ พลันมีประกายสีทองวูบขึ้น เสียงฉาด ๆ ดังสามครั้ง ตบหน้ามันจนต้องแผดร้องแทนคำด่า ร่างปลิวไปร่วมสิบวา

ซัวหงีก็มิใช่มือชั้นธรรมดา พอประกายสีทองวูบขึ้น รู้ตัวทันทีว่าเป็นเรื่องเลวร้ายแล้ว ตระหนกจนร้องสุดเสียง

"คนสีทอง !"

มันทั้งร้องทั้งวิ่งไล่ตามซัวยิ้ง รวบร่างซัวยิ้งที่ยังร่วงไม่ถึงพื้นหนีไปดุจสุนัขถูกไล่ล่า !

โง้วเล้งจูเยือกเย็นเป็นยิ่งนัก จับตามองโดยไม่เคลื่อนไหว จวบจนเห็นคนสีทองมีทีท่าจะไล่ตามผู้แซ่ซัวทั้งสองไป จึงเรียกไว้

"เซ้งยี้กลับมา ปล่อยพวกมันไปเถิด"

ราชบุตรกั๊กล้อเห็นชัดเจนที่สุด พอเสียงโง้วเล้งจูขาดคำก็โถมออกมา แต่ท่านมิได้ส่งเสียงร้องดัง ๆ ได้แต่ลิงโลดยินดีเป็นที่สุดเท่านั้น วิ่งเคียงคู่กับเจ้าแม้วเข้ามาปานเหินบิน

คนร่างสีทองได้ยินเสียงรีบวกกลับ พุ่งดวับมาที่เบื้องหน้าโง้วเล้งจูพลางร้อง

"อาจารย์ไม่ฆ่าสองคนนั้นมันต้องไปพบกับมารเฒ่าธงแดงทันที พวกมันได้ยกกำลังจำนวนมากมาในทิศทางนี้แล้ว"

โง้วเล้งจูกล่าวอย่างเยือกเย็น

"พวกเราเดินทางพลางสนทนาพลาง หากพวกมันไล่ตามมาจริง มีแต่ต้องเสี่ยงกับพวกมันเท่านั้น ระยะที่ไกลกันหลายสิบลี้ พวกมันยังยากจะหยั่งทิศทางไปของพวกเราได้ รีบมาน้อมคารวะอ้วงจื้อเจ็กเจ่ก"

จนตอนนี้จึงยืนยันได้ มนุษย์สีทองคืองักเซ้งเทียนนั่นเอง ได้ยินมันร้องเรียก

"อ้วงจื้อเจ็กเจ่ก เซ้งยี้กลายเป็นตัวประหลาดแล้ว อา...เมี้ยวอ๊วง (เจ้าแม้ว) แป๊ะแปะก็อยู่ที่นี่"

มันร้องพลางคารวะพลาง เจ้าแม้วที่เห็นจนเคยชินไม่รู้สึกประหลาด แต่ราชบุตรกั้กล้อตื่นเต้นเป็นที่สุด หัวร่อฮาฮา กล่าว

"หากมิใช่เจ้ายอมรับเอง ถุงคลุมสีทองที่พิกลเช่นนี้แม้พบกันโดยบังเอิญ ไม่ขู่ขวัญเจ็กเจ่กจนเตลิดเปิดหนีก็ประหลาดยิ่ง เซ้งยี้ ทุกประการของเจ้าอาจารย์เจ้าบอกเล่าชัดเจนมากแล้ว หวังให้พลังฝีมือของเจ้าไม่ลดถอย สุขภาพแข็งแรงเป็นปกติจึงประเสริฐ"

งักเซ้งเทียนตอบเร็ว ๆ

"หลายวันก่อนผู้หลานพบกับเก้าไท้กง ท่านบอกว่าเป็นถุงตุ๋งเซียนยงใช้พลังขัดฟ้า โดยพลิกวิชาเย็นร้อนกลับกันฝึกไม่สำเร็จ หากจะทุเลาให้เป็นปกติคืนมาจำเป็นต้องคร่ำเคร่งฝึกปรือสามสิบหกปี ทะลวงจุดเส้นชีพจรให้โคจรย้อนกลับได้นอกจากนี้ไม่มีวิธีอื่นช่วยเหลือ อย่างนั้นก็มีแต่ต้องปล่อยไปตามชะตาฟ้าดินแล้ว ผู้หลานไม่หวั่นกังวลต่อเรื่องนี้เลย เพียงแต่เวลากลางวัน พยายามหลบหลีกภยันตรายทั้งมวลเท่านั้น และเพราะสาเหตุนี้ กลางวันผู้หลานจำต้องถอดเสื้อคลุมสีทองออกซ่อนตัวหลบหลีกศัตรู"

เจ้าแม้วเงยลีนูพลันชี้บนอากาศ ส่งเสียงแว้ ๆ ประหลาดพิกลไม่ขาดปาก

งักเซ้งเทียนเข้าใจความหมายมาได้ ร้องด้วยความตระหนก

"แย่แล้ว ใกล้สว่างแล้ว !"

โง้วเล้งจูหันมองทิศบูรพาพลางกล่าวบ้าง

"ใกล้เวลาแล้วจริง ๆ เซ้งยี้อย่าปลีกตัวหนีตามลำพัง รีบติดตามอาจารย์มา"

งักเซ้งเทียนชะงักเท้าส่งเสียง

"ข้าพเจ้าต้องถอดเสื้อสีทองก่อน มิเช่นนั้นต้องถูกคนจำได้แน่นอน"

มันกล่าวพลางถอดเสื้อคลุมสีทองออกมาพลาง

เจ้าแม้วปลดห่อผ้าเล็ก ๆ ออกจากหลัง แก้ห่อหยิบเสื้อยาวสีเขียวเช่นนักศึกษาชุดหนึ่ง งักเซ้งเทียนรับผลัดเปลี่ยนแล้วห่อเสื้อคลุมสีทองไว้ ตอนนั้นมันมีท่าเคลิบเคลิ้มใกล้จะหลับใหล เจ้าแม้วสะพายห่อผ้าให้แก่มัน แล้วคว้าตัวมันขึ้นแบกบนหลัง

ราชบุตรกั้กล้อกล่าวกับโง้วเล้งจูด้วยความสะทกสะท้อน

"ผู้นี้เคยมีชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องลือทางภาคตะวันตกเฉียงใต้หลายสิบปี คาดคิดไม่ถึง จะให้ความนับถือพวกท่านอาจารย์กับศิษย์ปานนี้"

เจ้าแม้วแม้กล่าวภาษาฮั่นไม่ได้ แต่สามารถฟังเข้าใจชัดเจน แลเห็นมันชี้โง้ว-เล้งจูพลางร้องแว้ ๆ สองคำแล้วชี้ที่ตัวมันเอง ใบหน้ามีเค้าตื้นตันพระคุณจนเห็นชัด

ราชบุตรกั้กล้อเข้าใจความหมายมาได้ ผงกศีรษะกล่าว

"ท่านทดแทนพระคุณที่งักไต้เอี้ยบมิได้ฆ่า ?"

เจ้าแม้วเฮยลีนูผงกศีรษะ ชี้ที่โง้วเล้งจูแล้วยกหัวแม่มือขึ้นร้องดังสับสน ราชบุตรกั้กล้อผงกศีรษะกล่าว

"ใช่ มันเป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่จริง ๆ"

เจ้าแม้วปีติยินดียิ่งนัก พลิกตัววิ่งนำหน้าออกไปก่อน

โง้วเล้งจูพลันร้องดัง ๆ

"เมี้ยวเล่ากก รีบไปที่ด้านหลังหน้าผาปวยเล้งเนี้ย (มังกรบิน) มีศัตรูกลุ่มใหญ่ไล่มาในทิศทางนี้"

ราชบุตรกั้กล้อโพล่งด้วยความตระหนก

"ผามังกรบินไม่เหมาะสมเทียบเท่าภูเขาง้อไบ๊ ผู้มาเป็นพวกใดบ้าง ?"

โง้วเล้งจูคว้ามือท่านทะยานกายไล่หลังเจ้าแม้วไปโดยเร็ว พลางเน้นเสียงต่อ

"ตรวจออกว่าเป็นอั้งกี้ก้าจู๊พาศิษย์กลุ่มใหญ่มาแล้ว คล้ายยังมีฮั่วฮะน่อเซียนกับพวกลุ้ยบ้ออีกจำนวนหนึ่ง สรุปแล้วบรรดาผู้คนที่ไปปรากฏตัวหน้าถ้ำติชุ่ยตั้งต่างพากันมาครบถ้วนเลย"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"หากไปที่ง้อไบ๊ ต้องพลอยเป็นภัยของพวกหลวงจีนและผู้เฒ่าเหล่านั้น นั่นเป็นเรื่องมีแต่เภทภัยไร้คุณประโยชน์ ด้านหลังผามังกรบินมีถ้ำโบราณมังกรเหล็กอยู่ ขอเพียงสกัดขวางที่ปากถ้ำเพียงคนเดียว เชื่อว่าศัตรูยากจะจู่โจมเข้าไปได้"

ขณะโลดละลิ่วเข้าไปในทางภูเขา พลันมีเสียงคนทางด้านหลังตวาดดังสนั่นหวั่นไหว ถึงกับกระจายเป็นแถวขวางไล่ตามเข้ามา โง้วเล้งจูร้องด้วยความรุ่มร้อน

"ราชบุตรโปรดติดตามเจ้าแม้วให้กระชั้นชิด แยกกันแล้วข้าพเจ้าไม่มีปัญญาดูแลทั่วถึง ด้านหลังมีศัตรูกล้าแข็งถึงยี่สิบเศษคนเลย"

โง้วเล้งจูมิได้บอกผิดพลาด อั้งกี้ก้าจู๊ที่ไล่หลังมาพาศิษย์ทั้งสิบของมันทะยานจนห่างเพียงร้อยกว่าวาเท่านั้น

ด้านซ้ายยังมีฮั้วฮะน่อเซียน พาสองป้าทีเป็นศิษย์สำคัญติดตามไม่ยอมเลิกราและก็ไม่ยอมทิ้งพวกอั้งกี๊ก้าจู๊ให้ห่างจากสายตาด้วย

ด้านขวาเป็นลุ้ยบ้อจิ๊บสี่ซิงแซ สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮีย และแป๊ะอั้งงัก ฉิ่น-เจ็งเจ็ง อึ้งกิมอิ่ง กลุ่มคนทางด้านขวา นอกจากลุ้ยบ้อมีความเดือดดาลคลั่งแค้นแล้วโชคดีที่คนอื่น ๆ มิใคร่กระตือรือร้นนัก

เจ้าแม้วมีความเปรื่องปราดหลักแหลมในการเลือกชัยภูมิ ทางที่ไปล้วนเป็นช่องเขาแคบ ๆ ไม่ก็ริมหุบเหวลึก เยี่ยงนั้นศัตรูย่อมไม่มีปัญญากระจายกันเข้ามาล้อมกลุ้มรุม โง้วเล้งจูตอนนั้นชักกระบี่มุกแดงออกมาแล้ว

ฟ้าสว่างเต็มที่แล้ว เสียงไล่ด้านหลังพลันกระชั้นกว่าเดิม โง้วเล้งจูพลันเรียกเจ้าแม้วกับวาชบุตรกั๊กล้อ

"หนีสภาพนี้จะต้องถูกมันไล่ตามทันจนได้ พวกเราหยุดถามดูก่อน พวกมันไฉนร่วมกำลังไล่ตามเข้ามา ความนี้ต้องมีสาเหตุอยู่เป็นแน่แท้"

พริบตาที่เสียเวลาหยุดส่งเสียง อั้งกี๊ก้าจู๊ที่ด้านหลังก็ไล่ตามเข้ามาทัน ที่ติดตามโดยกระชั้นชิดคือพวกฮั้วฮะน่อเซียนกับลุ้ยบ้อ

แลเห็นอั้งกี๊ก้าจู๊โบกมือสั่งให้พวกศิษย์หยุดก่อน ทิ้งระยะห่างกันไม่ถึงยี่สิบวา มันเห็นโง้วเล้งจูยืนขวางกระบี่อยู่กลางทาง จึงแค่นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบกล่าว

"โง้วเล้งจู วันนี้ท่านละเมิดโทสะของยอดฝีมือทั้งแผ่นดินแล้ว คิดหนีต้องไม่ใช่เป็นวิธีนี้ มีความสำนึกจงปลุกใจให้เข้มแข็ง มาเสี่ยงกันจนแตกหักเถิด ท่านดูเสีย พวกมาเป็นพวกเหล่าใดบ้าง ? ฮา ฮา"

โง้วเล้งจูเบิ่งตาถลึงจ้อง กวาดมองแต่ละคนด้วยความขุ่นเคืองแล้วส่งเสียง

"มารเฒ่าธงแดงฟังไว้ ผู้แซ่โง้วไม่หวาดหวั่นบรรดามารร้ายในแผ่นดินจะร่วมมือกันเป็นศัตรู ในบรรดาพวกท่าน มีไม่กี่คนที่ผิดคาดหมายของเรา ส่วนมากจะไม่เร็วก็ช้าเท่านั้น แต่คาดคิดไม่ถึง พวกท่านจะเคลื่อนไหวเร็วปานนี้ สู้ตัวต่อตัว ? กลุ้มรุม ? ผู้แซ่โง้วยินดีรับไว้ทุกประการ"

ลุ้ยบ้อพอได้ยินคำร่วมมือกลุ้มรุม รีบสะอึกเข้าไปตวาดด้วยโทสะ

"โง้วเล้งจู ท่านเห็นพวกเรานางเฒ่าเป็นตัวกระไรไปแล้ว ? ขอถามดู ผู้ใดไปร่วมมือกับปิศาจธงแดง ?"

นางบอก 'พวกเรา' แสดงว่าได้รวมจิ๊บสี่ซิงแซกับสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียไว้ด้วยแล้ว

โง้วเล้งจูงุนงงวูบ แล้วหัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"เหตุการณ์ประจักษ์กับสายตา อย่าว่าแต่ที่ใต้ยอดเขาถ้ำติชุ่ยตั่งของง้อไป๊ ข้าพเจ้าเคยได้ยินพวกท่านบางครั้งถกถึงรอมชอม บางครั้งถกถึงต่อสู้กัน"

แป๊ะตี้เฮียพลันสืบเท้าออกไปกล่าวบ้าง

"โง้วไต้เฮี้ยบน่ากลัวเข้าใจผิดแล้ว เรื่องของวันนี้มีสาเหตุของมันอยู่ ความหมายของรอมชอมร่วมมือที่ใต้เถ้าติชุ่ยตั่งคือร่วมกำลังทำลายล้างมนุษย์สีทอง แบ่งเขตปกครองยุทธจักรทั้งแผ่นดิน ความนี้ย่อมมีที่ขัดกับโง้วไต้เฮี้ยบอยู่ แต่มิได้เอ่ยอ้างถึงร่วมมือกลุ้มรุมท่านเลย"

โง้วเล้งจูหัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"คำ 'ความนี้มีสาเหตุ' ของผู้อาวุโสหมายความอย่างไร ?"

อื้อเฮงฮั้วแห่งฮั่วซะน่อเชียนเน้นเสียงหนัก ๆ

"ผู้ขโมยกิมกังเจี๊ยะคือศิษย์ของท่าน มันดูดเชื้อพลังวิเศษในเพชรหมดสิ้นแล้วจึงยอมคืนกิมกังเจี๊ยะมา แสดงว่ามีเจตนาเหยียดหยามดูแคลนอย่างแน่ชัด ไหนเลยคาดคิด มนุษย์สีทองชิงลายแทงก็เป็นมันอีก ยังมิพักถกเรื่องความแค้นส่วนตัวความขุ่นเคืองของส่วนรวม มิอาจไม่สอบถามได้"

โง้วเล้งจูหัวร่อฮา ฮา กล่าว

"ของวิเศษในยุทธจักร มีผู้ใดไม่ปรารถนาต้องการ ? เป็นที่ทราบทั่วกันแล้วกิมกังเจี๊ยะจำเดิมเป็นของผู้อาวุโสแซ่แป๊ะ แต่ของวิเศษในเพชรมีนามใด ? ใช่ว่ามีจริงหรือไม่ ? ตอนแรกมีผู้ใดทราบได้ ? ในเมื่อไม่ทราบมีของ ผู้ใดจะอ้างเป็นเจ้าของ ? ศิษย์น้อยคืนกิมกังเจี๊ยะให้ นั่นเป็นการแสดงว่ามันเคารพต่อเจ้าของเดิม ของในเพชรเป็นมันทราบก่อน เจ้าของเชื้อพลังทั้งสองเม็ดนั้นย่อมต้องเป็นตัวมัน เราเห็นว่าไม่มีที่ใดเหยียดหยามดูแคลนเลย สำหรับเรื่องลายแทงขุมทรัพย์ยิ่งน่าหัวร่อ ท่านทั้งหลายมีศักดิ์เป็นปรมาจารย์ในยุทธจักร ถึงกับหลงกลของมารเฒ่าธงแดง เมื่อข่าวแพร่สู่ยุทธจักร ไยไม่เป็นที่ขบขันจนผู้คนต้องหัวร่อฟันร่วง หากพวกท่านไม่เชื่อวาจาข้าพเจ้า ยังปักใจลายแทงปลอมอยู่ในตัวศิษย์น้อย ของที่ไม่มีคุณค่าแม้สักอีแปะนี้ ข้าพเจ้ายินดีคืนให้ในบัดดล"

ขณะที่โง้วเล้งจูว่ากล่าวถึงตอนนี้ กั้กล้ออ้วงจื้อก็ได้แก้ห่อสัมภาระของงัก-เซ้งเทียน ล้วงลายแทงหนังแผ่นนั้นเหวี่ยงออกมาพลางส่งเสียง

"เพราะของไม่มีคุณค่าแม้สักอีแปะแผ่นนี้ ท่านทั้งหลายถึงกับเปิดเผยความ

โฉมโฉมโทสันออกมาจนชัดเจน ของเดิมคืนให้พวกท่านไป"

สีหน้าอั้งกี้ก้าจู๊เปลี่ยนแปรอย่างใหญ่หลวง ยื่นมือหมายจะใช้กำลังภายในดึงดูดไป...

มิคาด อื้อเฮงยั้วแม้จะยืนอยู่ในรัศมีห่างไกลเทียบเท่ากับมัน แต่มีกำลังภายในเหนือกว่ามันอีกชั้นหนึ่ง ภายในท่วงท่าที่พร้อมเพรียงกันถึงกับกระชากลายแทงหนังมาได้โดยแข็งขืนแล้วแค่นหัวร่อกล่าว

"ไม่จำเป็นต้องตรวจสอบแท้เทียมจากลายแทงอีกแล้ว ในเมื่อผู้อื่นไม่ต้องการแสดงว่ามันเป็นสวะไร้ประโยชน์ ซีทัวพู ท่านถึงกับกล้าก่อกวนลวดลายเช่นนี้ต่อเล่าฮูได้ ?"

ลุ้ยบ้อมิเพียงเดือดดาลปานพยัคฆ์ร้ายถูกแหย่เท่านั้น ยังอับอายจนหน้าแดงฉานอีกด้วย ชั่วชีวิตของนาง ยโสโอหังจนทะนงตัวเหนือผู้อื่นใด ไหนเลยเคยถูกผู้คนเย้ยหยันต่อหน้าแม้สักครึ่งคำ ?

แต่วันนี้ ถึงกับถูกโง้วเล้งจูกับราชบุตรทั้กล้อส่งเสียงเย้ยหยันเหน็บแนมซ้ำแล้วซ้ำอีก นับว่าคลายสาดน้ำมันเข้าใส่กองไฟจริง ๆ ไม่มีทางใดที่จะสะกดกลั้นได้อีกแล้ว นางมิส่งเสียงสักครึ่งคำ สะบัดมือฟาดเข้าใส่อั้งกี้ก้าจู๊ทันทีพร้อมทั้งตวาด

"ปีศาจเฒ่าเจ้าเล่ห์ กล้าหลอกลวงเรา"

อั้งกี้ก้าจู๊คล้ายดั่งอับอายกลายเป็นโทสะแล้ว ต่อยฉาดออกมาต่อต้านพร้อมแสยะยิ้มกล่าว

"พวกท่านถูกเจ้าเด็กแซ่โง้วเบนเป้าหมายแล้ว ลายแทงนั่นเป็นของแท้หรือเทียมก็ไม่ดูกัน"

โง้วเล้งจูกล่าวเสียงกังวาน

"ลายแทงฉบับสำรองอยู่ในตัวท่าน ฉบับแท้ถูกท่านแก้ไข ฝีมือเช่นนี้ เพียงสามารถตบตาทารกเยาว์วัยเท่านั้น"

วาจาสุดท้ายนับเป็นคำด่าที่รุนแรงยิ่ง ผู้ถูกตบตาเหยียดหยามจำต้องขบกรามกลั้นโทสะไว้ เพราะเป็นความอัปยศที่ยากจะว่ากล่าวแก้ตัวได้

อั้งกี้ก้าจู๊เห็นเป็นทีท่าไม่ถูกต้อง กลัวลุ้ยบ้อจะลงมือต่อมันอีก มันคิดหากจะเปลี่ยนเป้าหมาย จำต้องลงมือจู่โจมเพื่อก่อกวนให้สถานการณ์วุ่นวาย กับฮั่ว-ตะน่อเซียนมันไม่กล้า กระทั่งยังไม่มีเหตุผล

กับลุ้ยบ้อก็กลัวจะกระตุ้นฮั่วตะน่อเซียนให้เกิดความแค้นเคืองร่วมด้วย

ดังนั้นเป้าที่จะระบายโทสะจึงมีโง้วเล้งจูเท่านั้น มันกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ยิ่ง ได้คิดหากลงมือกับโง้วเล้งจูเมื่อใด ฮั่วฮะน่อเซียนกับลุ้ยบ้อก็ต้องผ่อนคลายโทสะลงได้ เมื่อได้คิดเช่นนั้น ก้าวอาด ๆ ออกไปกล่าว

"เด็กแซ่โง้ว อุบายยุแหย่ให้แตกแยกของท่านนับว่าสมใจดั่งมุ่งหมายแล้ว แต่ท่านยังคงไม่อาจหนีออกจากด่านเราก้าจู๊ ทั้งไซ่ยิ้บอกได้ถูกต้อง ไม่รีบกำจัดคนสีทองแต่เนิ่น ๆ ยุทธจักรจะต้องประสบฝีมืออำมหิตของมันทำลายไป"

โง้วเล้งจูเข้าใจความนัยได้กระจ่างแล้วครุ่นคิดคำนึง

"ที่แท้ความลับของเซ้งยี้ เป็นนางปีศาจเฒ่าแซ่ทั้งเปิดเผยมานี่เอง นางปีศาจไม่ถูกทำลาย เห็นทีต้องกระตุ้นจนปั่นป่วนวุ่นวายแน่"

เมื่อได้คิดจึงหัวร่อฮาฮา กล่าว

"มารเฒ่าธงแดง เราอาจารย์กับศิษย์มีชีวิตผูกพันด้วยกัน กลางวันเราพามันติดตามข้างกาย กลางคืนก็เป็นทูตมรณะของท่าน ไม่คล้ายท่านที่ไม่เห็นศิษย์เป็นมนุษย์เช่นเดียวกัน ยินยอมปล่อยให้ผู้คนฆ่าฟันตามความพอใจ ฮา ฮา ...อาศัยพวกท่านอาจารย์กับศิษย์สิบเอ็ดคน คิดจะคุกคามต่อผู้แซ่โง้ว เฮอะ เฮอะ อย่างนั้นเข้ามาทดลองดู"

อั้งกี้ก้าจู๊เดินเข้าไปหยุดในระยะห้าวา แค่นเสียงเย็นยะเยียบ

"เราก้าจู๊ไยต้องลงมือเอง ? เพียงใช้แปดคนออกไปพัวพันท่านไว้ อีกสองคนไม่เปลืองเรี่ยวแรงสักน้อยนิดก็กำจัดเฮียลีนูกับศิษย์ที่เป็นเศษสวะของท่านได้ ยินดีบ่งบอกชัดเจนไว้ก่อน ดูท่านยังมีความสามารถเลิศฟ้าเหนือพสุธาใด ?"

โง้วเล้งจูคล้ายดังคำนวณไม้นี้ของมันได้ก่อน จึงไม่หวั่นไหวกังวลสักน้อยนิด เตือนด้วยเสียงกังวาน

"ซีทัวพู อุบายของท่านถูกผู้แซ่โง้วคำนวณได้แต่แรกแล้ว"

หยุดเล็กน้อย สะบัดกระบี่มุกแดงในมือพลางเน้นเสียงหนัก ๆ

"อย่าว่าใช้อีกสองคนอ้อมไปทางด้านหลัง ต่อให้เพิ่มอีกสองหรือสี่คนก็จะเป็นอย่างไร ? กระบี่นี้เมื่อถูกใช้ไป ท่านคิดหรือจะมีคนรอดชีวิตได้สักผู้เดียว ? ท่านอย่าหวังพึ่งพาเซี้ยเอี๊ยงซิงจี่สามดอกนั้นของเฒ่าแซ่อื้อ คนอื่น ๆ ไม่กล้าใช้กระบี่บิน แต่กำลังภายในชั้วแม่เหล็กของผู้แซ่โง้วเคยเผชิญกับเภาทัณฑ์เทพเจ้าสามดอกนั้นมาแล้ว นี่เป็นท่านคุกคามบังคับต่อเรา เราไหนเลยยอมงอมือรอความตายเมื่อจำเป็นย่อมต้องก้าวร้าวเสียมารยาทต่อเฒ่าแซ่อื้อแล้ว"

โง้วเล้งจูกล่าวโดยไม่กริ่งเกรงกังวล มิสนใจฮั้วฮะน่อเซียนจะทนฟังได้หรือไม่ ?

อั้งกี๊ก้าจู๊ที่มีอกุศลหมายมุ่งแหย่ให้ฮั้วฮะน่อเซียนมีความแค้นในศัตรูเดียวกับมัน แต่เมื่อเห็นอื้อเฮงฮั้วกับภรรยาคล้ายแสร้งเป็นหนวกใบ้ไม่สนใจ ทราบว่าไม่มีหวังเกาะตุ้นให้ทั้งสองร่วมมือกับมันแล้ว จึงยิ่งเดือดดาลปานมีไฟเผาผลาญร่างกาย โบกมือไปที่ด้านหลังเป็นสัญญาณทันที

สามขุนพลสามองครักษ์พากันคำรามดังก้อง แยกออกโถมไปทางซ้ายขวาระดมหมัดฝ่ามือดุจดาวตกจากฟ้า

โง้วเล้งจูไม่ตื่นเต้นกังวลเลย มือขวาขวางกระบี่ที่หว่างอก ฝ่ามือซ้ายสะบัดแคล่วคล่องว่องไว หัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"ก่อนหน้าครึ่งปี หกคนนี้อาจพอจะให้ผู้แซ่โง้วทุ่มเทกำลังภายในถึงสิบส่วนไปต่อต้าน แต่วันนี้ของครึ่งปีให้หลัง อย่างมากใช้พลังเพียงห้าส่วนก็เพียงพอแล้ว มารเฒ่าธงแดง อีกสี่คนจะทำอย่างไร ? เข้าทางด้านตรงหรืออ้อมทางด้านหลัง ? ออกคำสั่งเถิด"

อั้งกี๊ก้าจู๊เห็นสามขุนพลสามองครักษ์ถูกพลังของโง้วเล้งจูสกัดกั้นในระยะสามวา ไม่มีปัญญารุกคืบหน้าได้กว่านั้นอีกแล้ว ต้องตระหนกจนเย็นวาบทั่วร่าง หันไปตวาดเสียงก้อง

"บุกเข้าไปให้เราทุกคน !"

มันกลัวโง้วเล้งจูจะใช้กระบี่บิน ความหวังจะอ้อมไปสกัดสังหารทางด้านหลังจำต้องเลิกล้มแล้ว

ชัวหงีของยู่ก่าน่อซิ้งถลันออกไปตามคำสั่ง ส่วนชัวยิ้งกับจุนเจี้ยอีกสองคนทยอยตามติดเข้าไปบ้าง

ความเข้มแข็งของอานุภาพจูโจมในคราวนี้ อย่าว่าไม่เคยมีในประวัติการณ์เลย คุกคามจนผู้ดูทั้งสองพวกต่างมีสีหน้าหวั่นไหวทุกคนดูออก โง้วเล้งจูเป็นวีรบุรุษครอบฟ้าคลุมดินจริง ๆ และก็ลอบหัวร่ออั้งกี๊ก้าจู๊หวาดกลัวไม่กล้าใช้คนอ้อมไปทางด้านหลังจริง ๆ

จิ๊บสี่ซิงแซส่งเสียงทางลมปราณกับสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮีย

"ผู้นี้มิได้เห็นครึ่งปี พลังฝีมือไหนเลยเพิ่มเพียงเท่าตัว เรื่องของวันนี้ โชคดีที่พวกเรามิได้วู่วามหุนหัน มิเช่นนั้น ต้องถูกฉีกหน้าให้อัปยศอย่างแน่นอน สามี

ภรรยาท่านสนใจไว้ ฮั่วฮะน่อเซียนจะต้องถือโอกาสถอนตัวหลบหน้าไป อั้งกี๊ก้าจู๊ไม่เจียมกำลังตัว พอถึงยามพลบค่ำ เฮอะ เฮอะ มนุษย์สีทองไหนเลยจะยอมปล่อยมันหลบหนีไปโดยปลอดภัย ?"

แป๊ะตี้เอียช้อนตามองท้องฟ้าแวบหนึ่งกล่าว

"ยังห่างจากเวลาพลบค่ำอีกนานนัก มารเฒ่าธงแดงอาจจะลงมือเองก็ได้"

แป๊ะฮูหยินคล้ายสังเกตพลังฝีมือที่แท้จริงของโง้วเล้งจูออกก็ปาน นางส่งเสียงทางลมปราณ

"ไม่อ้อมไปกลุ้มรุมทางด้านหลัง ผู้แซ่โง้วพอจะต่อต้านได้ไม่หนักแรง อย่าว่าเป็นวันเดียวเลย อีกสี่ห้าวันก็ต้องไม่เป็นปัญหา"

การสังเกตพลังฝีมือทั้งสองฝ่ายของอื้อเฮงฮั้วย่อมเหนือกว่าผู้อื่นอีกชั้นหนึ่ง สังเกตสีหน้าและแววตาของมันคล้ายมีความกริ่งเกรงต่อโง้วเล้งจูกับศิษย์มัน มีทีท่าจะเข้าร่วมมือกับมารเฒ่าธงแดงกลุ้มรุม แต่จนใจมีพวกลุ้ยบ้อคุมเชิงอยู่ทางด้านข้าง หากลงมือเป็นต้องอัปยศสุดอดสู ดังนั้นมิได้ดำเนินการเคลื่อนไหวดั่งต้องการเสมอมา

บรรดาผู้อยู่ในบริเวณ กล่าวได้ว่ามีความรู้สึกผิดแปลกแตกต่างกัน ในจำนวนนั้นมีเพียงแป๊ะอั้งงักกับฉินเจ็งเจ็งใจตรงกัน สองนางเห็นงักเซ้งเทียนหลับอยู่บนหลังเจ้าแม้วดุจกับตายไปก็ปาน ในสถานการณ์ที่ร่อแร่คับขันเช่นนี้ ต้องกระวนกระวายดุจกับมดบนกระทะน้ำร้อน ทั้งไม่กล้าส่งเสียง ยิ่งไม่กล้าช่วยเหลือ ไม่ผิดกับคนใบ้กินบอระเพ็ด ขมขื่นอยู่แต่ในใจเท่านั้น

อึ้งกิมอิ่งชายตามอง เห็นสีหน้าแป๊ะอั้งงักผิดปกติมากหลายต้องกระซิบถาม

"ซือม่วย ท่านกระวนกระวายแทนโง้วเล้งจูหรือไร ? เฮอะ เฮอะ เราว่ากระทั่งมารเฒ่าธงแดงเข้าไปร่วมด้วยก็ไม่มีประโยชน์อย่างไร ประหลาด มันไฉนถอยหลังไปแล้ว ?"

แป๊ะฮูหยินห่างจากทั้งสองเพียงสองก้าว ได้ยินจึงอธิบาย

"กิมอิ่งยังมีประสบการณ์ไม่เพียงพอ ผู้แซ่โง้วกำลังต้องการหาชัยภูมิมีเปรียบอย่างแน่ชัด อาจต้องการหาหน้าผาหรือปากถ้ำสักแห่ง ยามใดสมประสงค์ แม้นับว่าพวกเราคิดเข้าไปพร้อมกัน ก็ไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับมันได้"

เมื่อถูกนางสะกิดเช่นนั้น ผู้เยาว์อีกสามคนต่างเข้าใจความนัยมาได้ จิ๊บสี่-ซิงแซพลันโพล่งขึ้น

"มารเฒ่าธงแดงทนไม่ได้แล้ว"

เสียงไม่ทันขาดคำ อั้งกี้ก้าจู้ตวาดแล้วโถมออกไปจริง ๆ พริบตานั้นอาจารย์กับศิษย์สิบเอ็ดคนต่อแขนเรียงเป็นหนึ่ง กระบวนท่าสะบัดไปพร้อมเพรียงกัน

โง้วเล้งจูพลันกู่เสียงกึกก้องยาวนาน กระบี่มุกแดงมือขวามีประกายพุ่งวาบออกมากว่าสองวา ปลายประกายเจิดจ้าบาดตายากจะเพ่งมอง บินฉวัดเฉวียนวนเวียนคล้ายอสรพิษร้าย ทั้งยังส่งเสียงกระหึ่มดุจมังกรคำรามอีกด้วย

กระบี่พิสดารเล่มนี้ โง้วเล้งจูชิงได้จากล้อส่ายฮิวเล้งเมื่อกาลกระโน้น อั้งกี้ก้าจู้ย่อมทราบความร้ายกาจของกระบี่นี้กระจ่าง จึงได้ยินมันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ศิษย์เรารีบใช้เปียเพ็กเจี้ย (หัตถ์ขวัญน้ำแข็ง)"

อื้อเฮงฮั้วสะบัดมีดต่อสองปาพลางสั่ง

"ตั้วยี้ กี่ยี้ (บุตรคนโต บุตรคนที่สอง) ระวังหัตถ์ขวัญน้ำแข็งอันเป็นสุดยอดวิชาหนึ่งของในห้าวิชาของสำนักล้อส่าย แทรกซึมเข้าทำลายจุดศูนย์ผู้คนง่ายดายยิ่ง ภายหน้ามิอาจชะล่าดูแคลนได้"

อื้อป้าเทียนเชิดหน้าอัปลักษณ์ของมันแค่นหัวร่อ กล่าวอย่างโอหังไร้มารยาท

"กลัวกระไร ? สองชั่วถูกเรากระหน่ำจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราดแล้ว"

ปากเหี่ยวย่นของไยแป๊ะอะอ้าขึ้นหัวร่อโดยไม่ถือสาความหยาบคายของศิษย์มัน ส่งเสียงบ้าง

"หน้าโง่ใหญ่ หัตถ์ขวัญน้ำแข็งเพียงใช้มาห้าคนพร้อมกัน อานุภาพของมันพอจะคุกคามทุกสรรพสิ่งหนาวตาย เจ้าแม้มีพลังภายในคุ้มครองร่าง กลัวแต่จะประมาทจนเลินเล่อชั่ววูบดอก"

อื้อป้าตี่แบสองมือทำท่าเป็นไม่เชื่อถือ สั่นศีรษะกล่าว

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนั้น ต้นไม้ใบหญ้าละแวกใกล้เคียงไม่มีสภาพผิดปกติ พลังลมไม่เย็นเยียบสักน้อยนิด นับว่าเห็นปิศาจกลางวันชัด ๆ"

คิ้วขาวของอื้อเฮงฮั้วเลิกสูงชัน แสดงว่าไม่พอใจเป็นที่สุดแล้ว แค่นเสียงเย็นชา

"คนเยาว์วัยรู้จักกระไร ต้นไม้ใบหญ้าไม่เหี่ยวเฉาไม่มีลมเย็นคุกคามผิวกาย นั่นเนื่องเพราะกระบี่มุกแดงได้เปล่งอัคคีใจกลางโลกออกมา มิเช่นนั้น ไหนเลยเพียงคุกคามต้นไม้ใบหญ้าเหี่ยวเฉาเท่านั้น กระทั่งหินบนหน้าผาละแวกใกล้เคียงยังต้องถูกขูดออกมาอีกชั้นหนึ่งเลย"

สองป้าเหลียวมองกันโดยมิได้ส่งเสียง ฉินเจ็งเจ็งที่ได้ยินในระยะไกลงุนงงวูบหนึ่งแล้วกระซิบถามลุ้ยบ้อ

"อาจารย์ หัตถ์ขวัญน้ำแข็งศิษย์รู้จัก แต่กระบี่มุกแดงนั้นไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย"

ลุ้ยบ้อตอนนั้นมีความท้อนท้อยู่เล็กน้อยแล้ว ตอบเบา ๆ

"กระบี่มุกแดงเป็นอาวุธวิเศษของโบราณ จำเดิมเป็นของตงง้วนมาก่อน มิทราบตกไปในประเทศล้อส่ายตั้งแต่เวลาใด ถูกยกขึ้นเป็นของวิเศษประจำประเทศล้อส่าย หลายสิบปีก่อน เจ้าล้อส่ายลอบรักสตรีแซ่ถื้อฉายาล้อส่ายฮิวเล้ง จึงประทานกระบี่แก่นาง กระบี่นี้สร้างจากหัวเชื้อโลหะทั้งห้า จมอยู่ในอัคคีใจกลางโลกมานาน ผ่านอัคคีใต้พิภพหลอมเป็นเวลาพัน ๆ ปี จนเริ่มกลายเป็นสีแดงและมีญาณวิถีที่ศักดิ์สิทธิ์ ผนึกความร้อนของอัคคีใต้พิภพไว้ในตัว หากถูกเร่งเร้าจากกำลังภายในที่ลึกล้ำสุดยอด พลังอัคคีจะกระจายออกภายนอก นับเป็นศัตรูคู่แค้นของพลังขวัญน้ำแข็งโดยตรง แม้นพลังขวัญน้ำแข็งสูงส่งลึกล้ำพอจะต่อต้านไว้ได้ หากด้อยเพียงเล็กน้อย ต้องถูกอัคคีพิภพสยบทำลาย เจ้าไม่เห็นอาจารย์กับศิษย์มารเผ่าธงแดงทั้งสิบเอ็ดคน ต่างต้องกัดฟันต่อต้านด้วยความลำบากมากแล้ว"

ทุกคนต่างเห็นกับตา กระทั่งตัวอั้งกี้ก้าจู๊เองยังต้องทุ่มเทกำลังความสามารถต่อต้านเต็มที่ ดีที่โง้วเล้งจูมิได้พลิกสภาพขึ้นเป็นฝ่ายรุกไล่จู่โจม มันยังคงสะบัดกระบี่มุกแดงต่อต้านพลางถอยหลังไปพลางดั่งเดิม

ยอดฝีมือทั้งสองฝ่ายที่ดูอยู่ด้านข้าง ติดตามพวกสำนักล้อส่ายไปโดยกระชั้นชิด มิว่าผู้ใดก็ไม่ยอมแสดงความขลาดกลัวถอนตัวหนี เมื่อเช่นนั้น มีแต่คุกคามอั้งกี้ก้าจู๊ไม่อาจหักห้ามความละอาย ออกคำสั่งถอนกำลังหลบหนี จำเป็นต้องต่อสู้ในสภาพไม่มีทางได้ชัยสืบไป

ทันใดนั้น ด้านหลังของโง้วเล้งจูพลันมีเสียงตวาดก้อง กระบี่วิเศษของราชบุตรทั้กล้อเปล่งประกายกระจายเจิดจ้าดั่งเกล็ดหิมะโปรยปราย

โง้วเล้งจูไม่ต้องหันไปดูก็ทราบ มียอดฝีมือของล้อส่ายอีกหลายคนลอบเร้นไปจู่โจมทางด้านหลังแล้ว

ผู้ดูอยู่ด้านข้างต่างเห็นชัดเจน ราชบุตรทั้กล้อกำลังประหัตประหารกับพวกล้อส่ายสี่คนอยู่เบงตุ้น

แป๊ะอั้งงักกับฉินเจ็งเจ็งมองจนอกสั่นขวัญฝ่อ พวกนางดูออก ราชบุตร

กั๊กล้อไม่ใช่คู่มือของสี่คนนั้น จักเซ้งเทียนแม้มีเจ้าแม้วแบกไว้ แต่สถานการณ์ยังคงร่อแร่คับขันถึงขีดสุด พวกนางได้แต่เบิ่งตาด้วยความกระวนกระวายโดยไม่มีปัญญาช่วยเหลืออย่างไรได้

อั้งกี๊ก้าจู๊เมื่อเห็นสภาพนั้นอิ่มเอิบยินดีจนหัวร่อฮาฮาเสียงก้องกล่าว

"โง้วเล้งจู รีบใช้กระบี่บินเถิด คนของสำนักเรามากันเป็นจำนวนหมื่น ฆ่าไปสิบคนยี่สิบคน เฉกเช่นกับขนวัวเส้นเดียวในตัววัว แต่ทว่า ฮา ฮา ตอนนี้น่ากลัวท่านไม่มีเวลาไปใคร่ครวญถึงแล้ว"

สถานการณ์กระจ่างกับสายตา โง้วเล้งจูไม่มีปัญญาป้องกันทางด้านหลังได้ ขอเพียงกระบี่มุกแดงหลุดจากมือ ตัวมันก็ต้องประสบมหันตภัยอย่างแน่นอน

ขณะที่ราชบุตรกั๊กล้อร่อแร่คับขันปานชีวิตแขวนบนเส้นด้ายนั้น พลันมีเสียงทางลมปราณดังกระทบโสตโง้วเล้งจู

"โง้วไต้เฮี้ยบไม่ต้องรุ่มร้อน เล่าฮิวได้พาเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวมาแล้ว รีบเร่งรัดให้เจ้าแม้วถอยหลัง ระหว่างทางยังมีล้อสายฮิวเล้งกับล้อนิ่วยี้คอยสมทบช่วยเหลือ ท่านวางใจรับมือศัตรูโดยเยือกเย็น ตั้งรับให้มั่นคงทุกฝีก้าวเถิด"

เสียงทางลมปราณพอขาดคำ พลันมีเสียงคำรามดังสนั่นปานฟ้าร้องขึ้นสองครา แสดงว่าเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวทะยานเข้าต่อสู้ด้วยแล้ว โง้วเล้งจูคลายใจสิ้นกังวลทันที หัวร่อฮาฮาใส่หน้าอั้งกี๊ก้าจู๊แล้วกล่าว

"ซิท้วพู ได้ยินหรือไม่ ? กระบี่มุกแดงของเราตอนนี้มีแต่รับมือพวกท่านอาจารย์กับศิษย์เท่านั้น ฮา ฮา..."

เมื่อชะงักเสียงหัวร่อแล้วพลันตวาดก้อง

"เมี้ยวเล่ากอวางใจวิ่งต่อไป ดำเนินตามแผนเดิมโดยเคร่งครัด"

อั้งกี๊ก้าจู๊ตอนแรกงุนงงไปวูบ พลันนึกถึงเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวมีฝีมือที่ต่ำต้อยน้อยนิดเท่านั้น จึงแสยะยิ้มสวนคำไป

"โง้วเล้งจู ได้คิดหรือไม่ว่าคนที่มาเสริมกำลังของท่านมีน้ำหนักเพียงพอ ? ฮา ฮา"

เมื่อมันได้คิดถึงเรื่องกระหยิ่มยินดี พลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ศิษย์รักทั้งหลาย ลงมือทุ่มเทเต็มที่ พวกเราวันนี้ต้องให้ผู้อื่นได้เห็นพลังฝีมือแท้จริงแล้ว"

ความหมายในวาจาของมัน จงใจกล่าวให้ผู้คนสองพวกทางด้านหลังได้ฟัง

ศิษย์ทั้งสิบพอได้ยินคำสั่ง ต่างโห่ร้องดังสะเทือนเลื่อนลั่น โหมจู่โจมปานคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน เสียงพลังหมัดฝ่ามือไม่ผิดกับอสนีบาตฟาดทำลาย

โง้วเล้งจูยังคงตั้งรับด้วยความหนักแน่นเยือกเย็น เหลียวมองไปแวบหนึ่ง ร่างของราชบุตรกั๊กล้อกับเจ้าแม้วหายลับตาแล้ว และก็เพียงได้ยินเสียงคำรามของเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวเท่านั้น แสดงว่าทั้งสองฝ่ายทอดระยะไกลจากเดิมมากมาย พวกล้อส่ายยากยิ่งจะไล่ตามทันแน่

โง้วเล้งจูวางใจต่อเสียงทางลมปราณนั้นมาก แต่เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวมีพลังฝีมือเท่าใดมันย่อมทราบกระจ่างแก่ใจ ยอดฝีมือสำนักล้อส่ายไม่มาก็แล้วไป พวกที่สามารถเสนอหน้ามาลงมือในตอนนี้ล้วนแล้วสูงเยี่ยมถึงอันดับเลิศทั้งสิ้น จนต้องครุ่นคิด

'เก้าไท้กงเพียงบอกมีกำลังเสริมช่วยเหลือ แต่ท่านมิได้บอกว่ามีความมั่นใจหรือไม่'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น รีบเร่งถอยหลังเร็วกว่าเดิม ด้วยเจตนาจะดูสภาพการต่อสู้ของเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียว

อั้งกี๊ก้าจู๊แม้ส่งเสียงด้วยความฮึกเหิมลำพอง แต่จิตใจหาได้ผ่อนคลายไม่ วาจาเมื่อครู่เป็นเพียงอวดโอ้ขึ้นคุกคามขวัญเท่านั้น ทางหนึ่งก็เป็นการกลบเกลื่อนความหวาดกลัวของมันต่อผู้ติดตามอีกสองพวกทางด้านหลัง

โง้วเล้งจูถอยไปใกล้ถึงสองร้อยวาแล้ว ด้านหลังยังคงไม่มีความเคลื่อนไหวใด ยิ่งคลางแคลงสงสัย เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวต่อต้านฝีมือศัตรูไม่ได้พ่ายแพ้หนีไปแล้ว ? จิตใจจึงเริ่มตื่นเต้นจนตึงเครียดกว่าเดิม แต่การปัดป้องยังคงหนักแน่นเข้มแข็ง ไม่มีจุดอ่อนช่องว่างพัวพันกับอาจารย์และศิษย์อั้งกี๊ก้าจู๊โดยไม่เพลี่ยงพล้ำเลย

ทันใดนั้น มีเสียงร้องโหยหวนสองคราแว่วมาจากทางด้านหลัง นั่นเป็นเสียงร้องตอนก่อนตาย แทบจะทำลายความมั่นใจของโง้วเล้งจูให้หวั่นไหวทอดทิ้งการต้านรับ พุ่งตัวกลับไปสำรวจดู

ไหนเลยคาดคิด ร่างของโง้วเล้งจูมิทันเคลื่อนไหว เสียงทางลมปราณได้บอกข่าวดีมากระทบโสต ยังคงเป็นเก้าไท้กงส่งเสียง

"โง้วไต้เฮี้ยบได้ยินแล้วกระมัง เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวต่างสังหารไปคนละคน ตอนนี้ฝ่ายตรงข้ามเพิ่มขึ้นอีกเป็นหกคนแล้ว"

โง้วเล้งจูได้ยินต้องคึกคักแจ่มใสกว่าเดิม ประกายอัคคีของกระบี่มุกแดงยิ่ง

เจิดจ้า มันปรารถนาต้องการทราบสภาพต่อสู้ ฝ่ามือซ้ายจึงสะบัดตีโต้ออกไป พริบตานั้น ฟาดพลังกดดันทางเบื้องหน้าถอยร่น ฉวยโอกาสส่งเสียงทางลมปราณถาม

"ไท้กง เจ้าแม้วกับราชบุตรกั๊กล้อเป็นอย่างไร ? เทียวตี๋กับเทียนชัวตั๋วกอสามารถต่อต้านได้หรือไม่ ?"

เสียงทางลมปราณเพิ่งขาดหาย ได้ยินเก้าไท้กงส่งเสียงทางลมปราณหัวร่อตอบ

"อีกเพียงเจ็ดสิบลี้ก็ตรงกับแผนของท่านแล้ว ล้อซู่พู้กับล้อส่ายฮิวเล้งได้เข้ารับมือศัตรูอีกกลุ่มหนึ่ง กิมเทียวกับเทียนชัวซึ่งมิใช่เป็นเช่นดั่งอดีต ฮั่งเก็งซาอ๊วยของล้อส่ายไม่ใช่คู่มือทั้งสองคนแล้ว เล่าฮิวกำลังตั้งใจทอดทิ้งกลุ่มเบื้องหน้าไปรับมือกลุ่มที่สามแล้ว เล่าตี๋ไม่ต้องกังวลหลัง ท่านยังพอจะถอนตัวถอยได้อีกสามสิบลี้"

โง้วเล้งจูได้ยินต้องปีติยินดีจนส่งเสียงทางลมปราณ

"เทียนชัวตั๋วกอกับเทียวตี๋ได้รับความกรุณาส่งเสริมจากท่านผู้เฒ่าเป็นแน่"

เก้าไท้กงหัวร่อฮาฮามาทางเสียงจากลมปราณกล่าว

"ผลไม้มุกเก้านภาสามสิบหกลูก ถูกแบ่งให้ตัวใหญ่ทั้งสองกลืนกินลงแล้ว เสียดายที่ยังไม่ถึงเวลาเปล่งอานุภาพได้เต็มที่ดอก"

โง้วเล้งจูปลื้มปีตินัก ไม่ส่งเสียงทางลมปราณตอบโต้อีกแล้ว ตั้งหน้าปัดป้องและถอยร่นไปตามแผนเท่านั้น

หลังจากอั้งกี๊ก้าจู๊ได้ยินเสียงแผดร้องแล้ว ใบหน้าไม่มีรอยยิ้มโหดเหี้ยมเลือดเย็นอีก มันทราบว่าสาวกของมันเผชิญกับศัตรูกล้าแข็ง ถูกสังหารไปอย่างแน่นอน ตอนนี้กระทั่งยังไม่ได้ยินเสียงต่อสู้กันอีกด้วย

โง้วเล้งจูเห็นเป็นเวลาใกล้เที่ยงแล้ว ทราบว่างักเช้งเทียนใกล้จะได้สติตื่นมา เพียงมันตื่นขึ้นมา แม้มีพลังฝีมือจำกัด แต่ด้วยความเปรื่องปราดหลักแหลมของมัน ต้องมีทางหาอุบายถอนตัวจากห้วงอันตรายได้แน่

ดังนั้นเอง การถอยของมันจึงเร็วกว่าเดิม แต่การป้องกันยิ่งเข้มแข็งรัดกุม มันคำนวณได้แน่แก่ใจ อั้งกี๊ก้าจู๊ต้องไม่กล้ากระจายกำลังออกจากกัน มิเช่นนั้นพลังของหัตถ์ขวัญน้ำแข็งไม่มีทางต่อต้านเปลวอัคคีจากกระบี่มุกแดงได้เด็ดขาด

หากฮั่วฮะน่อเซียนไม่เคียดแค้นอั้งกี๊ก้าจู๊หลอกลวง สภาพของวันนี้โง้วเล้งจูจะต้องทุลักทุเลเป็นอย่างยิ่งแน่ ที่หวั่นกังวลในตอนนี้มีเพียงคนเดียวเท่านั้น นั่นคือทั้งไซยี้ที่ฝึกได้วิชาฮิวเล้งมือตุ้นเช่นกัน

หากทั้งไซยี้บังเอิญมาปรากฏตัวที่ข้างกายเจ้าแม้ว ชีวิตของงักเซ้งเทียนอย่าหมายรอดอยู่ต่อไปได้อีกเลย

ฝั่งกี๊ก้าจู๊แม้โหมกำลังรุกไล่อย่างเอาเป็นเอาตาย แต่มันก็คอยสนใจทางด้านหลังอยู่ตลอดเวลา เพียงพวกฮั้วซะน่ลเซียนหรือลุ้ยบ้อถอนตัวไป มันก็จะฉวยโอกาสถอนตัวหลบหน้าเช่นกัน

แต่ทั้งสองฝ่ายต่างมีอคติกินใจต่อกัน ขอเพียงมันหยุดมือ ฝ่ายตรงข้ามก็ต้องรีดลายแทงขุมทรัพย์จากมันแน่ กระทั่งยังสืบสาวราวเรื่องที่มันบังอาจหลอกลวงพวกมัน ประการนี้ อั้งกี๊ก้าจู๊เข้าใจกระจ่างอย่างยิ่ง พวกมันอาจารย์กับศิษย์ไม่ละเลยโง้วเล้งจูยังพอทำเนา ยามใดเลิกราการรุกไล่โง้วเล้งจู มันเป็นต้องถูกกระหนาบทั้งหน้าหลังอย่างแน่นอน

โง้วเล้งจูถอยร่นไปไกลร่วมสามสิบลี้แล้ว ระหว่างทางพบเห็นศพอยู่แปดเก้าซาก จำได้ว่าล้วนเป็นยอดฝีมือของสำนักล้อส่าย แต่ละซากต่างตายด้วยอาวุธหนักที่ฟาดกระหน่ำ ไม่ใช่กระดูกแตกละเอียดก็เป็นโลหิตทะลักจากทวารทั้งเจ็ด สภาพเช่นนั้น เห็นเพียงปราดเดียวก็ทราบ ล้วนถูกสังหารจากฝีมือเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวทั้งสิ้น

ผ่านเที่ยงไปแล้ว โง้วเล้งจูระบายลมจากปากยาว ๆ ตอนนี้เป็นเวลาที่งักเซ้งเทียนควรตื่นขึ้น เหลียวมองไปผามังกรบินรำไรอยู่ในสายตาแล้ว

โง้วเล้งจูพลันทะยานกายขึ้นไปรวมกำลังตีโต้สุดแรง กระบี่มุกแดงยิ่งคล้ายเป็นมังกรไฟทะยานฟ้า ตวาดเสียงกังวาน

"ชีทัวพู หากยังไม่สำนึกตัว ผู้แซ่โง้วจะให้ท่านได้ลิ้มรสความร้ายกาจบ้างแล้ว"

อั้งกี๊ก้าจู๊เห็นคู่ต่อสู้พลันมีพลังฝีมือเพิ่มขึ้นกว่ามากหลาย ตลอดร่างมีประกายแพรวพรายหลายหลากสีกระจายออกมา ต้องตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง รีบส่งเสียงทางลมปราณให้แก่ศิษย์ทั้งสิบคนของมัน

"ศิษย์เราระวังไว้ กำลังภายในขั้วแม่เหล็กถูกเกร็งขึ้นถึงขีดสุดแล้ว"

โง้วเล้งจูเห็นมันไม่ส่งเสียงตอบโต้ พลันกู่เสียงกึกก้องยาวนานปานมังกรคำราม เสียงกู่ไม่ทันขาดหาย ตวาดดังสนั่นหวั่นไหวอีกครั้ง กระบี่มุกแดงทะลวงเข้าตามช่องว่างรอยโหว่ ตีโต้พร้อมกับตวาด

"ปีศาจเฒ่าเฮียงทีกลับไป !"

เฮียงทีพลันรู้สึกมีประกายไฟวูบขึ้นแวบหนึ่ง แล้วปวดแปลบที่ทรวงอกดัง

ถูกเหล็กเผาไฟนาบใส่ แผดร้องพร้อมกับหงายตึงลงฟาดพื้น

โง้วเล้งจูที่ฆ่าคน ชักกระบี่ กระโดดถอยหลัง แทบจะเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน หัวร่อฮาฮากล่าว

"ซีหัวพู ไว้พบกันที่ผามังกรบิน"

อั้งกี้เก้าเจ๊ทะยานเข้าช่วยไม่ทัน ได้แต่เบิ่งตามองเฮียงทีจุนเจี๊ยถูกกระบี่แทงใส่ทรวงอกทะลุหลังตายไปต่อตา จึงทั้งตระหนกทั้งเดือดดาล แต่ก็ไม่กล้าหยุดยั้งเพียงเท่านั้น ยังคงคุมศิษย์ที่เหลืออีกเก้าคนไล่ตามไปปานคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน

อื้อเฮงฮั้วหันกล่าวกับลุ้ยบ้อ

"โง้วเล้งจูไม่กำจัด ยุทธจักรจะต้องเปลี่ยนโฉมหน้า ลุ้ยพั้วจื้อมีความคิดเห็นอย่างไร ?"

จิ๊บสี่ซิงแซซิงหัวร่อตอบ

"แล้วอื้อเฮียมีความเห็นอย่างไรบ้าง ?"

ใยแป๊ะฮะผู้เป็นภรรยาเดินพลางตอบพลาง

"ทางสองสาย พวกเราจะต้องมีความคิดเห็นเดียวกัน"

ลุ้ยบ้อแค่นหัวร่อกล่าว

"ตั้วซ้อลองบอกมาฟังดู ?"

อื้อเฮงฮั้วชิงส่งเสียงหนัก ๆ

"ทางสายแรก ก่อนพลบค่ำวันนี้ รวมกำลังขจัดสังหารอาจารย์กับศิษย์โง้วเล้งจู นี่เป็นแผนประเสริฐสุด ทางสายสองคือ รวมกำลังคุกคามบังคับให้ซีพัวทูมอบลายแทงขุมทรัพย์มา สามารถได้กิมเซียนก้วย (ผลไม้เซียนทองคำ) จึงมีอำนาจคุมยุทธจักรไว้ได้ แต่ทว่าทางสายนี้ไปลำบากยากเข็ญยิ่ง"

แป๊ะตี้เฮียกับมันเป็นศัตรูคู่แค้นกัน ได้ยินจึงแค่นหัวร่อสวนคำ

"จุดมุ่งหมายของเราคือกิมเซียนก้วย (ผลไม้เซียนทองคำ) !"

ใยแป๊ะฮะเค้นเสียงจากไรฟัน

"ไม่มีสามีภรรยากับศิษย์พวกท่านมาร่วมด้วย กำลังยังคงเหลือเฟือเกินพอ แต่เมื่อท่านไม่มีพวกเรา เฮอะ เฮอะ กิมเซียนก้วยน่ากลัวเพียงมีอยู่ในความฝัน"

จิ๊บสี่ซิงแซสังเกตออกว่าฮั่วฮะน่อเซียนมีสีหน้าไม่ถูกต้อง มันคล้ายดั่งเคยได้รับการเตือนมาจากเก้าไท้กง รีบส่งเสียงทางลมปราณให้แป๊ะตี้เฮีย

"เล่าตี๋ รีบทอดระยะให้ไกลไว้ ระวังมันจะใช้วิชาจี้ซิ้งซูเล้ง (สยบประสาท

บังคับวิญญาณ) !"

แป๊ะตี้เฮียได้ฟังต้องตระหนกยิ่ง คว้ามือภรรยาก้าวถอยหลังพลางกล่าว

"พวกเรารีบไล่ซีพัวทูกัน"

มันกลัวอื้อเฮงฮั้วจะสังเกตพิรุธออก จึงรวมกำลังกันพุ่งตัวไปรวดเร็วปานเหินบิน

จิ๊เสี่ยซิงแซหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ลุ้ยพั้วจื้อ พวกเราก็เพิ่มกำลังกันสักเล็กน้อยเถิด"

ชาตต่ำร่างทะยานปราดออกไป แต่ยังส่งเสียงทางลมปราณ

"ลุ้ยพั้วจื้อ ระวังอื้อเฮงฮั้วจะลอบประทุษ"

อื้อเฮงฮั้วคล้ายมีอกุศลจิตนี้อยู่แล้วจริง ๆ รีบโบกมือส่งเสียง

"นางเฒ่า พวกเราพาบุตรไล่ตามไปเร็ว"

ใยแป๊ะฮะละเอียดสุขุมกว่า ส่งเสียงทางลมปราณทันที

"พวกมันคล้ายดั่งรู้สึกระวังตัวขึ้น เฒ่าเหลวไหล อย่าได้วู่วามหุนหัน กระทำร้อนแรงเกินไปจะเห็นพิรุธได้"

อื้อเฮงฮั้วแค่นหัวร่อตอบ

"นอกจากปิศาจของอาจารย์ ในแผ่นดินมีผู้ใดสามารถล่วงรู้ได้ ?"

ใยแป๊ะฮะด่าทันที

"เฒ่าบัดซบ ท่านเห็นตั้วซือเฮียตายกับตามาหรือไร ? ยังมีมันอยู่เลย"

อื้อเฮงฮั้วกล่าวโดยไม่แยแสกังวล

"ไม่ตายก็จะเป็นไร ? อา...ท่านกลัวมันเปิดเผยความลับของพวกเรา ?"

"ใช่ แผนที่พวกเราครุ่นคิดวางไว้หลายสิบปี ยามใดถูกประกาศต่อแผ่นดิน เกียรติภูมิของท่านต้องย่อยยับหมดสิ้น และอาจยังจะถูกชาวยุทธ์รวมกำลังกวาดล้างสังหารอีกด้วย เราบอกให้ท่านลงมือแต่เมื่อสองปีก่อน ท่านพาลไม่ยอมกระทำตาม ตอนนี้มีศัตรูกล้าแข็งเพิ่มขึ้นมากมายหลายหลาย แต่ขุมกำลังของฝ่ายเราโทรมลงตามกาลเวลา แผนต้องไม่ง่ายดายดั่งเมื่อสองปีก่อนนั้นแล้ว ก่อกวนไม่ถูกต้องหากเคลื่อนไหว เป็นต้องถูกศัตรูกระหน่ำมาหลายด้านทีเดียว"

อื้อเฮงฮั้วครุ่นคิดไม่ส่งเสียง แสดงว่ามีความอัดอั้นกังวลอย่างรุนแรงแล้ว ทั่วป่าพลันร้องขึ้น

"เบื้องหน้าเป็นภูเขาใด ?"

ไยแป๊ะฮะตอบเสียงนุ่มนวล

"เรียกว่าผามังกรบิน โง้วเล้งจูอาจจะถอยไปเฝ้าที่ปากถ้ำมังกรเหล็กเพื่อรอเวลาค่ำคืน เฒ่าเหลวไหล พวกเราไปหรือไม่ ? ลุ้ยพั้วจื้อกับปีศาจเฒ่าจิ๊บสี่ต้องไม่ร่วมมือกันแน่ พวกมันต่างมีความสัมพันธ์กับสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮีย พวกเราไม่มีทางจะใช้พวกมันเป็นเครื่องมือได้ดอก"

อื้อเฮงฮั้วครุ่นคิดชั่วครู่กล่าว

"ถ้ำมังกรเหล็กอยู่ในหุบเขาแคบ ผนังทั้งสองข้างสูงชันเสียดฟ้า พวกเราขึ้นไปดูเหตุการณ์บนยอดผาฝั่งตรงข้าม หากสำนักล้อสายได้ผลพวกเราก็บังคับให้ซีฟัวทูมอบลายแทงมา มิเช่นนั้นมันต้องถอนกำลังล่าถอย พวกเราก็ทอดทิ้งโง้วเล้งจูไปสะกดรอยตามปีศาจเฒ่าธงแดง สรุปแล้ว ไม่อาจทอดทิ้งฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไป"

บทที่ 11
มารร้ายต้องกำจัด

โยนแป๊ะฮะมิได้กล่าวกระไรอีก พาสองป้า ติดตามไป หลังจากขึ้นยอดเขาแล้ว อื้อเฮงฮั้วพลันหยุดลง เงี่ยหูฟังชั่วครู่ ร้องด้วยความตระหนก

"รีบไปที่ถ้ำมังกรเหล็ก ที่นั่นเกิดความเปลี่ยนแปรอย่างใหญ่หลวงแล้ว"

ที่แท้หลังจากโง้วเล้งจูสลัดหลุดการไล่ล่าของอั้งกี่ก้าจู๊กับศิษย์แล้ว โลดละลิ่วสู่ถ้ำมังกรเหล็กปานเหินบิน เมื่อถึงกวาดตามอง พอเห็นต้องตระหนกจนหน้าถอดสี เพราะปากถ้ำถึงกับมีศพอยู่สองซาก เป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี !

ซากศพที่หน้าตระหนกจนใจสะท้าน ถึงกับเป็นเจ้าแม้วเฮยลีนูกับล้อส่ายฮิวเล้ง อดมิได้ต้องแหงนหน้าถอนใจส่งเสียง

"ทุกประการจบสิ้นกัน เจ้าแม้วพอตายไป เซ้งยี้

ต้องไม่มีทางช่วยเหลือ อื้อตัวเจ๊ประสบภัย ซู่ผู้ม่วยม่วยย่อมไม่มีทางรอดชีวิตได้"

เมื่อนึกถึงความเศร้ารันทด น้ำตาต้องหลั่งไหลลงเป็นทาง แต่เวลาก็ไม่อำนวยให้มันรีรออยู่ อาจารย์กับศิษย์อั้งกี๊ก้าจู๊ที่ไล่หลังมาส่งเสียงตวาดแว่วอยู่ในระยะใกล้กว่าเดิม

โง้วเล้งจูไม่ยินยอมให้ศัตรูสังเกตความลับนี้ออก รีบลากศพทั้งสองซากเข้าในถ้ำ ย้อนออกมาปัดกวาดปากถ้ำจนไม่มีร่องรอย แล้วซ่อนตัวรอคอยศัตรูที่จะจู่โจมอยู่ทางด้านใน

อั้งกี๊ก้าจู๊ทะยานขึ้นมาก่อน กวาดตาไม่เห็นมีผู้คน มันสงสัยพวกโง้วเล้งจูต่างอยู่ในถ้ำ จึงส่งเสียงห้ามบรรดาศิษย์ทั้งหลาย

"พวกเจ้าอย่าเคลื่อนไหว เฮอะ เฮอะ มันคิดจะล่อพวกเราเข้าไปทลงกลในถ้ำ นับว่าเพ้อฝันแล้ว"

มันบงการให้บรรดาศิษย์ถอยห่างจากข้างถ้ำไปยี่สิบวา แล้วเค้นเสียงเย็นยะเยียบตวาด

"โง้วเล้งจู กล้าออกจากถ้ำมาต่อสู้สักสองพันกระบวนท่าหรือไม่ ? ปักหลักสู้ตายอยู่ในถ้ำ ใช้ได้หรือไร ?"

เสียงเพิ่งขาดคำ พลันมีคนหัวร่อฮาฮามาจากทางซ้ายมือแล้วกล่าว

"ก้าจู๊ใหญ่เป็นไรแล้ว ? ไฉนไม่เข้าไป ?"

นั่นเป็นเสียงแป๊ะตี้เอียที่ติดตามเข้ามาถึงก่อน ส่งเสียงกล่าวเย้ยหยันเหน็บแนมมันด้วยความชิงชัง ที่ด้านหลังยังมีฮูทยินกับศิษย์รักอีกคนหนึ่ง ไม่นานนักจิ๊บสี่ซิงแซกับฤๅุ้ยบ้อก็พากันมาถึง

อั้งกี๊ก้าจู๊แค่นหัวร่อไม่สนใจ กวาดตามองชัยภูมิรอบข้าง คล้ายตั่งตั้งใจจะปักหลักตั้งรับหรือบุกเข้าไปอยู่ ?

ถ้ำอยู่ที่กึ่งกลางของหน้าผา หน้าถ้ำมีชะง่อนหินยื่นยาวออกมาร่วมสามสิบวา นอกนั้นเป็นผนังผาตั้งชัน สูงกว่าหุบเหวเบื้องล่างสองสามร้อยวา ก้นเหวยังมืดสนิท มิทราบมีภยันตรายร้ายแรงปานใด

เบื้องบนของถ้ำเป็นยอดสูงชัน เลือนหายในหมู่เมฆ ซ้ายมือของปากถ้ำมีสนโบราณสามสิบกว่าต้น กิ่งก้านสาขาแผ่กว้างใบหนาดก ส่วนด้านขวาเป็นกอไผ่เรียงรายตามผนังผา ไม่ทราบเหยียดยาวไปเป็นระยะทางไกลเท่าใด

อาจารย์กับศิษย์อั้งกี๊ก้าจู๊ปักหลักอยู่ที่ชายป่าไผ่นั้นเอง พวกมันทราบ ยาม

ใดเผชิญอันตรายคับขัน ล่าถอยเข้าไปในป่าไผ่ก็ถอนตัวหลบหนีได้ จึงคล้ายไม่มีความต้องการบุกเข้าไปในถ้ำอีกแล้ว

หลังจากไม่ได้ยินเสียงโง้วเล้งจูตอบออกมา อั้งกี๊ก้าจู๊เรียกศิษย์รักทันที

"ชัวหงี ชัวยิ้งเข้ามา"

เอียตี๋แซ่ชัวทะยานออกไปตามคำเรียกหา อั้งกี๊ก้าจู๊ชี้ปากถ้ำสั่ง

"บุกเข้าไปด้วยความระมัดระวัง"

สองตัวที่ปกติโอหังลำพอง ไม่เห็นผู้ใดมีคุณค่าในสายตา แต่พอได้รับคำสั่งนี้กลับเย็นวาบไปทั่วร่าง แต่มิอาจไม่ปฏิบัติตามได้ ทั้งสองเหลือบมองกันแวบหนึ่ง พบเห็นแป๊ะถั่งงักกับเฉินเจ็งเจ็งกำลังจ้องมองมาด้วยความสนใจ ต้องอับอายจนหน้าแดงฉาน ขบกรามตัดสินใจ ปลุกปลอบความฮึกเหิมห้าวหาญขึ้น แล้วบุกตรงเข้าไปโดยกลัวดรุณีทั้งสองนางจะดูแคลนพวกมัน

ไหนเลยคาดคิด เพิ่งถึงปากถ้ำ พลันรู้สึกมีพลังหนักหน่วงทะลักออกมาปานมรสุมโหมกระหน่ำ ทั้งสองต่างหวาดหวั่นจนว้าวุ่นลนลาน ไหนเลยยังคำนึงถึงเกียรติภูมิใด ๆ พากันแผดร้องแล้วถลาถอยออกมา แทบร่วงลงจากชะง่อนผาไป

ลุ้ยบ้อพอเห็นต้องแค่นหัวร่อส่งเสียง

"ปีศาจเฒ่าธงแดง อย่าได้แสดงความอัปยศอดสูต่อสายตาผู้คนเลย จะบุกก็บุก อย่าได้เสแสร้งมารยาแยกเขี้ยวกางเล็บอยู่เลย เรานางเฒ่ารู้แน่ว่า ท่านไม่กล้าเข้าถ้ำ แสร้งผลักดันให้ศิษย์ทั้งสองรักษาหน้าแทน"

อั้งกี๊ก้าจู๊ถูกเปิดเผยความในใจ ต้องอับอายจนกลายเป็นเดือดดาล คำรามสุดเสียง

"ลุ้ยพั้วจื้อ ท่านต้องการอย่างไร ?"

ลุ้ยบ้อตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสวนคำ

"ท่านไม่จู่โจมเข้าไป ก็มอบลายแทงออกมาให้พวกเรา"

อั้งกี๊ก้าจู๊แผดหัวร่อเสียงก้องแล้วตวาด

"หากเราเหวี่ยงลายแทงเข้าไปในถ้ำ ลองถามท่าน กล้าบุกเข้าไปหยิบฉวยหรือไม่ ?"

มันตีโต้ด้วยกระบวนท่าที่ยอดเยี่ยมเป็นยิ่งนัก คุกคามให้ลุ้ยบ้ออับจนถ้อยคำตอบโต้ได้จริง ๆ จิ๊บสี่ซิงแซเห็นเป็นทีท่าไม่ถูกต้อง ชิงส่งเสียงบ้าง

"น่ากลัวเป็นลายแทงปลอมอีกแผ่นหนึ่งดอก"

พลันมีเสียงหัวร่อดังสนั่นมาจากหน้าผาฝั่งตรงข้ามแล้วกล่าว

"ไม่ว่าเป็นลายแทงแท้หรือปลอม ขอเพียงซีหัวพูกล้าล้วงออกมาเหวี่ยงเข้าไปในถ้ำ เล่าฮูก็กล้าเข้าไปหยิบฉวย"

นั่นเป็นเสียงของอื้อเฮงฮั้ว พวกมันทะยานตัวลงมาที่ปากถ้ำพร้อมกับเสียง

แป๊ะตี้เฮียครุ่นคิดในใจ

'คราวนี้มารเฒ่าต้องไม่อาจบ่ายเบี่ยงได้แล้ว มันไหนเลยจะตระเตรียมก่อนเหตุทุกเรื่องราวได้ ลุ้ยพั้วจื้อมิได้นึกถึงประการนี้มาก่อนจริง ๆ'

ซัวหงีพอเห็นอาจารย์อับจนถ้อยคำ อดมิได้ต้องส่งเสียงแผ่วเบา

"ท่านผู้เฒ่ามิใช่จำลายแทงได้ขึ้นใจแล้ว ยังเก็บไว้ทำกระไร ? เหวี่ยงเข้าไปดูพวกมันมีผู้ใดกล้าเข้าไปหยิบฉวย ผลประโยชน์ที่ชุบมือฉกฉวยได้ง่ายดายนี้ ไฉนไม่จัดการในทันที ?"

มันส่งเสียงแผ่วเบาอย่างยิ่ง กลัวฝ่ายตรงข้ามจะได้ยินไป แต่อั้งกี้ก้าจู๊สั่นศีรษะส่งเสียงทางลมปราณ

"ทุกประการบนลายแทงซับซ้อนอย่างยิ่ง และยังวกวนไม่อาจหยั่งคำนวณไหนเลยรวบรัดง่ายดายดั่งที่พวกเจ้าคาดคิดกันไว้"

ครั้งนี้มันส่งเสียงทางลมปราณให้แก่พวกพ้องของมันเอง ดังนั้น ศิษย์อีกเก้าคนจึงต่างได้ยินชัดเจน ซัวยิ้งพลันส่งเสียงทางลมปราณบ้าง

"สถานการณ์ตอนนี้เป็นผลร้ายต่อฝ่ายเรา ฝ่ายตรงข้ามมีทีท่าจะร่วมมือกันแล้ว ศิษย์ได้คิดถึงอุบายหนึ่งมา มิทราบพอจะใช้ได้หรือไม่ ?"

อั้งกี้ก้าจู๊ชายตามองฝ่ายตรงข้ามแวบหนึ่ง เห็นกำลังส่งเสียงทางลมปราณปรึกษากันอยู่จริง ๆ จึงรีบถาม

"ยิ้งยี้มีแผนยอดเยี่ยมใด รีบบอกมาฟัง ?"

ซัวยิ้งส่งเสียงทางลมปราณ

"หากพวกเราล่าถอยเข้าไปในป่าไผ่ คนจำนวนมากคงยากจะปกปิดร่องรอยพ้นหูตา มิสู้มอบลายแทงให้แก่พวกศิษย์คนใดคนหนึ่งนำติดตัวไป พวกมันพอเห็นจะต้องไล่ตามแน่ ขอเพียงพวกอาจารย์สกัดขวางชั่วครู่ ผู้ที่นำลายแทง ไยมิใช่หลบหนีรอดไปได้"

อุบายนี้แม้ไม่มั่นคงนัก แต่ก็เป็นวิธีถอนตัวจากสถานการณ์คับขันในตอนนี้ได้ อั้งกี้ก้าจู๊ไม่ลังเลสักน้อยนิด รีบล้วงลายแทงออกจากอกเสื้อ ยัดให้แก่ซัวหงีทันที

ชัวหงีได้ลายแทงรีบหันกาย พุ่งปราดเข้าไปในป่าไผ่ด้วยความเร็วปานสายฟ้า แต่แม้รวดเร็วปานใด ไหนเลยยังหลบรอดหูตาฝ่ายตรงข้ามได้ ทันใดนั้น เสียงสับสนเซ็งแซ่ดังขึ้น บ้างก่นด่าบ้างประณาม อื้อเฮงฮั้วแสยะยิ้มกล่าว

"ซิหัวพู นับเป็นมุสิกที่ไม่มีขวัญจริง ๆ นึกไม่ถึงจะใช้แผนต่ำทรามเช่นนี้มาได้"

คำประณามยังไม่ทันจบความ สองฝ่ามือสะบัดฟาดเข้ามาก่อน อั้งกี้ก้าจู๊แสยะยิ้มส่งเสียง

"พวกเรามิได้ประมือกันมาหลายสิบปี วันนี้จะต้องพิสูจน์ให้เห็นความสูงต่ำมา"

ใยแป๊ะฮะหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ทารกทั้งหลายไม่ต้องสนใจ เจ้าสองคนรีบไปไล่ตามสุนัขที่หลบหนีตัวนั้น"

สองป่าได้รับคำสั่งทะยานเข้าในป่าไผ่ ใยแป๊ะฮะสกัดชัวหงีให้แก่พวกมัน ส่วนลุ้ยเปือนั้นพาฉินเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักทะยานข้ามหน้าผาไล่ตามไปก่อนแล้ว โดยมีจิ๊บสี่ซิงแซสกัดการไล่ตามของอั้งเก็งซาอ่วยให้

แป๊ะตี้เฮียยังมิทันเคลื่อนไหว ฮูหยินของท่านกับสามขุนพลตำหนักแดงก็ปะทะกัน ได้ยินท่านส่งเสียงแผ่วเบา

"อิ่งยี้อ้อมทุบเขาไปที่ด้านหน้า หากพบตัวต่อตัวอย่าได้ปะทะโดยเปิดเผยตรง ๆ เป็นอันขาด"

อิ้งกิมอิ่งรับคำสั่งพลิ้วตัวลงจากชะง่อนผา ส่วนแป๊ะตี้เฮียนั้นอยู่คอยเสริมกำลังให้กับภรรยา เพราะไม่แน่ใจจะสามารถรับการจู่โจมของสามขุนพลตำหนักแดงได้

อั้งกี้ก้าจู๊ไม่มีความต้องการปะทะโดยหักโหมตรง ๆ เลย สกัดขวางอยู่ครู่หนึ่งแล้ว ส่งเสียงเป็นรหัส อาจารย์กับศิษย์พากันโหมจู่โจมดั่งคลุ้มคลั่งฟันเฟือนห้ากระบวนท่าซ้อน ๆ แล้วพากันถีบตัวถอยหลังสุดแรง

โง้วเล้งจูในถ้ำ เห็นเหตุการณ์ทางด้านนอกชัดเจนทุกบทตอน ขณะนี้ยืนสงบอยู่ที่ปากถ้ำ จับตามองผู้คนทั้งหลายที่หนีไล่เข้าไปในป่าไผ่จนหมดสิ้นแล้ว ไม่มีความตื่นเต้นยินดีสักน้อยนิด มีแต่แหงนหน้าเหม่อมองท้องฟ้าจนนิ่งงัน

ทันใดนั้น มีไหวพริบวูบขึ้น รีบพุ่งตัวกลับเข้าไปในถ้ำ ลากศพทั้งสองซากมาไว้ในที่เดิมทางปากถ้ำ จากนั้น ยังคงซ่อนตัวอยู่ในที่มืดของถ้ำ พร้อมทั้งรำพึงเบา ๆ

"นางมารเฒ่า หากผิดจากที่คิดหมายของเรา นับว่าเจ้ามีชะตาชีวิตกล้าแข็ง มิเช่นนั้น เราไม่สับเจ้าเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ท่อน ยากยิ่งจะระบายความแค้นในอกได้"

ที่แท้โง้วจูดำเนินอุบาย "เฝ้าโพรงรอกระต่าย" แต่ไม่ทราบอาศัยเค้ามูลใดคำนวณได้ว่าเป็นทั้งไซยี้จะมา ?

เวลาผ่านไปเชื่องช้าอย่างยิ่ง อาทิตย์เพิ่งจะคล้อยต่ำลง หลังจากหน้าถ้ำมังกรเหล็กถูกก่อกวนจากพวกยอดฝีมือมาพักใหญ่แล้ว ตอนนี้สงบจนเงียบวังเวง ทุกประการล้วนจมอยู่ในความเงียบวังเวงปานสุสานร้าง

คนของสำนักล้อส่ายไม่มีย้อนกลับมาเลย เสียงแค่นหัวร่อ เสียงคำรามด้วยโทสะของฮั่วฮะน่อเซียน ก็ไม่ทราบไปดังอยู่ในทิศทางใด ลุ้ยบ้อ จิ๊บสี่ชิงแซกับสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮีย น่ากลัวต้องไล่ตามอย่างเอาเป็นเอาตายไม่ยอมเลิกรากลางคัน

ในบรรดาผู้เยาว์ มีเพียงแป๊ะอั้งงัก ฉิ่นเจ็งเจ็งคล้ายไม่มีความตื่นเต้นสนใจต่อลายแทงนัก ที่ตามไปเมื่อครู่เพราะปฏิบัติตามคำสั่งอาจารย์เท่านั้น

ทันใดนั้น ที่ก้นเหวมีเสียงหัวร่อพิกลปานวิญญาณร้าย จากนั้น บนขอบชะง่อนผาหน้าถ้ำ ปรากฏศีรษะของสตรีที่มีเค้าหน้ายียวนกวนราคะมา ตาหยาดเยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ ฉุดลากวิญญาณผู้คนของนางกวาดมองไปมาไม่หยุดยั้ง ดุจกับจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ค้นหาเหยื่อของมัน

อย่างเชื่องช้า ศีรษะโผล่พ้นแล้วร่างโผล่ตาม จากครึ่งตัวเป็นเต็มตัวลอยละลิ่วขึ้นมาบนชะง่อนหินหน้าถ้ำ

เสื้อเหลืองกระโปรงแดง เอวคอดกิ่ว อกอวบอูม แลเห็นนางทำท่าชดช้อยดั่งดรุณีงาม หัวร่อคิกคักกล่าว

"สุนัขใหญ่น้อยทั้งฝูงไปกันหมดสิ้นแล้ว คัก คัก"

โง้วเล้งจูเยือกเย็นเป็นยิ่งนัก จับตามองดั่งไม่เห็น

สตรีนางนั้นหัวร่อจบคำแล้ว ตบหินปากถ้ำเบา ๆ กล่าว

"เด็กน้อย ไม่ต้องซ่อนตัวดอก โกวไหนไม่มีทางหลงกลเจ้าตลอดกาล"

โง้วเล้งจูได้ฟังต้องครุ่นคิดด้วยความงุนงงสงสัย แต่มิได้ส่งเสียงอย่างไร สตรีที่ท่าร่านราคะนางนั้นจึงรำพึง

"เอ๊ะ ! ไม่มีคนจริง ๆ แล้ว"

นางสืบเท้ามาที่ปากถ้ำอีกสองก้าว เพ่งมองศพสองซากแน่วนิ่งอยู่ชั่วครู่แล้วรำพึง

"เด็กร้ายกาจ ซากศพนี้มิใช่เคลื่อนไหวมา ?"

โง้วเล้งจูที่ซ่อนกระบี่เตรียมจู่โจมอยู่นานแล้ว เมื่อได้ยินจึงคำนึง

"นางปิศาจร้ายกาจ วันนี้นับว่าเจ้าเผชิญศัตรูกล้าแข็งแล้ว ต่อให้เจ้ากลอกกลิ้งปานใด ไม่ถึงเวลาพอจู่โจมต้องได้ผล เรายังคงไม่แยแสสนใจเจ้าดั่งเดิม"

ที่แท้สตรีนางนี้ถึงกับเป็นทั้งไซ่ยี้ที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์สุดเปรียบประมาณ แลเห็นสีหน้าของนางพลันเคร่งเครียดลง ผลักซากศพล้อส่ายฮิวเล้งแล้วแค่นหัวร่อ

"ศิษย์ทรยศ เจ้าสามารถหนีรอดจากเงื้อมมืออาจารย์ได้"

วาจานางไม่ทันขาดคำ พลันเห็นร่างเลือนหายไป โง้วเล้งจูต้องงุนงงวูบแล้วร้องในใจ

"ที่แท้มีคนมา โชคร้ายเสียจริง..."

ครุ่นคิดไม่ทันจบสิ้น พลันมีเงาร่างสายหนึ่งลอยละลิ่วขึ้นมาจากก้นเหว จำได้ว่าเป็นชัวยิ้งไทจือนั่นเอง

"ชัวยิ้ง เจ้ามาทำกระไร ?"

ทั้งไซ่ยี้ที่ล่องหนไปแล้วพอเห็นรีบตวาดถามทันที ชัวยิ้งได้ยินตื่นเต้นยินดียิ่งนัก ละล่ำละลักตอบ

"เซี่ยบ้อ (เจ้าแม่ศักดิ์สิทธิ์) อยู่ที่นี้จริง ๆ อาจารย์คำนวณแม่นยำดั่งเทพยดา"

ทั้งไซ่ยี้ปรากฏร่างขึ้นมาอีกครั้ง ขมวดคิ้วถาม

"เรื่องอันใด ?"

ชัวยิ้งเดินเข้าไปตอบอย่างนอบน้อม

"พวกเราสลัดหลุดจากการไล่ล่าโดยสิ้นเชิงแล้ว อาจารย์ตอนนี้อยู่บนเส้นทางตะวันตก สั่งให้ศิษย์มาที่นี่โดยบอกเซี่ยบ้อต้องอยู่ในละแวกใกล้เคียงปากถ้ำมังกรเหล็กเพื่อแผนที่มั่นคงปลอดภัย ขอให้เซี่ยบ้อรีบเร่งไปหาขุมทรัพย์ในภูเขาซูมี้โดยด่วน"

ทั้งไซ่ยี้โบกมือแค่นเสียง

"สงบปากรอสักครู่ ให้เราเซี่ยบ้อถามศิษย์ทรยศชัดเจนก่อนค่อยร่วมทางไป"

โง้วเล้งจูต้องตระหนกจนครุ่นคิด

"เจ้าแม้วกับล้อส่ายฮิวเล้งยังไม่ตาย ? เราชะล่าใจเกินไปจริง ๆ"

ขณะครุ่นคิดด้วยความคลางแคลงสงสัยนั้น ได้ยินเสียงชัวยิ้งถามขึ้น

"พวกมันยังมิได้ตายหรือไร ?"

นั่นเป็นปัญหาที่โง้วเล้งจูต้องการทราบคำตอบอยู่ทีเดียว

ทั้งไซยี่ย่างเข้ามาใกล้ปากถ้ำทุกขณะ แต่ยังคงระวังตัวโดยรอบคอบสุขุม ส่งเสียงเย็นชาตอบ

"นั่นเป็นอาการจากดรรชนีเง็งฮ้วยจี้ (ผนึกโลหิต) ของเราเซี่ยบ้อจี่ไว้ อย่าว่าแต่เจ้าสังเกตไม่ออก แม้เป็นอาจารย์เจ้าก็ต้องถูกตบตาเช่นกัน"

"ตอนนั้น..."

ชัวยิ้งยังคงจะถามด้วยความคลางแคลงสงสัย แต่แล้วพลันนึกได้ ออกจะอุกอาจเสียมารยาทเกินไป จึงชะงักคำลงกลางคัน

ทั้งไซยี่ตอนนั้นประกบนิ้วจี้ออกไปยี่สิบกว่าครั้ง แสดงว่าคลี่คลายวิชาดรรชนีผนึกโลหิตของนาง ไม่ทันให้ชัวยิ้งถามขาดคำก็หันมาแค่นเสียง

"ตอนนั้นเป็นไร ? เจ้าว่าตอนนั้นไฉนไม่ถาม ? เฮอะ เฒ่าบัดซบล่วงสี่แซ-ฮ้วยแสร้งดัดเสียงเป็นโง้วเล้งจู..."

นางกล่าวเพียงเท่านั้นต้องชะงักลง ใบหน้าปรากฏแววอับอายเดือดดาล แสดงแน่ชัด นางตอนนั้นถูกเก้าไห้กงที่เลียนเสียงโง้วเล้งจูขู่ขวัญจนเตลิดหนีไป จึงไม่ทันลงมือต่อทั้งสองคนสมดั่งใจได้

"ชัวยิ้ง นี่เป็นเอ็นมังกรสองเส้น เจ้ามัดมือเท้าทั้งสองคนนี้ไว้โดยเร็ว พวกมันใกล้จะฟื้นแล้ว"

ชัวยิ้งยังมิทันเคลื่อนไหว พลันมีประกายสีแดงพุ่งออกมาจากในถ้ำ กระ-จายเป็นเส้นสายราวตาข่ายจากฟ้า ครอบคลุมทั้งไซยี่ไว้อย่างแน่นหนามั่นคง !

ชัวยิ้งพอเห็น ตระหนกจนขวัญกระเจิดกระเจิง แผดร้องปานปีศาจได้เสียงเดียว ร่างก็ตีลังการ่วงละลิ่วลงจากชะง่อนผา !

ทั้งไซยี่ไม่มีเงาหลงเหลือ และไม่ได้ยินเสียงแผดร้อง ประกายสีแดงคล้ายเป็นระฆังแก้วใสใบใหญ่ ภายในระฆังเวิ้งว้างว่างเปล่า

โง้วเล้งจูก้าวช้า ๆ ออกจากถ้ำ มือซ้ายประกบเป็นเคล็ดวิชา แลเห็นมันหยุดยืนอยู่ที่นอกวงตาข่ายสีแดง แค่นหัวร่อกล่าว

"นางจิ้งจอกเฒ่า ครั้งนี้หากปล่อยให้ท่านหนีรอดจากอุ้งมืออีก เฮอะ เฮอะ นับแต่นี้เราโง้วเล้งจูจะถอนตัวออกจากยุทธจักร ท่านยังคิดจะใช้ถวิชาอสูรจำบังหลอกลวงผู้คนอีก ? ฮา ฮา ในรังสีกระบี่ของเรา แม้เป็นเทพยดายังไม่มีทางแปลงตัวหนีหาย รีบปรากฏตัวมาเถิด"

ในประกายสีแดงยังคงไม่มีปฏิกิริยา ตรงกันข้าม ที่ปากถ้ำกลับมีเสียงดังขึ้น นั่นเป็นเสียงล้อส่ายฮิวเล้งกับเจ้าแม้วได้สติฟื้นคืนมา ทั้งสองยังคล้ายตกอยู่ในความฝัน จวบจนตอนนี้จึงพากันกระโดดขึ้นยืน

โง้วเล้งจูเบือนหน้ามองแวบหนึ่ง เห็นทั้งสองกำลังมีสีหน้างุนงงสงสัยแตกตื่นขวัญเสีย จึงแย้มยิ้มทักทาย

"สองท่านไม่เป็นไรกระมัง ?"

เจ้าแม้วกับล้อส่ายฮิวเล้งต่างเคยเห็นวิชากระบี่บินของโง้วเล้งจูมา ตอนนั้นต้องแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ แต่ตอนนั้นยังไม่เลอเลิศพิสดารเทียมเท่ากับตอนนี้ ได้ยินจิตใจผ่อนคลายแจ่มใสกว่าเดิม ทราบเป็นเรื่องราวแล้ว เจ้าแม้วปีติยินดีจนร้องแวแวสุดเสียง

ล้อส่ายฮิวเล้งเคยเป็นศัตรูคู่แค้นของโง้วเล้งจูมาช้านาน หลังจากกลับตัวกลับใจแล้ว ไม่เคยพบกับโง้วเล้งจูอีกเลย เมื่อพบในตอนนี้ ต้องหวนนึกถึงเรื่องราวในอดีตด้วยความสะทกสะท้อนสุดซึ้ง แล้วร้องขึ้นด้วยความพลุ่งพล่าน

"ขอบพระคุณไต้เฮี้ยบที่กังวล พวกเราไม่รู้สึกผิดปกติสักน้อยนิด พระคุณยิ่งใหญ่นี้ไม่กล่าวคำทดแทน แต่ขอเทิดทูนไว้จวบชั่วชีวิต"

หยุดเล็กน้อย ชี้ในประกายสีแดงพลางถาม

"ในประกายกระบี่ของไต้เฮี้ยบ ใช่กักอาจารย์ข้าพเจ้าอยู่หรือไม่ ?"

โง้วเล้งจูจึงบอกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยคร่าว ๆ แล้วเสริม

"นางยังคิดจะใช้เล่ห์กลอกกลิ้ง ข้าพเจ้าเพราะยังมีอีกหลายคนสาบสูญไม่ทราบร่องรอย มิเช่นนั้น ต้องสับนางแหลกเละเป็นเศษเนื้อเสียนานแล้ว กระทั่งยังทำลายซากนางอีกด้วย"

ล้อส่ายฮิวเล้งถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้ามีคำขอร้องที่ออกจะอุกอาจ มิทราบไต้เฮี้ยบจะกรุณารับปากหรือไม่ ?"

"ลื้อตั้วเจ๊คิดจะวิงวอนแทนนาง ?"

"โอ... โทษทัณฑ์ของอาจารย์ยากจะอภัยได้ก็จริง แต่หวังให้ไต้เฮี้ยบประทานความกรุณาสักเล็กน้อย เห็นแก่อาจารย์ที่ฝึกมาโดยลำบาก..."

นางยากจะเอ่ยปากได้จริง ๆ วาจาจึงต้องหยุดลงในกลางคัน แต่โง้วเล้งจูกล่าวด้วยสีหน้าขึงขังน้ำเสียงนุ่มนวล

"อื้อตั้วเจ๊ ข้าพเจ้าเห็นแก่หน้าของท่าน ขอเพียงให้นางบอกร่องรอยของเก้าให้กง ล้อซู่พู้ ราชบุตรกั๊กล้อ..."

ไม่ทันจบความ พลันมีเสียงหัวร่อคักคักดังออกมาจากในประกายกระบี่แล้วกล่าว

"โง้วเล้งจู อย่าได้ทะนงตัวว่ายอดเยี่ยมเกินไป โกวไหนไน้ได้ฝึกจนเป็นครึ่งเซียนแล้ว เจ้าแม้กักเราไว้ได้ แต่ไม่มีปัญญาสังหารเราตาย เฮอะ ศิษย์ทรยศผู้ใดต้องการให้เจ้าวิงวอนแทน ?"

นางหยุดเล็กน้อย หัวร่อเสียงร่านระริกแล้วกล่าวต่อ

"โง้วเล้งจู รีบลงมือเถิด คนของเจ้าถูกล่วงสี่แซอ้วยพาตัวไปหมดสิ้นแล้ว"

ล้อส่ายฮิวเล้งเสียใจเป็นยิ่งนัก วิงวอนเสียงเครือ

"อาจารย์ โง้วไต้เฮี้ยบมีพลังฝีมือเลิศฟ้าครอบคลุมพสุธาแล้ว วิชาอ้วยอิงซุก (สลายเป็นควัน) ของท่านผู้เฒ่า ไหนเลยจะหนีรอดไปได้ ?"

"หยุด ! กระบี่บินของมันเข้มแข็งอีกปานใด ก็จะทำอย่างไรกับเราได้ ?"

ทั้งไซ่ยี้ตวาดเสียงแหลมออกมาด้วยความเดือดดาล ดวงตาโง้วเล้งจูพลันมีประกายเจิดจ้าแวววาว กล่าวต่อล้อส่ายฮิวเล้ง

"อื้อตั้วเจ๊ อาจารย์ของท่านไม่มีทางเยียวยารักษาได้แล้ว ผู้แซ่โง้วจำต้องล่วงเกิน"

เห็นล้อส่ายฮิวเล้งยกมือปิดหน้าร่ำไห้ อดมิได้ต้องกล่าวต่อ

"จิตใจกตเวทีของท่านได้แสดงมาหมดสิ้นแล้ว มิว่าเรื่องราวใด มิอาจเคี่ยวเข็ญบังคับ ที่จริงข้าพเจ้าคิดจะไว้ชีวิตนางไปอีกหลายปี แต่ตอนนี้ได้คิด นางมีชีวิตมิสู้ตายไปเสียประเสริฐกว่า"

ทั้งไซ่ยี้หัวร่อคักคักตอบมา

"นับเป็นการเพ้อฝันกลางวันชัด ๆ เด็กน้อย โกวไหนไน้กลับต้องการลองลิ้มรสความตายดูว่าเป็นอย่างไร"

โง้วเล้งจูเค้นเสียงตวาด

"อย่างนั้นบอกให้ท่านฟังไว้ ผู้แซ่โง้วไม่ถามท่านฝึกได้ยอดวิชาพิสดารใด ขอเพียงถูกกักอยู่ในประกายกระบี่ของเรา ต่อให้เป็นร่างหลอมหล่อจากเหล็กไหลก็ต้องสลายกลายเป็นเถ้าธุลี ท่านลองลิ้มอัคคีใต้พิภพกับกำลังภายในขั้วแม่เหล็กของเราดูเถิด"

จบคำประกบนิ้วมือซ้ายชี้ไป มือขวากำด้ามกระบี่แนบแน่นแล้วพลันคลายออก พริบตานั้น ประกายสีแดงเจิดจ้าดั่งเปลวไฟเผาผลาญทันที

ทันใดนั้น ในเปลวไฟร้อนแรงมีเสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยองดังออกมา ชั่วครู่ก็เงียบหาย ไม่มีเสียงมีความเคลื่อนไหวอย่างไรอีก

ล้อส่ายฮิวเล้งได้ยินต้องร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหว มีท่าทีคล้ายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน วิ่งออกไปสุดฝีเท้า นับแต่นั้นก็ไม่มีร่องรอยอีกเลย

โง้วเล้งจูสลายประกายกระบี่ กระบี่มุกแดงพุ่งย้อนกลับเข้าไปในฝักแล้วถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าจำต้องหักใจให้อำมหิต"

เจ้าแม้วที่จับตามองความเคลื่อนไหวทั้งมวลแน่วนิ่ง เห็นบนพื้นไม่มีแม้แต่เถ้าธุลีหลงเหลือ ต้องแตกตื่นจนปากอ้าตาค้าง ขวัญหนีดีฝ่อไปแล้ว

โง้วเล้งจูแหงนหน้าถอนใจยาวกล่าว

"เมี้ยวตั้วกอ พวกเราไปกันเถิด"

เจ้าแม้วถูกเรียกจนมีสติคืนกลับมา แต่ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงบนสีหน้ายังมิได้ผ่อนคลายหมดสิ้น คว้ามือโง้วเล้งจูแล้วส่งเสียงแววาที่ประหลาดพิกลอีก โง้วเล้งจูผงกศีรษะกล่าว

"นี่ไม่นับเป็นความมหัศจรรย์ ทั้งไซยี้ถูกพลังชั่วแม่เหล็กของข้าพเจ้ากักอยู่ในรังสีกระบี่ นางไม่มีปัญญาสลายร่างหลบหนี กอปรกับถูกอัคคีไต้พิภพของกระบี่มุกแดงที่ร้อนแรงหลอมซ้ำ ย่อมต้องถูกหลอมจนไม่มีแม้เถ้าธุลี นี่เพราะในส่วนตัวของนางไม่มีพลังฝีมือที่แท้จริงใด ๆ อยู่ หากนางมีกำลังภายในระดับห้าสุดยอดพิสดารมาต่อต้านข้าพเจ้า แม้สามารถสังหารนาง แต่ยังต้องใช้เวลาหลายวันจึงจะกระทำได้ ดังนั้นจึงว่าฝึกวิทยายุทธ์ จำต้องทุ่มเทฝึกในหลักวิชาแท้จริง อวิชชาชั่วร้ายไม่ใช่เป็นวิชาที่พึ่งพาอาศัยได้ดอก"

จบคำหมายจะสาวเท้า พลันมีเสียงชราหัวร่อฮาฮาดังมาจากบนยอดผาแล้วกล่าว

"เล่าฮิวกับราชบุตรนับว่ามีบุญตาจริง ๆ เล่าตี๋ อย่าเพิ่งไป"

โง้วเล้งจูร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

"ไท้กงกับราชบุตรหรือไร ?"

หนึ่งเฒ่าหนึ่งฉกรรจ์ลอยตัวลงมาจากยอดผา นั่นคือเก้าไท้กับราชบุตร

กั๊กล้อจริง ๆ โง้วเล้งจูรีบปราดเข้ารับหน้ากล่าวถาม

"ยังมีอีกสี่คนเล่า ?"

ราชบุตรกั๊กล้อพอหยั่งเท้าทรงกาย ชิงตอบขึ้นแทน

"เทียนซัวซิ้งกับเทียวเฮียตี๋มุ่งไปที่ภูเขาซูมี้ซัวแล้ว ล้อซู่พู้กับเซ้งยี้ร่วมทางกัน ตอนนี้ได้ไปเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว"

"อา...ซู่พู้ไหนเลยพิทักษ์ความปลอดภัยของเซ้งยี้ได้ ?"

เก้าไท้กงชี้ฟ้าพลางตอบ

"เล่าตี๋ ท่านเริ่มเหลวไหลแล้ว ตอนนี้เป็นเวลาใดกัน ?"

โง้วเล้งจูงุนงงวูบ ไม่ต้องดูก็ทราบเป็นเวลาพลบค่ำแล้ว ต้องหัวร่อด้วยความขบขันกล่าว

"จริงทีเดียว ข้าพเจ้าลืมว่าเซ้งยี้ตอนนี้มีพลังฝีมือทุเลาคืนมาแล้ว"

หยุดเล็กน้อย จึงถามอีกครั้ง

"ไท้กง ผู้เฒ่าก่อกวนอุบายยอดเยี่ยมใด ไฉนขู่ขวัญนางปีศาจทั้งไซ่ยี้เตลิดหนีไปได้ ?"

ราชบุตรกั๊กล้อหัวร่อดัง ๆ กล่าว

"นั่นยังมิใช่อานุภาพของท่าน ตอนพวกเรามาถึงที่ถ้ำนี้ ไท้กงก็ได้พบเห็นร่องรอยของนางปีศาจเฒ่าแซ่ทั้ง ที่จริงคิดจะพาหนีต่อไป แต่ล้อส่ายฮิวเล้งบอกไม่มีทางหนีรอดไปได้อีกแล้ว นางยินยอมร่วมมือกับเจ้าแม้วหลอกล่อศัตรู ดังนั้นจึงดำเนินไปตามแผน โดยมีไท้กงคอยดูความเปลี่ยนแปลงอยู่บนยอดผา"

เก้าไท้กงหัวร่อฮาฮากล่าวต่อ

"เล่าฮิวพอเห็นนางปีศาจเฒ่าแซ่ทั้ง มิทราบใช้วิชาใด สามารถจี้จุดล้อส่ายฮิวเล้งกับเจ้าแม้วล้มฮวบลงทันที ตอนนั้นเข้าใจทั้งสองเสียชีวิตไปแล้ว กลัวนางจะติดตามเข้าสังหารอีกสี่คน เกิดไหวพริบในยามกระวนกระวายเลียนเสียงของเล่าตี๋ท่านตวาดใส่ ไหนเลยคาดคิด นางมารเฒ่าพอได้ยิน แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ พุ่งตัวบินไปทางทิศใต้ในบัดดล"

โง้วเล้งจูแย้มยิ้มกล่าว

"ที่นางใช้มีนามดรรชนีผนึกโลหิตใด คาดว่าคงเป็นอวิชชาที่ชั่วร้ายของนาง"

เก้าไท้กงโพล่งด้วยความแตกตื่นสงสัย

"นั่นเป็นไม้ตายสุดยอดของเจ้าล้อส่าย นางไฉนสามารถฝึกมาได้ ?"

"จากที่ซัวยิ้งเรียกหา นางถึงกับเป็นซี่ยบ้อ (เจ้าแม่ศักดิ์สิทธิ์) ของล้อสายแล้ว"

ราชบุตรกั๊กล้อกล่าวบ้าง

"ตอนเรากับเก้าไท้กงมาถึง ท่านกักนางมารเฒ่าไว้ในรังสีกระบี่แล้ว เสียดายที่ถูกซัวยิ้งหนีรอดไปได้ ข่าวนี้จะต้องกระจายไปอย่างรวดเร็วแน่"

โง้วเล้งจูแย้มยิ้มกล่าว

"มิว่าเรื่องราวใด ต่างไม่อาจงามพร้อมสมบูรณ์ พวกเราไปกันเถิด"

เจ้าแม้วร้องวาวาเสียงดัง ชี้ที่ปลายจมูกตัวเองโดยไม่ทราบมีความมุ่งหมายใดกัน ?

เก้าไท้กงหัวร่อกล่าว

"มันบอกให้มันนำทางไปตามทางลัด จะเร็วขึ้นอีกมากหลาย"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะกล่าว

"ที่แท้ไท้กงรู้จักภาษาแม้ว ผู้เยาว์เพียงสามารถเข้าใจความหมายของท่าน อย่างนั้นให้ท่านนำทางเถิด"

เจ้าแม้วได้ยินกระโดดควับ มุ่งหน้าแต่ในป่าทึบขอบเหว ทั้งสี่คนเร่งรุดเดินทางตลอดวันตลอดคืน เร่งฝีเท้าพลางสนทนาไปพลาง

โง้วเล้งจูพลันถอนใจกล่าว

"น่ากลัวล้อสายฮิวเล้งไม่ยอมออกสู่ยุทธจักรอีกแล้ว"

เก้าไท้กงผงกศีรษะเห็นพ้อง

"นางถอนตัวไปสำรวมก็ดีอยู่ มิเช่นนั้น ต้องประสบการล่าสังหารแน่ สามารถมีบั้นปลายสุขสันติ นับว่าเป็นผลบุญที่นางกลับตัวกลับใจในวาระสุดท้ายของชีวิตนาง"

ราชบุตรกั๊กล้อกล่าวบ้าง

"ไท้กง สภาพที่ผิดปกติของเซ้งยี้ ใช่มีวิธีพอจะช่วยเหลือได้หรือไม่ ? มิเช่นนั้น เป็นอันตรายน่าวิตกเกินไปแล้ว"

เก้าไท้กงต้องครุ่นคิดไม่ตอบ แสดงกำลังเค้นสมองหาวิธีอยู่ โง้วเล้งพอเห็นจึงกล่าว

"ประสบการณ์ของคนเราไม่อาจเคี่ยวเข็ญบังคับได้ ท่านราชบุตรก็ไม่ต้องกังวลแทนมัน ความเป็นความตายไหนเลยน่ากริ่งเกรง ขอเพียงมันตายโดยเปิดเผยห้าวหาญ ข้าพเจ้าที่เป็นอาจารย์ ยังไม่ไปหวั่นวิตกแทนมันเลย"

เก้าไท้เงน่เกลัวคิดไม่ได้วิธีใดมา ต้องถอนใจกล่าว

"หากแต่ละคนต่างมองในแง่ดีเช่นดั่งเล่าตี้ท่าน ยุทธจักรก็สุขสันติเสียนานแล้ว แต่เล่าฮิวไม่อาจจะทอดทิ้งเค้ามูลเบาะแสใด ๆ เป็นเด็ดขาด ทารกนั้นเป็นที่เล่าฮิวรักเอ็นดูมาก อ้อ...ถูกแล้ว การไปชูมี้ซัวคราวนี้ มิว่าอย่างไรต้องชิงกิมเซียนก้วยให้ได้ เด็กน้อยน่ากลัวมีแต่วิธีนี้จึงสามารถคลี่คลายช่วยเหลือได้"

ราชบุตรกั๊กล้อถามด้วยความสงสัย

"กิมเซียนก้วยยังมีประสิทธิภาพเหนือกว่าเล้งจือเซียมอ๊วง (เจ้าโสม) ผลไม้มุกหรือไร ?"

เก้าไท้กงหัวร่อฮาฮาตอบ

"ราชบุตรไหนเลยทราบความนัยของเรื่องราว หากผลไม้มุกสามารถช่วยเจ้าเด็กได้ เล่าฮิวไหนเลยจะแบ่งสามสิบหกผลให้แก่ตัวใหญ่ทั้งสองกลืนกินไป สรรพคุณของมันยังด้อยอีกห่างไกลนักดอก ผลกิมเซียนก้วยนั้นไม่ใช่ออกเป็นผลดั่งนาม สมควรจะอธิบายเป็นคำ 'ผล' ที่เกิดจาก 'เหตุ' เหตุของมันคือเป็นโอสถทิพย์ของเซียนผู้วิเศษ ภายหลังได้รังสีศักดิ์สิทธิ์ของฟ้าดินจึงงอกรากแตกใบ ผ่านกาลเวลายาวนานเป็นพัน ๆ ปี จึงมีผลที่ศักดิ์สิทธิ์มา ภายหลังแต่ละพันปีจะมีผลขึ้น ตอนนี้นับเป็นวาระที่มันประสบภัยพิบัติ ผู้บำเพ็ญพรตหรือชาวยุทธ์หากสามารถได้มันในวาระที่ประสบภัยพิบัติมากลืนกิน คุณประโยชน์นับว่ายิ่งใหญ่มหาศาลจนไม่อาจคาดคำนวณ ไหนเลยจะเป็นเล้งจือ หรือเจ้าโสมทัดเทียมได้แม้สักหนึ่งในหมื่น"

ทั้งสามคนได้ฟังต่างต้องตื่นเต้นสุดเปรียบประมาณ โง้วเล้งจูถาม

"ผลไม้นั้นต้องอยู่ในสถานที่เร้นลับยากจะแสดงหา ฮุงตุ้งเซียนองอาศัยเค้ามูลใดทราบว่ามีมันอยู่"

เก้าไท้กงตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ที่ซ่อนของมันคือในเตาปรุงยาของเซียนผู้วิเศษโบราณ ลองถามดูสถานที่เร้นลับใดยังจะปลอดภัยเท่าที่นั้น ? ฮุงตุ้งเซียนองมิใช่เป็นเซียนจริง ท่านอาศัยเค้ามูลที่เห็นประกายศักดิ์สิทธิ์พุ่งขึ้นฟ้า เสาะแสวงหาแล้วสันนิษฐานตามความนี้ เสียดายที่ท่านเพิ่งจะใคร่ครวญได้เค้ามูล ชีวิตของท่านก็ถึงวาระสุดท้ายไปเสียก่อน"

โง้วเล้งจูครุ่นคิดพลางกล่าว

"จากที่ไท้กงอธิบายมาคราวนี้ ผู้เยาว์คลายใจได้โดยสิ้นเชิงแล้ว แต่มารเผ่าธงแดงเร่งรุดไปภูเขาชูมี้ซัว ใช่ว่าใคร่ครวญถึงสถานที่ซ่อนผลไม้วิเศษออกหรือไม่ ?"

เก้าไท้กงหัวร่อตอบ

"มันมีความยอดเยี่ยมใดกัน? เล่าฮิวรู้แต่แรกว่าผลไม้วิเศษนี้มิใช่มีในเทือกเขาซูมี้ซัว กระทั่งยังทราบอยู่บนยอดเขาเกาเก็งจั้ง ยอดเขายังเกียในกิมเซี้ย หรือยอดเขาเอเวอเรส มันอาจจะถึงวันนี้จึงสันนิษฐานมาได้ และแสดงว่าร่องรอยไม่มิดชิดดั่งหวัง จึงถูกฮั่วฮะน่อเซียนและลุ้ยบ้อไล่ตามไป"

ราชบุตรกั้กล้อกล่าวบ้าง

"สามยอดเขานั้นเป็นยอดเขาขึ้นชื่อที่สุดของแผ่นดิน ชัยภูมิมีอันตรายร้ายแรงสุดเปรียบประมาณ ทั้งยังมีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล คิดจะหาถ้ำโบราณที่เซียนผู้วิเศษบำเพ็ญภาวนา ไหนเลยง่ายดายดั่งหวัง?"

เก้าไท้กงกล่าว

"มิว่าเรื่องราวใดต่างอยู่ที่วาสนา พวกเรามีแต่พยายามจนสุดความสามารถของปุถุชนคนธรรมดาเท่านั้น"

โง้วเล้งจูกล่าวบ้าง

"เจ้าแม้วกำเนิดในเทือกเขาแห่งนั้น ท่านอาจสามารถหาได้โดยง่ายดายกว่า"

เจ้าแม้วได้ยินรีบชะงักเท้า หันมาร้องวาวาเสียงดัง ๆ หลายครา ทั้งยังโบกมืออยู่ตลอดเวลาอีกด้วย เก้าไท้กงจึงกล่าว

"มันบอกว่า ทุ่มเทกำลังความสามารถชั่วชีวิต ยังไม่มีปัญญาหาให้ทั่วภูเขาซูมี้ (สุเมรุ)"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะเลยนใจกล่าว

"เทือกเขาแห่งนั้นมีสถานที่เร้นลับมากเกินไป ท่านมิได้ประโคมเกินความจริงเลย"

ราชบุตรกั้กล้อกล่าว

"พวกเราต้องเร่งฝีเท้าแล้ว อีกชั่วครู่ก็เป็นเวลาฟ้าสว่าง ล้อโกวเนี้ยกับเซ้งยี่น่ากลัวต้องรีบซ่อนตัวเสียแต่เนิ่น ๆ"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะกล่าว

"เล่าฮิวได้บอกสถานที่เร้นลับในระหว่างทางให้ซ่อนตัวไว้ก่อนแล้ว เชื่อว่าไม่มีภยันตรายใดได้"

ในสี่คนนี้ ราชบุตรกั้กล้อมีพลังฝีมือด้อยที่สุด ทุกคนจึงมุ่งหน้าไปตามระดับความเร็วของท่าน เจ้าแม้วพลันชี้เบื้องหน้าแล้วร้องสุดเสียง เก้าไท้กงโพล่งขึ้น

"มันบอกผ่านพ้นวันนี้ก็เข้าสู่เขตเฮ็กจูล้อ (สุกรดำ)"

ราชบุตรกั้กล้อโพล่งด้วยความสงสัย

"ดินแดนในประเทศเราไฉนมีเขตนามเช่นนี้ ? แม้เป็นชายแดนของเผ่าต่าง ๆ ก็หาสถานที่มีนามขัดหูไม่น่าฟังเช่นนี้ไม่ได้เลย"

เก้าไห้กงหัวร่อกล่าว

"นั่นไม่ใช่เป็นแผ่นดินของตงง้วนแล้ว"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะเห็นพ้อง

"นั่นเป็นดินแดนของเทียนเต็ก (ชมพูทวีป...อินเดีย)"

ทั้งสี่เร่งฝีเท้าตั้งแต่สว่างจนพลบค่ำ ตอนนั้นเข้าไปในดินแดนเฮ็กจูล้อจนลึกมาแล้ว เจ้าแม้วหยุดเท้าลง ส่งเสียงประหลาดพึกลกับเก้าไห้กงพักหนึ่ง เก้าไห้กงผงกศีรษะกล่าว

"ท่านนำทางโดยไม่ต้องกังวล พบพานเรื่องราวมีโง้วได้เฮี้ยบเสนอหน้ารับแทนเอง"

โง้วเล้งจูรีบถาม

"ท่านบอกมีเรื่องยุ่งยากหรือไร ?"

เก้าไห้กงผงกศีรษะตอบ

"มันได้ถอนตัวจากในอำนาจของเทียนเต็กม้อเจ็ง (หลวงจีนอสูรเทียนเต็ก) แล้ว เมื่อเร็ว ๆ นี้ทราบข่าวหลวงจีนอสูรถามฝึกคี้มึ้งตุ้นกะ (ค่ายกลธวัชดำดิน) แตกฉานถึงระดับสุดยอด การไปคราวนี้น่ากลัวต้องเผชิญกับมัน"

โง้วเล้งจูกล่าว

"ไห้กงแตกฉานในวิชาค่ายคูประตูกล จากที่ศิษย์น้อยบอก มันเคยเห็นไห้กงตั้งค่ายกลสกัดมารเฒ่าธงแดงอยู่"

เก้าไห้กงหัวร่อกล่าว

"สำหรับกับคนอื่น เล่าฮิวมิใช่อวดโอ่โอหัง นับเป็นผู้เชี่ยวชาญได้จริง แต่หากเปรียบกับหลวงจีนอสูร เล่าฮิวยอมรับเป็นฝ่ายด้อยกว่า หากมันเพียงตั้งค่ายกลธวัชภายนอกหรือธวัชภายใน เล่าฮิวไม่กล้าบอกสามารถทำลายได้ แต่ถอนตัวออกมาต้องไม่เป็นเรื่องยุ่งยากมากแล้ว แต่พวกท่านวางใจ ตกอยู่ในค่ายกลนั้น ไม่ถึงกับเคลิบเคลิ้มเลอะเลือนก็แล้วกัน"

ราชบุตรกั้กล้อกล่าวบ้าง

"เรื่องการหาของวิเศษ หลวงจีนอสูรต้องได้ทราบข่าวเป็นแน่ หวังว่ามิใช่พบกับลุ้ยบ้อ เป็นพวกสำนักล้อสายหรือฮั่วฮะน่อเซียนก็ประเสริฐ"

โง้วเล้งจูกล่าวบ้าง

"เรื่องนี้ยากจะคาดเดาก่อนได้ หลวงจีนอสูรมิเพียงต้องการของวิเศษเท่านั้น กระทั่งมีความทะเยอทะยานยิ่งนัก สองปีก่อน อ้อ...ตอนนี้ควรเป็นเมื่อสามปีก่อนนั้นแล้ว มันเคยมีความทะเยอทะยานจะเข้าไปตั้งตัวเป็นราชันยุทธจักรตงง้วน หลังจากพ่ายแพ้ที่บู๊ตึงแล้ว หวังว่ามันอย่าได้ก่อกวนมรสุมใด ๆ อีก ไหนเลยคาดคิดมันจะกลับมาคร่ำเคร่งฝึกปรือพลังฝีมือ หลวงจีนอสูรรูปนี้มีสันดานเดียวกับนางมารเฒ่าทั้งไช่ยี้ ไม่มีวันสำนึกผิดคิดกลับตัวเลย"

ราชบุตรกั๊กล้อกล่าว

"ฟังว่าโง้วเฮียเคยถูกกักที่ท่าน้ำฮวงเล้งโต่วมาครั้งหนึ่ง แต่ไม่สำเร็จ ?"

"ครั้งนั้นมันโอหังลำพองเกินไป ตอนนั้นข้าพเจ้าถูกกักแล้วยังไม่ทราบเป็นสาเหตุใด ใช้วิชากระบี่บินทะลวงขึ้นบนอากาศโดยทุนหัน จึงรอดตัวมาได้อย่างไม่คาดหมาย"

เก้าไท้กงกล่าวบ้าง

"ตอนนั้นมันเพียงตั้งค่ายกลธวัชชั้นนอก มิได้คำนึงไปป้องกันทางอากาศ หรืออาจบางทีกำลังภายในของเล่าตี๋ลึกล้ำถึงระดับสุดยอด จึงไม่ถูกค่ายกลก่อกวนให้เคลิบเคลิ้มมึนงง และพอทะลวงก็สามารถพุ่งไกลออกไปกว่าหนึ่งร้อยวา มิเช่นนั้นยากยิ่งจะหนีรอดพ้นอานุภาพค่ายกลได้ ภายหลังฟังว่า เมื่อครั้งต่อสู้ที่สำนักบู๊ตึง เจ้าเด็กน้อยอาศัยชิ้นหยกเก้ามังกรทลายค่ายกลไปได้ แต่จริงหรือเท็จจวบจนบัดนี้ยังไม่ทราบความละเอียดเลย"

โง้วเล้งจูหัวร่อกล่าว

"นั่นเป็นเพราะเฮียตี๋ตระกูลเปาล้อของแปดมารฟ้า พอจะมีความรู้เรื่องค่ายกลธวัชดำดินอยู่บ้าง กอปรกับศิษย์น้อยสามารถทำลายคาถาอาคมของนางมารร้ายทั้งไช่ยี้ไปก่อน สาเหตุทั้งสองสถานประกอบกัน ถึงกับสามารถพิชิตหลวงจีนอสูรพ่ายแพ้ จนต้องเตลิดหน้าหลบหนี"

เก้าไท้กงหัวร่อฮาฮากล่าว

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ อา...พวกเราเข้ามาใกล้ยอดเขาเกียงกาฮงในกิมเซี้ยแล้ว"

ราชบุตรกั๊กล้อกล่าวขึ้นบ้าง

"ตอนนี้เป็นฤดูร้อน ดินแดนแห่งนี้ถึงกับยังมีความหนาวเย็นเสียดผิวกาย โชคดีที่พวกเราต่างมีกำลังภายใน คนธรรมดาไหนเลยจะสามารถจับเจ่าอยู่ได้ อากาศทางภาคตะวันตกออกจะพิกลยิ่งจริง ๆ"

โง้วเล้งจูกล่าว

"ที่ซึ่งพวกเรามาถึงนี้ สูงกว่าระดับน้ำหลายร้อยวา ท่านดูยอดเขาละแวกใกล้เคียง ยังมีหิมะมิได้ละลายอยู่เลย"

ทั้งสี่ได้แต่กระโดดโลดแล่นขึ้นสู่ที่สูงตลอดเวลา เจ้าแม้วพลันชะงักเท้าไม่ไปต่อ กวาดตามองอยู่ไป ๆ มา ๆ เก้าไท้กงโพล่งขึ้น

"ในบรรดายอดเขาที่รายล้อมย่อมมีสัตว์ป่าชุกชุมหนาแน่น มันกำลังสำรวจชัยภูมิแล้ว ผู้นี้นับว่าเชี่ยวชาญในเรื่องสัตว์ป่าอย่างมากทีเดียว"

แล้วเก้าไท้กงร้องถามไป

"เฒ่าแม้ว เป็นอย่างไร มีสัตว์ป่าใช่หรือไม่ ?"

เจ้าแม้วพลันถอยกลับมาร้องดัง ๆ ชี้ที่หุบเขาแคบทางเบื้องหน้าด้วยสีหน้าหวาดหวั่นขวัญเสีย แสดงว่าเกิดเรื่องสำคัญเหนือธรรมดาใด

เก้าไท้กงรีบปราดเข้าไปถามความละเอียดครู่หนึ่งแล้ว หันกลับมาอธิบาย

"แม้วเฒ่าบอกเบื้องหน้าคือกิมอู้ก๊ก (หุบเขาตะขาบทอง) ความจริงฤดูนี้ยังพอจะผ่านได้ ดังนั้น มันจึงนำทางพวกเรามาทางในทางลัดสายนี้ ไหนเลยคาดคิด เหตุการณ์จะพลันเปลี่ยนแปรไปกว่าธรรมดา ตะขาบทองถึงกับระดมออกมาหมดสิ้นทั้งรัง มันได้กลิ่นโชยมาถึงที่นี้ บนยอดเขาและใต้ยอดเขาของบริเวณนี้ มีแมลงพิษนั้นซุกซ่อนอยู่เต็มไปแล้ว"

โง้วเล้งจูหัวร่อกล่าว

"นามของหุบเขานี้ ผู้เยาว์เคยได้ยินมานานแล้ว ตะขาบตัวเล็ก ๆ จะเป็นไรไป พวกเราฝ่าตรงเข้าไปก็แล้วกัน"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะกล่าว

"ความสามารถป้องกันพิษเชื่อว่าพวกเราย่อมมีอยู่ทั่วหน้า โดยเฉพาะท่านมีกำลังภายในขั้วแม่เหล็ก ไม่มีพิษใดสามารถกล้ำกราย ความหมายของเล่าฮิวมิใช่อยู่ที่แมลงพิษ แต่เป็นเรื่องที่ผิดปกติวิสัย ให้เราไปถามแม้วเฒ่าดู มิทราบมันหวาดกลัวในเรื่องอันใดแน่ ?"

เก้าไท้กงเดินเข้าหาแม้วเฒ่าอีกครั้ง เห็นเจ้าแม้วหันไปสูดดมตามทิศทางต่าง ๆ

อยู่วุ่นวาย ด้วยทีท่าตื่นเต้นจนตึงเครียดแล้ว

เก้าไท้กงยืนสนทนากับเฒ่าแม้วชั่วครู่ สีหน้าพลอยมีเค้าหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นบ้าง ได้ยินท่านร้องเรียกดัง ๆ

"โง้วไต้เฮี้ยบรีบมา พวกเราเผชิญกับยอดคนที่ไม่เคยมีในประวัติการณ์แล้ว !"

โง้วเล้งจูตระหนกไม่น้อย ฉุดมือราชบุตรกั๊กกล้อเดินเข้าไปถาม

"ไท้กงไฉนมีวาจาน่าตระหนกนี้ได้ ?"

เก้าไท้กงกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ประกายตาหวาดหวั่น

"ท่านดูเมฆหลากสีบนท้องฟ้า กับชัยภูมิภูเขาทางรอบข้างนี้ก่อน"

ทั้งสองได้ฟังต้องงุนงงไป กวาดตาพิจารณาอยู่ครู่ใหญ่ ต่างต้องอุทานขึ้นพร้อมกัน

อาทิตย์ไม่มีแสง แต่บนฟ้ากลับมีหมอกหลากสีเกาะกลุ่มกัน เป็นสภาพวงกลมใหญ่มหึมา ยอดเขาละแวกใกล้เคียงที่เห็นอยู่เมื่อครู่ ชั่วพริบตาเปลี่ยนสภาพไปหมดสิ้น ตอนนี้เป็นเวลาบ่ายคล้อย สายตายังสามารถเห็นสภาพทางรอบข้างอยู่

เก้าไท้กงโพล่งเบา ๆ

"พวกเรานับว่า บังเอิญมาเผชิญโดยไม่คาดหมายแล้ว"

ราชบุตรกั๊กกล้อรีบถาม

"ไท้กงหมายความอย่างไร ? หรือพวกเราหลงบุกเข้ามาในค่ายกลผู้อื่น ?"

เก้าไท้กงกล่าวด้วยสีหน้าหวั่นวิตก

"ในความทรงจำของเล่าฮิว เคยได้ยินอาจารย์ผู้ล่วงลับบอก สมัยโบราณมีค่ายกลหนึ่งนามทีล้อตี่หมัง (ตาข่ายฟ้าร่างแหดิน) ผู้ที่สามารถใช้วิชาค่ายกลนี้ ต้องเป็นอัจฉริยะสุดสูงที่ไม่เคยมีมาก่อน ในขณะที่ท่านเร่งเร้าค่ายกล พวกเราบังเอิญบุกเข้ามาโดยไม่คาดหมาย"

โง้วเล้งจูกล่าว

"หมายความอาจบางทีเร่งเร้าให้เคลื่อนไหวเพราะพวกเราก็ได้"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะตอบ

"คาดคำนวณย่อมไม่ผิดพลาด ละอองหลากสีบนฟากฟ้าคือตาข่ายฟ้า ความแปรเปลี่ยนทางภาคพื้นดินคือร่างแหดิน เล่าตี๋ ท่านลองบังคับลมปราณพุ่งขึ้นอากาศดู หากคำนวณไม่ผิดพลาด ท่านจะต้องย้อนกลับมาในที่เดิมโดยไม่รู้ตัว หรือคำนวณผิดพลาด ท่านสามารถทะลวงออกจากม่านเมฆบนฟากฟ้า จนเห็นอาทิตย์

ทอแสงอยู่เหนือศีรษะ แต่ไม่อาจไปเนิ่นนานเป็นอันขาด มิเช่นนั้น ต้องถูกฝ่ายตรงข้ามเข้าใจผิดไป"

โง้วเล้งจูลอบเกร็งกำลังภายในขึ้นแล้วถาม

"ค่ายกลนี้เกี่ยวข้องใดกับตะขาบทอง ?"

"หนอนแมลงไม่มีความคิด ถูกค่ายกลเร่งเร้า รู้สึกผิดปกติจึงเคลื่อนไหว ตอนนี้ต่างถูกค่ายกลคุกคามจนงมงาย ไม่มีกำลังดิ้นรนต่อต้านหลงเหลือแล้ว"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะกล่าว

"ท่านทั้งหลายอย่าเคลื่อนไหว ให้ข้าพเจ้าทดลองดู"

ขาดคำร่างพุ่งควับขึ้นไปปานพลุไฟ พอถึงยี่สิบวาสาวเท้าดุจดั่งก้าวบนบันได ร่างลอยสูงกว่าเดิมทีละน้อย เก้าไท้กงพอเห็นต้องถอนใจส่งเสียง

"วิชาบังคับลมปราณโบยบินของมัน นับว่าถึงระดับสูงสุดแล้ว ความสำเร็จในภายภาคหน้าของมัน ต้องเหนือชั้นกว่าระดับปรมาจารย์แห่งยุคเป็นมั่นแม่น"

ราชบุตรกั๊กกล้อเพิ่งเคยเห็นหลักวิชาที่เลอเลิศสุดสูงของโง้วเล้งจูเป็นครั้งแรก ต้องโพล่งด้วยสีหน้าเคารพเลื่อมใส

"วิชาบังคับลมปราณ ที่ยากที่สุดคือให้ช้า โง้วเฮียตี๋นับว่าฝึกถึงระดับสุดยอดแล้วจริง ๆ"

เก้าไท้กงแหงนหน้ามอง เห็นร่างโง้วเล้งจูขึ้นไปจนใกล้จะถึงหมอกหลายหลากสีนั้นแล้ว พลันไถลออกทางด้านข้างไปหลายวา ต้องโพล่งเบา ๆ

"โอ ไม่ผิดแม้แต่น้อย เป็นค่ายกลที่ล้อตี่หมังจริง ๆ หวังว่าโง้วเล่าตี๋อย่าได้เคลิบเคลิ้มลืมตัวจึงประเสริฐ"

วาจาท่านไม่ทันขาดคำ ราชบุตรกั๊กกล้อร้องด้วยความปีติ

"โง้วเฮียตี๋ย้อนกลับลงมาแล้ว"

โง้วเล้งจูพลิ้วตัวลงที่เบื้องหน้าเก้าไท้กง ถอนใจกล่าว

"ไท้กง นับว่ามหัศจรรย์เหลือประมาณจริง ๆ ละอองหลายหลากสีที่ครอบคลุมบริเวณนี้ ยิ่งเข้าใกล้ยิ่งไม่เห็นกระไร กระทั่งยิ่งเข้าใกล้จิตใจยิ่งเคลิบเคลิ้มมึนงง โชคดีที่ผู้เยาว์มีการเตรียมพร้อมอยู่ก่อน เมื่อเห็นเป็นท่าไม่ถูกต้อง รีบไถลออกทางด้านข้างไป นี่เป็นเหตุผลกลใดกันแน่ ?"

เก้าไท้กงถอนใจกล่าว

"ค่ายกลใด ๆ ต่างมีมายาภาพของมัน ความมหัศจรรย์มันอยู่ที่สามารถควบคุม

ประสาทความรู้สึก และจิตใต้สำนึกของผู้คน ก่อกวนให้เกิดมายาภาพหลอนตา ทั้งยังมีการบังคับจิตใจ ให้เห็นภาพต่าง ๆ ติดต่อตามกันไปไม่มีวันสุดสิ้นยุติได้"

ราชบุตรก็กล้อหันถามเจ้าแม้ว

"ใช่เป็นฝีมือหลวงจีนอสูรเทียนเต็กหรือไม่ ?"

เจ้าแม้วสั่นศีรษะระรัว เก้าไท้กงหัวร่อกล่าว

"เทียนเต็กมือเจ็ง ไหนเลยมีความสามารถสูงเยี่ยมเทียมฟ้านี้"

โง้วเล้งจูหันกล่าวกับเจ้าแม้ว

"ท่านยังคงนำหน้าต่อไปเถิด มิว่ามายาภาพหลอนตาหรือไม่หลอนตา ความนี้ต้องมีสาเหตุของมันอยู่ ไม่แน่ว่าพวกสำนักล้อส่าย ฮั่วฮะน่อเซียนกับลุ้ยบ้อ ต่างถูกกักอยู่ในค่ายกลแล้วก็ได้"

เจ้าแม้วสั่นศีรษะไม่ส่งเสียง เก้าไท้กงจึงกล่าว

"มันจำทิศและทางไม่ออกแล้ว ยังคงให้เล่าฮิวเดินนำหน้าเถิด เล่าฮิวจะมากจะน้อย ก็ล่วงรู้เรื่องราวปิศาจนี้อยู่บ้าง"

โง้วเล้งจูกล่าว

"ราชบุตรกับเจ้าแม้วเชิญมาอยู่ระหว่างกลาง ให้ผู้น้องกำกับหลัง หากพบพานเรื่องราวผิดคาดหมาย อย่าได้กระจายออกไปเป็นอันขาด"

เก้าไท้กงเกร็งกำลังเงี่ยหูฟังครู่ใหญ่ จึงกล่าวเบา ๆ

"ดีที่พวกเราไม่ใช่เป็นคนที่ฝ่ายตรงข้ามสนใจ คล้ายยังมิได้ถือพวกเราเป็นศัตรู มาตรว่ามีความเปลี่ยนแปรทิศทางยังพอสังเกตได้บ้าง สามท่านรีบติดตามเล่าฮิวไป พวกเราจะดู ค่ายกลนี้ครอบคลุมอาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาลเท่าใดแน่ ?"

ทั้งสามติดตามหลังกระชั้นชิด แลเห็นเก้าไท้กงบางครั้งวกทางซ้ายบางครั้งเลี้ยวทางขวา บางเวลาวก ๆ วน ๆ บางเวลาไปตรง ๆ แต่บางครั้งกลับถอยหลัง จึงถูกก่อกวนจนยิ่งเดินยิ่งงุนงงสงสัย แต่ทุกผู้คนรู้อยู่แก่ใจ ทราบว่าเก้าไท้กงกำลังเดินไปตามความเปลี่ยนแปรของค่ายกล แสดงว่าเฒ่าผู้นี้เปรื่องปราดหลักแหลมทั้งโบราณจวบปัจจุบัน ความรอบรู้กว้างขวางลึกล้ำ มิใช่ยอดฝีมือธรรมดาจะสามารถทัดเทียมได้จริง ๆ

เดินไปประมาณสองชั่วยาม เก้าไท้กงชะงักเท้าหันมากล่าว

"พวกท่านฟัง นั่นเป็นเสียงของผู้ใด ?"

ทั้งสามคนเงี่ยหูฟัง ได้ยินที่เบื้องหน้ามีเสียงคำรามด้วยโทสะ คล้ายดั่งร้อง

เรียกหาระไรอยู่ โง้วเล้งจูฟังอยู่เนิ่นนานจึงกล่าว

"นั่นเป็นเสียงร่ำร้องด้วยความรุ่มร้อนของลุ้ยพั้วจื้อ"

เก้าไท้กงหัวร่อฮาฮากล่าว

"โง้วไต้เฮี้ยบทราบนางอยู่ในทิศทางใดหรือไม่ ?"

ราชบุตรกั้กล้อชิงตอบก่อน

"เสียงดังอยู่ทางด้านหน้าหลายสิบวา"

โง้วเล้งจูกล่าวบ้าง

"อาจไม่ใช่ ค่ายกลนี้มหัศจรรย์ยิ่งนัก ลุ้ยพั้วจื้อน่ากลัวอยู่ทางด้านหลังของพวกเราอีกสิบวา ข้าพเจ้าเพียงรู้สึกตามสัญชาตญาณ แต่ไม่มีปัญญาบ่งบอกเหตุผลมาได้"

เก้าไท้กงแย้มยิ้มกล่าว

"โง้วไต้เฮี้ยบ ไฉนมีความรู้สึกเช่นนี้มาได้ ? ที่จริงก็มิได้ผิดพลาดเลย"

ราชบุตรกั้กล้อโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"นั่นเป็นเพราะสาเหตุใด ?"

โง้วเล้งจูกล่าว

"หากเสียงอยู่ทางด้านหน้าจริง ค่ายกลนี้ไหนเลยมีความมหัศจรรย์เหลืออยู่ ? ยิ่งไม่อาจถกถึงความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนแล้ว อาจเป็นไปได้อย่างยิ่ง ตอนอ้าปากร้องไม่มีเสียงดัง แต่เสียงกลับสะท้อนมาในอีกทิศทางหนึ่ง แสดงว่าเบื้องหน้าจะต้องมีหุบเขาหรือหน้าผาขวางคลื่นเสียงอยู่"

เก้าไท้กงยกหัวแม่มือขึ้นชมเชย

"โง้วไต้เฮี้ยบแม้ไม่รู้จักความเลิศพิสดารของค่ายกล แต่ความคิดสุขุมลึกซึ้งเหนือธรรมดาจริง ๆ"

ราชบุตรกั้กล้อถามอีก

"แล้วโง้วเฮียไฉนทราบ ลุ้ยพั้วจื้ออยู่ห่างทางด้านหลังเพียงสิบวา ? แน่นอนตอนนี้ถูกค่ายกลหลอกล่อให้ออกไปไกลกว่านั้นแล้วก็ได้"

โง้วเล้งจูแย้มยิ้มตอบ

"นั่นคำนวณออกจากเสียงสะท้อนในหุบเขา ที่ข้าพเจ้าเคยเล่นเมื่อครั้งยังเยาว์วัย เปล่งเสียงให้สะท้อนมาจากหุบเขา หุบเขายิ่งไกลเสียงสะท้อนก็จะยิ่งช้ายิ่งเบา ขอเพียงฝึกโดยสนใจ ไม่ยากที่จะคำนวณได้ใกล้เคียง ผิดพลาดก็ไม่เกินกว่า

สามเชียะ ตอนเยาว์วัยผู้น้องมักจะใช้การเล่นเช่นนี้ผ่อนคลายความเงียบเหงา"

เก้าไท้กงหัวร่อกล่าว

"วิชาที่ฝึกโดยไม่ตั้งใจ ตอนนี้กลับมีคุณประโยชน์มหาศาลแล้ว"

โง้วเล้งจูเห็นท่านปีติยินดีจนลืมตัว รีบทักท้วงไป

"ไท้กงโปรดอย่าหัวร่อดังนัก มิเช่นนั้น ผู้อื่นจะได้ยินเสียงของพวกเราบ้างแล้ว ท่านผู้เฒ่าก็ต้องระวัง อย่าให้ฮั่วตะน่อเซียนฟังออกว่าเป็นเสียงผู้ใด"

เก้าไท้กงจึงรู้ตัวมาได้ หัวร่อเบา ๆ กล่าว

"เล่าฮิวปีติยินดีเกินไปดอก รีบฟัง นั่นเป็นเสียงร้องของผู้ใดอีก ?"

ราชบุตรกั๊กกล้อชิงตอบขึ้น

"เป็นเสียงของอื้อเฮงฮั้ว มันพลัดกับภาวยาแล้ว นั่นเป็นเสียงร้องเรียกใยแป๊ะฮะ ใยแป๊ะฮะ"

โง้วเล้งจูได้ยินเสียงมันดังมาไม่ขาดหู จึงกล่าวบ้าง

"พวกเรารีบเปลี่ยนสถานที่ เสียงสะท้อนของมันคราบนี้ไม่ใช่เป็นหุบเขาเมื่อครู่แล้ว"

เก้าไท้กงถาม

"พวกเราได้เปลี่ยนทางมาเป็นระยะไกลมากแล้ว ท่านยังมีเรื่องใดจะกระทำ ?"

โง้วเล้งจูหัวร่อตอบ

"ข้าพเจ้าจะฟาดมันฝ่ามือหนึ่ง"

ราชบุตรกั๊กกล้อถามด้วยความสงสัย

"ค่ายกลนี้เปลี่ยนแปรอยู่ตลอดเวลา ท่านจะใช้วิธีใดจึงไปถึงข้างกายมันได้ ?"

โง้วเล้งจูครุ่นคิดชั่วครู่ตอบ

"พวกเราป้องกันจะพลัดจากกันจึงสำคัญ รีบจูงมือกันไว้ก่อน"

เก้าไท้กงก็คล้ายทราบโง้วเล้งจูจะทำกระไร รีบแยกมือออกไปกุมราชบุตรกั๊กกล้อกับเจ้าแม้วคนละข้าง ส่วนโง้วเล้งจูใช้มือซ้ายกุมมือราชบุตรกั๊กกล้อแล้วกล่าว

"หากข้าพเจ้าฟาดฝ่ามือไปทางเบื้องหน้า ตอนนี้มีกฎให้ถลันออกทางซ้ายห้าวา ความเคลื่อนไหวจะต้องรวดเร็วพร้อมกัน หากข้าพเจ้าฟาดฝ่ามือทางขวา พวกเราก็โถมตรงไปเบื้องหน้าห้าวา"

เก้าไท้กงโพล่งชมเชย

"เป็นวิธียอดเยี่ยมจริง ๆ"

เสียงเพิ่งดังจากปาก พลันได้ยินอื้อเฮงหั้วร้องมาจากทางซ้ายมือ โง้วเล้งจูส่งเสียง "ระวัง !" ขึ้นทันที

เสียงพอดัง มือขวาสะบัดฟาดไปทางด้านซ้ายสุดแรงฉาดใหญ่ ทั้งสี่คนพากันโถมไปที่เบื้องหน้าห้าวาทันที

ทั้งสี่เพิ่งหยั่งเท้าทรงกาย ก็ได้ยินอื้อเฮงหั้วแผดด่าเสียงเกรี้ยวกราด

"มุสิกขี้ขลาด ! รู้จักแต่สร้างค่ายกลลอบจู่โจมเท่านั้น"

พริบตานั้น ได้ยินเสียงพลังดังสะเทือนเลื่อนลั่นปานคลื่นใหญ่ โง้วเล้งจูหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"ครั้งนี้พอจะให้มันกระหน่ำจู่โจมตัวเองแล้ว"

ราชบุตรกั๊กกล้อโพล่งด้วยความสงสัย

"นั่นเพราะสาเหตุใดกันอีก ?"

เก้าไห้กงหัวร่ออธิบาย

"มันส่งเสียงทางขวา เสียงสะท้อนดังจากทางซ้าย มันฟาดเสียงมิได้ฟาดคน นั่นคืออาศัยความเปลี่ยนแปรของค่ายกลให้เป็นประโยชน์ โดยให้พลังฝ่ามือสะท้อนออกทางขวา เยี่ยงนี้ไยมิใช่ฟาดเข้าใส่ตัวของมันเอง ?"

ราชบุตรกั๊กกล้อหัวร่อด้วยความปีติพลางกล่าว

"วิเศษ วิเศษ วิเศษจริง ๆ ..โง้วเฮียบอกว่าพอให้มันจู่โจมตัวเอง หมายความอย่างไรกัน ?"

โง้วเล้งจูหัวร่ออธิบาย

"ฝ่ามือเมื่อครู่ของข้าพเจ้า มันจะตีโต้มาหรือไร ?"

"แน่นอน เมื่อถูกจู่โจมย่อมต้องตีโต้"

"พลังฝ่ามือที่มันฟาดออกมาเล่า ?"

ราชบุตรกั๊กกล้อครุ่นคิดแล้วกระโดดขึ้นหัวร่อกล่าว

"ยังคงสะท้อนเข้าใส่ร่างมันเอง วิเศษ วิเศษที่สุดจริง ๆ"

เก้าไห้กงหัวร่อกล่าวบ้าง

"พวกท่านฟัง มันยิ่งจู่โจมยิ่งตื่นเต้นแล้ว"

ราชบุตรกั๊กกล้อหัวร่อถาม

"ไม่ทราบมันหลบทางซ้ายหรือหลบทางขวากัน ?"

เก้าไห้กงสั่นศีรษะตอบ

"ตอนโง้วได้เตี้ยเพาดฝ่ามือนั้นไป หากมันรู้จักความพิสดาร ยังพอหลบหลีกได้ แต่ตอนนี้พลังฝ่ามือที่มันฟาดออกไปสะท้อนเข้าใส่ตัวเอง เท่ากับเชื้อโรคเกาะกระดูก นอกจากมันจะยอมหยุดมือ รับพลังฝ่ามือของตัวเองตรง ๆ ฉาดหนึ่ง มิเช่นนั้นมีแต่ต้องกระหน่ำจู่โจมปัดป้องจนสิ้นแรงจึงยุติ"

หยุดเล็กน้อย แค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"มันผยองลำพองอย่างสูงเสมอมา อย่าว่าแต่มันไม่เข้าใจเลศนัยที่พิสดารนี้เลย แม้นับว่าเข้าใจ มันก็ไม่ยอมรับฝ่ามือตัวเองฉาดหนึ่งแน่นอน"

โง้วเล้งจูกล่าวบ้าง

"พวกเรายังคงอาศัยไม้ตายนี้ รีบไปหาอีกหลายคนนั้น กระทำตามวิธีเดิมไยไม่วิเศษสมใจยิ่ง ?"

เก้าไท้กงยังคงเรียกพวกมันจุดมือกันไว้อย่าเพิ่งปล่อย ท่านที่แตกฉานเชี่ยวชาญในวิชาค่ายกล เป็นฝ่ายนำทางไปหาผู้อื่น ๆ ทันที

ดังนั้นเอง จึงได้ยินเสียงสับสนอลหม่านของลุ้ยบ้อ อั้งกี๊ก้าจู๊กับศิษย์ ใย-แป๊ะฮะ อื้อปาเทียน อื้อป้าตี่ จิ๊บสี่ซิงแซ สามีภรรยาแป๊ะตี้เตีย

ดังนั้นว่าโง้วเล้งจูมีคุณธรรมประจำใจ มิได้ฟาดฝ่ามือจู่โจมใส่จิ๊บสี่ซิงแซกับสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียด้วย

ไม่ถึงสองชั่วยาม ในค่ายกลเกิดการต่อสู้จนคล้ายฟ้าถล่มดินทลาย วิเศษที่ว่าพวกประดานั้นต่างกระแทกกระทั้นกันเอง เสียงตวาดด่ากับเสียงพลังฝ่ามือสะเทือนเลือนลั่นจนแก้วหูแทบแตกทำลาย

ทันใดนั้นมีเสียงตวาดก้องกังวานดังขึ้น ราชบุตรกั๊กล้อรีบร้องบอก

"นั่นคือเทียนซัวซิ้ง"

โง้วเล้งจูถอนใจกล่าว

"จะทำอย่างไรกัน ? ต้องหาวิธีฉุดมันออกมาจึงจะได้"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะตอบ

"มีแต่ต้องออกจากความเคลิบเคลิ้มลืมตัว นอกจากสลายค่ายกล น่ากลัวไม่มีทางได้พบกัน"

โง้วเล้งจูกล่าว

"เสียดายไม่มีลวดโลหะเส้นยาว มิเช่นนั้น อาจพอจะสมใจดั่งปรารถนาได้"

เจ้าแม้วพลันร้องสับสนวุ่นวาย แล้วเห็นท่านดึงโซ่เงินยาวประมาณสิบวา

ออกจากใต้ชายเสื้อมาเส้นหนึ่ง

โง้วเล้งจูร้องด้วยความปีติ

"เสียดายยังยาวไม่พอ แต่ทดลองเกร็งกำลังลมปราณดูก่อนก็ได้"

เก้าไท้กงหัวร่อถาม

"ท่านคิดจะใช้วิธีลมปราณขั้วแม่เหล็กดึงดูดหรือไร ?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าจะทอดโซ่เหล็กลงกับพื้น ท่านทั้งหลายโปรดชักอาวุธมาต่อให้ยาวกว่านี้ ก็จะมีโอกาสเพิ่มขึ้นมากกว่านี้"

เก้าไท้กงดึงกล้องยาเส้นทองแดงท่อนยาว ราชบุตรกั้กล้อปลดกระบี่วิเศษ โง้วเล้งจูก็ชักกระบี่มุกแดงออกมาต่อกัน ความพิเศษพิสดารพลันปรากฏมา คือโง้วเล้งจูยังกำด้ามกระบี่มุกแดงไว้ แต่อาวุธทั้งหลายถึงกับเชื่อมติดต่อกันเป็นเส้นยาวทอดอยู่บนพื้น เก้าไท้กงโพล่งขึ้น

"ราชบุตรรีบส่งเสียงเรียก ไม่จำกัดเพียงเทียนซัวซิ้ง เล่าฮิวกับโง้วไต้เฮี้ยบ ไม่อาจส่งเสียงให้พวกนั้นรู้ตัวได้"

ทั้งสี่คนใช้มือกุมมือ เก้าไท้กงเป็นผู้นำหน้าไป ราชบุตรกั้กล้ออยู่อันดับสอง ได้ยินจึงส่งเสียงร้องดัง ๆ

"เทียนซัวซิ้ง กิมเทียว ล้อซู่พู้..."

เก้าไท้กงยังคงไม่กล้าเดินเปะปะวุ่นวาย วกซ้ายเวียนขวาด้วยความระมัดระวังดั่งเดิม ทันใดนั้น มีเสียงผู้คนสะท้อนมาจนสับสน

โง้วเล้งจูถอนใจกล่าว

"ชาวยุทธ์ตงง้วนถูกกักอยู่ในค่ายกลไม่น้อยเลย โอ...ซู่พู้กับเซ้งยี่ไฉนยังไม่มา หรือประสบอันตรายไปแล้ว ?"

เก้าไท้กงเดินพลางปลอบพลาง

"วางใจ ที่พวกเราไปคือเส้นทางยอดเขาเกียงแกฮง พวกมันอาจจะไปทางยอดเขาเกาเก็งจั้ง ระหว่างทางยังมียอดเขาเอเวอเรส หนึ่งตะวันออก หนึ่งตะวันตก ย่อมไม่ตกอยู่ในค่ายกลนี้แน่"

โง้วเล้งจูทราบ กระวนกระวายไปก็ไร้ประโยชน์ พลันร้องด้วยความปีติ

"ดูดได้สองคนแล้ว เอ๊ะ ! ระยะเพียงไม่กี่วา ไฉนมองไม่เห็นกันได้ ?"

เก้าไท้กงร้องขึ้นทันที

"อย่าเพิ่งรั้งโซ่กลับ เพราะอาจทำอันตรายพวกมันบาดเจ็บได้ ดูก่อนเป็นผู้

ใด อาจบางทีเป็นศัตรูก็ได้"

โง้วเล้งจูตอบทันที

"เมี้ยวเล่ากอปล่อยมือซ้ายข้าพเจ้า ใช้จับชายเสื้อข้าพเจ้าแทน"

เจ้าแม้วแม้พูดภาษาฮั่นไม่ได้ แต่ก็มีไหวพริบปราดเปรียวยิ่งนัก คว้าชายเสื้อโง้วเล้งจูไว้ก่อนจึงผ่อนคลายมือขวา ยอดคนที่เคยมีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดินในยุคก่อน ตอนนี้ถึงกับคล้ายกลายเป็นทารกในโอวาทแล้ว

เมื่อโง้วเล้งจูรั้งมือซ้ายกลับมา ใช้สองฝ่ามือสลับกัน รั้งอาวุธกลับมาทีละชิ้น รั้งชิ้นหนึ่งก็มอบให้แก่เจ้าแม้วทางด้านหลัง จวบจนสาวโซ่เหล็กกลับมาครึ่งหนึ่งพอเห็นต้องงุนงงไป เพราะที่ดูดมาได้ ถึงกับเป็นดรุณีสองนาง ตอนนี้ต่างสลบไสลไปคล้ายดั่งยืนหลับก็ปาน

คนทางด้านหลังต่างเห็นชัดเจน เก้าไท้กงถอนใจส่งเสียง

"โง้วไต้เฮี้ยบ ดรุณีสองนางนี้ภายหน้าต้องมีความสัมพันธ์กับท่านลึกซึ้ง รีบมอบนางกับเล่าฮิวเถิด"

กล่าวแล้วรกกลับมา ฉุดดรุณีทั้งสองนางไป ตอนนี้ทุกคนต่างเปลี่ยนเป็นจับชายเสื้อของอีกผู้หนึ่ง

ดรุณีทั้งสองเมื่อถึงเบื้องหน้าเก้าไท้กงไม่นานนักต่างมีสติฟื้นคืนมา แต่แตกตื่นจนตะลึงลานไม่อาจส่งเสียง เก้าไท้กงจึงหัวร่อฮาฮาทักทาย

"อย่าได้งุนงงไป และอย่าส่งเสียงถามไถ่ จะให้พวกเจ้าทราบความนัยทั้งมวลในบัดดลเอง แต่ที่จะบอกกับพวกเจ้าคือ...พวกเราต่างถูกค่ายกลของยอดคนสุดสูงในประวัติการณ์กักไว้แล้ว"

โง้วเล้งจูยังคงกระทำตามวิธีเดิม ดรุณีทั้งสองมิใช่ใครอื่น คือแป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งนั่นเอง ตอนนี้คล้ายดั่งแจ่มใสคืนมาได้บ้าง ทราบว่าพวกนางถูกโง้ว-เล้งจูช่วยไว้ ดังนั้นแป๊ะอั้งงักฉุดชายเสื้อเก้าไท้กง ฉิ่นเจ็งเจ็งฉุดชายเสื้อของนางอีกต่อหนึ่ง เคลื่อนไหวไปทางเบื้องหน้าช้า ๆ

กับเก้าไท้กงพวกนางมิได้ถือสาระวัง เนื่องเพราะท่านเป็นชายชราแล้ว แต่กับราชบุตรกั๊กล้อนั้นผิดกัน ยังคงมีความทะนงตัวของดรุณีพรหมจารีอยู่

ราชบุตรกั๊กล้อยังคงส่งเสียงเรียกไม่หยุดปาก ท่านที่คล้ายยังมีอารมณ์ทารกอยู่ รู้สึกเป็นเรื่องสนุกสนานสมใจมาก นามที่เรียกไปจึงยิ่งนานยิ่งมาก กระทั่งนามของศัตรูก็เรียกแทบครบถ้วน

แป๊ะอั้งงักส่งเสียงแผ่วเบา

"ไท้กง พลังหมัดฝ่ามือที่ดังครืน ๆ นั้นเป็นผู้ใดประหัตประหารกัน ? พวกเราพอเข้าในค่ายกล ก็เคลิบเคลิ้มไม่รู้ตัวแล้ว"

นางตอนนี้ถึงกับเปลี่ยนคำเรียกหา ไม่กล้าเรียกเป็นล่วงสี่แซฮ้วยอีกแล้ว เก้าไท้กงได้ยินจึงอิ่มเอิบยินดีจนหัวร่อฮาฮา ตอบเสียงพิกล

"พวกมันล้วนเป็นบุคคลยิ่งใหญ่ที่พวกเจ้าเคยเห็นมา ตอนนี้กำลังฝึกพลังฝีมือของตัวเองอยู่"

ราชบุตรกั๊กกล้อรีบอธิบายเรื่องราวทั้งหลายโดยคร่าว ๆ สุดท้ายเสริมขึ้น

"ฉิ่นโกวเนี้ยวางใจ อาจารย์ท่านต้องไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ เชี่ยวอ๊วง (เจ้าที่ถ่อมตัว) กล่าววาจาไม่น่าฟังสักคำ ผู้อาวุโสลุ้ยบ้อก็ควรจะได้อาศัยอานุภาพค่ายกลนี้สยบนิสัยที่ผยองลำพองไปบ้างจึงจะได้"

โง้วเล้งจูพลันร้องขึ้น

"วิเศษ ตกได้ปลาใหญ่อีกสองตัวแล้ว !"

เก้าไท้กงเน้นเสียงหนัก ๆ

"หากเป็นศัตรูก็ทำลายมันไป"

โง้วเล้งจูหันมาร้องบอก

"เมี้ยวเล่ากอ ท่านมีหน้าที่ส่งอาวุธต่ออาวุธให้ข้าพเจ้า"

ไม่นานได้ยินโง้วเล้งจูร้องขึ้นอีก

"เป็นเทียนซัวตั้วกอกับเทียวดี่ พวกมันต่างกุมมือกันเดินอยู่"

ทั้งสองที่เคลิบเคลิ้มลืมตัว ถูกโซ่พันเท้าซ้ายกิมเทียวไว้แนบแน่น มันยังพยายามสะบัดดิ้นรนอยู่เลย เมื่อได้ยินต้องร้องด้วยความปีติ

"ซากอ"

โง้วเล้งจูหัวร่อทักทาย

"รีบพาตั้วกอสอดเข้าไปในระหว่างกลางเมี้ยวเล่ากอกอกับท่านราชบุตรด่วน และต้องจับชายเสื้อไว้อย่าปล่อยเป็นอันขาด"

เทียนซัวซิ้งหัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"วิเศษ วิเศษ ฮา ฮา...ฮา ฮา"

โง้วเล้งจูแย้มยิ้มถาม

"พวกท่านบุกเข้ามานานเท่าใดแล้ว ?"

กิมเทียวชิงตอบก่อน

"ถูกกักเมื่อตอนสว่าง โชคดีที่มีกำลังภายในชาจุนกับซำเซ็ง มิเช่นนั้นต้องสลบไสลไม่รู้ตัว ตั้วกอก็มีทีท่าเคลิบเคลิ้มไปแล้ว ภายหลังถูกข้าพเจ้าจูงมือจึงมีสติมาได้บ้าง"

กลุ่มคนฝ่ายนี้ยิ่งเพิ่มยิ่งมาก ขบวนก็ยิ่งนานยิ่งยาว โง้วเล้งจูคำนวณเวลานับว่าผ่านไปหนึ่งวันเต็ม ๆ แล้ว หลังจากนั้นอีกหลายครั้ง ผู้ที่ดูดเข้ามาได้ล้วนเป็นคนของสำนักล้อส่าย มันเห็นศัตรูสูญเสียพลังต่อต้านแล้ว จึงขจัดพลังฝีมือพวกมันไปโดยไม่สังหารชีวิตพวกมัน

ทันใดนั้น มีเสียงเข้มแข็งเปี่ยมอำนาจแว่วลงมาจากอากาศ

เก้าไท้กงพลันชะงักเท้าโพล่งขึ้น

"ยอดคนท่านนั้นว่ากล่าวมาแล้ว"

ผู้คนทั้งปวงรีบชะงักเท้าเงี่ยหูฟัง ได้ยินเสียงนั้นถึงกับสะท้อนมาจากสี่ทิศแปดทาง !

"ผู้มาในภูเขาชูมี่ฟังไว้ เล่าฮูฉายาล้อทีเส่ เนั้ง (ผู้เฒ่านภาลัย) เป็นผู้คุ้มกันรักษากิมเซียนก้วย (ผลเซียนทองคำ) ของวิเศษนี้ผู้มีวาสนาจึงได้ไป ไม่มีวาสนาอย่าได้เพ้อฝันทะเยอทะยาน พวกเจ้ามีความละโมบโลภหลงจนลืมตัว อวดโอ่ฝีมือต่ำต้อยน้อยนิด รบกวนการบำเพ็ญภาวนาที่สุขสงบของเล่าฮู ดังนั้น จึงใช้ค่ายกลล้อทีสั่งสอนบ้าง หากยังไม่สำนึกตัวล่าถอยไป บังอาจบุกรุกถ้ำที่อยู่ของเล่าฮู ต้องมีโทษทัณฑ์ถึงแก่ประหารไม่อาจอภัย"

หลังจากเสียงขาดคำไม่นาน มีเสียงระเบิดตูม ตูม ติดต่อตามกันไม่หยุดยั้ง ละอองหลายหลากสีกลางอากาศหายหมดสิ้น พื้นแผ่นดินมืดมิดสนิททั่ว แสดงว่าเป็นปรากฏการณ์ธรรมดาหลังจากสลายค่ายกลไปแล้ว

เก้าไท้กงส่งเสียงแผ่วเบา

"ที่แท้เป็นเวลากลางคืนแล้ว"

โง้วเล้งจูกล่าวบ้าง

"โกวเนี้ยทั้งสองจะอยู่จะไปแล้วแต่ความพอใจ แต่ผู้แซ่โง้วยังจะสืบหาต่อไปอีก"

สองดรุณีเพราะกังวลถึงลุ้ยบ้อ ได้ยินจึงคารวะอำลาไป โง้วเล้งจูรีบกล่าว

"เมี้ยวเล่ากคโปรดนำทาง ครานี้มุ่งตรงสู่ยอดเขาเอฟเวอเรส"

เจ้าแม้วได้ยินกระโดดคว้าเออกไป เก้าไท้กงส่งเสียง

"โง้วไต้เฮี้ยบไม่ขึ้นยอดเขาเกียงเกียหรือไร ?"

โง้วเล้งจูสั่นศีรษะปฏิเสธ

"ล้อทีเล่านั่งชักนำผู้คนทั้งหลายมาที่นี่ แสดงว่ามีความตั้งใจของท่านอยู่ ท่านต้องไม่ตั้งค่ายกลในสถานที่ซ่อนของวิเศษแน่นอน"

เก้าไท้กงผงกศีรษะเห็นพ้อง

"มีเหตุผล จะไปควรฉวยโอกาสนี้ บรรดาผู้ฝึกฝีมือเมื่อครู่ ตอนนี้อาจจะกำลังโคจรลมปราณพักผ่อนกันอยู่ก็ได้"

ทั้งขบวนเร่งฝีท้าวจนสว่าง ไม่ทราบผ่านยอดเขาหุบเหวมากน้อยเท่าใด เบื้องหน้ายังเป็นเทือกเขายาวไกลสุดสายตา เก้าไท้กงกวาดตามองแล้วกล่าว

"อาจจะไกลอีกสองร้อยกว่าลี้จึงถึงยอดเขาเอเวอเรส หากไม่มียอดเขาน้ำแข็งหลายลูกทางเบื้องหน้าขวางสายตาไว้ ทางปลายยอดเขาน้ำแข็งที่ซ้ายมือ อาจจะพอเห็นได้"

ราชบุตรกั๊กล้อกล่าวขึ้นบ้าง

"ตอนนี้เป็นกลางคืน"

"ดูยอดเขาหิมะในเวลากลางคืนยิ่งชัดตา ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ พวกเราเพิ่มกำลังกัน ผ่านยอดเขาน้ำแข็งหลายลูกนั้นจะทราบเอง"

เจ้าแม้วร้องวาวาแล้วกระโดดไป โลดละลิ่วข้ามยอดเขาดั่งเหินบิน เทียนซัวซิ้งฉุดมือกิมทียว ทุ่มเทชีวิตไล่หลังสุดกำลัง เก้าไท้กงหัวร่อฮาฮากล่าว

"โง้วไต้เฮี้ยบ วิจารณ์ตามกำลังภายใน ท่านลึกล้ำกล้าแข็งที่สุด วิจารณ์ตามวิชาตัวเบา นอกจากบังคับลมปราณโบยบิน ท่านน่ากลัวไม่รวดเร็วไปกว่าเล่าฮิวได้"

โง้วเล้งจูเกิดอารมณ์คึกคักขึ้นมาบ้าง หัวร่อฮาฮาตอบ

"ไท้กงก็ต้องไม่ใช้วิชาซิ่งตุ้น"

"นั่นย่อมแน่นอน เสียดายที่ท่านราชบุตรไล่ตามไม่ทัน"

"อภัยที่ผู้เยาว์ขอกล่าววาจาอุกอาจ ราชบุตรเป็นของผู้เยาว์"

เก้าไท้กงเบิกบานใจมาก หัวร่อฮาฮากล่าว

"เล่าฮิวติดตามพวกท่านมา รู้สึกเยาว์วัยไปอีกหลายสิบปีเลย เตรียมตัวเถิด เล่าฮิวจะไม่ยอมออมฝีเท้าแน่"

โง้วเล้งจูคว้ามือราชบุตรกั๊กล้อ ส่งเสียง

"ราชบุตรเพียงเกร็งลมปราณจากจุดศูนย์ก็พอ มือเท้าไม่ต้องใช้กำลังอีก"
เก้าไท้กงหัวร่อกล่าว
"เล่าฮิวจะเริ่มแล้ว"
โง้วเล้งจูแสร้งชะลอฝีเท้าให้ท่านพลางร้องขึ้น
"ชิงไปก่อนแล้ว"
เก้าไทกงพุ่งตัวพลางส่งเสียง
"คิดจะเอาเปรียบนั้นไม่ได้แน่"
เสียงดังร่างพุ่งวาบออกไปไกลร่วมห้าสิบวา นับเป็นความเร็วไม่ผิดสายฟ้าจริง ๆ
โง้วเล้งจูอาศัยพลังลมที่กระชากมาทางด้านหลังของเก้าไท้กง ลอยตัวตามไป พลางหัวร่อกล่าว
"ผู้เฒ่าหลงกลเราแล้ว"
ราชบุตรกั้กล้อหัวร่อถาม
"โง้วเฮียไม่ต้องเกร็งกำลัง ?"
"วิชาตัวเบาที่ผู้น้องฝึกได้ มีนาม 'จับลมคว้าเงา' พอจะลอยตัวตามพลังที่ฝ่ายตรงข้ามปล่อยออกมา"
"โอ้ วิธีนี้ยอดเยี่ยมมาก สะกดรอยตามคนไม่มีทางพลาดได้เด็ดขาด"
"แต่วิชานี้ก็มีจุดอ่อน คือกลัวฝ่ายตรงข้ามจะพุ่งตัวเข้าไปวนเวียนในป่าทึบ"
ราชบุตรกั้กล้อเข้าใจความนัยมาได้ ผงกศีรษะส่งเสียง
"พลังลมพอถูกต้นไม้ต้านไว้ ผู้ไล่ตามก็ไม่มีทางลมจะพาตัวไปได้อีก"
ทั้งสองไล่ตามพลางสนทนาไปพลาง จนข้ามยอดเขาหิมะไปหลายลูก
เก้าไท้กงเหลียวหลังมองอยู่บ่อยครั้ง ได้ยินทั้งสองสนทนาด้วยความปลอดโปร่งแจ่มใส อดมิได้ต้องชะงักร่างส่งเสียงดัง ๆ
"เล่าฮิวหลงกลสำคัญแล้ว"
โง้วเล้งจูหัวร่อเสียงก้องกล่าว
"เป็นเวลานานไม่น้อยแล้ว สำนึกเสียใจก็สายเกินไป"
"ฮา ฮา...ผู้เยาว์น่าสะพรึงกลัวจริง ๆ เล่าตี๋ ท่านดูเบื้องหน้าเป็นกระไร ?"
"ปลายหน้าผาหิมะ !"
"ใช่ เจ้าแม้วกับตัวใหญ่ทั้งสองคล้ายพบเห็นเรื่องราวใดเลย พวกมันต่างวิ่ง

ไปที่ป่าหิมะด้วยความตื่นเต้น"

โง้วเล้งจูนงงวูบจึงสั่นศีรษะตอบ

"ไม่ได้ยินเสียงแม้สักแผ่วเบา"

ราชบุตรก็กล้อกล่าวบ้าง

"อาจเพราะระยะไกลเกินไป หรือเพราะพบเห็นบุคคลน่าสงสัย พวกเราไล่ตามไปดูก็ทราบเอง"

ทั้งสามมิได้สนทนากันอีก ต่างเร่งฝีเท้าไปที่ผาหิมะเบื้องหน้า จนสี่สิบกว่าลี้ให้หลัง จึงได้ยินเสียงครืน ๆ แว่วมา ดีที่พื้นหิมะกระจ่างอย่างยิ่ง ทิศทางจึงไม่หลงกันไป เก้าไท้กงโพล่งขึ้น

"มีคนเผชิญกันแล้ว"

โง้วเล้งจูกล่าว

"เสียงเช่นนี้ไม่ใช่ยอดฝีมือชั้นพิเศษ ต้องไม่มีพลังรุนแรงถึงปานนี้แน่"

ทั้งสามเร่งฝีเท้าอีกห้าหกลี้ พลันเห็นเทียนชัวซิ้งหันมาร้องดัง ๆ

"เซ้งยี้เผชิญกับคู่มือที่แท้จริงแล้ว !"

โง้วเล้งจูปราดเข้าไปถาม

"อื้อเฮงฮั้วหรือไร ?"

เทียนชัวซิ้งสั่นศีรษะระรัวตอบ

"อื้อเฮงฮั้วไหนเลยเป็นคู่มือของเซ้งยี้ได้อีก มันเป็นชายชราเสื้อผ้าสีม่วง เคราห้าแฉกยาวระอก เค้าหน้าซูบสดใส เที่ยวดี่กำลังดูอยู่ในระยะไกล"

เก้าไท้กงโพล่งด้วยความตระหนก

"หรือเป็นล้อทีเล่านั้ง ? พวกเรารีบไปกัน"

โง้วเล้งจูวิ่งพลางส่งเสียง

"เซ้งยี้สามารถต่อต้านล้อทีเล่านั้งได้ ? อาจเป็นคนอื่นดอก"

บทที่ 12

พิชิตด้วยอุบาย

โง้วเล้งจูเร่งฝีเท้านำหน้าพวกพ้อง เมื่อมาถึงข้างกายกิมเทียว กวาดตามองเห็นบนพื้นหิมะที่ไกลไปกว่าสิบห้าวา กำลังมีการต่อสู้ดุดันอย่างไม่เคยพบพาน ประกายทองกระจายแววับวูบวาบ รังสีสีม่วงคละคลุ้งทั้งบริเวณ กระทั่งโง้วเล้งจูยังต้องดูจนอกสั่นขวัญสะท้าน

เทียนซัวซึ้งบอกไม่ผิด ประกายสีทองนั้นเป็นร่างงักเซ้งเทียน ส่วนละอองสีม่วงเป็นเสื้อของชายชราผู้หนึ่ง ทั้งสองฝ่ายอยู่ห่างกันประมาณสิบวา มีท่วงท่าไม่รวดเร็วนัก แต่กระบวนท่าจู่โจมหนักหน่วงมหาศาลสุดเปรียบประมาณ

งักเซ้งเทียนยังคงใช้หนึ่งร้อยแปดกระบวนท่าฝ่ามือสนองฟ้า (เซ้งเทียนเจี้ย) แลเห็นมันกระหน่ำจู่โจมติดต่อตามกันไปไม่หยุดยั้ง ท่วงท่าเคร่งขรึมสง่า

ดุจเป็นปรมาจารย์ของยุทธจักร ผู้ใดสามารถเทียบ มันเป็นบุรุษหนุ่มวัยสิบหกสิบ-เจ็ดปีเท่านั้น !

ชายชราอาภรณ์สีม่วงเพียงใช้สิบแปดกระบวนท่าฝ่ามือวนเวียนกันต่อต้าน ด้วยสีหน้าท่าทีเคร่งเครียดจริงจังยิ่งนัก เก้าไท้กงดูอยู่ชั่วครู่จึงส่งเสียงแผ่วเบา

"โง้วไต้เฮี้ยบ ท่านสังเกตกระบวนท่ากับฝ่ามือของชายชราออกหรือไม่ ?"

โง้วเล้งจูสั่นศีรษะปฏิเสธ

"ผู้เฒ่าท่านนี้เป็นยอดคนเหนือธรรมดาจริง ๆ กระบวนท่าฝ่ามือคล้ายเคยเห็นมา แต่วัยไม่มีปัญญาคำนวณ"

เก้าไท้กงถอนใจกล่าว

"ในความคาดคิดคำนวณของเล่าฮิว ผู้นี้ต้องเป็นล้อทีเล่านั้งแน่ วิชาฝ่ามือที่ท่านใช้ควรเป็นไต้ล้อทีเจี้ย (หัตถ์มหานภาลัย) ที่ยุทธจักรเล่าลือกัน และที่เคยเห็นในแผ่นดินปกติใช้เพียงเก้ากระบวนท่า ซึ่งก็เคยพบมาน้อยกว่าน้อย ชาวยุทธ์ที่ไม่ทราบความนัย เข้าใจวิชาฝ่ามือมหานภาลัยมีเพียงเก้ากระบวนท่า ความจริงเก้ากระบวนท่านั้นเป็นครึ่งชุดหลัง ที่ผู้นี้ใช้จึงครบทั้งชุด"

ราชบุตรกั๊กล้อผงกศีรษะกล่าว

"เซี่ยวอ๊วงก็เคยได้ยินอาจารย์บอกเล่าเช่นนี้ วันนี้นับว่ามีบุญตาไม่น้อยจริง ๆ"

โง้วเล้งจูเขม้นมองจนตาไม่กะพริบ เนิ่นนานจึงกล่าว

"เป็นสุดยอดวิชา มีแต่โบราณกาลของยุทธจักรจริง ๆ คืนนี้มีผลได้มากมายมหาศาลแล้ว"

เก้าไท้กงโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"หรือท่านสามารถสังเกตความลึกล้ำพิสดารของวิชาฝ่ามือนี้ออก ?"

โง้วเล้งจูแย้มยิ้มตอบ

"ไม่อำพรางไท้กง มิว่าวิชาใด ๆ ในยุทธจักร ที่สามารถให้ผู้เยาว์สังเกตเนิ่นนานปานนี้จึงเข้าใจ น่ากลัวมีแต่วิชาฝีมือชุดนี้เท่านั้น หากวิชาฝ่ามือมหานภาลัยนี้ไปใช้กับกระบี่ อานุภาพของมันน่ากลัวจะต้องเพิ่มพูนอีกสองเท่าทีเดียว"

เก้าไท้กงถอนใจกล่าว

"เล่าฮิวเลื่อมใสเล่าตี๋เป็นอัจฉริยะอันดับหนึ่งในแผ่นดินมานานแล้ว คืนนี้จึงทราบว่าสมกิตติศัพท์ที่เล่าลือกัน มิใช่เล่าฮิวจงใจยกยอท่าน เล่าฮิวก็เคยสำนึกตัวเป็นผู้มีภูมิปัญญาเปรื่องปราดหลักแหลมเทียมพรสวรรค์ แต่จะให้เล่าฮิวมาสังเกต

สุดยอดวิทยายุทธ์นี้ทางด้านข้างจนเข้าใจ ต้องยอมรับว่าไม่มีปัญญากระทำได้"

โง้วเล้งจูกล่าวอย่างนอบน้อม

"ไท้กงยกยอเกินไป ในความสังเกตของผู้เยาว์ เซ้งยี้ก็กำลังลอบฝึกวิชานี้อยู่เช่นกัน"

ราชบุตรกั๊กล้อทราบอยู่ก่อนแล้วว่า ภูมิปัญญาของงักเซ้งเทียนมิได้ด้อยกว่าอาจารย์เลย จึงลอบผงกศีรษะชื่นชมยินดี แต่เก้าไท้กงยิ่งแตกตื่นสงสัยกว่าเดิม ถอนใจยาวกล่าว

"มีอาจารย์เช่นนี้ย่อมมีศิษย์เช่นนั้น เล่าฮูต้องนับถือสุดซึ้งจริง ๆ เยี่ยงนี้ยิ่งวิเศษ ภายภาคหน้าเด็กน้อยได้เพิ่มวิทยายุทธ์อีกวิชาหนึ่งแล้ว"

ทันใดนั้นโง้วเล้งจูส่งเสียงแผ่วเบา

"ท่านทั้งหลายอย่าเคลื่อนไหว ล้อซู่พู้เรียกข้าพเจ้าทางด้านหลัง อาจจะมีเรื่องเร่งร้อนสำคัญก็ได้"

ทุกผู้คนเข้าใจ จึงยังเพ่งมองการต่อสู้ทางด้านล่างดั่งเดิม ส่วนโง้วเล้งจูมารยาทเป็นไม่มีจุดหมาย ยกมือไพล่หลังเดินช้า ๆ ไปในป่าด้านข้าง จนอีกหลายสิบวาจึงพบเห็นล้อซู่พู้โผล่ออกมาจากกองหินใหญ่

ล้อซู่พู้เห็นโง้วเล้งจูมาเพียงลำพัง ไม่มีผู้ใดติดตามเข้ามาด้วย นางจึงโถมเข้าไปโอบกอดไว้พลางร้อง

"เล้งจูกอกอ..."

จากที่พลัดพรากกันไปหลายปี ได้พบพานกันอีกในครานี้ ความปลาบปลื้มตื้นตัน ประดังจนน้ำตานางหลั่งไหลลำคอตีบตัน ไม่อาจส่งเสียงต่อได้อีกแล้ว

โง้วเล้งจูโอบนางไว้พลางส่งเสียงแผ่วเบา

"พู้ม่วย พวกเราต่างปลอดภัย ญาติผู้ใหญ่ก็ปกติสุขแข็งแรง มาตรว่าพลัดพรากไปหลายปี พวกเรายังคงมีความสุขอย่างยิ่ง อย่าร่ำไห้เลย มีเรื่องใดหรือไร ?"

ล้อซู่พู้เงยหน้าพิจารณา เห็นชายในดวงใจหลายปีนี้มิได้เปลี่ยนแปรกว่าเดิมสักน้อยนิด ต้องยิ้มแย้มด้วยความปลาบปลื้มปีติ ผงกศีรษะตอบ

"พวกเรารีบไปเรียกเซ้งยี้หยุดไว้"

"ไอ้ ! มันต่อสู้จนเกรี้ยวกราดดุดันเหนือธรรมดา ไหนเลยจะห้ามมันไว้ได้ ? ก่อกวนไม่ถูกต้องให้มันเสียสมาธิ ฝ่ายตรงข้ามที่เป็นอัจฉริยะสูงเยี่ยมในประวัติการณ์ เพียงมีโอกาสวูบเดียว เซ้งยี้อาจจะประสบอันตรายถึงแก่ชีวิตได้"

"มิได้ เป็นเซ้งยี้จงใจท้าทายผู้อื่นให้ต่อสู้ ขอเพียงมันพลิ้วตัวออกมา ฝ่ายตรงข้ามก็ต้องหยุดมือทันที"

"นั่นเป็นเพราะสาเหตุใดกัน ?"

"ใต้ยอดเขาเอเวอเรสมีหุบเขาเร้นลับสงบเงียบแห่งหนึ่ง ถูกข้าพเจ้ากับเซ้งยี้หาพบ สันนิษฐานว่าเป็นสถานที่ซ่อนกิมเซียนก้วยอันวิเศษสุด แต่ไม่สามารถเข้าไปได้ สาเหตุเพราะมีชายชราผู้นั้นเฝ้าอยู่ เซ้งยี้ปรึกษากับข้าพเจ้า มันรับหน้าที่ล่อเสือจากถ้ำ ให้ชายชราออกมาต่อสู้กับมันทางนอกหุบเขา ข้าพเจ้าลอบเร้นเข้าไปค้นหาในหุบเขา ไหนเลยคาดคิด ภายในหุบเขาลึกลับพิสดารที่สุด เพิ่งถึงปากหุบเขาถึงกับมีชายชราอาภรณ์สีม่วงปรากฏตัวอีกผู้หนึ่ง เค้าหน้ามิได้ผิดแปลกกันแม้สักน้อยนิด ข้าพเจ้าพอเห็นก็ทราบเรื่องราวมีเลศนัย รีบถอยกลับมาทันที เรื่องนี้จะต้องปรึกษาค้นคว้าโดยละเอียดก่อนจึงจะได้ ดังนั้นข้าพเจ้าต้องการให้ท่านรีบไปห้ามเซ้งยี้หยุดมือไว้"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง พู้ม่วย พวกเราต่างไปกันเถิด"

สามีภรรยาในอนาคตยังไปไม่ถึงบริเวณต่อสู้ ก็ได้ยินชายชราอาภรณ์สีม่วงตวาดเสียงหนัก ๆ

"บุรุษหนุ่ม ใกล้จะสว่างแล้ว เจ้าสามารถทนทานได้ถึงเวลาฟ้าสว่าง ?"

ได้ยินงักเซ้งเทียนตอบเสียงกังวาน

"ก่อนแสงอุทัยปรากฏ นั่นเป็นพลังฝีมือที่แท้จริงของผู้เยาว์ ในเมื่อผู้เฒ่าล่วงรู้อยู่ก่อน หลังเวลาเช้าตรู่ผู้เยาว์ก็ผิดไปจากปกติธรรมดา ถึงตอนนั้นยินดีให้ฆ่าให้ฟัน ไม่มีทางต่อต้านรับมือได้แล้ว..."

ชายชราอาภรณ์สีม่วงหัวร่อเสียงก้องถาม

"ถึงตอนนั้นเจ้าทำอย่างไร ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้องเช่นกันตอบ

"หากซาเซียนกก (หุบเขาสามเซียน) กลัวผู้เยาว์บุกเข้าไป ควรกำจัดผู้เยาว์เสียแต่เนิ่น ๆ จึงประเสริฐ"

โง้วเล้งจูยิ้มเล็กน้อย ส่งเสียงทางลมปราณ

"พู้ม่วย มันเป็นเงาของข้าพเจ้าจริง ๆ ปัญญาความคิดมิได้ผิดกันสักเล็กน้อยนิดเลย เอ๊ะ ! หุบเขาเร้นลับนั้นมีนามซากิ๊กเทียน (สามเซียน) หรือไร ?"

ล้อซู่พู้ตอบด้วยความหวั่นกังวล

"หวังว่ามันอยู่ แกระตุ้นโทสะชายชราจนลงมืออำมหิตจึงประเสริฐ หุบเขานั้นแม้ข้าพเจ้าไม่รู้จักนาม แต่เซ้งยี้อาจจะทราบจากปากคำของชายชรามาก็ได้"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะกล่าว

"ตีความตามนาม ในหุบเขาต้องมีชายชราอาภรณ์สีม่วงอยู่สามคนแน่นอน"

ขณะที่โง้วเล้งจูส่งเสียงทางลมปราณอยู่นั้น ชายชราอาภรณ์สีม่วงกระหน่ำมาอีกยี่สิบกว่าฝ่ามือ ตอนนั้นงักเซ้งเทียนแม้เห็นโง้วเล้งจูเดินเคียงคู่มากับล้อซู่พู้ แต่มันมีความรู้สึก กำลังภายในที่ได้จากเชื้อพลังสองลูกในเพชรวิเศษออกจะผิดกว่าปกติธรรมดามากหลายอยู่ กระทั่งยิ่งต่อสู้ยิ่งรู้สึกแกร่งกร้าวสมบูรณ์ แผ่กระจายไปทั่วร่างไม่ขาดตอน แสดงว่าถูกพละกำลังของศัตรูกล้าแข็งกระหน่ำจู่โจมจนสรรพคุณของเชื้อพลังทั้งสองลูกนั้นเปล่งอานุภาพขึ้น ทราบว่ามีคุณประโยชน์ต่อมันมหาศาล จึงยิ่งโหมกระหน่ำจู่โจมหนักหน่วงดุดันขึ้นกว่าเดิม

ชายชราคาดฝันไม่ถึง ชั่วชีวิตท่านจะได้เผชิญกับบุรุษหนุ่มเยาว์วัยแต่ฝีมือสูงเยี่ยมถึงปานนี้ได้ กระทั่งโหมสุดสิ้นกำลังฝีมือ ยังไม่สามารถขับไล่ฝ่ายตรงข้ามพ่ายแพ้หลบหนี ดังนั้น ยิ่งต่อสู้ยิ่งอัดอั้นกังวล

โง้วเล้งจูคล้ายดั่งดูออก ศิษย์รักมีทีท่ายิ่งต่อสู้ยิ่งเข้มแข็ง จึงห้ามล้อซู่พู้ไม่ให้ส่งเสียงเรียก แล้วกล่าวเบา ๆ

"ในการต่อสู้ครั้งนี้ เซ้งยี้อาจจะได้รับการช่วยเหลือจนภายในร่างมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ มันไม่ถอนตัวออกมาเอง ท่านอย่าได้เรียกมันเป็นอันขาด"

มิทันขาดคำ ต้องโพล่งด้วยความตระหนก

"มีชายชราอาภรณ์สีม่วงออกมาอีกผู้หนึ่งแล้ว เอ๊ะ แต่งกายเค้าหน้าไม่ผิดเพี้ยนกันสักเล็กน้อยจริง ๆ อา...มิได้ ผู้มาตอนหลังมีเคราเพียงสามแฉก นอกจากนี้ไม่มีส่วนสัดผิดกันเลย"

จากนั้น ส่งเสียงทางลมปราณให้กับเก้าไท้กง

"ไท้กงรีบพาพวกพ้องมาทางด้านผู้เยาว์โดยด่วน"

พวกเก้าไท้กงก็คล้ายสังเกตสภาพทางรอบข้างชัดตา ได้ยินจึงรีบพาผู้คนมาที่ชายป่านี้ กิมเทียวพอมาถึงรีบถามอย่างเร่งร้อน

"ซากอ ชายชราอาภรณ์สีม่วงทั้งสองมาจากที่ใดกัน ?"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะตอบ

"อาจยังมีอีกคนหนึ่ง พวกท่านอย่าเคลื่อนไหว ดูทีท่าคงไม่มารังควานกับ

พวกเรา ปล่อยให้เซ้งยี้ไปก่อกวนคนเดียวเถิด"

เก้าไท้กงหัวร่อพลางกล่าว

"เด็กร้ายกาจสามารถต่อสู้กับอัจฉริยะที่เร้นกายได้เท่าเทียมกัน ไม่เพียงช่วงชิงเกียรติภูมิให้กับยุทธจักรตงง้วนเท่านั้น ยังเป็นการเปล่งประกายให้กับยุทธจักรทั้งแผ่นดินอีกด้วย โง้วไต้เฮี้ยบ ท่านสังเกตความพิสดารของเรื่องราวออกหรือไม่ ?"

"เซ้งยี้คล้ายตั้งกำลังฝึกพลังที่ฮุงตุ้งเซียนองฝึกไม่สำเร็จอยู่"

เก้าไท้กงเบิกบานจนหัวร่อกล่าว

"เล่าตี้มีสายตาคมกล้ามาก เด็กร้ายกาจต่อสู้สืบไป หากไม่ถูกฝ่ายตรงข้ามทั้งสองคนร่วมกันรุม อาการร่อแร่ปางตายในเวลากลางวันของมัน อาจถูกขจัดไปได้ นับเป็นโอกาสปลอดที่มันจะฝึกกำลังภายในนี้จริง ๆ"

โง้วเล้งจูเน้นเสียงด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"แต่ความคิดเห็นของผู้เยาว์ผิดกว่าไท้กงบ้างเล็กน้อย"

"โอ้ ท่านไม่เห็นพ้องให้มันต่อสู้สืบไป"

"มิได้ ผู้เยาว์หวังให้ผู้เฒ่าอีกคนหนึ่งก็เข้าไปร่วมกลุ้มรุมเซ้งยี้"

"อา...นั่นไยมิใช่ต้องตายแน่ ?"

เทียนซัวซิ้งฟังถึงตอนนั้นโพล่งด้วยความตระหนกเป็นครั้งแรก แต่โง้วเล้งจูถอนใจตอบ

"โอกาสเป็นตาย ผิดกันอยู่เพียงใยเดียวก็จริง แต่ในความคาดคิดของข้าพเจ้าหากไม่เช่นนั้นเซ้งยี้ไม่สามารถฝึกบรรลุถึงระดับมีพลังฝีมือเป็นปกติธรรมดา หากสามารถฝึกพลังฮุงตุ้งเซียงองได้สำเร็จ ข้าพเจ้ากล้าระบุ ชายชราอาภรณ์สีม่วงไม่เข้าร่วมมือกันสองคน เป็นไม่มีทางต่อต้านรับมือเซ้งยี้ได้"

เก้าไท้กงถอนใจกล่าวด้วยความสะทกสะท้อน

"เล่าตี้เหนือกว่าเรามากนัก เล่าฮิวครุ่นคิดไม่ลึกซึ้งถึงแก่นความ ได้รับคำสะกิดเตือนจากท่าน จึงคล้ายถูกจูงออกสู่แสงสว่าง เด็กร้ายกาจไม่มีประสบการณ์เช่นนี้ย่อมไม่มีทางอื่นอีกเลยจริง ๆ"

โง้วเล้งจูทราบ เก้าไท้กงหมายถึง นอกจากผลไม้วิเศษกิมเซียนก้วยกับประลองฝีมือเพื่อเร่งเร้ากำลังภายในกับชายชราแล้ว ไม่มีวิธีที่สามพอจะช่วยให้งักเซ้งเทียนมีสภาพปกติมาได้ ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น ได้ยินเสียงชายชราอาภรณ์สีม่วง

กล่าวดังกังวาน

"ยี่กอ เด็กนี้นอกจากได้เชื้อพลังทั้งมวลของฮุงตุ้งจี้กแล้ว ท่านดู ยังมีความพิกลพิสดารใดอีกบ้าง ? มันคล้ายดั่งยังมีกำลังภายในอื่น ๆ อยู่เลย"

ที่ร้องถามย่อมเป็นชายชราที่กำลังต่อสู้ แสดงว่าผู้เฒ่าทั้งสองเป็นเฮียตี๋ร่วมสายโลหิตกัน มิเช่นนั้น ไหนเลยจะคล้ายคลึงราวพิมพ์เดียวกันได้

ตอนนั้น ผู้ถูกเรียกว่ายี่กอกำลังประหัตประหารจนทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี ใบหน้าแม้ยังมีเค้าเคร่งขรึมสำรวม แต่ประกายตาโหดเหี้ยมดุดันปลาสนาการหมดสิ้นนานแล้ว แลเห็นกระบวนท่าของท่านยิ่งนานยิ่งเชื่องช้า แต่การจู่โจมยิ่งนานยิ่งหนักหน่วงจริงจัง ได้ยินเสียงตอบดัง ๆ

"มิได้เข้าสู่ยุทธจักรมิทราบนานกี่สิบปี แต่วิทยายุทธ์เพิ่มพูนมามากหลายนับไม่ถ้วน เพิ่มความสูงส่งตามกาลเวลามาจริง ๆ เล่าซำ (ที่สาม) เรากำลังสนใจสังเกตมันยังมีวิชากำลังภายในใดอยู่อีก"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ผู้เฒ่ายินยอมบอกผู้เยาว์เป็นวิชาฝ่ามือใด ? พวกเรามาแลกเปลี่ยนกันสักครั้งเป็นไร ?"

ผู้เฒ่าที่ดูการต่อสู้ทางด้านข้างหัวร่อฮาฮากล่าว

"พวกเราแลกเปลี่ยนกันได้ แต่จะต้องให้ถึงที่สุดด้วย"

งักเซ้งเทียนเข้าใจความหมาย รีบหัวร่อส่งเสียง

"ผู้เยาว์จะฝึกนั้นง่าย แต่ผู้เฒ่าทั้งสองก็ยากแล้ว"

ชายชราที่กำลังต่อสู้แค่นเสียงทันที

"บุรุษหนุ่ม วิชากระบี่มหานภาลัยของเล่าฮูเป็นสุดยอดวิทยายุทธ์ที่ลึกล้ำพิสดาร ภูมิปัญญาเลิศเลอเป็นอัจฉริยะ ก็ต้องทุ่มเทเวลาหลายสิบปีจึงจะฝึกสำเร็จได้ ไม่คล้ายกำลังภายในที่อาศัยเคล็ดวิชาที่สามารถฝึกกัน วิชากระบี่ชุดนี้แฝงความเปลี่ยนแปรของฟ้าดิน ครอบคลุมสัจจะของพิภพไว้"

งักเซ้งเทียนโหมกระหน่ำสามฝ่ามือจนเสียงดังสนั่นหวั่นไหวแล้ว หัวร่อฮาฮากล่าว

"ที่แท้ผู้เฒ่าก็ใช้วิชากระบี่มาในวิชาฝ่ามือ ผู้เยาว์เคยได้รับคำสอนที่เป็นอมตะวาจาจากอาจารย์หลายคำ มิว่าเป็นวิทยายุทธ์ใด นอกจากกำลังภายใน เพียงฝึกครั้งเดียวก็เป็นได้ ตรงกันข้าม มีแต่กำลังภายใน หากไม่ได้รับเคล็ดวิชาที่ถูกต้อง

มีแต่ต้องอัดถ่ายทอดอีกต่อหนึ่งจึงจะได้"

ชายชราที่ดูอยู่ด้านข้างหัวร่อเย้ยหยันทันที

"บุรุษหนุ่ม เจ้ากำลังหลอกลวงเคล็ดวิชากระบี่มหานภาลัยกระมัง ? ฮา ฮา ลองบอกอมตะวาจาที่เจ้าแต่งเองมาฟังดู"

งักเช้งเทียนกล่าวโดยไม่ลังเลสักชั่ววูบ

"มิว่าวิชาใดที่ใช้ต่อสู้กันได้ มีตรงมีกลับ ตรงนั้นเป็นไปตามครรลอง จิตสำนึกเกิดขึ้น มือเท้ากระทำไปตาม ไม่ตามครรลองนั้นเรียกว่ากลับ เคล็ดวิชามีขึ้นมาจากกระบวนท่า ไม่มีเคล็ดก็พอจะใช้กระบวนท่าได้ เพียงแต่ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์เท่านั้น เห็นกระบวนท่าก็สามารถฝึกวิชา เคล็ดของมันย่อมอยู่ภายในนั้น ภูมิปัญญาชั้นสูง อย่าได้คร่ำครึในประสิทธิภาพ สมควรคล้อยตามในครรลองของมัน หากฝืนก็จะกลายเป็นปมด้อย"

มันกล่าวแคล่วคล่องไม่ติดขัด ปราศจากจุดอ่อนของการเสกสรรปั้นแต่งมาเลย แม้จะโพล่งไปในโอกาสอำนวย แต่ที่กล่าวมิใช่จะไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง

เมื่อเช่นนี้ นับว่าก่อกวนให้ผู้เฒ่าทั้งสองต้องงุนงงเป็นอย่างยิ่งแล้ว ผู้ที่ถูกเรียกว่ายีกอ พลันกระโดดออกจากบริเวณต่อสู้ เหม่อมองจนตะลึงลานเนิ่นนานจึงได้กล่าว

"บุรุษหนุ่ม อาจารย์เจ้ามีนามใด ? เหตุผลที่บอกมาแม้ไม่นับเป็นอมตะวาจา แต่ก็มีเหตุผลลึกซึ้งถึงแก่นได้"

งักเช้งเทียนลอบมองอาจารย์แวบหนึ่ง เห็นกำลังลอบหัวร่ออยู่จึงตอบไปทันที

"นามของอาจารย์ สักครู่ค่อยเรียนตอบ นี่...ต่อสู้กันสืบไปหรือไม่ ? ฮา ฮา ...ในเมื่อผู้เฒ่าบอกเป็นวิชากระบี่มหานภาลัย อย่างนั้นผู้เยาว์ก็เรียนบอกนามกำลังภายในได้ มันนามขั้วแม่เหล็ก ซึ่งเป็นสุดยอดวิทยายุทธ์ของแผ่นดินได้โดยแท้จริง"

ชายชราที่ชมการต่อสู้สืบเท้าช้า ๆ เข้ามากล่าว

"บุรุษหนุ่ม ที่เมื่อครู่เจ้ากล่าวมามีเหตุผลสมจริงอย่างยิ่ง แต่กล่าวเพียงลมปากไม่อาจยืนยัน วิชากระบี่ไต้ล้อที่ของพวกเราถูกเจ้าฝึกไปได้จริง ๆ ?"

"ฮา ฮา บอกตามความสัตย์ วิชากระบี่นี้ผู้เยาว์ฝึกสำเร็จมาสามปีแล้ว เพียงแต่ไม่ทราบนามของมันเท่านั้นเอง และนามเพียงขาดคำได้ตัวหนึ่ง การแลก

เปลี่ยนไม่ต้องถกถึงก็ได้ เนื่องเพราะสุดยอดวิชานี้ของผู้เยาว์ไม่มีเคล็ดลับให้ฝึกตาม ข้าพเจ้าหมายความ ข้าพเจ้ายังมิได้ฝึกเคล็ดนี้สำเร็จ"

กำลังภายในขั้วแม่เหล็กในร่างของมันเป็นโง้วเล้งจูถ่ายทอดให้เอง แต่วิชากระบี่มหานภาลัย มันไหนเลยเคยฝึกมาก่อน นี่เรียกว่าจริง ๆ เท็จ ๆ ยิ่งก่อกวนให้ฝ่ายตรงข้ามงุนงงสงสัยกว่าเดิม

เก้าไท้กงหลังจากฟังงักเซ้งเทียนยกเรื่องเหลวไหลมาเป็นอมตะวาจาแล้ว ยังหลงเข้าใจว่าเป็นคำเสั่งสอนของโง้วเล้งจูจริง ๆ จึงลอบถามเสียงแผ่วเบา

"เล่าตี๋ นั่นเป็นคำสอนของท่านจริงหรือไร ?"

โง้วเล้งจูได้แต่ส่ายหน้ายิ้มแย้มเป็นทีปฏิเสธมิได้สอนเช่นนั้น เก้าไท้กงทราบโง้วเล้งจูต้องไม่โป้ปดมดเท็จจึงถามอีก

"เป็นเด็กร้ายกาจปั้นเรื่องขึ้น ? ไฮ้ ! อาศัยมันที่สามารถใช้วิชากระบี่นั้นมาในวิชาฝ่ามือ แสดงว่ามันกำลังดำเนินอยู่ในความคิดที่มันบ่งออกมา ภายหน้าต้องเป็นการสร้างทางกว้างใหญ่ให้แก่ชาวยุทธ์แล้วจริง ๆ"

โง้วเล้งจูแย้มยิ้มกล่าว

"นั่นต้องดูภูมิปัญญาระดับใด มิใช่แต่ละคนต่างเดินตามทางนี้ได้"

เก้าไท้กงผงกศีรษะ ชี้พลางกล่าว

"ดูท่าเฒ่าผู้นั้นจะคุกคามให้เด็กร้ายกาจลงมือแล้ว"

โง้วเล้งจูเดินออกจากกลุ่มไปส่งเสียงดัง ๆ

"เซ้งตี๋ ในเมื่อผู้อาวุโสต้องการให้เจ้าแสดงความอัปลักษณ์ เจ้าก็แสดงวิชากระบี่ล้อทีออกไปเที่ยวหนึ่งก่อน ที่อาจารย์มีกระบี่อยู่ เจ้ารับไว้ กระบี่สั้นไม่สามารถเปล่งอานุภาพสุดยอดของวิชานี้ได้เต็มที่"

โง้วเล้งจูกล่าวแล้วชักกระบี่มุกแดงพุ่งควับออกไป งักเซ้งเทียนสะบัดมือดูดเข้ามาไว้ กล่าวอย่างนอบน้อม

"อาจารย์ หากศิษย์มีที่ใดไม่ถูกต้อง ท่านผู้เฒ่าโปรดส่งเสียงชี้แนะด้วย"

นั่นเป็นวาจาจากใจจริงที่เคารพเทิดทูนอาจารย์ของมัน มันทราบ อาจารย์ต้องเหนือกว่ามันแน่นอนเด็ดขาด โง้วเล้งจูแย้มยิ้มกล่าว

"มีผู้อาวุโสคอยชี้แนะอยู่ถึงสองท่าน ไยไม่เหนือกว่าอาจารย์เป็นร้อยเท่านับว่าเป็นเด็กโง่เขลาจริง ๆ"

ผู้เฒ่าทั้งสองพอได้ยินคำตอบโต้ของอาจารย์กับศิษย์ต่างต้องตะลึงลานจน

ปากอ้าตาค้างไป

พวกท่านอย่างไรต้องคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด ศิษย์ที่มีฝีมือสูงเยี่ยมจนทัดเทียมพวกท่าน แต่อาจารย์เพิ่งจะมีวัยยี่สิบเศษเท่านั้น แม้มิใช่ได้เห็นได้ยินด้วยตนเองอย่างไรต้องไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด !

ดังนั้น แลเห็นชายชราเคราห้าแฉกหันกล่าวกับชายชราเคราสามแฉกโดยไม่ปกปิดอำพราง

"เล่าซำ ดูตามความนี้ พวกเราต้องละเมิดข้อห้ามแล้ว หากยังไม่เข้าสู่ยุทธจักรอัจฉริยะรุ่นเยาว์คราวหลังต้องรุดหน้าล้ำกว่าพวกเราแล้ว ตั้วกอไฉนยังไม่กลับมา ? ให้ท่านได้เห็นอาจารย์กับศิษย์คู่นี้กับตา เชื่อว่าท่านต้องไม่ยืนกรานตามความคิดเห็นของตัวเองอีกแล้ว"

พลันมีเสียงคนตอบดังกังวานมา

"เรากอกออยู่ที่นี่ นับแต่วันพรุ่ง หุบเขาซาเซียนก๊กจะเปิดโดยสิ้นเชิงไม่จำกัดเป็นชาวยุทธ์ทิศทางใด ขอเพียงมีความสามารถจะชิงจะขโมย หากได้ไปกิมเซียนก้วยก็เป็นกรรมสิทธิ์ของมัน เรากอกอไม่เชื่อ ยุทธจักรจะมีผู้ทรงปัญญาเป็นอัจฉริยะกับพลังฝีมือเป็นเลิศ สามารถทำลายกฎของหุบเขาซาเซียนไปได้"

ขาดคำ ในป่าหิมะทางด้านใต้มีชายชราอาภรณ์สีม่วงเดินออกมาอีกผู้หนึ่งเค้าหน้าและการแต่งกายไม่ผิดกับสองคนแรกแม้แต่สักน้อยนิด

เคราของท่านแม้มีห้าแฉกเช่นกัน แต่เป็นสีขาวราวไหมเงิน ผมของทั้งสามต่างเกล้าเป็นมวยกึ่งกลางขม่อม ดูไปไม่คล้ายนักพรตเนื่องเพราะไม่มีหมวกนักพรตสวม แลเห็นท่านเดินช้า ๆ เข้ามาสมทบกับผู้เฒ่าสองคนในตอนแรกแล้วกล่าว

"ซาตี๋ ท่านไปทดสอบดูเด็กน้อยนั้น ใช่รู้จักวิชากระบี่มหานภาลัยจริงหรือไม่ ? หากสามารถจริง นั่นเนื่องเพราะมันมีภูมิปัญญาเลอเลิศได้รับพรสวรรค์ มิใช่ว่ามันจะฝึกเป็นมาก่อนเลย"

งักเซ้งเทียนมิไหวพริบวูบขึ้น รีบโบกมือร้องไป

"เวลาไม่อำนวยให้ข้าพเจ้าต่อสู้อีกแล้ว จะทดสอบวิชากระบี่ล้อทีเกี้ยมฮวบของผู้เยาว์ มีแต่ต้องรอคืนวันพรุ่งนี้เท่านั้น"

ชายชราเคราขาวเน้นเสียงหนัก ๆ

"เล่าฮูลั่นปากเป็นต้องปฏิบัติตาม ผู้ใดยังจะรอเจ้าถึงคืนวันพรุ่งนี้ ? รีบลงมือมา หากรู้วิชากระบี่ได้ล้อทีเกี้ยมฮวบจริง โทษฐานรบกวนซาเซียนก๊กในค่ำคืนนี้

จะยกให้เจ้าไม่ถือสาเอาความ"

งักเช้งเทียนไม่ยอมรับน้ำใจสักน้อยนิด ก้าวอาด ๆ เข้าไปส่งเสียงดัง ๆ

"ประสบการณ์ในระหว่างนี้ของผู้เยาว์ ผู้อาวุโสทีเกี่ยมจินหยิน (ผู้วิเศษกระบี่ฟ้า) ทราบชัดเจนแล้ว ผู้เยาว์มิใช่หวาดกลัวการต่อสู้ แต่เพราะมีความตั้งใจไม่มีพละกำลังหลงเหลือดอก หากผู้อาวุโสไม่ถือเหตุผล ผู้เยาว์มีแต่ทิ้งกระบี่ยอมรับโทษทัณฑ์เท่านั้น"

ที่แท้ชายชราที่ต่อสู้กับงักเช้งเทียนมีฉายาทีเกี่ยมจินหยิน (ผู้วิเศษกระบี่ฟ้า) นั่นเอง แลเห็นท่านหันกล่าวกับชายชราเคราขาว

"ตั้วกอ ในเมื่ออาจารย์มันอยู่ มิสู้ให้อาจารย์ของมันออกมาลงมือ เด็กนี้พอถึงเวลาสว่าง สติปลาสนาการจนไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด นี่เป็นเรื่องที่ผู้น้องทราบมาแต่เมื่อวานอย่างชัดแจ้งไม่แปลกปลอม แต่มันอาจจะรู้จักเพียงครึ่งชุดหลังก็ได้"

งักเช้งเทียนได้ยินต้องตระหนกยิ่งนัก แทบมิอาจจะสะกดกลั้น ต้องร้องบอกออกไป แต่ในขณะที่มันสืบเท้าอ้าปากนั้น พลันได้ยินชายชราเคราขาวส่งเสียงดัง ๆ

"ยี่ตี่ ไฉนเหลวไหลปานนี้ ? วาจาเมื่อครู่ล้วนเป็นมันพร่ำเหลวไหลคนเดียว อาจารย์มันไหนเลยรู้จักวิชากระบี่นี้ได้" หยุดเล็กน้อยแล้วเน้นเสียงหนัก ๆ ต่อ

"เห็นแก่เจ้าที่บอกความสัตย์จริงทุกคำ แต่วิชากระบี่มิอาจไม่ประลองได้ ที่เล่าฮิวมีโอสถน้ำค้างกิมเชียนก้วยเม็ดหนึ่ง กลืนกินแล้วต้องสามารถคลี่คลายโรคประจำตัวของฮุงตุ้งจื้อไปได้"

ผู้คนทั้งหลายพอได้ฟัง ต้องทั้งแตกตื่นทั้งสงสัย มีเพียงอาจารย์กับศิษย์งักเช้งเทียนลิงโลดยินดีอยู่ในใจ โง้วเล้งจูครุ่นคิดด้วยความปลาบปลื้มยินดี

"ความมุ่งหมายของเช้งยี้อยู่ที่นี้เอง ครั้งนี้ถูกมันใช้อุบายฉกฉวยมาได้แล้ว ที่ยังเป็นปัญหาข้องใจคือโอสถทิพย์ของมัน อาจเพียงคลี่คลายความเจ็บปวดทรมานโดยไม่มีปัญญาขจัดจุดอ่อนของฮุงตุ้ง ที่ยังไม่สามารถฝึกสำเร็จนั้น"

ขณะโง้วเล้งจูครุ่นคิดอยู่นั้น งักเช้งเทียนไม่ใคร่ครวญลังเลเลย ก้าวอาด ๆ ออกไปส่งเสียง

"ในเมื่อสามารถขจัดโรคภัยของผู้เยาว์ได้ การต่อสู้ในค่ำคืนนี้ ยินดีร่วมสนองด้วยหนึ่งพันกระบวนท่า"

มันกระทั่งยังไม่เอ่ยขอบคุณแม้สักคำเดียว

งักเซ้งเทียนกล่าวแล้วรับยาเม็ดมากลืนกินทันที ชายชราอาภรณ์สีม่วงทั้งสามเห็นทารกน้อยไม่มีสีหน้าระแวงแคลงใจสักน้อยนิด ต่างคล้ายมีความพอใจเป็นยิ่งนัก ที่ทารกให้เกียรติแก่ทั้งสามถึงปานนี้ กระทั่งสีหน้าของผู้มีเคราขาวยังผ่อนคลายไปกว่าเดิมมาก พลางกล่าวเสียงนุ่มนวล

"รีบนั่งโคจรลมปราณให้รอบกาย พวกเล่าฮูจะรอเจ้าประลองกระบี่"

งักเซ้งเทียนปักกระบี่ประกบฝ่ามือ ทรุดกายนั่งขัดสมาธิกับพื้น โดยมิต้องถอยหลังจากที่เดิมแม้สักก้าวเดียว

ทีเกี่ยมจินหยินมองดูกระบี่มุกแดงที่ปักอยู่กับพื้นแล้ว ยื่นมือชักออกมามอบแก่ชายชราเคราขาวกล่าว

"นี่เป็นของวิเศษในวังล้อส่าย ไฉนมาอยู่ในมืออาจารย์ของมันได้ ?"

ท่วงท่าทั้งมวลของมันเป็นไปตามธรรมดา แต่ก็คุกคามขวัญของทั้งผู้เฒ่าผู้เยาว์อีกฝ่ายหนึ่งจนสั่นสะท้าน เก้าไท้กงมองหน้าโง้วเล้งจูแน่วนิ่ง เห็นมันไม่มีเค้าแตกตื่นหวั่นไหวเลย จึงส่งเสียงทางลมปราณ

"พวกมันพอใจกระบี่วิเศษของเล่าตี๋แล้ว ?"

โง้วเล้งจูหันไปหัวร่อให้ กวาดตามองดูพวกพ้องอีกแวบหนึ่ง สั่นศีรษะกล่าว

"เพียงดูไม่ต้องกังวล ผู้อื่นไม่ต้องการดอก"

ชายชราเคราขาวรับมาพิจารณาดูเที่ยวหนึ่งแล้วกล่าว

"อาวุธนี้โหดเหี้ยมดุดันเหนือธรรมดา พวกเรามีพลังน้ำทิพย์พอจะสยบพิชิตอัคคีพิภพของกระบี่นี้ได้"

จบคำปักกระบี่ลงที่เดิม พอดีเป็นเวลางักเซ้งเทียนโคจรลมปราณรักษาตัวเสร็จสิ้น ชายชราเคราขาวผงกศีรษะกล่าว

"กำลังภายในของเจ้าลึกล้ำจริง ๆ รีบถอดเสื้อมังกรทองออก นับแต่นี้กลางคืนกลางวันต่างเป็นเช่นปกติธรรมดา ไม่มีอาการของโรคภัยเกิดขึ้นอีกแล้ว"

งักเซ้งเทียนมองหน้ามันแวบหนึ่ง นั่นเป็นการแสดงความรู้สึกขอบพระคุณมันไม่ชักกระบี่มุกแดงก่อนแต่พลิ้วควับเข้าไปในป่า

ล้อซู่ผู้พอเห็นต้องหัวร่อกล่าว

"ห่อผ้าเล็ก ๆ ของมันอยู่ที่นั่นเอง"

เก้าไท้กงกล่าวบ้าง

"เด็กร้ายกาจหยั่งนิสัยของฝ่ายตรงข้ามชัดเจนเลย ประการนี้ นับเป็นปม

เด่นที่แท้จริงของมัน มิว่าผู้ใดก็ไม่ยอมเชื่อถือศัตรูเช่นดั่งกับมัน โง้วเล่าตี้ ศิษย์ผู้นี้ของท่านนับว่าเลือกได้ถูกต้องที่สุดแล้ว"

โง้วเล้งจูสัพยอกขึ้น

"หากผู้เฒ่าต้องการ ข้าพเจ้ายินดีประคองมอบให้เลย"

เก้าไท้กงหัวร่อฮาฮากล่าว

"เล่าฮิวไม่มีบุญวาสนาปานนี้ ภายหน้าหวังให้มันปฏิบัติตามกฎของอาจารย์ผู้ล่วงลับแทนกลับเป็นความจริงอยู่"

ขณะเวลานั้น งักเซ้งเทียนมุดออกมาจากในป่าอีกครา สองมือประคองห่อผ้าเล็กวิ่งมาที่ข้างกายเจ้าแม้วแล้วกล่าว

"เมี้ยวแป๊ะแปะ ขอบพระคุณท่านผู้เฒ่าที่กรุณาปกปักรักษา โปรดรับเสื้อวิเศษคืนไปเถิด ร่างของเซ้งยี้ปกติแล้ว เมื่อครู่ยังลองเกร็งกำลังภายในดูหลายครั้งครา ทดสอบออกว่ามิได้ผิดแปลกกับตอนสวมเสื้อมังกรทองนี้เลย ตรงกันข้ามกลับรู้สึกมีกำลังภายในเพิ่มขึ้นอีกไม่น้อยเลย"

เจ้าแม้วผงกศีรษะรับมา โง้วเล้งจูเรียกมันเดินเข้าไปใกล้แล้วกล่าว

"ไม่บังควรทอดเวลาเนิ่นนานนัก ทางด้านฮั่วฮะน่อเซียนอาจจะมาถึงที่นี้ในวันพรุ่ง พวกเราไม่อาจให้มันได้ทราบข่าวนี้โดยเด็ดขาด"

งักเซ้งเทียนรับคำแล้วกระโดดปราดออกไป เดินถึงเบื้องหน้าผู้เฒ่าทั้งสามกล่าว

"พวกเราประลองกันวันหนึ่งเป็นไร ถึงกำหนดพลบค่ำวันพรุ่งจึงยุติ"

"เล่ห์กลของมันมากจริง ๆ กำลังดำเนินอุบายต่อฝ่ายตรงข้ามอีกแล้ว"

ชายชราเคราขาวเน้นเสียงหนัก ๆ

"ผู้ใดต้องการพัวพันกับเจ้านานปานนั้น? รีบชักกระบี่ ประลองสามรอบก็พอ น่ากลัวเจ้าไม่สามารถใช้ออกมาได้สักครั้งเดียวดอก"

งักเซ้งเทียนชักกระบี่กระโดดออกไป หัวร่อฮาฮากล่าว

"หากไม่เชื่อ ควรให้ผู้อาวุโสตี้เกี่ยมจินหยิน (ผู้วิเศษกระบี่ดิน) ใช้อีกหลักวิชากระบี่หนึ่ง ส่วนผู้เยาว์จะใช้วิชากระบี่ที่ล้อต่อต้าน เยี่ยงนี้ยิ่งดูได้กระจ่างชัดเจนกว่า"

มันกระตุ้นให้ผู้อื่นใช้สุดยอดวิชาอื่นออกมาให้ลอกเลียนอีกแล้ว

ที่แท้ผู้เฒ่าที่ถูกเรียกว่าซาตี้ มีฉายาผู้วิเศษกระบี่ดิน (ตี้เกี่ยมจินหยิน) นั่นเอง แลเห็นท่านมองชายชราเคราขาวแล้วถาม

"ตั้วกอ เด็กนั่นน่ากลัวรู้จักจริง ๆ เราจะใช้มี้ทีเกี้ยมฮวบ (กระบี่ครอบคลุมฟ้า) ต่อมันได้หรือไม่ ?"

ชายชราเคราขาวครุ่นคิดไม่ตอบ แต่งักเซ้งเทียนลิงโลดยินดีเป็นที่สุดแล้วหัวร่อฮาฮากล่าว

"อย่าใช้วิชากระบี่นั้น ไม่อำพรางผู้อาวุโสทั้งสาม วิชากระบี่มี้ทีเกี้ยมฮวบนั้นผู้เยาว์ก็รู้จัก แต่ไม่แคล่วคล่องเจนจัดเทียบเท่าล้อทีเกี้ยมฮวบเท่านั้น"

โง้วเล้งจูยิ่งฟังยิ่งเบิกบานเจ่มใส รีบส่งเสียงทางลมปราณบอกความในใจแก่พวกพ้อง

"วิชากระบี่ชุดนั้นต้องเหนือกว่าวิชากระบี่ไต้ล้อทีแน่นอน คืนนี้นับว่ามีผลได้ไม่น้อยจริง ๆ ชายชราเคราขาวเห็นทีต้องหลงกลเป็นแน่"

โง้วเล้งจูคาดเดาเรื่องราวตั้งตาเห็น ขาดคำก็ได้ยินชายเคราขาวแค่นหัวร่อกล่าว

"เด็กน้อย วิชากระบี่มี้ทีเกี้ยมฮวบเป็นเล่าฮูรวมแปดกระบี่เซียนผู้วิเศษมาศึกษาแล้วบัญญัติขึ้นเอง เจ้าไปเห็นมาจากแห่งหนใด ? ชาตี่ ใช้สุดยอดวิชากระบี่แห่งหุบเขาสั่งสอนมัน"

ตี้เกี่ยมจินหยินพลันมีสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม รับคำอย่างนอบน้อมยำเกรง

"ผู้น้องรับคำสั่ง"

งักเซ้งเทียนเห็นทีท่าไม่ถูกต้อง รีบรวมสมาธิจิตใจ มือซ้ายประกบนิ้วชี้สู่เบื้องบน เป็นเคล็ดกระบี่มุกแดง มือขวายกขึ้นขวางที่หว่างอก ปลายกระบี่ชี้สู่เบื้องสูงเล็กน้อย ถึงกับตั้งเป็นกระบวนท่าแรกเริ่มของวิชากระบี่ไต้ล้อทีโดยไม่ผิดเพี้ยนแม้สักน้อยนิดได้ !

ผู้เฒ่าทั้งสามแลเห็น ประกายตาลุกวาวทันที แสดงว่าถูกงักเซ้งเทียนคุกคามจนตะลึงลานไปแล้ว

งักเซ้งเทียนกลัวพวกท่านจะเปลี่ยนความคิด รีบส่งเสียงกังวาน

"ผู้เยาว์ขอเสียมารยาท"

เสียงขาดคำ กระบี่มุกแดงพุ่งวาบดุจมังกรไฟ !

ตี้เกี่ยมจินหยินดูออก กระบวนท่าแรกของมันเจนจัดชำนาญสุดเปรียบประมาณ ไม่มีเวลาใคร่ครวญลังเลอีกแล้ว รีบใช้กระบี่มี้ทีเกี้ยมฮวบต่อต้านทันที

งักเซ้งเทียนในครั้งนี้ตื่นเต้นจนตึงเครียดทีเดียว มิเพียงต้องใช้วิชากระบี่ไต้ล้อทีไปโดยถูกต้องเจนจัดเท่านั้น เรื่องสำคัญสุด คือการลอบฝึกวิชากระบี่มี้ที-

เกี้ยมฮวบของผู้อื่น จึงเห็นมันพอแรกเริ่มก็ทุ่มเทสุดสิ้นกำลังความสามารถ ใช้สมาธิจิตใจเท่าที่มีอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนเลย

ทั้งสองฝ่ายพอเริ่มต่อสู้ บนพื้นหิมะมีเสียงมังกรคำรามดังสะเทือนลั่นทันที ความรุนแรงของอานุภาพคุกคามจิตใจผู้คนจนหวั่นไหวระทึก

โง้วเล้งงูตอนนี้นั่งขัดสมาธิกับพื้น ดวงตาเป็นประกายแววาวยาวหลายเชียะ เรื่องราวทุกประการทางรอบข้าง คล้ายดังถูกสกัดออกจากห้วงสมองหมดสิ้นก็ปาน

เก้าไท้กงดูจนตะลึงลาน ส่วนพวกกิมเทียว เทียนชัวซิ้ง ราชบุตรกั้กล้อ เจ้าแม้วกับล้อซู่พู้ ต่างเพ่งมองจนเคลิบเคลิ้มไปหมดสิ้น

ชายชราเคราขาวมีสีหน้าแตกตื่นจนเห็นได้ชัด ทีเกี่ยมจินหยินกำหมัดกัดฟันแนบแน่น แล้วส่งเสียงแผ่วเบา

"ตั้วกอ คัมภีร์กระบี่ฉบับสำรองไต้ล้อทีเกี่ยมใช่ถูกถ่ายทอดไปในยุทธจักรก่อนแล้วหรือไม่ ?"

ตอนนั้น ชายชราเคราขาวได้เห็นสิบแปดกระบวนท่าของงักเซ่งเทียนหมดสิ้นแล้ว จึงส่งเสียงหนัก ๆ

"เรื่องนี้นับเป็นที่ต้องคลางแคลงสงสัยจริง ๆ คัมภีร์เล่มต้นไม่เคยปรากฏในยุทธจักรมาก่อนเลย หรือเด็กนี่จะรู้จักมาก่อนจริง ๆ ได้ ? ยี่ตี๋ แต่ละกระบวนท่าของมันแตกฉานเชี่ยวชาญไม่น้อยกว่าพวกเราทั้งสอง ความลึกล้ำพิสดารทั้งมวลก็มิได้ผิดเพี้ยนไปสักน้อยนิดด้วย"

ทีเกี่ยมจินหยินระแวงแคลงใจกว่าเดิม กระซิบถามอีก

"ตั้วกอ เด็กน้อยอาจจะฝึกแล้วใช้มาในบัดดลก็ได้ ?"

ชายชราเคราขาวสั่นศีรษะตอบ

"เราไม่เชื่อ ในยุทธจักรกระทั่งในแผ่นดินอันกว้างใหญ่ จะมีอัจฉริยะที่เปี่ยมพรสวรรค์ระดับนี้อยู่ ?"

งักเซ่งเทียนได้ใช้กระบวนท่าที่สิบในรอบที่สามแล้ว แลเห็นสีหน้าของมันเริ่มมีรอยยิ้มขึ้นทีละน้อย กระบวนท่าชะลอจากเร็วเป็นช้า พลังยิ่งนานยิ่งแกร่งกร้าวหนักหน่วง ทันใดนั้น ได้ยินมันส่งเสียงกังวาน

"ผู้อาวุโสทั้งสามระวัง ผู้เยาว์จะเก็บสามกระบวนท่าสุดท้ายของไต้ล้อทีเกี่ยมไว้ เปลี่ยนเป็นใช้กระบี่มี้ทีบ้างแล้ว มิเช่นนั้น เล่นแต่ลวดลายเก่า ไม่มีความตื่น-

เต้นเร้าใจเลย"

ทีเกี่ยมจินหยินหันมองชายชราเคราขาวพลางกล่าว

"ตั้วกอ กำลังภายในของซาตี่ยังไม่ทัดเทียมมันเลย พอจะเลิกรากับมันได้แล้วกระมัง ?"

ดวงตาชายชราเคราขาวเป็นประกายวาว เพราะท่านเห็นกระบวนท่ากระบี่ที่งักเซ้งเทียนใช้มาในตอนนี้ คือกระบี่มี้ทีเกี้ยมฮวบไม่ผิดเพี้ยน อดมิได้ต้องร้องเสียงดังสนั่น

"พวกเราหลงกลแล้ว เด็กน้อยนับเป็นอัจฉริยะเปี่ยมพรสวรรค์จริง ๆ กระบี่มี้ทีของพวกเราถูกมันฝึกไปอีกแล้ว หากมิใช่หุบเขาเรามีกฎ 'ห้ามริษยาอัจฉริยะ' คืนนี้ต้องไม่ยอมปล่อยมันมีชีวิตรอดไปเด็ดขาด ยี่ตี่ รีบเรียกซาตี่หยุดมือ หวังให้มันยังฝึกไม่ครบชุดด้วยเถิด"

ทีเกี่ยมจินหยินส่งเสียงกังวาน

"เด็กเอย บอกว่าอนุญาตให้ใช้สามรอบ เมื่อเจ้าใช้ครบชุดก็ถอนตัวไปเถิด"

งักเซ้งเทียนลอบหัวร่อ คำนึงด้วยความปลาบปลื้มยินดี

'กระบี่มี้ทีถูกเราลอบฝึกครบถ้วนแล้ว วาจานี้นับว่าสบใจเราพอดี'

มันลอบรั้งกำลังภายในด้วยจิตใจอิ่มเอิบยินดี เปิดโอกาสให้ตี้เกี่ยมจินหยินชิงจู่โจมสามกระบวนท่าสุดท้ายเพื่อไว้หน้าให้เกียรติท่าน แล้วกระโดดปราดออกไปประสานมือกล่าว

"วิชากระบี่ของผู้อาวุโสปานเทพปาฏิหาริย์ ผู้เยาว์ได้รับความกรุณาประทานการสั่งสอนมากแล้ว พบกันใหม่ในโอกาสหน้า"

ตี้เกี่ยมจินหยินไม่มีเหตุผลจะท้าทายให้ประลองอีก ต้องถอนตัวถอยกลับมาอย่างท้อแท้ แต่ชายชราเคราขาวมีสีหน้าบูดบึ้งด้วยโทสะ โบกมือแค่นเสียง

"วันพรุ่งยกเลิกข้อห้าม เล่าฮูจะเผชิญกับชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดินดูสักครั้ง"

เนื่องจากผลได้ที่มหาศาลในค่ำคืนนี้ งักเซ้งเทียนลิงโลดยินดีจนหัวร่อหุบปากไม่ลง วิ่งปราด ๆ มาที่เบื้องหน้าโง้วเล้งจู ประคองกระบี่มุกแดงคืนให้พลางหัวร่อกล่าว

"อาจารย์ วิชากระบี่มี้ที คล้ายยังร้ายกาจกว่ากระบี่ไต้ล้อทีเสียอีก แต่ออกจะกราดเกรี้ยวเกินไปบ้าง"

โง้วเล้งจูมิทันเอ่ยปาก เก้าไท้กงชิงเข้ามาคว้าร่างมันอุ้มขึ้น หัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวด้วยความลิงโลดยินดี

กิมเทียว เทียนซัวซิ้ง ล้อซู่ฟู้ เจ้าแม้ว ราชบุตรกั๊กล้อต่างล้อมเข้ามา ทุกผู้คนลิงโลดยินดีสุดเปรียบประมาณ เสียงหัวร่อเซ็งแซ่ไม่ขาดหู

โง้วเล้งจูเห็นผู้เฒ่าอาภรณ์สีม่วงทั้งสามจากไปแล้ว จึงแย้มยิ้มกล่าว

"เซ้งยี้ ต่อแต่นี้ต้องระวัง กระบี่มี้ทีแม้เป็นชุด แต่ก็แข็งขืนผสมผสานกันขึ้น หากแยกแต่ละกระบวนท่าไปใช้ อานุภาพของมันจะเข้มแข็งขึ้นอีกหนึ่งเท่าตัว เนื่องเพราะวิชากระบี่นี้มิเพียงแปดกระบวนท่า ทุกกระบวนท่ามิใช่บัญญัติขึ้นจากคนผู้เดียว ชายชราเคราขาวทุ่มเทปัญญาความสามารถชั่วชีวิต แข็งขืนจะลำดับกระบวนท่ากระบี่ให้เป็นวิชาชุดเดียวกัน ไหนเลยจะใช้ได้ดังหวัง ? ในข้อคิดสันนิษฐานของอาจารย์ ท่านมีนิสัยที่แกร่งกร้าวทระนงอย่างยิ่ง หากในตอนต้นเลือกกระบวนท่ากระบี่ของแปดวิชาผสานเข้าไปอีกสักหลายกระบวนท่า วิชากระบี่ชุดนี้ก็ต้องเลอเลิศกว่านี้มากแล้ว"

งักเซ้งเทียนถูกสะกิดให้คิด ปีติยินดีจนหัวร่อฮาฮา กล่าว

"อาจารย์อย่างไรก็เป็นอาจารย์"

อารมณ์ทารกของมันมิได้เสื่อมคลายลงสักน้อยนิด ความซุกซนของกาลก่อนก่อเกิดขึ้นมาอีกคราหนึ่งแล้ว

ผู้คนทั้งหลายถูกมันกระตุ้นจนหัวร่อไม่ขาดปาก ล้อซู่ฟู้หัวร่อพลางด่า

"สูงจนใกล้จะทัดเทียมอาจารย์แล้ว เจ้ายังเยาว์วัยหรือไร ?"

งักเซ้งเทียนแลบลิ้นยักไหล่ส่งเสียง

"คนพบเรื่องมงคลจิตใจแจ่มใส โกวโกวอย่าดุด่า ข้าพเจ้าลืมตัวไปดอก พวกเราไปยอดเขาเอเวอเรส ข้าพเจ้าพบเห็นหุบเขาเซี่ยงชุนกึ๊ก (ใบไม้ผลิตลอดกาล) สวยงามวิเศษมาก เบื้องบนเป็นยอดเขาหิมะผาน้ำแข็ง เบื้องล่างมีบุปผานานาพันธุ์เบ่งบานสะพรั่ง ต้นไม้ใบหญ้าเขียวขจีตลอดปี ข้าพเจ้าได้เตรียมอาหารไว้ในสถานที่นั้นไม่น้อยแล้ว"

ผู้คนทั้งหลายได้ยินยิ่งปีติ รีบลุกขึ้นติดตามมันไป เจ้าแม้วร้องวาวาหลายครา ทั้งหัวร่อทั้งกระโดดโลดเต้น ผู้คนทั้งหลายถูกก่อกวนจนงุนงงสงสัยยิ่ง มีแต่เก้าไท้กงหัวร่อฮาฮากล่าว

"มันบอกนั่นเป็นมาตุภูมิที่สามของมัน ยังสงสัยว่าเด็กร้ายกาจขโมยของมันอีกด้วยเลย"

งักเซ้งเทียนหัวร่อกล่าว

"เนื้อแห้งปลาแห้ง สุราห้าไหใหญ่ ข้าพเจ้าว่าแล้วผู้ใดไปตระเตรียมให้ข้าพเจ้า ? ฮา ฮา ที่แท้เป็นรังเก่าของเมี้ยวแป๊ะแปะนี่เอง ฮา ฮา...หัวขโมยไปขโมยของคนกันเองแล้ว"

ผู้คนทั้งหลายต้องหัวร่อด้วยความขบขันอีกครา โง้วเล้งจูหัวร่อกล่าว

"ในเมื่อเมี้ยวเล่ากอมีบ้านอยู่ที่นี้ หรือมิได้พบเห็นหุบเขาซาเซียนมาก่อนเลย ?"

เจ้าแม้วร้องดังสับสน เก้าไท้กงแปลให้ฟัง

"มันบอกมิได้พบเห็นร่องรอยเลย"

โง้วเล้งจูหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าก็เหลวไหลเสียจริง ในเมื่อผู้เผ่าอาภรณ์สีม่วงทั้งสามสามารถตั้งค่ายกลที่เลิศพิสดารสุดมหัศจรรย์ อย่าว่าแต่เมี้ยวตั้วกอเลย น่ากลัวกระทั่งไท้กงก็ยังไม่อาจเห็นเค้ามูลใดได้"

เก้าไท้กงรับโดยเปิดเผยไม่อับอาย

"แน่นอน แน่นอน ล้อนิ่วยี้มิใช่บอกเคยไปที่ปากหุบเขา ยังสามารถจำได้หรือไม่ ?"

ล้อซู่พู้พลันร้องด้วยความตระหนก

"จริงทีเดียว ข้าพเจ้าอาจเห็นมายาภาพหลอนตาก็ได้"

ผู้คนทั้งหลายเดินพลางสนทนาพลาง ตอนนี้เป็นเจ้าแม้วนำทางอีก โง้วเล้งจูเดินพลางบอกเล่าประสบการณ์ในหลายปีนี้โดยละเอียด จนถึงเรื่องที่ถ้ำมังกรเหล็กจึงยุติ

ล้อซู่พู้พอได้ฟังเรื่องล้อส่ายฮิวเล้ง น้ำตาต้องหลั่งไหลลงเป็นทาง สะอึกสะอื้นกล่าว

"นางเคยบอก แค้นของนั่งอ้วงซาจุนไม่คิดจะล้างแล้ว กระทั่งยังบอกเรื่องนางถอนตัวออกสำรวม ตอนนั้นข้าพเจ้าพัวพันนางไม่ยอมปล่อย จึงได้ลากนางติดตามมาด้วย การไปในครั้งนี้ เชื่อว่าต้องไม่ออกสู่ยุทธจักรอีกแล้ว"

งักเซ้งเทียนกล่าวบ้าง

"เยี่ยงนี้ก็ดีอยู่ มิเช่นนั้นยากจะหลีกเลี่ยงการแก้มือล้างแค้นของพวกล้อ-ส่ายได้"

เก้าไท้กงถอนใจกล่าว

"สามารถซ่อนตัวหรือไม่ยังเป็นปัญหา ยุทธจักรวุ่นวายสับสนปานนี้ กระทั่ง

ชายชราเสื้อสีม่วงทั้งสามคนเมื่อครู่ต่างยังไม่อาจจับเจ่าอยู่ได้อีกแล้ว"

ราชบุตรกั๊กล้อกล่าวบ้าง

"โง้วเฮียเคยบอก ทุกประการปล่อยให้มันเป็นไปเอง ที่จริงเซี่ยวอ๊วงตั้งใจกลับนครหลวง ภายหลังได้คิด ชั่วชีวิตหนึ่งสั้นนัก ไยไม่ออกท่องเที่ยวในยุทธจักรสักพักหนึ่ง กลับวังเท่ากับเข้ากรงขังชัด ๆ"

เทียนซัวซิ้งหัวร่อฮาฮากล่าว

"เยี่ยงนี้จึงสมกับผู้คนตั้งฉายาราชบุตรยุทธจักร เป็นกษัตริย์จะมีความหมายน่าสนใจใดกัน ?"

ราชบุตรกั๊กล้อหัวร่อกล่าว

"บัลลังก์ถ่ายทอดไม่ถึงตัวเราดอก อย่าว่าแต่ลาภยศศฤงคารก็ไม่ใช่เป็นที่เราปรารถนา เทียนซัวเฮีย พวกเราต้องผูกพันในยุทธจักรตลอดกาลนานแล้ว"

เจ้าแม้วที่นำหน้าพลันส่งเสียงร้องดัง ๆ คาดว่าคงถึงที่หมายแล้ว ล้อซูพู้โพล่งขึ้น

"อย่าสนทนากันอีกเลย ข้าพเจ้าหิว"

กิมเทียวลูบคลำท้องพลางกล่าว

"เรายังเป็นคนของเมื่อสองวันก่อน ตอนนี้ไม่บอกเรื่องกินยังพอทนทาน พอเอ่ยถึง นับว่าไม่อาจทนได้อีกแล้วจริง ๆ"

เก้าไท้กงกระโดดนำหน้าไปพลางส่งเสียง

"เรื่องอื่นเล่าฮิวไม่ต้องการถก ขอดื่มสุราของแม้วเฒ่าไหหนึ่งก่อนค่อยว่ากล่าว"

ผู้คนทั้งหลายพอถึงปากหุบเขา ที่แท้เป็นหน้าผาศิลา ที่เรียกว่าหุบเขา เนื่องที่เชิงหน้าผาเป็นแอ่งเว้าเข้าไป ด้านนอกมีหิมะน้ำแข็งสุมหนาหลายเชียะ ไหนเลยคาดคิด ด้านในจะเป็นอีกโลกหนึ่ง โง้วเล้งจูตามหลังเก้าไท้กงเข้าไป พอเหยียบย่างถึงปากถ้ำก็หัวร่อส่งเสียง

"นี่น่ากลัวยังมีชั้นบน"

ล้อซูพู้คว้าแขนมันแนบแน่น อดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"ถ้ำนี้ชอนขึ้นสูง"

เทียนซัวซิ้งกล่าวบ้าง

"ที่นี้คล้ายคลึงกับที่อยู่ของเรา ภายในอาจจะเป็นหุบเขาทรงกลมคล้ายบ่อโบราณ เอ๊ะ ! คล้ายมีอากาศอบอุ่นแล้ว"

ชั่วชีวิตราชบุตรกั๊กล้อยังไม่เคยเห็นความพิสดารปานนี้มาก่อน ต้องร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"หรือภายในจะมีบุปผาเบ่งบานสะพรั่ง ความอบอุ่นดั่งฤดูชุนเทียนได้ ?"

เทียนชัวซิ้งหัวร่อตอบ

"นี่จะมหัศจรรย์อย่างไร ซูมี้ชัว เทียนชัว อากิมชัว คุนลุ้นชัว ฮา ฮา สถานที่เช่นนี้ยังมีอีกมากหลายนักดอก"

เดินในถ้ำอยู่เนิ่นนาน จนตอนนี้พื้นจึงราบเรียบ ได้ยินงักเซ้งเทียนที่เบื้องหน้าร้องขึ้น

"เร่งฝีเท้าด้วย ใกล้ถึงแล้ว เมี้ยวแป๊ะแปะเริ่มก่อไฟย่างเนื้อแล้ว"

ชั่วครู่ พลันเห็นเบื้องหน้ามีเงาสีขาว พอเพ่งมองต้องร้องด้วยความปีติ

"ในนั้นมีบึงน้ำ !"

โง้วเล้งจูพอออกจากปากถ้ำรีบกวาดตามอง ทราบว่ามิใช่บึงน้ำ แต่เป็นสระน้ำเล็ก ๆ ที่น้ำใสเห็นก้น ตอนนี้เป็นเวลารุ่งอรุณ น้ำในสระถูกหิมะบนยอดเขาสะท้อนมีประกายสีขาวแวววาว ผนังรอบข้างสูงชันราวขวานเทพยดาถากไว้ สูงจนไม่มีปัญญาคำนวณระยะได้ รอบบริเวณกว้างประมาณสี่ร้อยไร่ นอกจากปากถ้ำ ถึงกับไม่มีทางอื่นใดเข้าออกได้อีก สระอยู่กึ่งกลางของหุบเขา รอบสระเป็นดอกไม้พันธุ์พิสดารเรียงราย นับเป็นดินแดนสวยงามปานวิมานเมฆจริง ๆ

งักเซ้งเทียนชี้ด้านตะวันออกกล่าว

"พวกท่านดู ด้านนั้นมีถ้ำใหญ่อยู่สิบกว่าถ้ำ ภายในพอจะเป็นที่พักผ่อนฝึกฝีมือน้ำในสระเป็นน้ำอุ่น ทั้งยังมีปลาประหลาดมากมายนับไม่ถ้วนด้วย"

ล้อซู่พู้เดินไปที่ริมสระ เพ่งมองพลางร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"มีปลาลายอยู่นับไม่ถ้วนจริง ๆ พวกมันไฉนมีชีวิตอยู่ในน้ำอุ่นได้ ?"

โง้วเล้งจูหัวร่อตอบ

"ในพิภพอันกว้างใหญ่ มีความมหัศจรรย์นานาอยู่มากหลาย ไหนเลยเห็นเป็นเรื่องน่าแตกตื่นสงสัยได้"

เก้าไท้กงกล่าวบ้าง

"พวกเราอยู่ที่นี้ อย่าถูกศัตรูสกัดทางออกไว้จึงประเสริฐ"

เทียนชัวซิ้งกล่าวบ้าง

"มีตัวร้ายเกาจนัดเค้มครอง เฒ่าท่านวางใจให้เต็มที่เถิด"

ผู้คนทั้งหลายเดินรอบ ๆ สระ เมื่อมาถึงหน้าถ้ำใหญ่แห่งหนึ่ง งักเซ้งเทียนกับเจ้าแม้วจัดสุราอาหารมาตั้งไว้เรียบร้อยแล้ว

หลังจากดื่มกินอิ่มหนำ ในหุบเขามีแสงสว่างเจิดจ้า โง้วเล้งจูกล่าว

"พวกเราพักผ่อนกันสักชั่วยามเถิด วันนี้อาจมีความครึกครื้นเหนือธรรมดาเกิดขึ้นได้"

งักเซ้งเทียนตรวจร่างกายของมัน รู้สึกไม่มีความผิดปกติอื่นใดสักน้อยนิด ต้องกล่าวด้วยความลิงโลดยินดี

"อาจารย์ ข้าพเจ้าไม่เหน็ดเหนื่อย พวกท่านอยู่พักผ่อนที่นี่ ข้าพเจ้าจะออกไปสำรวจความเคลื่อนไหวได้หรือไม่ ?"

"ก็ได้ แต่ยังคงปลอมแปลงโฉมหน้าเหมาะสมกว่า และอย่าได้เป็นฝ่ายลงมือต่อผู้อื่นโดยเด็ดขาด"

"ศิษย์น้อมรับคำสั่ง"

งักเซ้งเทียนเดินไปที่อีกถ้ำหนึ่ง นั่นเป็นห้องนอนเก่าของเจ้าแม้วในครั้งกระโน้น มันรื้อนั่นรื้อนี่ รื้อจนพบเสื้อหนังลิงอุรังอุตังชุดหนึ่ง ทั้งยังมีหมวกหนังอีกด้วย ตัดเย็บในแบบของชาวป่า โดยหันขนออกนอก เมื่อสวมใส่แล้วไม่ผิดกับลิงอุรังอุตังตัวใหญ่เลย ยิ่งเกร็งกำลังภายในให้เนื้อที่หน้ายุบลงจนเหลือหนังหุ้มกระดูก ยิ่งคล้ายวานรไม่ผิดเพี้ยน

เจ้าแม้วคล้ายดั่งทราบมันจะไปรื้อของอยู่ก่อนก็ปาน รู้สึกไม่ว่างใจนัก เมื่อออกไปดูเห็นสภาพนั้นของงักเซ้งเทียนต้องหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหวด้วยความขบขัน

ผู้คนทั้งหลายได้ยินรีบวิ่งออกไปดู ต่างงุนงงวูบหนึ่งแล้ว ล้อซู่พู้หัวร่อคักคักกล่าว

"เซ้งยี้ระวังไว้ อย่าได้พบกับพรานป่าเสียเล่า ?"

เก้าไท้กงหัวร่อฮาฮากล่าว

"น่ากลัวในแผ่นดินยังไม่มีนายพรานเก่งกาจสามารถพบ เด็กน้อยใช้ได้แล้ว เพียงจัดการเสื้อกางเกงให้มิดชิดก็ตบตาได้สนิท นับว่าไม่มีพิรุธให้ถูกจับได้แล้ว ยามพบศัตรูหยอกล้อให้สนุกสนานสมใจ ก่อกวนพวกมันจนสมองพองโตให้ได้"

งักเซ้งเทียนได้ฟังต้องเบิกบานเป็นยิ่งนัก อ้าปากร้องแว้แว้ดังสับสน จนคล้ายเป็นเสียงร้องของลิงอุรังอุตังไม่ผิดเพี้ยน ล้อซู่พู้ขบขันจนหัวร่อตัวงอไปงอมา

ผู้คนทั้งหลายต่างหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหว โง้วเล้งจูเปิดปากกล่าว

"เซ็งยี้อย่าก่อกวนอีกเลย รีบออกไปเถิด พวกเราจะรอข่าวดีของเจ้า"

งักเซ้งเทียนยกสองมือยืด ๆ หด ๆ สาวเท้าสองก้าวกระโดดไปสามก้าว แยกเขี้ยวหัวร่ออิฮิกล่าว

"ฝึกอีกชั่วครู่ ยิ่งคล้ายคลึงแล้ว !"

เก้าไท้กงหัวร่อกล่าวบ้าง

"เท่านี้ก็คล้ายมากแล้ว ไปเถิด เจ้าไม่กลับมาพวกเราไม่ไป"

ล้อซูพู้เห็นมันใกล้ออกจากปากถ้ำ จึงร้องดัง ๆ

"เซ้งยี้ กระบี่เล้งมั้วของเจ้าเล่า ?"

งักเซ้งเทียนตบที่หว่างเอว แล้วมุดออกจากปากถ้ำไป พอพ้นปากถ้ำ จัดเสื้อผ้าที่ขอบกางเกงให้เรียบร้อย แล้วทะยานกายขึ้นไปบนยอดเขาน้ำแข็ง เนื่องจากมีกำลังภายในเลอเลิศสูงสุด ปลายเท้าจึงมิได้ทิ้งร่องรอยแม้สักน้อยนิด ดูในระยะไกลหรือใกล้ไม่ผิดกับลิงอุรังอุตังที่แสนรู้เลย

ผิดคาดหมายอย่างยิ่ง งักเซ้งเทียนข้ามยอดเขาน้ำแข็งลูกที่สอง กวาดตาก็มองเห็นลิงอุรังอุตังฝูงใหญ่ไม่ต่ำกว่าสี่สิบตัว มีใหญ่มีเล็ก กำลังก้าวช้า ๆ เข้าไปในหุบเขาแห่งหนึ่ง

งักเซ้งเทียนเกิดอารมณ์สนุกของทารก รีบโถมไปที่หุบเขานั้นบ้าง

ลิงอุรังอุตังมีสัญชาตญาณปราดเปรียวยิ่ง ได้ยินเสียงผิดปกติตั้งแต่ไกล มีหลายตัวซึ่งใหญ่ที่สุดในฝูงส่งเสียงกู่ขึ้นมาก่อนด้วย

งักเซ้งเทียนเลียนเสียงของมันกู่พลางวิ่งไปพลาง แต่มันไม่กล้าเข้าใกล้มากนัก เพราะทราบลิงอุรังอุตังฉลาดมาก เข้าใกล้จะต้องถูกพวกมันจับพิรุธได้แน่ จึงยังทอดระยะไกลหลายสิบวาเสมอมา

ทันใดนั้น มีเสียงคนแว่วขึ้นที่เบื้องบนหุบเขา งักเซ้งเทียนเงยหน้าเพ่งมอง ชั่วครู่ก็เห็นมีเงาร่างสี่สายปรากฏขึ้นบนผาน้ำแข็ง จำได้ทันทีว่าเป็นเลี้ยวตังชังเล้ง คุ้งฮวงซิ่งพั้ว ซูมี้ซิ่งกุน กับพูท้อซิ่งเจ็ง

งักเซ้งเทียนทราบ ซูมี้ซิ่งกุนมีฉายาขึ้นจากภูเขาซูมี้ (สุเมรุ) แน่ใจว่าท่านต้องคุ้นเคยกับภูเขาซูมี้มาก รีบส่งเสียงทางลมปราณทันที

"ผู้อาวุโสทั้งสี่ ผู้เยาว์คืองักเซ้งเทียน โปรดรีบข้ามยอดเขาน้ำแข็งทางทิศตะวันตกอีกสี่ลูก ที่นั่นมีหุบเขาใบไม้ผลิตลอดกาลแห่งหนึ่ง อาจารย์กับเก้าไท้กงต่างอยู่ที่นั่นพร้อมหน้า"

งักเซ้งเทียนมิใช่ส่งเสียงทางลมปราณให้กับคนเดียว ดังนั้นทั้งสี่จึงได้ยินถ้วนทั่ว ซูมี้ซิ่งกุนหันมองลงมาพลางส่งเสียง

"ทารกนั้นอยู่ที่ใดกัน เสียงนี้ดังจากไม่ไกลนัก ท่านทั้งหลายรีบด้วย ศัตรูทางด้านหลังใกล้จะเข้ามาถึงแล้ว หุบเขาเชี่ยงชุนก๊กนั้นเรารู้จัก เป็นสถานที่อยู่แห่งหนึ่งของเฮยนีลู"

คุ้งฮวงซิ่งพั้วส่งเสียงดัง ๆ

"ป้อป้อ (ผู้ใหญ่เรียกผู้เยาว์ด้วยความรักปานของวิเศษ) เจ้าอยู่ที่ใด ? ด้านหลังมีศัตรูไม่น้อยจะผ่านเส้นทางนี้ กลุ่มแรกเป็นพวกฮั่วฮะน่อเซียนกับสองป่า ใกล้จะมาถึงในบัดดลแล้ว"

ท่านมักเรียกงักเซ้งเทียนเป็นป้อป้อเสมอมา งักเซ้งเทียนได้ยินจึงหัวร่อส่งเสียงทางลมปราณ

"ป้อป้ออยู่ในหุบเขาทางเบื้องล่างนี้เอง มิเป็นไร ให้ฮั่วฮะน่อเซียนมาเถิด ผู้เฒ่าทั้งสี่อย่าเพิ่งไปก็ได้ เพื่อดูลิงอุรังอุตังหยอกล้อหมีหมา ฮา ฮา ประกันว่าผู้เฒ่าทั้งสี่ต้องชื่นชมสมใจแน่"

พูท้อซิ่งเจ็งประนมมือสรรเสริญพระพุทธคุณแล้วกล่าว

"ประสกคุ้งฮวง ทารกอยู่ที่ด้านหลังฝูงลิงอุรังอุตังนั้นเอง"

เลี้ยวตังซังเล้งหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ในหุบเขามองปราดเดียวก็เห็นได้ทั่ว ไหนเลยมีเงาร่างคนหลงเหลือ หรือที่พลัดเดี่ยวตัวนั้นก็คือมัน ?"

งักเซ้งเทียนทราบว่าถูกผู้เฒ่าทั้งสี่สังเกตที่ทางออกแล้ว จึงส่งเสียงทางลมปราณ

"ลิงอุรังอุตังในหุบเขาซูมี้ไม่กลัวคน ผู้เฒ่าทั้งสี่รีบลงหุบเขาซ่อนตัวไว้ มิเช่นนั้นอาจถูกศัตรูพบเห็นร่องรอยก็ได้"

ซูมี้ซิ่งกุนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"มันเป็นลิงอุรังอุตังที่พลัดเดี่ยวนั้นจริง ๆ ทารกนี้ออกจะซุกซนเกินไปแล้ว"

เลี้ยวตังซังเล้งหัวร่อกล่าว

"มันอาจมีจิตเจตนาใดอยู่ก็ได้ พวกเราข้ามไปผาน้ำแข็งฝั่งตรงข้ามแล้วค่อยซ่อนตัว อย่างไรต้องขอดูมันจะก่อกวนลวดลายปีศาจใด"

ทั้งสี่คนเกร็งลมปราณเหินฟ้าผ่านศีรษะงักเซ้งเทียนไป ลับหายทางด้านหลังหน้าผาโดยเร็ว ดีที่ฝูงลิงอุรังอุตังก็ไม่หนีจากที่เดิม แต่พอเห็นเงาคนวูบผ่านไป

ต่างส่งเสียงสับสนเซ็งแซ่ไม่หยุดยั้ง

งักเซ้งเทียนพลันส่งเสียงทางลมปราณ

"แย่แน่ อาจารย์ไม่วางใจ พวกท่านต่างมากันแล้ว พั่วพั้ว โปรดรีบบอกให้พวกท่านซ่อนตัวไว้ ศัตรูห่างอีกเพียงสองยอดเขาเท่านั้น"

คุ้งฮวงซิ่งพั้วได้ยินกระโดดปราดออกมา โลดละลิ่วขึ้นหน้าผาน้ำแข็งไปก็เห็นพวกโง้วเล้งจู เก้าไห้กง ล้อซู่พู้ เทียนซัวซิ้ง ราชบุตรทั้กล้อ กิมเทียว กับเจ้าเม้ว มาถึงจริง ๆ รีบปราดเข้าไปทักทายก่อน

งักเซ้งเทียนเห็นระยะห่างกันไกลมาก ทราบว่ายากจะถูกศัตรูพบเห็น อีกครู่หนึ่ง เห็นหน้าผาที่ฝั่งตรงข้ามมีเงาร่างปรากฏขึ้นสี่สาย มันมีไหวพริบวูบขึ้น รีบส่งเสียงคำรามร้องให้แก่ลิงอุรังอุตัง

ลิงอุรังอุตังอย่างไรก็เป็นสัตว์ป่า ยังคงแยกเท็จจริงไม่ออกได้ โดยเฉพาะมีสัญชาตญาณคล้อยตามพวกมาก พอมีพวกพ้องส่งเสียง พวกมันพากันส่งเสียงตามทันที ดังนั้นเอง ทั้งหุบเขาจึงมีแต่เสียงร่ำร้องของลิงอุรังอุตังจนสนั่นหวั่นไหว

งักเซ้งเทียนเห็นก่อกวนได้ผลตามแผน รีบโถมไปที่ผาฝั่งตรงข้าม ฝูงลิงอุรังอุตังเมื่อเห็นพวกพ้องจู่โจมศัตรูถึงกับทยอยพุ่งตัวติดตามไปยังหน้าผาฝั่งตรงข้ามหมดสิ้น

เงาร่างสี่สายที่มาในคราวนี้ คือฮั่วฮะน่อเซียนกับศิษย์ทั้งสองของมัน พวกมันยังมิทันสำรวจชัยภูมิชัดเจน ก็ได้ยินเสียงลิงอุรังอุตังขู่คำราม อดเกิดความรู้สึกประหลาดใจไม่ได้

อื้อป้าตี่มีรูปกายต่ำเตี้ยที่สุด ยามยืนตัวตรงยังไม่เทียมเท่ากับงักเซ้งเทียนที่อยู่ในคราบของลิงอุรังอุตัง เมื่อเห็นมันเข้ามาใกล้จึงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เดียรัจฉาน เจ้ามาหาที่ตาย !"

ขณะส่งเสียงตวาด สะบัดฝ่ามือฟาดไปที่งักเซ้งเทียนปานสายฟ้า

งักเซ้งเทียนตอนนี้มีพลังฝีมือระดับใดแล้ว แม้ให้พวกมันอาจารย์กับศิษย์ร่วมมือกันกลุ้มรุมก็ไม่แยแสกังวล แต่เนื่องจากมีคำปรามของโง้วเล้งจูอยู่ก่อน จึงไม่คิดจะลงมือทันที ดังนั้นกระโดดหลบออกทางด้านข้าง แล้วทะยานเข้าไปใส่อีกครา

อื้อเฮงฮั้วพอเห็นต้องร้องด้วยความตื่นเต้น

"ลิงตัวนี้รู้จักวิทยายุทธ์ ตี่ยื้ออย่าทำอันตรายมัน อาจารย์จะจับมาเลี้ยง"

อื้อป้าตี่หัวร่อฮาฮากล่าว

"ลิงอุรังอุตังตัวใดไม่รู้จักกระโดด"

กระบวนท่าแรกของมันไม่ได้ผล ฟาดติดตามมาอีกหลายกระบวนท่าในบัดดล

งักเซ้งเทียนกระโดดหลบซ้าย ๆ ขวา ๆ จนทุกกระบวนท่าของมันผิดเป้าโดยสิ้นเชิง เมื่อเป็นเช่นนี้อื้อป้าเทียนก็มิอาจสะกดกลั้นได้อีกแล้ว ได้ยินมันคำราม

"เดียรัจฉานตัวนี้ร้ายกาจเหนือธรรมดา ชือตี่ เรามาช่วยท่าน"

งักเซ้งเทียนกลัวถูกอื้อเฮงฮั้วสังเกตพิรุธออก รีบหลอกล่อสองป่าลงไปในหุบเขา ลิงอุรังอุตังเป็นสัตว์ป่าที่มีความดุร้ายอย่างยิ่ง พากันกระโดดเข้าจู่โจมใส่สองคนทันที

งักเซ้งเทียนพอเห็นต้องลอบหัวร่อคำนึง

'วิเศษมาก บุกเข้าไป มีเราคุ้มกันให้พวกเจ้า'

งักเซ้งเทียนตอนนี้เกร็งกำลังภายในเข้าใส่สองมือแล้ว ทะยานเข้ารุกตีโต้กับสองป่า แต่เท้ายังคงใช้การกระโดดโลดเต้นดั่งวานร

ใยแป๊ะฮะบนหน้าผาดูจนต้องร้องด้วยความตระหนก

"เฒ่าเหลวไหล ตัวนั้นอาจเป็นเจ้าลิงอุรังอุตังและน่ากลัวเคยผ่านการฝึกสอนจากยอดคนมา ท่านดูมันรุกรับตีโต้เป็นระเบียบแบบแผน พลังหมัดยังหนักหน่วงอย่างยิ่งอีกด้วย"

อื้อเฮงฮั้วยิ่งดูยิ่งประหลาดใจ ผงกศีรษะตอบ

"อุรังอุตังตัวนั้นถึงกับต้านศิษย์ของเราทั้งสองคนได้ อาจเป็นสัตว์เลี้ยงของลัทธิเล่านั้นแล้ว"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องลอบหัวร่อจนคำนึง

'ภายหน้ายังต้องให้พวกเจ้ามาลงมือเองดอก'

อื้อป้าเทียนพลันร้องสุดเสียง

"ชือตี่ ท่านไปรับมือสองตัวที่ไร้ประโยชน์ ส่วนตัวร้ายกาจนี้มอบให้เราจับมันเอง"

อื้อป้าตี่ร้องเสียงดัง

"ไม่ได้ ตัวร้ายกาจนี้คอยขัดขวางทุกที่ทาง"

เสียงมันไม่ทันขาดคำ พลันรู้สึกถูกฟาดเข้าใส่กลางหลังอย่างหนักหน่วงจนหน้ามืดตาลาย เสียหลักเซถลาออกไปหลายก้าว ต้องคำรามดัง ๆ

"ชือเฮียระวัง ลิงตัวนี้มีพลังหนักหน่วงรุนแรงที่สุด"

อื้อป้าเทียนดูออกแต่แรกแล้ว ต้องร้องด้วยความตระหนก

"ซือตี๋ นั่นเป็นหมัดจากกำลังภายใน"

มันเสียสมาธิส่งเสียงไป จึงถูกงักเซ้งเทียนพุ่งเข้ามาดุจสายฟ้า สะบัดมือตบ ฉาด ฉาด เข้าใส่สองแก้ม ตบจนโลหิตทะลักออกจากปากเป็นเส้นสาย ส่งเสียงอ้อแอ้ตลอดเวลา

อื้อป้าตี่ยกสองหมัดถลันเข้าช่วยเหลือไม่ทันท่วงที กระวนกระวายจนขู่คำรามปานคลุ้มคลั่ง

งักเซ้งเทียนก้มศีรษะหลบ พลันประกบนิ้วจี้ออกไป ถึงกับใช้กระบวนท่ากระบี่ไต้ทีล้อแล้ว !

อื้อป้าตี่ครางเบา ๆ ถูกพลังดรรชนีจี้จนกระเด็นออกไปไกลสามวา อ้าปากกระอักโลหิตพุ่งเป็นลำยาว แทบไม่อาจจะหยั่งเท้าทรงกายได้แล้ว

อื้อเฮงฮั้วพอเห็นต้องตระหนกยิ่ง รีบชวนภรรยาพุ่งตัวลงจากหน้าผาพลางร้องสุดเสียง

"ศิษย์เราทั้งสองรีบถอย นั่นเป็นสัตว์แสนรู้ !"

อื้อป้าเทียนตอนนี้ตาแดงฉานด้วยความคลั่งแค้น มิว่าผู้ใดก็อย่าหมายห้ามมันได้เลย ยังคำรามด้วยโทสะ

"เราไม่ฆ่าเดียรัจฉานตัวนี้ไม่ขออยู่เป็นคน"

งักเซ้งเทียนลอบแค่นหัวร่อคำนึง

'เจ้าพร่ำคำเดียรัจฉานมากเกินไปแล้ว กินกระบวนท่ากระบี่ไต้ล้อทีของเราเสียบ้างเถิด'

ในขณะครุ่นคิด พอดีอื้อป้าเทียนโถมเข้ามาถึง จึงคำรามเสียงเกรี้ยวกราด สะบัดฝ่ามือขวาฟาดเฉียงออกไปดังสายฟ้า

อื้อป้าเทียนรู้สึกตาลายไปวูบ ที่หว่างเอวปวดแปลบจับจิตใจ ถึงกับถูกฟาดใส่ถนัดถนี่ไปฝ่ามือหนึ่ง

อื้อเฮงฮั้วถลันเข้าช่วยไม่ทันท่วงที รีบสั่งให้ไยแป๊ะฮะประคองมันไว้ ส่วนตัวเองตวาดดังสนั่นหวั่นไหว โหมกำลังสุดฝีมือไป

งักเซ้งเทียนไม่หวั่นไหวกังวลเลย เมื่อเหลือบเห็นอื้อป้าตี่ลอบเร้นเข้ามาทางด้านหลัง มันต้องคำนึง

'เมื่อครู่ไม่อาจให้เจ้าล้มเกลือกกลิ้งดิ้นรน คราวนี้ต้องผิดกันแล้ว'

งักเซ้งเทียนรู้สึกพลังหมัดกระหน่ำเข้ามาทั้งหน้าหลัง มันรีบสะบัดสองฝ่ามือออกไปพร้อมกัน มือขวาใช้กระบวนท่ากระบี่มีทีแสร้งจู่โจมอื้อเฮงฮั้ว อื้อเฮง-ฮั้วที่ไม่รู้จัก เพียงรู้สึกมีเงาฝ่ามือกระจายเข้ามาทั้งสี่ทิศแปดทาง ตระหนกจนลนลานถีบเท้าหลบออกด้านข้าง ทะลักกำลังภายในทั้งมวลออกต่อต้านสุดแรง

แต่มันต่อต้านเข้าใส่อากาศว่างเปล่า เพราะมือซ้ายของงักเซ้งเทียนถูกใช้ออกไปก่อนแล้ว พอเห็นฝ่ามือขวาหลอกล่อศัตรูได้ผล พลิ้วหลบออกด้านข้างครึ่งเชียะร้องเสียงแว้ดดังประหลาดพิกล ฝ่ามือซ้ายฟาดกับหลัง ที่ใช้ยังคงเป็นกระบวนท่ากระบี่ได้ล้อที

อื้อป้าตี่ลอบจู่โจมไม่ได้ผล แขนซ้ายกลับถูกฟาดจนดังกร๊อบ กระดูกหักจากกันทันที สร้างความเจ็บปวดต่อมันจนแผดร้องเสียงโหยหวน ล้มลงเกลือกกลิ้งกับพื้นจนวุ่นวาย

ความเคลื่อนไหวทั้งมวลนี้รวดเร็วเกินไป จนผู้คนตาลายพร่างพรายไม่สามารถเห็นชัดเจนได้ ใยแป๊ะฮะเพิ่งถลันเข้าประคองอื้อป้าเทียนไว้ พลันได้ยินอื้อป้าตี่แผดร้องขึ้นมา นับว่าขู่ขวัญนางจนมือเท้าเปะปะวุ่นวายจริง ๆ ดังนั้น รีบปล่อยอื้อป้า-เทียนไปช่วยอื้อป้าตี่อีก

อื้อเฮงฮั้วตอนนี้ได้ทุ่มเทไม้ตายในชั่วชีวิตออกหมดสิ้น กระหน่ำจู่โจมด้วยอานุภาพหักโหมอำมหิต กลัวลิงอุรังอุตังจะฉกฉวยโอกาสได้ชัยรุกไล่เข้ามาซ้ำเติม

งักเซ้งเทียนลงมือกับมันไปพลาง สนใจเหตุการณ์รอบข้างไปพลาง พลันได้ยินเสียงทางลมปราณของโง้วเล้งจูกระทบโสต

"เซ้งยี้ระวัง บนหน้าผาเบื้องหน้ามียอดฝีมือปรากฏร่วมหนึ่งร้อยคน ในจำนวนนั้นมีอาจารย์กับศิษย์อั้งกี้ก้าจู๊ปะปนอยู่สิบคน ห่างจากซ้ายมือของมันประมาณหกสิบวาเป็นพวกลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซ สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียกับพวกศิษย์ ยังมียอดฝีมือที่ไม่เคยเห็นหน้าอีกเจ็ดสิบกว่าคนด้วย"

งักเซ้งเทียนได้ยิน รีบฉวยโอกาสสนใจทางด้านหลัง พบเห็นบนหน้าผามีเงาสับสนอยู่จริง ๆ รีบส่งเสียงทางลมปราณ

"อาจารย์ ท่านผู้เฒ่าคุ้มครองพวกกันเองไว้ เอ๊ะ ! คนของฝ่ายเราเพิ่มขึ้นแล้ว"

โง้วเล้งจูเห็นกำลังภายในของมันยิ่งนานยิ่งแกร่งกร้าวสมบูรณ์ รู้สึกปลาบปลื้มประโลมเป็นยิ่งนัก ส่งเสียงทางลมปราณมาอีก

"คนของฝ่ายเรามาแทบครบหน้าแล้ว ตอนนี้มีถึงห้าสิบสามคน อาจยังมีมาสมทบอีกก็ได้ เจ้าเพียงระวังตัวไว้ ด้านนี้ไม่ต้องให้เจ้ากังวลแทน"

งักเซ้งเทียนได้ฟังยิ่งวางใจ รีบใช้ท่วงท่าการกระโดดโลดเต้น แยกสองฝ่ามือในสองวิชา โดยมือซ้ายใช้วิชากระบี่มี้ที มือขวาใช้วิชากระบี่ไต้ล้อที กระหน่ำจู่โจมจนอื้อเฮงฮั้วเหงื่อแตกโชมกาย ปัดป้องรับมือแทบไม่ทัน นับว่าไม่มีโอกาสตีโต้หลงเหลืออีกเลย

ใยแป๊ะฮะพอเห็นสามีทุลักทุลีปานนั้น นางต้องเกิดความหวาดหวั่นขวัญเสียบ้างแล้ว ทั้งยังไม่มีเวลาครุ่นคิดใคร่ครวญอีกด้วย รีบรวบร่างสองศิษย์ที่บาดเจ็บสาหัส กระโดดออกไปยืนในระยะห่างไกล

ทันใดนั้น มีเงาร่างสองสายพุ่งลงมาจากหน้าผา นางมองปราดเดียวก็จำได้เป็นศิษย์ของป้าอ๊วงตง จึงรีบออกคำสั่ง

"พวกเจ้าอยู่เฝ้าซือเฮียทั้งสองที่เกร็งกำลังภายในรักษาตัว"

เมื่อมีศิษย์อีกสองคนมาแทนตัวแล้ว นางทะยานกลับเข้าไปร่วมมือกับสามีตีโต้การจู่โจมของลิงยุรังยุดังอย่างดุเดือด

พลังฝีมือของงักเซ้งเทียนตอนนี้ สูงถึงระดับไม่แยแสทั้งสองในสายตาอีกแล้ว มันทราบ สองสามีภรรยานี้นอกจากมีประสบการณ์โชกโชนชำนาญแล้ว กำลังภายในยังไม่เข้มแข็งเทียบเท่าสองป้าเลย ดังนั้น ลงมือฝึกสองวิชากระบี่ที่ลอบเรียนมาต่อไป

"เซ้งยี้ระวัง ! อย่าให้อื้อเฮงฮั้วมีเวลาใช้วิชาจี้ซิ้งซูเล้ง (สยบประสาทบังคับวิญญาณ) เป็นอันขาด"

งักเซ้งเทียนได้ยินเสียงทางลมปราณของอาจารย์เตือนมาอีกครั้ง ต้องตระหนกจนใจสะท้าน มันไม่ทราบหากฝ่ายตรงข้ามใช้สุดยอดวิชานั้นแล้วจะเป็นสภาพใดกัน ? จึงบังเกิดความระมัดระวังตื่นตัวกว่าเดิม

"เฒ่าเหลวไหล ให้เรารับมือคนเดียว ท่านถอนตัวไปอยู่ด้านหลังเรา ไม่ลงมืออำมหิตในตอนนี้ เราสองจะต้องถูกชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดินหัวร่อเย้ยหยันเป็นแน่แท้"

นั่นเป็นเสียงของใยแป๊ะฮะ นางกล่าวแผ่วเบาอย่างยิ่ง แสดงว่าโหมกำลังมาหมดสิ้น ไม่มีปัญญาส่งเสียงทางลมปราณได้อีกแล้ว

อื้อเฮงฮั้วยิ่งตื่นเต้นมากกว่า มันหอบหายใจพลางส่งเสียงกระท่อนกระแท่น

"เดียรัจฉานตัวนี้มีกระบวนท่าที่พิสดารเกินไป เร็วเกินไป เราไม่มีปัญญา

ถอนตัวไปเกริ่งกำลังแล้ว แม้สามารถก็ไม่มีปัญญาใช้หลักวิชาเข้าในตัวเดียรัจฉานได้นางเฒ่า พวกเราไม่อาจต่อต้านสืบต่อไปแล้ว ถอนตัวในตอนนี้ อย่างมากก็อัปยศเท่านั้น หากกัดฟันต่อสู้สืบไป ต้องถูกเดียรัจฉานทำอันตรายบาดเจ็บสาหัสแน่นอน"

งักเซ้งเทียนเปรื่องปราดหลักแหลมปานใด ได้ยินต้องครุ่นคิด

'ที่ว่าลงมืออำมหิต เฮอะ เฮอะ นั่นต้องเป็นการใช้วิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณแล้ว วิเศษมาก เราไม่ปล่อยให้เจ้ามีโอกาสถอนตัวไปดอก'

ทันใดนั้น ได้ยินเสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบลงมาจากหน้าผาแล้วกล่าว

"สามีภรรยาอื้อเฮียท่านเป็นไรไป ? กระทั่งสัตว์ป่าตัวเดียวก็ไม่อาจตัดใจเข่นฆ่าได้"

อื้อเฮงฮั้วเดือดดาลจนต้องคำราม

"ซีหัวพู อย่าได้เย้ยหยันเหน็บแนมเรา มีความเป็นคนจงลงมาลองดูบ้าง"

"ฮา ฮา อื้อเฮียดูแคลนเราเกินไปแล้ว ระวัง ! ทางด้านข้างห่างเพียงสิบสองวายังมีอีกสองตัว ดูเราก้าจู๊จะสังหารในกี่กระบวนท่า ?"

นั่นเป็นคำเย้ยหยันที่อั้งกี๊ก้าจู๊จงใจว่ากล่าวต่อฮั่วฮะน่อเซียน

เสียงของมันขาดคำร่างพุ่งลงมาถึง เดินอาด ๆ เข้าหาลิงอุรังอุตังสองตัวนั้นทันที

งักเซ้งเทียนจงใจขับไล่สองตัวที่มาช่วยเหลือให้ออกไปเอง เมื่อเห็นอั้งกี๊ก้าจู๊ต้องการไปฆ่าพวกมัน แค่นหัวร่อในใจคำนึง

'คราวเคราะห์ของเจ้าก็มาถึงแล้ว'

มันพลันทอดทิ้งสามีภรรยาอื้อเฮงฮั้ว คำรามพุ่งปราดไปไกลเจ็ดแปดวา สองฝ่ามือกระหน่ำพร้อมกัน จู่โจมเข้าใส่กลางหลังอั้งกี๊ก้าจู๊

อั้งกี๊ก้าจู๊ไหนเลยคาดคิด ลิงดุร้ายจะพลันเปลี่ยนเป้าหมาย พอรู้สึกมีพลังลมทะลักเข้ามาทางด้านหลัง รีบหันร่างสะบัดฝ่ามือออกต่อต้านทันที

พลังทั้งสองฝ่ายพอปะทะ เสียงระเบิดดังสะเทือนเลือนลั่น อั้งกี๊ก้าจู๊ถูกฟาดกระเด็นขึ้นอากาศร่วมสามเชียะ !

สามีภรรยาอื้อเฮงฮั้วยากจะมีโอกาสนี้ พากันถอยไปที่ข้างศิษย์ที่กำลังรักษาตัวนานแล้ว เมื่อได้ยินเสียงระเบิดพากันหันหน้ามอง แลเห็นอั้งกี๊ก้าจู๊ฉวยสภาวะนั้นพลิ้วตัวลอยละลิ่วออกไปไกลกว่ายี่สิบวา สีหน้าถึงกับกลายเป็นซีดขาว อื้อ-เฮงฮั้วทราบมันมิได้บอบช้ำบาดเจ็บ แต่ซีดขาวเพราะความหวาดหวั่นขวัญเสีย จึง

แค่นหัวร่อเย้ยหยันบ้าง

"ชีทัวพู เข้าไปฆ่าเลย เฮอะ เฮอะ ..."

งักเซ้งเทียนไม่สามารถฟาดมันบาดเจ็บ ในพลังฝ่ามือก็มีความนับถือพลังฝีมือของมารร้ายเหล่านี้เช่นกัน มันได้ทุ่มเทกำลังต่อสู้มาเป็นเวลายาวนานไม่น้อยแล้ว ดังนั้น จึงยืนสงบเพื่อโคจรลมปราณพักผ่อนบ้าง

อั้งกี๊ก้าจู๊ทั้งตระหนกทั้งเดือดดาล ได้ยินเสียงเย้ยหยันยังไม่สนใจ เงยหน้าขึ้นตวาดใส่หน้าผา

"ทารกทั้งหลายยังไม่ลงมา รีบจับเป็นเดียรัจฉานตัวนี้โดยด่วน"

อื้อเฮงฮั้วคล้ายดั่งมีแผนร้ายอื่นอยู่ กลัวฝ่ายมันจะมีคนบาดเจ็บล้มตายมากขึ้น จึงตวาดไป

"ชีทัวพู ศิษย์ของท่านเปรียบกับศิษย์ของเล่าฮูได้หรือไม่ ? หรือยังจะเรียกพวกมันลงมาหาที่ตาย ?"

อั้งกี๊ก้าจู๊ก็เห็นความร้ายกาจที่เบื้องหน้าชัดเจน ใจมันยอมแพ้แต่ปากไม่ยอม จึงแค่นหัวร่อสวนคำ

"เดียรัจฉานนี้นับเป็นสัตว์แสนรู้จริง ๆ อื้อเฮียคิดจะฮุบมันไว้เพียงลำพังหรือไร ?"

อื้อเฮงฮั้วพลันเห็นมีคนโถมลงมาจากหน้าผาถึงสิบสามคน นอกจากศิษย์ทั้งเก้าของอั้งกี๊ก้าจู๊แล้ว ยังมีลุ้ยบ้อ จิ๊บสี่ซิงแซ สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮีย มันทราบทุกคนต่างมีความปรารถนาจะจับสัตว์นี้ไปเป็นสมบัติ จึงส่งเสียงทันที

"ชีทัวพู อย่าได้ใช้จิตใจคนต่ำช้ามาวัดจิตใจวิญญูชนเลย เดียรัจฉานมีความร้ายกาจถึงปานนี้ ตอนนี้ต้องไม่มีผู้ใดสยบมันให้เชื่องได้ หากคาดคิดไม่ผิดพลาดสัตว์ตัวนี้ต้องเป็นสัตว์เลี้ยงของล้อทีเล่านั้ง พวกเรามีแต่ความตั้งใจเดียวคือไปหุบเขาชาเซียนหากิมเซียนก้วยก่อน ในเมื่อล้อทีเล่านั้งมีประกาศยินดีเปิดหุบเขาต้อนรับทุกคน นับเป็นโอกาสประเสริฐสุดที่ไม่อาจแสวงหาอีกแล้ว หากพวกเราร่วมมือกันสังหารสัตว์แสนรู้ตัวนี้ของท่าน ผลภายหลังจะเป็นอย่างไร ท่านคิดดูว่าต้องหนักหนาสาหัสปานใด ?"

"อาจารย์ พวกเราลงมือหรือไม่ !"

นั่นเป็นเสียงถามของชัวหงีไทจือ แต่อั้งกี๊ก้าจู๊พอได้ฟังเหตุผลของอื้อเฮงฮั้ว จิตใจคล้ายเยือกเย็นลงได้แล้ว โบกมือห้ามศิษย์ไว้พลางกล่าวต่ออื้อเฮงฮั้ว

"ในเมื่ออื้อเอียมีเจตนาจริงใจ ผู้แซ่ซียินดีร่วมมือด้วย ไม่ทราบสุ้ยพั้วจื้อมีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง ?"

จิ๊บสี่ซิงแซซิงกล่าวขึ้น

"มวลชนร่วมเป็นใจเดียว พลังสามารถสะบั้นทองคำ เรื่องที่สมเหตุผลมีผู้ใดไม่เห็นพ้อง ?"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องครุ่นคิด

"เราก็หยอกล้อเพียงพอแล้ว เหลือไว้ภายหน้าค่อยว่ากล่าวเถิด สรุปแล้วพวกเจ้าไม่มีทางหนีรอดจากเงื้อมมือเซี่ยวเอี๊ยแม้สักผู้เดียว ตอนนี้หลบหลีกการล้อมกลุ้มรุมของพวกเจ้าก่อนจึงประเสริฐ"

มันยังมารยาเป็นสารรูปลิงอุรังอุตัง กวาดตามองดูหมู่ผู้คนไป ๆ มา ๆ แล้วกระโดดโลดเต้นไปยังลิงอุรังอุตังอีกสองตัว กระโดดขึ้นไปบนหลังผาแล้วลอบส่งเสียงทางลมปราณแก่โง้วเล้งจู

"อาจารย์ ท่านผู้เฒ่ารีบพาคนถอนตัวไป"

โง้วเล้งจูตอนนี้เพียงพาราชบุตรกั้กล้ออยู่ข้างกายเพียงผู้เดียว คนอื่น ๆ ต่างถูกเจ้าแม้วนำทางกลับสู่หุบเขาหมดสิ้นแล้ว เมื่อได้ยินจึงเดินออกจากที่ซ่อนไปรับหน้างักเซ้งเทียนพลางกล่าว

"เซ้งยี้ นี่เป็นห่อเสื้อผ้าของเจ้า รีบผลัดเปลี่ยนแล้วตามเรากลับหุบเขาเถิด"

งักเซ้งเทียนรับห่อมาหัวร่อกล่าว

"อาจารย์ พวกเราอย่าเข้าซาเซียนกั๊ก ปล่อยให้พวกมันไปเจ็บปวดทรมานถึงที่สุดก่อนค่อยเข้าไป"

ราชบุตรกั้กถ้อหัวร่อกล่าว

"แผนนี้อาจารย์เจ้าตกลงใจอยู่ก่อนแล้ว"

งักเซ้งเทียนผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว ติดตามโง้วเล้งจูกับราชบุตรกั้กล้อกลับหุบเขา เดินพลางกล่าว

"อาจารย์ วันนี้น่าเสียดายเกินไป"

โง้วเล้งจูแย้มยิ้มไม่ว่ากล่าว

ราชบุตรกั้กล้ออดมิได้ต้องถาม

"หรือผลได้ของเจ้ายังไม่เพียงพอ ?"

"หากมิใช่มาสมทบอีกกลุ่มใหญ่ ฮั่วฮะน่อเซียนกับศิษย์ชั่วร้ายของมันต่าง

ผู้ข้าพเจ้าจัดการไปได้แล้ว เพียงฟาดบาดเจ็บจะมีประโยชน์ใด ?"

ขณะทั้งสามใกล้จะถึงหุบเขา มีเงาแดงสายหนึ่งวูบขึ้นในระยะไกล โง้วเล้งจูจึงชะงักเท้าส่งเสียง

"เซ้งยี้รีบไปดู ป่าหิมะด้านนั้นมีคน"

งักเซ้งเทียนก็คล้ายเห็นอยู่ก่อนเช่นกัน ส่งเสียงแผ่วเบา

"เป็นหลวงจีนเถื่อน นอกจากนั้นยังมีบุรุษวัยยี่สิบเศษอีกผู้หนึ่ง"

"อา...เซ้งยี้ช้าไว้"

โง้วเล้งจูเพิ่งส่งเสียงทักท้วง ราชบุตรก็กล้อรีบถาม

"มีความผิดปกติใด ?

"ท่านราชบุตรรีบกลับหุบเขาไปบอกต่อเก้าไท้กง หลวงจีนผู้นั้นอาจเป็นเทียนเต็กม้อเจ็งอย่างยิ่ง ขอให้ผู้คนในหุบเขาระวังตัวให้มากด้วย"

งักเซ้งเทียนโพล่งด้วยความสงสัย

"บุรุษนั้นอาจเป็นเทียนเต็กอ้วงจื้อก็ได้"

"นอกจากมันไม่มีผู้อื่น อาจารย์จะเฝ้าที่ปากถ้ำนี้ ตอนนี้เจ้าไปสำรวจด้วยความระมัดระวัง หากไม่ผิดพลาดอย่าได้ลงมือกับมันชั่วคราว พวกมันอาจจะมาสืบลาดเลาของกิมเซียนก้วยก็ได้"

งักเซ้งเทียนพุ่งตัวไปดั่งดาวตกจากฟ้า ชั่วพริบตาก็ถึงชายป่า ในป่ามีหิมะน้ำแข็งสุมหนา เบื้องบนยังมีหิมะเกาะค้างดั่งม่านกว้างมหึมา แสงสว่างลอดลงได้เล็กน้อยจนมืดเลือนราง เงี่ยหูฟังได้ยินมีเสียงแผ่วเบาดังมาจากทางด้านตรง คำนวณระยะไม่น้อยกว่าห้าสิบวา

งักเซ้งเทียนไล่ตามไปที่ต้นเสียง เห็นบนพื้นไม่มีรอยเท้าสักน้อยนิด จึงครุ่นคิดด้วยความสงสัย

'พวกมันเกร็งกำลังลมปราณแล้ว แสดงว่าพบเห็นพวกเราแน่'

ใกล้กับต้นเสียงทุกขณะ ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังวิ่งไปในเส้นทางนั้น งักเซ้งเทียนจึงพอดีสะกดรอยตามหลัง เมื่อเช่นนั้น ได้แสดงพลังฝีมือสูงต่ำมาจนชัดเจน คืองักเซ้งเทียนพบเห็นร่องรอยฝ่ายตรงข้ามได้ แต่ฝ่ายตรงข้ามถึงกับไม่รู้ตัวมีคนสะกดรอยตามมา !

งักเซ้งเทียนไม่กล้าเข้าไปใกล้นัก ประการสำคัญคือป้องกันฝ่ายตรงข้ามจะตั้งพยุหะธวัชภายนอกภายใน ซึ่งมันไม่มีความรู้ในศาสตร์สาขานี้เลยสักผิวเผิน

พลันมีเสียงสนทนาแผ่วเบาดังขึ้น งักเซ้งเทียนรีบเกร็งกำลังภายในเงี่ยหูฟัง ได้ยินเสียงผู้ชรากล่าวภาษากูลีกูตูที่พิกล มันฟังไม่เข้าใจเลยแม้สักคำ ต้องกระวนกระวายจนครุ่นคิด

'แย่แน่ นั่นเป็นภาษาเทียนเต็ก จะทำอย่างไรกัน ?'

พอกระวนกระวาย พลันได้อุบายหนึ่งมาด้วยไวปัญญา ร่ำร้องในใจ

'เราลองโถมเข้าไปส่งเสียงทางลมปราณดู'

ได้คิดรีบอ้อมออกทางซ้ายมือ เยี่ยงนั้นไม่ถึงกับให้ฝ่ายตรงข้ามคลางแคลงสงสัย จนระยะห่างประมาณสามสิบวาจึงส่งเสียงทางลมปราณ

"ได้ซือไฉนมาช้าปานนี้ ?"

มันเรียกแล้วรีบพลิ้วตัวเปลี่ยนสถานที่อีกแห่งหนึ่ง ส่งเสียงทางลมปราณ

"เจ้าเป็นผู้ใด ?"

ฝ่ายตรงข้ามถึงกับถูกกระตุ้นจนเปล่งภาษากลางในตงง้วนมา งักเซ้งเทียนที่ไม่อาจเห็นหน้า เนื่องเพราะมันมารยาเป็นตัวทั้งไซ่ยิ้ นับเป็นลวดลายที่กลอกกลิ้งเหลือร้ายทีเดียว

"ได้ซือฟังเสียงออกกระมัง ? ละแวกใกล้เคียงล้วนเป็นศัตรูสำคัญ อภัยที่เล่า-ซิง (หญิงชราถ่อมตัวเอง) มิอาจปรากฏตัวไปสนทนาต่อหน้าได้"

งักเซ้งเทียนกล่าวแล้วลอบหัวร่อ กระตุ้นหลอกล่อฝ่ายตรงข้ามโดยมันไม่รู้ตัว พลันได้ยินเสียงชราตวาดมา

"เจ้าเป็นผู้ใดกันแน่ ? หากไม่บอกให้ชัดเจน อย่าตำหนิอาตมาไร้เหตุผล"

งักเซ้งเทียนคำนึงด้วยความตื่นเต้นยินดี

'ใช่แล้ว ใช่แล้ว เป็นหลวงจีนเถื่อนจริง ๆ'

"ได้ซือไฉนมีโทสะเดือดดาลปานนี้ ตอนอยู่บนภูเขาบู๊ตึ๊ง เล่าซิงช่วยท่านหลุดออกจากวงล้อมของแปดมารฟ้า ไม่ถูกต้องหรือไร ? เฮอะ"

"ฮาฮา ที่แท้ทั้งตั้วเจ๊เอง อาตมาเข้าใจเป็นศัตรูปลอมแปลงมาเสียอีก"

งักเซ้งเทียนได้ยินมันที่เป็นบรรพชิต ถึงกับเรียกแซ่ของผู้อื่นมายังพอทำเนา กระทั่งยังเพิ่มคำ 'ตั้วเจ๊' ไปอีก จึงแสร้งมารยาส่งเสียงด้วยความขุ่นเคือง

"บรรพชิตไม่รักษาศีลเสียเลย หลวงจีน เรียกผู้ใดเป็นตั้วเจ๊ ?"

คราหนี้ทดสอบออก ผู้นั้นเป็นเทียนเต็กม่อเจ็งแน่นอนแล้ว ได้ยินมันยอมรับผิดมา

"โพธิสัตว์หญิง อาตมาสำนึกผิดแล้ว อาตมาสำนึกผิดแล้ว รีบปรากฏตัวมาสนทนากัน วิชาอิวเล้งตุ้นของท่าน นับว่าเลอเลิศจนสุดมหัศจรรย์จริง ๆ เป็นไร ? ท่านก็มาเพราะกิมเซียนก้วยด้วยแล้ว ?"

งักเซ้งเทียนแค่นเสียงไป

"ได้ซือไม่ทราบข่าวโง้วเล้งจูตอนนี้มาที่ภูเขาซูมี้แล้ว ? ท่านส่ายอาด ๆ อย่างเปิดเผยเช่นนี้ หรือยังไม่ละอายต่อความพ่ายแพ้บนภูเขาบู๊ตึง ? ที่เล่าซิงซ่อนตัวเสมอมาเนื่องเพราะกลัวเผชิญหน้าต่อมัน อภัยที่ไม่อาจปรากฏตัวได้"

เทียนเต็กม้อเจ็งแผดหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบกล่าว

"ท่านว่าโง้วเล้งจู เฮอะ เฮอะ อาตมาเมื่อครู่เห็นมันอยู่ที่ข้างหุบเขาเซี่ยงซุนกึ๊ก ประสกหญิง บอกตามความสัตย์จริง อาตมาตอนนี้ยังไม่ต้องการลงมือต่อมัน หากคิดจะลงมือ เฮอะ เฮอะ ย่อมมีความสามารถกำจัดกวาดล้างจอมยุทธ์ตงง้วนให้สิ้นซากในครั้งเดียว ประสกวางใจได้เต็มที่ เมื่อกิมเซียนก้วยมาถึงมือแล้วภายหน้ากระทั่งที่เรียกว่าฮั่วฮะน่อเซียนใต ? ลุ้ยบ้อใต ? จิ๊บสี่ซิงแซใต ? ต่างไม่อาจหนีรอดจากอุ้งมืออาตมาได้"

งักเซ้งเทียนได้ฟังต้องครุ่นคิด มันทราบเหตุการณ์ทั้งมวลจนกระทั่งกระจ่างแล้ว

ใจครุ่นคิด ปากส่งเสียงทางลมปราณ

"ได้ซือฝึกพยุหะธวัชนอกในสำเร็จแล้วกระมัง ?"

เทียนเต็กม้อเจ็งหัวร่อด้วยความโอหังลำพองแล้วตอบ

"นั่นไม่นับเป็นสำคัญอย่างไร ไม้ตายที่ยิ่งร้ายกาจกว่านั้นยังมีมากหลายนัก แต่ไม่จำเป็นต้องใช้ถึง เพียงพยุหะธวัชนอกในก็เกินพอแล้ว"

งักเซ้งเทียนคิดจะหลอกล่อมันอีกหลายคำ แต่ก็กลัวเป็นพิรุธถูกสังเกตออกจึงส่งเสียง

"ในเมื่อได้ซือมีความมั่นใจ อย่างนั้นพวกเราไว้พบกันในหุบเขาซาเซียนเก๊กเถิด"

บทที่ 13
อลัชชีสุดสามานย์

งั้กเซ้งเทียนถอนตัวไปแล้ว ยังได้ยินเสียง เทียนเต็กม้อเจ็งเรียกอยู่ไม่ขาดปาก แต่มันไม่ไปแยแส สนใจอีก เร่งฝีเท้าเร็วขึ้นกว่าเดิม

เมื่อกลับถึงหุบเขาเซี่ยงซุนก๊ก กวาดตามอง พบเห็น ริมสระมีผู้คนชุมนุมกันเป็นจำนวนมาก มัน ไม่มีเวลาไปทักทายทั่วทุกคน เพียงแต่ยกมือโบกไหว ๆ นับว่าให้การทักทายโดยมารยาทแล้ว จากนั้น พุ่ง ปราด ๆ ไปที่เบื้องหน้าอาจารย์ แต่ยังไม่อาจเรียนบอก เรื่องราว เนื่องเพราะรุ่นอาวุโสพากันล้อมเข้ามาก่อน ในยามอับจนปัญญาจำต้องคารวะถามทุกข์สุขใหม่

คุ้งฮวงซิ่งพั้วรักเอ็นดูมันเป็นที่สุด พอเห็นมัน มีทีท่าลนลานถึงปานนั้น อดมิได้ต้องหัวร่อกล่าว

"ป้อป้อ รีบร้อนไปไย เรียกอีกสองคำไยมิใช่ นับเป็นมารยาทได้แล้ว มีผู้ใดจะตำหนิเจ้าซึ่งอาวุโส น้อยที่สุด ?"

งักเช้งเทียนลอบหัวร่อคำนึง

"พอเถิด พอเถิด ท่านไม่เอ่ยปากไยมิยิ่งทุ่นเวลา"

ซูมี้ซิ่งกุนหัวร่อฮาฮา กล่าว

"อย่าฉุดลากมันไว้เลย มันอาจมีเรื่องเร่งร้อนสำคัญ ท่านปล่อยให้มันรีบบอกมาเถิด"

งักเช้งเทียนเห็นเป็นโอกาสแล้ว รีบสวนคำขึ้น

"อาจารย์ ที่เห็นเป็นเทียนเต็กมัอเจ็งจริง ๆ"

"แล้วเจ้าเผชิญหน้ากับมันหรือไม่ ?"

"มิได้ ที่จริงศิษย์คิดจะใช้วิธีเดิม ปลอมตัวเป็นอุรังอุตังไปกลั่นแกล้งมัน แต่เมื่อได้คิด พยุหะธวัชนอกในของหลวงจินเถื่อนร้ายกาจมาก จึงรีบเปลี่ยนวิธีโดยอ้อมทางไปซ่อนตัว เลียนเสียงของทั้งไซ่ยี้หลอกลวงมัน..."

"ข้าพเจ้าคาดคิดได้ การตายของนางเฒ่าทั้งไซ่ยี้หลวงจินเถื่อนต้องยังไม่ทราบแน่ฮาฮา...ถึงกับประสบความสำเร็จได้ ส่วนบุรุษอีกผู้หนึ่งนั้นข้าพเจ้าแม้มิได้เห็น แต่คำนวณ ต้องเป็นเทียนเต็กอ้วงจื้อ (ราชบุตรเทียนเต็ก) แน่นอน พวกมันอาจารย์กับศิษย์ต้องไม่แยกกัน"

หยุดเล็กน้อย แล้วเล่าเรื่องที่ไปแสดงโดยละเอียด ก่อกวนให้ผู้เฒ่าผู้เยาว์ทั้งกลุ่มใหญ่ต่างหัวร่อด้วยความขบขัน ล้อซู่พู้ที่นั่งอิงแอบกับซูมี้ซิ่งกุนโจ้วแป้ของนางหัวร่อคักคักส่งเสียง

"เช้งยี้ ผู้อื่นใดปลอมไม่ได้ ไฉนต้องปลอมเป็นคนตายด้วย ?"

ผู้คนทั้งหลายพากันหัวร่ออีกครา ยักไหล่ตอบ

"นี่เรียกว่าตายโดยไม่อาจยืนยัน"

คุ้งฮวงซิ่งพ้วกล่าว

"ถูกแล้ว และความร้ายกาจ ศักดิ์ศรี ฐานะของนางมารเฒ่า ล้วนทัดเทียมกับหลวงจีนอสูร หมากตานี้ใช้ได้ถูกต้องมาก เด็กเอย เสียดายที่เจ้าไม่ได้หลอกล่อให้มันคายไม้ตายอีกหลายวิชาออกมาให้ทราบ"

งักเช้งเทียนหัวร่อตอบ

"ที่ฟังน้ำเสียงของมันคล้ายดั่งอวดโอ่ประโคมเท่านั้น มาตรว่ามีจริงก็ต้องไม่ใช่วิชาเลอเลิศเท่าใดแน่"

เลี้ยวตังชังเล้งกล่าวบ้าง

"ยังควรอย่าชะล่าใจประเสริฐกว่า ดีที่มันระบายความจริงออกมาก่อน ตอนนี้ต้องไม่ลงมือต่อพวกเราแล้ว"

พู่ท้อซิ่งเจ็งประนมมือส่งเสียง

"ประสกเฒ่า อย่าได้มองในแง่ดีเกินไป มิว่าเรื่องราวใดต่างมีผลที่เกิดจากเหตุ หากเมื่อครู่หลวงจีนอสูรไม่เห็นประสกโง้วเล้งจู ผลของมันก็จะไม่เกิดขึ้น เมื่อมีผลย่อมมีเหตุ คืนนี้ต้องเพิ่มความระมัดระวังให้เต็มที่"

โง้วเล้งจูทราบ ท่านไม่กล่าวก็แล้วไป ยามใดบอกมาเป็นต้องแม่นยำเสมอ จึงกล่าวอย่างนอบน้อม

"หุบเขานี้มีผนังสูงชันเสียดฟ้าทั้งสี่ด้าน ไม่ต้องกังวลเบื้องบน คืนนี้ผู้เยาว์จะไปเฝ้าปากเข้า ส่วนเซ้งยื้อออกลาดตระเวนทางนอกหุบเขา มาตรว่าถูกรบกวนเชื่อแน่ว่าต้องเป็นเภทภัยที่น้อยกว่าน้อย"

พู่ท้อซิ่งเจ็งผงกศีรษะกล่าว

"เยี่ยงนี้จึงมั่นคงเหมาะสมอยู่ แต่การเปลี่ยนแปรที่เกิดขึ้นมักผิดคาดหมายของผู้คนเสมอ อาตมาเมื่อครู่ลองขีดเขียนทำนาย ในหุบเขาต้องมีเภทภัยมาก่อกวนแน่นอน"

ซูมี้ซิ่งกุนหัวร่อกล่าว

"ลวดลายนี้ของหลวงจีนเฒ่าเหนือกว่าเรามากนัก สรุปแล้ว เป็นเคราะห์หลบไม่พ้น หลบพ้นต้องไม่ใช่เคราะห์ พวกเราไหนเลยจะไปกริ่งเกรงกังวลได้มากหลายปานนั้น เล้งจู ยังคงกระทำตามแผนเดิมเถิด"

โง้วเล้งจูรับคำ

"ในเมื่อพยากรณ์ได้เค้า ผู้เยาว์พอจะมีความมั่นใจบ้างแล้ว"

คุ้งฮวงซิ่งพั้วถามด้วยความสงสัย

"ท่านก็มีความรู้สึกใด ?"

โง้วเล้งจูกวาดตามองรอบข้าง กล่าวอย่างนอบน้อม

"ตามความคำนวณของผู้เยาว์ การจะรุกรานทำร้ายหุบเขานี้ มีแต่ต้องใช้ไฟจู่โจม หรือไม่ก็ทดน้ำเข้ามา แต่หุบเขานี้ไม่กลัวน้ำ จะป้องกันก็ต้องป้องกันศัตรูจะใช้ไฟเท่านั้น"

ผู้คนทั้งปวงต้องเหลียวมองกันด้วยความงุนงง พู่ท้อซิ่งเจ็งแย้มยิ้มชมเชยเทียนชัวซิ้งโพล่งขึ้น

"คืนนี้พวกเราออกจากหุบเขาให้หมดสิ้น ยังกลัวไฟปีศาจใดกัน ?"

โง้วเล้งจูโบกมือคัดค้าน

"แผนของศัตรูมิใช่อยู่ที่ไฟ ไฟเพียงแต่เป็นลวดลายก่อกวนให้วุ่นวาย บีบบังคับให้หลงกลเท่านั้น หากพวกเราออกจากหุบเขา นับว่าเป็นการพอดีมุดเข้าไปในค่ายกลธวัชนอกในของหลวงจีนอสูรเทียนเต็ก ตั๋วกอไม่ต้องว่ากล่าวให้มากความ คืนนี้ตกลงตามแผนเมื่อครู่ เซ้งยี้ ก่อนพลบค่ำ เจ้ายังคงสวมชุดลิงอุรังอุตังออกไปนอกหุบเขา แต่อย่าเข้ามาในรัศมีหนึ่งร้อยวาของหุบเขาเป็นเด็ดขาด"

งักเซ้งเทียนรับคำอย่างนอบน้อม พอดีเจ้าแมวส่งเสียงวาวาดังสนั่น หันกายวิ่งกลับเข้าไปในถ้ำ เก้าไท้กงรีบอธิบาย

"มันบอกจะไปเตรียมภาชนะสำรองน้ำ"

ผู้คนทั้งปวงพากันทยอยออกจากริมสระน้ำ กระทำไปตามแผนที่ตกลงกัน โง้วเล้งจูครุ่นคิดแล้วกล่าว

"เซ้งยี้ พวกเรายังคงติดตามพวกผู้อาวุโสเข้าไปปรึกษาในถ้ำก่อนเถิด"

พูท้อซิ่งเจ็งเดินนำหน้า เงยขึ้นมองท้องฟ้าแวบหนึ่งกล่าว

"ยังไม่ถึงเที่ยง ครึ่งวันแรกนี้ ยังพอจะออกไปสำรวจที่นอกหุบเขาดูสักเที่ยวหนึ่ง"

ซูมี้ซิ่งกุนสวนคำทันที

"นั่นเป็นหน้าที่ของเด็กซุกซน แต่เรากลับได้คิดถึงปัญหาหนึ่ง"

"ปัญหาใด ? ใช่คืนนี้ศัตรูจะมาหรือไม่ ?"

"มิได้ เราคิดว่าหุบเขานี้ไม่เล็ก ฝ่ายตรงข้ามจะใช้ไฟจู่โจมคุกคามให้พวกเราออกจากหุบเขา ไยมิใช่ต้องระดมบริวารมาจำนวนมหาศาล ?"

โง้วเล้งจูตอบอย่างนอบน้อม

"ปัญหานี้ไม่เป็นที่ยุ่งยากเลย กระทั่งยังมีทางกระทำอยู่ถึงสองสาย"

"โอ้ ! หรือบรรดาผู้คนที่พบเมื่อค่ำวาน ต่างพากันมาเพื่อร่วมมือคุกคาม ?"

"อย่างน้อยที่สุด สำนักล้อสายต้องร่วมมือกับเทียนเต็กล้อเจ็งแน่ พวกมันที่ปรากฏตัวในภูเขาซูมี้ซัวแม้มีไม่มาก แต่ที่ยังไม่ปรากฏตัว น่ากลัวไม่น้อยกว่าสาม-ร้อยคน นี่คือทางแรกที่ศัตรูร่วมมือกัน สถานการณ์นี้ยังไม่ยุ่งยากนัก เนื่องเพราะพวกประดานั้นล้วนเป็นศัตรูที่เราจำต้องฆ่าทิ้ง"

คุ้งฮวงซิ่งพั้วเน้นเสียงด้วยสีหน้ากังวล

"ประการนี้อาจเป็นไปได้อย่างยิ่ง ยังมีอีกทางหนึ่งที่ศัตรูสามารถใช้เล่า ?"

โง้วเล้งจูตอบอย่างนอบน้อม

"ที่นี่เป็นชายแดนของประเทศเทียนเต็ก มัคเจ็งย่อมมาโดยมีการเตรียมพร้อมที่จะลงมือครั้งใหญ่ มันไม่เคลื่อนไหวก็แล้วไป ยามใดเคลื่อนไหว เป็นต้องทุ่มเทออกมาหมดสิ้นทั้งรัง เรื่องที่ข้าพเจ้ากังวลที่สุด คือบรรดาผู้ไร้ความผิดอีกส่วนหนึ่งซึ่งไม่อาจหักใจอำมหิตไปสังหารเลย"

ทิเท่าเทาะร้องสรรเสริญพระพุทธคุณ แล้วกล่าวชมเชย

"ประสกกังวลได้ถูกต้องที่สุด"

โง้วเล้งจูติดตามผู้เฒ่าทั้งหลายเข้าไปในถ้ำ นั่งตามตำแหน่งแห่งที่แล้วกล่าว

"วิธีเดียวที่มี พวกเรามีแต่จำต้องสะกดกลั้นการจู่โจม เมื่อเคลื่อนไหวลงมือต้องดำเนินการตีโต้กราดเกรี้ยวดุดันถึงที่สุดจึงจะได้"

งักเซ้งเทียนถามความเห็น

"อาจารย์ เซ้งยี่ที่อยู่ทางนอกจะทำอย่างไร หรือเบิ่งตาดูศัตรูกระจายกันวางเพลิงทุกทิศทางโดยไม่ลงมือขัดขวางได้ ?"

โง้วเล้งจูตอบ

"เราก็เพราะป้องกันเจ้าจะเข่นฆ่าสังหารโดยไม่เลือกเป้าดอก ฉายาจอมอำมหิตที่ได้จากหุบเขาบู๊ตึงเมื่อคราวกระโน้น เจ้าจะไม่มีทางลบล้างออกไปได้ตลอดกาล"

งักเซ้งเทียนเห็นสีหน้าอาจารย์เคร่งเครียดปานนั้น ต้องตระหนกจนไม่กล้าส่งเสียงอีกแล้ว ซูมี้กุนจึงถาม

"เลือกศัตรูที่มีพลังฝีมือสูงส่งเป็นเป้าสังหาร ไยมิใช่เป็นทางกระทำได้ ?"

คุ้งยวงซิ่งพั้วกล่าวบ้าง

"พวกเราถอนตัวจากที่นี่แต่เวลานี้ไม่ได้หรือไร ?"

พูท้อซิ่งเจ็งโบกมือคัดค้าน

"เมื่อมีคนมาก ปัญหาแรกคือไม่มีที่พำนัก รองลงมาคือยากจะหลีกเลี่ยงถูกศัตรูล้อมจู่โจม พวกเราจะต้องรอจนฝ่ายตรงข้ามเข้าหุบเขาซาเซียนก๊กก่อนจึงถอนตัวเดินทางได้ เยี่ยงนี้ฝ่ายตรงข้ามจึงไม่มีเวลาจะก่อกวนรังควานพวกเรา ตอนนี้นับเป็นเวลาที่พวกมันว่างอยู่ หากทะลักออกจากหุบเขาในเวลานี้ นับเป็นอันตรายที่อุกฤษฏ์ยิ่งนักแล้ว"

โง้วเล้งจูกล่าวบ้าง

"แม้จะไปซาเซียนก๊ก ก็ไม่บังควรยกขบวนไปหมดสิ้น"

ซูมี่ซิ่งกุนขมวดคิ้วกล่าว

"กิมเซียนก้วยเป็นที่ทุกผู้คนต้องการ ไม่ให้เข้าไป น่ากลัวมีคนไม่พอใจ วิธีประเสริฐสุด ยังคงดำเนินตามโอกาสอำนวย พวกเราจะไม่บ่งชี้ระบุแน่นอน ผู้ใดเข้าได้ผู้ใดเข้าไม่ได้ เพราะเยี่ยงนี้ จะเป็นการดูแคลนพลังฝีมือของผู้คน"

โง้วเล้งจูกล่าวอย่างนอบน้อม

"ดังนั้นจึงว่า มีความลำบากใจยิ่ง เซ้งยี้ ตอนนี้เจ้าออกไปได้แล้ว สถานการณ์ใหญ่ มีผู้อาวุโสหลายท่านจัดการเอง"

งักเซ้งเทียนแบกห่อผ้าเล็ก ๆ คารวะอำลาต่อผู้เฒ่าทั้งหลายแล้ววิ่งออกจากหุบเขาไป อันดับแรก ขึ้นไปลาดตระเวนบนหน้าผาสูงทั้งสี่ด้านก่อน เห็นทุกที่ทางมีหินผาระเกะระกะ หน่อหินหนาแน่นราวป่าทึบ นับเป็นชัยภูมิที่เปี่ยมอันตรายสุดยอด รอบนอกของหน้าผายังเป็นป่าดงดิบดึกดำบรรพ์ ตอนนี้ถูกหิมะสุมจนขาวโพลง

อย่างเชื่องช้า งักเซ้งเทียนเข้าไปในป่าทึบบ้าง ความมุ่งหมายต้องการดูมีความเคลื่อนไหวใดหรือไม่ ยิ่งเข้ายิ่งลึก ยิ่งลึกป่ายิ่งทึบ ทุกแห่งหนมีหุบเขาเปลี่ยวร้างกว้างเหวลึก เรียกว่ามีอันตรายแทบทุกฝีก้าวทีเดียว

ทันใดนั้น งักเซ้งเทียนเห็นมีสองคนเหยียบย่ำหิมะมาจากในป่าทึบ รีบกระโดดออกมองตามช่องของกิ่งใบค่าคบ พอดีประจันหน้ากับฝ่ายตรงข้าม

สองคนนั้นพอเห็นงักเซ้งเทียนปรากฏตัว ต่างชะงักงันด้วยความงุนงงสงสัยทันที

ระยะห่างกันไม่เกินสิบวา ทั้งสองฝ่ายต่างยืนเหม่อมองกันแน่วนิ่งไม่ส่งเสียง ที่แท้ทั้งสองถึงกับเป็นเปี๊ยะอั้งงักและฉินเจ็งเจ็ง

ยังคงเป็นเปี๊ยะอั้งงักมีขวัญกล้าแข็งกว่า ได้ยินนางส่งเสียงแผ่วเบา

"ท่านไฉนมาอยู่ที่นี่ ?"

ตอนไม่ได้พบหน้า งักเซ้งเทียนคิดถึงพวกนางเป็นยิ่งนัก แต่ตอนนี้เมื่อพบพานกลับอดมีโทสะพลุ่งขึ้นไม่ได้ แต่ถูกถามแล้วมิอาจไม่ตอบ จึงมารยาส่งเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าบังเอิญผ่านมาเท่านั้น"

ฉิ่นเจ็งเจ็งถามด้วยความกังวลสนใจ

"กลางวันพลังฝีมือท่านไม่ทุเลา ควรอย่าออกมาจึงประเสริฐสุด ภายในรัศมีหนึ่งร้อยลี้นี้ มีแต่คนของล้อส่ายกับเทียนเต็กอยู่ทั่วทุกแห่งหน"

งักเซ้งเทียนหัวร่อดังกังวานตอบ

"โดยเฉพาะซัวหงีซัวยิ้ง อยู่ในระยะไม่กี่เชียะนี้เอง"

แป๊ะอั้งงักเข้าใจความหมายในวาจามัน ที่จริงคิดจะอธิบาย แต่ไม่มีปัญญาเอ่ยปากได้ จึงกระวนกระวายจนร้อง

"ท่าน..."

งักเซ้งเทียนไม่ให้นางได้กล่าว โบกมือสอดคำ

"ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าเนื่องเพราะพวกท่าน มีห้าครั้งที่มิได้ลงมือสังหารพวกมัน !"

ฉิ่นเจ็งเจ็งกระชากเสียงด้วยโทสะ

"ท่านฆ่าหรือไม่ฆ่าพวกมัน เกี่ยวข้องใดกับเรื่องของพวกเรา ? หรืออยู่ต่อหน้าท่าน ไม่มีโอกาสได้อธิบายเลย ?"

งักเซ้งเทียนเค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่มีเหตุผลให้ท่านมาอธิบาย"

แป๊ะอั้งงักแค่นเสียง

"เฮอะ โอหังลำพองไปไย คืนนี้มีเภทภัยถึงแก่ชีวิตอยู่แล้ว"

งักเซ้งเทียนแหงนหน้ามองท้องฟ้า หัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"อย่างมากใช้ไฟจู่โจมเท่านั้น"

ฉิ่นเจ็งเจ็งโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ท่านทราบเล่ห์ร้ายของล้อส่ายกับเทียนเต็กแล้ว ?"

งักเซ้งเทียนฟังออกเป็นวาจามีสาเหตุ จึงเบือนสายตาลงกล่าว

"น่ากลัวไม่เพียงสองฝ่ายเท่านั้น"

แป๊ะอั้งงักส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านสงสัยมีพวกเราร่วมด้วย ?"

"ฮา ฮา จิตใจคนยากจะหยั่ง รวนเรไม่แน่นอนเสมอ"

ใบหน้าฉิ่นเจ็งเจ็งแดงฉาน เค้นเสียงด้วยความแค้น

"ตัวเลวร้าย เย้ยหยันเหนียบแนมไปเถิด ที่จริงพวกเราตั้งใจจะไปส่งข่าวให้โง้วไต้เอี้ยบ ดูตามความนี้ หวังดีไม่มีผลดีตอบแทน แป๊ะเอียเท้า พวกเรากลับกันดูว่า..."

วาจาไม่ทันขาดคำ พลันได้ยินเสียงคนแว่วมาจากหลังต้นไม้ใหญ่ แป๊ะ-อั้งงักรีบร้องเบา ๆ

"ฉินเอียเท้า รีบหลบ อาจารย์พวกเรามาแล้ว"

ฉินเจ็งเจ็งทั้งแค้นทั้งกระวนกระวาย โบกมือแค่นเสียง

"ท่านยังไม่หลบ ?"

งักเซ้งเทียนมารยาเป็นไม่เห็น จับตามองหลังต้นไม้ใหญ่แน่วนิ่ง

ดรุณีทั้งสองเห็นมันไม่เคลื่อนไหว กระวนกระวายจนแทบขาดใจตาย แต่ก็ไม่อาจเข้าไปฉุดลากมันได้ เวลาไม่อำนวยแล้ว จำต้องพากันพลิ้วตัวเข้าไปในป่าหนาทึบ ชั่วครู่ งักเซ้งเทียนเห็นหลังต้นไม้ใหญ่ที่มีหิมะสุมหนา มีผู้กระโดดติดตามออกมาสี่คน เป็นสองเฒ่าสองเยาว์ จำได้ว่าคือลุ้ยบ้อ จิ๊บสี่ซิงแซ ส่วนบุรุษหนุ่มที่ติดตามหลังทั้งสองถึงกับเป็นเฮียตี่แซ่ซัว

ลุ้ยบ้อพอเห็นงักเซ้งเทียนยืนมองท้องฟ้าอยู่ที่เบื้องหน้า นางเดินปราดเข้ามาพลางเค้นหัวร่อถาม

"เด็กน้อย เจ้ากำลังหากิมเซียนก้วยรักษาโรคกระมัง ?"

งักเซ้งเทียนไม่แยแสสนใจเลย ลดสายตาลงมองเฮียตี่แซ่ซัวแน่วนิ่ง

จิ๊บสี่ซิงแซคล้ายเพราะเห็นแก่โง้วเล้งจู ครั้งนี้มีความนุ่มนวลกว่าธรรมดามากหลาย หัวร่อฝาฝากกล่าว

"ลุ้ยพั้วจื้อ ตอนแรกพวกเราไม่ทราบมันเป็นศิษย์รักของโง้วเล้งจู เคยให้ความเจ็บปวดแก่มันมากบ้างน้อยบ้าง วันนี้มันคล้ายจะมาทวงบัญชีจากพวกเราแล้ว" •

ลุ้ยบ้อแค่นหัวร่อเสียงเย็นชากล่าว

"ยุงตุ้งเซียนองทำร้ายมันไป น่ากลัวพลังฝีมือของมันยังไม่ทันเทียมเมื่อครั้งก่อนได้ เรานางเฒ่ากล้าระบุแน่แก่ใจ มันต้องมาเพื่อหากิมเซียนก้วยรักษาโรคภัยของมัน"

ทั้งสี่มาจนถึงระยะยี่สิบวาจึงหยุดไว้ เฮียตี่แซ่ซัวชายตามองกันแวบหนึ่ง ส่งเสียงทางลมปราณปรึกษากันทันที

งักเซ้งเทียนสงบรอถึงตอนนี้จึงเอ่ยปาก

"เฒ่าจิ๊บสีไม่มีความฉลาดเทียบเท่านางเฒ่าเลยจริง ๆ แต่ทว่ากิมเซียนก้วยนั้นเซี่ยวเอี๊ยย่อมต้องการแน่นอน แต่ในบัญชีเล็กน้อยในกาลก่อน ก็คิดจะทวงถามคืนมา"

ลุ้ยบัักแค่นเสียงด่าทันที

"เด็กบัดซบ ! เราไม่เห็นแก่เจ้าที่เป็นศิษย์โง้วเล้งจู ด้วยท่าทีตอนนี้ของเจ้าต้องบุกทุบตีจนร่อแร่ปางตายก่อน"

งักเช้งเทียนตวาดเสียงกังวาน

"ลุ้ยพั้วจื้อ วันนี้ว่ากล่าวอย่างไรควรต้องระวังไว้บ้าง หากเซี่ยวเอี๊ยะไม่เห็นแก่อาจารย์ที่ไม่มีอคติประสงค์ร้ายพวกท่าน น่ากลัวต้องให้พวกท่านไม่มีกำลังหลงเหลือไปหาทุบเขาซาเซียนก๊กพบแล้ว"

ลุ้ยบ้อไหนเลยทนทานการตวาดใส่หน้าเช่นนี้ได้ ดวงตาของนางเบิ่งกลมกว้างตวาดด้วยโทสะ

"เด็กน้อยคิดหาที่ตายจริง ๆ !"

ชัวหงีฉวยโอกาสประจบทันที

"ผู้อาวุโส ไยต้องมาเปลืองคารมกับเศษสวะที่ไม่มีคุณค่าให้เหลือบแลเช่นนี้ อนุญาตให้ผู้เยาว์สั่งสอนมันสักพัก ไยมิใช่เสร็จสิ้นเรื่องราวได้ ?"

ลุ้ยบ้อหันไปตวาดใส่

"ผู้ใดเป็นผู้อาวุโสของเจ้า ? อาศัยลายแทงขุมทรัพย์ที่ไม่มีคุณค่าแม้อีกครึ่งอีแปะของเจ้า ก็คิดจะมาลากความสัมพันธ์กับเราได้ ? ไสหัวไป !"

งักเช้งเทียนหัวร่อฮาฮา แล้วเย้ยหยัน

"เราว่าแล้ว ไฉนตะกายจนใกล้ชิดปานนี้ ที่แท้มาทูนของวิเศษวิงวอนขอวิวาห์นี่เอง ฮา ฮา เสียดายที่มีส่วนเดียว ให้ประเสริฐ ควรลอกเป็นสองฉบับจึงเหมาะสม"

ชัวยิ้งฟังความหมายในวาจาออก พลันโถมเข้าไปตวาด

"เจ้าพิการปากร้าย วันนี้ควรตายอยู่ที่นี่แล้ว หากปล่อยเจ้าไว้จนถึงยามค่ำยังต้องเปลืองมือเปลืองเท้าอีกมากหลาย"

งักเช้งเทียนแค่นหัวร่อกล่าว

"ชัวยิ้ง ท่านควรจะสงบเสงี่ยมเจียมตัวไว้ให้เราจึงประเสริฐ หากคิดจะอวดโอ่ความกล้าหาความดีความชอบ เฮอะ เฮอะ ท่านตายไปมิเป็นไร น่ากลัวจะเป็น

ขนวนให้ผู้อื่นเสียใจดอก"

ซัวยิ้งนั้นต้องการกำจัดภัยให้แก่ล้อส่าย กำจัดศัตรูความรักให้แก่ตนเอง และแสดงความแกล้วกล้าอาจหาญต่อหน้าจิ๊บสี่ซิงแซกับลุ้ยบ้อ ในเหตุผลสมควรทั้งสามประการนี้ ไหนเลยยังไปหาโอกาสที่ประเสริฐเลิศสุดเช่นนี้ได้จากที่ใดอีก ?

ดังนั้นเอง ไม่สนใจคำขู่ขวัญของงักเซ้งเทียน พอโถมออกไปก็สะบัดฝ่ามือฟาดใส่ พร้อมทั้งแผดหัวร่อส่งเสียง

"ตอนนี้เพิ่งหลังเที่ยงเล็กน้อย ยังห่างจากพลบค่ำอีกยาวนานนัก เสื้อมังกรทองบนหลังของเจ้ายังไม่ต้องใช้ เวลาอวดโอ่โอหังยังมาไม่ถึง บัดซบ ! รับกระบวนท่าเถิด"

งักเซ้งเทียนมิได้รับมือตีโต้ พลิ้วเบา ๆ ออกไปไกลกว่าสามวา เนื่องจากรักดรุณีทั้งสองโดยจริงใจ ในความคิดเห็นส่วนตัวของมัน ไม่ต้องการให้สองดรุณีเศร้าเสียใจ แม้บอกว่าเป็นการเข้าใจผิด แต่การแสดงออกของมัน นับเป็นการบ่งบอกความรักที่แท้จริง ดังนั้น ไม่ต้องการลงมือกับซัวยิ้ง

ซัวหงีเห็นซัวยิ้งโถมจู่โจมสิบกว่ากระบวนท่าไม่ได้ผล ต้องบังเกิดความคลางแคลงสงสัยขึ้นมาก จึงเริ่มเคลื่อนเท้าเข้าไปใกล้ ดูทีท่าคล้ายจะลงมือช่วยเหลือตีตื่มันแล้ว

ลุ้ยบ้อแม้เปลือกนอกตวาดเสือกไสซัวหงีไม่ให้ลากสัมพันธ์ แต่ในส่วนลึกของหัวใจ ไหนเลยไม่ทราบ แซ่ซัวทั้งสองเพราะหลงรักดรุณีสองนางนั้น กับความหล่อเหลาและพลังฝีมือของแซ่ซัวทั้งสอง นางไหนเลยไม่หวั่นไหวเช่นกัน

วันนี้เมื่อเห็นแซ่ซัวทั้งสองมีเจตนาสังหารงักเซ้งเทียนให้ได้ นั่นเป็นเรื่องที่นางปรารถนาอย่างยิ่งแล้ว ดังนั้นมิได้ส่งเสียงห้ามปรามสักครึ่งคำ ยินดีให้พวกมันไปรับใช้แทนนาง ซึ่งทั้งพอจะขจัดความหวาดกลัวในหัวใจไป และก็พอจะไม่ต้องเพาะความอาฆาตแค้นกับโง้วเล้งจู นี่เรียกว่าเป็นผลได้ที่ไม่มีผลเสียแม้สักน้อยนิดเลย

ส่วนจิ๊บสี่ซิงแซมีทีท่าฆ่าก็ได้ไม่ฆ่าก็ได้ มันไม่มีความสัมพันธ์กับโง้วเล้งจู แต่ก็ไม่มีความอาฆาตแค้นกัน

แต่กับงักเซ้งเทียนผิดกันมาก มันชัดเจนอย่างยิ่ง เรื่องกระทบกระทั่งเมื่อครั้งก่อน แม้บอกว่าไม่อาจเป็นชนวนของความอาฆาตแค้นที่ไม่อาจคลี่คลาย แต่มันก็ดูออก ย่อมมีสักวันที่งักเซ้งเทียนต้องรังควานแก้มือกับมัน เมื่อถึงตอนนั้นไหนเลยจะทนทานความอัปยศอดสูได้ ดังนั้นมันแม้ไม่มีความมุ่งหวังอย่างเร่งร้อน

เทียบเท่าลุ้ยบ้อ แต่ในใจก็มีความปรารถนาใคร่ให้แซ่ชัวทั้งสองสังหารงักเซ้งเทียนเช่นกัน

แต่ผู้กระวนกระวายจนแทบขาดใจตาย ในตอนนั้นคือดรุณีสองนางที่ลอบดูในระยะไกล วาจาและความเคลื่อนไหวในบริเวณนี้ พวกนางต่างได้เห็นได้ยินชัดเจน จนรุ่มร้อนจนคล้ายมดบนกระทะ แต่กระทั่งยังไม่กล้าเคลื่อนไหวแม้สักแผ่วเบา

ชัวหงียิ่งดูยิ่งรู้สึกไม่ถูกต้อง พลันโถมออกไปส่งเสียง

"ชือตี๋ชักกระบี่ ท่าเท้าเก้ามังกรทะยานของเจ้าตัวนี้กลอกกลิ้งยิ่งนัก"

งักเซ้งเทียนเห็นสองเฮียตี๋พากันชักกระบี่เข้ามากระหนาบจู่โจม โทสะต้องพลุ่งขึ้นจนแค่นหัวร่อกล่าว

"สวะที่ไม่สำนึกตัว เซี่ยวเอี๊ยะไม่ให้ความรู้ร้ายกาจแก่ท่านไปเป็นบทเรียน พวกท่านแม้ตายยังไม่รู้สึกสำนึกตัวได้ มีไม้ตายกันหีบใด จงทุ่มเทให้หมดสิ้นเถิด"

กระบี่ของสองชัวมีประกายเจิดจ้าดั่งสายรุ้ง ถึงกับระดมสุดสิ้นกำลังฝีมือมาแล้ว ภายในรัศมียี่สิบวา ถูกประกายสีเงินครอบคลุมไว้จนแน่นหนา

อานุภาพจู่โจมนี้ ดูจนลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซทั้งแตกตื่นทั้งสงสัย เพราะทั้งสองดูออก ความกราดเกรี้ยวดุดันของการจู่โจม แม้เป็นพวกนางเองก็ไม่แน่จะต่อต้านได้ และต้องถูกคุกคามจนมือเท้าเปะปะวุ่นวาย อย่าว่าแต่ความสูงส่งในพลังฝีมือของเฮียตี๋แซ่ชัว เพียงด้อยกว่ากั้งกี้ก้าจู้เล็กน้อยเท่านั้นเอง

แต่ทว่างักเซ้งเทียนในตอนนี้ แม้ถูกครอบคลุมในม่านกระบี่ แต่ไม่มีท่ากริ่งเกรงกังวลเลย ยังคงพลิ้วตัวหลบหลีกไปมาด้วยความปลอดโปร่งเยือกเย็นดังเดิม

ดรุณีที่ลอบดูทั้งสองนาง จากตื่นเต้นเป็นสงสัย จากสงสัยเป็นปีติ พวกนางแม้แค้นงักเซ้งเทียนที่โอหังลำพอง เย้ยหยันเหน็บแนมต่อพวกนางทุกถ้อยคำ แต่ยังคงรักลึกซึ้งตรึงตรา ต่างถือการได้เสียของงักเซ้งเทียนเป็นโชคเป็นเคราะห์ของตัวเอง ตอนนี้เมื่อเห็นงักเซ้งเทียนปลอดโปร่งมั่นคงไม่หวั่นไหว นับว่ายิ่งนับถือยิ่งเคารพรัก จนความในใจที่ไม่อาจเปิดเผยของพวกนางปรากฏบนสีหน้ากระจ่างชัด แค้นจนใคร่ปรบมือโห่ร้องชมเชยแก่มันสักพักใหญ่ทีเดียว

งักเซ้งเทียนเห็นลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซมีสีหน้าแตกตื่นสงสัยถึงปานนั้น อดมิได้ต้องคำนึง

"ให้พวกท่านรู้จักความร้ายกาจยังไม่พอ เราแม้ไม่ลงมือต่อพวกท่าน แต่ไม่อาจปล่อยผ่านไปโดยง่ายดาย เราต้องให้พวกท่านเปลี่ยนจากแตกตื่นสงสัย มาเป็น

หวาดหวั่นขวัญเสีย อับอายสำนึกจึงจะได้

เมื่อได้คิดถึงความแค้นเก่าก่อน พลันตวาดเสียงก้อง สองมือตีโต้ไปในบัดดล นิ้วคล้ายเป็นกระบี่ ทั้งกรีดทั้งจี้รวดเร็วปานประกายไฟ และยังแค่นหัวร่อส่งเสียง

"ผู้กล้าหาญทั้งสอง ตอนนี้ต้องระวังตัวแล้ว เราจะให้พวกท่านอ่อนล้าสิ้นแรงก่อน ค่อยยึดอาวุธของพวกท่านมา"

สองซัวตอนนี้รู้ตัวเรื่องเลวร้ายแล้ว ได้ยินต้องหวาดหวั่นขวัญหนีดีฝ่อ ความหวังเพียงหนึ่งเดียวของมันคืออาศัยวิชากระบี่ที่สูงส่งพิสดารเช้าเอาชัย

จิ๊บสี่ซิงแซลอบมองลุ้ยบ้อแวบหนึ่ง เห็นใบหน้านางกลายเป็นสีเทาซีดแล้ว ต้องครุ่นคิดคำนึง

'ยามจำเป็นทั้งสองร่วมมือกัน กระทั่งยังอาจหาผู้อื่นมาร่วมมืออีก...'

มันครุ่นคิดมากเหลือเกิน แต่ล้วนคิดไปในแง่ดีทั้งสิ้น ไหนเลยคาดคิด ความคิดยังมิทันสุดสิ้น พลันได้ยินงักเซ้งเทียนตวาด "คลายมือ !" สุดเสียง

ลุ้ยบ้อถูกเสียงตวาดขู่ขวัญจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ จิ๊บสี่ซิงแซยังมิทันเห็นชัดเจน แต่กระบี่คู่มือของสองซัวพากันปลิวกระเด็นออกไปจากมือ

"วันนี้ไม่ฆ่าพวกท่านเฮียตี๋ นับเป็นครั้งที่เท่าใดแล้ว ? เฮอะ เฮอะ ภายหน้าพวกท่านต้องระวังตัวไว้"

นั่นเป็นเสียงแค่นหัวร่อตำหนิของงักเซ้งเทียน

แซ่ซัวทั้งสองห้อยมือแนบกาย ถูกกระแทกกระเด็นออกไปไกลกว่าสิบวา แต่กระบี่คู่มือของพวกมันอยู่ในกำมืองักเซ้งเทียนแทน

ตอนนั้น งักเซ้งเทียนหันไปหัวร่อเสียงก้องกังวานกับจิ๊บสี่ซิงแซพลางกล่าว

"นี่เป็นฝีมือฆ่าไก่ให้ลิงดูของเซี่ยวเอ๊ย เพื่อเตือนต่อชาวยุทธ์ที่โอหังทั้งปวง ปีศาจเฒ่าธงแดงไม่อาจต่อต้านพลังฝีมือเจ็ดส่วนของเราแล้ว ถูกฟาดปลิวกระเด็นไปไกลหลายวา ฮั่วฮะน่อเซียนร่วมมือกลุ้มรุมเซี่ยวเอ๊ย ก็มีแต่เหน็ดเหนื่อยจนเหงื่อโซมกายเท่านั้น ฮา ฮา ที่ว่าห้าอัจฉริยะพิสดารยุทธจักร ที่แท้เป็นพวกประโคมตัวเองโอหังลำพองโดยไม่สำนึกเท่านั้น"

กล่าวแล้วสะบัดกระบี่ทั้งสองทิ้งไปโดยไม่แยแส หันมาตวาดใส่หน้าแซ่ซัวทั้งสองอีก

"วันนี้มิใช่ไว้ชีวิตสุนัขของพวกท่านโดยไร้สาเหตุ ยังไม่รีบไสหัวไป มีคนลอบกังวลใจแทนพวกท่านอยู่เลย"

จบคำหัวร่อเสียงก้องกังวานอีกครั้ง สะกิดปลายเท้าพุ่งวาบออกไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ หายลับในพริบตาเดียวเท่านั้น

แซ่ซัวทั้งสองไม่อาจแบกหน้าพบผู้คนได้ พากันเก็บกระบี่คู่มือคืนแล้ว สะบัดหน้าไปโดยไม่อำลา จิ๊บสี่ซิงแซถอนใจกล่าว

"ลุ้ยพั้วจื้อ ปีศาจเฒ่าธงแดงถูกมันฟาดกระเด็นไปในสถานที่ใด ? ฮัวฮะน่อเซียนเคยร่วมมือต่อสู้จนเหงื่อกาฬโซมกายหรือไร ?"

ลุ้ยบ้อนิ่งอึ้งไม่ส่งเสียง เดินช้า ๆ ออกไป เนิ่นนานจึงกล่าว

"ลิงอุรังอุตังตัวนั้น ! โอ...จนตอนนี้จึงทราบ อุรังอุตังตัวนั้นเป็นมันปลอมไปเอง"

นางพลันปรากฏสีหน้าท่าทีท้อแท้จนรันทดยิ่ง กระทั่งเสียงยังแหบพร่า ความยโสโอหังในกาลก่อน ๆ ปลาสนาการหมดไม่หลงเหลือเลย

จิ๊บสี่ซิงแซได้ยินต้องตระหนกยิ่ง อุทานแล้วโพล่งขึ้น

"ใช่แล้ว ใช่แล้ว เด็กน้อยไฉนทุเลาเป็นปกติมาได้ ?"

ลุ้ยบ้อสั่นศีรษะตอบ

"เรากำลังครุ่นคิดประการนี้อยู่ แต่ครุ่นคิดหาสาเหตุไม่ออกเลย กระทั่งยังคิดไม่ออก วันนี้มันไฉนไม่แก้มือพวกเราทั้งสองคน ?"

จิ๊บสี่ซิงแซขมวดคิ้วกล่าว

"อาจบางทีมันมีเรื่องจะสำคัญเร่งร้อนไปสะสาง ลุ้ยพั้วจื้อ ที่มันยอมสะกดกลั้นให้แก่แซ่ซัวทั้งสอง ไยไม่เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจยิ่ง ? แล้วยังกล่าววาจาที่ไม่มีปัญญาหยั่งเค้าตีความมาอีกหลายคำ นั่นเป็นความหมายใดกัน ?"

มันครุ่นคิดสาเหตุไม่ออก ลุ้ยบ้อได้แต่สั่นศีรษะเป็นคำตอบ ทั้งสองพากันไปร่วมร้อยวา พลันเห็นแป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งมุดออกมาจากป่าด้านข้าง

จิ๊บสี่ซิงแซเพียงเหลือบมองดรุณีทั้งสองแวบเดียว แต่ลุ้ยบ้อถึงกับไม่ยอมเหลือบแลเลย แสดงว่าพวกมันต่างมีความในใจอัดอั้นกังวลอย่างยิ่ง

ดรุณีทั้งสองสำนึกตัวดีอยู่ พากันติดตามโดยไม่ส่งเสียง

ทันใดนั้น จิ๊บสี่ซิงแซเรียกลุ้ยพั้วจื้อเสียงก้อง แต่ไม่มีวาจาว่ากล่าวสืบไป ลุ้ยบ้อจึงหันถาม

"ซิงแซมีเรื่องอันใด ?"

"แผนของปีศาจเฒ่าธงแดงคืนนี้ น่ากลัวไม่อาจสำเร็จได้"

ลุ้ยบ้อส่งเสียงราบเรียบ

"ซิงแซยังมีอารมณ์ปลอดโปร่งปานนี้ นี่เกี่ยวข้องใดกับพวกเราด้วย ?"

"ม้อเจ็งจะสามารถกักเจ้าเด็กแซ่งักอยู่ในพยุหะธวัชดำดินของมันหรือไม่ ?"

"ท่านหวังให้ผู้อื่นประสบความสำเร็จมาคลี่คลายเภทภัยภายหลังให้แก่พวกเรา ?"

"นอกจากนี้ไม่มีความหวังอื่นอีกแล้ว"

ลุ้ยบ้อพลันแค่นเสียง

"กิมเซียนก้วยเป็นความหวังเพียงหนึ่งเดียวของพวกเรา"

จิ๊บสี่ซิงแซถอนใจกล่าว

"ล้อทีเล่านั้นยังร้ายกาจยิ่งกว่าเจ้าเด็กแซ่งักเสียอีก"

"เออะ ท่านยินยอมทอดทิ้งถอนตัว ?"

"ลุ้ยพั้วจื้อ ท่านอย่าเข้าใจความหมายของเราผิดไป"

"หมายความอย่างไร ?"

"พวกเราทั้งไม่ร่วมในขบวนปีศาจเฒ่าธงแดงกับม้อเจ็ง และไม่ยอมสุมหัวคบคิดกับสามีภรรยาอื้อเฮงฮั้ว อาศัยกำลังของสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียกับเราสี่คน พาศิษย์อีกไม่กี่คนติดตามมา คิดจะสังหารด้วยกำลังนั้นไม่มีทางสำเร็จแน่ วิธีเดียวที่มี จำต้องใช้เล่ห์อุบายชิงกิมเซียนก้วยมาเท่านั้น"

ลุ้ยบ้อไม่มีการแสดงออกอย่างไร นางอาจกำลังคิดหาเล่ห์อุบายใดไปชิงผลไม้วิเศษนั้นอยู่

แป๊ะอั้งงักสงบปากคำ ถึงตอนนี้จึงได้กล่าวขึ้น

"อาจารย์ เจ็กเจ่กของข้าพเจ้าหยั่งความคิดของฮั่วฮะน่อเซียนออกแล้ว บอกว่าพวกมันคืนนี้อาจจะไปลอบสืบในซาเซียนก๊ก"

จิ๊บสี่ซิงแซสั่นศีรษะกล่าว

"คืนนี้ไม่ได้แน่ อื้อเฮงฮั้วไม่มีขวัญที่จะไปเพียงลำพัง"

ลุ้ยบ้อเงยหน้ามองท้องฟ้าแวบหนึ่งกล่าว

"ใกล้ค่ำแล้ว พวกเราไปดูการใช้ไฟจู่โจมของปีศาจเฒ่าธงแดงกับม้อเจ็งก่อน หลวงจีนเถื่อนโหมประโคมค่ายกลของมันร้ายกาจปานใด จะขอดูมันยังมีเล่ห์อุบายแพรวพราวอีกเท่าใดกัน ?"

จิ๊บสี่ซิงแซหันมาถาม

"อั้งงักรีบไปเชิญเจ๊กเจ่กของเจ้า นัดหมายไปพบกันทางนอกหุบเขาเซี่ยงชุนกั๊ก"

ลุ้ยบ้อเสริมขึ้น

"แต่อย่าเข้าใกล้ปากหุบเขาเกินกว่าหนึ่งร้อยวา ที่นั่นตอนนี้จะต้องถูกตั้งค่ายกลขึ้นแล้ว"

แป๊ะอั้งงักชักชวนฉิ่นเจ็งเจ็งร่วมทางไปหาสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮีย ส่วนจิ๊บสี่ซิงแซกับลุ้ยบ้อเร่งฝีเท้าไปที่หุบเขาเซี่ยงชุนกั๊กโดยเร็ว

ฟ้ามืดเลือนราง นอกหุบเขาเซียงชุนกั๊กแม้สงบสันติ นั่นเพียงเพราะไม่มีเสียงเซ็งแซ่จอแจ แต่เงาตะคุ่มคล้ายวิญญาณร้าย ยังพอมีให้เห็นอยู่ทุกที่ทาง บัดเดี๋ยวเลือนหายบัดเดี๋ยวปรากฏ ไม่ผิดกับภูตผีจากโลกันตร์จริง ๆ

ที่ปากหุบเขา ที่ยอดผาทั้งสี่ด้านเริ่มมีคนมาชุมนุมหนาแน่นขึ้นทุกขณะ หากเข้าไปพิจารณาระยะใกล้ พวกประดานั้นคล้ายเป็นภูตผีจริง ๆ มีบ้างดำสนิทดังก้อนถ่าน มีบ้างตาลึกจมูกงองุ้ม แต่ละคนต่างแบกถุงนูนโป่งอยู่บนหลัง

ในเวลาใกล้ยามสาม (เที่ยงคืน) พลันมีตัวประหลาดสองคนปรากฏขึ้นที่ปากหุบเขา หนึ่งเป็นหลวงจีนดำสนิทครองจีวรสีแดง หนึ่งเป็นชายชราตาสีครามจมูกเหยี่ยว อาภรณ์สีแดงแบบพิลึกพิกล พวกมันเดินมาจนห่างจากปากถ้ำหกสิบวาจึงหยุดลงไม่เคลื่อนไหว

หลวงจีนมองปากถ้ำพลางแสยะยิ้มกล่าว

• "ตั้วก้าจู๊ แหที่กางดักครั้งนี้ พวกมันจะสามารถหนีไปได้สักเท่าใด ?"

"เฮอะ เฮอะ หากไม่มีเราก้าจู๊ระดมยอดฝีมือขึ้นไปสะกัดหน้าผาทั้งสี่ด้านไว้ ที่สามารถทำลายเป็นเพียงสินค้าชั้นสองเท่านั้น"

นั่นเป็นวาจายโสโอหังของตัวประหลาดอาภรณ์แดง ไม่ต้องถามก็ทราบ มันคืออั้งกี๊ก้าจู๊นั่นเอง ส่วนหลวงจีนดำสนิทใช่ใครอื่น คือเทียนเต็กม้อเจ็ง อลัชชีชั่วร้ายนั้นได้ยินมันหัวร่อเสียงพิกลกล่าว

"หากอาตมาไม่ตั้งค่ายกลที่ปากถ้ำ ลองถามดู ก้าจู๊ส่งคนขึ้นไปสกัดบนหน้าผาสามารถจับเป็นได้สักเท่าใด ? เฮอะ เฮอะ"

อั้งกี๊ก้าจู๊แสยะยิ้มกล่าว

"ดังนั้น พวกเราจะต้องร่วมมือกันนี่ ! หลวงจีนใหญ่ ฮวงอ้วยลั้ย (ระเบิด

ลมไฟ) ของท่านมีประสิทธิภาพหรือไม่ ?"

เทียนเต็กม้อเจ็งหัวร่ออย่างโอหังกล่าว

"ฮวงฮ้วยลุ้ยของอาตมาแม้ไม่สามารถระเบิดร่างคนแหลกเละ แต่ความร้อนแรงของเปลวไฟเหนือกว่ากองฟืนเป็นสิบเท่า และยังเผาไหม้ได้ยืนนาน แต่ละลูกมีอานุภาพกว้างหลายวา"

อั้งกี๊ก้าจู๊หัวร่อฮาฮากล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า พวกมันคิดจะเกร็งกำลังต่อต้านก็ไม่ได้แล้ว ?"

เทียนเต็กม้อเจ็งหัวร่อเสียงก้อง กล่าวด้วยความโอหังลำพอง

"ขอเพียงพวกมันสามารถกัดฟันทนทานตลอดคืนโดยไม่สลบไสล วันพรุ่งอาจไม่มีเรื่องราวใดก็ได้"

"พอถึงเวลาฟ้าสว่าง พวกเราก็บุกเข้าไปในหุบเขาเลย"

"พวกมันไหนเลยสามารถทนทานนานปานนั้น ? ไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม ต่างต้องหนีออกมาทางปากหุบเขา ดังนั้นนับว่าพวกเราประสบความสำเร็จแล้ว"

อั้งกี๊ก้าจู๊ผงกศีรษะชมเชย

"พยุหะของหลวงจีนใหญ่เลอเลิศพิสดารจริง ๆ"

หยุดเล็กน้อยแล้วโพล่งถาม

"พวกเราอยู่ห่างจากปากถ้ำไม่ไกล เสียงหัวร่อสนทนาจะดังออกจากค่ายกลไปได้หรือไม่ ?"

"ก้าจู๊ออกจะดูแคลนอาตมาเกินไปแล้ว อยู่ในค่ายกล อย่าว่าหัวร่อสนทนากัน แม้เป็นเสียงระเบิดก็ไม่อาจจะดังออกจากนอกค่ายกลถูกผู้คนได้ยินไป มิเช่นนั้น ไหนเลยจะบอกเป็นค่ายกลเลิศพิสดารได้"

"ฮา ฮา ...หลวงจีนใหญ่อย่าเคียดขึ้ง เราก้าจู๊เพียงแต่ป้องกันก่อนเหตุดอกได้ชื่อ ถึงเวลาแล้ว"

ขณะเวลานั้นเอง บนยอดผาพลันมีควันหนาทึบพลุ่งขึ้นเป็นเส้นสาย ในหุบเขามีเสียงระเบิดดังครืน ๆ ไม่ขาดหู เทียนเต็กม้อเจ็งแผดหัวร้อกล่าว

"ก้าจู๊ รีบไปเฝ้าประตูธวัชที่ปากถ้ำแทนอาตมา หากมีคนบุกเข้ามา อย่าได้ขัดขวางเป็นอันขาด"

อั้งกี๊ก้าจู๊กระทำตามคำบอกทันที มันคล้ายเคยได้รับคำแนะนำจากเทียเต็กม้อเจ็งมา จึงสามารถเคลื่อนไหวในค่ายกลโดยไม่ติดขัดเลย

ทันใดนั้น มีเสียงแผดร้องโหยหวนแว่วลงมาจากยอดผาหลายครั้งครา อั้งกี้ก้าจู๊หัวร่อกล่าว

"พวกมันคิดจะหนีไปทางยอดผา"

เทียนเต็กม้อเจ็งแสยะยิ้มส่งเสียง

"ยอดฝีมือของพวกเรามีไม่ต่ำกว่าสองร้อยคน น่ากลัวพวกมันแม้เสียบปีกก็ไม่มีทางบินหนีพ้น"

"พวกมันแม้นับว่ามีผู้หนีรอดไปได้ นั่นก็อาจเพียงโง้วเล้งจูคนเดียวเท่านั้น"

ทั้งสองเฝ้าคอยู่ในค่ายกลจนสว่าง เทียนเต็กม้อเจ็งคล้ายเริ่มสังหรณ์ใจบ้างแล้ว จึงส่งเสียง

"ก้าจู๊ใหญ่ ไฉนไม่มีคนหนีออกมาจากถ้ำ ?"

อั้งกี้ก้าจู๊มีสีหน้าเคร่งเครียดกังวล เน้นเสียงหนัก ๆ

"หรือพวกมันขึ้นไป ถูกสาวกพวกเราบนหน้าผาสังหารหมดสิ้นแล้ว ?"

"ไม่ง่ายดายปานนั้น พวกมันอาจจะตั้งหลักสู้ตายอยู่ในหุบเขา"

ขณะอั้งกี้ก้าจู๊จะเอ่ยปาก พลันเห็นผู้หนึ่งบุกเข้ามาในด้านข้างของค่ายกล จึงลนลานร้องด้วยความตระหนก

"ไต้ซือรีบมา ศิษย์ของท่านบาดเจ็บแล้ว"

ที่จริงเทียนเต็กม้อเจ็งเป็นหลักอยู่กลางค่ายกล ได้ยินรีบกระโดดออกจากหลังก้อนหินใหญ่ เห็นบุรุษหนุ่มที่มามีโลหิตโชมกาย วิ่งโซซัดโซเซเข้ามา ต้องปราดเข้าถามด้วยความตระหนก

"เตียนเอ๋ (คำเรียกรัชทายาท) เป็นไรไป ?"

ที่แท้บุรุษหนุ่มผู้นั้นคือเทียนเต็กอ้วงจื้อ มันเอนกายลงในอ้อมแขนเทียนเต็กม้อเจ็งด้วยความอ่อนล้า ส่งเสียงแหบพร่ากล่าวด้วยสีหน้าหวาดหวั่นขวัญเสีย

"อาจารย์ ลิงอุรังอุตังตัวใหญ่ ลิงอุรังอุตังตัวใหญ่ ไม่มีคนสามารถต้านทานฝีมือลิงอุรังอุตังตัวใหญ่"

ตอนนั้นอั้งกี้ก้าจู๊เดินเข้ามาบ้าง ได้ยินต้องตระหนกจนหน้าเปลี่ยนสี ร้องเสียงพิกล

"พญาวานรตัวนั้นอีกแล้ว ? !"

เทียนเต็กม้อเจ็งเห็นศิษย์รักโลหิตโชมร่าง ลมหายใจกระท่อนกระแท่นผิดธรรมดา ต้องตระหนกจนมือเท้าเปะปะวุ่นวาย ถามเสียงสั่นสะท้าน

"เต้ยแอ๋บาดเจ็บที่ใด ? ในร่าง...อา...ท่านบอบช้ำภายในสาหัสมาก"

เทียนเต็กอ้วงจื้อเงยหน้าขึ้นช้า ๆ อ้าปากกระอักโลหิตออกมาอีกกองใหญ่ ส่งเสียงแผ่วเบาราวจะขาดใจ

"ศิษย์ไม่รอดแล้ว อาจารย์ คนของ...พวกเรา...ตายไป...มากกว่าครึ่ง..."

อั้งกี้ก้าจู๊ร้องด้วยความตระหนก

"แล้วคนของสำนักเราเล่า ?"

มันส่งเสียงพลางประกบนิ้วจี้ใส่เทียนเต็กอ้วงจื้อสิบกว่าครั้งซ้อน ๆ

เทียนเต็กอ้วงจื้อคล้ายถูกสะกดอาการบอบช้ำภายในชั่วคราว หันช้า ๆ ไปมองมันพลันตอบเบา

"คนของสำนักท่านก็ตายไปมากมายหลายสิบ แต่ไม่มีปัญญา...เห็นชัด..."

ไม่ทันจบความศีรษะห้อยลงช้า ๆ แสดงว่าขาดใจตายไปแล้ว

เทียนเต็กม้อเจ็งมิได้ส่งเสียงเรียก ใบหน้าดำคล้ำของมันมีน้ำตาไหลลงสองสาย วางร่างเทียนเต็กอ้วงจื้อลงนอนราบกับพื้นเบา ๆ

"หลวงจีนใหญ่ คนในถ้ำไม่ออกมา คนในหุบเขาก็ไม่ปีนป่ายขึ้นไปบนยอดผา แสดงว่าต่างเฝ้าอยู่ในหุบเขามิได้เคลื่อนไหว เมื่อศิษย์รักของท่านเสียชีวิตไป เศร้าโศกเสียใจก็ไม่เป็นคุณประโยชน์ต่อเรื่องราว พวกเราสมควรดำเนินแผนแก้มือล้างแค้นให้ถึงที่สุด ก้าวต่อไปควรดำเนินอย่างไร ?"

เทียนเต็กม้อเจ็งที่ได้รับมอบหมายให้อบรมฝึกสอนองค์รัชทายาทของแคว้นหนึ่งในแผ่นดินเทียนเต็ก เมื่อเห็นศิษย์รักเสียชีวิตไปต่อตา ไหนเลยยังจะแบกหน้าไปแก้ตัวกับกษัตริย์แคว้นนั้นได้ ความเศร้าโศกเสียใจเดือดดาลคลั่งแค้นของมันจึงเป็นที่คำนวณได้แล้ว

แลเห็นมันคุกเข่ากัมศีรษะอยู่หน้าซากศพ คล้ายกำลังสวดมนต์อธิษฐานใดกันจนครูใหญ่ จึงชี้ซากศพเทียนเต็กอ้วงจื้อกล่าว

"อาตมาจำต้องฌาปนกิจสังขารของเต้ยแอ๋ก่อน จึงจะดำเนินความเคลื่อนไหวอื่นใดได้ หากก้าจู๊รู้สึกเบื่อหน่ายไม่อาจทนรอ เชิญตามความสะดวกได้"

อั้งกี้ก้าจู๊แค่นหัวร่อถาม

"ได้ชื่อหมายความ มีเจตนาแยกกันไม่ร่วมมืออีก ?"

เทียนเต็กม้อเจ็งเดือดดาลจนตวาด

"ที่จริงอาตมาไม่ต้องการปะทะกับชาวยุทธ์ตงง้วนในช่วงเวลานี้อยู่แล้ว แผน

ครั้งนี้ล้วนเป็นก้าจู๊กระตุ้นเร่งรัด เป็นชนวนให้อาตมาสูญเสียรัชทายาทของประเทศไป ท่านหนึ่ง หรือก้าจู๊ยังไม่ยินยอมให้อาตมาได้เคารพรัชทายาทเป็นครั้งสุดท้าย ?"

อั้งกี๊ก้าจู๊ฝืนหัวร่อด้วยความกระดากกล่าว

"ในเมื่อตายไปแล้วยังมีพิธีเคารพไม่เคารพใดอีก ? คนที่กลายเป็นซากศพย่อมไม่มีคุณค่าพอจะเปรียบกับสิ่งใดได้ หากจะเผานั้นมีอยู่มากหลาย เมื่อครู่ศิษย์ท่านมิใช่บอกแล้ว บนยอดผามิใช่มีอยู่อีกร้อยกว่าซาก น่ากลัวไต้ซือเผาเป็นเดือนก็ยังเผาไม่หมดสิ้นได้"

เทียนเต็กม้อเจ็งเห็นมันไม่มีสันดานของมนุษย์แม้สักน้อยนิด โทสะต้องฮือโหมรุนแรงกว่าเดิม ถอยปราดไปหลายก้าว แค่นหัวร่อกล่าว

"แผนขั้นต่อไปสมควรเป็นก้าจู๊บุกจู่โจมในหุบเขา ขับไล่พวกมันออกมา ทางนอกถ้ำย่อมมีค่ายกลของอาตมาภักไว้เอง"

อั้งกี๊ก้าจู๊เห็นมันมีสีหน้าไม่ถูกต้อง คล้ายดั่งฝ่ายตรงข้ามจะลงมือต่อมัน

มาตรว่ามีจิตใจหวาดหวั่น แต่สีหน้ายังคงข่มไว้หนักแน่นเยือกเย็น ส่งเสียงราบเรียบ

"ไต้ซือไม่อาจเข้าไปตั้งค่ายกลในหุบเขาหรือไร ? พวกเราบุกจู่โจมพร้อมกันตอนนี้ยังพอมีทางประสบความสำเร็จได้ หากชักช้า พวกมันต้องหนีหมดสิ้นแล้ว"

เทียนเต็กม้อเจ็งแค่นหัวร่อกล่าว

"หากจะจู่โจมโดยเปิดเผย เมื่อค่ำวานก็พอจะดำเนินได้แล้ว อาตมาไม่ต้องการภักไว้เพียงไม่กี่คน พวกมันไม่ออกมา แสดงว่าข่าวแพร่งพรายไปก่อน ครั้งนี้นับว่าเสียสละโดยเปล่าประโยชน์แล้ว"

อั้งกี๊ก้าจู๊ได้ฟังทราบความหมาย แสยะยิ้มกล่าว

"ไต้ซือมีเจตนาถอนค่ายกลไป ?"

"ใช่ ! ไปดูเหตุการณ์ในหุบเขาซาเซียนภ๊กก่อนค่อยตัดสินใจ"

อั้งกี๊ก้าจู๊ทราบว่าไม่อาจกระตุ้นตักเตือนได้ และก็ไม่กล้าใช้กำลังคุกคามบังคับด้วย มันกลอกตาไปมาแล้วกล่าว

"ในเมื่อไต้ซือจะถอนตัว ก็ให้ผู้แซ่ซีขึ้นไปดูสภาพการบาดเจ็บล้มตายบนยอดผาก่อน"

เทียนเต็กม้อเจ็งครุ่นคิดชั่วครู่ จึงก้มลงอุ้มซากศพเทียนเต็กอ้วงจื้อขึ้นแค่นเสียงเย็นชากล่าว

"ไปทางตะวันออกได้ !"

อั้งกี้ก้าจู๊ปรารถนาจะถอนตัวไปจากค่ายกลอยู่แล้ว เมื่อได้ยินจึงไม่ส่งเสียงอย่างไร เร่งฝีเท้าไปทางตะวันออกทันที

เทียนเต็กม้อเจ็งก็คล้ายกลัวมันจะลงมือเช่นกัน เมื่อเห็นมันเร่งฝีเท้าจนหายลับไป พลันรู้สึกคลายใจไม่น้อย

อั้งกี้ก้าจู๊กลัวหลวงจีนอสูรเกิดความระแวง ต้องเร่งฝีเท้าไปโดยมิกล้าหันไปมอง จนประมาณสองร้อยวาจึงเหลียวมองแวบหนึ่ง ด้านหลังถึงกับไม่มีกระไรทั้งสิ้น มันทราบเทียนเต็กม้อเจ็งถอนค่ายกลจากไปแล้วจริง ๆ

มันยืนสงบนิ่งชั่วครู่ ช้อนตามองดูยอดเขา คล้ายดั่งไม่กล้าขึ้นไปสืบเสาะค้นหา ทันใดนั้น ในป่าทึบด้านซ้ายมือมีห้าคนลนลานวิ่งออกมาปานสุนัขถูกไล่ล่าแต่ละคนต่างหน้าซีดขาวตาเหลือกค้าง!

อั้งกี้ก้าจู๊พอเห็นต้องตระหนกยิ่ง กระโดดเข้าไปตวาด

"พวกเจ้าไฉนซ่อนตัวอยู่ในนั้น !"

ที่แท้ห้าคนนี้ถึงกับเป็นซัวหงี ซัวยิ้งกับสามขุนพลตำหนักแดง ซัวหงีพอเห็นอาจารย์อดไม่ได้ต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ กล่าว

"อาจารย์ อุ่ยทีกับสามองครักษ์ทั้งสี่ซัวตี้ต่างถูกลิงอุรังอุตังฆ่าตายไปแล้ว !"

อั้งกี้ก้าจู๊ได้ฟังต้องสะท้านเฮือกใหญ่ หัวใจสั่นหวั่นไหวขวัญกระเจิง ซัวยิ้งกับสามขุนพลก็พากันร่ำไห้เข้ามารายงานบ้าง

"ศิษย์ของสำนักเราตั้งแต่ชั้นหนึ่งถึงชั้นสี่ บาดเจ็บล้มตายไปห้าสิบเก้าคนในจำนวนนั้นมีฮู่ฮวบพิทักษ์ฐานหกคน ผู้คนในหุบเขาไม่มีขึ้นไปบนยอดผาเลย จากความคิดคำนวณของศิษย์ ผู้ช่วยลิงอุรังอุตังลงมือเข่นฆ่าสังหารมีฮิวเล้งม้อตุ้นอยู่ผู้หนึ่ง อาจจะเป็นศิษย์ทรยศอื้อไป๊เนี้ยก็ได้"

อั้งกี้ก้าจู๊แหงนหน้ามองท้องฟ้า แต่สีหน้าไม่มีเค้าโศกเศร้าเสียใจเลย เนิ่นนานให้หลังจึงโบกมือส่งเสียง

"ยิ้งยี้รีบกลับประเทศระดมกำลัง หากได้ค้องยอมเสด็จมาเองก็ประเสริฐ มิเช่นนั้น วิงวอนได้อ๋องรีบเร่งส่งกงจู๊ทั้งสี่ท่านกับเชื้อพระวงศ์สามท่านนั้นมาเสริมกำลัง ตอนนี้ฮ้วยฮะน่อเซียนไม่มีเวลาและความสาสามารถควบคุมทางอากาศแล้ว การไปการมาใช้ลมปราณโบยบิน จำเป็นต้องกลับมาถึงภูเขาซูมี้ให้ได้ในเวลาสองวัน"

ซัวยิ้งรับคำสั่งไปแล้ว อั้งกี้ก้าจู๊จึงพาซัวหงีกับอีกสามขุนพลเร่งฝีเท้าลับ

หายเข้าไปในป่าทึบ

ไม่นานนัก หลังก้อนหินใหญ่ที่ห่างจากทางขวามือประมาณหกสิบวา มีศีรษะผู้หนึ่งโผล่ออกมา มันกวาดตามองแล้วหันไปกระซิบทางด้านหลัง

"โกว โกว ปรากฏตัวได้แล้ว มารแดงมุ่งหน้าไปทางยอดเขาน้ำแข็งที่เบื้องหน้าแล้ว"

มันถึงกับเป็นงักเซ้งเทียน พอขาดคำ ด้านหลังปรากฏร่างล้อซู่พู้มา ได้ยินนางหัวร่อคิกคักกล่าว

"พวกเรากลับไปรายงานผลการมีชัยในหุบเขาเถิด"

"ยังต้องรายงาน ?"

ทั้งสองรีบเร่งหันกาย เดินพลางสนทนาพลางด้วยสีหน้าอิ่มเอิบยินดีเป็นยิ่งนัก ล้อซู่พู้กล่าว

"เซ้งยี้ มารแดงบอกจะระดมนางปีศาจสี่ตัวใด ยังมีเจ้าปีศาจอีกสามตัว พวกกลุ่มนั้นอาจจะร้ายกาจก็ได้"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"โกวโกวฟังผิดแล้ว เป็นกงจู้สี่ท่าน กับเชื้อพระวงศ์สามท่านของราชวงศ์ล้อสายดอก ร้ายกาจปานใดแม้ยังไม่ทราบ แต่อาจต้องเหนือกว่ามันมากหลายทีเดียว"

"เจ้าทราบได้อย่างไร ?"

"หากมีพลังฝีมือระดับเดียวกับพวกมัน ระดมมายังจะกระทำเรื่องสำคัญใดได้ ? เป็นความคาดคิดของข้าพเจ้าเอง ไม่เชื่อไปถามอาจารย์ดู"

หยุดเล็กน้อยแล้วถาม

"พวกในหุบเขามีถูกไฟคลอกทำอันตรายบ้างหรือไม่ ?"

ล้อซู่พู้สั่นศีรษะปฏิเสธ

"ได้รับชัยชนะครั้งใหญ่ตลอดแนว ผู้คนที่มีต่างซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ ด้านหนึ่งมีซาซิ้งเกร็งกำลังภายในสกัดควันหนาทึบไว้ ส่วนทางออกเป็นอาจารย์ของเจ้าป้องกัน เสียดายพวกต้นไม้ใบหญ้าเหล่านั้นถูกเผาผลาญจนหมดสิ้นไป"

"นับเป็นโชคยังดี ผู้ใดเปลี่ยนแผนใช้น้ำ"

ล้อซู่พู้หัวร่ออย่างมีเลศนัยตอบ

"เป็นข่าวทางภายนอก บอกว่าเทียนเต็กม้อเจ็งไม่ใช้ไฟจากฟืน แต่ใช้ระเบิดฮวงฮ้วยลุ้ยใดจู่โจม เจ้าเดาดู นั่นเป็นข่าวของผู้ใดส่งมา ? อย่าลืมเสีย เป็นสองคน

รวมกันลง"

งักเซ้งเทียนได้ฟังต้องงุนงงไป น่ากลัวมันก็เข้าใจได้ จึงเห็นมันงุนงงชั่ววูบแล้วแค่นเสียง

"ม้าดีไม่ย้อนกลับไปกินหญ้าที่ผ่านมา"

"เซ้งยี้ ศัตรูถอนตัวหมดสิ้นแล้วหรือไม่ ?"

นั่นเป็นเสียงของโง้วเล้งจูถามออกมาจากในถ้ำ งักเซ้งเทียนรีบวิ่งปราดเข้าไปรายงาน

"อาจารย์ ศัตรูล่าถอยหมดสิ้นแล้ว มารแดงตอนนี้ใช้ซัวยิ้งกลับประเทศขอกำลังหนุน ที่จริงข้าพเจ้าคิดจะลอบติดตามไปสังหารซัวยิ้งในระหว่างทาง แต่ได้คิดภายหน้าไม่คุ้นกับชัยภูมิของประเทศล้อสาย ทั้งยังเป็นระยะทางยาวไกล ไม่สู้ให้พวกมันทยอยมาหาความตายในที่นี้ ดังนั้น จึงปล่อยให้มันไปโดยปลอดภัย"

โง้วเล้งจูส่ายหน้ากล่าว

"สังหารซัวยิ้งคนเดียวยังคงไม่อาจสกัดศัตรูที่จะมาเสริมกำลังได้ ภายหน้าไม่ไปล้อสายก็ไม่ได้ ผู้อาวุโสพูท้อซิงเจ็งทำนายทายทักไว้ก่อน แผ่นดินยังจะปั่นป่วนเป็นกลียุครุนแรงกว่านี้ ให้ประเสริฐ ควรปล่อยมันเป็นไปตามครรลอง เรื่องที่ต้องการกระทำในตอนนี้ คือเจ้าร่วมทางกับโกวโกวมุ่งหน้าสู่ทิศใต้โดยเร็ว อย่างไรต้องหาสถานที่ปากหุบเขาซาเซียนก๊กให้พบ เมื่อพบแล้วอย่าเพิ่งเข้าไป ให้โกวโกวเจ้ากลับมาส่งข่าว ส่วนเจ้าคุมเชิงอยู่นอกหุบเขา มีบุคคลฝ่ายใดเข้าไปบ้าง รอกำลังส่วนใหญ่ของพวกเราไปถึงค่อยรายงานโดยละเอียดมา"

ล้อซู่พู้เดินเข้าไปถาม

"ในราชวงศ์ล้อสายยังมีสี่กงจู้ สามเชื้อพระวงศ์ใดอยู่ ท่านทราบหรือไม่ ?"

"อา...ต่างมากันแล้วหรือไร ?"

งักเซ้งเทียนชิงตอบก่อน

"ที่ซัวยิ้งกลับไปก็เพื่อเชิญพวกเหล่านี้มาเสริมกำลัง และล้ออ๋องยังอาจมาเองอีกด้วย"

โง้วเล้งจูถอนใจกล่าว

"สี่กงจู้กับสามเชื้อพระวงศ์ เราต่างเคยลอบพบเห็นมา เนื่องจากไม่เคยประมือต่อสู้ จึงไม่ทราบพื้นฐานวิทยายุทธ์ของพวกมันชัดเจน แต่คำนวณ ล้วนแล้วต้องเหนือกว่ามารแดง คราวนี้อันตรายยิ่งรุนแรงแล้ว..."

ล้อซู่ผู้ทราบ โง้วเล้งจูยังมีเรื่องสำคัญกว่านั้นมิได้บ่งบอกมา แต่นางก็ไม่อาจรีดเร้นค้นถาม กวักมือบอกงักเซ้งเทียน

"เซ้งยี้ พวกเราไปกัน"

ก่อนไป งักเซ้งเทียนรายงานเรื่องราวเมื่อคืนโดยละเอียดแล้วถาม

"ซากศพบนหน้าผาเหล่านั้นจะทำอย่างไร ?"

โง้วเล้งจูถลึงตาเป็นทีตำหนิมันแล้วแค่นเสียง

"รีบไปรีบไป ผู้ใดให้เจ้าฆ่าตั้งมากหลายปานนั้น"

ล้อซู่ผู้เห็นโง้วเล้งจูมีโทสะ นางรีบฉุดแขนงักเซ้งเทียนวิ่งปราดออกไปพลางส่งเสียง

"ตอนนี้ต้องเพิ่มคำ 'อสูร' ให้แก่เจ้าแล้ว"

งักเซ้งเทียนเมื่อกาลก่อนถูกศัตรูตั้งฉายาเป็น 'ดาวเพชฌฆาต' งักเซ้งเทียนลอบมองอาจารย์แวบหนึ่ง เห็นท่านหันกายเดินเข้าไปในถ้ำแล้ว จึงยักไหล่กล่าว

"ข้าพเจ้าไม่สมควรบอกจำนวนถูกต้องเกินไปเลย"

"ซากศพบนนั้นล้วนถูกเจ้าใช้ฝีมือหนักหน่วงฟาดตาย ไม่บอกหรือจะสังเกตไม่ออกได้ ? นี่เป็นครั้งแรกที่เจ้าถูกด่ากระมัง ?"

"ถูกด่าหลายคำแล้ว กลับรู้สึกปลอดโปร่งสบายสาหัสมาก ข้าพเจ้ากลัวแต่ท่านไม่ด่าเท่านั้น"

"คิก คิก นับเป็นสันดานที่ทรามมากจริง ๆ"

งักเซ้งเทียนพลันเห็นที่เบื้องหน้ามีม้าป่าวิ่งออกมาถึงสิบกว่าตัว แต่ละตัวล้วนพ่วงพีเข้มแข็ง อดนึกถึงลาขาวแสนรู้ไม่ได้ หันมองล้อซู่ผู้พลางถาม

"โกวโกว..."

มันเพียงเรียกคำแรก ล้อซู่ผู้ก็สอดไปก่อน

"เจ้าถามถึงแป๊ะเลี่ยง ? มันกลับนครหลวงแล้ว... พวกเราจับมาสักสองตัวเป็นไร ?"

"ความเคลื่อนไหวของพวกเราต้องเร้นลับ"

ล้อซู่ผู้กวาดตามองสภาพรอบข้างพลางกล่าว

"ภายหน้าจะต้องจับไว้สักหลายตัวให้ได้ เราจำชัยภูมิบริเวณนี้ได้แล้ว"

ทั้งสองโลดละลิ่วผ่านยอดเขาน้ำแข็งไปสิบกว่ายอด ผ่านหุบเขาน้ำแข็งอีกมากมาย ยังคงไม่เห็นมีความผิดปกติใด ๆ งักเซ้งเทียนคิดจะเปลี่ยนทิศทาง พลัน

เห็นเบื้องหน้ามียอดเขาสูงเป็นพิเศษ โดดเด่นสง่ากว่ายอดเขาทั้งมวล จึงหยุดเท้าส่งเสียง

"นั่นอาจเป็นยอดเขาเอเวอเรสแล้ว"

"อา...เซ้งยี้รีบดู เดือนเจ็ดแล้วซูมี้ซัวยังมีดอกเหมย !"

นางร้องพลางชี้ไปที่สันเขาด้านซ้ายมือ งักเซ้งเทียนเพ่งมองระยะไกล สั่นศีรษะกล่าว

"นั่นไม่ใช่ดอกเหมย เมี้ยวแป๊ะแปะเคยบอก นั่นคือดอกเทียนกีเฮียง (กิ่งฟ้า) เป็นพันธุ์พิเศษที่มีแต่ยอดเขาหิมะของซูมี้ซัว ระหว่างเดือนเก้าถึงเดือนสิบ ผลรับทานได้ รสของมันคล้ายเหมย คิดว่าคงเป็นพันธุ์เดียวกับเหมยแน่"

ล้อซู่ผู้ไม่เชื่อ เร่งฝีเท้าไปในทิศทางนั้น งักเซ้งเทียนวิ่งพลางหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าเคยผ่านที่นั้นมาหลายครั้งแล้ว ดูระยะไกลคล้ายดอกเหมย ดูระยะใกล้กลับคล้ายเอ็งฮวย (ซากุระ) กระทั่งยังมีห้าสี กลีบของมันโตกว่าดอกเหมยอีกสองเท่าเลย"

ล้อซู่ผู้ไม่มีสายตาคมกล้าเทียบเท่ามัน จวบจนเมื่อวิ่งถึงสันเขาหิมะนั้น เห็นชัดตาต้องร้องด้วยความตื่นเต้น

"อา งามเหลือเกิน ไม่คล้ายดอกเหมยจริง ๆ ไฮ้ ! ต้นหนึ่งแดงต้นหนึ่งขาว วิเศษ วิเศษ ยังมีเขียว เหลือง สีครามอีกด้วย สีสันต่าง ๆ ที่ขึ้นประชันกันนับว่าเป็นความงามสุดยอดแล้วจริง ๆ"

งักเซ้งเทียนเดินเข้าไปดูบ้าง โพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ที่นี่ถึงกับมีมากปานนี้ ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นมาก่อนเลย โกวโกวโปรดดูเต็มทั้งภูเขาทั้งหุบเขา อย่างน้อยต้องกว่าร้อยหมื่นต้น ถึงกับไม่มีพันธุ์อื่น ๆ ปะปนเลย"

ล้อซู่ผู้ตื่นเต้นยินดีจนกระโดดขึ้นร้อง

"ในหุบเขายิ่งงามสะพรั่ง เสียดายไม่สามารถมองถ้วนทั่วในครั้งเดียว หากมาสร้างบ้านที่นี่สักหลัง ต้องเป็นความสุขอย่างบอกไม่ถูกทีเดียว"

งักเซ้งเทียนชี้ทางขวามือกล่าว

"สันเขาบริเวณนั้นเป็นแนวโค้งคล้ายวงกลม โอบล้อมหุบเขาบุปผาไว้ด้านนี้ออกจะสูงกว่าอยู่บ้าง โกว โกว พวกเราลัดเลาะตามสันเขา ชื่นชมบุปผาเหล่านี้สักเที่ยวเป็นไร ในด้านนั้นอาจจะเห็นสภาพหุบเขาได้ชัดเจนกว่า ?"

ล้อซู่พู้สาวเท้าตามคำบอกทันที กระโดดโลดเล่นตามสันเขาที่สูงชัน ก้มมองแล้วถอนใจส่งเสียง

"ไม่อาจเห็นสภาพในหุบเขาชัดตาได้ ต่างถูกกิ่งใบและดอกของมันบดบังสายตาหมดสิ้นเลย"

ขณะงักเซ้งเทียนคิดจะกระโดดไปบนยอดไม้ พลันชะงักเท้าส่งเสียงแผ่วเบา

"มีคน !"

ล้อซู่พู้ได้ยินรีบสงบปากคำ ส่งเสียงทางลมปราณถาม

"เจ้าสังเกตออกเป็นผู้ใดหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนกวาดตามองรอบข้าง เห็นยังไม่ถูกกิ่งใบบดบังหมดสิ้น จึงส่งเสียงทางลมปราณตอบ

"ฮั่วฮะน่อเซียนกับสองป้า ด้านหลังมียอดฝีมือติดตามมาอีกสิบกว่าคน อาจล้วนมาจากป้าอ๊วงฮงก็ได้"

"อา...ที่นี้อาจเป็นซาเซียนก๊กกระมัง ? พวกมันไปในเส้นทางใด ?

"พวกมันเดินเข้าไปทางภูเขา โกวโกว ท่านเดาถูกแล้ว อื้อเฮงฮั้วเมื่อครู่ได้เอ่ยถึงนามหุบเขานั้นจริง ท่านรีบกลับเซี่ยงซุนก๊กรายงานข่าว ข้าพเจ้าจะรออยู่ที่นี่"

"เจ้าขึ้นไปสังเกตบนยอดไม้ด้วยความระมัดระวัง ดูสภาพหุบเขาให้ชัดเจนก่อนเราค่อยไป"

งักเซ้งเทียนได้ยินรีบกระโดดปราด ลอยละลิ่วลงบนคบไม้สูง พอเห็นต้องตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก กระโดดลงจากคบไม้ส่งเสียง

"โกวโกว ท่านก็ขึ้นไปดูบ้าง"

"เป็นสภาพใดกัน ?"

"กลางหุบเขาสร้างตึกรามหอห้องไว้มากมายคล้ายเป็นปราสาทราชวัง บรรดาตึกรามหอห้องเก๋งศาลา ล้วนแล้วสร้างไว้ในสภาพพิกลผิดธรรมดา อาจจะมีเลศนัยพิสดารแฝงอยู่ก็ได้ ไม่เชิญอาจารย์กับผู้อาวุโสทั้งหลายมาสังเกตต้องไม่มีทางแน่แก่ใจได้"

ล้อซู่พู้กระโดดขึ้นไปบนยอดไม้สูง พอเห็นต้องรู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่งเช่นกัน กระโดดลงมากล่าว

"เจ้าอย่าไปจากที่นี้ เราจะรีบเร่งกลับไปรายงานทันที แต่ทว่า..."

วาจานางไม่ทันจบคำ เห็นมีชาวยุทธ์อีกหกลายกลุ่มทยอยกันเข้าไปในหุบเขา

เบื้องล่าง ขณะคิดจะถามงักเซ้งเทียนนั้น พลันรู้สึกมีเสียงผิดปกติขึ้นที่ด้านหลัง

งักเซ้งเทียนรีบส่งเสียงทางลมปราณ

"ไท้กงหรือไร ?"

มีเสียงหัวร่อฮาฮาแว่วมาแต่ไกลแล้วตอบ

"ตัวร้ายกาจ ยิ่งนานยิ่งหลักแหลมแล้ว ล้อโกวเนี้ยก็ไม่ต้องย้อนกลับไปดอก ชายในดวงใจของท่านพาผู้คนทั้งหลายมาถึงแล้ว"

ผู้มาคือเก้าไท้กงจริง ๆ เห็นท่านเดินช้า ๆ มาที่เบื้องหน้างักเซ้งเทียน แล้วกล่าวต่อ

"เบื้องล่างเป็นหุบเขาซาเซียนก๊กนั่นเอง พวกเจ้าไม่เห็นหลักหินใหญ่ทางด้านนั้น จึงยังต้องคาดคิดสันนิษฐานกัน ที่เข้าหุบเขาเมื่อครู่นี้คือกลุ่มลุ้ยพั้วจื้อ พวกเจ้าอย่าได้เห็นเป็นเรื่องล้อเล่น ตึกรามในหุบเขาล้วนสร้างในแนวค่ายกล เพียงแต่ยังมิได้ผลักดันให้เคลื่อนไหว ที่พวกเรายืนอยู่นี้เป็นด้านขวาของหุบเขา ส่วนพวกมารเผ่าธงแดงเข้าไปทางด้านเหนือเนิ่นนานแล้ว ซึ่งหมายความ ยังมีอีกหลายด้านที่พวกเราไม่เห็น แต่เล่าฮูเห็นมีอีกลุ่มหนึ่งร่วมสามสิบคนที่ไม่เคยรู้จัก เข้าไปในหุบเขาก่อนหน้านี้ไม่นานนัก"

งักเซ้งเทียนโพล่งขึ้น

"พวกฮั่วฮะน่อเซียนเข้าไปแล้ว ? พวกเรามีท่านใดมาบ้าง ? ดูท่าไม่อาจเข้าหุบเขาหมดสิ้นทั้งจำนวนได้"

"ใช่ นอกจากซาซิ้งซี่คี้ เลี้ยวตังซังเล้งที่มีประสบการณ์คร่ำโลกแล้ว ก็เป็นอาจารย์เจ้ากับราชบุตรกั้กล้อ กระทั่งเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวยังต้องอยู่เฝ้าทางด้านนอกเท่านั้น"

ล้อซู่พู้โพล่งขึ้น

"นั่นไยมิใช่อันตรายน่าวิตกยิ่ง ?"

เก้าไท้กงตอบ

"เราเคยใช้ลวดลายเล็กน้อย หากพวกมันไม่เคลื่อนไหวตำแหน่งแห่งที่ ประกันนอกจากล้อทีเล่านั้งแล้ว เชื่อว่าผู้อื่นต้องไม่สามารถสังเกตเห็นได้"

งักเซ้งเทียนเงี่ยหูฟังชั่วครู่ ขมวดคิ้วถาม

"พวกอาจารย์ยังมาไม่ถึง ?"

เก้าไท้กงหัวร่อตอบ

"พวกมันเข้าหุบเขาไปนานแล้ว"

"อา...ไม่รอพวกเราสามคน ?"

"อาจารย์เจ้าต้องการให้เจ้าคุ้มครองความปลอดภัยของชือบ้อ เล่าฮิวพลอยได้รับบารมีแผ่ปกคลุมด้วย เด็กน้อย เจ้ากับล้อโกวเนี้ยต้องเปลี่ยนสารรูปบ้างแล้ว"

ทั้งสองได้ฟัง ต่างรีบเกร็งกำลังภายในให้เค้าหน้าเปลี่ยนแปรไปจากเดิม ล้อซู่พู้หัวร่อถาม

"ข้าพเจ้าจะล่องหนได้หรือไม่ ?"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะตอบ

"มิว่าผู้ใดก็อย่าหมายลอบเร้นเข้าไปในซาเซียนกั๊กได้ เปิดเผยอาจหาญไว้บ้าง อาศัยพลังฝีมือแท้จริง อาจจะลดทอนความยุ่งยากของตัวเองลงได้ไม่น้อย เอาเถิด พวกเราไป เดินกันช้า ๆ มิว่าพบเห็นกระไรอย่าได้วุ่นวายแตะต้องเป็นอันขาด ยิ่งหนักแน่นก็ยิ่งเป็นยิ่งประเสริฐ"

จบคำสาวเท้านำหน้า ล้อซู่พู้อยู่กลาง งักเซ้งเทียนกำกับหลัง จนเมื่อใกล้ถึงปากหุบเขา งักเซ้งเทียนส่งเสียงทางลมปราณ

"ไท้กง ท่านไม่กลัวพบฮั่วฮะน่อเซียน ?"

"ตอนเราแยกกับพวกมัน ต่างยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ ตอนนี้มีแต่เรารู้จักพวกมันเท่านั้น"

ล้อซู่พู้โพล่งด้วยความตระหนก

"ต้นไม้ใบดอกเหล่านี้ ดูไปคล้ายสับสนวุ่นวาย แต่ยามเดินกลับเป็นระเบียบอย่างยิ่ง นับว่าเป็นเลศนัยที่สูงส่งจริง ๆ"

เก้าไท้กงอธิบาย

"ต้นดอกไม้เหล่านี้ล้วนเป็นคนปลูกขึ้น ภายในไม่เป็นเพียงค่ายกลเดียว ดวงดาวบนฟากฟ้าที่เจ้าเห็นในยามค่ำคืน บรรดาดอกไม้เหล่านี้ ปลูกตามแนวทางของดวงดาว บางส่วนเล่าฮิวก็เพียงรู้จักผิวเผิน ส่วนมากถึงกับไม่เข้าใจได้เลย ล้อทีเล่านั้งนับเป็นอัจฉริยบุคคลอันดับหนึ่งในยุทธจักรได้จริง ๆ"

งักเซ้งเทียนหัวร่อกล่าว

"ท่านบอกจะเผชิญกับชาวยุทธ์ทั้งแผ่นดิน หากแม้นท่านใช้ค่ายกลเหล่านี้มาประลอง น่ากลัวไม่มีผู้ใดสามารถออกจากหุบเขาได้"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะปฏิเสธ

"ใช้มากักขังคนน่ากลัวยังไม่มั่นคง แต่ใช้ป้องกันกิมเซียนก้วยนั้น นับว่ามีประสิทธิภาพสูงส่งทีเดียว"

พลันเห็นที่เบื้องหน้ามีเก๋งหลังโดดเดี่ยว ล้อซู่ผู้ร้องขึ้น

"พวกเราเข้ามาถึงแล้ว"

เก้าไท้กงรีบห้ามไว้

"อย่าได้เคลื่อนไหวเปะปะ สังเกตให้แน่แก่ใจก่อนค่อยแตะต้อง"

งักเซ้งเทียนเดินเข้าไปดู เห็นเก๋งไม่ใหญ่นัก ในนั้นมีโต๊ะเก้าอี้หิน ใต้ชายคามีป้ายขวางแผ่นหนึ่ง เขียนอักษร "ซิ่งกือ" (เรือเทพเจ้า) มันดูด้วยความงุนงงสงสัย หันมองเก้าไท้กงเป็นทีถามไถ่

เก้าไท้กงเข้าใจมาได้ สั่นศีรษะหัวร่อตอบ

"ทุกประการในซาเซียนก๊กล้วนพิกลพิสดาร ด้านหลังเก๋งมีระเบียงคดเคี้ยว พวกเราเดินไปตามระเบียงก็แล้วกัน เก๋งหลังนี้แม้จะมีเลศนัยพิสดาร แต่ตอนนี้ต้องมิได้เคลื่อนไหวทำอันตรายผู้คนแน่"

งักเซ้งเทียนเปลี่ยนจากหลังสุดมาเป็นหน้าสุด ล้อซู่ผู้ยังคงอยู่กลาง เดินตามทางบนระเบียง วกวนจนสิบเจ็ดสิบแปดเลี้ยวแล้ว มาถึงเบื้องหน้าป่าไผ่หนาทึบ ระเบียงสุดสิ้นที่ตรงนี้เอง

งักเซ้งเทียนเหลียวซ้ายแลขวา นอกจากต้นดอกไม้เทียนกีเฮียงแล้ว ไม่มีอะไรอีกเลยจึงหันถาม

"ไท้กง สมควรไปอย่างไรจึงถูกต้อง ?"

เก้าไท้กงหยุดเท้ากวาดตาพิจารณา ชั่วครู่ขมวดคิ้วกล่าว

"ตามเหตุผล ควรมีระเบียงเชื่อมต่อกันจึงถูก ไฉนมาสะบั้นในที่นี้เอง ?"

ล้อซู่ผู้กล่าวบ้าง

"หรือซ้ายหรือขวาฝ่าเข้าไปในป่าดอกไม้ดูก็ทราบเอง"

งักเซ้งเทียนหัวร่อกล่าว

"หากง่ายดายดั่งที่โกวโกวว่า ซาเซียนก๊กไยไม่เป็นสวนดอกไม้ใหญ่ตามธรรมดาเท่านั้น"

เก้าไท้กงโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เด็กน้อย เจ้ายิ่งนานยิ่งเร้นลับพิสดารแล้ว ใช่ว่าสังเกตทางไปของมันมาได้

"จากช่วงคดเคี้ยวสุดท้ายของระเบียงมาคำนวณ และสันนิษฐานจากชัยภูมิและความสั้นยาวของมัน ทางสมควรต้องทอดผ่านป่าไผ่นี้ ?"

เก้าไท้กงหวนนึกถึงช่วงคดของระเบียงที่มีความสั้นยาวเทียบเท่ากันทุกแห่งแล้ว มีแต่ช่วงหลังสุดที่สั้นกว่าสองในสาม จึงโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ความกว้างของป่าไผ่นี้ ต้องเป็นหนึ่งในสามของระเบียงแน่นอน"

งักเซ้งเทียนหัวร่อตอบ

"สันนิษฐานอาจเป็นเช่นนี้ หากเชื่อมป่าไผ่กับระเบียงเป็นอีกหนึ่งในสามแล้วเลี้ยวสู่ทางอื่น หากแม้นเดินไปในป่าต้นไม้ทางซ้ายขวา ต้องหลงเส้นทางผิดแน่นอน"

ล้อซู่พู้โพล่งอย่างไม่ยอมเชื่อ

"เราทะระโดดขึ้นดูบนยอดไม้ก่อน"

เก้าไท้กงรีบห้ามด้วยความตระหนก

"อย่าได้วุ่นวายเป็นอันขาด เบื้องบนต้องมีอันตราย ขึ้นไปต้องไปสัมผัสกลไกให้ค่ายกลเคลื่อนไหว คนอื่น ๆ นั้นมิเป็นไร แต่เจ้าจะต้องเคลิบเคลิ้มลืมตัวจนถูกกักไว้ หากกระโดดขึ้นได้ยังจะรอถึงเจ้า คนเข้าหุบเขาต่างต้องกระโดดวิ่งตามยอดไม้ไปหมดสิ้นแล้ว"

ล้อซู่พู้หัวร่อคักคักกล่าว

"ไท้กงนับเป็นคนคร่ำครึหลงกังวลเองจริง ๆ ตอนอยู่บนไหล่เขา ข้าพเจ้ากับเซ้งยี้ต่างเคยกระโดดขึ้นไปแล้ว"

งักเซ้งเทียนกล่าวด้วยสีหน้าสำรวม

"โกวโกวอย่าได้ชะล่าใจ ตอนอยู่บนสันเขาสามารถเห็นดวงอาทิตย์ แต่ตอนนี้ท่านดู บนอากาศมีเมฆหลายหลากสีเกาะหนา แสดงว่าต้องพิกลผิดธรรมดา หนักแน่นเก็บไว้บ้างต้องไม่ผิดพลาดแน่"

ล้อซู่พู้ถูกมันเตือนสติให้ได้คิด เงยหน้ามองแล้วโพล่งเบา ๆ

"ไอ้ ! เรายังเข้าใจเป็นกิ่งใบค่าคบบดบังแสงอาทิตย์เสียอีก ไม่ถูกต้องจริง ๆ ด้วย"

เก้าไท้กงแย้มยิ้มกล่าว

"ครั้งนี้สตรีมิได้มีจิตใจละเอียดลึกซึ้ง ชาญฉลาดปราดเปรื่องเทียบเท่าบุรุษแล้ว"

ล้อซู่พู้หัวร่อคักคัก กล่าว

"พวกมันอาจารย์กับศิษย์เปรื่องปราดหลักแหลมจนกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์แล้ว ข้าพเจ้าไหนเลยเปรียบกับมันได้ เอาเถิด เซ้งเทียน กระทำไปตามความคิดเห็นของเจ้า เราจะไม่ออกความเห็นอีกแล้ว"

ภายในเสียงหัวร่อด้วยความสบใจ งักเซ้งเทียนสาวเท้าเข้าไปในป่าไผ่ เพ่งพิจารณาโดยละเอียด เห็นระหว่างไผ่แต่ละต้น ปลูกไว้หนาแน่นถี่ยิบผิดธรรมดา ไม่มีช่องว่างแม้สักครึ่งเชียะเลย

ตอนนั้นเก้าไท้กงกับล้อซู่พู้ติดตามเข้ามาบ้าง กวาดตาหาทางไม่พบแม้สักน้อยนิด อดเกิดความคลางแคลงสงสัยไม่ได้

ล้อซู่พู้พลันโพล่งขึ้นอย่างไร้เดียงสา

"ไม่ต้องดูแล้ว เบียดตัวแทรกเข้าไปมิใช่ใช้ได้ ยังดูกระไร ?"

งักเซ้งเทียนตอบอย่างนอบน้อม

"ความเห็นอันสูงส่งของโกวโกวมาอีกแล้ว พวกเรามิใช่จะไปหาหน่อไม้กันเลย"

เก้าไท้กงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ยังมีอีกวิธีหนึ่ง"

งักเซ้งเทียนหันมองล้อซู่พู้พลางหัวร่อถาม

"ใช้กระบี่โค่นมันหรือไร ?"

ล้อซู่พู้ทราบนางออกความเห็นผิดอีกแล้ว ต้องหัวร่อกล่าว

"ยังพอจะวางเพลิงเผามันด้วย"

งักเซ้งเทียนหัวร่อตอบ

"หากกระตุ้นให้ต้นไม้ดอกเคลื่อนไหว กระทั่งตึกเก๋งศาลา กิมเชียนก้วยล้วนต้องจบสิ้นอวสาน ล้อทีเล่านั้งก็น่ากลัวต้องย้ายบ้านแล้ว โกวโกวที่ประเสริฐท่านให้ข้าพเจ้ามีเวลาครุ่นคิดโดยเยือกเย็นสักพักเป็นไร กระตุ้นให้เสียสมาธิ ข้าพเจ้าก็จะนั่งลงแล้ว"

ล้อซู่พู้หัวร่อกล่าว

"เยี่ยงนั้นไม่ได้ เยี่ยงนั้นไม่ได้ หรือจะให้ล้อทีเล่านั้งออกมาต้อนรับพวกเราเข้าไป ?"

เก้าไท้กงหัวร่อกล่าว

"น้วยยี้ เราเองยังไม่มีปัญญาเลย ปล่อยให้มันใช้สมองที่กลอกกลิ้งสักพักเถิด"

ล้อซู่พู้ไหนเลยไม่รู้จักความร้ายกาจ นางเพียงเพราะเห็นอากัปกิริยาของศิษย์

รักสามีในอนาคตคล้ายคลึงอาจารย์เกินไปจนรู้สึกเบิกบานแจ่มใสตอบ เมื่อได้ยินจึงทรุดกายลงนั่งกับพื้น หัวร่อกล่าว

"ไม่รบกวนก็ได้ กลัวแต่ไปช้า กิมเซียนก้วยจะถูกคนชิงไปหมดสิ้นเสียก่อน"

งักเช้งเทียนไม่เอ่ยปากอีก กลอกตาไป ๆ มา ๆ เค้นสมองครุ่นคิดจนเคร่งเครียด บัดเดี๋ยวดูที่นั่น บัดเดี๋ยวดูที่นี้ ครูใหญ่ให้หลังพลันร้องขึ้น

"มีแล้ว ! ฮา ฮา ...ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง สร้างได้วิเศษพิสดารมาก"

บทที่ 14

บุกพยุหะมหัศจรรย์

เก้าไห้กงยืนสงบอยู่ทางด้านข้าง จวบจน ได้ยินงักเซ้งเทียนร้องเช่นนั้นจึงเดินเข้าไป ล้อซู่ผู้กระโดดขึ้นจากพื้น ทั้งสองต่างมีความตื่นเต้นสงสัยยิ่งนัก ชิงกันถาม

"พบความเร้นลับแล้วหรือไร ?"

งักเซ้งเทียนชี้ที่พื้นหญ้าที่ด้านขวาตอบ

"ปัญหาอยู่ที่นั่นเอง"

ล้อซู่ผู้เดินไปดูก็เห็น ในพื้นหญ้ามีห่วงเหล็กสีดำอยู่ บนห่วงยังมีโซ่อีกสายหนึ่ง ปลายโซ่คล้ายดั่งฝังลงไปในดิน นางต้องโพล่งด้วยความสงสัย

"นี่จะมีความมหัศจรรย์ใด ?"

เก้าไห้กงที่เดินก้าวช้ากว่าก้าวหนึ่ง ตอนนี้ก็เห็นชัดตา มีความประหลาดใจเช่นกัน งักเซ้งเทียนยื่นมือคว้าห่วงเหล็กไว้ ไม่กระชากแต่แย้มยิ้มกล่าว

"ป่าไผ่เบื้องหน้าพวกเรา จะมีทางศิลาให้ทอดผ่านอยู่สายหนึ่ง"

ล้อซู่ผู้หัวร่อถาม

"เห็นปิศาจชัด ๆ แล้วป่าไผ่เล่า มันจะหลีกทางได้เอง? หรือจะบินขึ้นไปบนฟากฟ้า ?"

เก้าไห้กงพิจารณาอยู่สองฟากข้าง สั่นศีรษะกล่าว

"ห่วงเหล็กแม้มีเลศนัย เสียดายป่าไผ่ไม่มีทางจะเคลื่อนย้ายได้ หากสองฟากข้างมีที่ว่าง ยังพอเป็นเหตุผลกล่าวอ้างกันได้"

งักเซ้งเทียนเน้นอย่างมั่นใจ

"ข้าพเจ้าว่าทั้งไม่เคลื่อนออกด้านข้าง ทั้งไม่กระเด็นขึ้นฟ้า พอดียุบลงไปในพื้นดิน ซึ่งช่วงล่างของมันจะต้องเป็นร่องลึกอย่างยิ่ง ลึกกว่าระดับความสูงของกอไผ่เสียอีก ขอเพียงกระชากห่วงนี้ กอไผ่กว้างสองเชียะในระหว่างกลางจะต้องยุบลงไปในพื้น กระทั่งยังไม่มากกว่าไม่น้อยกว่าอีกด้วย ตอนนี้เนื่องจากกิ่งใบตกหนาเกินไป ดูทางเปลือกนอก ไม่อาจสังเกตเลศนัยได้ ล้อโกวโกวไม่เชื่อ ตอนนี้ท่านลองไปตรวจดูก่อนก็ได้"

ล้อซู่ผู้หัวร่อดักดักกล่าว

"เรากลับต้องการดู ปิศาจกลอกกลิ้งจะคำนวณแม่นหรือไม่ ?"

เมื่อเดินถึงป่าไผ่หันมาถาม

"แหวกตรงที่ใดจึงจะเห็นได้ ?"

"เบื้องหน้าเท้าขวาของท่าน เพียงยื่นเข้าไปห้านิ้วก็ตรวจออกแล้ว"

ล้อซู่ผู้กระทำตามคำบอก โดยสอดมือเข้าไปในกอไผ่ดกหนา พอแหวกดูก็ต้องหัวร่อกล่าว

"ขงเบ้งน้อย ไม่ถูกต้องดอก เบื้องล่างเป็นดินเช่นปกติ"

งักเซ้งเทียนไม่ท้อแท้ผิดหวังเลย กลับหัวร่อเสียงดังก้องกล่าว

"ท่านพิจารณาให้ละเอียดกว่านั้น บนพื้นจะต้องมีร่องรอยใดอยู่ ต่อให้กลไกนี้มิเคยถูกใช้มาเนิ่นนาน แต่มันต้องมิได้เชื่อมกับรากไผ่ อย่าว่าแต่ยังมีคนมักจะสำรวจตรวจตราอยู่บ่อยครั้งอีกด้วย"

เก้าไห้กงแม้มิได้เห็นกับตา แต่รู้ซึ้งแก่ใจ ทารกใหญ่นี้มิใช่คนธรรมดาทัดเทียมได้ ขณะจะเข้าไปดูบ้าง พลันได้ยินล้อซู่ผู้ร้องด้วยความตื่นเต้น

"เซ้งยี้ จริง ๆ ด้วย"

งักเซ้งเทียนหัวร่อกล่าว

"รีบกลับมา ก้าวแรกของล้อทีเล่านั้ง เป็นต้องการประลองไหวพริบปฏิภาณของชาวยุทธ์ เชื่อว่าอาจารย์ก็ต้องมีประสบการณ์เช่นนี้"

ล้อซู่ผู้เห็นมันจะดึงห่วงเหล็ก นางรีบห้ามไว้ เก้าไท้กงเข้าใจว่านางพบเห็นความร้ายกาจใด รีบถามด้วยความสงสัย

"มีที่ใดไม่ถูกต้อง ?"

ล้อซู่ผู้เห็นท่านมีสีหน้าเคร่งเครียดกังวลปานนั้น อดมิได้ต้องหัวร่อคักคักตอบ

"ข้าพเจ้าต้องการถามทางแผ่นศิลาจากมันเท่านั้น"

งักเซ้งเทียนเห็นเก้าไท้กงระบายลมออกจากปากยาว ๆ จึงหัวร่อกล่าว

"พื้นดินช่วงนี้ อย่างมากมีความหนาเพียงเชียะเศษ เพื่อให้ต้นไผ่มีชีวิตอยู่ได้ ส่วนแผ่นศิลาจะต้องสร้างเป็นพิเศษ ซ่อนอยู่สองฟากข้างของร่องลึก เมื่อแนวไผ่ยุบลงไปแล้ว แผ่นศิลาจากด้านหนึ่งหรือสองด้าน จะยื่นออกมาบังยอดไผ่ไว้ ทั้งพอจะปิดร่องรอยของร่อง และก็เป็นทางให้เดินผ่านได้ นี่ยังไม่นับเพราะทั้งในช่วงเวลาที่แนวไผ่ยุบลงไปนั้น ค่ายกลของป่าไผ่ก็จะถูกคลายออกไปด้วย"

เก้าไท้กงหัวร่อกล่าว

"เด็กน้อยยิ่งกล่าวยิ่งมีเหตุผล ลงมือดึงเถิด คงปรากฏสภาพเช่นว่าถึงสิบส่วนแน่"

งักเซ้งเทียนดึงห่วงเหล็กช้า ๆ...

ทันใดนั้น มีเสียงโลหะเสียดสีกันดังมาจากใต้พื้นดิน และแล้ว แนวกลางของป่าไผ่มีส่วนกว้างประมาณสองเชียะเริ่มยุบลงไป พร้อมกันนั้น ในป่าไผ่ยังมีเสียงปะทุถี่เร็วขึ้นอีกด้วย

เก้าไท้กงเพ่งมองพลางถอนใจส่งเสียง

"เซ้งเทียน ถูกต้องโดยสิ้นเชิงแล้ว เสียงปะทุดัง ๆ เป็นรหัสคล้ายค่ายกลของป่าไผ่ไปนั่นเอง"

ล้อซู่ผู้ตอนนี้ไม่หัวร่อแล้ว นางครุ่นคิด

"ภูมิปัญญาของเซ้งยี่รุดหน้าตามอาจารย์มันทันแล้ว สันนิษฐานเรื่องราวดั่งตาเห็นจริง ๆ"

หลังจากแนวไผ่กว้างประมาณสองเชียะยุบลงไปในพื้นดินแล้ว มีเสียงฉาดดัง ๆ สองฟากข้าง ร่องลึก พลันมีแผ่นศิลายื่นออกมาประกบกัน เพ่งมองไป

สุดทางศิลาถึงกับเป็นปากทางเข้าของระเบียงอีกแห่งหนึ่ง

ล้อซู่ผู้ปีติจนกระโดดขึ้นมา สาวเท้าหมายจะก้าวเดินไปทันที แต่งักเซ้งเทียนรีบเรียกไว้

"ช้าไว้ ข้าพเจ้าขอตรวจกลไกที่จะให้มันคืนสู่สภาพเดิมให้พบก่อน"

"อยู่ที่นี่"

เก้าไท้กงร้องขึ้นแล้วชี้ไปยังห่วงทองเหลืองที่อยู่บนเสาของระเบียง

งักเซ้งเทียนไม่ทันเพ่งมอง ล้อซู่ผู้ส่งเสียงบ้าง

"มีอยู่ทั้งสองข้าง"

เก้าไท้กงหัวร่ออธิบาย

"อีกข้างหนึ่งสร้างขึ้นหลอกลวงดอก"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะกล่าว

"ตอนนี้เดินผ่านได้แล้ว"

ล้อซู่ผู้แค่นเสียง

"เพราะเรื่องนี้ ไยต้องก่อกวนให้แตกตื่นขวัญเสียด้วย ? ด้านนั้นอาจจะมีการตกแต่งเช่นเดียวกันก็ได้"

งักเซ้งเทียนหัวร่อกล่าว

"คราวนี้โกวโกวเดาถูกแล้ว แต่ทว่าแม้เป็นการก่อสร้างเช่นเดียวกัน หากในด้านนี้ออกจะปลอดภัยกว่า พวกเราผ่านไปแล้วยังคงปิดกลไกให้มันคืนสู่สภาพเดิม อย่าปล่อยผู้อื่นมาได้เปรียบโดยง่ายดายเกินไป"

ทั้งสามเดินพลางสนทนาพลาง ผ่านป่าไผ่ไปในเวลารวดเร็วยิ่ง งักเซ้งเทียนรีบดึงห่วงทองเหลืองบนเสาระเบียง จับตามองแผ่นศิลาที่ถอยกลับเข้าไป ป่าไผ่เลื่อนสูงขึ้นมาจนอยู่ในสภาพเดิมอีกครั้ง

งักเซ้งเทียนเดินนำเข้าไปในระเบียง ยังคงผ่านทางคดเคี้ยวอีกหลายช่วง จึงมาถึงที่สระน้ำเล็ก ๆ เพ่งมองไปฝั่งตรงข้ามเป็นหอสูง หากจะไปที่หอ จำต้องอ้อมผ่านสระน้ำ มิเช่นนั้นมีแต่กระโดดแตะพื้นตามผิวน้ำข้ามไป

ล้อซู่ผู้คราวนี้ไม่กล้าวู่วามหุนหันอีกแล้ว นางชะงักเท้าส่งเสียง

"ขงเบ้งน้อย ไปอย่างไร ? สองฟากข้างยังคงเป็นต้นดอกไม้ คาดว่าไม่อาจอ้อมไปได้ สระแม้ว่ากว้างสิบกว่าวา กระโดดข้ามไปไม่ยาก แต่อาจจะมีความนัยพิกลพิสดาร รีบออกความเห็นเถิด"

เก้าไท้กงเพ่งพิจารณาดูสภาพรอบข้างแล้วกล่าว

"เป็นของเล่นที่ต้องรีดเร้นค้นคิดอีกแล้ว"

งักเซ้งเทียนยืนอยู่ข้างล้อซูพู้ เค้นสมองครุ่นคิดจนเคร่งเครียด ยังคงคิดหาวิธีข้ามไม่ได้

ทันใดนั้น สังเกตเห็นชั้นล่างสุดของหอออกจะพิกลผิดธรรมดา ชั้นล่างมีประตูใหญ่อยู่ชัด ๆ แต่ประตูถึงกับสูงสี่เชียะเศษ ประตูสร้างสูงผิดปกติธรรมดามิใช่เป็นเรื่องพิสดาร ใต้ประตูสร้างบันไดไว้สักหลายชั้นก็ใช้ได้ ประหลาดอยู่ที่ว่ามันไม่มีบันไดเลยแม้สักขั้น คนที่จะเข้าประตูจำต้องกระโดดขึ้นจึงจะผลักบานประตูเข้าไปได้ มันจึงรีบบอกความนัยที่น่าสนใจนี้แก่เก้าไท้กง

เก้าไท้กงโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ดูตามความนี้ ประตูนั้นต้องสร้างขึ้นหลอกตา โดยความจริงไม่ใช่เป็นประตูเลย แสดงว่าสระนี้ไม่อาจกระโดดข้ามไปได้"

ล้อซูพู้โพล่งด้วยความรุ่มร้อน

"อย่างนั้นก็ไม่มีปัญญาจะข้ามไปที่หอพิกลหลังนั้น"

งักเซ้งเทียนเหลือบมองป่าดอกไม้ทางซ้ายขวาแวบหนึ่ง ดูออกในป่ามีละอองหลากสีเกาะกลุ่ม ทราบว่านั่นเป็นความลึกล้ำพิสดารของค่ายกลกำลังเคลื่อนไหว หากหลงเข้าไป ต้องถูกมันกักอยู่ภายในแน่นอน

ล้อซูพู้ก้มศีรษะตรวจพื้นหญ้า นางคงคิดจะหาร่องรอยของห่วงเหล็กอีก เก้าไท้กงพอเห็นต้องส่ายศีรษะกล่าว

"ในสระมีน้ำจริง ๆ ไม่ใช่การตกแต่งเช่นดั่งช่วงแรกที่ผ่านมาแน่นอน"

งักเซ้งเทียนพลันร้องขึ้น

"เลศนัยยังคงอยู่ที่ใต้พื้น !"

ล้อซูพู้ร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

"อยู่ที่ใด ?"

"โกวโกวกับไท้กงอยู่นี้อย่าเคลื่อนไหว ข้าพเจ้าหาดูแล้วค่อยเรียกพวกท่านข้ามไป"

เก้าไท้กงร้องด้วยความประหลาดใจ

"เจ้าจะไปหาที่ใด ?"

งักเซ้งเทียนชี้กลับไปทางระเบียงที่ด้านหลังตอบ

"ถอยกลับไปจนถึงหัวเลี้ยวแรก เมื่อครู่ที่ผ่านมาคล้ายดั่งเหยียบอยู่บนพื้นกลวง ที่นั่นอาจจะมีอุโมงค์ใต้ดินทอดผ่านไปถึงหอเบื้องหน้าก็ได้"

ล้อซู่พู้ขมวดคิ้วกล่าว

"อย่างนั้นต่างถอยไปก็แล้วกัน หากไม่พบ นับว่าเป็นการเดินเสียเวลาเล็กน้อยเท่านั้น กลับไปกลับมา ไยไม่เปลืองเรื่องราว ?"

เก้าไท้กงกล่าวบ้าง

"จะไปต่างไปเถิด เล่าฮิวมิได้สังเกตทางเดินช่วงนั้นจริง ๆ"

งักเซ้งเทียนไม่คัดค้านอีก ก้าวถอยหลังไปยังหัวเลี้ยวเมื่อครู่ เก้าไท้กงใช้กำลังเท้าเหยียบย่ำหนัก ๆ ได้ยินเป็นพื้นกลวงจริง ๆ ต้องแย้มยิ้มกล่าว

"มีเลศนัยจริง ๆ แต่จะลงไปด้วยวิธีใด ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อตอบ

"เสาระเบียงเหล่านี้ล้วนเป็นหินอ่อนที่แข็งแกร่ง แต่ละช่วงจะมีเสาต้นหนึ่งคอยค้ำน้ำหนักไว้ ท่านพานจะสร้างขึ้นสองต้น แสดงให้เห็นโดยแน่ชัด กลไกอยู่ที่เสาหินอ่อนนั้นเอง ไท้กงโปรดดู เสาสองต้นแม้ประกบกัน แต่เบื้องบนเบื้องล่างต่างมีร่องเหลือ ผลักให้มันหมุนไปตามร่อง มิใช่เปิดช่องอุโมงค์ให้เห็นโดยง่ายดาย"

เก้าไท้กงถูกมันเตือนสติให้ได้คิด รีบเดินไปที่เสาคู่ทางด้านซ้ายมือ งักเซ้งเทียนร้องขึ้น

"ไท้กงจะผลัก โปรดผลักต้นทางด้านขวามือ"

ล้อซู่พู้ถามด้วยความสงสัย

"ไฉนเพียงระบุต้นนั้น ?"

เก้าไท้กงเข้าใจมาได้ด้วยไวปัญญา ผงกศีรษะตอบ

"เสาต้นนี้คล้ายผ่านการลูบคลำมาหลายครั้ง บนเสาเรียบลื่นมีประกายกว่าอีกต้นหนึ่ง"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะรับคำ

"ล้อโกวโกวโปรดถอยออกมากกว่านั้น ที่ซึ่งท่านยืนอยู่คือปากทางเข้าอุโมงค์ หินแผ่นนั้นคือประตูของอุโมงค์นั่นเอง"

เก้าไท้กงรอจนล้อซู่พู้ถอยออกไปแล้ว สองมือโอบเสาต้นนั้น บิดด้วยกำลังแรง เสียงฉาดฉาดดังถี่เร็ว เสาศิลาถูกบิดเลื่อนออกจากที่เดิม แผ่นหินบนพื้นที่โตประมาณหน้าโต๊ะ พลันดีดตัวตั้งเป็นฉาก ใต้แผ่นดินปรากฏปากทางอุโมงค์ แต่

เบื้องล่างมืดสนิท คล้ายมีบันไดพอก้าวลงไปได้

งักเซ้งเทียนเดินนำหน้าลงไป จวบจนมิดศีรษะจึงร้องขึ้น

"บันไดขั้นแรกสามารถผลักเคลื่อนไหว คาดว่าคงเป็นกลไกปิดปากอุโมงค์ ผู้ใดเดินอยู่ท้ายสุดช่วยผลักสักครั้งให้ได้"

ล้อซู่พู้รู้สึกน่าสนใจมาก รีบให้เก้าไท้กงเดินกลางจนเมื่อลงใต้อุโมงค์แล้ว นางจึงทดลองดู แผ่นหินที่ปากอุโมงค์ถึงกับปิดลงมาดังคำบอกไม่ผิดเพี้ยน

บันไดศิลายาวอย่างยิ่ง และยังชอนไปทางเบื้องหน้า แสดงว่าผ่านใต้สระเล็ก ๆ นั้นอย่างชัดเจน ดวงตางักเซ้งเทียนมีประกายเจิดจ้า มันสามารถเห็นถนัดชัดเจนดั่งกลางวัน เดินได้ไม่ไกล ทางเบื้องหน้าชอนขึ้นสู่ที่สูงอีก ทราบว่าใกล้จะถึงปากทางออกแล้ว เก้าไท้กงที่อยู่หลังรีบถาม

"ใกล้ถึงแล้วกระมัง ?"

"ข้าพเจ้าสันนิษฐาน คงจะอยู่ข้างล่างของหอสูง อา.. ถึงแล้ว"

มันสำรวจดู ทราบว่ากลไกอยู่บนบันไดศิลาขั้นแรกอีก เนื่องเพราะบันไดศิลานั้นฝังลึกเข้าไป มันลองทั้งกดทั้งดึง เสียงฉาดฉาดดังขึ้น แผ่นศิลาเบื้องบนเปิดออก จึงทยอยกันเดินกันขึ้นไป

งักเซ้งเทียนโผล่ศีรษะกวาดตามอง พบเห็นขึ้นมาในหอจริง ๆ และที่ยืนยังเป็นภายในผนังห้องอีกด้วย จึงหันไปบอก

"พวกเราอยู่ในผนัง ผนังเหล่านี้ล้วนสร้างขึ้นจากหินสี่เหลี่ยมก้อนมหึมาทั้งสิ้น"

ทั้งสามออกจากผนังศิลามาแล้ว ไหนเลยคาดคิด ผนังที่เป็นก้อนหินใหญ่ถึงกับเลื่อนปิดเข้าหากันเองได้ ล้อซู่พู้เป็นผู้ออกทางหลังสุด นางร้องด้วยความปีติ

"ที่แท้เป็นเก้าอี้หินข้างผนัง ก่อกวนขึ้นเองได้"

งักเซ้งเทียนหันมองดู เก้าอี้หินที่ข้างผนังมีถึงห้าตัว ผงกศีรษะรับคำ

"ผลักเก้าอี้ก็สามารถเปิดผนังศิลาได้"

ในหอไม่มีการตบแต่งวิจิตรพิสดารเลย กึ่งกลางห้องมีเพียงโต๊ะหินตัวเดียว ม้าหินสามตัว ในห้องสร้างเป็นห้าด้าน แต่ละด้านมีม้าหินห้าตัว ดูไปขัดตาไม่สวยงามเลย ด้านตะวันออกมีประตูบานหนึ่ง ข้างประตูมีบันได แสดงว่าใช้ขึ้นไปในชั้นที่สอง นอกประตูยังคงเป็นระเบียง คล้ายดั่งทอดสู่ทิศทางอื่น เก้าไท้กงเมื่อเห็นจึงกล่าว

"พวกเราขึ้นไปดูที่ชั้นบนกัน ด้านนอกคล้ายดั่งมีห้าชั้น"

งักเซ้งเทียนเดินขึ้นไปข้างบันได เห็นชั้นบนมีความสว่างไสวกว่า เดาว่าคงมี

ประตูหน้าต่างมากมาย มันจึงเดินขึ้นช้า ๆ กวาดตามองดูแล้วร้องลงทางด้านล่าง

"ชั้นบนก็เป็นห้าด้าน มีห้าประตูห้าหน้าต่าง ด้านนอกยังมีระเบียงรายล้อมอยู่"

ทั้งสองได้ยินรีบเร่งตามขึ้นไป ล้อซู่ผู้วิ่งออกไปที่ระเบียง แล้วหัวร่อด้วยความปีติกล่าว

"รีบออกมาดู ระเบียงนี้อยู่ใต้กิ่งไม้ใบดอก กวาดตามองเห็นดอกไม้อยู่ทั่วทุกแห่งหน"

เก้าไห้กงเดินออกไปพลางหัวร่อกล่าว

"แต่ละชั้นของหอต่างมีระเบียงล้อมรอบ พวกเราขึ้นไปดู ประกันว่ามีแต่ทะเลบุปผา กระทั่งยังสามารถมองไปในระยะสุดแสนไกลด้วย"

งักเช้งเทียนพลันร้องขึ้น

"ที่นี้มีทางทอดสู่ชั้นบน มองระยะไกลคล้ายคดเคี้ยว ที่แท้เลือนหายไปในกิ่งบุปผานี่เอง"

ทั้งสามสมทบกันแล้วเดินขึ้นไปถึงชั้นบนสุด มิคาด ไม่มองยังพอทำเนา เมื่อมองต่างต้องตะลึงลาน ชั้นบนกับชั้นล่างไม่มีความผิดแปลกกันเลย ทุกแห่งหนยังคงมีกิ่งใบดอกไม้หนาแน่น ระเบียงก็มีมากถึงห้าชั้น

เก้าไห้กงเน้นเสียงหนัก ๆ

"พวกเราหลงอยู่ในค่ายกลแล้ว ดอกไม้ไหนเลยมีต้นสูงถึงปานนี้ ? นอกจากตึกรามหอห้องเก๋งศาลาระเบียงแล้ว ออกไปจะต้องถูกกักจนหลงอยู่ในค่ายกล หากคิดจะมองทิศทางไกล ไม่มีทางเป็นไปได้เลย"

งักเช้งเทียนครุ่นคิดพลางกล่าว

"หอนี้อาจจะยังอยู่รอบนอก ยิ่งไปตามระเบียงลึกเท่าใด ตึกรามเก๋งศาลาภายในจะต้องสร้างไว้แน่นหนาดั่งใยแมงมุม มาตรว่าไม่ถูกกวนจนสมองหมุนตาลาย ก็ย่อมต้องหลงทางวนเวียนอยู่ภายในแน่นอน"

ล้อซู่ผู้ร้องด้วยความตระหนก

"อย่างนั้นพวกเราถอยออกไปเป็นไร เข้าใจว่าตอนนี้ยังคงทันอยู่ ?"

งักเช้งเทียนสั่นศีรษะกล่าว

"อย่าว่าแต่ยังมีอาจารย์กับผู้เฒ่าทั้งหลายอยู่ภายใน แม้นับว่าไม่มี ถอยกลับไปเป็นการแสดงความอ่อนเอยอมแพ้ กิมเซียนก๊วยน่ากลัวจนกระทั่งยังไม่มีทางเห็นเป็นขวัญตาด้วย พวกเราไม่ต้องสนใจ เดินไปตามระเบียงของชั้นนี้ก่อนเถิด"

เก้าไท้กงผงกศีรษะเห็นพ้อง

"หวังว่าในทางเบื้องหน้าได้พบกับอาจารย์และผู้เฒ่าทั้งหลายด้วย พวกเราอย่าแยกกัน ภยันตรายอาจน้อยลงบ้าง กลัวแต่ยากจะสมใจพวกเราเท่านั้น ก่อกวนไม่ถูกต้อง กลับจะปะทะกับศัตรูก็ได้"

งักเซ้งเทียนรีบกล่าว

"ภายในหุบเขาซาเซียนก๊ก เชื่อว่าพวกมันต้องไม่กล้าลงมือโดยเหลวไหล แต่ความจริงจะต่อสู้ก็ไม่เห็นต้องกลัวพวกมันเลย"

ล้อซู่พู้กล่าวพลาง

"พวกเรามิได้นำเสบียงกรังติดตัว หากวนเวียนออกไม่ได้สิบวันแปดวันจะทำอย่างไร ไยมิใช่ต้องอดตายกัน ?"

"เรื่องนี้เจ้าวางใจ เมื่อจำเป็น เล่าฮิวย่อมมีอาหารให้เจ้ากินแน่นอน"

งักเซ้งเทียนเดินนำหน้าเข้าไปในระเบียงแล้ว หันมากล่าว

"ไท้กง พวกหลายฝ่ายที่เข้าในหุบเขาใช่มีปรากฏการณ์เช่นเดียวกับพวกเราหรือไม่ ?"

"ความยุ่งยากที่เผชิญย่อมไม่เป็นเช่นเดียวกัน เนื่องเพราะต่างเข้ามาในคนละเส้นทาง แต่หากเข้ามาทางหอ ย่อมต้องมีปรากฏการณ์เช่นเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน"

ล้อซู่พู้โพล่งด้วยความสงสัย

"เบื้องหน้ามีระเบียงแยกเป็นสองสาย พวกท่านดู สายนั้นก็ทอดออกมาจากชั้นบนของหอ"

งักเซ้งเทียนโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ใช่ยังมีทางออกอีกสายหนึ่งหรือไร ?"

เก้าไท้กงกล่าว

"เจ้าจะไปสายนั้นก็ได้ แต่พวกเราไม่อาจแยกจากกัน"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน เริ่มเค้นสมองที่เปรื่องปราดหลักแหลมของมันอีกครั้ง ล้อซู่พู้ไม่กล้ารบกวนอีกแล้ว จึงยืนสงบรออยู่ทางด้านข้าง จนครู่ใหญ่งักเซ้งเทียนกระโดดขึ้นร้อง

"พวกเราเดินระเบียงสายนี้นับว่าผิดพลาดแล้ว ไท้กง ท่านครุ่นคิดดู ระเบียงสายนี้กับป่าไผ่ ใช่เป็นแนวเดียวกันหรือไม่ ?"

เก้าไท้กงครุ่นคิดแล้วสั่นศีรษะบอก "ไม่ใช่"

งักเซ้งเทียนชี้ระเบียงอีกสายหนึ่งกล่าว

"หากเดินตามระเบียงสายนั้น ?"

"นั่นเป็นเส้นตรงจริง ๆ เจ้าคุรุ่นคิดได้เหตุผลใดมา ?"

"ข้าพเจ้าคิดถึงนามของเก๋งนั้น สันนิษฐานถึงจินตนาการหนึ่ง ถูกต้องหรือไม่ ตอนนี้ยังมิอาจแน่แก่ใจ ขั้นแรกต้องดูก่อน ที่จะไปพบพานคราวนี้ ใช่ตรงกับจินตนาการไว้หรือไม่ จึงแน่แก่ใจ พวกเราวกไปที่ระเบียงสายนั้นเถิด"

ล้อซู่พู้หันกายวิ่งกลับเข้าในหอก่อน แล้วออกไปสู่ระเบียงอีกสายหนึ่งโดยเร็ว เก้าไท้กงกวักมือเรียกงักเซ้งเทียน

"เจ้ารีบชิงไปที่เบื้องหน้านาง อย่าปล่อยให้นางบุกเปะปะวุ่นวาย"

"ขอเพียงโกวโกวไม่ออกห่างจากสายตาก็มิเป็นไร"

เมื่อทั้งสามอ้อมไปที่ระเบียงสายนั้นแล้ว งักเซ้งเทียนร้องขึ้น

"โกวโกว ยามใดพบตึกรามเก๋งศาลา ต้องหยุดพิจารณาดูก่อน ระเบียงที่จะทอดสู่ภายใน ต้องเป็นเส้นตรงไม่ลัดเลี้ยว มิเช่นนั้นต้องหลงทางแน่"

ไม่นานนักได้ยินล้อซู่พู้ที่อยู่หน้าร้องดัง ๆ

"ที่นี้มีหอสูงอีกหลังหนึ่ง และมีระเบียงอยู่สี่สายด้วย"

งักเซ้งเทียนกับเก้าไท้กงได้ฟัง เดินขึ้นไปบนหอคอยสูง ที่เห็นเป็นดั่งนางว่าไม่ผิดเพี้ยน เก้าไท้กงโพล่งขึ้น

"เบื้องหน้าอาจยิ่งไปยิ่งวุ่นวายก็ได้"

งักเซ้งเทียนหัวร่อกล่าว

"ไท้กงโปรดดู ระเบียงทั้งสี่สายมีที่ใดผิดกัน ? นอกจากสายพวกเรามาไม่นับ อีกสามสายที่อยู่กลางกับซ้ายขวา คล้ายดั่งเล็กกว่ามากมาย ฮา ฮา นั่นเป็นทางเดินของม้า !"

"ไห้ ! เจ้าว่ากระไร ?"

"ฮา ฮา ...ผู้คนที่เข้าหุบเขาต่างกลายเป็นตัวหมากรุก (จีน) แล้ว นอกจากการเริ่มต้น (เข้า) ผิดกัน พวกเรากลายเป็นกือ (เรือ) ดั่งคำว่า 'เรือเดินตรง' 'ม้าเดินทะแยง' ระเบียงที่ออกมาจะเล็กกว่าสองสายนั้นก็คือทางเดินของม้า !"

เก้าไท้กงเข้าใจมาได้ ผงกศีรษะโพล่งขึ้น

"พวกเราอยู่ในกระดานหมากรุก ?"

"เก๋งที่พวกเราถือเป็นจุดเริ่มต้นนั้นคือซิ่งกือ (เรือเทพเจ้า) ดังนั้น ข้าพเจ้าจึง

ถามใช่เดินทางตรงหรือไม่ ? แม้ว่าไม่มีทางตรงก็ต้องมีทางออกที่ซ้ายขวา ไม่ถึงกับไปในทางเฉียงแน่นอน มิเช่นนั้นต้องเดินไม่ถูกทางเด็ดขาด ในจำนวนนี้ พวกที่เข้าเส้นทางเผ่า (เดินกระโดดข้ามตัวอยู่เบื้องหน้า) พวกมันจำต้องคำนวณ กระโดดข้ามที่ขวางอยู่เบื้องหน้าเล็กน้อยจึงจะบุกเข้าไปได้ มิเช่นนั้นต้องถูกก่อกวนจนยิ่งงุนงงไม่เข้าใจ นี่แม้ไม่คล้ายเดินหมากรุกกระดานใหญ่ แต่วิธีมุ่งหน้าเข้าไปต้องเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้ายังสันนิษฐาน ในนี้มีเพียงเส้นทางของกือ เบ๊ เผ่า สามสายเท่านั้น ส่วนปลายทางสุดท้ายต้องห่างจากสถานที่ซ่อนกิมเชียนก๊วยไม่ไกลนัก ซึ่งก็เป็นสถานที่ได้พบกับประมุขของหุบเขาแห่งนี้"

ล้อซู่พู้กล่าวอย่างไม่ยอมเชื่อ

"ขอเพียงคำนวณเส้นทางถูกต้อง ไหนเลยต้องสนใจ กือ เบ๊ เผ่าใดกัน ?"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะทักท้วง

"หากไม่ใช่เป็นค่ายกล จะเดินอย่างไรก็ได้ ในเมื่อล้อทีเล่านั้งจัดให้เป็นการทดสอบไหวพริบปฏิภาณเช่นนี้ เดินเปะปะรังแต่ยิ่งวุ่นวาย กระทั่งจะถอนตัวออกไปก็ไม่ได้อีกแล้ว"

ในเมื่องักเซ้งเทียนมีความมั่นใจ รีบเร่งฝีเท้านำไปโดยไม่กังวล จนผ่านหอไปอีกสิบกว่าหลัง พลันได้ยินเบื้องหน้ามีคนตวาด

"ผู้ใดกัน ?"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องร้องด้วยความปีติ

"เป็นเสียงผู้อาวุโสซูมี้"

แล้วรีบร้องดัง ๆ ขานรับ

"ซูมี้เอี๊ยเอี๊ย ข้าพเจ้าคือเซ้งยี้"

ฝ่ายตรงข้ามคือซูมี้ซิ่งกุนจริง ๆ ได้ยินท่านหัวร่อฮาฮาถาม

"เซ้งยี้สามารถเข้ามาถึงที่นี่ น่ากลัวสะสางทางเดินของหมากรุกชัดเจนแล้ว เจ้าเดินในเส้นทางใด ?"

เก้าไท้กงหัวร่อฮาฮาตอบแทน

"เด็กน้อยพาเรานั่งเรือ (กือ) มา"

งักเซ้งเทียนร้องดัง ๆ

"พวกเรามีสามคน ซูมี้เอี๊ยเอี๊ยมากับท่านใด ?"

ได้ยินเสียงโง้วเล้งจูหัวร่อถาม

"พวกเรามิได้พลัดพรากจากกัน"

ซูมี้ซิ่งกุนเสียงดังแล้วกล่าวอีก

"เซ้งยี้สบายกว่าพวกเรามาก พวกเราต่างขี่ม้ามา เร่งฝีเท้าเร็ว พวกเราจะเข้าไปที่ใจกลางก่อนแล้ว"

ทั้งสามคนเดินพลางส่งเสียงไปพลาง ไม่นานก็มาถึงสนามหญ้ากว้าง ซูมี้ซิ่ง-กุน โง้วเล้งจู ราชบุตรกั๊กล้อ เลี้ยวตังซังเล้ง และสามเทพเจ้าและสี่พิสดารต่างอยู่กันครบครัน

สนามกว้างนี้สามด้านเป็นต้นดอกไม้ ด้านกลางมีระเบียงหกสายทอดมาสู่สนาม อีกด้านหนึ่งเป็นสะพานศิลา ใต้สะพานเป็นลำน้ำใหญ่กว้างถึงยี่สิบวา น้ำเป็นสีเขียวเข้มแสดงว่าลึกมาก

อีกฝั่งหนึ่งของสะพานก็เป็นสนามหญ้า กึ่งกลางเป็นทางแผ่นศิลายาวประมาณสองร้อยวา ทอดตรงไปยังตึกที่สร้างเลียนแบบพระราชวัง ด้านนอกเป็นกำแพงศิลาสูงประมาณสี่สิบห้าวา ด้านหลังพระราชวังเป็นยอดเขาสูงชันเสียดฟ้า วังจึงนับว่าสร้างอยู่ที่เชิงผนังผาพอดี

ซูมี้ซิ่งกุนเห็นทั้งสามเดินออกมาจากระเบียงยาวรีบกวักมือส่งเสียง

"พวกเรามาช่วยกันคิดหาวิธีข้ามสะพานเถิด"

ล้อซู่พู้เดินพลางส่งเสียงพลางกับงักเซ้งเทียน

"เซ้งยี้ ตอนแรกมิได้พบเห็นยอดเขานั้นเลย เจ้ายังว่าหุบเขานี้อยู่ในป่าดอกไม้รายล้อม"

งักเซ้งเทียนเดินพลางตอบ

"ในเมื่อป่าดอกไม้เป็นค่ายกล นั่นย่อมต้องบดบังยอดเขาไปจากสายตา ดังนั้น ยอดเขาที่เห็นตอนนี้คือเอเวอเรส ทางหลังวังจะต้องเป็นถ้ำของเซียนโบราณสถานที่ซ่อนกิมเซียนก้วย ข้าพเจ้าแน่ใจต้องอยู่ในถ้ำเซียนแห่งนั้น แต่ทว่าคิดจะผ่านตัววังเข้าถึงในถ้ำ ต้องไม่ใช่เรื่องง่ายดายแล้ว

เสียงของมันดังอย่างยิ่ง แต่ผู้เฒ่าผู้เยาว์ในด้านนั้นต่างได้ยินชัดเจน และเห็นคุ้งฮวงซิ่งพั้วหัวร่อฮาฮากล่าว

"พวกเจ้าอาจารย์กับศิษย์คราวนี้สำเร็จแล้ว เบื้องหน้าน่ากลัวยิ่งลำบากมาก"

ความหมายของนาง คือโง้วเล้งจูสามารถนำทางจนถึงสนามหญ้านี้ เก้าไท้กงหัวร่อฮาฮากล่าว

"ไหวพริบที่กลอกกลิ้งของปิศาจน้อย ไม่รวบรัดเลยจริง ๆ"

ราชบุตรกั๊กกล้อกล่าวขึ้นบ้าง

"คาดว่าต้องพบกลไกไม่น้อยทีเดียว ?"

ล้อซู่พู้หัวร่อตอบ

"อยู่ต่อหน้าพวกเรา มันยืดอกเชิดหน้าได้ภาคภูมิมากเลย"

เลี้ยวตังชังเล้งหัวร่อด้วยความขบขัน กล่าว

"ตอนนี้ต้องการให้มันคิดหาวิธีข้ามสะพานแล้ว"

งักเซ้งเทียนเพ่งมองศิลาชั่วครู่ หันกล่าวกับโง้วเล้งจู

"อาจารย์ ท่านผู้เฒ่าทดลองแล้วหรือไม่ ?"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะตอบ

"อ้วงจื้อเจ็กเจ่กทดลองแล้ว แต่ไปถึงกลางสะพานก็ต้องย้อนกลับมา"

"โอ้ ! เพราะเหตุใด ?"

ราชบุตรกั๊กกล้อหัวร่อฮาฮาตอบ

"ตัวเรายังเข้าใจว่าข้ามไปแล้ว มิคาดจะเป็นการเดินกลับที่เดิมได้ กระทั่งเสียงทางลมปราณของอาจารย์เจ้ายังถูกขวางไว้ไม่ได้ยิน จวบจนลงจากสะพานจึงได้รู้ตัวว่าหลงเข้าไปในภาพหลอนตา"

เก้าไท้กงโพล่งขึ้น

"นั่นต้องเป็นค่ายกลอีก เสียดายที่ไม่รู้จักความเลิศพิสดารของมัน"

พู้ท้อเจ้งกล่าวบ้าง

"อาตมาเคยได้ยิน มีค่ายกลนามเชี้ยบเกี๊ย (สะพานนกกาเหว่า) ของเซียนโบราณ ความหมายมันกระจ่างชัดอย่างยิ่ง แต่ความมหัศจรรย์ของมันอยู่ที่ใด ? นับแต่โบราณมีผู้ล่วงรู้น้อยกว่าน้อย สะพานเบื้องหน้าอาจจะมีค่ายกลที่ว่าตั้งอยู่ เล่าลือกันว่าหากมีคนเข้าใจความเร้นลับพิสดารของมัน สามารถผ่านไปได้โดยง่ายดายยิ่ง"

ผู้คนทั้งหลายได้ฟังต่างต้องเหลียวมองกันไปมา งักเซ้งเทียนพลันร้องขึ้น

"ออกมาอีกกลุ่มหนึ่งแล้ว ฮา ฮา...เป็นพวกลุ้ยบ้อ จิ๊บสี่ซิงแซ สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮีย ยังมีผู้เยาว์อีกสามคน"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะกล่าว

"พวกนางอาจจะหลงวนเวียนในเส้นทาง เสียเวลาเปล่ามาพักหนึ่ง"

ทันใดนั้น มีเสียงกู่ยาวดังออกมาจากในป่าดอกไม้ข้างซ้ายมือ ซูมี้ซิ่งกุน หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ฮั่วฮะน่อเซียนก็มาถึงแล้ว"

งักเซ้งเทียนพลันอุทานด้วยความตื่นเต้น

"มารเฒ่าธงแดงก็มาแล้ว คนของพวกมันมีมากจริง ๆ"

โง้วเล้งจูเงี่ยหูฟังชั่วครู่ เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

"เซ้งยี้ ข่าวที่เจ้าทราบมาได้รวดเร็วถึงปานนี้ ? สี่กงจู๊กับสามเชื้อพระวงศ์ พากันมาครบหน้าแล้ว"

เสียงโง้วเล้งจูเพียงขาดคำ พวกลุ้ยบ้อก็เดินออกมาจากระเบียง พวกนาง พอเห็นมีผู้อื่นมาถึงก่อนเป็นจำนวนมาก คล้ายดั่งแตกตื่นสงสัยเป็นยิ่งนัก สามีภรรยา แป๊ะตี้เฮียรีบโบกมือทักทาย

"ท่านทั้งหลายมาถึงก่อนแล้ว"

ซูมี้ซิ่งกุนเป็นตัวแทนของฝ่ายนี้ ท่านหัวร่อฮาฮาตอบ

"พวกท่านขี่ม้ามา หรือนั่งเรือมากันแน่ ?"

จิ๊บสี่ซิงแซมิได้มีทิฐิเจ้าอารมณ์เช่นลุ้ยบ้อ มันมารยาเป็นหัวร่อกล่าวดั่งไม่มี อคติกินใจ

"ที่พวกเราขี่เป็น 'ม้าวิกลจริต' พาวกวนไปในเส้นทางเสียเวลาเปล่าไม่น้อย"

โง้วเล้งจูหัวร่อกล่าวบ้าง

"เมื่อครู่อื้อเฮงฮั้วเพิ่งส่งเสียงกู่ อาจจะหาเส้นทางของเผ่า (ปีนใหญ่) ได้แล้ว"

วาจาโง้วเล้งจูเพิ่งขาดคำ มีอีกสี่คนทะยานออกมาจากระเบียงอีกสายหนึ่ง นั่นคือฮั่วฮะน่อเซียนกับสองป่า พวกมันไม่ทักทายกับผู้ใด เดินตรงจนถึงหัวสะพาน จึงหยุดลงพิจารณา คล้ายดั่งดูออก บนสะพานคล้ายดั่งมีเลศนัยลึกล้ำพิสดาร

งักเซ้งเทียนสมองต้องครุ่นคิดหาวิธีข้ามสะพาน หางตายังต้องคอยสนใจ ความเคลื่อนไหวของศัตรู นับว่ายุ่งจนวุ่นวายกว่าทุกผู้คนทีเดียว

อั้งกี้ก้าจู๊ปรากฏตัวมาแล้ว ด้านหลังของมันมีสามคนแต่งกายเป็นผู้สูงศักดิ์ วัยไม่ชรานัก ดูไปไม่มีสักผู้เดียวที่มีอายุเกินกว่าหกสิบปี รองเท้าหนังหุ้มแข้ง กางเกง ขาพอง เสื้อคอตั้งติดกระดุมเป็นแถว ยังมีเสื้อคลุมเป็นต่วนสีแดงฉานบาดตา นับ เป็นการแต่งกายที่พิกลพิสดารยิ่ง

ด้านหลังของทั้งสามเป็นโฉมสะคราญต่างด้าวที่ผมทองตาสีครามสี่นางล้วน

สวมเสื้อกระโปรงติดกันที่ใส่ราวกระจก ทั้งยังเปิดอกเผยหลัง เป็นการจงใจทอดเสน่ห์ล้วงวิญญาณ ต่างมีวัยสิบเจ็ดถึงยี่สิบปี อาภรณ์แยกกันเป็นแดงเหลืองขาวเขียวสี่สี ด้านหลังสุดของพวกนางต่างมีดรุณีวัยสิบสี่สิบห้าปีแต่งกายชาววังติดตาม

เมื่อพวกนางออกพ้นระเบียงยาว จึงเห็นผู้ตามหลังอีกห้าคน มีซัวหงีซัวยิ้งสามขุนพลตำหนักแดง แต่ละคนมีท่าทีนอบน้อมสำรวมผิดธรรมดา

การปรากฏตัวของอั้งกี้ก้าจู้ผิดกว่าก่อน ๆ มากหลาย ทีท่าโอหังลำพองดั่งม้วนยุทธจักรไว้ในอำนาจได้ก็ปาน มันมิส่งเสียงหรือโบกมือทักทายต่อผู้ใด เดินตรงไปจนถึงทางซ้ายมือของหัวสะพานจึงหยุดลง

ขณะเวลานั้นเอง ปรากฏชายชราอีกสามคนขึ้นที่ฝั่งตรงข้ามของสะพานศิลา งักเซ้งเทียนพอเห็นรีบส่งเสียงทางลมปราณบอกพวกพ้อง

"เฮียตี๋ล้อทีเล่านั้งปรากฏตัวขึ้นแล้ว"

โง้วเล้งจูส่งเสียงทางลมปราณบ้าง

"เมื่อสามผู้เฒ่าหยุดลงอาจมีวาจากล่าว พวกเราอย่าเพิ่งเคลื่อนไหว ให้พวกมันทั้งสามฝ่ายตอบโต้ก่อน"

แต่โง้วเล้งจูคาดผิดไป เพราะผู้เฒ่าทั้งสามไม่ทันส่งเสียง อื้อเฮงฮั้วก็ประสานมือคารวะ กล่าวอย่างนอบน้อมขึ้นก่อน

"ท่านใดคือล้อทีเล่านั้ง ? ข้าพเจ้าอื้อเฮงฮั้วขอเชิญมาตอบวาจา"

ล้อทีเล่านั้งเน้นเสียงหนัก ๆ

"ไม่มีวาจาใดว่ากล่าว มิว่าผู้ใดเข้ามาในหุบเขาเรา หนึ่งห้ามเข่นฆ่าสังหารกันในหุบเขา หากมีผู้ใดละเมิดจะต้องถูกกักขังชั่วชีวิต ผู้ใดสามารถไปถึงปากถ้ำกิม-เซียนตั่ง เล่าฮูจะทดสอบวิทยายุทธ์กับผู้นั้นอีกครั้ง ผู้มีชัยเหนือเล่าฮู มีสิทธิ์หยิบกิมเซียนก้วยกลับไป มิเช่นนี้ ชี้ทางให้ออกจากหุบเขา นับแต่นี้ห้ามเหยียบย่างเข้ามาในหุบเขาแม้สักก้าวเดียวโดยเด็ดขาด"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"สะพานศิลานี้มีนามชิกค่า (เจ็ดประณีต) และก็เรียกเชี้ยบเกี๊ย (สะพานนกกาเหว่า) ก็ได้ บนสะพานมีค่ายกล (เจ็ดประณีต) ผู้ใดสามารถเข้าใจในหนึ่งประณีต อนุญาตให้มันพาอีกห้าคนข้ามมา"

อื้อเฮงฮั้วหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เยี่ยงนี้เกี่ยวข้องใดกับวิทยายุทธ์ ที่พวกเรามาคราวนี้ ล้วนอาศัยวิทยายุทธ์

ชิงผลไม้วิเศษเท่านั้น"

ล้อทีเล่านั่งแค่นหัวร่อสวนคำ

"อาศัยวิทยายุทธ์ที่ต่ำต้อยน้อยนิดของท่าน ก็คิดอวดความสามารถ หาก เล่าฮูไม่ใช่มีเจตนาต้องการทดสอบอัจฉริยะของชาวยุทธ์ในแผ่นดิน มีผู้ใดกล้า เหยียบย่างเข้าในหุบเขาสักก้าวเดียว ?"

อื้อเฮงฮั้วที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ มันในสถานการณ์เช่นนี้ ถึงกับไม่มีสีหน้า เดือดดาลแม้สักน้อยนิด เพราะมันเข้าใจความร้ายกาจของสภาพรอบข้างชัดเจน เพียงผิดพลั้งเล็กน้อย ต้องประสบมหันตภัยจนชื่อเสียงย่อยยับชีวิตดับสูญได้ แต่ ทว่ามันสามารถสะกดกลั้นก็ไร้ประโยชน์ เพราะอื้อป้าเทียนศิษย์คนโตของมันเป็นคน โอหังลำพองอย่างไม่เคยมีมาในยุทธจักร เมื่อเห็นอาจารย์สงบปากคำไม่เคลื่อนไหว มันถึงกับตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไป

"หุบเขาสามเซียน หุบเขาสามสุนัขใดกัน เราไม่ยอมเชื่ออาถรรพณ์นี้ เวท-มนตร์พรางตาที่ต่ำต้อย ก็คิดจะสกัดเราอื้อตั้วเอี๊ยไว้ได้ ?"

มันแผดเสียงพลางวิ่งเข้าไปพลาง พริบตาก็พุ่งขึ้นบนสะพานศิลาได้ ก่อกวน จนฮั่วฮะน่อเซียนแม้ตวาดห้ามก็ยังไม่ทันท่วงที

งักเซ้งเทียนพอเห็นต้องหัวร่อฮาฮา กล่าว

"โถมไปบนสะพานไม่ได้ ควรว่ายน้ำไปจึงประเสริฐ อื้อตั้วเอี๊ย ท่านว่ายน้ำ เป็นหรือไม่ ?"

อื้อป้าเทียนหันขวับมาแค่นหัวร่อตวาด

"เด็กน้อย เจ้าคืองักเซ้งเทียน ?"

"ฮา ฮา ถูกแล้ว ท่านหุเลาจากขอบซ้ำภายในแล้วกระมัง? ระวังลิงอุรังอุตัง ตัวนั้นไว้บ้าง"

อื้อป้าเทียนน่ากลัวถูกลิงอุรังอุตังตัวนั้นขู่จนขวัญฝ่อมาแล้ว ได้ยินต้องรีบ ชะงักเท้า หันมาถามด้วยความตื่นเต้นขวัญเสีย

"เด็กน้อย เจ้าก็เคยพบเดียรัจฉานตัวนั้นมา ?"

ผู้คนทั้งหลายเห็นสีหน้ามันมีความหวาดหวั่นขวัญเสียปานนั้น ต่างจับตามอง มันเป็นจุดเดียวกัน ทั้งยังต่างยังมีความรู้สึกเช่นเดียวกับมันอีกด้วย มิเพียงชาวยุทธ์ ตงง้วนเท่านั้นที่ลอบหัวร่อในใจ

งักเซ้งเทียนกลัวมันไม่กล้าบุกข้ามสะพานไป รีบโบกมือส่งเสียง

"วางใจ บนสะพานไม่มี เราเมื่อคำวานเคยพบมาแล้ว ไฮ้ ไฮ้ ปากของท่านจะต้องสะอาดไว้บ้าง มิเช่นนั้นมันจะกระโดดลงจากฟ้า เมื่อถึงตอนนั้นท่านไม่อาจทนทาน คลานสี่เท้าวิ่งหนีอีกครา เราเตือนท่านด้วยความหวังดี เชื่อฟังหรือไม่แล้วแต่ท่าน"

อื้อป้าเทียนที่ปกติเปรื่องปราดหลักแหลมปานใด แม้ตัวของมันใหญ่มหึมา แต่ปัญญาความคิดของมันยังสุขุมอย่างยิ่ง ตอนนี้เนื่องจากถูกลิงอุรังอุตังทุบตีจนหวาดหวั่นขวัญฝ่อ ถึงกับยอมเชื่อวาจาเหลวไหลของงักเซ้งเทียนเป็นคำเตือนที่หวังดีได้ เห็นมันประสานมือคารวะกล่าว

"เด็กน้อย นับแต่นี้ อื้อตั้วเอี๊ยจะต่อให้สองกระบวนท่า"

อื้อป้าตี่ร้องเสียงก้องมาแต่ไกล

"ซือเฮีย ท่านไฉนเชื่อวาจาปีศาจของเจ้าเด็กน้อยนั่นได้ ? สะพานศิลาข้ามไม่ได้ดอก รีบกลับมาเถิด"

อื้อป้าเทียนเห็นสุดยอดฝีมือในยุคนี้ต่างอยู่เบื้องหน้า นับเป็นโอกาสที่มันจะได้แสดงความเป็นวีรบุรุษต่อหน้าสายตาผู้คนทั้งหลาย จะอย่างไรก็ไม่ยอมรับปากล่าถอยกลับมา จึงคำรามเสียงก้อง

"ซือตี่ ผู้อื่นไม่กล้าเดิน หรือท่านก็เชื่ออาถรรพณ์นี้ด้วย ?"

ใยแป๊ะอะทราบนิสัยมันโอหังลำพอง รีบส่งเสียงนุ่มนวล

"ตั้วยี้ จะไปต้องรีบแกร็งกำลังภายใน พยุหะเจ็ดประณีตก่อกวนคนให้เคลิบเคลิ้มลืมตัวง่ายดายยิ่ง"

มิคาด วาจานางเพิ่งขาดคำ อื้อป้าเทียนได้เข้าไปใกล้ถึงกลางสะพานแล้ว ทุกผู้คนต่างเห็นชัด มันพลันหันขวับกลับมา สองตาเบิ่งกลมกว้างแทบถลน ร่างโน้มลงเบื้องหน้า ถึงกลับใช้มือเท้าคลานช้า ๆ มาที่ละเชียะด้วยสภาพคล้ายพยัคฆ์ร้ายจะตะปบเหยื่อก็ปาน !

อื้อเฮงฮั้วหน้าแดงฉานทันที นับว่าอับอายถึงที่สุดแล้ว ผู้อื่นแม้รู้สึกแตกตื่นสงสัย แต่ยังไม่มีทีท่าเหยียดหยามดูแคลนอย่างไร มีเพียงอั้งกี้ก้าจู๊พลันหันไปแค่นหัวร่อให้อื้อเฮงฮั้วแล้วกล่าว

"อื้อเฮีย นั่นเป็นวิชาใดของศิษย์ท่าน ?"

อื้อเฮงฮั้วอับอายจนแสยะยิ้มตอบ

"ซีหัวพู หากท่านสามารถบุกข้ามสะพานได้ เล่าฮูถอนตัวจากยุทธจักรทันที"

อั้งกี๊ก้าจู๊หัวร่อเสียงพิกลกล่าว

"เราก้าจู๊กระทำเรื่องราวใด ไม่เคยพลุ่งพล่านหุนหันเสมอมา ต่างต้องครุ่นคิดวางแผนแล้วดำเนินตาม"

ตอนนั้นอื้อป้าเทียนคลานลงจากหัวสะพานมาได้แต่ยังมิได้ลุกขึ้นยืน อื้อเฮงฮั้วมีท่าทียังจะประฝีปากตอบโต้กับอั้งกี๊ก้าจู๊ แต่เมื่อเห็นศิษย์ของมันหยุดลงแล้วยังไม่ลุกขึ้นยืน ไม่มิเวลาครุ่นคิดอย่างไรอีก พุ่งควับเข้าไปประคองมันไว้ อ้าปากคำราม เสียงเกรี้ยวกราดดุจกับเป็นฟ้าผ่าลงข้างกาย

ในเสียงคำรามดังสะเทือนเลื่อนลั่นนี้ อื้อป้าเทียนสะดุ้งรู้ตัวมาได้ กวาดตามองรอบข้างด้วยความงุนงงสงสัย เป็นเนิ่นนานจึงสำนึกได้ มันกระทำเรื่องสุดอัปยศอดสูไป จึงยืนหน้าแดงคล้ำอยู่ในที่นั้นโดยมิอาจส่งเสียงอีกแล้ว

อื้อเฮงฮั้วแค่นเสียงตวาดเบา ๆ

"ยังไม่กลับไป"

อื้อป้าเทียนหันมองสะพานศิลาแวบหนึ่ง ก้มหน้าเดินเงียบงันไปในที่เดิมของมัน

ทันใดนั้น ที่ข้างกายอั้งกี๊ก้าจู๊มีเสียงหัวร่อคักคักดังมาหลายครา ดึงดูดสายตาผู้คนทั้งมวลต่างเบือนมองเป็นจุดเดียวกัน

เสียงหัวร่อยังไม่ขาดหาย ทุกผู้คนต่างเห็น ดังจากปากล้อสายกงจู๊ทั้งสี่นางแสดงแน่ชัด พวกนางต่างถูกอื้อป้าเทียนกระตุ้นให้ขบขันอย่างยิ่ง

โง้วเล้งจูพลันมีสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม ส่งเสียงทางลมปราณต่อพวกพ้อง

"ทุกท่านระวัง กงจู๊ทั้งสี่ของล้อสายคล้ายฝึกได้อวิชชามารร้ายใดอยู่ เสียงหัวร่อที่ไม่ตั้งใจของเมื่อครู่ เปิดเผยความลับของพวกนางออกมาแล้ว นับเป็นเสียงมีพลานุภาพของอสูรร้ายสุดสูง ภายภาคหน้าจะต้องเป็นอันตรายต่อฝ่ายเราอย่างรุนแรงทีเดียว"

พู้ท้อซิ่งเจ็งผงกศีรษะโดยเงียบงัน ซูมี้ซิ่งกุนหันมองเทียนไหนจื้อแล้วส่งเสียงทางลมปราณ

"เซียนจื้อเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องเสียง ฟังออกเป็นหลักวิชาใดหรือไม่ ?"

เทียนไหนจื้อเงยหน้าครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน จึงส่งเสียงทางลมปราณตอบ

"ในวิทยายุทธ์ตะวันตก มีหลักวิชาหนึ่งเรียกว่าซาฮุ้นมี้ซิ้ง (สามวิญญาณสยบประสาท) มีความร้ายกาจทัดเทียมกับชิกเผ็กม้ออิม (เสียงอสูรสยบเจ็ดขวัญ) ใน

อวิชชามารร้าย กระแสเสียงของสตรีทั้งสี่นางอาจจะเป็นอวิชชาชั่วร้ายนั้นก็ได้ ซิกเผ็กม้ออิม (เสียงอสูรสยบเจ็ดขวัญ) สาบสูญการถ่ายทอดจากยุทธจักรไปหลายสิบปี หากยังมีอยู่ พวกเราได้แต่งอมือยอมพ่ายแพ้เท่านั้น มิว่าเป็นวิชาราชสีห์คำรามกู่สะท้านฟ้า เสียงมนต์สถาบันสงฆ์ใด ๆ ต่างไม่อาจต่อต้านทำลายได้เลย"

พู้ท้อซิ่งเจ็งส่งเสียงทางลมปราณบ้าง

"ชาวยุทธ์ฝ่ายธัมมะ ผนึกวิชาสถาบันสงฆ์กับพรตสำเร็จมีอยู่มากมาย มิใช่ไม่อาจต่อต้านทำลาย อยู่ที่พลังฝีมือยังไม่ลึกล้ำเพียงพอดอก"

ท่านกล่าวแล้วหันไปมองงักเซ้งเทียนด้วยสีหน้านุ่มนวลปรานี จากนั้นพริ้มตาลงไม่ส่งเสียงอีก

พฤติการณ์นี้ทุกผู้คนต่างเห็นชัดตา คล้ายพอจะเข้าใจความนัยได้บ้าง มีแต่งักเซ้งเทียนเองยังมิรู้ตัว เพราะตอนนั้นมันคล้ายหลวงจีนชราวิปัสสนา พริ้มตาครุ่นคิดหาวิธีข้ามสะพานศิลา จึงเป็นชนวนให้ผู้เฒ่าผู้เยาว์ทั้งหลายปิดปากลอบหัวร่ออยู่ทุกผู้คน

งักเซ้งเทียนพลันลืมตา กวาดตามองพวกเดียวกันเองแล้วกล่าวต่อโง้วเล้งจู

"อาจารย์ เซ้งยี้คิดได้สามวิธีที่จะข้ามสะพานนี้ พวกเราต่างสามารถข้ามได้ทุกคนแล้ว"

ชูมี้ซิ่งกุนปีติยินดีจนรีบร้องขึ้นเบา ๆ

"อย่างนั้นก็เริ่มต้นเถิด"

โง้วเล้งจูสั่นศีรษะทักท้วง

"หากเพียงต้องการให้พวกเราข้ามสะพาน ข้าพเจ้าต้องพาข้ามไปเสียนานแล้ว นี่ไม่ใช่วิธีดีงาม ต้องให้ผู้อื่นเป็นกองหน้าแก่พวกเราจึงเหมาะสมกว่า"

ชูมี้ซิ่งกุนได้ฟังต้องงุนงงไป เลี้ยวตังชังเล้งผงกศีรษะแย้มยิ้มส่งเสียงทางลมปราณ

"ให้ประเสริฐสุด ยังคงเป็นพวกมารเฒ่าธงแดงข้ามก่อนเถิด"

โง้วเล้งจูแย้มยิ้มตอบ

"นี่นับเป็นวิธีที่ประเสริฐสุดแล้ว"

งักเซ้งเทียนกล่าวบ้าง

"อาจารย์ วิธีที่ท่านผู้เฒ่าคิดได้ ใช่ตรงกับข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

"อาจบางทีมีหนึ่งหรือสองวิธีที่ตรงกัน และไม่แน่จะตรงกันโดยสิ้นเชิงก็ได้"

ล้อซู่พู้ตื่นเต้นยินดีเป็นยิ่งนัก หัวร่อคักคักกล่าว

"อาจารย์กับศิษย์ทั้งสองมีอุบายกลอกกลิ้งลึกซึ้งนัก เรากลับต้องการทดสอบว่าตรงกันหรือไม่ เซ้งยี้ เจ้าส่งเสียงทางลมปราณบอกกับเราคนเดียวก่อน จากนั้นให้อาจารย์เจ้าบอกอีก มันเป็นวิธีปีศาจใดกันแน่ ?"

ทุกผู้คนต่างรู้สึกมีเหตุผล เบือนสายตาไปที่อาจารย์กับศิษย์เป็นจุดเดียวกัน

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะร้อง "ไม่ ไม่"

เป็นที่ไม่ยินยอมประลองภูมิปัญญากับอาจารย์ สภาพเช่นนี้ผู้เฒ่าทั้งหลายต่างชัดเจน และมีความชื่นชมเป็นอย่างยิ่ง

คุ้งฮวงซิ่งพั้วหัวร่อส่งเสียงทางลมปราณ

"ป๋อป๋อ ภูมิปฏิภาณของพวกอาจารย์กับศิษย์เจ้าพวกเราต่างนับถือกันทุกคน นี่ไม่ใช่ต้องการดูผู้ใดเข้มแข็งผู้ใดอ่อนแอ แต่เป็นเรื่องสนุกเท่านั้นดอก"

งักเซ้งเทียนหันมองอาจารย์ โง้วเล้งจูแย้มยิ้มกล่าว

"เจ้าบอกมาเถิด ที่นี่เป็นญาติผู้ใหญ่ทั้งสิ้น ศิษย์ควรจะเข้มแข็งกว่าอาจารย์จึงประเสริฐ มิเช่นนั้น ยิ่งถ่ายทอดยิ่งอ่อนด้อยแล้ว"

งักเซ้งเทียนเปิดปากส่งเสียง

"อย่างนั้นส่งเสียงโดยเปิดเผยก็แล้วกัน ข้าพเจ้ายังกลัวอาจารย์จะหลอกลวงหรือไร ?"

"อาจารย์ก็มีความทะนงตัวอยู่บ้างดอก"

งักเซ้งเทียนงุนงงวูบ จึงร้องในใจ

'จริงทีเดียว เราไฉนให้อาจารย์แบกมลทินถูกสงสัยได้'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น ต้องละอายใจอย่างยิ่ง กระทั่งยังไม่ส่งเสียงต่อล้อซู่พู้หันกล่าวกับพูท้อซิ่งเจ็งทันที

"ซิ่งเจ็ง ท่านผู้เฒ่าเป็นพยาน สามวิธีที่ผู้เยาว์คิดได้คือ หนึ่ง เดินถอยหลังข้ามสะพาน สอง ผู้หนึ่งเมื่อถึงสะพานใกล้สัมผัสกับค่ายกล นั่งลงฝึกสมาธิในสภาพเคลิบเคลิ้มสู่ภวังค์ ไม่มีความรู้สึกตัวหลงเหลือ ให้อีกผู้หนึ่งผลักหลังของมันข้ามสะพานไป ข้าพเจ้าเชื่อ เพียงสามารถข้ามเส้นกลางสะพานสักก้าวเดียว พยุหะก็ไม่อาจเกิดประสิทธิภาพใดได้ วิธีแรกเป็นการใช้อุบายต่ำ ๆ แต่สามารถบรรลุประสิทธิภาพข่มกันในเชิง ประการหลังใช้ความสงบสยบพิชิต ซึ่งก็เป็นแผนต่ำเช่นกัน ประการสามพอจะใช้วิชาจิ้งจกไต่ผนัง ไต่ตามสะพานข้ามไป นี่คือวิธีหาช่องว่าง

รอยโหว่ของร่างแห ในสุดยอดฝีมือขั้นพิเศษ แต่ใช้หลักวิชาชาวยุทธ์ธรรมดา ในวิธีนี้ก็เป็นแผนต่ำเช่นกัน ผู้เยาว์แม้ไม่เข้าใจความมหัศจรรย์ของค่ายกล แต่เมื่อมีนามเป็นประณีต จึงได้คิดวิธีต่ำ ๆ นี้ไปสยบพิชิต มิทราบจะสมดั่งปรารถนาหรือไม่ ?"

ทุกผู้คนต่างทราบ มันกำลังส่งเสียงทางลมปราณให้ซิ่งเจ็ง กระทั่งยังเข้าใจมันช่วยปัดเป่ามลทินต้องสงสัยแก่โง้วเล้งจู จึงลอบผงกศีรษะชมเชยในใจ จวบจนเมื่อเห็นพูท้อซิ่งเจ็งยิ่งฟังตายิ่งกลมโต จึงทราบพูท้อซิ่งเจ็งแตกตื่นเลื่อมใสต่อไหวพริบปฏิภาณของมัน

"ประสกน้อย สามวิธีที่เจ้าบอกมา นับเป็นแก่นความของเหตุผลที่จะสยบค่ายกลนี้ โค บอกแล้วรวบรัดง่ายดายยิ่ง มิคาด ถึงกับไม่มีผู้อื่นคาดคิดได้ นี่ก็คือไหวพริบปฏิภาณ ไหวพริบปฏิภาณด้อยกว่าเพียงน้อยนิด มิทราบผลักดันชาวโลก หลงเข้าไปในทางผิดมากน้อยปานใดแล้ว"

พูท้อซิ่งเจ็งสะทกสะท้อนจนกล่าววาจาที่เป็นสัจจะออกมา

จวบจนเมื่อโง้วเล้งจูถ่ายทอดเสียงทางลมปราณ พูท้อซิ่งเจ็งยิ่งมีสีหน้าแตกตื่นเลื่อมใสกว่าเดิม กวาดตามองดูพวกพ้องแล้วส่งเสียง

"อาจารย์กับศิษย์ถึงกับมีใจเดียวกัน นับเป็นบุญวาสนาของพวกเราฝ่ายธัมมะแล้วจริง ๆ"

โง้วเล้งจูยิ้มเล็กน้อย หันกล่าวกับงักเซ้งเทียน

"เซ้งยี้ เจ้าพอจะบอกสามวิธีให้แก่พวกมันทั้งสามฝ่าย จนขุมกำลังของพวกมันแยกออกอยู่ทางตะวันออกกับทางตะวันตกของสะพานหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดชั่วครู่จึงตอบ

"เซ้งยี้ได้คิดถึงวิธีแยกกันส่งแล้ว แต่ทว่าฝ่ายพวกเราเล่า ?"

"ก่อกวนให้พวกมันแยกกันก่อน พวกเราค่อยหาวิธีข้ามสะพานกัน"

งักเซ้งเทียนเห็นพวกทั้งสามฝ่ายกำลังปรึกษาหาวิธีข้ามสะพานกันอยู่ อดมิได้ต้องครุ่นคิดด้วยความขบขัน

"ให้เราทดลองจากอื้อป้าเทียนก่อน จากการก่อกวนของเมื่อครู่ ได้รับความชื่นชอบพอใจของมันไม่น้อย มันอาจจะยอมรับความเห็นของเราก็ได้"

มันเห็นทุกผู้คนต่างสนใจอากัปกิริยาของมัน อดมิได้ยิ้มเล็กน้อยแล้วส่งเสียงทางลมปราณให้แก่อื้อป้าเทียน

"อื้อตั้วเอี๊ย อา...ถูกแล้ว เราสมควรเรียกท่านป้าเทียนเฮียจึงถูก นี่ ! ชายชาตรีเมื่ออัปยศแล้ว สมควรทวงคืนมาจึงจะได้ เราชุ่นเคืองไม่พอใจแทนท่านอย่างยิ่ง โดยเฉพาะโกวเนี้ยรูปงามทั้งสี่ของสำนักล้อส่าย เสียงหัวร่อเย้ยหยันนั้น โอ...ยากจะทนทานจริง ๆ"

ทุกผู้คนไม่ทราบมันก่อกวนลวดลายปีศาจใด แต่พลันเห็นอื้อป้าเทียนมีสีหน้าผิดปกติกว่าเดิมมากหลาย

อื้อป้าเทียนเมื่อได้ยินเสียงทางลมปราณ ทราบเป็นงักเซ้งเทียนว่ากล่าวกับมัน โดยเฉพาะคำ 'ไม่พอใจแทนท่าน' สบใจถูกอารมณ์ของมันเหลือหลาย ดังนั้นเอง ส่งเสียงทางลมปราณที่แกร่งกร้าวกังวานมาทางงักเซ้งเทียนบ้าง

"เด็กน้อย พวกเราตรงกับคำ 'ไม่ต่อยตีไม่รู้จัก' บอกตามความสัตย์ อื้อตั้วเอี๊ยมีความพอใจเจ้ามากแล้ว เฮอะ เฮอะ นางแพศยาทั้งสี่นั้นภายหน้าต้องมีให้พวกนางทนทานแน่นอน"

ซูมี้ซิงกุนส่งเสียงทางลมปราณกับพวกพ้อง

"ตัวร้ายกาจกำลังกระตุ้นให้ตัวอัปลักษณ์ใหญ่หลงกลได้แล้ว"

ผู้คนทั้งหลายลอบหัวร่อด้วยความขบขัน งักเซ้งเทียนสืบเท้าเยี่ยงนักศึกษากำลังใช้ความคิด แต่อื้อป้าเทียนจับตามองอากัปกิริยาของมันแน่วนิ่ง

ทันใดนั้น งักเซ้งเทียนแสร้งชะงักเท้าไว้ จับตามองอื้อป้าเทียนพลางหัวร่อส่งเสียง

"เราได้คิดถึงวิธีข้ามสะพานมาแล้ว"

อื้อป้าเทียนละล่ำละลักถาม

"พวกเจ้าสามารถข้ามได้ห้าคนแล้วหรือไร ?"

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะระรัว ส่งเสียงทางลมปราณด้วยความลิงโลดยินดี

"พวกเรามีกันสิบสามคน สามารถผ่านพ้นไปได้เหลือเฟือ เล่าเฮียหากไม่รังเกียจ เรายังเหลืออีกวิธีหนึ่งที่ยินดีบอกท่าน อื่น ๆ ยังไม่ต้องถก อย่างน้อยที่สุดสามารถให้ท่านยืดอกเชิดหน้า หัวร่อใส่พวกล้อส่ายได้"

อื้อป้าเทียนส่งเสียงทางลมปราณโดยไม่ลังเล

"หากสามารถผ่านสะพานปีศาจได้จริง เล่าตี๋เราต้องขอบคุณเจ้าไปชั่วชีวิต กลัวแต่จะไม่แน่ใจได้กระมัง ? เราไม่อาจอัปยศอดสูได้อีกครั้ง พอจะบอกเหตุผลของความนี้ให้ทราบก่อนหรือไม่ ?"

"เล่าเฮีย หรือท่านไม่เชื่อผู้น้อง ? หากไม่ศักดิ์สิทธิ์ผู้น้องจะฆ่าตัวตายลุกะโทษความผิดทันที"

เรื่องที่ชาวยุทธ์เห็นเป็นสำคัญที่สุด คือรับปากแล้วต้องกระทำตาม อื้อป้าเทียนพอได้ยินคำ 'ฆ่าตัวตายลุกะโทษ' กระทบโสต มีความมั่นใจได้ทันที ส่งเสียงทางลมปราณโดยจริงใจ

"เล่าตี๋ เจ้ากล่าวรุนแรงเกินไปแล้ว รีบบอกมาวิธีใดกัน ?"

"พยุหะเจ็ดประตูมีจุดอ่อนอยู่ประการ เรียกว่าล้อทีเล่านั้ง สุขุมเป็นร้อยเลินเล่อไปหนึ่ง ท่านตั้งค่ายกลป้องกันในอากาศ บนสะพาน ในลำน้ำ แต่ต้องมิได้คิดถึงใต้สะพานเด็ดขาด หากเล่าเฮียใช้กำลังภายในวิชาจิ้งจกไต่ผนังของชาวยุทธ์ธรรมดา ผ่านไปทางใต้สะพานศิลา ประกันต้องผ่านพ้นโดยปลอดภัยแน่นอน เมื่อเช่นนี้ ทั้งแสดงให้เห็นถึงไหวพริบปฏิภาณของเล่าเฮีย ทั้งพอจะยืดอกเชิดหน้าได้เกียรติที่ภาคภูมิ หินก้อนเดียวได้นกสองตัว ไยไม่กระทำด้วยความยินดี ? ผู้น้องชื่นชมความเปิดเผยห้าวหาญของพี่ท่าน มิเช่นนั้น ผู้ใดยินยอมให้ผู้อื่นไปชิงกิมเซียนก้วยก่อน ?"

งักเซ้งเทียนบอกเหตุผลแก่มันยืดยาว ดุจกับกล่าวกับสหายรักด้วยความหวัง หยุดเล็กน้อยแล้วส่งเสียงต่อ

"เล่าเฮีย นี่เป็นการคบหาทางส่วนตัวของเราสอง ไม่อาจบอกต่อกับคนที่สามได้โดยเด็ดขาด"

อื้อป้าเทียนลิงโลดยินดีจนกระโดดขึ้นร้องสุดเสียง สองตาจับมองสะพานศิลาแน่วนิ่ง

ตั่วฮะน่อเซียนกับอื้อป้าตี่กำลังหลับตาครุ่นคิดอยู่ ได้ยินรีบเบิ่งตามองด้วยความแตกตื่นสงสัย แทบจะเข้าใจมันวิกลจริตไปแล้ว

เสียงแผดร้องคราวนี้ ก่อกวนพวกลุ้ยบ้อกับมารเฒ่าธงแดงเหลียวมองมาด้วยความตื่นเต้นเป็นตาเดียวกัน

อื้อเฮงฮั้วดูออกว่ามันไม่คล้ายเป็นคนวิกลจริต จึงถามทันที

"ตั้วยี้ทำกระไร ?"

อื้อป้าเทียนหัวร่อฮาฮาตอบ

"บิดาจะข้ามสะพานแล้ว !"

มันลิงโลดยินดีจนลืมตัว ถึงกับเรียกตัวเองเป็นบิดากับอาจารย์ นับเป็น

วาจาบัดซบใดกัน ?

"เจ้าวิกลจริตแล้ว !"

ใยแป๊ะฮะดูออกว่าสีหน้าสามีผิดปกติไป จึงตวาดห้ามไว้ทันที

แต่อื้อป้าเทียนไม่สนใจ ชี้กราดไปที่สำนักล้อส่าย แค่นหัวร่อเสียงเย็นชา

"พวกเจ้าเหล่าโง่บัดซบ คิดเป็นครึ่งวันยังคิดหาวิธีโง่เขลาไม่ได้ เบิ่งตาดูไว้ อื้อตั้วเอี๊ยจะข้ามสะพานแล้ว"

อื้อเฮงฮั้วกลัวมันจะอัปยศอีกครา รีบตวาดห้ามไว้

"นี่เป็นสถานที่ใด ? รีบบอกกับอาจารย์โดยกระจ่างก่อนค่อยดำเนิน"

อื้อป้าเทียนลำพองโอหังเป็นยิ่งนัก โบกมือแค่นเสียง

"อาจารย์อย่าเกี่ยวข้อง ครั้งนี้มีความมั่นใจมาก"

หยุดเล็กน้อย ชี้ที่ฝั่งตรงข้ามพลางร้องดัง ๆ

"ล้อทีเล่านั้ง พวกท่านอย่ามารยาเป็นหลับตาพักผ่อนเลย ฮา ฮา ลุกขึ้นยืนมา ดูอื้อตั้วเอี๊ยข้ามสะพานปีศาจให้ท่านเห็น"

ขาดคำร่างทะยาน พุ่งควับออกไปไกลหลายสิบวา กระโดดโลดแล่นสองสามครั้งก็ถึงหัวสะพาน ดีดร่างม้วนตัวพุ่งวาบลงแนบหลังกับพื้นใต้สะพาน มันมีกำลังภายในสูงล้ำระดับใดแล้ว นับว่าไถลร่างไปง่ายดายดุจกับบนพื้นหิมะ พริบตาก็ดีดังกากระโดดขึ้นยืนบนฝั่งตรงข้ามได้ง่ายดาย !

นี่มิเพียงสร้างความแตกตื่นยินดีให้แก่ฮั่วฮะน่อเซียนจนหน้าระรื่นแจ่มใสเท่านั้น กระทั่งพวกลุ้ยบ้อกับสำนักล้อส่ายยังแตกตื่นจนตะลึงลานปากอ้าตาค้างไปแล้ว

แต่ชาวยุทธ์ตงง้วนกลับจับตามองงักเซ้งเทียนด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แม้ยังไม่ทราบ งักเซ้งเทียนใช้วิธีใดจึงสามารถกระตุ้นให้อื้อป้าเทียนเชื่อถือได้สนิทใจปานนี้

งักเซ้งเทียนเข้าใจความรู้สึกของพวกพ้องทั้งหลาย จึงรายงานเรื่องส่งเสียงทางลมปราณเมื่อครู่โดยละเอียด ดังนั้น ก่อกวนทุกผู้คนขบขันจนหัวร่อตัวงอ

ขณะเวลานั้นพลันได้ยินล้อทีเล่านั้งส่งเสียง

"นี่เป็นการทดสอบทางไหวพริบปฏิภาณ และก็เป็นความเลินเล่อของเล่าฮูยังมีอีกหลายวิธีจะข้ามสะพานมาได้ แต่เมื่อทดสอบวิธีหนึ่งได้ผลแล้ว ไม่อาจจะใช้อีกครั้ง เจ้ามีชื่อแซ่ใด ตอนนี้ยินดีให้เจ้าพาข้ามมาอีกสี่คน เล่าฮูจะยุติค่าย

กลบนสะพานชั่วคราว ส่วนผู้อื่น ๆ ไม่อาจแข็งขืนข้ามมา มิเช่นนั้น สังหารโดยไม่ปรานี"

อื้อป้าเทียนยืนเด่นเป็นสง่าบนสะพาน ส่งเสียงดัง

"อื้อตั้วเอี๊ยมีนามป้าเทียน"

แล้วกวักมือส่งเสียงเรียกอีกครั้ง

"ซือแป๋ ซือบ้อ ซือตี๋ ข้ามมาเถิด"

ฮั่วยะน่อเซียนเห็นศิษย์คนโตโอ่อ่าภาคภูมิปานนั้น อิ่มเอิบยินดีจนรีบพาอื้อป้าตี๋กับภรรยาข้ามสะพานไป แล้วหันมาหัวร่อฮาฮา กล่าว

"ท่านทั้งหลายคิดหาวิธีข้ามมาเถิด เล่าฮิวขอปลีกตัวก่อนแล้ว"

มันลิงโลดยินดีจนลืมตัวเช่นกัน สร้างความขบขันแก่ชาวยุทธ์ตงง้วนทั่วหน้า แต่อีกสองพวกกลับเดือดดาลจนแผดด่าไม่ขาดปาก

โง้วเล้งจูหันมองงักเซ้งเทียนพลางกล่าว

"รีบใช้สมองก้าวต่อไป"

งักเซ้งเทียนได้คิดถึงอีกวิธีหนึ่ง แต่รู้สึกลำบากยากใจอยู่บ้าง เห็นมันขบริมฝีปากกระอักกระอ่วนอยู่เนิ่นนาน สุดท้ายจึงยอมส่งเสียงทางลมปราณต่อแป๊ะอั้งงัก

มันเรียก 'แป๊ะโกวเนี้ย' แล้ว วาจาต้องชะงักลงด้วยความกระดากกระเดื่อง

แป๊ะอั้งงักได้ยินเสียงทางลมปราณของงักเซ้งเทียนกระทบโสต หัวใจต้องสะท้านอย่างรุนแรง แต่ก็วาบหวามยินดีเป็นที่ยิ่ง ความขุ่นข้องที่อัดใจมาเนิ่นนานปลาสนาการไปหมดสิ้นทันที รีบส่งเสียงทางลมปราณถาม

"งักเฮียมีคำสั่งสอนใด ?"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงทางลมปราณ

"ข้าพเจ้าจะแยกกำลังของพวกล้อส่ายให้กระจายออกจากกัน ตอนนี้มีอีกวิธีหนึ่ง ขอท่านส่งเสียงบอกต่อซัวหงีด้วย"

ครั้นแล้วบอกวิธีก้าวถอยหลังข้ามสะพานไป ที่จริงแป๊ะอั้งงักไม่ต้องการคบหากับเฮียตี๋แซ่ซัวอีก แต่เมื่อได้รับการขอร้องจากงักเซ้งเทียน มิอาจไม่คล้อยตามไปกระทำได้ จึงต้องสะกดใจส่งเสียงทางลมปราณบอกกับซัวหงี นับว่างักเซ้งเทียนคล้ายใช้ 'อุบายนางงาม' แล้ว

ซัวหงีที่ลุ่มหลงความงามของนางจนงมงาย เมื่อได้ยินเสียงทางลมปราณของแป๊ะอั้งงักแล้ว อิ่มเอิบยินดีจนหัวใจพองโตแทบลอยตามลมได้ จับตาที่หยาดเยิ้ม

ด้วยความรัก จ้องมองแป๊ะอั้งงักแน่วนิ่ง ชั่ววูบจึงหันไปกล่าวต่ออั้งกี๊ก้าจู๊

"อาจารย์ ศิษย์ได้คิดถึงวิธีข้ามสะพานมาแล้ว"

พวกอั้งกี๊ก้าจู๊กำลังปวดศีรษะที่คิดหาวิธีไม่ได้ จึงโพล่งด้วยความสงสัย

"เจ้ามีความมั่นใจ ?"

"สามารถผ่านได้หรือไม่ยังไม่มีความมั่นใจ อาจารย์เพียงแต่เสรังเป็นไปสนใจสังเกต ปล่อยให้ศิษย์ทดลองดูก่อน ผ่านไม่ได้มิเป็นไร อื้อป้าเทียนเคยอัปยศในครั้งแรกอยู่ก่อนแล้ว"

อั้งกี๊ก้าจู๊ผงกศีรษะส่งเสียง

"อย่างนั้นเจ้าไปทดลองดูเถิด"

ชัวหงีได้รับคำสั่งแล้ว พลิ้วตัวปราดไปที่หัวสะพาน มันมิได้กวาดตามองผู้คนและไม่สนใจผู้คนที่กวาดตามอง ก้าวถอยหลังขึ้นบนสะพานทันที

มิคาด มันถอยไปไม่ถึงสิบวา ได้ยินเสียงล้อทีเล่านั้งกล่าวมา

"บุรุษหนุ่มผู้นั้นพอแล้ว นับว่าเจ้ารู้จักความลึกล้ำพิสดารของค่ายกลนี้ รีบพาอีกสี่คนข้ามสะพานมา"

ชัวหงีได้ยินรีบชะงักเท้า ตื้นตันพระคุณแป๊ะอั้งงักจนซึ้งใจสุดเปรียบประมาณได้ ยินคลิบเคลิ้มชั่วครู่จึงหันไปขอความเห็นจากอาจารย์

"อาจารย์ โปรดระบุสี่คนข้ามมา"

ในใจมันปรารถนาจะให้แป๊ะอั้งงักข้ามไปที่สุด แต่ใคร่ครวญดูแล้วมิใคร่เหมาะสมนัก จึงได้ขอความเห็นจากอาจารย์ก่อน

อั้งกี๊ก้าจู๊ไม่ลังเลเลย หันไปกล่าวกับกงจู๊ทั้งสี่ทันที

"เชิญกงจู๊ทั้งสี่ข้ามสะพานไปก่อน"

มันไม่เคยคิดเลย นี่เป็นแผนกระจายกำลังของตงง้วน กลับอิ่มเอิบยินดีในเกียรติภูมิที่ศิษย์รักช่วงชิงมาให้

งักเซ้งเทียนจับตามองดูกงจู๊ทั้งสี่ข้ามสะพานไปแล้ว รีบส่งเสียงทางลมปราณบอกที่เหลืออีกวิธีหนึ่งแก่ฉิ่นเจ็งเจ็ง

ฉิ่นเจ็งเจ็งกลัวอาจารย์นางจะสงสัยได้รับคำบอกของคนนอก นางกลอกตาไปมาวูบเดียว ก็กล่าวกับจิ๊บสี่ซิงแซอย่างกลมกลืน

"ซือแปะ หากแม้น..."

นางส่งเสียงทางลมปราณ บอกเล่าวิธีตามที่ได้ทราบมาจากงักเซ้งเทียน จิ๊บสี่-ซิงแซพอฟังจบความ กระโดดขึ้นร้อง

"ถูกต้อง ถูกต้อง เจ้าไฉนคิดมาได้ ?"

หยุดเล็กน้อยแล้วส่งเสียงทางลมปราณกับลุ้ยบ้อ

"ลุ้ยพั้วจื้อ พวกเราขึ้นสะพานกัน"

ลุ้ยบ้อยังก่อกวนไม่เข้าใจเป็นเรื่องราวใด แต่ทราบว่ามันได้คิดถึงวิธีข้ามสะพานมาแล้ว จึงรีบบอกกับสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮีย

"พวกท่านสามีภรรยากับศิษย์ก็มาด้วยกันเถิด ด้านนี้ทิ้งเอียเท้าทั้งสองตัวไว้ไม่เป็นไร ?"

โง้วเล้งจูเห็นเป็นไปตามแผนโดยราบรื่น อีกห้าพวนนั้นถูกล้อทีเล่านั้งปล่อยข้ามสะพานไปแล้ว จึงส่งเสียงทางลมปราณบอกพวกพ้อง

"พวกเราอย่าเคลื่อนไหว ล้อทีเล่านั้งจะไปแล้ว"

โง้วเล้งจูคาดคิดไม่ผิดพลาด ล้อทีเล่านั้งคล้ายกำลังกล่าวกับตี้ตี่อีกสองตนของท่านหลายคำ จากนั้น หันกายมาประกาศดัง ๆ

"ที่ยังไม่ข้ามสะพาน คิดหาวิธีข้ามต่อไป ส่วนที่ข้ามมาแล้ว เชิญข้ามทางศิลาสายนี้ไปสู่ห้องโถงชาเซียน แต่เล่าฮูจำเป็นต้องเตือนไว้ก่อน พวกท่านไม่อาจโบยบินข้ามกำแพงสูงนั้นได้โดยเด็ดขาด ทางเดียวที่พอจะเข้าไปได้อยู่ที่ประตูสองบานนั้น ประตูเป็นการทดสอบกำลังภายใน แต่ไม่ยุ่งยากอย่างไร สามารถฝึกจนถึงรวมสมาธิจิตใจกับกำลังภายในได้ ย่อมผ่านไปโดยง่ายดาย เจตนาการสร้างด่านนี้ของเล่าฮู คือไม่ยอมให้มือชั้นต่ำทรามธรรมดา ย่างกรายไปรบกวนการบำเพ็ญภาวนาที่สงบสุขของเล่าฮู หลังจากที่เข้าห้องโถงแล้ว มีสุราอาหารต้อนรับ ต่อจากนั้นก็มิว่าเป็นภูมิปัญญา กำลังฝีมือ หรือคาศัยโชคช่วย ผ่านด่านขัดขวางทั้งมวลไปจนถึงถ้ำกิมเซียนตั่ง แต่ทว่าอย่าเดินเข้าไปในทางตันซึ่งเป็นจุดอับ"

จบคำเดินเข้าไปในห้องโถงก่อน บรรดาพวกที่ข้ามสะพานไปได้ ต่างเกร็งกำลังภายในตรงไปที่ประตูใหญ่โดยเร็ว

งักเซ้งเทียนอย่างไรก็ไม่มีความหนักแน่นเยือกเย็นเทียบเท่าอาจารย์ เมื่อเห็นบรรดาผู้ข้ามสะพานพากันยื้อไปที่ประตูใหญ่หมดสิ้น มันก็กระวนกระวายไม่น้อย รีบส่งเสียงทางลมปราณ

"ข้าพเจ้าได้คิดอีกวิธีหนึ่ง พอจะข้ามไปโดยหมดสิ้นแล้ว"

โง้วเล้งจูแย้มยิ้มกล่าว

"เจ้าเพียงเยาว์วัยกว่าอาจารย์ไม่กี่ขวบปี ไฉนไม่อาจสะกดกลั้นถึงปานนี้ ?

รออีกสักครู่เถิด ให้คนในห้องโถงสามเซียนดื่มกินอิ่มหนำก่อนค่อยบุกเข้าไป"

ล้อซู่ผู้หัวร่อคักคัก ส่งเสียงทางลมปราณ

"พวกท่านเค้นสมองคิดหาวิธีเถิด เราจะไปพาโกวเนี้ยเยาว์วัยทั้งสองมาร่วมทางกัน"

เก้าไท้กงแย้มยิ้มผงกศีรษะชมเชย

"ฝีมือยอดเยี่ยมมาก แต่ทว่า .."

"แต่ทว่ากระไร ? อย่าปากมาก"

"ท่านสูงวัยเท่าใด ไฉนเรียกผู้อื่นเป็นโกวเนี้ยน้อย ?"

"เฮอะ พวกนางอายุสิบหกสิบเจ็ดเท่านั้น ข้าพเจ้ายี่สิบกว่าแล้ว ไฉนไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ ? อย่าว่าแต่ยังมีความสัมพันธ์ชั้นนั้นอยู่"

นางเดินพลางหัวร่อพลางไปที่เบื้องหน้าแป๊ะอั้งงัก ฉิ่นเจ็งเจ็ง ทั้งยังหันมายักคิ้วหลิ่วตาให้งักเซ้งเทียนอีกครั้ง ก่อกวนผู้คนจนต้องหัวร่อเสียงดัง ๆ ความลับเรื่องนี้อาจเป็นเก้าไท้กงแพร่งพรายมานานแล้ว งักเซ้งเทียนจึงอับอายจนหน้าแดงฉาน

ตอนนี้อั้งกี้ก้าจู๊คล้ายดั่งมีความคิดที่ยอดเยี่ยมใดมา เห็นมันกับเชื้อพระวงศ์อีกสามคนกำลังเคลื่อนไหวแล้ว ทางด้านหลังยังมีซัวยิ้งกับสามขุนพลตำหนักแดงติดตามเดินตรงไปที่หัวสะพานโดยเร็ว

ซูมี้ซิ่งกุน คุ้งฮวงซิ่งพั้ว กับผู้เฒ่าผู้เยาว์ทั้งหลายต่างงุนงงสงสัยยิ่ง เลี้ยว-ตังซังเล้งถึงกับส่งเสียงทางลมปราณ

"พวกมันถึงกับคิดได้วิธีมาแล้ว ?"

งักเซ้งเทียนที่อยู่ในความกระดากกระเดื่อง ไม่มีโอกาสหาเรื่องกลบเกลื่อนแก้ขวยอยู่แล้ว ตอนนี้เมื่อมีโอกาส ไหนเลยจะยอมปล่อยผ่านโดยง่ายดาย รีบส่งเสียงทางลมปราณ

"มารเฒ่าธงแดงจะมีวิธีต่ำช้าใดกัน ? ท่านทั้งหลายดูต่อไปเถิด พวกมันจะรวมหัวกันแสดงความทุเรศมาแล้ว"

โง้วเล้งจูพลันงุนงงไปวูบแล้วส่งเสียงทางลมปราณ

"เจ้าสามารถใช้วิชาลมปราณสะกัดเสียง ได้ยินเสียงทางลมปราณของมารเฒ่าธงแดงแล้ว ?"

ตอนนั้นล้อซู่ผู้ได้พาสองดรุณีเข้ามาถึง ได้ยินต้องงุนงงไป อย่าว่าแต่พวก

นางเลย พวกรุ่นผู้อาวุโสยังต้องงุนงงไปทุกคนเช่นกัน

งักเซ้งเทียนกล่าวด้วยความงุนงงสงสัย

"วาจาของมารเฒ่าธงแดงที่ส่งเสียงทางลมปราณ อาจารย์ไม่ได้ยินหรือไร ?"

โง้วเล้งจูเห็นศิษย์รักยังไม่ทราบพลังของตัวเอง ต้องขบขันจนหัวร่อกล่าว

"หากมิใช่ส่งเสียงทางลมปราณ อาจารย์ไหนเลยยอมปล่อยให้วาจามันหลุดรอดโสตประสาทสักครึ่งคำ อย่าว่าแต่มารเฒ่าธงแดงก็ยังไม่ถึงกับเลินเล่อปานนี้ พลังฝีมือของเจ้าในช่วงพริบตานี้ ได้ผ่านด่านนั้นไปอีกชั้นหนึ่งแล้ว"

งักเซ้งเทียนเห็นอาจารย์ชมเชยมัน ลิงโลดยินดีสุดเปรียบประมาณได้ รู้สึกเป็นเกียรติที่มันภูมิใจที่สุดในชีวิตแล้ว รีบกวาดตามองดูผู้คนรอบข้าง แยกเขี้ยวยิ้มอย่างโง่งมพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่ชัดเจน ได้ยินมารเฒ่าธงแดงบอก เกร็งกำลังลมปราณเดินตามใต้น้ำข้ามไป"

ผู้คนได้ฟังต้องงุนงงอีกครั้ง วิธีที่คิดมานี้คล้ายมีเหตุผล แต่ไม่สมเหตุผลเลย

โง้วเล้งจูแย้มยิ้มกล่าว

"ในลำน้ำนั้น อาจมีปลาใหญ่ กุ้ง ปู อีกมากมายแก่พวกมันจับกิน คิดจะข้ามไป ฮา ฮา..."

ซูมี่ซิ่งกุนร้องอย่างเร่งร้อน

"เริ่มแล้ว ฮา ฮา...มันใช้วิธีนั้นจริง ๆ"

ในสายตาผู้คนทั้งหลายที่จับมอง ผู้ต้องลงน้ำก่อนคือสามขุนพลตำหนักแดง เห็นพวกมันทั้งสามเดินจนน้ำท่วมศีรษะแล้วไม่มีความเปลี่ยนแปรใด ยิ่งเพิ่มความมั่นใจให้กับอั้งกี้ก้าจู๊กว่าเดิม จนหันมาหัวร่อด้วยความกระหยิ่มภาคภูมิให้ชาวยุทธ์ตงง้วนแล้วกล่าว

"ตอนนี้เหลือแต่พวกท่านเท่านั้นแล้ว ฮา ฮา... รอต่อไปเถิด เมื่อเราก้าจู๊ได้กิมเซียนก้วยมา จะรีบนำมาให้พวกท่านได้เห็นเป็นขวัญตาก่อน"

มันส่งเสียงพลางโบกมือบอกใบ้ให้ซัวยิ้งและเชื้อพระวงศ์อีกสามคนลงน้ำ ชาวยุทธ์ตงง้วนมิได้แยแสสนใจมัน มีเพียงงักเซ้งเทียนชิงหัวร่อส่งเสียง

"มารเฒ่า ท่านหิวหรือไร ?"

อั้งกี้ก้าจู๊งงงันวูบ แค่นหัวร่อถาม

"เด็กน้อย เจ้าเข้าใจเราก้าจู๊จะรีบไปดื่มกินในห้องโถงชาเซียน ?"

งักเช้งเทียนหัวร่อก้องกังวานกล่าว

"มารเฒ่า น่ากลัวท่านไปไม่ทันดอก นี่ ! เซี่ยวเอี๊ยขอร้องให้ท่านนำของสักเล็กน้อยกลับมา ยินยอมผูกสัมพันธ์เป็นส่วนตัวกันหรือไม่ ? เชื่อว่าคงไม่เป็นปัญหากระมัง ?"

อั้งกี๊ก้าจู๊แสยะยิ้มส่งเสียง

"ปีศาจน้อย เจ้าอย่าได้มาหลับตาพร่ำเหลวไหลต่อหน้าเราก้าจู๊ เจ้าต้องการกระไร ?"

งักเช้งเทียนแสร้งกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม

"พวกเราน่ากลัวข้ามสะพานไม่ได้ จับเจ่าอยู่ที่นี้ย่อมมิใช่เป็นรสชาติน่าทนทาน บอกท่านโดยมิอำพราง เรามิได้กินอาหารมาสามวันแล้ว"

อั้งกี๊ก้าจู๊ยังมิเข้าใจความนัย ทั้งยังแน่ใจงักเช้งเทียนเป็นทารกวัยเยาว์อยู่ จึงหัวร่อฮาฮาตอบ

"เด็กน้อย เจ้าวิงวอนก้าจู๊เอี๊ยนำอาหารมาให้เจ้า ? ฮา ฮา เจ้าต้องการกระไรบอกมาเถิด"

งักเช้งเทียนปีติจนหัวร่อเสียงก้องตอบ

"เราชอบกินปลาเป็นที่สุด"

อั้งกี๊ก้าจู๊ยังคงไม่เข้าใจความนัย เห็นมันหัวร่อเสียงดัง ๆ ตอบ

"เด็กน้อยรอต่อไป เราก้าจู๊อย่างน้อยจะต้องนำหางปลามาให้เจ้าแทะแน่นอน"

จบคำมุดลงไปในน้ำจนลับตาทันที ผู้คนทั้งหลายทราบ เสียงไม่อาจดังลงไปถึงใต้น้ำได้ จึงพากันหัวร่อด้วยความขบขันจนดังสนั่นหวั่นไหว

โดยเฉพาะล้อซู่พู้ ฉินเจ็งเจ็ง กับแป๊ะอั้งงัก หัวร่อจนยกมือกดท้อง ส่วนคุ้งฮวงซิ่งพั้วที่ไม่เคยหัวร่อเสียงดัง ๆ มาเลย ตอนนี้ก็ยังหัวร่ออยู่เช่นกัน

บทที่ 15

สมองของอัจฉริยะ

ขณะยอดคนของชาวยุทธ์ฝ่ายตงง้วนต่างชื่นชมสมองที่เป็นอัจฉริยะมีพรสวรรค์ และขบขันกับวาจาเหน็บแนมที่แหลมคมของงักเซ้งเทียนอยู่นั้น ล้อซู่พู้หลิ่วตาให้ฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักพลางส่งเสียงทางลมปราณ

"สองท่านต่อแต่นี้ต้องระวังไว้ ปีศาจน้อยมิใช่จะรับมือได้ง่ายดายเลย"

ดรุณีทั้งสองเอียงอายเป็นอย่างยิ่ง ต่างเชิดปากน้อย ๆ จนสูงชัน

ทันใดนั้น ซูมี้ซิ่งกุนร้องดัง ๆ

"พวกเรารีบดู ในลำน้ำเกิดการเปลี่ยนแปรแล้ว"

ผู้คนทั้งหลายเบนสายตามองไป ต่างต้องแตกตื่นสงสัยเป็นยิ่งนัก เห็นในลำน้ำคล้ายมรสุมในทะเลใหญ่ กระแทกกระทั้นเข้าใส่สองฝั่งจนดังสนั่นหวั่นไหว

ประหนึ่งมีมังกรร้ายอาละวาดอยู่ใต้น้ำก็ปาน

"พวกมารเฒ่าธงแดงถูกกักกันอยู่ใต้น้ำแล้ว"

ทันใดนั้น มีเสียงเตือนมาจากฝั่งตรงข้าม

"นี่คือตัวอย่างของผู้ไร้ปัญญาความคิด ผู้ใดไม่เชื่อความร้ายกาจแข็งขืนเดินลอดใต้น้ำมาก็ได้"

งักเซ้งเทียนชี้พลางส่งเสียง

"นั่นเป็นทีเกี่ยมจินทยินกำลังว่ากล่าวต่อพวกเรา"

ราชบุตรกั๊กกล้อหันมองโง้วเล้งจูถาม

"โง้วเฮียใช่ยังจะรอต่อไปหรือไม่ ?"

"ยังคงรออีกสักครู่ประเสริฐกว่า ผู้ที่เข้าในห้องโถงน่ากลัวยังมิได้ดำเนินการเคลื่อนไหว พวกเราต้องรอให้ทั้งสามฝ่ายนั้นจู่โจมจนเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าสิ้นแรงแล้วค่อยข้ามสะพานไป"

ซูมี้ซิ่งกุนถามด้วยความกังวล

"หากครั้งนี้ล้มเหลว พวกเราใช่จะถอยกลับ ออกจากหุบเขาในเส้นทางป่าดอกไม้หรือไม่ ?"

พูท้อซิ่งเจ็งลืมตาขึ้นสั่นศีรษะตอบ

"ท่านทั้งหลายโปรดดู ตอนนี้มีระเบียงเหลืออยู่ในที่ใดบ้าง"

ล้อซูพู้เป็นผู้ร้องขึ้นก่อน

"ประหลาดแท้ ระเบียงหายไปที่ใดหมดสิ้นแล้ว ?"

โง้วเล้งจูเยือนใจกล่าว

"ล้อทีเล่านั้งลึกล้ำจนสุดพิสดารจริง ๆ ระเบียงจะต้องถูกเลื่อนหายไปในค่ายกลแน่นอน"

งักเซ้งเทียนพลันหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ท่านทั้งหลายรีบหันไปดู มารเฒ่าธงแดงกลายเป็นไก่ตกน้ำแล้ว ฮา ฮาวิเศษ วิเศษ"

ผู้คนทั้งมวลรีบเหลียวมอง ต่างต้องทั้งตื่นเต้น ทั้งขบขัน ซูมี้ซิ่งกุนโพล่งขึ้น

"กำลังภายในของพวกมันหายไปที่ใดกัน ? ไฉนกระทั่งน้ำยังไม่มีปัญญาหลีกเลี่ยงได้ ?"

โง้วเล้งจูครุ่นคิดพลางตอบ

"อาจถูกค่ายกลทางกันน้ำก่อกวนให้เคลิบเคลิ้มงงงัน น้ำที่ซึมเข้าไปได้ก็เป็นเมื่อครู่นี้เอง ชั้นนอกเปียกไม่มากนัก เชื่อว่าชั้นในยังคงไม่ถูกน้ำซึมเข้าไปเปียกได้"

ล้อซูพู้หัวร่อกล่าว

"พวกมันอับอายไม่กล้ามองมาทางพวกเราแล้ว"

งักเซ้งเทียนไม่สนใจฝ่ายมันจะอับอายหรือไม่ รีบร้องเสียงก้องกังวาน

"ตั้วก้าจู๊ ปลาของเราเล่า ? ว่าอย่างไร จับไม่ได้แม้สักตัว ? อย่าใจแคบนักเลย มีกุ้งสมควรกำนัลแก่พวกเราสักหลายตัว บอกตามความสัตย์ พวกเราหิวอย่างยิ่งแล้ว"

ผู้คนทั้งปวงต้องปิดปากหัวร่อ เพราะกลัวหัวร่อเสียงดัง ฝ่ายตรงข้ามจะยิ่งอับอายกว่านี้

จนตอนนี้อั้งกี้ก้าจู๊จึงเข้าใจวาจาในตอนแรกของงักเซ้งเทียนหมายความอย่างไร โทสะต้องประดังจนอกแทบระเบิดตาย แต่แสร้งเป็นไม่แยแสสนใจ เพราะมันก็ไม่อาจแบกหน้ามาประคารมกับงักเซ้งเทียนได้อีกแล้ว

แต่ซัวยิ้งกับสามขุนพลตำหนักแดงเดือดดาลจนขู่คำรามเสียงดังสนั่นหวั่นไหว พากันโถมเข้ามาหมายจะเสี่ยงชีวิตด้วยให้ได้

ไหนเลยคาดคิด พวกมันโถมออกมายังไม่ถึงสิบวา มีเสียงตวาดกราดเกรี้ยวมาจากฝั่งตรงข้าม

"ผู้ใดกล้าประหัตประหารกันในซาเซียนก๊ก ?"

อั้งกี้ก้าจู๊ที่ถูกสถานการณ์คุกคามบังคับ จำต้องตวาดห้ามขึ้น

"พวกเจ้ากลับมา ออกจากหุบเขาแล้ว ยังกลัวมันหนีเตลิดไปได้หรือไร ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อฮาฮากล่าว

"อยู่ในหุบเขา พวกท่านมีล้อทีเล่านั้งประกันความปลอดภัยให้ เซี่ยวเอี๊ยยังไม่อาจลงมือได้จริง ๆ ฮา ฮา.. เมื่อออกไปภายนอกแล้ว พวกท่านกระทั่งลิงอุรังอุตังตัวเดียวยังสู้ไม่ได้เลย"

รื้อฟื้นเรื่องลิงอุรังอุตังตัวนั้น อั้งกี้ก้าจู๊นับว่าทั้งเศร้าเสียใจทั้งหวาดหวั่นขวัญฝ่อจริง ๆ มันคลางแคลงสงสัยอย่างยิ่ง ที่งักเซ้งเทียนมักจะเอ่ยถึงสัตว์ตัวร้ายที่อำมหิตดุดันตัวนี้บ่อยครั้งเหลือเกิน

เชื้อพระวงศ์ทั้งสามที่มาใหม่ ก็คล้ายทราบข่าวความดุร้ายของลิงอุรังอุตัง

ตัวนั้น เห็นพวกมันทั้งสามกำลังถามความละเอียดจากอั้งกี้ก้าจู้ แล้วมักหันมามองงักเซ้งเทียนอยู่บ่อยครั้งอีกด้วย

โง้วเล้งจูส่งเสียงทางลมปราณให้ศิษย์รัก

"เซ้งยี้ คิดได้วิธีพาพวกพ้องข้ามสะพานครั้งเดียวหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนตอบอย่างนอบน้อม

"ล้อทีเล่านั้งตั้งค่ายกลต่าง ๆ ไว้ เซ้งยี้แน่แก่ใจต้องมีอีกสองคนที่ไม่เข้าใจความนัยเลย"

ชูมี้ซิ่งกุนถามด้วยเสียงสงสัย

"ข้อคิดนี้น่ากลัวไม่ถูกต้องนัก หากเป็นดั่งที่เจ้าคาดคิดสันนิษฐานแล้ว ควรทำอย่างไร ?"

งักเซ้งเทียนตอบอย่างนอบน้อม

"หากเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าคิด เพื่อความสะดวกต่อการเข้าออกหุบเขาซาเซียนกึกของทีเกี่ยมจินหยินกับตี้เกี่ยมจินหยิน ล้อทีเล่านั้งจะต้องชี้แนะเคล็ดลับในการเข้าออกแก่พวกท่าน มิเช่นนั้นไหนเลยจะเข้าออกได้ราบรื่นไม่มีอุปสรรค ?"

พูท้อซิ่งกุนผงกศีรษะเห็นพ้อง โง้วเล้งจูแย้มยิ้มถาม

"เจ้าคิดจะหลอกล่อพวกมันข้ามสะพาน ?"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะตอบ

"ผู้อื่นอาจกระทำไม่ได้ แต่ศิษย์เคยมีน้ำใจต่อจินหยินทั้งสองมา เชื่อว่ายังคงมีทางเป็นไปได้"

ทิเท่าเทาะแห่งง้อไบ๊พนมมือถาม

"ประสกน้อยเคยต่อสู้กับพวกท่านมา ไฉนว่ายัง 'มีน้ำใจ' เหลืออยู่ ?"

คุ้งฮวงซิ่งพั้วโพล่งเบา ๆ

"มิว่าอย่างไรก็ตาม ป้อป้อ เจ้าหลอกล่อพวกท่านข้ามมาจะมีประโยชน์ใด ?"

"สนใจเคล็ดลับของก้าวแรกที่ท่านจะข้ามสะพานมา"

เก้าไท้กงปิติยินดีจนโพล่งเบา ๆ

"แต่ยังต้องมีเคล็ดลับสำคัญให้ท่องอยู่ ?"

พูท้อซิ่งเจ็งสั่นศีรษะกล่าว

"ประสกผู้เฒ่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชานี้ ไฉนลืมหลักการเบื้องต้นไปเสียแล้ว ตั้งค่ายกลต้องมีเคล็ดวิชาจริง ส่วนการผ่านไป เพียงทราบความลับก็ใช้ได้แล้ว แต่

ความลับของการผ่าน อาจอยู่ที่มือหรืออาจอยู่ที่เท้าก็ได้ ความเคลื่อนไหวของมันจะต้องพิสดารผิดธรรมดา ทิ้งระยะห่างไกล น่ากลัวเห็นไม่ชัดเจนดอก"

เก้าไท้กงหัวร่อฮาฮากล่าว

"ที่แท้เซี่ยเจ็งยังยอดเยี่ยมกว่าเล่าฮิวอีกชั้นหนึ่งเลย"

พูท้อซิ่งเจ็งประนมมือถ่อมตัวตามมารยาท แต่งักเซ้งเทียนถึงกับยื่นมือชักกระบี่จากฝักล้อซู่พู้พลางกล่าว

"ท่านทั้งหลายคอยสนใจเคล็ดสำคัญ ข้าพเจ้าไปแล้ว"

ขณะผู้คนทั้งหลายรวมสมาธิจิตใจจนจดจ่อ งักเซ้งเทียนก็วิ่งไปถึงเชิงสะพาน ชี้หน้าทีเกี่ยมจินหยินพลางร้องดัง ๆ

"ผู้อาวุโส ผู้เยาว์ได้คิดถึงวิธีข้ามสะพานแล้ว"

ทีเกี่ยมจินหยินสนใจความเคลื่อนไหวของฝ่ายนี้อยู่เสมอ พองักเซ้งเทียนสาวเท้าท่านก็แลเห็นแล้ว ได้ยินจึงเน้นเสียง

"ทารก อย่างนั้นเจ้าทดลองเถิด"

"ฮาฮา ผู้เยาว์จะบอกก่อนค่อยทดลอง"

ทีเกี่ยมจินหยินหัวร่อเสียงกังวานกล่าวบ้าง

"เจ้าจะอวดโอ่ความเข้มแข็งต่อหน้าผู้คน ? บอกมาก็ได้"

"วิธีนี้อาจบางทีพวกล้อส่ายก็ได้คิดเช่นกัน แต่ไม่มีขวัญลงมือดอก"

อั้งกี่ก้าจู๊ได้ยินต้องเดือดดาลยิ่งนัก แสยะยิ้มตวาด

"เด็กน้อย ที่เจ้ากล้ากระทำ ชาวยุทธ์ในยุทธจักรต่างสามารถกระทำได้ เราก้าจู๊ไหนเลยมีความไม่กล้าอยู่ ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เราตอนนี้จะทะลวงฟันสะพานให้พังทลาย ท่านกล้าหรือไม่ ?"

อั้งกี่ก้าจู๊ต้องงุนงงทันที ถึงกับถูกคุกคามจนไม่มีวาจาตอบโต้ได้ แต่ทีเกี่ยมจินหยินตวาดขึ้น

"ผู้ใดกล้าทำลายไม้เพียงต้น หญ้าสักใบในหุบเขาเรา ?"

งักเซ้งเทียนยกกระบี่ขึ้นสูง หัวร่อดัง ๆ ตอบ

"ผู้อาวุโสเข้าใจผู้เยาว์ไม่กล้า ? ฮา ฮา...อย่างนั้นท่านรีบข้ามมาลงมือต่อผู้เยาว์เถิด"

ทีเกี่ยมจินหยินเห็นมันยกกระบี่จะฟันลงจริง ๆ คล้ายดั่งเดือดดาลไม่อาจ

ระงับ ยึดกายโถมขึ้นมาบนสะพานศิลาทันที

งักเซ้งเทียนปากตะเบ็งเสียงหัวร่อ ดวงตามีประกายแวววาวเจิดจ้า เห็นทีเกี่ยมจินหยินมายังไม่ถึงกลางสะพาน ก็ชักกระบี่ขึ้นถือไว้ จนเมื่อถึงกลางสะพานฝีเท้าแปรเปลี่ยนจากเดิม ปลายกระบี่ชี้ไปทางขวา มือซ้ายประกบเป็นเคล็ดกระบี่ชี้ตรงที่เบื้องหน้า ท่วงท่าเป็นไปตามธรรมดาไม่มีพิรุธให้จับเค้า ผู้ที่ไม่สนใจสังเกตต่างต้องเข้าใจว่า ท่านจะข้ามมาเสี่ยงชีวิตกับงักเซ้งเทียนจริง ๆ

ท่วงท่าของท่านรวดเร็วสุดเปรียบประมาณ มีเพียงโง้วเล้งจูกับงักเซ้งเทียนสองอาจารย์กับศิษย์เห็นชัดเจนเท่านั้น โง้วเล้งจูรีบบอกเคล็ดสำคัญแก่พวกพ้องทั้งหลาย แล้วหันไปตวาดกับงักเซ้งเทียน

"เซ้งยี้ไม่อาจเหลวไหลเสียมารยาท จงกลับมาให้เรา"

งักเซ้งเทียนมารยาเป็นท้อแท้ราวลูกหนังถูกปล่อยลม ลดมือขวาลงทันทีประสานมือคารวะต่อทีเกี่ยมจินหยิน

"อาจารย์มีคำสั่ง ผู้เยาว์ขอรับผิด"

ทีเกี่ยมจินหยินเพิ่งมาถึงหัวสะพาน ได้ยินจึงแค่นหัวร่อกล่าว

"นับเป็นอาจารย์เจ้าสังเกตความร้ายกาจออก มิเช่นนั้น เจ้าจะไม่มีวันออกจากซาเซียนก๊กชั่วชีวิตแล้ว"

งักเซ้งเทียนหัวร่อฮิฮิตอบ

"ไม่มีคำสั่งอาจารย์ ผู้เยาว์จะต้องทำลายสะพานนี้ให้ได้"

อั้งกี๊ก้าจู๊เห็นมันหัวเสือหางงู (ท่าดีทีเหลว) ต้องแผดหัวร่อเย้ยหยันทันที

"เด็กน้อย รีบไสหัวกลับไปเถิด อย่าได้รบกวนการครุ่นคิดข้ามสะพานของเราก้าจู๊"

งักเซ้งเทียนหัวร่อดังก้องกล่าว

"มารเฒ่าชงแดงฟังไว้ ท่านจับเจ่าอยู่ที่นั้นต่อไปเถิด ดูเชี่ยวเอี๊ยจะข้ามสะพานในบัดดล"

ทีเกี่ยมจินหยินเห็นงักเซ้งเทียนหันกายเดินกลับ ท่านก็หันกายเดินกลับไปบ้าง ฝีเท้าและท่วงท่ามิได้ผิดกว่าตอนข้ามมาสักน้อยนิด เพียงแต่มา··าเป็นยังเดือดดาลไม่คลายเท่านั้น

งักเซ้งเทียนมิได้กลับมาที่เดิม เพียงลงถึงหัวสะพานก็หยุดรอคอย

โง้วเล้งจูส่งเสียงทันที

"พวกเราต้องเร็ว ควรอย่าให้มารแดงสังเกตเห็นจึงประเสริฐ"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงทางลมปราณ

"อาจารย์กำกับหลัง ศิษย์จะทดลองข้ามดูก่อน"

มารแดงเห็นพวกโง้วเล้งจูรวมตัวกันจะเคลื่อนไหว ต้องรู้สึกประหลาดใจเป็นยิ่งนัก แต่ตี้เกี่ยมจินหยินพลันร้องดัง ๆ

"ยี่กอ ท่านดู !"

ทีเกี่ยมจินหยินได้ยินรีบเหลียวมอง เห็นงักเซ้งเทียนก้าวข้ามสะพานมานานแล้ว ต้องตระหนกจนตะลึงลานทันที

งักเซ้งเทียนหัวร่อฮาฮา กล่าว

"ล้อทีเล่านั้งเห็นแก่พวกเราที่จับเจ่าอยู่นานเกินไป ได้รับความกรุณาจากท่านส่งเสียงทางลมปราณบอก เปิดกลไกในสะพานให้พวกเราผ่านได้แล้ว"

พอขาดคำ เปลี่ยนเป็นเสียงทางลมปราณต่อทีเกี่ยมจินหยิน

"ผู้อาวุโสโปรดอย่าได้แพร่งพราย พวกล้อส่ายยังไม่เข้าใจความนัยเลย"

ทีเกี่ยมจินหยินกล่าวด้วยความแค้นเคือง

"เด็กน้อย เจ้าออกจะกลอกกลิ้งเกินไปแล้ว !"

งักเซ้งเทียนประสานมือหัวร่อกล่าว

"ผู้เยาว์มิได้ละเมิดข้อห้ามของหุบเขาท่าน พฤติการณ์นี้พ้องกับคำ 'ประณีตกลมกลืน' ดอก"

ทีเกี่ยมจินหยินถูกก่อกวนจนหัวร่อไม่ออกร่ำไห้ไม่ได้ แต่ส่วนลึกของหัวใจนับถือไหวพริบที่ปราดเปรียวของงักเซ้งเทียนอย่างยิ่ง

ชาวยุทธ์ตงง้วนผ่านไปหมดสิ้น ชุมนุมกันที่ฝั่งตรงข้าม น่าสมเพชฝ่ายของอั้งกี้ก้าจู๊ถึงกับครุ่นคิดหาวิธีดีงามไม่ได้เลย

งักเซ้งเทียนได้ทีก็ไม่ยอมพลาดโอกาส พลันกระโดดขึ้นสะพานร้องดัง ๆ

"มารเผ่าธงแดง ก้าจู๊ใหญ่ ว่าอย่างไรกัน ? หากยังไม่ข้าม น่ากลัวไม่มีโอกาสแล้ว"

อั้งกี้ก้าจู๊พิศวงสงสัยยิ่งนัก มันแม้มิได้สังเกตเลศนัยที่พิสดารออก แต่ต้องไม่ยอมเชื่อวาจาผีสางของงักเซ้งเทียน จึงเห็นมันลังเลโดยไม่อาจตัดสินใจได้

หนึ่งในสามเชื้อพระวงศ์ส่งเสียงดัง ๆ

"ให้ชัวยิ้งไทจือไปทดลองดูก็ทราบเอง พวกเราไยต้องลังเลใจอีก ?"

ที่มันกล่าวถึงกับเป็นภาษาฮั่นอันชัดเจน คล้ายดังต้องการอวดโอ่ความแตกฉานเชี่ยวชาญของมัน

ชัวยิ่งได้ฟังกระโดดควับออกไปจากกลุ่ม ส่งเสียงดัง ๆ

"อาจารย์ระวัง ศิษย์ดูออกพวกมันมีเลศนัยมิใคร่ถูกต้องนัก คล้ายดังมือขวาชี้ไปทางขวา หัวแม่มือซ้ายกดนิ้วกลางชี้ไปเบื้องหน้า นั่นอาจเป็นวิชาข้ามสะพานก็ได้"

มันแม้ดูแต่เบื้องบนละเลยทางเบื้องล่าง แต่อั้งกี๊ก้าจู๊ได้ฟังยังต้องสะท้านเฮือกใหญ่ กล่าวอย่างท้อแท้

"โอกาสผ่านไปแล้ว เด็กชั่วร้ายมีเล่ห์กลอุบายกลอกกลิ้งแพรวพราย ที่แท้ทีท่าจะฟันสะพานของมันเป็นอุบายหลอกล่อทีเกี่ยมจินหยินเท่านั้น ยิ่งยี้กลับมาข้ามไปจะต้องพลาดจนถึงปางตอดสู เคล็ดสำคัญไม่เพียงอยู่ที่มือ คล้ายยังมีฝีเท้าพิสดารอีกประการหนึ่งด้วย"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ก๊าจู๊ใหญ่นับเป็นโจโฉกลับชาติเกิดจริง ๆ มิว่าเรื่องราวใด ต้องผ่านพ้นแล้วจึงทราบมาได้ ฮา ฮา... ท่านมีการขอร้องใดหรือไม่ ? อาทิเช่น ไก่ ปลา เนื้อสุรา"

นับว่ากระตุ้นโทสะผู้อื่นตายไม่ต้องชดใช้ชีวิตจริง ๆ มิเพียงชาวยุทธ์ตงง้วนจะหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวเท่านั้น กระทั่งทีเกี่ยมจินหยินกับตี้เกี่ยมจินหยินยังต้องหัวร่อขึ้นเป็นครั้งแรก มีเพียงพวกสำนักล้อส่ายเท่านั้นที่เดือดดาลจนแค่นเสียงดัง ๆ แต่ก็ไม่มีปัญญาทำอย่างไรได้

ซูมี้ซิ่งกุนประสานมือให้แก่จินหยินทั้งสองกล่าว

"มาตรว่าชาวยุทธ์ตงง้วนจะใช้ความกลอกกลิ้งไปบ้าง แต่ก็นับว่าข้ามสะพานมาได้แล้วกระมัง ? ตอนนี้ใช่เข้าห้องโถงใหญ่ได้แล้วหรือไม่ ขอให้จินหยินโปรดประทานการบอกเล่าด้วย ?"

จากนั้น แนะนำชื่อฉายาของผู้ทุกคนโดยทั่วถ้วน ทีเกี่ยมจินหยินคล้ายมีความรักเอ็นดูต่องักเซ้งเทียนเป็นพิเศษ ไม่มีทีท่าเคร่งขรึมถือตัวหลงเหลือ พลอยประสานมือคารวะบ้างแล้วตอบ

"เชิญท่านทั้งหลายได้ มีแต่ราชบุตรท่านนี้พลังฝีมือยังด้อยอยู่ เราอนุญาตให้เด็กแซ่งักช่วยเหลือมันเข้าห้องโถงไป"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้อง คารวะจรดพื้นกล่าว

"ขอบพระคุณผู้อาวุโส ภายหน้าเมื่อลงมือกัน ยินดีร่วมสนองหนึ่งพันกระบวนท่า"

ตี้เกี่ยมจินหยินชิงหัวร่อกล่าวก่อน

"เจ้าคิดจะลอบฝึกวิชากระบี่อีกหรือไร ?"

งักเซ้งเทียนยักไหล่หัวร่อตอบ

"นั่นเป็นผู้อาวุโสมีเจตนาชี้แนะเอง"

กล่าวแล้วฉุดมือราชบุตรกั๊กล้อเดินตรงออกไป เป็นกองหน้าจู่โจมด่านสะกัดขวางก่อน ยอดฝีมือทั้งหลายเกร็งกำลังติดตามหลัง โง้วเล้งจูก๋ากับอยู่หลังสุด สามารถผ่านไปถึงห้องโถงซาเซียนโดยราบรื่น ในห้องโถงไม่มีผู้คนหลงเหลือแม้นแต่เงา มีเพียงกลางห้องตั้งโต๊ะสุราอุดมสมบูรณ์อยู่สี่โต๊ะ คล้ายดั่งเพิ่งตั้งใหม่ ไม่มีผู้เหย้าและไม่มีผู้รับใช้ นับเป็นการต้อนรับที่ประหลาดพิกล ไม่เคยมีมาก่อนเลยจริง ๆ

แป๊ะอั้งงักกล่าวกับล้อซู่พู้เบา ๆ

"โกวโกว หรือสุราอาหารทั้งสี่โต๊ะนี้ เป็นฝีมือล้อทีเล่านั้งคนเดียว ?"

เนื่องจากนางถืองักเซ้งเทียนเป็นชายในดวงใจที่แน่นอน จึงเรียกล้อซู่พู้เป็นโกวโกวด้วยความเอียงอาย แต่ล้อซู่พู้กลับฟังจนอิ่มเอิบยินดีเป็นยิ่งนัก หัวร่อตอบ

"ซาเซียนก๊กต้องไม่มีเพียงสามคนแน่นอน พวกมันอาจจะหลบหลีกไม่ยอมพบก็ได้"

ฉิ่นเจ็งเจ็งกล่าวบ้าง

"โกวโกว พวกที่มาก่อนเหล่านั้นเล่า ?"

"อาจเป็นเพราะดื่มกินอิ่มหนำแล้วไปหาถ้ำกิมเซียนตั่ง พวกท่านดู ห้องโถงนี้นอกจากประตูใหญ่ที่เข้ามาแล้ว ทางด้านหลังและซ้ายขวา ยังมีประตูรวมถึงสี่บานนอกประตูเหล่านั้น มีตึกรามหอห้องซับซ้อน แสดงว่าเป็นการก่อสร้างที่มีกลไก พวกมันจะต้องบุกเข้าไปกันแล้ว"

ขณะที่ผู้เฒ่าทั้งหลายกำลังสังเกตประตูทุกบานด้วยความรอบคอบสุขุมนั้น งักเซ้งเทียนไม่สนใจเรื่องราวใด กวาดมองไปยังโต๊ะสุราทั้งสี่แวบหนึ่ง เห็นที่โต๊ะมุมซ้ายเป็นอาหารเจ จึงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ผู้อาวุโสซิ่งเจ็งรีบมา อ้อ...ยังมีผู้อาวุโสของง้อไบ๊ บู๊ตึง เสียวลิ้มอีกสาม

ท่าน ฮา ฮา...ล้อทีเล่านั้งมีความรอบคอบจริง ๆ ถึงกับมีโต๊ะเจอีกโต๊ะหนึ่งด้วย"

คุ้งฮวงชิงพั้วหัวร่อสัพยอก

"ทารก เจ้าสนใจแต่เรื่องกินเท่านั้น"

ผู้เฒ่าผู้เยาว์ได้ยิน ทยอยกันเข้าไปนั่งโต๊ะ ซูมี้ซิ่งกุนรับทานพลางส่งเสียง

"ในหุบเขาซาเซียนเก๊กนอกจากประมุขแล้ว บริวารอาจมีไม่น้อยทีเดียว"

โง้วเล้งจูตอบ

"ไม่มากไม่น้อย พอดิเป็นสุดยอดฝีมือกันดับเลิศแปดคน"

ผู้คนทั้งหลายได้ฟังต้องตระหนกจนใจสะท้าน ไม่ทราบโง้วเล้งจูไฉนจึงยืนยันหนักแน่นปานนี้ ? งักเซ้งเทียนตอนนั้นวุ่นวายทั้งปากทั้งมือ ดื่มกินเป็นการใหญ่อยู่ ได้ยินผู้คนทั้งหลายต่างสงบปากคำเงียบงัน จึงเงยหน้ากวาดตามอง เห็นต่างจ้องมาที่ตัวมันกับอาจารย์ จำต้องหยุดมือหยุดปากแล้วส่งเสียง

"ทุกท่านไม่ต้องคลางแคลงสงสัย อาจารย์ดูออก จากบนพื้นมีรอยรองเท้าหญ้าที่ใหญ่เล็กไม่เทียบเท่ากันแปดคู่ดอก"

ซูมี้ซิ่งกุนโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"เจ้าที่ดื่มกินจนตะกรุมตะกรามนี้ หรือก็เห็นชัดเจนเช่นกัน ?"

โง้วเล้งจูต้องปีติยิ่งนัก ศิษย์รักแม้มีท่วงท่าไร้เดียงสา แต่ความละเอียดสุขุมมิได้ด้อยกว่าตัวมันเลย ผงกศีรษะส่งเสียง

"ที่เซ้งยี้บอกมาไม่ผิดพลาด ผู้ที่เข้าหุบเขาไม่มีสักคนเดียวที่สวมรองเท้าหญ้าถัก นี่อาจจะเป็นกฎของบริวารในซาเซียนเก๊กก็ได้"

หยุดเล็กน้อย หันกล่าวกับงักเซ้งเทียน

"เจ้ายังสังเกตความผิดปกติอื่นใดได้หรือไม่ ?"

อยู่ต่อหน้าอาจารย์ งักเซ้งเทียนไม่เคยละเลยมารยาทที่นอบน้อมยำเกรง ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์วุ่นวายปั่นป่วนเพียงใด มันยังคงนอบน้อมสำรวมเปี่ยมมารยาทเสมอ ได้ยินคำถามรีบวางตะเกียบ ลุกขึ้นน้อมกายตอบ

"เซ้งยี้พบเห็นเล็กน้อย นอกจากประตูใหญ่ที่เข้ามาแล้ว ประตูอีกแปดบานทางซ้ายขวาด้านหลัง ล้วนสร้างตามแนวทางค่ายกลแปดทิศ มาตรว่ามิได้ตั้งในทิศทั้งแปด แต่ก็มีเค้ากระจายไปตามตำแหน่งแห่งที่ของแปดทิศอยู่"

ผู้คนทั้งหลายต่างมองมันด้วยความตื่นเต้นสงสัย โดยเฉพาะเก้าไท้กงโพล่งขึ้น

"เด็กน้อย เจ้ารู้จักวิชาค่ายคูประตูกลแต่เมื่อใด ?"

"ฮา ฮา...เพิ่งฝึกเมื่อตอนเข้าประตูห้องโถงนี้เอง"

โง้วเล้งจูหัวร่อตวาดตำหนิ

"เซ้งยี้ อย่าเสียมารยาทต่อผู้อาวุโส"

แล้วหันกล่าวกับเก้าไท้กง

"ผู้เฒ่าไฉนไปฟังมันพร่ำเหลวไหล มันเพราะเห็นบนบานประตูต่างสลักรูปโป้ยก่วยอยู่จึงทราบมาตอก"

พูท้อซิ่งเจ็งแย้มยิ้มชมเชย

"ประสกน้อยนับว่ามีสายตาคมกล้าเหนือธรรมดาจริง ๆ อาตมายังต้องนั่งที่โต๊ะก่อนจึงพบเห็น"

พู้ฮุ้นจื้อแห่งง้อไบ๊ถอนใจกล่าว

"หากมิได้พบเห็นความนี้ พวกเราน่ากลัวยังต้องประสบอันตรายถูกกักไว้เช่นนี้ พอจะจู่โจมไปทางประตู 'เป็น' กันได้แล้ว"

โง้วเล้งจูครุ่นคิดพลางตอบ

"ตามเหตุผลสมควรเป็นเช่นนี้ แต่ทุกประการของล้อทีเล่านั้งผิดจากธรรมดา น่ากลัวไม่รวบรัดดั่งที่คาดคิดไว้"

คุ้งฮวงซิ่งพั้วทักท้วงขึ้น

"คงไม่ถึงกับยืนกรานบุกเข้าไปในประตู 'ตาย' กระมัง ?"

เทียนไหนจื้อออกความเห็นบ้าง

"หากเป็นค่ายกลย้อนแปดทิศ จำเป็นต้องดำเนินตามวิธีนี้"

บั๊กเหล็งเจ็งแห่งเสียวลิ้มยี่ประนมมือกล่าว

"จะเป็นค่ายกลแปดทิศด้านตรงหรือด้านย้อน จำต้องเข้าค่ายกลก่อนจึงทราบ พวกเราจำเป็นต้องแยกกันเคลื่อนไหวแล้ว ยามใดสังเกตเห็นรีบเร่งหาวิธีช่วยผู้ตกอยู่ในอันตราย"

งักเซ้งเทียนพลันผุดลุกขึ้นกล่าว

"พวกเราไม่อาจเสี่ยงอันตราย กระทั่งยังไม่อาจกระจายจากกัน เพียงรับมือล้อทีเล่านั้งมิเป็นไร แต่ภายในค่ายกล ยังมีอีกหลายกลุ่มที่ล่วงหน้าเข้าไปก่อน หากแม้นเผชิญกัน ต้องประสบฝีมืออำมหิตของพวกมันแน่นอน"

ซูมี้ซิ่งกุนถาม

"ไม่แยกกันจะทราบค่ายกลได้อย่างไร ?"

"ผู้เยาว์มีวิธีโง่เขลาอยู่ ท่านทั้งหลายอยู่ที่นี้อย่าเคลื่อนไหว ให้ผู้เยาว์ไปลองบุกดูสักพัก สนใจไยเป็นประตูเป็นหรือประตูตาย"

ซูมี่ซิ่งกุนรีบโบกมือห้าม

"ไม่ได้ ! ตอนนี้เจ้าเป็นกำลังหลักของพวกเรา หากเพลี่ยงพล้ำอย่างไร อาจารย์เจ้าเพียงลำพัง ยากจะรับสถานการณ์ใหญ่ได้"

งักเซ่งเทียนสั่นศีรษะกล่าว

"ผู้เยาว์แม้บอกจะบุก แต่มิใช่ไปโดยโง่งมเหลวไหล จะมากจะน้อยก็มีความคิดสันนิษฐาน ยังมีวิธีโง่เขลาอีกประการด้วย"

พูท้อซิ่งเจ็งไม่เคยตื่นเต้นมาเลย ตอนนี้กลับผุดลุกขึ้นถาม

"ประสกน้อยพอจะบอกวิธีคาดคิดสันนิษฐานให้ฟังก่อนหรือไม่ ? ล้อทีเล่านั้งนับเป็นอัจฉริยะบุคคลอันดับหนึ่งของแผ่นดินยุคนี้ อันตรายของเส้นทางเบื้องหน้าย่อมเป็นที่คาดคิดกันได้แล้ว"

งักเซ่งเทียนตอบอย่างนอบน้อม

"ข้อสันนิษฐานของผู้เยาว์อาศัยเค้ามูลจากนิสัยของล้อทีเล่านั้ง ผู้เยาว์แม้เคยพบกับท่านมาเพียงครั้งเดียว แต่ดูออกว่าท่านแม้มีจิตใจไม่เที่ยงธรรม แต่ยังไม่อธรรมเลวร้าย นับเป็นตัวประหลาดอันดับหนึ่งของแผ่นดินยุคนี้ได้จริง ๆ"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ในเมื่อท่านไม่เที่ยงธรรม การจัดตั้งทั้งมวลก็ไม่อาจคำนวณตามเหตุผลธรรมดา เข้าทางประตู 'เป็น' ต้องผิดพลาดแน่นอน แต่เมื่อท่านไม่ใช่อธรรมชั่วร้าย พวกอธรรมชั่วร้ายมีถึงแปดเก้าในสิบที่เดินทางตรงกันข้ามจึงบุกสู่ประตู 'ตาย' ได้ ประตู 'พัก' ไม่ถูก ข้าพเจ้าแม้ไม่รู้จักวิชาค่ายคูประตูกล แต่คาดคิดคำนวณ สองประตูทางด้านหลังคือประตูเป็นหนึ่ง ประตูตายหนึ่ง แต่เส้นทางก็เป็นสายตรงสู่ปากถ้ำกิมเซียนตั่ง"

พูท้อซิ่งเจ็งสงบฟังถึงตอนนี้จึงกล่าว

"ข้อสันนิษฐานอันดับแรกของประสกน้อยถูกต้องโดยสิ้นเชิง สองประตูทางด้านหลังคือหนึ่งเป็นหนึ่งตาย ประตูแรกทางด้านซ้ายเป็นประตู 'บาดเจ็บ' ประตูแรกทางด้านขวาเป็นประตู 'พัก' ในหลักวิชาค่ายกลแปดทิศ ประตูทั้งสองบานนั้นล้วนเป็นเส้นทางมีอันตรายที่สุด"

งักเซ้งเทียนปีติจนร้องดัง ๆ

"ซิ่งเจ็งไม่อธิบาย ผู้เยาว์ก็คาดคิดเช่นนั้น ตามเหตุผล สองประตูทางซ้ายขวาเป็นเส้นทางใกล้ที่สุด มิว่าผู้ใดเมื่อเข้ามาในนี้ล้วนไม่ใช่เป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา ส่วนมากก็ทราบไม่อาจเข้าทางประตูเป็นประตูตาย ดังนั้นแทบจะเลือกจู่โจมทางประตูใกล้ที่สุด จึงพลอยหลงกลไปอย่างง่ายดาย"

ผู้เฒ่าผู้เยาว์ทั้งหลายตั้งอกตั้งใจฟัง ต่างชื่นชมเหตุผลนี้จนมีสีหน้าปีติยินดี ซูมี้ซิ่งกุนกล่าวดัง ๆ

"เจ้าจะเลือกประตูบาดเจ็บ ? ประตูพัก ? ซึ่งเป็นทางใกล้หรือไร ?"

"มิได้ นั่นเป็นการก่อกวนให้วุ่นวายง่ายดายยิ่ง ล้อทีเล่านั้งต้องไม่เลือกทางใหญ่มีแสงอาทิตย์ให้ผู้คนอาศัยโชคช่วยประสบความสำเร็จดอก"

ทุกผู้คนยิ่งฟังยิ่งรู้สึกสมเหตุผล ล่อซู่ผู้ซิงถาม

"เจ้าเลือกสองประตูหลังของด้านข้างหรือไร ?"

"เป็นสองประตูที่ใกล้กับประตูเป็นประตูตาย และก็เป็นสถานที่วุ่นวายได้ง่ายดายอย่างยิ่งอีกด้วย"

เทียนไหนจื้อหัวร่อฮาฮาตอบ

"อย่างนั้นท่านเลือกสองประตูที่อยู่อันดับสามนับจากประตูใหญ่ ?"

งักเซ้งเทียนตอบอย่างนอบน้อม

"ล้อทีเล่านั้งต้องไม่เหลือทางใหญ่สองสายให้แก่ผู้อื่นไปโดยสะดวกแน่ สองประตูนั้นมีเพียงประตูเดียวที่ไปได้ ตอนนี้จากแปดประตูหดเหลือสองประตู สำเร็จหรือล้มเหลวมีอยู่ฝ่ายละครึ่ง ไม่คล้ายตอนแรกที่มีหวังสำเร็จเพียงหนึ่งในแปดเท่านั้น"

ผู้คนทั้งปวงแย้มยิ้มผงกศีรษะ โง้วเล้งจูถาม

"เซ้งยี้เลือกประตูที่สามทางด้านซ้ายกระมัง ?"

"ถูกแล้ว"

งักเซ้งเทียนรับคำด้วยความตื่นเต้น ที่อาจารย์เดาใจมันได้แม่นยำปานนั้น คุ้งฮวงซิ่งพั้วจึงหันกล่าวต่อโง้วเล้งจู

"เล้งจูอาศัยข้อคิดสันนิษฐานใด จึงระบุว่าป้อป้อจะเลือกประตูที่สามทางด้านซ้าย ?"

โง้วเล้งจูลุกขึ้นตอบอย่างนอบน้อม

"ด้านขวาเป็นนิสัยเคยชินของคนธรรมดาทั่วๆ ไป ล้อทีเล่านั้งไหนเลยยินยอมให้ผู้คนเดินตามเส้นทางเคยชินได้"

งักเซ้งเทียนกล่าวอย่างนอบน้อม

"อาจารย์ เซ้งยี้สันนิษฐานเช่นนี้ พอจะบุกเข้าไปได้หรือไม่ ?"

"เจ้าใช่จะดำเนินเพียงลำพังคนเดียว ?"

ซูมี้ชิงกุนโพล่งขึ้น

"เด็กน้อย ยังมีอีกวิธีหนึ่งที่มิได้บอกมาเลย"

งักเซ้งเทียนกล่าวอย่างนอบน้อม

"หากให้ผู้เยาว์ไปทดลองเพียงลำพัง ประการแรกผู้เยาว์กำลังภายในเลิศล้ำของซาจุนกับซำเซ็งอยู่ในตัว ไม่กลัวเรื่องลืมตัวจนเคลิบเคลิ้มหลงใหล ทั้งไม่ตกลงไปในสภาพมายาหลอนตา อย่างมากถูกค่ายกลหรือกลไกกักตัวไว้ หากตกอยู่ในสภาพไม่มีปัญญาถอนตัวมาได้จริง ๆ ผู้เยาว์ยังพอจะเกร็งกำลังขั้วแม่เหล็กที่มีอยู่ห้าส่วนชำแรกลงใต้ดิน เมื่อลึกถึงห้าเชียะ เปลี่ยนเป็นชอนในด้านขวาง มิว่ามันเป็นสถานที่ใด ชอนไปสักหลายสิบครั้ง ย่อมสามารถมุดออกนอกหุบเขาซาเซียนก๊กได้ หรือค่ายกลนี้จะยอดเยี่ยมจนฝังลึกเข้าไปในใต้ดิน นี่คือวิธีโง่เขลาของผู้เยาว์"

พูท้อซิ่งเจ็งไม่เคยหัวร่อเสียงดังปานนี้มาก่อนเลย ได้ยินท่านหัวร่อเสียงดังพลางกล่าว

"มีเหตุผล มีเหตุผล ในยุทธจักรยุคนี้ ที่สามารถดำดินได้ น่ากลัวมีแต่พวกเจ้าอาจารย์กับศิษย์สองคนเท่านั้น ลมปราณขั้วแม่เหล็กนับเป็นสุดยอดวิชาพิสดารที่ไม่เคยมีมาก่อนเลยจริง ๆ"

แป๊ะกั้งงักกระซิบถามล้อซู่พู้

"ในเมื่อปีศาจก่อกวนสามารถดำดิน มันสมควรเข้ามาในหุบเขาซาเซียนก๊กเสียนานแล้ว ยังกลัวค่ายกลใดกัน ? กระทั่งยังสามารถขโมยกิมเซียนก้วยอีกด้วยเฮอะ ฉลาดมาชั่วชีวิต โง่เขลาในชั่ววูบจริง ๆ"

ล้อซู่พู้ได้ยินต้องงุนงงไป อุทานเบา ๆ กล่าว

"เอียเท้าบ่งบอกสมเหตุผลจริง ๆ"

โง้วเล้งจูชายตามองนางแวบหนึ่ง แย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ายังดำดินได้เร็วกว่าเซ้งยี้มากนัก ไฉนไม่ดำดินด้วย ?"

ล้อซู่พู้เห็นผู้คนทั้งหลายหัวร่อให้นาง อดมิได้ต้องกระชากเสียงด้วยโทสะ

"นั่นไยต้องถามข้าพเจ้า ท่านบอกเหตุผลมาเองเถิด"

"ฮา ฮา...กิมเซียนก้วยไม่ใช่หัวมันใต้ดิน"

ล้อซู่ผู้ได้ยินต้องหัวร่อเสียงใสกล่าว

"ข้าพเจ้าถึงกับไม่ทันคิด กิมเซียนก้วยนั้นอยู่ในเตายา"

ฉิ่นเจ็งเจ็งส่งเสียงแผ่วเบา

"อย่างนั้นก็ขโมยกันได้"

นางปิดปากหัวร่อชายตามองงักเซ้งเทียน เพราะวาจาของนางมีความหมายสองสถาน ล้อซู่ผู้ทราบ นางหัวร่องักเซ้งเทียนที่ไปขโมยเพชรกิมกังเจี้ยะ จึงรีบหยิกนางเบา ๆ ส่งเสียงทางลมปราณไม่ให้ไปตอแยงักเซ้งเทียน

งักเซ้งเทียนแม้นั่งลงดื่มกินต่อ แต่มันก็เกร็งกำลังภายในลอบฟังได้ชัดเจน และมันตอนนี้ก็คลายความขุ่นข้องต่อดรุณีทั้งสองไปไม่น้อย จึงมิได้รู้สึกขุ่นเคืองเลย

พูท้อซิ่งเจ็งเป็นผู้ลุกขึ้นกล่าวก่อน

"เมื่อท่านทั้งหลายดื่มกินอิ่มหนำ เริ่มเคลื่อนไหวกันเถิด"

งักเซ้งเทียนกระโดดขึ้นร้อง

"ผู้เยาว์เข้าไปก่อน"

มันทะยานร่างขนานกับพื้น พุ่งวาบเข้าสู่ประตูที่สามดั่งสายฟ้า พอเท้าสัมผัสพื้นกวาดตามอง เห็นที่เบื้องหน้าเป็นห้องโถงใหญ่ ไม่มีความผิดปกติอื่นใด จึงหันไปร้องดัง ๆ

"ก้าวแรกประสบความสำเร็จแล้ว นี่เป็นทางที่ปลอดภัยจริง ๆ"

ผู้คนทั้งปวงได้ยินรีบก้าวติดตาม ปากประตูใหญ่พอให้สามคนเดินเคียงกันเข้าไป ทุกผู้คนกวาดตามองเห็นในห้องโถงไม่มีเครื่องตกแต่งใด เพียงด้านซ้ายขวามีประตูอยู่อีกสองบาน ซูมี้ซิ่งกุนถาม

"เด็กน้อย ตอนนี้ควรเข้าทางประตูใด ?"

งักเซ้งเทียนตอบโดยไม่ลังเล

"ประตูตะวันตกออกนอกหุบเขา ประตูตะวันออกไปทางยอดเขา ทิศทางต้องไม่ผิดพลาดแน่ ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะทิ้งยากเลือกง่ายบ้างแล้ว"

"ความหมายจะไปทางประตูตะวันออก ?"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะรับคำ

"เมื่อหมากตาแรกเดินถูกต้อง ตอนหลังแม้จะผิดก็ผิดไม่อุกฤษฏ์เท่าใดแล้วนัก"

ล้อซู่ผู้ร้องขึ้น

"ช้าไว้ นอกประตูตะวันตกมีหมอกควันปั่นป่วน นอกประตูตะวันออกสว่างไสวผิดธรรมดา น่ากลัวผู้เฒ่าล้อทีเล่านั้งจะใช้กลอุบายเมืองเปล่าของขงเบ้ง"

ผู้คนทั้งปวงได้ยินต้องงุนงงไป ต่างรู้สึกมีเหตุผลสมจริงยิ่ง มีเพียงโง้วเล้งจูหัวร่อมองงักเซ้งเทียนเป็นเชิงถามความเห็น

งักเซ้งเทียนมิได้มองอาจารย์ สาวเท้าไปทางประตูตะวันออกพลางหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่มีความระแวงเทียบเท่าโจโฉ ครั้งนี้จะให้ความสัตย์ ๆ ซื่อ ๆ แก่ผู้เฒ่าล้อทีเล่านั้งดู"

ขณะเดินถึงปากประตู พลันเห็นล้อทีเล่านั้งถลันมาจากภายนอกหยุดยืนที่หน้าประตู ผู้คนทั้งปวงต้องตระหนกยิ่งนัก มีเพียงโง้วเล้งจูยังหนักแน่นเยือกเย็นเป็นปกติ ส่วนพูท้อซิ่งเจ็งประนมมือก้มศีรษะต่ำ

งักเซ้งเทียนมีขวัญกล้าแข็งเทียมฟ้า ยังคงเดินออกจากประตูพลางหัวร่อฮาฮากล่าว

"ผู้อาวุโสไม่เฝ้าปากถ้ำกิมเซียนตั่ง ถึงกับถ่อมตัวลงมาต้อนรับเอง ผู้เยาว์ไหนเลยรับไว้ได้"

ดวงตาล้อทีเล่านั้งเป็นประกายวาววาวสายฟ้า แต่ใบหน้าชาด้านราวกับแผ่นเหล็ก เน้นเสียงหนัก ๆ

"เจ้ากล้าบุกจากประตูนี้ไป ?"

"มีผู้อาวุโสปรากฏตัวชี้ทาง ผู้เยาว์มั่นใจในความปลอดภัยถึงที่สุดแล้ว"

ล้อทีเล่านั้งเห็นมันยังยืนอยู่ในประตู จึงแค่นหัวร่อกล่าว

"ซ้ายขวาทางนอกประตูล้วนเป็นตรอกตัน ห้องทางด้านหน้าที่เจ้าเห็นเป็นห้องมรณะที่ไม่มีทางออก ในเมื่อจะถอยกลับไป มิสู้ไม่เสี่ยงอันตรายเข้าไปประเสริฐกว่า เล่าฮูไปมาในอากาศได้ แล้วพวกเจ้าสามารถไปมาในอากาศหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนหันไปหลิ่วตาให้กับพวกพ้อง แล้วคารวะให้แก่ล้อทีเล่านั้งจนจรดพื้นกล่าว

"ไม่อาจไปมาในอากาศได้จริง สภาพในห้องที่เบื้องหน้าก็อาจเป็นจริงดั่งที่ว่า ผ่านการอธิบายของผู้อาวุโสคราวนี้ ผู้เยาว์ที่นำทาง กลับยิ่งรู้สึกปลอดภัยกว่าเดิม หากไม่มีผู้อาวุโสมาปรากฏตัว ผู้เยาว์ขอบอกโดยจริงใจ ต้องไม่กล้าแข็งขืน บุก

ข้ามธรณีประตูนี้ได้ ฮา ฮา ตอนนี้ผู้เยาว์วางใจเต็มที่แล้ว"

ล้อทีเล่านั้งได้ยินต้องงุนงงไป สีหน้ากลับกลายเป็นกระดากกระเดื่อง คล้ายเสียใจที่ไม่ควรปรากฏตัวมา พลันแค่นเสียงเบา ๆ ขยับกายวูบก็หายวับไป แต่ยังส่งเสียงทางลมปราณ

"เด็กน้อย หลายกลุ่มที่เข้ามาก่อนกลายเป็นตะพาบในไหแล้ว ที่เล่าฮูมาเพื่อต้องการประลองปัญญาความคิดกับพวกเจ้าเท่านั้น ไม่เชื่อเจ้าลองเดินออกมาดูเถิด ไม่ถูกกักอยู่ทางเบื้องหน้า เล่าฮูจะยกเจ้าเป็นเทพเจ้าแห่งปัญญา"

"ฮา ฮา ขอบพระคุณผู้อาวุโสที่ประทานฉายา ยังหวังให้กรุณาชี้แนะมาก ๆ ไว้ด้วย"

ล้อทีเล่านั้งแค่นเสียงแว่วมาจากอากาศ

"เด็กน้อยน่ากลัวไม่มีทางได้ฉายานี้ตลอดกาล ไปให้ถึงปากถ้ำกิมเซียนตั่งค่อยลิงโลดยินดียังไม่สาย"

งักเซ้งเทียนโบกมือแก่พวกพ้องทางด้านหลัง

"พวกเราบุกเข้าไป"

ซูมี้ซิ่งกุนชิงมาที่หน้าประตูก่อน พอเห็นต้องร้องด้วยความตระหนก

"เด็กน้อย เป็นห้องตันไม่มีทางออกจริง ๆ กระทั่งยังไม่มีหน้าต่างอีกด้วย"

งักเซ้งเทียนได้ยินบุกเข้าไป ผู้คนทั้งหลายกลัวมันจะพลัดหลง รีบก้าวติดตามเข้าไปในห้องนั้น เมื่อเห็นต่างตื่นเต้นสงสัยยิ่งนัก ในห้องไม่มีกระไรทั้งสิ้น มีเพียงบนผนังแขวนภาพวิวอยู่ภาพหนึ่งโตเท่ากับบานประตู ด้านหลังคล้ายมีเงาสีขาวอยู่เลือนราง

แป๊ะอั้งงักพลันหัวร่อเสียงใสกล่าว

"ล้อทีเล่านั้งนับว่ายิ่งชรายิ่งไร้เดียงสา สร้างประตูอยู่หลังภาพวาด กระทั่งชาวยุทธ์ธรรมดาก็ไม่ถูกตบตาไปได้ดอก"

ผู้เฒ่าผู้เยาว์ทั้งหลายมีส่วนมากเห็นพ้องกับนาง เพราะดูออกว่าด้านหลังของภาพวาดมีประตูอยู่จริง ๆ ฉิ่นเจ็งเจ็งรีบเดินไปที่หน้าภาพวาดพลางส่งเสียง

"ครั้งนี้ข้าพเจ้าเป็นผู้นำทางก็ได้"

งักเซ้งเทียนพอเห็นต้องตระหนกจนรีบตวาด

"รีบกลับมา ท่านไปก็หาที่ตาย !"

ฉิ่นเจ็งเจ็งได้ยินต้องชะงักเท้า นางมิได้ตำหนิงักเซ้งเทียนที่ส่งเสียงกราดเกรี้ยว

หยาบคาย ยังหันไปแสยะหน้าล้อเลียนมันอีกด้วย

โง้วเล้งจูถลึงตามองศิษย์รักแวบหนึ่งแล้ว กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ฉินโกวเนี้ยรีบกลับมา นั่นแม้เป็นประตูแน่นอนไม่ต้องสงสัย และก็เป็นทางผ่านออกไปได้ แต่ไม่อาจจะออกไปโดยตรงเช่นนี้"

เสี้ยวตั้งซังเล้งโพล่งถามด้วยความสงสัย

"นั่นเพราะสาเหตุใดอีก ?"

งักเซ้งเทียนชี้พื้นพลางตอบ

"ท่านโปรดดู"

ผู้คนทั้งหลายก้มลงมองที่พื้น เห็นเป็นรูปสวัสดิกะใหญ่มหึมาเทียบเท่ากับพื้นของห้อง กึ่งกลางรูปสวัสดิกะมีสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ภายในรูปสี่เหลี่ยมมีตัวอักษรโหงว (ห้า) นอกจากนั้นไม่มีความผิดปกติอื่นใดอีกเลย คุ้งฮวงซิ่งพั้วรีบถาม

"นี่เป็นเพียงลวดลายบนพื้นให้สวยงามเท่านั้น เด็กน้อย หรือมันมีความผิดปกติอื่นใดอีก ?"

โง้วเล้งจูตอบอย่างนอบน้อม

"ดูไปคล้ายไม่มีความพิสดารใด แต่ที่จริงมันคือเคล็ดลับของการออกจากประตูไปได้ หากไม่ออกไปตามเคล็ดนี้ มิเพียงยากจะบรรลุเป้าหมายเท่านั้น ยังอาจต้องถูกกักอยู่ในห้องนี้ เดินออกไปตรง ๆ จะต้องกระทบถูกกลไกในค่ายกลเคลื่อนไหวแน่"

ผู้คนทั้งปวงได้ฟังต้องตระหนกยิ่ง เก้าไท้กงโพล่งขึ้น

"ในห้องมีค่ายกลอยู่จริง แต่เล่าฮูรู้สึกไม่ออกสักน้อยนิด"

แล้วหันถามพูท้อซิ่งเจ็ง

"ได้ซือสังเกตออกหรือไม่ ?"

พูท้อซิ่งเจ็งส่ายหน้าตอบ

"ค่ายกลนี้มีอันตรายร้ายแรงยิ่งนัก เมื่อครู่ถูกประสกน้อยบ่งชี้ให้ดูเครื่องหมายสวัสดิกะ สะกิดความรู้สึกของอาตมาขึ้นได้เล็กน้อย หากค่ายกลนี้เคลื่อนไหวทุกคนในห้องจะถูกพลังรุนแรงกระชากให้หมุนตลอดเวลา ในบรรดาพวกของเราน่ากลัวมีเพียงประสกเล้งจูกับประสกน้อยเซ้งเทียนอาจจะอาศัยกำลังภายในปักหลักไว้ได้เท่านั้น"

หันไปมองงักเซ้งเทียนพลางกล่าวต่อ

"นี่เป็นไหวพริบที่เลอเลิศสูงสุดของพวกประสกน้อย"

งักเซ้งเทียนหันมองอาจารย์พลางถามอย่างนอบน้อม

"ใช่เดินไปตามเส้นสวัสดิกะ เลียบผนังห้องห้ารอบจึงออกจากประตูได้หรือไม่ ?"

"พวกเราต่างไม่รู้จักความลึกล้ำพิสดารของค่ายกลนี้ ล้วนอาศัยข้อคิดสันนิษฐานเท่านั้น รูปสวัสดิกะชี้ทางลงกับทางขึ้นสองแห่ง อักษรห้าที่อยู่กลาง ก็เพียงสามารถสมมุติว่าหมุนวนห้ารอบเท่านั้น เจ้าก็ลองเดินนำดูเถิด เราจะเป็นผู้กำกับหลังเอง อุปมาคล้ายเป็นกองพลาธิการ ลำเลียงเสบียงอาหารไปเสริมให้ ส่วนเจ้าเป็นกองหน้า เราไม่อาจขัดขวางการเคลื่อนไหวของเจ้าได้"

โง้วเล้งจูวันนี้ดูออกแล้ว ศิษย์รักสามารถเป็นผู้แทนมันได้ในทุกเรื่องราว วาระนี้ยังอยู่ในช่วงอันตราย จึงเปลี่ยนจากการเคร่งเครียดของปกติโดยสิ้นเชิง และก็ผ่อนคลายจิตใจผู้คนแจ่มใสกว่าเดิมไม่น้อยจริง ๆ

งักเซ้งเทียนเห็นทุกผู้คนต่างมองมันเป็นตาเดียว ต้องเชิดปากกล่าวโดยไม่รู้ตัว

"ความปลอดภัยของผู้คนมากหลายปานนี้ หากศิษย์ก่อกวนผิดพลาดจะทำอย่างไร ?"

ซูมี้ซิ่งกุนหัวร่อฮาฮา กล่าว

"มีคนเรียกเจ้าว่าปีศาจก่อกวนแล้ว ไฉนถึงกลับกลายเป็นสัตย์ซื่อเรียบร้อยถึงปานนี้ ?"

คุ้งฮวงซิ่งพั้วสนับสนุน

"ทารกวางใจนำทางโดยกล้าหาญเถิด ควรเดินตามวิธีใด ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อฮิฮิตอบ

"ทุกท่านต้องตั้งเป็นแถว เดินตามข้าพเจ้าวนรอบห้องนี้"

พูท้อซิ่งเจ็งผงกศีรษะชมเชย

"ประสกน้อยแม้ไม่รู้จักความลึกล้ำพิสดารของค่ายกล เพียงอาศัยไหวพริบปฏิภาณ สามารถเข้าใจมาได้ชัดเจนเลย"

ในเสียงหัวร่อที่ดังกระหึ่ม แต่ละคนขยับร่างมาจนเรียงเป็นแถวยาว ก้าวตามงักเซ้งเทียนไปรอบ ๆ ห้อง จนถึงรอบที่ห้า งักเซ้งเทียนพอดีมาถึงหน้าภาพวาดไหนเลยคาดคิด ความมหัศจรรย์ปรากฏขึ้นมาในบัดดล !

ภาพวาดถึงกับม้วนตัวขึ้นเองโดยไม่มีลมโชยพัด พริบตานั้น หลังภาพวาด

ปรากฏประตูขึ้นบานหนึ่ง เงาขาวเลือนรางในตอนแรกไม่มีเหลือ กลับเป็นความมืดสนิทขึ้นแทน

งักเซ้งเทียนเกร็งกำลังภายในเพ่งมองเต็มที่แล้ว หันมากล่าว

"เบื้องหน้าเป็นอุโมงค์ที่ลึกมาก และกว้างมากด้วย"

ล้อซู่พู้พาสองดรุณีอยู่ด้านหลังมันโดยกระชั้นชิด แต่นางเพียงเห็นเป็นผนังสีดำสนิทเท่านั้น พอดีได้ยินซูมี้ชิ่งกุนร้องมาทางด้านหลัง

"เจ้าตัดสินใจตามความเห็นชอบ ด้านหลังไม่มีความเห็นคัดค้าน"

"อย่างนั้นคืบหน้าเข้าไปเถิด ด้านในอาจจะมีความกระจ่างมากก็ได้"

ขณะที่ผู้คนทั้งหลายเดินเป็นแถวเข้าไปในอุโมงค์มืดมิดนั้น ถึงกับพลันมีเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว แล้วได้ยินเสียงล้อทีเล่านั้งหัวร่อดังก้องกล่าว

"เด็กแซ่งัก ครั้งนี้เบื้องหน้าเจ้าไม่มีทาง ด้านหลังไม่มีประตูเหลืออยู่ เหลียวกลับไปดู ประตูตอนนี้ถูกปิดตายสกัดทางไว้หมดสิ้นแล้ว เล่าฮูขอยืนยันไว้ก่อนนี้ไม่ใช่เป็นเล่ห์อุบายที่เพิ่งจะใช้ในเมื่อครู่ การก่อสร้างทั้งมวลของหุบเขา ล้วนสำเร็จมาตั้งแต่เมื่อร้อยปีก่อน ไม่บ่งบอกให้ชัดเจน พวกเจ้าต้องเข้าใจเล่าฮูจิตใจคับแคบเปิดกลไกกักขังยามฉุกละหุก ขอยืนยันโดยหนักแน่นอีกครั้ง ล่าฮูไม่ใช่คนจิตใจต่ำทรามเช่นนั้น"

งักเซ้งเทียนฟังท่านกล่าวยืนยันปานนั้น ต้องหัวร่อเสียงกังวานตอบ

"ผู้อาวุโส ผู้เฒ่ากรุณาชี้นำกันหลงทางอีกครั้งแล้ว"

เสียงของล้อทีเล่านั้งคล้ายแตกตื่นสงสัยกว่าเดิม

"เด็กน้อย เมื่อครู่ที่ปากประตู มิได้ขู่ขวัญเจ้าล่าถอย เล่าฮูสำนึกตัวว่าเดินหมากผิดพลาดไป แต่เจ้าสามารถสังเกตค่ายกลพลังหมุนวนหมื่นชั่งมาได้ นับว่าไม่รวบรัดธรรมดาเลย ค่ายกลที่เล่าฮูตั้งขึ้นมีเพียงสองทาง หนึ่งเป็นจุดอับ ในนั้นมีรอดจากความตายได้ คำ 'ตาย' ในที่นี้ หมายถึงทำลายพลังของฝ่ายตรงข้ามสูญสลายไม่ปลดปล่อย ไม่อาจออกจากค่ายกลไปตลอดกาล แต่ความจริงไม่ถึงกับต้องปลิดชีวิต เพียงขอยอมแพ้ก็พอจะถอนตัวออกจากหุบเขาไปได้ มาอีกถูกกักขังอีก หลังจากปล่อยไปสามครั้งแล้ว หากยังบุกรุกเข้ามาละเมิดกฎ ต้องไม่ปลดปล่อยไปชั่วชีวิต"

หยุดเล็กน้อยส่งเสียงหนัก ๆ ต่อ

"ทางสายที่สองคือปลายสุดของเป็นกับตาย ตายนี้ผิดกับตายในครั้งแรก ซึ่ง

หมายถึงเสียชีวิตไปจริง ๆ เป็นนั้นหมายถึงไหวพริบปฏิภาณ พลังฝีมือสามารถบรรลุความสำเร็จ พอจะยึดอกเชิดหน้าไปที่เก้ากิมเซียนตั่ง ซึ่งนั่นก็เป็นการบ่งชี้ความพ่ายแพ้ของเล่าฮู และก็บอกได้ว่าพ่ายแพ้ไปครั้งหนึ่งแล้ว หากฝ่ายตรงข้ามได้กิมเซียนก้วย นับแต่นี้เล่าฮูจะไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวันอีก หรือหากฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถได้กิมเซียนก้วย จะอยู่จะไปแล้วแต่ความพอใจ นับว่าทั้งสองฝ่ายคู่คี่ทัดเทียมกัน ภายภาคหน้าพอจะมาประลองพลังฝีมือ ให้เห็นผลแพ้ชนะกับเล่าฮูที่หน้ากิมเซียนตั่งได้ทุกเวลา จนกระทั่งฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตายไปจากโลกนี้จึงยุติ ตอนนี้พวกเจ้ามาถึงสุดปลายของความเป็นความตายแล้ว แม้คิดจะถอนตัวในตอนนี้ก็ไม่อาจเป็นไปได้ นี่คือกฎเฉียบขาดของหุบเขาเราที่มีมาหลายชั่วคนแล้ว"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ได้รับความกรุณาจากผู้อาวุโสบ่งบอกเรื่องราวทั้งมวล ทางนี้พอดีเป็นทางที่ผู้เยาว์ต้องการไป"

ล้อทีเล่านั้งแค่นหัวร่อกล่าว

"เพียงค่ายกล "สิบเจ้าพญายม" ในที่นี้ เพียงพอจะให้พวกเจ้ามีอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ นับเป็นพวกเดนตายไม่อาลัยชีวิตจริง ๆ"

งักเซ้งเทียนได้ฟังเดือดดาลเป็นยิ่งนัก ตวาดสวนคำ

"ล้อทีเล่านั้ง ผู้แซ่งักให้ความเคารพท่านเป็นผู้อาวุโสทุกแห่งหน ท่านควรจะสำรวมไว้บ้าง ด้านหลังผู้แซ่งักมีผู้อาวุโสอีกหลายรุ่นติดตาม ท่านมาเปล่งคำหยาบช้าสามานย์ปานนี้ หรือยินยอมจะตกต่ำเทียบเท่าคนสามานย์ หากไม่รักษาบุคลิกภาพไว้บ้าง ผู้แซ่งักจะถือท่านเป็นชาวยุทธ์ที่ต่ำทรามแล้ว"

ผู้เฒ่าทั้งหลายต้องวิตกแทนงักเซ้งเทียนเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็ลอบชื่นชมจิตใจที่ห้าวหาญของมัน กล้ากล่าววาจาแหลมคมดั่งขวานฟันลงใส่โซ่เหล็ก

ล้อทีเล่านั้งที่กล่าวโดยไม่สำรวม ถึงกับถูกผู้เยาว์ก่นด่าใส่หน้าวาจารุนแรงปานนั้น นับเป็นความอัปยศอย่างรุนแรงไม่เคยประสบมาก่อนเลยจริง ๆ

แต่เนื่องเพราะวาจาของงักเซ้งเทียนถูกต้องเปี่ยมคุณธรรม ถึงกับกระทั่งยังไม่อาจเปล่งเสียงแม้สักแผ่วเบา แสดงให้เห็นชัดเจน ท่านถอนตัวไปด้วยความท้อแท้แล้ว นับว่าผู้เฒ่าผู้เยาว์ทั้งหลายหลงกังวลไปพักหนึ่งทีเดียว

ซูมี้ซิ่งกุนส่งเสียงแผ่วเบากับผู้เฒ่าทั้งหลาย

"เรื่องราวคราวนี้ของเด็กน้อย เมื่อแพร่ออกสู่ยุทธจักร เพียงประการนี้ก็

สามารถผลักดันให้มันเป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่ ยืนหยัดท้าฟ้าดินได้แล้ว"

คุ้งตวงซิงพั้วหัวร่อกล่าว

"มันคล้ายตั้งไปสำรวจทางเบื้องหน้าแล้ว โอ...ทารกนี้มีจิตใจที่เปิดเผยห้าวหาญจริง ๆ"

เก้าไท้กงหัวร่อกล่าวบ้าง

"นี่จึงเรียกว่าสมใจสาหัสสากรรจ์มาก เล่าฮิวไฉนจงใจรักปรานีมัน ฮา ฮา... ก็คือรักจิตใจที่เปิดเผยห้าวหาญ มีเหตุผลที่ถูกต้องสมควร ทั้งยังไม่คร่ำครึสำรวมเกินไป"

โง้วเล้งจูทั้งไม่ตำหนิศิษย์รัก และก็ไม่ปล่อยปละให้เหลิงลำพอง ได้แต่สงบเงียบไม่ส่งเสียง คล้ายดั่งยินดีปล่อยให้เป็นไปตามครรลองเอง จึงนับเป็นแนวทางอบรมสั่งสอนที่ผู้อื่นไม่อาจทัดเทียมจริง ๆ

แป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งได้ยินวาจาล้อทีเล่านั้นแล้ว ทราบว่าพวกอาจารย์ไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ ต่างผ่อนคลายความหวั่นวิตกโดยสิ้นเชิง

โดยเฉพาะความห้าวหาญไม่หวาดหวั่นภยันตรายที่งักเซ้งเทียนแสดงมาเมื่อครู่ ยิ่งประทับใจพวกนางจนทั้งรักทั้งกลัวมากแล้ว

ทันใดนั้น ได้ยินเสียงงักเซ้งเทียนร้องมาทางด้านหน้า

"ท่านทั้งหลายรีบเข้ามา"

ผู้เฒ่าผู้เยาว์ทั้งหลายได้ยินต้องงุนงงไป ซูมี้ซิ่งกุนโพล่งขึ้น

"มันอาจหาประตูพบก็ได้"

มิว่าผู้ใดต่างไม่มีเวลาครุ่นคิดสันนิษฐานอีกแล้ว พากันลัดเลาะไปด้วยความระมัดระวังจนไกลหลายสิบวา พลันได้ยินเสียงงักเซ้งเทียนร้อง 'ถึงแล้ว' ดัง ๆ จากนั้นกล่าวต่อ

"จากอุโมงค์มาถึงที่นี้นับว่าสุดสิ้น เบื้องหน้าไม่มีทางอีกแล้ว พวกท่านอย่าแตะต้องผนังเป็นอันขาด เลศนัยทั้งมวลอยู่ที่ผนังเท่านั้น"

ขณะที่ผู้คนทั้งหลายยืนสงบสำรวมอยู่นั้น งักเซ้งเทียนที่สามารถเห็นในความมืด ดูออกว่าตามผนังสลักรูปพญายมอยู่ถึงสิบรูป กระโดดเตะไปตามรูปต่าง ๆ จนครบครัน พลันมีเสียงดังสนั่นปานฟ้าร้อง แล้วประกายสายหนึ่งพุ่งวาบลงมา ความมืดมิดในอุโมงค์ปลาสนาการหมดสิ้นทันที งักเซ้งเทียนหัวร่อฮาฮาส่งเสียง

"ล้อทีเล่านั้นพ่ายแพ้อีกครั้งหนึ่งแล้ว !"

มันส่งเสียงพลางสาวเท้าออกจากปากอุโมงค์ไป กวาดตามอง พอเห็นต้องร้องสุดเสียง

"ท่านทั้งหลายรีบออกมา พวกเรามาถึงปากถ้ำกิมเซียนตั่งแล้ว !"

ผู้เฒ่าผู้เยาว์ได้ยิน ต่างวิ่งไปด้วยความปิติยินดีจนหัวร่อเสียงสนั่น ออกพ้นปากอุโมงค์กวาดตามอง เห็นที่เบื้องหน้าห่างไกล เป็นผนังสูงชันเลือนหายในหมู่เมฆ หน้าผนังมีซุ้มประตู ดานขวางของซุ้มมีอักษร *"กิมเซียนตั่ง"* สามตัว สองฟากข้างปลูกสนเรียงราย แต่ละต้นโตใหญ่ร่วมสามคนโอบ สูงกว่าหกสิบวา กิ่งก้านสาขาแผ่กว้าง

พูท้อซิ่งเจ็งประนมมือสรรเสริญพระพุทธคุณแล้วกล่าว

"นับเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของปราชญ์โบราณจริง ๆ"

ซูมี้ซิ่งกุนกล่าวบ้าง

"นอกถ้ำคล้ายขจัดกลไกกับดักหมดสิ้น มิเช่นนั้นต้องไม่กระจ่างตาปานนี้"

โง้วเล้งจูกล่าวบ้าง

"ล้อทีเล่านั้งนั่งขัดสมาธิที่ปากถ้ำ ครั้งนี้ท่านจะต้องใช้พลังฝีมือแท้จริงมาต่อสู้แล้ว เซ้งยี่ระวังไว้ อาจารย์มีลางสังหรณ์ ครั้งนี้ไม่มีหวังจะได้ของวิเศษแน่นอน เจ้าก็ไม่อาจแข็งขืนตามอารมณ์ สามารถมีชัยก็มีชัย หากเห็นว่าไม่อาจต้านทานฝีมือได้ควรรั้งมือยุติกันทันที ไม่อาจกระตุ้นโทสะเฒ่าผู้นี้เป็นอันขาด มิเช่นนั้น สถานการณ์ต้องยับเยิน มิอาจคลี่คลายไกล่เกลี่ยได้อีกแล้ว"

งักเซ้งเทียนรับคำอย่างนอบน้อม

"ศิษย์ขอน้อมรับคำสั่งอาจารย์ ตอนนี้พวกเราไปกันเถิด"

ซูมี้ซิ่งกุนผงกศีรษะส่งเสียง

"เด็กน้อยยังคงนำหน้าไปตามเดิม ประลองด้วยวิธีใด ควรถามให้ชัดเจนก่อน"

ผู้คนทั้งปวงติดตามหลังเป็นสองแถว เมื่อถึงปากถ้ำเห็นพื้นล้วนเป็นลานหินตามธรรมชาติ กว้างขวางพอจะบรรจุคนจำนวนพัน ปากถ้ำมีบันไดศิลาเก้าชั้นขยายออกทางขวางร่วมยี่สิบวา กึ่งกลางสลักรูปมังกรขนดตัวหนึ่ง ฝีมือประณีตของมันคล้ายดั่งเทพยดาเนรมิตก็ปาน

ผู้คนทั้งปวงหยุดยืนอยู่ที่ข้างลานหิน มีเพียงงักเซ้งเทียนเดินขึ้นบันไดศิลาไปคนเดียว

ล้อทีเล่านั้งนั่งอยู่บนอาสนะกึ่งกลางของปากถ้ำ ทางซ้ายขวายังมีทีเกี่ยมจิน-

หยินกับตี้เกี่ยมจินหยินกระหนาบอยู่

งักเซ้งเทียนส่งเสียงกังวาน

"บัดนี้ชาวยุทธ์ดงง้วนมาถึงที่หมายแล้ว ขอน้อมเชิญผู้เฒ่าบ่งชี้ระเบียบการต่อสู้ด้วย"

สีหน้าล้อทีเล่านั้งเย็นชาไร้ความรู้สึก ผงกศีรษะถาม

"เจ้าเป็นตัวแทนมาต่อสู้ ?"

งักเซ้งเทียนได้ฟังก็ทราบความหมาย ผงกศีรษะตอบไป

"หากมีผู้เฒ่าลงมือเองคนเดียว ผู้เยาว์ก็ขอเป็นผู้แทนประลอง"

"เล่าฮูจะไม่ใช้วิธีคร่ำครึธรรมดาของชาวยุทธ์ทั่ว ๆ ไป ยิ่งไม่ต้องการกระโดดโลดเต้นดั่งวานร จะวิจารณ์กระบี่กับเจ้าสามเล่ม วิจารณ์หมัดมวยสองกระบวนท่า หากเจ้าสามารถทำลาย ทั้งมวลในชาเซียนกิ๊กเป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า กระทั่งแปลนของกลไกทั้งมวลในหุบเขา ก็จะถ่ายทอดให้แก่เจ้า"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะรับคำ

"โปรดบอกระเบียบการคร่าว ๆ ของการวิจารณ์กระบี่กับหมัดมวยมาก่อน หากข้าพเจ้าไม่สามารถทำลาย ยินดีไปจากชาเซียนกิ๊กทันที"

ล้อทีเล่านั้งลุกขึ้นช้า ๆ เดินลงบันไดศิลามา โบกมือกล่าว

"ในเมื่อเราเป็นฝ่ายตรงข้ามกัน เจ้ากับเราก็ไม่มีอาวุโสผิดแปลกแตกต่าง พวกเราไปนั่งประลองที่กลางหินถิด"

งักเซ้งเทียนหันกายเดินไป เมื่อถึงกึ่งกลางลานหินกว้างใหญ่ หันมาทรุดกายนั่ง ตอนนั้นผู้เฒ่าผู้เยาว์ทั้งมวลเคลื่อนเท้าเข้ามากว่าเดิมทีละน้อย จนหยุดอยู่ในระยะประมาณยี่สิบกว่าวา

ล้อทีเล่านั้งทรุดกายนั่งที่เบื้องหน้างักเซ้งเทียนห่างเพียงหกวา ส่งเสียงแกร่งกร้าวกังวาน

"ที่เล่าฮูบอกสามกระบี่สองหมัด นั่นล้วนเป็นของวิเศษประจำถ้ำที่ตกทอดมาหลายชั่วคน นอกจากผู้มีอกุศลจิตหมายทำลายถ้ำกิมเซียนตั่งแล้ว ห้ามใช้กระบี่และหมัดมวยนี้ฆ่าคนโดยเด็ดขาด วันนี้มีพวกอวิชชาล้อส่ายห้าคนหมายจะใช้ดินระเบิดกำลังแรงระเบิดทำลายหุบเขาไป จึงถูกค่ายกลกักขังจับตัวไว้ นับว่าละเมิดกฎสำคัญมีโทษประหาร เล่าฮูพอดีจะให้พวกมันทั้งห้ามายืนยันอานุภาพของสามกระบี่สองหมัดนี้"

จบคำโบกมือไปทางด้านหลัง พลันปรากฏชายชราหน้าซูบสดใส สวมรองเท้าหญ้าถัก เสื้อยาวสีเหลืองห้าคนเดินออกมา

ล้อทีเล่านั้งนั่งตัวตรงไม่เคลื่อนไหว ส่งเสียงหนัก ๆ

"คุมตัวนักโทษประหารทั้งห้าคนออกมา"

ชายชราทั้งห้าได้รับคำสั่งรีบหันกาย ชั่วพริบตาก็คุมชายชราวัยห้าสิบเศษเค้าหน้าโหดเหี้ยมดุร้ายห้าคนออกมา

ล้อทีเล่านั้งโบกมือสั่ง

"คุมตัวไปรอการใช้ที่ด้านข้าง"

หยุดแล้วหันมากล่าวต่องักเซ้งเทียน

"สามกระบี่นั้นมีนามรวมซาเซียนเกี่ยม (กระบี่สามเซียน) หนึ่งเรียกว่ากิมบ้อเต้าสอ (เจ้าแม่ซัดกระสวย) สองนามกิมเซียนซู่เตี๋ยง (เซียนบังคับสายฟ้า) สามนามกิมกังจิ้นที่ (เทวราชรวมตัว) สองหมัดนั้นมีนามทีตี่คุ้ง (หมัดฟ้าดิน) หมัดแรกนามล้อทีลัก (พลังนภาลัย) หมัดสองนามไต้ตี่ติ๊ม (พสุธาหาย) เล่าฮูขอประกาศไว้ก่อนกระบวนท่ากระบี่ทั้งสาม มิได้ใช้ออกไปกับมือ ทุกประการล้วนเปลี่ยนแปรจากในตัวกระบี่ นอกจากผู้ถือกระบี่จะรู้จักรั้งกลับมาแล้ว มิว่าผู้ใดต่างสามารถปล่อยไปได้"

งักเซ้งเทียนฟังต้องใจสะท้าน โพล่งถามไป

"นั่นเป็นกระบี่บินที่เคลื่อนไหวได้เอง ?"

ล้อทีเล่านั้งล้วงกล่องหยกใบน้อยออกจากอกเสื้อสามใบ พลางตอบ

"มิเช่นนั้น ไหนเลยเรียกเป็นกระบี่เซียนได้ ?"

ชี้กล่องหยกสามใบที่เรียงรายอยู่ทางเบื้องหน้าพลางกล่าวต่อ

"แต่ละกล่องซ่อนกระบี่เซียนเล่มหนึ่ง ข้างกล่องมีไข่มุกเล็ก ๆ ลูกหนึ่ง กุมกล่องในมือ ใช้หัวแม่มือกดไข่มุก ฝากล่องจะเปิดเอง กระบี่เซียนพุ่งออกไปฆ่าคนทันที ผู้ใช้กระบี่นี้ไม่จำเป็นต้องเกร็งกำลังภายในบังคับกระบี่เลย"

ล้อทีเล่านั้งชี้ราชบุตรกั้กล้อกล่าว

"เจ้าเป็นผู้มีพลังฝีมือด้อยที่สุดในบรรดาพวกที่มา เล่าฮูเพื่อให้ทุกคนคลายความสงสัย มอบหมายให้เจ้าเป็นผู้ลงมือ"

งักเซ้งเทียนรีบห้ามเสียงดัง ๆ ล้อทีเล่านั้งถามด้วยความสงสัย

"ไฉนไม่ได้ ?"

"ท่านราชบุตรเป็นคนของฝ่ายเรา ท่านไม่กลัวจะลงมือต่อท่านแทน ?"

ล้อทีเล่านั้งพลันแย้มยิ้มขึ้นเป็นครั้งแรกกล่าว

"เด็กน้อย วาจาคราน้ีของเจ้า เปิดเผยห้าวหาญเช่นเดียวกับที่ตวาตตำหนิเล่าฮูเมื่อครู่นี้"

ผู้อยู่ในบริเวณทุกคนต่างลอบถอนใจในความหมายของวาจานี้ แต่งักเซ้ง-เทียนหัวร่ออย่างอยากกล่าว

"ความมุ่งหมายของผู้แซ่งัก เพียงแต่ต้องการหลีกเลี่ยงมลทินเท่านั้น"

"กระบี่เซียนแม้สามารถฆ่าเล่าฮู แต่ตัวกระบี่มีความศักดิ์สิทธิ์แล้ว ผู้มีอคติเห็นแก่ตัวย่อมต้องตายไปเอง ผู้เลวร้ายสมควรประหารย่อมไม่มีทางรอดชีวิตได้ เด็กน้อยไม่มีมลทิน และไม่มีข้อครหาใดที่เจ้าต้องหลีกเลี่ยง"

"ท่านไม่บ่งบอกมาก่อน ผู้แซ่งักไหนเลยทราบได้ ขอถาม อานุภาพของกระบี่เซียนมีถึงระดับใด ผู้แซ่งักอาจบางทีสามารถทำลายได้"

"ที่เล่าฮูไม่บ่งบอกก่อน ด้วยเจตนาทดสอบจิตใจของเจ้า ในกระบี่แรก ได้ซ่อนกระบวนท่ากิมบ้อเต้าสอ (เจ้าแม่พุ่งกระสวย) อาวุธหรือเครื่องป้องกันใด ๆ ไม่อาจต้านทาน อานุภาพสามารถทะลุหัวใจ โดยไม่ทำอันตรายอวัยวะอื่นใด ผู้ที่สามารถฝึกจนถึงระดับหัวใจต้านกระบี่ได้จึงจะหนีรอดความตายพ้น"

แล้วกวักมือเรียกราชบุตรกั๊กล้อเข้ามาสั่ง

"เจ้ากุมกล่องกระบี่ที่มีอักษร 'บ้อ' ออกไปรอปล่อยตามคำสั่ง"

ราชบุตรกั๊กล้อได้ยินเสียงทางลมปราณของอาจารย์เลี้ยวตังชังเล้งเร่งรัด จึงเดินเข้าไปรับกล่องหยกมา

ล้อทีเล่านั้งกวักมือเรียกชายชราอีกผู้หนึ่งสั่ง

"ปล่อยสาวกของล้อสายผู้นั้นไป"

ชายชราผู้นั้นได้รับคำสั่งรีบออกไป ปล่อยชายชราสาวกล้อสายผู้หนึ่งทันที ล้อทีเล่านั้งชี้พลางส่งเสียง

"กำลังภายในของเจ้าถึงระดับสูงเยี่ยมแล้ว นับว่ายังเหนือกว่าผู้กุมกล่องกระบี่อีกสองเท่าตัว เล่าฮูอนุญาตให้เจ้าเกร็งกำลังภายในขึ้นต่อต้านเต็มที่ กระทั่งยังพอจะใช้อาวุธของเจ้าปัดป้องทำลาย หากรอดตายได้ เล่าฮูปล่อยเจ้ารอดชีวิตออกจากหุบเขา"

ล้อสายผู้นั้นได้ยินมีหวังรอดชีวิต รีบเกร็งกำลังภายในขึ้นเต็มที่ มันทราบไม่มีหวังหนีออกไปตอนนี้ จึงฝากความหวังอยู่ที่การป้องกันตัว

ล้อทีเล่านั่งโบกมือสั่งต่อราชบุตรกั้กล้อ

"กดไข่มุกเปิดกล่อง !"

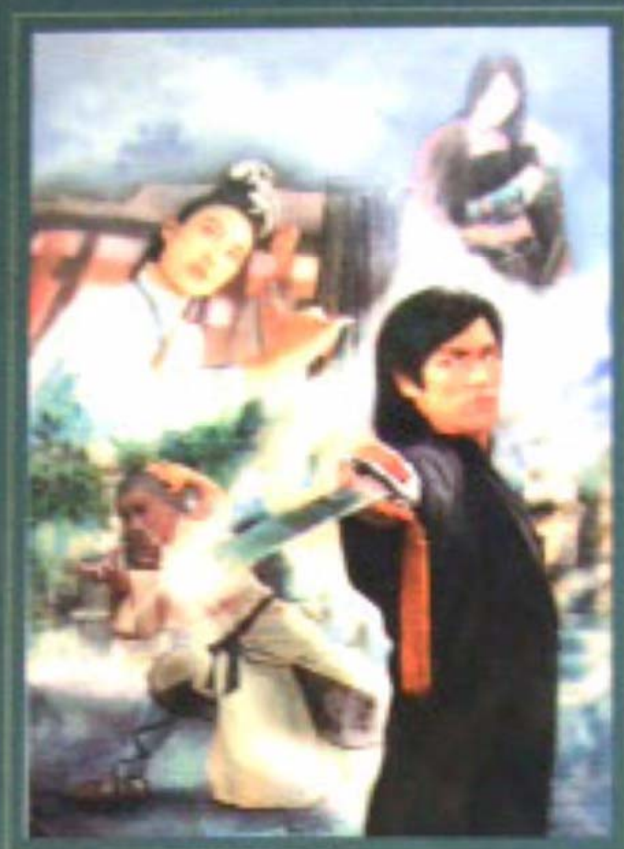
ราชบุตรกั้กล้อกดหัวแม่มือขวาลงบนไข่มุก เสียงติงดังเบา ๆ ในกล่องมีประกายสีขาวสายหนึ่งพุ่งวาบออกมา จากนั้นได้ยินล้อส่ายชรา แผดร้องเสียงโหยหวนหงายตึงลงกับพื้น ที่ทรวงอกถึงกับไม่มีคราบโลหิตแม้สักหยดแต้ม !

ผู้คนทั้งหลายได้เห็น ต่างตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ดีที่ประกายสีขาวเพียงวูบขึ้นแวบเดียวก็หายวับ เมื่อราชบุตรกั้กล้อก้มลงมองกล่อง ต้องตระหนกจนใจสะท้านอีกครา เพราะเห็นกล่องอยู่ในสภาพเดิมไม่ผิดเพี้ยน !

ล้อทีเล่านั่งสั่งให้ชายชราลากศพไปแล้ว หันกล่าวต่อราชบุตรกั้กล้อ

"กระบี่เซียนกลับเข้ากล่องนานแล้ว"

นี่คือปริศนาที่บ่งบอกสุดยอดวิชาของยอดคนอุงคุ้ง-เซียนอง (เซียนเฒ่าเบิกฟ้า) ที่ทุกผู้คนในยุทธจักรพลิกแผ่นดินค้นหา

และผู้ที่ปริศนานี้ได้ มันคือยอดอัจฉริยะทายาทแห่งสำนักองน้ำ 'ดาวเพชฌฆาตงักเซ้งเทียน'

ยุทธจักรร้อนเร่าดังไฟลน หมู่มารมากหลายมุ่งหวังครอบครองยุทธจักร และดาวเพชฌฆาตงักเซ้งเทียน คือผู้ที่เกิดมาเพื่อปราบมาร !